

Cùng Chiều bão hộ Vợ Yêu

Cung chiêu bảo hộ

Tác giả: Tịch Mộng

Convert: Ngọcquynh520

Độ dài: 188 chương

Edit: Huyenbibo

Beta: ninhainhi, Isis Nguyễn

Ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giòuì thiềàu:

Mười ba tuổi, cô cứu anh cả người đầy vết thương, từ đó về sau bên người cô có nhiều người thần bí bảo hộ.

Mười bốn tuổi, cô vừa bị người nhà đuổi ra khỏi nhà, thì người thần bí lập tức xuất hiện thu nhận cô, mỗi lần gặp nạn, đều có người kịp thời ra tay cứu giúp.

Người thần bí này, về sau trong lòng anh chôn dấu vết xuống thật sâu, cô muốn tìm để biết người thần bí là ai, nhưng mà mặc kệ cô cố gắng thế nào, cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Mười tám tuổi, lần đầu đi quán bar, lại bị người ta hạ mê dược, cô ở dưới tác dụng của dược tính, té nhào vào một người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc, cho anh ăn sạch sẽ.

"Tôi bị một người đàn ông XXOO rồi, không đúng, là tôi XXOO một người đàn ông "- Một cô gái giống như đứa nhỏ đang làm sai, chột dạ nói.

"Tôi cũng bị một cô gái XXOO rồi, không đúng, là tôi cũng XXOO một cô gái "- Một tên đàn ông gian tà đáp trả.

Song đến khi người thần bí đích thực vạch trần với cô thì cô lại khiếp sợ không thôi, mang theo dũng khí, chạy trốn chết.

Sáu năm sau, người thần bí xuất hiện lần nữa, anh tiếp tục bảo vệ cô. . .

"Tại sao phải trốn?"- Anh cương chiêu mà chất vấn.

"Bởi vì quá sợ, cho nên lựa chọn trốn tránh"- Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Trừ phi anh chết, em mới có thể đi, cho nên em không được trốn tránh".

Nội dung vở kịch của Bảo Bảo:

"Ba, đêm nay mẹ hẹn hò, phải lập tức tiến hành kế hoạch A của chúng ta".

"Ba, ngày mai có người cầu hôn với mẹ, phải tiến hành kế hoạch B của chúng ta".

"Ba, có người định đóng gói mẹ mang đi, nhất thiết phải tiến hành kế hoạch AB của chúng ta".

[Chương 1: Anh sẽ chờ em trở về](#)

[Chương 2: Nước mắt nóng hổi](#)

[Chương 3: Vô cùng mát mát](#)

[Chương 4: Hoài bão ấm áp](#)

[Chương 5: Cảm giác được bảo vệ](#)

[Chương 6: Cảm giác quen thuộc đã lâu](#)

[Chương 7: Mẹ nuôi](#)

[Chương 8: Lòng của cô đau quá](#)

[Chương 9: Người quan tâm mình](#)

[Chương 10: Quan tâm](#)

[Chương 11: Tôi không muốn nằm viện](#)

[Chương 12: Chứng sợ hãi](#)

[Chương 13: Nỗi niềm khó nói](#)

[Chương 14: Quà sinh nhật](#)

[Chương 15: Giống tượng gỗ](#)

[Chương 16: Che dây chuyền](#)

[Chương 17: Sớm tối nguy](#)

[Chương 18: Kém một millimet](#)

[Chương 19: Người đàn ông xinh đẹp](#)

[Chương 20: Đoạt lại](#)

[Chương 21: Thu nhận và giúp đỡ](#)

[Chương 22: Nhà mới](#)

[Chương 23: Không biết](#)

[Chương 24: Rơi xuống nước](#)

[Chương 25: Tề Hiên giống như ma quỷ](#)

[Chương 26: Tổ khổ](#)

[Chương 27: Trừng phạt](#)

[Chương 28: Anh là thiếu chủ](#)

[Chương 29: Đó là ảo giác](#)

[Chương 30: Trong này không phải khách sạn](#)

[Chương 31: Tề Hiên là ai](#)

[Chương 32: Cảm thấy tự ti](#)

[Chương 33: Chú cháu bất hòa](#)

[Chương 34: Đính ước với nhau](#)

[Chương 35: Cha con gặp nhau](#)

[Chương 36: Vị hôn thê](#)

[Chương 37: Danh tự thiếu chủ](#)

[Chương 38: Cha con khắc khẩu](#)

[Chương 39: Cận vệ nhỏ](#)

[Chương 40: Hoa hậu giảng đường Diệp Tâm Phương](#)

[Chương 41: Không thể hoài nghi](#)

[Chương 42: Bốn năm sau](#)

[Chương 43: Thiếp mời](#)

[Chương 44: Không tin](#)

[Chương 45: Chờ đợi](#)

[Chương 46: Em muốn giúp anh](#)

[Chương 47: Nụ hôn đầu tiên](#)

[Chương 48: Mời ăn](#)

[Chương 49 : Là thần trong lòng cô](#)

[Chương 50: Tuyệt đối tín nhiệm](#)

[Chương 51: Văn kiện phong ba](#)

[Chương 52: Dịp may thêm trợ thủ đắc lực](#)

[Chương 53: Anh lại thích em ngốc](#)

[Chương 54: Thời khắc hạnh phúc](#)

[Chương 55: Nguy cơ](#)

[Chương 56: Đối xứng hô](#)

[Chương 57: An tâm](#)

[Chương 58: Quả đấm của đàn ông](#)

[Chương 59: Ngoài ý muốn](#)

[Chương 60: Bị trệt](#)

[Chương 61: Không thể nói đàn ông đẹp mắt](#)

[Chương 62: Mặt của ma quỷ](#)

[Chương 63: Em thích gọi anh thiếu chủ](#)

[Chương 64: Âm mưu \(1\)](#)

[Chương 65: Âm mưu \(2\)](#)

[Chương 66: Âm mưu \(3\)](#)

[Chương 67: Âm mưu \(4\)](#)

[Chương 68: Một khắc nguy cơ](#)

[Chương 69: Hoa bách hợp nở rộ](#)

[Chương 70: Em không phải cố ý](#)

Chương 71: Mất mặt

Chương 72: Đứng ngồi không yên

Chương 73: Bàn chuyện giao dịch

Chương 74: Điều kiện

Chương 75: Nội tâm giãy dụa

Chương 76: Rời đi

Chương 77: Sáu năm sau

Chương 78: Trẻ con đánh nhau

Chương 79: Chú lừa đảo

Chương 80: Mẹ nuôi bạo lực

Chương 81: Sau khi đi vệ sinh phải rửa tay

Chương 82: Để vuột nhau

Chương 83: Truy đuổi tên cướp

Chương 84: Cha con kề vai chiến đấu

Chương 85: Không phải ảo giác

Chương 86: Mất nhau lần nữa

Chương 87: Trong mưa tìm người

Chương 88: Khai trương cửa hàng bán hoa

Chương 89: An ủi nhỏ nhỏ

Chương 90: Tất cả cùng gặp nhau

Chương 91: Cha con quen biết nhau

Chương 92: Ngoan ngoãn để cho anh ăn

Chương 93: Kẻ trộm xe

Chương 94: Hiểu lầm

Chương 95: Rối bời

Chương 96: Kẻ xâm nhập

Chương 97: Có thể nói lưu loát

Chương 98: Ngọn nguồn của xưng hô

Chương 99: Uy hiếp lẫn nhau

Chương 100: Trời sẽ không sụp đổ xuống

Chương 101: Vợ chồng hợp pháp

Chương 102: Cầu hôn

Chương 103: Lời nói dối có thiện ý

Chương 104: Nụ hôn bất an

Chương 105: Không hiểu vì sao lạnh

Chương 106: Tiểu Hiên bị bắt

Chương 107: Nguyên nhân đè nén

[Chương 108: Vì sao anh tức giận](#)

[Chương 109: Có chút áy náy](#)

[Chương 110: Đau đớn tức giận](#)

[Chương 111: Chuyện không nên làm nhất](#)

[Chương 112: Bị mắng](#)

[Chương 113: Điều là cô sai](#)

[Chương 114: Trúng độc quá sâu](#)

[Chương 115: Sự thật năm đó](#)

[Chương 116: Sinh ngã bệnh](#)

[Chương 117: Phải trở nên kiên cường](#)

[Chương 118: Chịu uy hiếp](#)

[Chương 119: Không sợ hãi nữa](#)

[Chương 120: Không phản đối nữa](#)

[Chương 121: Em là vợ của anh](#)

[Chương 122: Ngây ngốc yêu thương](#)

[Chương 123: Tha thứ không được](#)

[Chương 124: Y tá dây dưa](#)

[Chương 125: Tha thứ cho sự ích kỷ của cô](#)

[Chương 126: Tiệm mì bình thường](#)

[Chương 127: Đoạt vị trí](#)

[Chương 128: Thương bất chính, hạ tất loạn](#)

[Chương 129: Tim có hơi rung động](#)

[Chương 130: Sai lầm chính là sai lầm](#)

[Chương 131: Khoảnh khắc sợ hãi](#)

[Chương 132: Ích kỷ một lần](#)

[Chương 133: Lần đầu tiên mắng chửi người](#)

[Chương 134: Anh không cần làm bộ tốt bụng](#)

[Chương 135: Chạy trốn tuyên cáo thất bại](#)

[Chương 136: Cậu không nên oán giận](#)

[Chương 137: Mâu thuẫn cuối cùng được hóa giải](#)

[Chương 138: Chuyện giang hồ giải quyết theo phương pháp giang hồ](#)

[Chương 139: Khởi binh hỏi tội](#)

[Chương 140: Giọng nói quen thuộc](#)

[Chương 141: Không thể mềm lòng](#)

[Chương 142: Muốn ra thêm chút sức](#)

[Chương 143: Không thể để ý đến bà ấy](#)

[Chương 144: Nuôi bên người rất nhiều sói](#)

[Chương 145: Đều cùng suy nghĩ](#)

[Chương 146: Muốn trao đổi](#)

[Chương 147: Điều kiện mê người](#)

[Chương 148: Nam tử hán đại trưởng phu](#)

[Chương 149: Lo lắng](#)

[Chương 150: Ấm áp](#)

[Chương 151: Đổi họ Tề](#)

[Chương 152: Không hoa không nhẫn em cũng không quan tâm](#)

[Chương 153: Kết hôn như tia chớp](#)

[Chương 154: Tình địch hạ chiến thư](#)

[Chương 155: Về nhà](#)

[Chương 156: Sẽ không yêu người khác nữa](#)

[Chương 157: Răn dạy Tăng Hải Lâm](#)

[Chương 158: Toàn bộ bị tôi đặt](#)

[Chương 159: Chuyện gì đó là lạ](#)

[Chương 160: Sinh con gái](#)

[Chương 161: Bất đắc dĩ](#)

[Chương 162 : Hôm nay anh nghỉ phép](#)

[Chương 163: Thật ra thì không muốn phá hư](#)

[Chương 164 : Lưu manh phá tiệm](#)

[Chương 165: Bốn bề thọ địch](#)

[Chương 166: Đã đánh mất người](#)

[Chương 167: Đau lòng](#)

[Chương 168: Diệp Tâm Phương uy hiếp](#)

[Chương 169: Cảm thấy là lạ](#)

[Chương 170: Cha con trò chuyện](#)

[Chương 171: Điện thoại làm cho người ta chán ghét](#)

[Chương 172: Kế hoạch A](#)

[Chương 173: Không muốn đi vào](#)

[Chương 174: Tuyên bố trước mặt mọi người](#)

[Chương 175: Chỉ là trùng hợp](#)

[Chương 176: Kế hoạch B](#)

[Chương 177: Chấn động](#)

[Chương 178: Cố ý sắp xếp phương thức cầu hôn](#)

[Chương 179 : Hấp dẫn](#)

[Chương 180: Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên](#)

[Chương 181: Bị bắt đi](#)

[Chương 182: Cảnh giới cao nhất của yêu](#)

[Chương 183: Ngủ ở giữa đường](#)

[Chương 184: Khuôn mặt quen thuộc](#)

[Chương 185: Ngụy biện](#)

[Chương 186: Chỉ chứng](#)

[Chương 187: Nghiêm Chính Phong cầu hôn](#)

[Chương 188: Hạnh phúc cả đời \(Kết thúc\)](#)

Chương 1: Anh sẽ chờ em trở về

Một cô bé mười ba tuổi, cầm thùng gỗ thật to, ở bên dòng suối cố hết sức gánh cho non nửa thùng nước, mất rất nhiều sức lực mới đem đượcnửa thùng nước lên tới trên bờ, lúc này cô đã mệt mỏi ở trên mặt đất, mở miệng to để thở.

Cô phải tưới cho xong phần đất trồng rau kia trước khi trời tối, bằng không sẽ không có cơm ăn, nhưng cô biết rõ, mặc kệ cô có làm xong hay không, mẹ kế cũng sẽ ăn hết thức ăn, dù cho có đồ ăn thừa cơm thừa, cũng sẽ đem bỏ đi, sẽ không để lại cho cô ăn, mà ba của cô cũng chỉ ngồi ở một bên mà nhìn, mặc kệ sống chết của cô, dù cho muốn quan tâm, chỉ sợ cũng bất lực.

Ngãi Giai Giai vứt bỏ tất cả những ý nghĩ không chịu nổi trong đầu, cố gắng đứng lên, muốn tiếp tục làm việc, nhưng lại đột nhiên phát hiện khe suối biến thành màu đỏ.

Khe suối vốn phải trong suốt, nhưng vào lúc này lại tràn ngập một màu đỏ lả lẫm, nơi này vốn là một ngôi làng nhỏ, căn bản không thể có ô nhiễm gì, sao khe suối có thể biến màu được chứ?

Ngãi Giai Giai theo màu đỏ của khe suối nhìn lại, mang theo lòng hiếu kỳ, dọc theo hướng thượng du của con suối mà đi thẳng lên, không bao lâu thì nhìn thấy một người ngã bên dòng suối, cánh tay đang chảy máu vẫn còn ngâm trong khe suối, đây chính là nguyên nhân khe suối bị nhiễm đỏ đi. Nhìn kỹ, cô mới phát hiện đó là một người thanh niên, khoảng chừng hai mươi tuổi, trên mặt đều là máu, làm cô không thấy rõ ngũ quan của anh.

Cô nên làm gì bây giờ, có nên cứu anh ta hay không, nếu cứu thì phải làm như thế nào? Nếu như đem anh về nhà, nhất định sẽ bị mẹ kế đá văng ra ngoài, cuối cùng sẽ ra sức đánh cô một trận, đến lúc đó không cứu được mà còn có thể liên lụy đến anh ta, vẫn là không nên đem anh về nhà, vậy nên giúp đỡ anh ta như thế nào đây?

"Anh ơi, anh bị sao thế?". Ngãi Giai Giai đi đến bên cạnh người thanh niên, ngồi xổm xuống, sợ hãi nhìn anh.

Cả người toàn máu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều máu như vậy, dù trong lòng tràn ngập sợ hãi, nhưng lương tâm nói cho cô biết, không thể thấy chết mà không cứu được, bằng không mẹ ở trên thiên đường sẽ trách tội cô.

"Anh ơi, anh có thể nghe em nói chuyện không?". Ngải Giai Giai dịu dàng hỏi, duỗi bàn tay nhỏ bé khô ráo của mình ra, nhẹ nhàng đung anh một cái, rồi lại lập tức thu tay trở về.

"Anh ơi ——".

"Ừ ——". Người thanh niên nghe gọi, khổ sở rên lên một tiếng, sau đó lại bất động.

"Anh à, anh chịu đựng một chút, em sẽ cứu anh ngay lập tức".

Ngải Giai Giai nghe được tiếng rên rất nhỏ của người kia, biết anh ta còn sống, vì vậy cố sức kéo người, cô dùng thân hình nhỏ xinh của mình, dìu lấy thân thể của anh, đi đến phòng cỏ tranh nhỏ mà cô đang ở.

Từ nhỏ luôn làm nhiều việc nặng, vì thế mặc dù tuổi nhỏ, nhưng cô lại rất có sức lực, bằng không cũng không thể dìu nổi một người thanh niên to lớn như vậy.

Mẹ kế của cô là một phụ nữ vô cùng hung hãn, không cho cô ở trong nhà. Cô chỉ có một gian phòng cỏ tranh nhỏ cũ nát này làm nơi ở, nhưng mà cô tuyệt đối không oán không hận.

Bởi vì mẹ cô có nói qua, phàn nàn mọi việc là vô dụng, tất cả nên nhìn về phía trước, chỉ cần cố gắng, sẽ thấy ánh mặt trời.

Mỗi một câu của mẹ cô đều nhớ rất rõ, mỗi khi thương tâm khổ sở thể xác và tinh thần mệt mỏi, cô đều sẽ nhớ tới lời mẹ đã nói, như vậy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ngải Giai Giai mất sức chín trâu hai hổ mới đem người thanh niên đến phòng cỏ tranh của cô, sau đó đặt anh nằm trên tấm chiếu cũ nát duy nhất trên mặt đất. Lúc này đã gần tối, nghĩ đến trời sắp tối, cô phải thừa dịp trời còn chưa tối, mà đi tìm chút cây thuốc, chứ đợi đến khi trời tối hẳn, sợ là cái gì cũng nhìn không được.

"Anh ơi, trước tiên anh kiên nhẫn một chút, em đi tìm thảo dược, rất nhanh sẽ trở lại". Nhẹ nhàng nói bên tai người thanh niên rồi cô đi tới lấy một cái chăn cứng đắp lên trên người anh.

Cô thường xuyên bị mẹ kế đánh da tróc thịt bong, nên biết rõ thảo dược gì có thể trị được vết thương, cũng biết những thảo dược kia sinh trưởng ở nơi nào.

"Anh ời, nhớ kỹ, nhất định phải chờ em trở lại, nhất định phải vượt qua, kiên trì chính là thắng lợi, chờ em". Ngải Giai Giai dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình, cầm tay người thanh niên, cổ vũ cho anh, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Tôi sẽ chờ em trở về —— trong lòng người thanh niên trả lời.

Tuy toàn thân anh không nhúc nhích được, nhưng vẫn còn ý thức, anh có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô bé kia.

Chương 2: Nước mắt nóng hổi

Ngãi Giai Giai chạy rất nhanh trên con đường nhỏ của thôn quê, quần áo cũ nát trên người cô đầy vết máu, người qua đường nhìn thấy, đều cho rằng cô lại bị mẹ kế đánh cho da tróc thịt bong, cả người đầy máu, nhưng mà chuyện như vậy mọi người đã thấy nhiều rồi, thấy rồi nhưng không thể trách, làm được cũng chỉ có thể là cảm thán, hoặc là vụng trộm giúp đỡ cô một chút.

Bởi vì rất quen thuộc với nơi sinh trưởng của thảo dược nên chẳng bao lâu Ngãi Giai Giai đã cầm một đồng thảo dược về tới phòng cỏ tranh. <http://diendanlequydon.com>

"Anh ơi, em đã trở về, bây giờ em lập tức mài thảo dược, trị liệu vết thương cho anh, anh nên chịu đựng nha". Ngãi Giai Giai vừa về tới phòng cỏ tranh, liền vội vàng nói với người thanh niên nằm trên mặt đất, rồi sau đó lấy ra một cái chén nhỏ, mài thảo dược.

Mẹ đã từng nói, đối với người ở bên cạnh bờ vực sinh tử, nhất định phải không ngừng nói chuyện ở bên tai của người ấy, không thể cho người ấy ngủ, cho nên cô phải nói chuyện với anh không ngừng.

"Anh, em gọi là Ngãi Giai Giai, tên là do mẹ em đặt, em rất thích đó, còn anh tên là gì?".

"Thực xin lỗi, em quên bây giờ anh vẫn không thể nói chuyện, nhưng mà không sao, em nói cho anh nghe là được. Như vậy anh sẽ không ngủ".

"Anh nè, hiện nay em đã mười ba tuổi rồi, nhưng qua mười ngày tới em sẽ mười bốn tuổi".

"Anh trai, anh đừng cảm thấy em phiền, mẹ đã nói, người bên bờ vực sinh tử phải không ngừng nói chuyện ở bên tai với họ, cổ vũ cho họ, như vậy họ mới có thể kiên cường sống sót".

"Anh trai, thảo dược mài xong rồi, em đi múc nước rửa sạch vết thương cho anh, anh chờ em nha". Ngãi Giai Giai nói xong, liền chạy ra ngoài.

Người thanh niên không ngừng chau lại hàng lông mày, vừa rồi những gì cô bé nhỏ này nói anh đều nghe được rất rõ ràng, nhưng anh cũng cảm kích cô, nếu như không phải cô không ngừng nói léo nhéo, nói không chừng lúc này anh đã mất đi ý thức, thậm chí là

tử vong.

Trong tay của Ngải Giai Giai bung một chậu nước, trên bờ vai lại có thêm một cái khăn mặt cũ.

"Anh trai, em đã trở về, nước này là vừa gánh từ giếng lên, cho nên có hơi lạnh, anh kiên nhẫn một chút, một lúc là xong ngay". Ngải Giai Giai vừa nói vừa rửa sạch vết thương cho anh, nhẹ nhàng cởi quần áo của anh ra, nhìn thấy những vết thương trên người anh mà giật mình, nhất thời cũng hít một hơi.

"Anh trai, người nào nhẫn tâm chém nhiều dao ở trên người anh như vậy, so với mẹ hai đánh em còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều, thật đáng thương, ô ô ——". Ngải Giai Giai vừa giúp người trên mặt đất rửa sạch vết thương, vừa đau lòng nước mắt chảy xuống.

Nước mắt nóng hổi nhỏ giọt lên trên thân người thanh niên, cùng nước giếng lạnh như băng tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Người thanh niên như cảm nhận được một giọt lệ cực nóng, nhiệt độ trong lòng từ từ tăng lên.

Cô bé này cho anh sự ấm áp, lại vì anh mà rơi nước mắt, cô ấy cũng rất xem trọng anh, cho nên anh quyết định sẽ bảo vệ cô gái nhỏ nhắn này.

"Anh, bây giờ em bôi thuốc cho anh, sẽ đau nhức một chút, anh nhịn một chút nha". Ngải Giai Giai mất một thời gian mới xử lý xong vết thương của người thanh niên, sau đó bắt đầu bôi thuốc, mỗi một động tác đều rất dịu dàng, vừa bôi thuốc vừa dùng miệng thổi vào vết thương của anh, như dùng phương thức này để giảm bớt đau đớn.

Tuy không nhìn thấy, nhưng mà anh có thể cảm nhận được sự cẩn thận cùng dịu dàng của cô bé.

"Anh trai, mẹ em nói thảo dược này rất có tác dụng, bảo đảm ngày mai miệng vết thương sẽ khép lại liền, em đã thử qua rồi, là thật sự đó, cho nên anh không cần phải lo lắng đâu".

"Anh trai, đợi tí nữa em đi tìm cho anh một chút gì đó để ăn, anh phải chờ em trở về nha".

"Anh trai, nếu như đau anh nên nói với em một tiếng, em sẽ nhẹ chút".

Ngãi Giai Giai vừa bôi thuốc, vừa nói không ngừng, cô lo lắng nếu cô dừng lại, người này sẽ chết, cho nên không dám dừng lại.

Qua hơn một giờ, cuối cùng Ngãi Giai Giai cũng đã bôi thuốc xong, mệt mỏi ngồi ở bên cạnh thở, không bao lâu lại tiếp tục nói.

"Anh trai, em đi tìm thức ăn cho anh, một lúc thôi sẽ trở về".

Ngãi Giai Giai nói xong, mệt mỏi đứng lên, nhìn thoáng qua người thanh niên đang hôn mê trên mặt đất, sau đó rời đi.

Chương 3: Vô cùng mất mát

Lúc này cỡ khoảng mười giờ tối, vì thế người trong thôn chắc cũng đã nghỉ sớm, nên xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Ngãi Giai Giai lần mò lên vào phòng bếp nhà mình, tìm khắp tất cả mọi nơi, mới tìm được một củ khoai lang lạnh, nhưng mà cô cũng đã rất thỏa mãn, vui vẻ cầm lấy khoai lang, xem củ khoai lang nguội lạnh trong tay kia như là báu vật, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng bếp, chạy về phòng cỏ tranh nhỏ của mình. Song khi lúc cô trở lại phòng cỏ tranh, trong phòng đã không thấy người.

"Anh trai, anh đang ở đâu vậy?". Ngãi Giai Giai sốt ruột tìm kiếm khắp nơi.

"Anh trai, em tìm thức ăn cho anh đã trở lại rồi, anh đi ra đi!".

Ngãi Giai Giai vừa tìm, vừa hô, cuối cùng khóc lên.

"Anh trai, anh đã đi đâu, có phải là Giai Giai không tốt, làm đau anh, cho nên anh mới đi không". Ngãi Giai Giai ngồi chồm hổm trên mặt đất, không ngừng nước nỏ, trong lòng rất mất mát.

"Ô ô ——".

Cô tưởng lúc này bôi thuốc cho anh, làm đau anh, cho nên anh mới thừa dịp lúc cô không có ở đây mà rời đi, nhưng mà Ngãi Giai Giai tuổi còn nhỏ căn bản cũng không biết rằng, một người bị trọng thương, là không có năng lực rời đi.

"Giai Giai, sao trể rồi mà con còn ở bên ngoài khóc vậy, không phải là mẹ hai của con lại đánh con chứ?". Một người đàn bà trung niên nghe được tiếng khóc, nên đi ra cửa nhà, rồi đi đến trước mặt Ngãi Giai Giai hỏi, trong mắt tràn đầy đồng tình cùng bất đắc dĩ.

"Dì Lưu, con ——".

"Dì biết, con đợi một chút, hôm nay dì làm rất nhiều bánh bao, bây giờ vẫn còn, dì đi lấy vài cái cho con". Bà nói xong, vội vàng đi về nhà, cầm lấy mấy cái bánh bao nóng hổi, sau đó lại nhớ tới Ngãi Giai Giai ở bên cạnh, kín đáo đưa bánh bao cho cô.

"Giai Giai, mau ăn đi, chắc đói bụng lắm".

"Cám ơn dì Lưu ——". Ngãi Giai Giai cảm động nói, đưa tay nhận bánh bao coi như trân bảo, mà không ăn.

Nếu như mẹ kế không chán ghét cô như thế, có lẽ tình cảnh của cô sẽ tốt hơn nhiều, tối thiểu có thể giống như những đứa trẻ khác, vui vẻ mà đến trường.

“Mau đi về nghỉ ngơi đi, đừng ở bên ngoài".

"Dạ, con đi về trước, dì Lưu ngủ ngon". Ngãi Giai Giai cầm bánh bao, lễ phép cảm tạ, sau đó đi đến phòng cỏ tranh của mình.

Anh trai kia nhất định là đã đi, tuy cô không biết là anh đi như thế nào, nhưng là cô biết rõ anh trai này nhất định còn sống, nếu còn sống, thì cô cũng an tâm.

Sáng sớm hôm sau, Ngãi Giai Giai vẫn như trước đến đất trồng rau làm việc, nhưng hai mắt sưng đỏ làm người ta nhìn thấy là biết, cô khóc đã lâu, cả người thoát nhìn rất không có tinh thần, làm việc cũng không có hăng hái, đến trưa cũng chưa làm xong một nửa công việc.

"Con nhóc chết tiệt kia, tao gọi mày tới để làm việc, không phải bảo mày đến ngăn người". Đột nhiên một giọng nữ bén nhọn, mắng to.

Một người đàn bà trung niên, bộ dạng chanh chua chỉ vào Ngãi Giai Giai, trên tay cầm lấy một cành roi trúc dài nhỏ, là loại đánh người rất đau, rất giống một cọp mẹ, vô cùng hung hãn.

Ngãi Giai Giai ngẩng đầu, khi thấy mẹ kế của cô hai tay chống nạnh, chia tay về phía cô mắng to, cô liền nâng lên tinh thần, cố gắng làm việc, không dám lại ngậy người.

"Nếu làm không xong, đừng mong được ăn cơm, nói, ngày hôm qua củ khoai lang ở phòng bếp có phải là mày ăn trộm không?"- Bà mẹ kế tức giận chất vấn.

"Mẹ hai, là con cầm"- Ngãi Giai Giai cúi đầu thừa nhận.

"Được, tuổi còn nhỏ đã đi học trộm đồ, xem tao có cắt đứt tay của mày không".

Người đàn bà nói xong, giờ roi lên chuẩn bị đánh lên trên người Ngãi Giai Giai, nhưng mà khi tay đang giờ giữa không trung liền bị người bắt được.

Chương 4: Hoài bão ấm áp

Ngài Giai Giai vốn đang nhắm chặt hai mắt, và chờ đau đớn kéo đến, nhưng kết quả một chút đau đớn đều không cảm thấy được, vì vậy từ từ mở mắt, xuất hiện trước mắt là một người đang nắm chặt tay mẹ kể cô, ngăn cản động tác của bà.

Một ông bác khoảng hơn bốn mươi năm mươi tuổi đang nắm chặt tay của bà, làm cho bà ấy đau đến nỗi khuôn mặt đều biến dạng, đứng phía sau ông còn là một bà bác cùng tuổi với ông.

"Ông là ai, mau buông tay".

"Sao một người lớn như bà, lại bắt nạt một đứa bé như thế, bà có biết xấu hổ không vậy?". Ông bác không vui nói, sau đó ném bà mẹ kể ngã trên mặt đất.

"Tôi giáo dục con của mình, các người quan tâm làm gì?". Bà mẹ kể đứng lên, không phục mà mắng to.

"Đứa bé ngoan, nói cho mẹ Lâm biết, bà ta có phải là mẹ của con không?". Bà bác ngồi xổm trước mặt Ngài Giai Giai, nắm lấy hai tay của cô mà hỏi.

Ngài Giai Giai cảm thấy bà thật hiền lành, nên rất là yêu thích, sau đó nhìn thoáng qua mẹ kể ở đằng sau, khẽ lắc đầu.

"Người đàn bà này, bà đã không phải là mẹ của đứa bé, như vậy sẽ không có quyền đánh nó". Bà Lâm nghiêm túc cảnh cáo.

"Mẹ của nó từ năm năm trước đã bị nó khắc chết, là tôi xui xẻo mới phải làm mẹ kế của nó, còn không biết tôi có bị nó khắc chết hay không kia!". Bà mẹ kể ác độc rống to.

"Không phải, mẹ không phải là con khắc chết, không phải con, không phải". Ngài Giai Giai sau khi nghe lời nói của mẹ kế, rất là kích động mà phản bác lại, trong mắt tràn đầy thương tâm chảy ra những giọt nước mắt, cả người thoát nhìn rất kích động.

Cô rất yêu rất yêu mẹ mình, làm sao có thể khắc chết mẹ của mình được chứ.

"Đứa bé ngoan, đừng khóc, mẹ Lâm biết rõ, sự tình không phải như thế, đừng khóc".

Bà Lâm an ủi Ngải Giai Giai đang khóc.

Ngải Giai Giai nhìn thấy bà Lâm hiền lành, nhin không được nhào vào trong ngực của bà khóc lớn. Đã thật lâu, thật lâu rồi không ai quan tâm đến cô như thế, cô cũng đã quá mệt mỏi, cô luôn có một mong ước khát khao nhận được ấm áp như vậy.

Mấy đứa trẻ cùng tuổi với cô, đều có gia đình hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể vui vẻ đến trường, mà cô, mỗi ngày đều chỉ cầu mong được sống, còn phải chịu đói khát cùng rét lạnh tra tấn, cảm giác đó làm cô vô cùng mệt mỏi mệt mỏi.

"Ngoan, không khóc, từ nay về sau mẹ Lâm sẽ chăm sóc cho con, đừng khóc". Bà Lâm giống như đang dỗ con của mình, dỗ cho Ngải Giai Giai nín khóc.

"Này, hai người là ai, bớt lo chuyện của người khác đi". Bà mẹ kế thấy có người quan tâm Ngải Giai Giai như vậy, vì thế không vui mà hỏi.

"Chúng tôi mới tới thôn này nghỉ phép, tạm thời sẽ ở lại trong thôn, đáp án này bà đã hài lòng chưa?". Ông Lâm tức giận nói.

Vừa rồi nhìn thấy người đàn bà này bắt nạt một đứa bé như thế, trong bụng ông liền nổi giận, nếu như bọn họ không xuất hiện, chắc hẳn toàn thân cô bé này đã bị thương rồi.

Tuy là bọn họ phụng mệnh đến đây chăm sóc cô bé này, nhưng vừa rồi nhìn thấy một màn như vậy, đã khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện đến đây để bảo vệ cô bé.

"Các người nghỉ phép thì nghỉ phép, để ý làm gì việc không liên quan đến mình, mau mau tránh ra, hôm nay tôi phải dạy dỗ con nhỏ này để nó không được trộm đồ nữa". Lời nói vừa dứt roi đã giơ lên, bộ dạng như muốn đánh người tiếp tục.

Ngải Giai Giai thấy thế, cố gắng chui vào trong ngực bà Lâm, cầu xin một chút bảo vệ.

Nếu trước kia, cô đã nằm ở nơi này mà quay cuồng, tùy ý mẹ kế đánh rồi, nhưng hôm nay đột nhiên xuất hiện hai người quan tâm cô như thế, làm cô xúc động có một loại muốn hưởng bọn họ mà xin giúp đỡ.

"Con gái đừng sợ, mẹ Lâm sẽ không giao con cho người đàn bà xấu xa này, từ nay về sau mẹ Lâm sẽ bảo vệ con, còn có bác Lâm, chúng ta đều bảo vệ con, sẽ không để cho

người ta lại bắt nạt con". Bà Lâm an ủi người đang run rẩy.

"Dạ ——". Ngải Giai Giai hạnh phúc gật đầu, sau đó vẫn cong người ở trong ngực bà Lâm.

"Được, tôi xem các người có thể che chở con nhóc này bao lâu, tôi đây sẽ chờ, xem tôi có đánh chết nó không". Sau khi tức giận nói xong, liền hung hăng ném roi trong tay xuống đất, sải bước đi nhanh.

Hai người này là người từ bên ngoài đến, khiến cho bà có một loại cảm giác khó chịu, bà không dám đi đắc tội, cho nên đành phải bỏ thôi.

Chương 5: Cảm giác được bảo vệ

Ngãi Giai Giai cong người ở trong ngực của bà Lâm, nhìn mẹ kể rồi đi, đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, vì vậy đã im lặng mà ngủ, cô ngủ vô cùng an ổn.

Bởi vì có một loại cảm giác được bảo vệ, cho nên cô ngủ rất an tâm.

Bà Lâm thấy thế, nhẹ nhàng ôm cô, đi đến chỗ vừa mua được.

Một cô bé mười ba tuổi, nhưng thể trọng lại nhẹ như vậy, ôm vào trong ngực, cảm giác giống như là một cô bé năm tuổi, thật không biết cô bé này làm sao mà sống được.

"Bạn già, bà chăm sóc cô bé, tôi đi báo cáo thiếu chủ". Ông Lâm nhìn bà Lâm đưa Ngãi Giai Giai tới trên giường cho thoải mái hơn, nên nói.

Lúc sáng sớm thì bọn họ đã đi tới cái thôn này, rất nhanh đã mua một căn nhà nhỏ, sau đó đi tìm cô bé này.

"Đi đi, tôi sẽ chăm sóc cô bé thật tốt, đúng rồi, nên mua quần áo cho nó, quần áo trên người nó thật sự không thể mặc nữa".

Bà Lâm nhìn quần áo cũ nát trên người Ngãi Giai Giai mà không chịu nổi, có rất nhiều miếng vá, thật là đau lòng, trong lòng đã muốn mắng bà mẹ kế vừa rồi trăm ngàn lần.

"Trong ruộng ở dưới lâu, tất cả đồ đạc của cô bé đều ở đó, đợi tí nữa tôi sẽ sửa sang lại cho tốt, trước hết bà hãy cho cô bé nghỉ ngơi thật tốt đi". Ông Lâm thấp giọng nói, sợ đánh thức cô bé ở trên giường.

"Đi đi, tôi phải làm một phần bổ sung dinh dưỡng cho con bé, ông xem con bé gầy đến thế này, giống như chỉ còn xương cốt vậy". Bà Lâm đau lòng nói.

"Chúng ta lần này tới không phải vì chăm sóc con bé sao?". Ông Lâm mỉm cười, sau đó đi xuống lầu.

Đúng vậy, lần này bọn họ là vì cô bé mà đến, nếu như không có cô bé này, thiếu chủ của bọn họ đã sớm mất mạng rồi, cô bé đáng thương này, là ân nhân cứu mạng của thiếu

chủ bọn họ, đồng thời cũng là ân nhân cứu mạng của bọn họ.

Ông Lâm đi xuống lầu, lấy điện thoại di động ra, bấm một cuộc điện thoại.

"Thiếu chủ, mọi chuyện đều an bài thỏa đáng, cô bé này thật sự rất đáng thương, tôi thấy mà đau lòng muốn chết".

"Đã biết, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô bé thật tốt, thiếu chủ cậu yên tâm đi".

"Vâng, chuyện này tôi sẽ chú ý, từ nay về sau sẽ không để cho cô bé có chút khổ sở nào, thiếu chủ trước tiên cậu hãy dưỡng thương cho tốt đi, tôi cam đoan không quá hai tháng, sẽ nuôi cô bé này cho trắng trẻo mập mạp".

"Vâng, chín ngày sau là sinh nhật của cô bé, tôi sẽ nhớ kỹ".

Ông Lâm vẫn nói chuyện cùng thiếu chủ, thẳng đến khi đối phương cúp máy, ông mới tắt điện thoại.

Tề Hiên nằm ở trên giường bệnh cao cấp, vừa mới cùng ông Lâm nói điện thoại, đôi mắt ở dưới mành kiềm tràn đầy thần bí, không lộ ra một chút biểu tình, năm ấy anh hai mươi tuổi, nhìn qua đã vô cùng lão luyện, trầm ổn như ở tuổi ba mươi.

"Thiếu chủ, tới giờ uống thuốc rồi". Lúc này một gã đàn ông tuổi còn trẻ cầm thuốc đi đến, anh là Nghiêm Chính Phong, cùng em trai mình Nghiêm Chính Khí, từ nhỏ bọn họ đã theo thiếu chủ Tề Hiên, vì anh mà làm việc.

Tề Hiên nhìn người vừa đến, để điện thoại xuống, không chút do dự cầm thuốc uống.

Lúc ấy chính là hai anh em Nghiêm Chính Phong cùng Nghiêm Chính Khí cứu anh từ trong phòng cỏ tranh ra, anh không biết cô bé kia dùng thảo dược gì trị liệu vết thương cho anh, bác sĩ nói, nếu như không có những thảo dược này, lúc này anh đã là một cỗ thi thể rồi, cái này mang đến cho anh sự ấm áp cùng với coi trọng cô bé, anh nhất định sẽ bảo vệ thật tốt.

"Thiếu chủ, sự tình bắt đầu có manh mối, kẻ chủ mưu chuyện này là ông hai, thiếu chủ định làm gì?". Nghiêm Chính Phong cung kính nói.

"Chú hai?". Tề Hiên lạnh lùng nói, sau đó nhú mày nói: "Nghe nói ông ta hoạt động không hợp pháp, trước kia là tôi mở một con mắt, nhắm một con mắt, lúc này đây tôi muốn chuyện lớn của ông ta được đưa ra ánh sáng".

"Dạ, thiếu chủ".

Xem ra lần này ông hai của bọn họ sẽ phải nhận lấy hậu quả mà ông ta đáng được nhận.

Chương 6: Cảm giác quen thuộc đã lâu

Ngãi Giai Giai không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ là cảm thấy vô cùng thoải mái, thoải mái đến độ làm cô không muốn tỉnh lại, cô lo lắng đây chỉ là một giấc mơ, một hạnh phúc trong mộng, cho nên cô không muốn tỉnh lại, bởi vì cô biết rõ, vừa tỉnh lại, gặp phải chính là đau khổ và tra tấn vô hạn.

Nhưng mà hai mắt không biết tại sao, vẫn mở ra.

Mở to mắt ngồi dậy nhìn thấy căn phòng ấm áp, thì trong lòng cô tràn đầy nghi hoặc, nhìn lại bộ đồ ngủ mềm mại ở trên người mình, lại càng nghi ngờ hơn, lúc này trong đầu cô đều đầy dấu chấm hỏi.

Cô không phải là đang nằm mơ chứ, nếu như là nằm mơ, thật hy vọng vĩnh viễn sẽ không phải tỉnh lại, nhưng cô vẫn cảm thấy những vết thương cũ ở trên người đang đau đớn, điều này cho cô biết rõ, những chuyện xảy ra trước mắt cũng không phải là mộng, mà là sự tồn tại chân thật.

Cô chỉ nhớ rõ chính mình đã cong người ở trong ngực một người gọi là mẹ Lâm mà khóc lớn, cuối cùng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, hình như là cô đã ngủ thiếp đi.

Duỗi chân, muốn xuống giường, thì lại nhìn thấy một đôi dép lê bông vải vô cùng xinh đẹp, làm cho cô có một cảm giác không dám đụng vào, chỉ có thể quơ hai cái chân, sau đó nhìn đôi dép ở dưới giường kia.

Đôi dép này là cho cô mang sao?

Khi Ngãi Giai Giai còn đang nghi hoặc, thì cửa được đẩy ra, trên mặt bà Lâm tràn đầy nụ cười và tiến đến.

"Con gái, con tỉnh rồi, mẹ Lâm vừa vặn làm rất nhiều thức ăn ngon, con đi đánh răng xong là có thể ăn".

"Mẹ Lâm?". Ngãi Giai Giai tràn ngập nghi vấn nói.

Bà Lâm này thì cô nhớ rõ, chính là ngực của người đã cho cô ấm áp, chẳng lẽ nơi này là nhà của bà sao?

"Ai —— từ nay về sau con cứ gọi ta như thế đi, ta gọi con là Giai Giai được không?". Bà Lâm hiền lành nói, sau đó ngồi vào chỗ ở trên giường cùng với cô.

"Vâng, mẹ Lâm, nơi này là chỗ nào, còn có quần áo trên người con, những chuyện này đến tột cùng là thế nào?".

"Nơi này là nhà mẹ Lâm, quần áo trên người của con là ta thay giúp con, mau mang dép vào, mẹ Lâm dẫn con đi đánh răng rửa mặt, sau đó là có thể ăn được rồi".

"Thức ăn ngon?". Ngải Giai Giai đáng thương đau đớn lặp lại lời mà bà Lâm nói..., sau đó nuốt đến bụng đang đói meo, mà nuốt nước miếng.

Cô đã lâu không có được ăn cơm no rồi, thật sự rất muốn có một bữa cơm no đủ, nhưng mẹ đã nói qua, không thể tùy tiện cầm đồ của người khác, thức ăn cũng giống vậy.

"Đúng vậy, thức ăn ngon, đến đây nào". Bà Lâm chủ động giúp cô mang dép, sau đó ôm cô xuống giường.

Ngải Giai Giai nhìn trên đôi dép bông vải đáng yêu kia của mình mà ấm áp, không thể tin, đôi dép này là cho cô mang, hơn nữa bên người còn có mẹ Lâm giống như một người mẹ mà yêu thương cô. Cô không phải là đã chết rồi chứ, cho nên lên tới được thiên đường?

"Giai Giai, đừng phát ngốc, chúng ta đi thôi". Bà Lâm nắm lấy bàn tay nhỏ của Ngải Giai Giai, đi ra ngoài cửa, mang cô đi đánh răng rửa mặt.

"Mẹ Lâm, con ——". Ngải Giai Giai nhìn bàn chải đánh răng trong tay, không biết làm sao.

Lúc mẹ còn sống, cô mới có cơ hội dùng những vật này, nhưng mà sau khi mẹ chết, cô cũng không có cơ hội dùng bàn chải đánh răng để đánh răng nữa, mỗi ngày chỉ là dùng nước suối để rửa mà thôi.

"Giai Giai làm sao vậy, có cái gì không hiểu, hỏi mẹ Lâm nha". Bà Lâm hòa ái nói.

"Những thứ này là cho con dùng sao?". Ngải Giai Giai xác định lần nữa.

"Những thứ này là chuẩn bị cho con, không phải cho con dùng, thì cho ai sử dụng đây!".

"A". Ngải Giai Giai nghe bà Lâm nói như thế, vì thế nhẹ nhàng bắt đầu đánh răng, cảm giác quen thuộc trước kia, lại lần nữa xông lên đầu.

Loại cảm giác này, hình như là ở năm năm trước kia rồi nhỉ.

Chương 7: Mẹ nuôi

Bà Lâm ở một bên nhìn Ngải Giai Giai đánh răng rửa mặt, đợi cô làm xong, thì chải tóc cho cô, sau đó mang cô đến bên bàn ăn.

Ngải Giai Giai nhìn cả bàn thức ăn ngon, không ngừng nuốt nước miếng, nhưng vẫn không dám ngồi xuống.

Hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện xấu rồi, cô không cách nào tiếp nhận, cô không thể tin được, trong nháy mắt thế giới hoàn toàn thay đổi, nếu như có thể vẫn cứ như vậy, thì thật là tốt biết bao!

"Giai Giai, sao còn đứng đó, mau ngồi xuống, một hồi bác Lâm sẽ trở lại, ông ấy đã đi mua thức ăn rồi". Bà Lâm khuyên.

"Mẹ Lâm, những thức ăn này là cho con ăn sao?". Ngải Giai Giai đối với thức ăn trên bàn tràn đầy khát vọng, nhưng vẫn không dám tùy tiện ăn.

"Đương nhiên, những thức ăn này là do mẹ Lâm đặc biệt làm cho con, con nếm thử xem ăn được không, nếu như không ăn được, mẹ Lâm sẽ phải tiếp tục cố gắng thêm rồi". Bộ dáng bà Lâm làm ra vẻ bi thương nói.

"Không, con nhìn thấy là biết rất ngon rồi, nhưng con thật sự có thể ăn sao? Nếu mà ăn thì con không có tiền trả cho người đầu, mẹ con đã nói qua, không thể tùy tiện mà muốn đồ của người khác". Ngải Giai Giai cúi đầu nói.

Cô biết rõ, ăn được gì đó khẳng định phải dùng tiền, nhưng mà cô không có tiền.

"Không cần tiền, đây là mẹ Lâm đặc biệt làm cho con, con cứ nhiệt tình ăn là được rồi". Bà Lâm nói xong, sau đó giúp cô ngồi xuống, đem chiếc đĩa đưa tới tay của cô, bản thân mình cũng ngồi ở bên cạnh, không ngừng gấp thức ăn cho cô.

"Mẹ Lâm, tại sao người phải đối tốt với con như vậy?". Ngải Giai Giai không dám động vào thức ăn, hơn nữa lại cảm động hỏi.

"Bởi vì mẹ Lâm yêu mến Giai Giai, cho nên muốn đối tốt với Giai Giai, mẹ Lâm không có con gái, cũng luôn muốn có một đứa con gái, Giai Giai có nguyện ý làm con gái

nuôi của mẹ Lâm không!".

Cô bé này quá bướng bỉnh rồi, đã đói đến mức không chịu được, vậy mà chỉ nhìn thức ăn mà chảy nước miếng, cũng không muốn động đũa, xem ra nên cho cô bé một mối quan hệ, bằng không cô bé có thể sẽ không ăn những thức ăn mà bà làm, nếu đã nói như vậy, bà làm sao mà báo cáo cùng thiếu chủ được chứ!

"Nguyên ý, con nguyên ý làm con gái nuôi của mẹ Lâm". Ngải Giai Giai hưng phấn nói.

Có một người mẹ nuôi yêu thương cô như thế, cô cầu còn không được.

"Đã nguyên ý, như vậy mẹ Lâm làm thức ăn cho con gái mình, có phải là rất hợp lý không?".

"Dạ ——". Ngải Giai Giai mỉm cười, hài lòng gật gật đầu, sau đó bắt đầu ăn nhiệt tình.

Dưới khuôn mặt ngây thơ, căn bản không biết rõ mọi chuyện đều đã có người an bài.

"Ăn rất ngon nha, đã lâu rồi con chưa từng được ăn thức ăn ngon như thế". Ngải Giai Giai vừa ăn vừa tán thưởng.

Năm năm rồi, từ năm năm nay cô đều là ăn khoai lang cùng bánh bao cứng, có lẽ chỉ có nước là có thể được uống, những thức ăn này chỉ có ở trong mộng mới có, không nghĩ tới mộng đẹp của cô hôm nay đã trở thành sự thật.

"Ăn từ từ, coi chừng nghẹn". Bà Lâm ở bên cạnh khuyên.

Ngải Giai Giai không ngừng gật đầu, nhưng vẫn là ăn nhiệt tình, đến khi bụng quá no mới dừng lại.

"Quá no ạ, đã lâu rồi con không được no như vậy, ha ha".

"Từ nay về sau mỗi ngày con có thể ăn no bụng như vậy, bởi vì đã có mẹ Lâm!". Bà Lâm dọn dẹp bát đũa, hiền lành nói.

"Cám ơn mẹ Lâm, mẹ thật tốt, con tới giúp người rửa chén nha". Ngải Giai Giai đứng lên, muốn ra tay hỗ trợ, lại bị bà Lâm ngăn lại.

"Giai Giai ngoan, trước tiên con đến phòng khách ngồi một lát, mẹ Lâm làm cho con chút hoa quả".

"Còn có hoa quả sao, mẹ Lâm thật tốt". Ngải Giai Giai hạnh phúc nói, trong lòng còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Nếu như là mộng, như vậy để cho cô được hạnh phúc một chút cũng tốt.

Ngải Giai Giai đi đến phòng khách, nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, nhắm mắt lại, hít sâu, một loại cảm giác hạnh phúc từ đáy lòng không ngừng bốc lên.

Nhưng mà lúc này, một giọng nói kinh khủng lập tức kéo cô về thực tế.

Chương 8: Lòng của cô đau quá

Mẹ kế của Ngải Giai Giai sáng sớm đã đi ra chỗ đất trồng rau, không thấy cô làm việc, sau khi nghengóng mới biết được là ở chỗ hai người ngày hôm qua, vì vậy chạy tới đòi người.

"Ngải Giai Giai, mày đi ra cho tao, bằng không từ nay về sau mày đừng nghĩ về nhà".

Sau khi Ngải Giai Giai nghe thấy giọng của mẹ kế, thì nhanh chóng chạy ra, sợ hãi nhìn mẹ kế ở trước mắt.

Cô thật sự không nghĩ sẽ trực tiếp đối mặt với mẹ kế, nhưng mẹ kế thỉnh thoảng lại tìm đến gây phiền phức cho cô, thậm chí là đánh cô, nhưng mà tất cả những điều đó, cô chỉ có thể nhìn và chịu đựng.

"Tao còn tưởng rằng mày đã chết đâu rồi, rõ ràng không đi làm việc, mày muốn bị đánh có phải không". Bà mẹ kế nhìn thấy Ngải Giai Giai chạy đến, vì thế mắng to.

"Mẹ hai, bây giờ con lập tức đi làm việc, lập tức đi liền". Ngải Giai Giai nói xong, tức thì chạy đến đất trồng rau.

Tỉnh mộng, cô nên tiếp nhận thực tế, hoàn toàn nên trở lại bộ dáng lúc trước thôi, cô không nên hy vọng quá xa vời, hạnh phúc của ngày hôm qua đã đủ rồi.

Bà mẹ kế nhìn thấy Ngải Giai Giai chạy đi, vì thế cũng nhanh chóng đuổi theo, bà vội đến xem cái con nhỏ này có chuyên tâm làm việc không.

Ngải Giai Giai chạy đến đất trồng rau, lập tức cầm lấy thùng gỗ múc nước, bởi vì quá khẩn trương, nên kết quả là không cẩn thận ném vào bên trong khe suối, quần áo trên người đều ướt đẫm, vì thế khi đứng ở bên trong khe suối, đau lòng nhìn những món quần áo trên người mình.

Bộ quần áo này là buổi sáng mẹ Lâm mới thay cho cô, đây là quần áo mới mà từ năm năm qua lần đầu tiên cô được mặc, không nghĩ tới lại bị cô biến thành ra như vậy, lòng của cô đau quá.

Đột nhiên —— một tiếng “ba”, một cây roi trúc thật nhỏ hung hăng đánh vào trên

thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô.

"A ——". Ngải Giai Giai bị đau mà kêu một tiếng, thùng trong tay rớt xuống bên trong khe suối, nếu cô không cầm về kịp thời, chỉ sợ đã bị khe suối cuốn đi.

"Con nhóc thối tha, lại phát ngốc, tao sẽ cắt đứt chân của mày". Bà mẹ kể đứng ở trên bờ, cầm roi trong tay, rồi dùng roi chỉ vào Ngải Giai Giai, rống to cảnh cáo.

"Con lập tức làm việc, lập tức làm việc". Ngải Giai Giai nhịn xuống đau đớn ở trên người, trong lòng chịu đau nhìn quần áo mới, cố gắng gánh nửa thùng nước, đi đến bên cạnh bờ.

Cũng may buổi sáng cô đã ăn no, có chút sức lực, bằng không lúc này khẳng định cô sẽ ngã xuống đất.

"Đừng có lại trông cậy vào có ai đó sẽ đến giúp mày, làm tốt cho tao thì sống, bằng không đừng nghĩ ăn cơm". Bà mẹ kể đứng ở một bên, không ngừng cảnh cáo, rất giống một địa chủ đang bóc lột nô lệ vậy.

Loại con gái khắc mệnh này, nếu như là bà, bà đã bóp chết từ lâu rồi, bà hận không thể ngược chết cái sao chổi này, miễn cho sau này nó khắc chết bà.

Ngải Giai Giai chỉ có thể cúi đầu làm việc, tuyệt không dám lười biếng, bởi vì cô biết rõ hậu quả của lười biếng, chính là gặp phải một trận đòn hiểm độc.

Bà Lâm rửa chén ở trong phòng bếp, sau khi xong liền cắt hoa quả, muốn lấy ra cho Ngải Giai Giai ăn, song khi bà đi vào phòng khách, lại không thấy người, lập tức tìm kiếm, vô cùng sốt ruột.

"Giai Giai, con đang ở đâu?".

Kết quả tìm khắp cả phòng ở, cũng không thấy bóng dáng Ngải Giai Giai, lúc này ông Lâm vừa vặn mua thức ăn trở về, vừa vào cửa liền nhìn thấy bà Lâm bối rối, vì vậy kỳ quái hỏi:

"Bạn già, bà vội cái gì vậy?".

"Ông già, Giai Giai không thấy, làm sao bây giờ, nếu để cho thiếu chủ biết được, khẳng định chúng ta liền xong đời".

"Đừng có vội, trước tiên chúng ta tìm bốn phía xem, bà qua vùng gần đó tìm thử, còn tôi đi đến đất trồng rau ngày hôm qua mà tìm xem sao". Ông Lâm nói rõ ràng mạch lạc, sau đó đi ra khỏi cửa nhà.

Cô bé này mỗi ngày đều làm việc, chắc hẳn bây giờ đang trở lại chỗ đất trồng rau đi.

Chương 9: Người quan tâm mình

Quả nhiên, lúc ông Lâm đi tới chỗ đất trồng rau, thì nhìn thấy Ngải Giai Giai toàn thân ướt sũng làm việc ở chỗ đó, bên cạnh còn có một con cạp mẹ đứng, ngay lập tức tức giận chạy đến, đem thùng gỗ ở trong tay cô đoạt đi, ném lên trên người bà mẹ kế đang đứng ở bên cạnh.

"Ôi ——". Bà mẹ kế đang đứng bị thùng gỗ đập cho ngã xuống đất, đau đớn kêu một tiếng, quần áo ở trên người cũng bị ướt, vì vậy không vui mà chửi ầm lên.

"Ai hả, muốn cùng tôi đánh nhau lắm hả, không muốn sống phải không?".

"Giai Giai, bộ dạng con làm sao vậy, bà ta có đánh con không, có bị thương ở đâu không?". Ông Lâm không hề để ý tới bà mẹ kế ở bên cạnh, quan tâm hỏi Ngải Giai Giai, trên mặt hiện rõ sốt ruột, thấy cô cả người ướt sũng, vì vậy cởi áo khoác của mình, phủ lên trên người cô.

Cô bé này như thế, lại có người có thể nhẫn tâm hành hạ, người kia thật không phải là người.

"Bác Lâm, con không sao". Ngải Giai Giai cảm động nói, nước mắt không ngăn được mà chảy xuống.

Có một mẹ Lâm, cô đã vừa lòng, hiện tại lại thêm một bác Lâm, làm cho cô cảm giác giống như có ba mẹ, thật hạnh phúc.

"Lại là ông, các người nghỉ phép thì nghỉ phép đi, sao lại quản chuyện của tôi". Bà mẹ kế cố gắng đứng lên, nhìn thấy cả người của mình đều là bùn, nên rất tức giận, sau đó rống to với ông Lâm:

"Ông lại dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ làm cho ông xem".

Ở cái thôn này bà coi như cũng là người có chút mặt mũi, gia cảnh trong thôn giàu có nhất, còn không có ai dám đối đãi với bà như vậy!

"Chuyện này tôi muốn quản thì sao, nếu như bà còn dám bắt nạt Giai Giai, tôi sẽ cho bà sau này không có được một ngày tốt lành". Ông Lâm tức giận cảnh cáo bà ta.

"Tôi nhõ vào, còn dám nhiều chuyện nữa, tôi cho mấy người biết tay đó". Bà mẹ kể không thềm để ý đến cảnh cáo của ông Lâm, vẫn là kiêu của một người đàn bà chanh chua mà mắng to.

"Bác Lâm, con không sao, bác trở về đi, đừng động vào con". Ngãi Giai Giai đáng thương khẩn cầu.

Cô không muốn người quan tâm đến mình sẽ bị thương tổn, nếu như có thể, cô thật sự rất muốn bảo vệ những người quan tâm cô, nhưng bây giờ cô giống như không có một chút sức lực nào, đầu choáng váng chìm vào hôn mê, tầm mắt cũng rất mơ hồ.

Mỗi khi xuất hiện loại bệnh này, cô đều nghĩ đến là sẽ đi gặp mẹ, có thể cùng mẹ gặp nhau ở trên trời.

"Bác Lâm tới nơi này nghỉ phép mục đích chính là chăm sóc con, làm sao mà có thể mặc kệ con chứ, Giai Giai yên tâm, không có chuyện gì". Ông Lâm kích động nói, cảm thấy đau lòng cho cô bé đáng thương này. Một đứa bé hiểu chuyện như vậy, vì cái gì mà lại không có người yêu thương!

"Bác Lâm, con ——". Ngãi Giai Giai kích động khóc lên, nhưng mà đang muốn nói có chút cảm động, ai ngờ trước mắt tối sầm, té xỉu ở trong ngực của ông Lâm.

"Giai Giai —— Giai Giai ——". Ông Lâm lo lắng hô to, thân hình nhỏ nhắn không ngừng loạng choạng ở trong ngực, trong lòng có chút bối rối.

Hồngбет, ngày đầu tiên bọn họ chăm sóc cô bé này thì đã khiến cho cô bé té xỉu, nếu thiếu chủ biết được, không lột da ông mới là lạ.

"Con nhóc thối tha, giả chết phải không, đứng lên làm việc cho tao". Bà mẹ kể thấy thế, muốn giơ roi lên đánh Ngãi Giai Giai đang ở trong ngực ông Lâm, nhưng mà ông Lâm lại dùng một tay cầm roi, đoạt roi lại, hung hăng quất vài roi vào bà mẹ kể.

"A —— ông làm gì?". Bà mẹ kể đau đớn hét.

"Đánh chết cái người đàn bà không có lương tâm này". Cuối cùng ông Lâm hung hăng dùng roi đánh bà ta, sau đó ném roi đi, rồi ôm Ngãi Giai Giai đang hôn mê rời đi rất nhanh.

Bà mẹ kể chậ vật ngòì dưới đất, trong mắt tràn ngậ phần nộ, trong lòng rất không cam lòng, cái miệg của bà sẽ không để yên cho họ.

Chương 10: Quan tâm

Bà Lâm nhìn thấy ông Lâm đang ôm Ngải Giai Giai hôn mê chạy về, bắt đầu cảm thấy bối rối.

"Buổi sáng hôm nay khá tốt, làm sao lại té xỉu thế này?". Bà Lâm lo lắng nhìn thấy Ngải Giai Giai ở trong ngực ông Lâm, bối rối nói.

"Đừng nói gì cả, bà lập tức thay quần áo sạch sẽ cho con bé, tôi đi chuẩn bị xe, lập tức đi bệnh viện". Ông Lâm đem người ở trong ngực giao cho bà Lâm, hoả tốc chạy ra ngoài.

Bà Lâm cũng không dám chậm trễ, lập tức ôm Ngải Giai Giai đang hôn mê trở về phòng, thay quần áo cho cô xong, trong lòng vẫn luôn cầu nguyện.

Hi vọng đứa bé này không có xảy ra chuyện xấu gì, bằng không bọn họ làm sao mà báo cáo cùng thiếu chủ đây!

Bà Lâm thay quần áo cho Ngải Giai Giai xong, lúc này ông Lâm cũng đã chuẩn bị xe xong, hai người đưa Ngải Giai Giai đến bệnh viện nhỏ gần nhất.

"Bác sĩ, cuối cùng là cô bé bị sao vậy?". Bà Lâm sốt ruột hỏi bác sĩ bên cạnh.

"Gặp lạnh, lại thêm xương cốt trên thân thể của cô bé đã suy yếu, một thời gian dài không cung cấp đầy đủ dinh dưỡng, thiếu máu cực độ. Còn có, tôi hỏi các người một việc, có phải các người thường ngược đãi con gái của mình hay không, để cô bé cả ngày mệt nhọc chịu khổ, lại còn sử dụng bạo lực". Bác sĩ chất vấn ông Lâm cùng bà Lâm, nhận định Ngải Giai Giai là con gái của hai ông bà.

"Bác sĩ, ngài hiểu lầm rồi, cô bé không phải là con gái của chúng tôi". Bà Lâm nhột nhạt nói, rất là đau lòng.

Thì ra bé con lại khổ sở nhiều như vậy, nhìn thấy thật sự là lo lắng.

"Tốt nhất là trước tiên để cho cô bé nằm viện vài ngày, trị liệu cho tốt, chờ hết cảm mạo, các người lại đón cô bé về nhé". Bác sĩ đề nghị.

Lúc tiếp nhận sơn thôn này, rất ít người vì cảm mạo như vậy mà nguyện ý nằm viện, cho nên ông chỉ là đề nghị, cũng không phải là yêu cầu mãnh liệt.

"Được được, nằm viện nằm viện, lấy phòng bệnh tốt nhất, dùng thuốc tốt nhất, bạn già, bà ở đây chăm sóc, tôi trở về lấy quần áo". Ông Lâm kích động nói.

"Ừ". Bà Lâm gật gật đầu, sau đó cũng nhìn Ngải Giai Giai ở trên giường bệnh.

Nhưng hành vi của cặp vợ chồng trung niên này, lại làm cho bác sĩ ở bên cạnh cũng sợ tới mức sững sờ.

Phòng bệnh tốt nhất, thuốc tốt nhất, đây chính là rất nhiều tiền, trong thôn có gia đình giàu có như thế sao?

"Bà là người nhà của bệnh nhân sao, vậy làm phiền bà trước tiên nên đi làm thủ tục nằm viện". Bác sĩ nhắc nhở.

"Vâng, tôi sẽ đi làm thủ tục, ông giúp tôi chăm sóc cô bé tốt một chút". Bà Lâm lưu luyến không muốn rời đi.

Bác sĩ càng thêm chấn kinh rồi, không phải là con gái thân sinh của bọn họ, lại có thể yêu thương như thế, thiên hạ còn có người như vậy sao?

Bà Lâm làm xong các thủ tục, nộp tất cả phí tổn nằm viện rõ ràng, bác sĩ kia mới không thể không tin tưởng, trên thế giới thật sự có tồn tại người như vậy.

Ông Lâm lái xe, cuống quýt về nhà lấy quần áo, ai ngờ lúc này điện thoại ở trong túi vang lên, nhìn hiển thị trên điện thoại, là thiếu chủ gọi tới, khiến cho ông có một loại cảm giác không dám nhận, nhưng không thể không tiếp nha.

"Thiếu chủ ——".

"Không có việc gì, cô bé bị cảm mạo, bác sĩ đề nghị nằm viện vài ngày, cho nên ——". Ông Lâm còn chưa nói xong, đối phương liền rống to.

"Cảm mạo, rõ ràng là các người khiến cho cô bé cảm mạo, các người chăm sóc người như thế hả".

"Thiếu chủ, lần này là lỗi của tôi, tôi tuyệt đối cam đoan sẽ không có chuyện như vậy phát sinh nữa".

"Đã biết, tôi sẽ cẩn thận, có tình huống gì mới sẽ báo cáo với cậu".

Đối phương cúp điện thoại, ông Lâm mới dám thở dài nhẹ nhõm. Cũng may thiếu chủ chỉ là nói với ông vài câu, bằng không ông có thể xong đời rồi, xem ra cô bé này đối với thiếu chủ của bọn họ mà nói là vô cùng quan trọng.

Chương 11: Tôi không muốn nằm viện

Ngài Giai Giai trăn trở tỉnh lại, từ từ mở mắt và nhìn bốn phía, thấy được quang cảnh quen thuộc, vị thuốc quen thuộc, thì cô biết, nơi này là bệnh viện, nhất thời bị dọa sợ tới mức phải ngồi dậy. Ngồi dậy mới phát hiện, trên tay cô từng giọt nước biển truyền dịch đang rơi, vì vậy lập tức rút kim trên lưng bàn tay ra, không để ý trên mu bàn tay có vết máu chảy ra, vội nhảy xuống giường bệnh, vô cùng sợ hãi, lại bởi vì hai chân không có lực, mà ngồi xuống trên mặt đất, bị choáng đầu rồi.

"Ô ô ——".

Không có cách nào rời đi, cô chỉ có thể ngồi ở dưới giường, ôm đầu gối nức nở.

Lúc trước mẹ chính vì như vậy mà chết đi, cô không muốn phải đối mặt với nơi kinh khủng này, cô chán ghét mùi vị bệnh viện, chán ghét mọi thứ ở đây, thậm chí đã vượt ra khỏi chán ghét, mà là sợ hãi. Bệnh viện ở trong lòng của cô chẳng khác nào là điện Diêm Vương, cô không muốn đối mặt ở trong điện Diêm Vương. Ở trong bệnh viện, tất cả mùi vị đều là hắc ám, vô cùng khủng bố.

Bà Lâm vừa đi đến cửa, chợt nghe thấy bên trong có tiếng khóc, khẩn trương đẩy cửa ra, nhìn thấy Ngài Giai Giai ngồi ở dưới đất khóc, vì vậy tiến lên ôm cô vào trong ngực, sốt ruột hỏi: "Giai Giai, sao mà khóc vậy, sao lại ngồi dưới đất?".

Trời ạ, bà mới rời đi qua phòng vệ sinh một chút, như thế nào trở về liền biến thành thế này. Trong khoảng thời gian bà rời khỏi rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Mẹ Lâm, con không muốn ở lại chỗ này, con không muốn ở trong bệnh viện, con muốn rời đi —— ô ô ——". Ngài Giai Giai ôm bà Lâm khóc lớn, không ngừng run rẩy.

Cô chỉ ghé qua bệnh viện một lần duy nhất, mà lần đó, chính là đến xem mẹ tắt thở, cho nên đối với nơi đã mang mẹ của cô đi, cô không muốn.

"Giai Giai không sao đâu, con ngã bệnh, đương nhiên phải nằm viện, đừng sợ". Bà Lâm cứ ôm cô như vậy, không ngừng dụ dỗ.

"Con không muốn nằm viện, mẹ Lâm con không muốn". Ngài Giai Giai nắm lấy quần áo của bà Lâm, sợ hãi mà cầu khẩn.

"Giai Giai ngoan, nằm viện vài ngày thôi, như vậy bệnh của con mới khỏe hơn!". Bà Lâm ôm cô, cổ màoan ủi.

"Con không muốn nằm viện, con không muốn ——". Ngải Giai Giai điên cuồng mà hô to, không biết sức lực ở đâu đến, lập tức đứng lên, chạy ra ngoài.

"Giai Giai ——". Bà Lâm chỉ có thể tranh thủ mà đuổi theo cho kịp.

Ngải Giai Giai liều mạng chạy không ngừng, nhưng mà mặc kệ cô chạy như thế nào, cảm giác đều là chạy không ra khỏi cái bệnh viện này, trong lòng cực kỳ sợ hãi, lại không biết là cô đã chạy sai hướng rồi.

"Giai Giai, cẩn thận một chút ——". Bà Lâm ở phía sau đuổi theo, vẫn là đuổi không kịp.

Một cô bé thân thể suy yếu, tại sao lại có thể có sức lực mà chạy nhanh như vậy?

Lúc này ông Lâm vừa vặn đi tới, đụng phải bà Lâm, vì vậy kỳ quái hỏi: "Bạn già, làm sao vậy, bà vội vàng chạy đi đâu?".

"Giai Giai không biết xảy ra chuyện gì, giống như nổi điên mà chạy loạn".

"Tranh thủ thời gian đuổi theo mang nó trở về trước đã!". Ông Lâm nghe xong lời bà Lâm nói, tức thì cũng nóng nảy, lập tức đuổi theo phía trước.

"Ai ——". Bà Lâm thở dài một hơi, vội chạy theo.

"Giai Giai, cẩn thận một chút, đừng chạy". Ông Lâm đã thấy Ngải Giai Giai, vì vậy hô to.

Mọi người ở bệnh viện thấy kỳ quái nhìn mấy người này chạy trốn, thậm chí còn đứng qua một bên nhường đường.

"Con không muốn nằm viện, con không muốn nằm viện ——". Ngải Giai Giai vừa chạy vừa lẩm bẩm, đột nhiên trước mắt tối sầm, cả người ngã trên mặt đất, âm thanh ngã phát ra nặng nề, ông Lâm ở đằng sau sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh.

Ông Lâm xông lên trước, ôm lấy Ngải Giai Giai hôn mê, lập tức chạy đi tìm bác sĩ.

Ngày hôm qua ông mới cam đoan với thiếu chủ sẽ không phát sinh chuyện như vậy lần nữa, hôm nay ông lại nuốt lời rồi, điều này bảo ông làm sao mà báo cáo với thiếu chủ đây!

Chương 12: Chứng sợ hãi

Ngãi Giai Giai bị ngã thế nào, mà trên người cũng có mấy miếng da bị trầy, may mắn là không có gì đáng ngại, làm cho ông Lâm và bà Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng bởi vì sự kiện này, ông Lâm và bà Lâm cũng sợ tới mức bọn họ phải vội vàng mang cô từ bệnh viện về nhà, miễn cho cô lần nữa sợ tới mức chạy loạn.

"Con không muốn nằm viện —— con không muốn nằm viện ——". Ở trong hôn mê Ngãi Giai Giai vẫn còn hô không ngừng.

"Được được, không nằm viện, chúng ta không nằm viện". Bà Lâm ở một bên không ngừng an ủi cô.

Sớm biết cô có chứng sợ hãi với bệnh viện như vậy, bà cũng sẽ không cho cô nhập viện rồi, cũng sẽ không phát sinh chuyện ngã sấp xuống như vậy, nếu để cho thiếu chủ biết được, khẳng định bọn họ sẽ bị phạt.

"Không nằm viện, con không nằm viện ——". Ngãi Giai Giai giống như nghe được lời bà Lâm nói, không còn kích động nữa, nhỏ giọng nói, sau đó lại không có âm thanh.

"Chúng ta không ở bệnh viện, Giai Giai yên tâm".

Bà Lâm vừa dụ dỗ cô, vừa trầm tư, suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

"Mẹ Lâm ——".

Đang giữa lúc bà Lâm như đi vào cõi thần tiên thì người trên giường tỉnh, nhẹ nhàng gọi bà trở về.

"Giai Giai con đã tỉnh, thấy thế nào?".

"Mẹ Lâm, thực xin lỗi, con làm cho hai người lo lắng".

Khi tỉnh lại phát hiện mình đã không còn ở tại bệnh viện, cho nên cô rất an tâm, nhớ lại hành vi của mình ở bệnh viện, cảm thấy đau lòng, nhất định là cô đã mang đến nhiều phiền toái cho bác Lâm và mẹ Lâm, bây giờ cô làm như thế nào mà đối mặt với bọn họ

đây?

"Con bé này, còn khách khí với mẹ Lâm như vậy sao, đói bụng chưa, mẹ Lâm đi làm thức ăn cho con". Bà Lâm giống như người mẹ, yêu thương nói.

"Mẹ Lâm, mẹ thật tốt". Ngải Giai Giai kích động ngồi dậy, ôm lấy bà Lâm, cảm thụ phần tình thương của mẹ đã mất đi từ lâu.

Nếu như có thể, cô thật hy vọng cứ như vậy, có một người yêu thương cô, là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

"Mới có chút xiu như vậy mà đã cảm thấy mẹ Lâm tốt à, vậy sau này con sẽ phát hiện có người đối với con còn tốt hơn". Bà Lâm lơ đãng nói.

Bọn họ chỉ là phụng mệnh mà đến, chính thức quan tâm cô, thật ra là thiếu chủ của bọn họ, người ấy mới là người thương yêu cô, thế nhưng bà cũng thật sự yêu thương cô bé này.

"Ai?". Ngải Giai Giai kỳ quái hỏi.

"Bé ngốc, mẹ Lâm nói là chuyện sau này, chuyện sau này ai mà biết được chứ!". Bà Lâm uyển chuyển trả lời.

Thiếu chút nữa là nói ra chuyện của thiếu chủ rồi, nguy hiểm thật.

"Con cảm thấy không có ai đối với con tốt như vậy cả, mẹ Lâm cùng bác Lâm là tốt nhất rồi". Ngải Giai Giai ngây thơ nói, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, ngây ngốc mà bị bà Lâm lừa dối.

Có lẽ là đã lâu không được yêu thương, cho nên cô rất quý trọng việc mẹ Lâm và bác Lâm yêu thương cô, tuy cô không biết yêu thương như vậy được bao lâu, nhưng mà trước mắt cô sẽ cố gắng nắm bắt tất cả, cũng có lẽ là yêu cầu của cô không cao, yêu thương nhiều một chút liền thỏa mãn, cho nên mới có thể vui vẻ như thế.

"Giai Giai, con nhớ kỹ, sẽ có một người so với chúng ta càng yêu thương con hơn sẽ xuất hiện, con trước nghỉ ngơi đi, mẹ Lâm đi làm thức ăn cho con". Bà Lâm nói xong, đỡ cô nằm xuống, còn cẩn thận đắp kín mền cho cô.

"Vâng, cảm ơn mẹ Lâm".

Bà Lâm cười cho cô một cái an tâm, sau đó rời đi.

Ngãi Giai Giai nằm ở trên giường mềm mại, nhớ đến phòng cở tranh của mình, trong lòng không thể tin được. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mới vài ngày ngắn ngủn, cô liền từ địa ngục đi tới thiên đường, thật giống như là một giấc mộng, nhưng mà đây cũng không phải là mộng, mà là chân thật, đều này làm cho cô hồ đồ không biết sao.

Đang lúc Ngãi Giai Giai lặng yên muốn nghỉ ngơi một chút thì ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh ầm ĩ, vì vậy đứng dậy mà đi đến cửa sổ nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chương 13: Nỗi niềm khó nói

Ngài Giai Giai xốc cái rèm lên, thấy mẹ kế của cô cầm cái cuốc đến gây náo loạn, còn ông Lâm đang vì cô mà đối kháng.

"Hong hét ——". Ngài Giai Giai kinh ngạc hô to, vì vậy liền vội vàng xông ra ngoài, muốn đi ra giúp ông Lâm, kết quả đang ở đầu bậc thang đã bị bà Lâm cản được.

"Giai Giai, sao con vội vàng vậy, muốn đi đâu à?".

"Mẹ Lâm, mẹ hai con đến đây, nhưng lại cầm cái cuốc, bà ấy sẽ làm cho bác Lâm bị thương đấy, con phải đi ra ngoài giúp bác Lâm mới được".

Trong lòng cô thật sự rất lo lắng cho bác Lâm, cô sợ ông bị mẹ hai cầm cuốc dẫn đến đả thương, nếu như bác Lâm bị thương, cô sẽ rất đau lòng, bởi vì mẹ hai là vì tìm cô mới đến phiền toái bác Lâm, cho nên cô phải đi ra ngoài.

"Yên tâm đi, mẹ hai của con là người đàn bà chanh chua không có lương tâm, sẽ không đả thương được bác Lâm của con đâu, con ở trong nhà cho khỏe, đợi lát nữa bác Lâm sẽ bình yên vô sự mà trở lại". Bà Lâm an ủi cô, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của cô, đi đến sofa bên cạnh, cho cô ngồi xuống.

"Mẹ Lâm, con vẫn còn rất lo lắng!". Loại lo lắng này không phải một hai câu là có thể nói được.

"Chúng ta im lặng mà nghe, nghe xem bác Lâm của con sẽ là làm như thế nào được chứ?". Bà Lâm ôm cô, khẽ nói.

Ngài Giai Giai nghe bà Lâm nói như thế, vì vậy cũng lẳng lặng nghe tiếng nói chuyện ở ngoài cửa.

"Mau đem cái con nhỏ thối tha kia giao ra đây cho tôi, bằng không tôi sẽ đập phá nhà của ông". Bà mẹ kế cầm cái cuốc, hung hãn đứng ở cửa nhà ông Lâm đe dọa.

Lúc này nhiều người đã vây chung quanh, đều đang chờ xem kịch vui.

"Tôi đếm tới ba, nếu bà không đi, tôi sẽ cho bà đẹp mặt". Ông Lâm cũng đe dọa lại.

bà như vậy.

"Nực cười, tôi là người ở nơi này, ông có thể làm gì tôi, mau giao người ra đây cho tôi". Bà mẹ kể giống như một cái đầu rắn vậy, rất là đặc ý.

Ông Lâm không nói gì mà lắc đầu, sau đó từ trong túi lấy ra một đồng tiền, giơ lên cao, lớn tiếng nói: "Ai đuổi được người đàn bà này đi, tôi sẽ cho người đó một ngàn đồng tiền".

Một ngàn đồng tiền, ở thôn này mà nói, cũng không tính là nhỏ.

Ông Lâm ở trong lòng cân nhắc, nhưng mà lời đã nói ra, không có ai hành động, ông tưởng là tiền cho ít, vì vậy lại hô: "Ai đuổi được người đàn bà này đi, tôi cho người đó một vạn đồng tiền".

Lời nói vừa mới rơi xuống, một đám người từ trên xuống, đem bà mẹ kể kia lôi đi, mà ngay cả cái cuốc trong tay bà cũng đều bị đoạt đi, ném ra xa.

"Các người —— ai nha ——". Bà mẹ kể không ngừng giãy dụa, cả người chật vật không chịu nổi, đáng tiếc là mặc kệ bà giãy dụa như thế nào, vẫn là bị người kéo đi rất xa.

Không lâu sau, thì có nhiều gã đàn ông chạy tới đòi tiền ông Lâm, ông Lâm phát tiền cho từng người, sau khi phát xong tiếp tục nói: "Nếu như người đàn bà này còn gây chuyện, ai ra mặt đuổi bà ta đi, tôi đều đáp tạ người đó".

Ngài Giai Giai ngồi ở trong nhà, nghe toàn bộ chuyện ở phía ngoài, trong lòng rất nặng nề.

Một vạn đồng, một vạn đồng nhất định rất nhiều, bác Lâm vì cô mà lãng phí cả một vạn đồng như vậy, cô làm thế nào mà đáp tạ bác Lâm đây?

"Giai Giai, xem đi, ta nói bác Lâm consẽ không có chuyện gì mà". Bà Lâm nghe ở bên ngoài đã không còn tiếng ồn ào vì vậy vui vẻ nói.

"Nhưng mà bác Lâm vì con mà lãng phí quá nhiều tiền".

Nhiều tiền như vậy, hẳn là đủ cho cô đi học nhiều năm, đáng tiếc lại không được như

vậy.

"Giai Giai, con nhớ kỹ, mỗi một phân tiền tồn ở trên người con, đều không phải là của bác Lâm và mẹ Lâm, là tiền của một người thật sự quan tâm đến con". Bà Lâm nghiêm túc nói.

Tuy thiếu chủ không muốn lộ ra thân phận của cậu ấy, nhưng bà cảm thấy hãy để cho cô bé này biết một chút, như vậy cô mới có thể đối với thiếu chủ của bọn họ mà sinh ra cảm kích.

"Người thật sự quan tâm đến con, người kia là ai vậy?". Bây giờ thật sự quan tâm cô không phải là bác Lâm và mẹ Lâm ư, vậy còn ai nữa?

"Cái này sau này con sẽ biết, còn bây giờ chỉ cần nhớ kỹ, trên thế giới này có một người vô cùng vô cùng quan tâm con".

Người vô cùng vô cùng quan tâm cô, có người như vậy tồn tại sao?

Ngài Giai Giai tràn ngập nghi hoặc, nhưng cô không muốn hỏi nhiều hơn nữa, bởi vì trên mặt bà Lâm đã viết lên nỗi niềm khó nói, có chút khổ sở, cô không muốn nhìn thấy bà Lâm khổ sở, cho nên không hỏi bà thêm nữa.

Chương 14: Quà sinh nhật

Từ sau ngày đó, Ngải Giai Giai đều ở trong nhà dưỡng bệnh với bà Lâm và ông Lâm, không có bước ra cửa chính một bước, bà mẹ kế kia cũng không dám đến tìm phiền toái, bởi vì chỉ cần bà ta vừa xuất hiện, thì lập tức có người lôi bà ta đi, thậm chí là khiêng đi, sau đó lại tìm đến ông Lâm lấy tiền thưởng, cho nên bà ta cũng không có trở lại nữa.

Hôm nay là sinh nhật mười bốn tuổi của cô, nhưng mà không biết vì sao, sáng sớm bà Lâm đã cho cô mặc đồ thật xinh đẹp, còn nói với cô ‘sinh nhật vui vẻ’, cô nhớ rõ là mình chưa từng nói qua cho bà Lâm và ông Lâm biết hôm nay là sinh nhật của cô mà!

"Mẹ Lâm, làm sao người biết hôm nay là sinh nhật của con?".

"Một người quan tâm con nói cho mẹ Lâm biết, người đó còn chuẩn bị quà, bảo mẹ Lâm thay mặt tặng cho con". Bà Lâm vui vẻ nói, sau đó lấy ra một cái hộp nho nhỏ tinh xảo, nhẹ nhàng nhét vào trong tay của cô.

"Người quan tâm con?". Hai tay của Ngải Giai Giai cầm lấy cái hộp nhỏ, nghi vấn nói.

Bà Lâm cứ luôn nói có một người quan tâm cô, rốt cuộc là ai mới được, cô lại không biết, nhưng mà bà Lâm lại không muốn nói.

"Đúng vậy, người quan tâm con, Giai Giai mau mở quà ra đi, nhìn xem bên trong là cái gì?". Bà Lâm cười tủm tủm nói, kỳ thật bà biết rõ bên trong là cái gì.

"Dạ". Ngải Giai Giai từ từ cởi bỏ nơ con bướm trên cái hộp, nhẹ nhàng mở ra, hai mắt lập tức tỏa sáng, mắt trừng to nhìn vào trong hộp, tán thưởng: "Oa —— thật xinh đẹp!".

Bên trong là một dây chuyền bạch kim, chính giữa có một vài viên kim cương gắn thành hình trái tim treo lủng lẳng, tỏa sáng lấp lánh, thủ công vô cùng tinh xảo.

Đáng tiếc Ngải Giai Giai cũng không biết những thứ này, chỉ biết là rất đẹp.

"Lại đây, mẹ Lâm đeo cho con, đây là quà sinh nhật của người quan tâm con tặng cho con đấy". Bà Lâm tiếp nhận dây chuyền rồi đeo vào cho cô.

Sợi dây chuyền này chính là thiếu chủ của bọn họ đặc biệt sai người làm ra, toàn bộ

thế giới chỉ có một cái, độc nhất vô nhị. Bọn họ cũng chưa từng thấy thiếu chủ tổn tâm tư ở trên người con gái nhiều như vậy, duy chỉ có cô bé này, xem ra cô đúng là độc nhất vô nhị.

Ngãi Giai Giai nhìn dây chuyền trên cổ, hai tay nắm lấy hình tim treo lủng lẳng kia, yêu thích đến mức không muốn buông tay, trong lòng vẫn nghĩ đến người tặng lễ vật cho cô.

Tuy cô không biết người đó là ai, nhưng mà người này đã ở thật sâu trong lòng của cô, đợi cho đến khi cô biết rõ người đó là ai, thì cô nhất định sẽ dùng bản thân mà đi quan tâm người đó, bảo vệ người đó.

"Giai Giai, sinh nhật vui vẻ". Ông Lâm hưng phấn đem bánh ngọt đi tới.

"Oa, đẹp quá". Ngãi Giai Giai nhìn bánh ngọt xinh xắn, phát ra âm thanh tán thưởng.

Từ sau khi mẹ qua đời, chưa từng có ai làm sinh nhật cho cô, cũng không có ai tặng quà cho cô, người thần bí này rốt cuộc là ai?

"Giai Giai, cho phép nói nguyện vọng, rồi sau đó thôi nển"- Bà Lâm nói.

"Dạ". Ngãi Giai Giai nói xong, rồi hai mắt nhắm lại, hai tay nắm lại, yên lặng mà ước nguyện, sau đó mở to mắt, và thổi tắt ngọn nến.

"Giai Giai, nói cho mẹ Lâm biết, con ước nguyện cái gì?".

"Con hi vọng người tặng quà cho con, còn có bác Lâm và mẹ Lâm, mọi người mỗi ngày đều vui vẻ, mạnh khỏe".

Hiện tại cô chỉ có nguyện vọng này mà thôi, không có những thứ khác, mấy ngày nay, cô đã có cuộc sống vô cùng hạnh phúc, cô đã thỏa mãn rồi.

"Giai Giai ngoan, con thật sự là đứa bé thiện lương tốt bụng"- Bà Lâm kích động nói.

Ông Lâm tay đưa vào trong túi áo, lấy điện thoại di động trong túi ra, rồi cắt đứt điện thoại.

Trong điện thoại Tề Hiên nghe thấy rất rõ lời nói của Ngải Giai Giai, hài lòng cười, rồi sau đó để điện thoại xuống.

Anh rõ ràng đối một cô bé sinh ra hảo cảm, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà anh cũng không bài xích loại cảm giác này, đã như vậy, thì sẽ đem cô nhét vào cánh chim của mình.

Chương 15: Giống tượng gỗ

Rạng sáng ngày thứ hai, lúc trời còn chưa sáng, Ngải Giai Giai đã sờ soạng mà rời giường, tự mình mặc quần áo.

Ngày hôm qua cô rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ bởi vì bà Lâm và ông Lâm đã cho cô một căn nhà thật ấm áp, còn cho cô trải qua một sinh nhật vô cùng khó quên, còn có người thần bí, người quan tâm cô, tặng cho cô một dây chuyền rất đẹp, bây giờ cô thật sự rất muốn đi về phòng cỏ tranh nhìn một chút, nơi đó có hương vị của mẹ, cô muốn nói cho mẹ biết, ngày hôm qua cô rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Vì không muốn để cho ông Lâm và bà Lâm thương tâm, nên cô tính đi một lúc, về phòng cỏ tranh nhìn một chút, thuận tiện lấy ít đồ, trước khi bà Lâm rời giường sẽ trở về, như vậy bọn họ cũng sẽ không lo lắng.

Ngải Giai Giai lặng lẽ đi xuống cầu thang, đi ra trước cửa lớn, rồi nhẹ nhàng mở cửa, sau đó đi ra ngoài, chạy như bay về phía phòng cỏ tranh.

Đã nhiều ngày chưa có trở lại phòng cỏ tranh của mình, không biết bây giờ phòng cỏ tranh của cô thế nào?

Lúc Ngải Giai Giai trở về phòng cỏ tranh, thì lúc này mới phát hiện, nhà cỏ đã sụp đổ, hơn nữa hình như bị người ta hung hăng giẫm qua, cành cây khắp nơi đều là bị đập gãy.

Ngải Giai Giai thấy thế, đột nhiên giống như phát cuồng mà xông lên, lấy tay vệt đám rơm rạ ra, không ngừng tìm kiếm điên cuồng ở trong đồng cỏ, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống, cả người thoát nhìn vô cùng sốt ruột, vừa tìm vừa nức nở nói:

"Mẹ —— tượng gỗ của con đâu rồi, tượng gỗ của con ở nơi nào?".

Cô đã tự tay điêu khắc một tượng gỗ giống như mẹ để ở trong phòng cỏ tranh này, sao bây giờ lại không thấy, rốt cuộc tượng gỗ giống mẹ đó của cô đã đi đâu rồi?!

Ngải Giai Giai không ngừng đào trong đồng cỏ, cho dù ngón tay đã bị mảnh gỗ vụn đâm quệt làm bị thương, nhưng vẫn không có ý định buông tha, ngừng tìm kiếm, cuối cùng cô đem phòng cỏ đã sụp đổ dờ thêm lần nữa, nhưng vẫn chưa tìm được tượng gỗ của cô, vì vậy cô ngồi dưới đất khóc.

Đang lúc Ngải Giai Giai khóc thương tâm thì đột nhiên có người nói: "Mày có phải đang tìm cái này hay không?".

Bà mẹ kế đứng đưa tượng gỗ trong tay, rất là đặc ý.

Phòng cỏ tranh là do bà dỡ xuống, cũng dùng sức mà đập cả nửa ngày, dùng cái này để phát tiết phần nộ ở trong lòng bà. Bởi vì con nhóc này, quả thực làm cho bà mất hết thể diện, khi người trong thôn thấy bà, thậm chí còn muốn khiêng bà ném đi, cơn tức này bà làm thế nào mà nuốt trôi được, cho nên mới phải phá phòng cỏ này cho hả giận.

"Đưa cho con". Ngải Giai Giai nhìn thấy tượng gỗ ở trong tay mẹ kế, thì xông lên muốn đoạt lấy tượng gỗ, đáng tiếc mặc kệ cô đoạt như thế nào cũng đều đoạt không được, bởi vì mẹ kế đã giơ tượng gỗ lên trên cao, cô căn bản là với không tới.

"Nhóc con, đừng tưởng rằng có hai người bên ngoài chống cho mày thì tao không có biện pháp bắt mày, chờ sau khi bọn họ đi, tao xem mày làm sao mà sống đây". Bà mẹ kế căn rằng nghiêng lợi nói, cố gắng giơ tượng gỗ lên cao hơn, bằng không Ngải Giai Giai sẽ bắt được.

Hai người kia chỉ là khách du lịch, cho nên bọn họ sẽ không ở đây lâu, chờ sau khi bọn họ đi, bà nhất định sẽ đem tất cả sổ sách tính lên trên đầu cái con nhỏ này.

"Mau đưa tượng gỗ cho con". Ngải Giai Giai không nghe bà mẹ kế nói nhảm, chỉ một lòng muốn cầm lại tượng gỗ, vì vậy không ngừng nhảy lên ở trước mặt bà mẹ kế, mặc kệ cô nhảy như thế nào, vẫn là lấy không được.

Nhưng mà bởi vì cô nhảy, nên cái dây chuyền kim cương kia ở trên cổ hiện ra, thế là con mắt của bà mẹ kế lập tức sáng rõ, con mắt nhìn chăm chăm vào cái viên kim cương thật to, vẻ mặt kinh ngạc.

Cái con nhỏ này tại sao lại có dây chuyền kim cương?

Mặc kệ nó làm thế nào mà có, dù sao hôm nay nó phải là của bà.

Chương 16: Che dây chuyền

Bà mẹ kế kinh ngạc đến ngây người khinhhìn dây chuyền kim cương kia. Bà ta ném tượng gỗ cầm ở trong tay lên trên mặt đất, địnhlấy dây chuyền đi.

Một tiếng két, tượng gỗ vỡ thành hai nửa.

Ngãi Giai Giai sau khi thấy mẹ kế vứt tượng gỗ đi, vội nhặt nó lên, cố gắng đem hai nửa của tượng gỗ dán vào cùng một chỗ, nhẹ nhàng lau một chút, sau đó coi như trân bảo mà ôm vào trong ngực. Chính là cô biết rõ, mặc kệ như thế nào, tượng gỗ đã bị hủy, tượng gỗ của cô đã bị hủy.

Lúc này, bà mẹ kế đột nhiên cầm dây chuyền trên cổ cô, cầm cái treo lưng lửng kia rồi vẫn nhìn không ngừng, trong mắt tràn ngập tham lam.

Ngãi Giai Giai thấy thế, vội vàng đem dây chuyền cầm trở lại, giấu vào trong áo.

Đây là quà sinh nhật của người quan tâm cô tặng cho cô, tuyệt đối không thể để cho bà mẹ kế đoạt đi. Tượng gỗ đã bị hủy rồi, dây chuyền tuyệt đối không thể để cho bà ta đoạt được.

"Đưa dây chuyền cho tao". Bà mẹ kế ra lệnh.

"Không ——". Ngãi Giai Giai một tay cầm tượng gỗ, tay còn lại đặt ở trên ngực, che chở cho dây chuyền.

Cô luôn luôn không phản kháng bà mẹ kế, nhưng mà cái dây chuyền này cô tuyệt đối không cho.

"Nếu không đưa cho tao, tao sẽ đuổi mày ra khỏi nhà, cho mày không có nhà để mà về". Bà mẹ kế cảnh cáo.

"Không ——". Ngãi Giai Giai vẫn che chở dây chuyền, cự tuyệt yêu cầu của bà mẹ kế.

"Đừng tưởng rằng có hai người kia chống cho mày, thì tao không có biện pháp bắt mày, đưa dây chuyền cho tao mau". Bà mẹ kế gào thét lớn, sau đó xông vào cướp đoạt,

dùng sức lấy tay Ngải Giai Giai đang che ở trước ngực ra.

"Không, không được đoạt dây chuyền của con, không được ——". Ngải Giai Giai cố gắng phản kháng, chính là không có sức lực để mà giành với bà mẹ kế, tay che ở trước ngực bị bà ta bắt được.

"A —— đau quá ——".

Bà mẹ kế một tay dùng sức bóp cổ tay nhỏ nhỏ của Ngải Giai Giai, còn tay kia dùng để giật dây chuyền đi, kết quả giật một lúc, cũng không có giật xuống được, vì vậy tăng thêm sức lực, rồi lại kéo một lần nữa, cũng không có giật xuống được, cuối cùng cực kỳ nổi giận, mà sử dụng toàn bộ khí lực, dùng sức một chút nữa, rồi cuối cùng cũng giật dây chuyền xuống được.

Bởi vì bà mẹ kế dùng hết sức, nên trên cổ Ngải Giai Giai xuất hiện một vết máu thật sâu, lập tức làm cho cô đau đớn mà kêu to.

"A ——".

Bà mẹ kế nhìn thấy dây chuyền đã ở trong tay rồi, vì vậy đẩy Ngải Giai Giai ngã xuống mặt đất, cầm lấy dây chuyền đeo lên trên cổ của mình, vẻ mặt vui mừng.

Ngải Giai Giai sau khi đã ngã trên mặt đất, cũng không có để ý đến đau đớn ở trên cổ, mà lập tức đứng lên, muốn cướp lại dây chuyền, kết quả vừa đứng lên, thì đầu choáng váng, rồi bị bà mẹ kế cho một cái tát.

“Ba” một tiếng, vô cùng vang dội.

Bởi vì một cái tát này, mà Ngải Giai Giai ngã xuống đất lần nữa, chính là lần này dù có thế nào cũng không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm trên mặt nhìn dây chuyền vốn thuộc về mình, nay đã ở trên cổ của bà ta, vết máu ở khóe miệng để cho cô ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, trên mặt lại đau rát, cô chỉ có thể chịu đựng nhịn đau.

Đó là quà sinh nhật đầu tiên mà sau năm năm cô có được, rồi lại cuối cùng cũng biến mất, cô thật sự rất vô dụng, ngay cả dây chuyền mà mình cũng không giữ được, cô cảm thấy quá mệt mỏi, rất muốn đi gặp mẹ, để cho mẹ tới bảo vệ cô. (Tội nghiệp quá, sao mà địch lại được người đàn bà đó chứ)

"Nghe đây, từ nay về sau không cho phép mày bước vào cửa nhà tao nữa, mày đã không còn thuộc về nơi đó, chỗ đó cũng không phải là nhà của mày, mày mau rút ra xa chỗ của tao, muốn chết thì cũng chết cho xa một chút, hừ ——". Bà mẹ kể mang theo dây chuyền, vội nói rồi sau đó mau chóng rời đi.

Mẹ kể đuổi cô ra khỏi nhà ư, nếu đã là như vậy, thì chỗ đó cô cũng không còn luyến tiếc gì, dù sao hiện tại chỗ đó vốn đã không có chỗ dung thân cho cô rồi.

Nhưng mà dây chuyền của cô, đó là dây chuyền mà hôm qua cô vừa mới nhận được, giờ lại không có rồi, tâm tính thiện lương làm cô cảm thấy đau xót, mí mắt hiện tại rất nặng, mặt cũng vô cùng đau đớn, cổ lại càng đau đớn hơn, đau đến nỗi cô chỉ mong muốn bản thân có thể ngủ một giấc.

Chương 17: Sớm tối nguy

Bà Lâm sớm đã rời giường, chuyện gì cũng không muốn làm mà đến gian phòng của Ngải Giai Giai nhìn xem, kết quả là phát hiện không có người, tìm khắp phòng ở nhiều lần mà cũng không thấy, hơn nữa vô cùng sốt ruột lại tràn ngập bối rối, trong lòng cầu nguyện cho Ngải Giai Giai được bình an, bằng không hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Không tìm thấy người, bà có thể không vội sao?

"Bạn già, mới sáng sớm bà vội cái gì?". Ông Lâm vừa rời giường, đi xuống thang lầu, và ngáp hỏi.

Sáng sớm chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, ông còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện đại sự gì.

"Không thấy Giai Giai, tôi đã tìm nhiều lần mà không thấy nó, mau đi ra ngoài tìm xem sao". Bà Lâm đẩy ông Lâm ra ngoài rồi nói.

"Cái gì, lại không thấy, sẽ không phải là đi ra chỗ đất trồng rau chứ, tôi sẽ đi nhìn xem sao". Ông Lâm cũng luống cuống, trên nét mặt tùy ý đều không có, cuống quýt nói, rồi sau đó chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Ngải Giai Giai đều ở cùng một chỗ với bọn họ, cũng không có đi ra đất trồng rau mà, sao hôm nay đột nhiên lại đi như thế ?

Nhưng mà ông Lâm đến đất trồng rau, cũng không có phát hiện bóng dáng của Ngải Giai Giai, vì vậy đi tìm kiếm khắp nơi, gặp người thì kéo tới mà hỏi, nhưng mà tất cả mọi người đều nói không thấy Ngải Giai Giai.

Bà Lâm nhìn thấy ông Lâm chạy đi, bản thân cũng không có nhàn rồi, vội đến vùng phụ cận tìm kiếm, nhưng không tìm được bao lâu đã nhìn thấy Ngải Giai Giai nằm ở trên mặt đất không nhúc nhích, yên lặng giống như chết, tim sợ tới mức đều muốn nhảy ra ngoài, vội vàng chạy tới, ôm cô vào trong ngực, khẩn trương hô: "Giai Giai, con làm sao vậy?".

Ngải Giai Giai nằm lẩn ở trên mặt đất, bà Lâm ở phía xa nên không có phát hiện vết thương ở trên cổ cô, nhưng mà sau một phen ôm lấy cô, thì lúc này bà mới phát hiện, trên khoe miệng cô, trên cổ đều có vết máu, khuôn mặt sưng đỏ, xem xét thì biết là bị người ta

đánh, nhưng mà làm cho bà sợ hãi nhất chính là, vết máu kia ở trên cổ của cô, bởi vì vết máu quá sâu, làm cho bà cảm thấy cô bé trước mắt sẽ mất mạng.

Nếu như cô chết, như vậy bọn họ cũng đừng mong sống sót.

"Giai Giai, cố gắng gượng, mẹ Lâm lập tức mang con đi gặp bác sĩ".

Bà Lâm lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho ông Lâm, nói sơ lược sự việc, để ông mau chuẩn bị xe cho tốt, rồi đưa Ngải Giai Giai đi bệnh viện.

Bà biết rõ Ngải Giai Giai có chứng sợ hãi bệnh viện, nhưng mà bây giờ không thể không đi bệnh viện, bằng không cũng không còn một chút hi vọng nào.

Ông Lâm nhận được điện thoại của bà Lâm, thì lập tức trở về nhà, chuẩn bị xe sẵn sàng, rồi đưa Ngải Giai Giai đi bệnh viện, sau đó hai người ở bên ngoài phòng phẫu thuật mà lo lắng chờ đợi, trong lòng đang suy nghĩ không biết hồi báo với thiếu chủ của bọn họ như thế nào.

Ông Lâm thở dài một hơi thật to, rồi sau đó lấy điện thoại ra, run rẩy bấm một dãy số.

"Thiếu chủ, Giai Giai tiểu thư bị thương, hơn nữa có thể sẽ ——".

Ông Lâm không dám nói nữa, bởi vì tình huống của Ngải Giai Giai, rất có thể sẽ chết, ông không biết nên báo cáo với thiếu chủ như thế nào.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Tề Hiên không vui hỏi.

Chưa tới mấy ngày, mà bọn họ khiến cho Ngải Giai Giai liên tiếp xảy ra chuyện, người vô dụng như vậy, hình như không thích hợp đi theo anh.

Ông Lâm ở trong điện thoại kể ra tình huống căn bản của Giai Giai, Tề Hiên càng nghe sắc mặt càng khó coi, cuối cùng cái gì cũng không nói mà cúp điện thoại, không quan tâm vết thương trên người, xuống giường rồi lấy quần áo mặc vào.

Anh muốn đích thân đi xem người mà anh quyết định bảo vệ, tuyệt đối sẽ không buông tha người đã đả thương cô, anh thề.

Hai anh em Nghiêm Chính Phong và Nghiêm Chính Khí nhanh tay lẹ mắt chuẩn bị xe sẵn sàng, đi theo Tề Hiên cùng đến bệnh viện mà Ngải Giai Giai đang ở.

Ông Lâm thấy Tề Hiên cúp điện thoại, biết rằng anh sẽ đến, vì vậy chờ ở cửa ra vào, bà Lâm đi vào trông nom Ngải Giai Giai.

Chương 18: Kém một millimet

Mấy giờ sau, ông Lâm nhìn thấy xe của Tề Hiên dừng ở cửa bệnh viện, vì thế lập tức tiến lên, cúi đầu chờ người trong xe đi ra.

Xe dừng lại, Nghiêm Chính Khí lập tức xuống xe, rồi mở cửa bước xuống.

"Thiếu chủ, ngài đã tới". Ông Lâm nhìn người trong xe tới, vì vậy cung kính nói, giọng hơi run run.

Tề Hiên đi ra khỏi cửa xe, mặc bộ tây trang màu đen, thân hình thẳng tắp, có khí chất nghiêm túc, toàn thân tản ra khí phách vương giả, mày kiếm lãnh mạc hạ hai mắt quét nhìn ông Lâm một chút, lạnh lùng nói: "Nếu như cô ấy có chuyện gì, thì ông nên biết làm như thế nào rồi chứ?".

"Dạ, tôi đã biết, cam đoan sẽ không có chuyện như vậy phát sinh nữa, mong thiếu chủ cho chúng tôi một cơ hội nữa". Ông Lâm cúi đầu cầu xin.

Tề Hiên lặng lẽ nhìn ông Lâm một chút, sau khi chấp nhận đáp án, rồi tiếp tục sải bước đi về phía trước, ông Lâm cùng anh em họ Nghiêm theo đuôi phía sau.

Tề Hiên đi phía trước, ba người đi theo đằng sau, khí thế làm cho mọi người ở bệnh viện sợ tới mức đứng qua một bên, nhường đường cho bọn họ. Một vài y tá có kinh nghiệm nhìn chăm chăm vào anh, nhưng mà không dám phát ra bất luận ngôn ngữ gì.

Người đàn ông này quá đẹp trai, nhưng mà khí thế lại quá mạnh mẽ, làm cho người khác nhìn thấy đều cảm giác sợ hãi, trên người anh ta có một loại hơi thở của tử thần, làm cho người khác không dám tới gần. Người đàn ông xinh đẹp có vẻ mặt hoà nhã, đáng người tốt, lại tràn đầy sát khí như vậy thật sự là đáng tiếc.

"Tình huống của cô ấy thế nào?". Tề Hiên vừa đi vừa hỏi, coi người bên ngoài như không tồn tại, chỉ lo đi con đường của mình.

Anh luôn luôn như thế, sẽ không để ý đến ánh mắt của người ngoài.

"Bác sĩ nói hiện tại tạm thời không còn nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng vẫn nên tiếp tục quan sát, phòng ngừa tình huống chuyển biến xấu, nếu như vết thương mà sâu

hơn một millimet, thì sẽ cắt đứt cổ họng". Ông Lâm vội giải thích.

Khi ông nghe thấy bác sĩ nói như vậy thì đã thở dài nhẹ nhõm, tối thiểu còn cơ hội cứu cô trở về, nếu như một chút cơ hội cũng không có, vậy ông cũng chỉ có thể chờ chết.

Nghe xong lời nói của ông Lâm, Tề Hiên đột nhiên dừng bước, xoay người lại, vẻ mặt của anh không biểu tình mà nhìn lại ông, trên mặt thể hiện sự tức giận.

"Vì sao cô ấy bị thương, ông phải cho tôi một giải thích hợp lý, nếu như là vì các người thất trách, ông hẳn phải biết hậu quả là gì đấy".

"Giai Giai tiểu thư thừa dịp lúc ban đêm chạy đến phòng cỏ, vì thế chúng tôi không thể phát hiện kịp thời, đây là thất trách của chúng tôi, thỉnh thiếu chủ trị tội". Bộ dạng của ông Lâm thể hiện sự thất trách, rất là hổ thẹn.

"Biết là ai làm không?". Tề Hiên tiếp tục hỏi.

"Vĩnh hằng chi tâm ở trên cổ Giai Giai tiểu thư đã không cánh mà bay, chắc là bị người ta đoạt đi, vết máu trên cổ nhất định là bị dây chuyền kéo để lại, ngón tay của cô ấy khắp nơi đều là vết thương, giống như bị mảnh gỗ vụn quệt làm bị thương vậy, khuôn mặt thì bị người ta đánh, có thể đối đãi trên người cô ấy như vậy, tôi chỉ nghĩ được một người, đó chính là bà mẹ kế của cô ấy".

Từ sau khi bọn họ mang Ngải Giai Giai vào trong nhà của mình, thì bà mẹ kế kia thường xuyên đến tìm phiền toái, tuy đã bị người ta lôi đi, nhưng theo như tính cách mà ông biết, bà ta sẽ không bỏ qua chuyện này.

"Chính Phong, Chính Khí, đi lấy vĩnh hằng chi tâm về, tay nào của bà ta ra tay với Giai Giai, thì đem tay đó của bà ta phế ngay lập tức, nếu như là hai tay, vậy phế hai tay của bà ta luôn đi". Hai mắt của Tề Hiên tràn đầy phẫn nộ, tà ác mà hạ mệnh lệnh, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Anh luôn luôn không thích gây chuyện với người ta, nhưng mà người khác tự mình tìm tới cửa, anh tuyệt đối sẽ không buông tha. Không nghĩ tới dây chuyền anh tặng cho cô, rõ ràng lại hại cô.

Anh em họ Nghiêm không đi tiếp, mà là xoay người, hướng cửa chính của bệnh viện đi ra, chấp hành lệnh của thiếu chủ bọn họ.

Chương 19: Người đàn ông xinh đẹp

Tề Hiên đi nhanh đến cửa phòng bệnh của Ngải Giai Giai, sau đó dừng lại ở trước cửa, từ trong lồng ngực lấy kính râm đen ra, mang vào rồi vươn tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, từ từ đi vào, bước chân tận lực không phát ra tiếng.

Bà Lâm nhìn thấy người vừa tới, lập tức đứng lên muốn nói chuyện, nhưng mà Tề Hiên làm một dấu hiệu yên tĩnh, không muốn để cho bà lên tiếng.

Bà Lâm gật gật đầu, rồi thối lui một bên yên lặng đứng.

Tề Hiên đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn Ngải Giai Giai nhắm chặt hai mắt ở trên giường, đau lòng mà vươn tay ra, chạm một chút trên khuôn mặt sưng đỏ của cô, trong lòng đã sớm đem cái người đánh cô mắng đến trăm ngàn lần.

Cổ của Ngải Giai Giai cùng với mười ngón tay đều bị băng vải băng bó dày đặc, trên mặt có thể thấy được dấu ấn mờ mờ của năm ngón tay, sắc mặt vô cùng tái nhợt, thân thể gầy teo, nhìn qua là biết do thiếu dinh dưỡng quá lâu, hơi thở hơi yếu, làm cho người ta cảm thấy tùy thời cô đều có thể hương tiêu ngọc tổn.

"Giai Giai ——". Tề Hiên vuốt ve khuôn mặt của cô, thương tiếc mà kêu tên cô.

Dạng đàn bà gì anh cũng đều gặp qua, nhưng làm cho anh quan tâm nhất, chỉ có cô bé này, hơn nữa cái loại cảm giác này đã sớm vượt qua ranh giới ân tình, anh biết là cái gì, cho nên anh nguyện ý bảo vệ cô, chờ cô lớn lên, đợi cô trở thành một người con gái thật sự.

Đang lúc Tề Hiên rơi vào trầm tư thì người trên giường đột nhiên nhẹ giọng la lên.

"Không được đoạt dây chuyền của con —— không được ——".

"Giai Giai ——". Tề Hiên lo lắng gọi cô một tiếng, bà Lâm cũng đi lên, khẩn trương nhìn cô.

"Mẹ hai không được đoạt dây chuyền của con, con van cầu người ——". Ngải Giai Giai càng nói càng kích động, cuối cùng đuổi hai tay ra, và không ngừng vung vẩy.

"Trả dây chuyền lại cho con, trả cho con ——".

"Giai Giai, em yên tâm, dây chuyền sẽ trở về trong tay của em, không có chuyện gì nữa rồi". Tề Hiên nhẹ nhàng nắm cổ tay của cô, mà an ủi.

Nghiêm Chính Phong và Nghiêm Chính Khí đã nhận lệnh đi lấy dây chuyền trở về, cho nên anh mới nói cho cô biết như vậy.

Bà Lâm vốn vô cùng lo lắng, nhưng nhìn thấy hành động của Tề Hiên, hai con người cũng nhanh chóng trấn ra.

Thiếu chủ của bọn họ khi nào thì có một mặt dịu dàng tình cảm như thế nhỉ, còn có thể đi an ủi người, thật là chuyện lạ.

"Mẹ hai, người có thể đuổi con ra khỏi nhà, nhưng mà không được đoạt dây chuyền của con, không được ——". Ngải Giai Giai hình như không nghe lời nói của Tề Hiên, nên không ngừng hô to.

Bà Lâm thấy Ngải Giai Giai đã muốn tỉnh lại, vì thế vội nhắc nhở: "Thiếu chủ, mau mang Giai Giai tiểu thư đi đi, cô ấy có chứng sợ hãi bệnh viện, nếu cô ấy tỉnh lại phát hiện mình ở bệnh viện, sẽ điên cuồng mà làm thương tổn tới mình".

Tề Hiên nghe xong lời nói của bà Lâm, thì lập tức vén chăn lên, ôm lấy người trên giường, xông ra bên ngoài. Người qua đường nhìn thấy anh, cũng nhanh chóng nhường đường, sợ bị anh đụng ngã.

"Dây chuyền của con ——". Ngải Giai Giai mơ mơ màng màng ở trong ngực Tề Hiên, không ngừng gọi dây chuyền. Cô không biết mình ở đâu, chỉ là có cảm giác chấn động một chút, chấn động làm cô thật khó chịu.

Ngải Giai Giai hé mở đôi mắt ra một chút, trước mắt là một người đàn ông mang kính râm, cô không nhìn thấy ánh mắt của anh như thế nào, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy cái mũi và miệng của anh, còn khuôn mặt, bộ dạng nhìn rất được, cô không biết nên dùng từ gì để hình dung, chỉ có thể nói là xinh đẹp, một người đàn ông xinh đẹp, ngực của anh cũng rất ấm áp.

Nhưng mà cô không có dư thừa khí lực để mà nhìn hết diện mạo của anh, bóng tối lần nữa ập tới, làm cho cô ngất đi.

Ông Lâm đứng ở bên cạnh xe, nhìn thấy Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai nhanh chóng chạy tới, cũng lập tức mở cửa xe ra, để cho bọn họ dễ dàng lên xe.

Sau khi Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai lên xe rồi mới thấy an tâm nhiều, nhìn thấy người trong ngực không ngừng nhả lại đôi lông mày, khiến bản thân anh cũng muốn lông mày nhả lại.

Ôm cô chạy như vậy, anh xác định hẳn là cô cũng rất khó chịu.

"Ông Lâm, trở về".

"Thiếu chủ, trở về trong thôn, hay là trở về biệt thự?". Ông Lâm ngồi ở vị trí lái xe, cung kính hỏi, lúc này bà Lâm cũng chạy tới, và ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

"Biệt thự, lập tức kêu Mai Tử Thành tới". Tề Hiên lạnh lùng nói.

"Vâng". Ông Lâm đáp, sau đó khởi động xe.

Mức độ quan tâm của thiếu chủ bọn họ đối với cô bé này, thật sự đã vượt quá suy đoán của bọn họ, thậm chí ngay cả vị bác sĩ nổi tiếng Mai Tử Thành kia cũng mời tới.

Chương 20: Đoạt lại

Bà mẹ kế đang ngồi xem ti vi ở trong nhà, hai tay không ngừng vuốt vuốt cái dây chuyền mà buổi sáng bà mới giành được, yêu thích đến mức không buông tay. Bà sống đến cái tuổi này, vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy kim cương, cực kỳ xinh đẹp.

"Đẹp quá, lần đầu tiên mình được thấy dây chuyền xinh đẹp như vậy, sau này nó sẽ là của ta, của ta".

Bà mẹ kế không ngừng tán thưởng dây chuyền, dù TV đã mở trước mắt bà, nhưng bà cũng không thèm liếc nhìn, chỉ lonhlonh chăm chăm vào dây chuyền trên cổ, vô cùng đắc ý.

Một con nhóc nghèo kiệt xác, không thể có dây chuyền đáng giá như vậy, cho nên sợi dây chuyền này nhất định không phải là của nó, bà đoạt đi cũng không sao.

Nhưng mà lúc này, đột nhiên có người đập cửa vào, bà mẹ kế lại càng hoảng sợ, vội vàng đem dây chuyền giấu vào trong áo. Sau đó đứng lên, bộ dạng ra vẻ hung hãn, một tay chống nạnh, một cánh tay chỉ vào hai người, mà mồm to.

"Mấy người là ai, sao lại dám xông vào nhà của tôi, muốn chết phải không?".

Bà mẹ kế nhìn thấy hai tên con trai trẻ tuổi xông vào nhà bà, rồi nhìn lại trang phục của bọn họ, tây trang màu đen, mang kính râm, rất giống nhân vật xã hội đen ở trong TV, lập tức sợ tới mức chân nhũn ra.

Nghiêm Chính Phong và Nghiêm Chính Khí mang kính râm màu đen, làm cho người ta không nhìn được ánh mắt của bọn họ lúc này, hai người liếc nhìn đối phương một chút, rồi gật gật đầu, sau đó từng bước một đi về phía bà mẹ kế.

"Mấy người muốn làm gì". Bà khiếp đảm mà lui về phía sau, sau đó cầm lấy ghế bên cạnh, đập về phía anh em họ Nghiêm.

Anh em họ Nghiêm lách mình một chút, tránh né khỏi cái ghế, tiếp tục đi lên phía trước.

"Mấy người muốn làm gì, mau đi ra đi". Bà mẹ kế thối lui đến góc tường, lúc không đường thối lui nữa, thì chỉ có thể đứng ở tại chỗ.

"Lấy lại đồ không thuộc về bà". Nghiêm Chính Khí nói xong, rồi vọt tới phía trước, đem bà mẹ kể đang hung hăng bắt giữ lại trên mặt đất, còn dùng chân đạp phía sau lưng của bà ta, làm cho bà ta không còn năng lực chống cự.

"A —— mấy người muốn làm gì, thả tôi ra ——". Bà mẹ kể không ngừng giãy dụa.

Nghiêm Chính Phong đi lên trước, dùng sức kéo dây chuyền trên cổ của bà ta xuống, bà mẹ kể lập tức đau đớn mà kêu to tiếng.

"A ——".

"Cho bà cũng nếm thử cảm giác khi dây chuyền bị giật xuống, để lại đau đớn ở trên cổ". Nghiêm Chính Phong cầm lại dây chuyền, rồi nhúu mày nói.

"Mấy người rốt cuộc là ai?". Bà mẹ kể khóc và hỏi.

Bà đại khái đã có thể đoán được hai người này là vì Ngải Giai Giai tới, nhưng mà con nhóc đó lúc nào thì có người lợi hại như thế bảo vệ, bà làm sao lại không biết chuyện này, có lẽ hai người này là do người được gọi là ông Lâm và bà Lâm phái tới.

"Anh, anh nói tay của bà ta làm thế nào mà đoạt dây chuyền?". Nghiêm Chính Khí giẫm lên bà mẹ kể, đặc ý hỏi.

"Không biết, dứt khoát đều phế cả hai đi, đỡ cho sau này bà ta lại làm chuyện xấu nữa". Bộ dáng của Nghiêm Chính Phong làm bộ nói không sao cả.

"Không thể, mấy người không thể làm như thế, làm như vậy là phạm pháp". Bà mẹ kể nghe thấy bọn họ nói muốn phế tay của bà đi, thì sợ hãi nói, bà rất muốn chạy trốn, nhưng mà bị người ta giẫm lên, nên căn bản không thể nhúc nhích được.

"Phạm pháp, vậy bà đối đãi với người khác như vậy, sao lại không nghĩ tới đây cũng là phạm pháp". Nghiêm Chính Phong ngồi xổm xuống, vỗ mặt bà mẹ kể, tà ác nói.

"Có đạo lý". Nghiêm Chính Khí phụ họa, không đợi bà mẹ kể có phản ứng, anh đã dùng sức đem hai tay của bà ta gấp lại, lập tức bẻ gãy hai cánh tay của bà ta.

Ken kết —— một tiếng xương cốt đứt gãy.

"A ——". Bà mẹ kể đau đớn kêu một tiếng, rồi cuối cùng ngất đi.

Anh em họ Nghiêm thấy thế, cầm vĩnh hằng chi tâm rời đi, nhìn cũng không nhìn người trên mặt đất.

Chương 21: Thu nhận và giúp đỡ

Ngãi Giai Giai khẽ mở mắt, nhìn thấy mình ở trong một cái phòng lạ lẫm, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng mà dù sao so với khi tỉnh lại, phát hiện mình ở bệnh viện thì tốt hơn, hơn nữa gian phòng này so với phòng của cô ở nhà mẹ Lâm thì đẹp hơn rất nhiều, thoát nhìn thật ấm áp.

Cô chỉ nhớ được, dây chuyền bị mẹ kế đoạt lấy, kế tiếp bản thân lại ở trong lòng ngực của một người đàn ông đẹp mắt, còn vì sao lại ở nơi này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô căn bản cũng không rõ ràng.

Chuyển động cổ của mình, cảm thấy không còn đau đớn nữa, mười ngón tay mát lạnh, không biết được thoa cái gì mà làm cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trong trí nhớ mơ hồ, cô nhớ rõ có một người đàn ông ôm cô chạy, hơn nữa giống như vô cùng khẩn trương, chẳng lẽ đây là mộng sao?

Chính là cô cảm giác đây không phải là mộng, khẳng định có người này tồn tại, vậy rốt cuộc người đó là ai?

Ngãi Giai Giai nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, vì vậy muốn xuống giường, mới vén chăn lên, liền phát hiện trên cổ của cô đeo dây chuyền đã bị mẹ kế cướp đi, lập tức vô cùng vui vẻ mà hô lớn.

"Dây chuyền của mình đã trở lại, dây chuyền của mình đã trở lại".

Bà Lâm nghe được tiếng hoan hô của cô, đẩy cửa vào, nhìn mặt cô tràn đầy vui vẻ, sau đó đi đến, ngồi vào bên cạnh Ngãi Giai Giai, ôm cô hỏi.

"Giai Giai, con đã tỉnh rồi, cổ còn đau không, ngón tay sao rồi, có còn đau chỗ nào không?".

"Mẹ Lâm, người xem, dây chuyền của con đã trở lại, nó không có bị cướp đi, con thật sự rất vui". Ngãi Giai Giai ở trong ngực bà Lâm, nói chuyện rất là hưng phấn.

"Giai Giai, sợi dây chuyền này đối với con rất quan trọng sao?". Bà Lâm cố ý hỏi như vậy.

"Đương nhiên quan trọng, nó là do người quan tâm con tặng con, hơn nữa là lần đầu tiên trong năm năm qua có người tặng quà cho con, với con mà nói rất quan trọng". Ngải Giai Giai nắm thật chặt dây chuyền, nghiêm túc nói.

"Kỳ thật dây chuyền là bị mẹ kế của con đoạt đi, nhưng mà do thiếu chủ phái người đi lấy trở lại". Bà Lâm mắt nhìn Ngải Giai Giai nói ra.

"Mẹ Lâm, thiếu chủ là ai, chẳng lẽ là người quan tâm con sao?".

Bà Lâm nghe xong lời Ngải Giai Giai nói..., khẽ gật đầu.

"Nguyên lai người quan tâm con gọi là thiếu chủ, con thật sự rất vui, rốt cuộc cũng biết tên ông ấy". Ngải Giai Giai vẻ mặt thỏa mãn nói.

Ngải Giai Giai chưa từng thấy qua khuôn mặt, cho rằng ‘thiếu chủ’ là cái tên.

"Cái này ——". Bà Lâm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói ra.

Thôi đi, thiếu chủ đã không muốn cho cô bé này biết rõ sự hiện hữu của mình, bà cũng không nên lăm miệng, miễn cho bị phạt, dù bà rất muốn làm như thế.

"Mẹ Lâm, nơi này là nơi nào, con sao lại ở chỗ này?". Ngải Giai Giai nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của bà Lâm, vì thế nói sang chuyện khác.

Cô biết rõ mẹ Lâm lại gặp chuyện khó nói rồi, cho nên không muốn lại tiếp tục truy vấn vấn đề này nữa, vì vậy nói sang chuyện khác, cô sẽ không để cho người quan tâm ở bên cạnh cô phải khó xử.

"Nơi này là biệt thự riêng của thiếu chủ, mẹ kế con không phải đuổi con ra khỏi nhà sao, thiếu chủ quyết định cho con ở lại trong này, do ta cùng ông Lâm chiếu cố con, con nói có được không?". Bà Lâm thân mật hỏi giống như một người mẹ.

"Được, đương nhiên là được, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với mẹ Lâm và bác Lâm, đi nơi nào cũng được, còn có thiếu chủ, đi theo mọi người, con nhất định sẽ hạnh phúc". Ngải Giai Giai ôm eo bà Lâm, hạnh phúc nói.

"Tốt, mẹ Lâm hiện tại mặc quần áo đẹp cho con, sau đó dẫn con đi ăn cái ginha, rồi lại dẫn con làm quen với hoàn cảnh nơi này, con nói có được hay không?". Bà Lâm nắm cái cằm Ngải Giai Giai, cưng chiều hỏi.

Thiếu chủ muốn bọn họ xem Ngải Giai Giai giống như con gái mà chiều cố, cho nên bọn họ không thể nói cho cô biết, bọn họ chỉ là người hầu mà thôi.

"Dạ".

Chương 22: Nhà mới

Bà Lâm vẫn giống như bình thường, mặc quần áo tử tế cho Ngải Giai Giai, sau đó dẫn cô đi rửa mặt, sau đó lại dẫn cô đi ăn, giống như một người mẹ, cẩn thận mà chăm sóc cô.

Ngải Giai Giai cũng không có khách khí như trước, cố gắng ăn thức ăn bà Lâm làm, tuyệt không cảm thấy xa lạ.

Sau khi Ngải Giai Giai ăn xong, bà Lâm dẫn cô đi một vòng trong biệt thự, cho cô quen với hoàn cảnh, còn đưa cô đi giới thiệu với các thành viên nơi này một chút. Nhưng đây chỉ là một ngôi biệt thự nho nhỏ, đi khoảng vài bước đã đi xong rồi, chính là Ngải Giai Giai lại đối với hoàn cảnh nơi này mà sợ hãi than không thôi, giống như Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên.

"Mẹ Lâm, đó là cái gì?". Ngải Giai Giai một tay nắm bà Lâm, một tay chỉ vào suối phun trong hoa viên hỏi.

"Đó là suối phun".

"Nguyên lai suối phun là cái dạng này sao, thật xinh đẹp".

Ngải Giai Giai cảm thán xong, liền chỉ vào những vật khác hỏi.

"Vậy cái kia là gì?".

"Cái kia là đèn đường".

"Cái đèn này thật xinh đẹp". Ngải Giai Giai đi đến dưới bóng đèn, nhìn đèn đường giống như đóa hoa, thật là thích, liền chỉ vào vật khác tiếp tục hỏi.

"Mẹ Lâm, vậy cái này là cái gì?".

"A —— cái đó là thùng rác ——". Bà Lâm có chút lúng túng mà nói.

Cũng khó trách cô không hiểu, từ nhỏ chưa từng gặp qua thế giới ở bên ngoài, đương nhiên không biết những vật này.

"Thùng rác cũng đẹp như vậy sao?". Ngải Giai Giai đi đến bên cạnh thùng rác, kỳ quái nhìn nó.

"Giai Giai mệt không, đến bên kia ngồi xuống đi". Bà Lâm quan tâm hỏi.

"Con không mệt, nhưng mà mẹ Lâm đã mệt, cho nên con và mẹ Lâm cùng đi nghỉ ngơi nha". Ngải Giai Giai mỉm cười nói với bà Lâm.

"Được!".

Bà Lâm kéo tay của Ngải Giai Giai, dẫn cô đi đến chỗ bên cạnh cái ao, cùng cô ngồi trên mặt ghế.

"Mẹ Lâm, bên trong có thật nhiều chú cá xinh đẹp kìa". Ngải Giai Giai vừa ngồi xuống, liền chạy đến bên cạnh cái ao xem cá.

Trong này giống như là tiên cảnh, khả năng so với tiên cảnh còn đẹp hơn, từ nay về sau cô có thể ở trong này, ý nghĩ nơi này chính là nhà của cô, thật sự là quá tốt.

"Giai Giai, cẩn thận một chút, coi chừng rớt xuống ao". Bà Lâm nhắc nhở, nhìn thấy Ngải Giai Giai vui vẻ như vậy, bà cũng cao hứng theo.

"Mẹ Lâm, người yên tâm đi, trước kia con mỗi ngày đều tại bên cạnh khe suối mức nước, chưa từng có rơi vào nước đâu". Ngải Giai Giai vô cùng tự tin nói.

Có lẽ là từ nhỏ lớn lên cùng nước, làm cho cô đối với nước có một loại cảm giác đặc biệt, có một loại cảm giác thân thiết không nói ra được.

"Đã biết, mẹ Lâm biết Giai Giai rất lợi hại". Bà Lâm mỉm cười mà lắc đầu, nói giống như loại tình thương của mẹ.

Kỳ thật có một con gái nghe lời như thế, cũng là một loại hạnh phúc, chỉ có những người ngu ngốc kia mới không quý trọng cô.

Lúc này ông Lâm đứng ở đằng xa vẫy tay với bà Lâm, ý bảo bà đi qua, Bà Lâm thấy vậy, gật gật đầu, sau đó nói với Ngải Giai Giai: "Giai Giai, bác Lâm con tìm ta có việc, ta đi một chút, con ở nơi này chờ ta, được không?".

"Dạ". Ngải Giai Giai vể mặt ngây thơ, gật gật đầu với bà Lâm, sau đó tiếp tục xem cá ở trong ao.

Bà Lâm thấy cô đã gật đầu đáp ứng rồi, vì vậy hướng phía ông Lâm mà đi qua, sau đó hai người cùng nhau đi vào trong phòng.

Ngải Giai Giai thấy cá hồn nhiên đến quên mình, thỉnh thoảng vươn tay chơi nước, chơi đùa vô cùng vui vẻ, vừa chơi vừa cười hi hi ha ha.

"Ha ha ——".

Lúc này, một cô bé nhỏ tuổi xinh đẹp hướng cô đi tới, cao ngạo nói: "Mày ở nơi này làm gì, muốn làm biếng sao?".

Ngải Giai Giai nghe được có người nói chuyện, vì vậy quay đầu lại nhìn cô bé ấy, trong mắt lộ ra vẻ nghi vấn.

Chương 23: Không biết

Một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi, cách ăn mặc giống như công chúa, ra về đi đến trước mặt của Ngải Giai Giai, khinh bỉ liếc nhìn cô, sau đó nói: "Có phải là mày mới tới hay không?".

Ngải Giai Giai không chút suy nghĩ, giống như người máy, gật gật đầu.

Cô bé thấy cô gật đầu, vì vậy ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mệnh lệnh: "Mau đi làm cho tao một ly nước chanh".

"Tôi không biết". Ngải Giai Giai từ từ đứng lên, cúi đầu nói, bộ dạng có vẻ khố sở.

Cô thật sự không biết làm nước trái cây gì, cũng không biết đi nơi nào mà làm nước trái cây. Trước mắt cô bé này thoạt nhìn giống như là một tiểu chủ nhân, nói không chừng cô ấy là chủ nhân của cái nhà này, nên cô có chút sợ hãi.

"Không biết?". Cô bé kinh ngạc hô to, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét.

Người của Tề gia làm sao lại có loại người cố tình không biết, một tên vô dụng gầy còm làm việc, nhưng lại không làm việc, xem ra cô nên vì Tề gia mà làm chút chuyện mới được.

"Tôi thật sự không biết, từ nay về sau tôi nhất định sẽ cố gắng học tập". Ngải Giai Giai dùng ánh sáng của hai mắt, nhìn cô bé trước mắt, nói rất chân thành.

Có lẽ cô tới nơi này chỉ là làm người giúp việc mà thôi, mặc dù như thế, cô cũng đã thỏa mãn.

"Học tập, mày cho rằng nơi này là trường học, cho mày học tập sao, cái gì cũng không biết thì cúc ngay". Cô bé dùng đến thanh âm bén nhọn mà rống to.

"Nhưng mà ——". Ngải Giai Giai còn chưa nói xong, cô bé lại tiếp tục rống.

"Trong này không nuôi người rảnh rồi, ngay bây giờ mày liền rời khỏi cho tao, miễn cho từ nay về sau tao thấy chướng mắt".

"Nhưng mà mẹ Lâm nói, từ nay về sau tôi có thể ở trong này". Ngải Giai Giai tủi thân nói, lệ trong mắt hiện ra, sắp khóc.

"Bà Lâm?". Cô bé vừa nghe đến bà Lâm, thì sắc mặt hiện lên một tia bối rối, có chút sợ hãi, nhưng mà liền làm cho mình bình tĩnh lại: "Bà Lâm cũng chỉ là một người hầu, bà ấy có thể có quyết định gì, mà làm nước trái cây mà cũng không biết, thiếu chủ tuyệt đối sẽ không giữ lại người như mày vậy".

Thiếu chủ —— Ngải Giai Giai nghe tên quen thuộc xong, trong nội tâm bắt đầu nhộn nhạo.

Thiếu chủ không phải là người quan tâm cô ư, mà cô bé còn nói thiếu chủ sẽ không giữ cô lại, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ngải Giai Giai dùng đầu nhỏ nhỏ của chính mình mà cố gắng tự hỏi, nghĩ đến đau đầu cũng nghĩ không ra kết quả, cuối cùng đầu choáng váng mà ngồi xuống mặt đất.

"Này, tao kêu mày cút, mày rõ ràng lại ngồi xuống, làm trái lại ý tao có phải hay không?". Cô bé nhìn thấy Ngải Giai Giai ngồi ở trên cỏ, rất không vui.

Người hầu trong này rõ ràng là không nghe lời của cô, hơn nữa còn là một con bé, thật sự là tức chết cô mà.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn ngồi xuống, chỉ là đầu óc của tôi choáng váng, không có sức lực". Ngải Giai Giai yếu ớt giải thích.

Có thể là vừa rồi ngồi chồm hồm quá lâu, khiến cho đầu cô hiện tại rất nặng.

"Ồ, còn chưa làm việc đã hôn mê, vậy nếu như bảo mày làm việc, mày chẳng phải là muốn chết ư, thật là không dùng được, mau rời đi". Cô bé đứng lên, tức giận mà ra lệnh.

Nhưng mà Ngải Giai Giai vẫn ngồi dưới đất, cố gắng nhịn xuống cảm giác chóng mặt này, thử mấy lần cũng không đứng nổi. <http://diendanlequydon.com>

"Rõ ràng không nghe tao nói mà..., tao trong này là đại tiểu thư, mày rõ ràng không đem tao để vào mắt, xem tao như thế nào mà trừng phạt mày". Cô bé tiến lên, dùng sức bắt lấy tay Ngải Giai Giai, đem cô kéo lên.

"A —— đau quá ——". Mười ngón tay của Ngải Giai Giai đều là vết thương, bị cô ấy lôi kéo như thế, cô tức thì đau đến căng lông mày, nhịn xuống đau đớn khắp người do mười ngón tay truyền tới.

"Mày cho rằng mày là công chúa ư, đụng một chút liền kêu lên đau đớn, xem tao có đem mày ném vào trong nước cho cá ăn không?". Cô bé nói xong, dùng sức kéo Ngải Giai Giai đi đến bên cạnh cái ao, sau đó dùng lực hất xuống, vứt cô vào trong ao.

Chương 24: Rơi xuống nước

Ngãi Giai Giai không có sức lực chống cự, chỉ có thể mặc cho cô bé vút cô vào trong ao.

"A ——".

Bùm —— một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cá ở trong ao cũng sợ tới mức bơi mất.

"Cứu mạng, tôi không biết bơi". Ngãi Giai Giai ở trong ao liều mạng giãy dụa, uống quá nhiều nước, trước kia không biết nước êm dịu lại có sức lực như vậy, cuối cùng cô cũng cảm nhận được, bị chìm nước có mùi vị vô cùng khó chịu.

Trước kia khi cô ở bên dòng suối mức nước, dù cho rớt xuống nước, cũng sẽ không có bị nước chìm, bởi vì khe suối không sâu, làm cho cô cảm giác nước không có lợi hại.

"Người vô dụng như thế, chết đuối thôi". Cô bé cười tà nhìn Ngãi Giai Giai ở trong nước, cô càng giãy dụa, cô bé kia lại càng vui vẻ.

"Cứu mạng ——". Thân thể của Ngãi Giai Giai từng chút từng chút chìm xuống dưới, kỳ thật nước không sâu, nhưng là tương đối so với mỗi người lớn nếu so với cô tương đối thấp bé mà nói, đủ để bao phủ lấy cô. Cô giãy dụa hao hết thể lực, cuối cùng vẫn là không kháng cự nổi, ngất đi.

"Chết thì nói một tiếng, tao gọi người đến nhặt xác giúp mày". Cô bé nhìn thấy người trong ao không còn giãy dụa nữa, vì vậy mà hưng phấn nói, tựa hồ rất không để ý sống chết của người khác.

Cô hôm nay vốn là rất nhàm chán, chỉ là muốn tìm một chút chuyện để làm, không nghĩ tới lại gặp một người vô dụng, tự nhiên cho cô tiêu khiển, tin tưởng sẽ không có người trách tội cô, dù sao chỉ là chết một người vô dụng mà thôi.

"Giai Giai ——". Bà Lâm đi ra cửa phòng, ở phía xa liền nhìn thấy thân thể của Ngãi Giai Giai từ từ chìm xuống đáy nước, vì vậy bối rối mà hô to, bằng tốc độ nhanh nhất đã chạy tới.

Ông Lâm ở trong phòng, nghe thấy bà Lâm bối rối, cũng chạy ra, vừa ra tới thì nhìn

thấy bà Lâm đã nhảy vào trong ao cứu người, vì vậy cũng vội vàng chạy tới, không chút chần chừ cũng nhảy vào trong ao cứu người.

Ông Lâm đem Ngải Giai Giai đưa lên trên mặt đất, dùng sức đè ép lồng ngực của cô, để cho cô nhổ ra nước đã uống vào trong bụng.

Cô bé đứng ở trên bờ, vẻ mặt khó hiểu nhìn ba người trong ao, nhìn bọn họ bế Ngải Giai Giai đang hôn mê lên bờ, rất là không vui.

Một tên hầu nhỏ, không cần khẩn trương như vậy chứ.

"Bà Lâm, bà biết Tề gia chúng ta không nuôi người nhàn rồi, đừng tưởng rằng bà đang ở Tề gia làm người hầu mấy thập niên, thì có thể biến thành chủ nhân".

Ông Lâm ôm Ngải Giai Giai đang hôn mê, bà Lâm đi theo phía sau của ông, nghĩ rất nhanh phải chạy đi tìm bác sĩ, nhưng mà Tề Ngữ Ti lại chạy đến trước mặt của bọn họ, giữ chặt không cho đi.

"Bà Lâm, bà đây là có ý gì, rõ ràng không để ý tới tôi".

"Tiểu thư Tề Ngữ Ti, cô hình như cũng không tính là người của Tề gia, cô chờ thiếu chủ lột da của cô ra đi". Bà Lâm vô cùng tức giận, bằng không cũng sẽ không mang tên họ của cô ta ra gọi. Cũng bởi vì quá tức giận, cho nên mới liều mạng mắng chửi người.

"Bà Lâm, đừng quên thân phận của bà, tôi dù nói thế nào cũng là em họ tiểu thư của Tề gia, cần thận thái độ của bà". Bộ dạng của Tề Ngữ Ti ra vẻ chủ nhân cảnh cáo.

"Đừng cùng cô ta nhiều lời, cứu người quan trọng hơn". Ông Lâm khẩn trương nói, sau đó ôm Ngải Giai Giai vượt qua Tề Ngữ Ti, tiếp tục chạy về phía trước.

Bà Lâm trừng liếc Tề Ngữ Ti, rồi cũng đi theo chạy ra.

"Mấy người —— tức chết tôi mà, tôi nhất định phải nói anh họ của tôi xử phạt mấy người". Tề Ngữ Ti ở phía sau cắn răng nghiêng lợi rống to, phẫn nộ.

Cô chính là em họ của thiếu chủ bọn họ, đợi lát nữa cô nhất định phải nói anh họ vì cô làm chủ, trừng trị hai tên hầu này thật tốt, không đúng, hẳn là ba người, con bé chết

tiệt coi như là một người, cho dù là người chết, cô cũng sẽ khiến cho nó chết không an tâm.

Chương 25: Tề Hiên giống như ma quỷ

Bà Lâm ôm Ngải Giai Giai trở về phòng thay quần áo, ông Lâm vội vàng đi tìm Mai Tử Thành, kêu ông ta tới cứu người, hai người đều rất bối rối.

Bà Lâm tự trách, nếu như bà không để Ngải Giai Giai ở một mình, như vậy cô cũng sẽ không bị Tề Ngữ Ti bắt nạt, cũng sẽ không bị rơi vào trong nước, cũng sẽ không hôn mê mà nằm ở trên giường.

"Giai Giai, con phải kiên cường sống sót, hiểu chưa?". Bà Lâm khích lệ Ngải Giai Giai đang hôn mê nằm ở trên giường.

Mai Tử Thành đang ở bệnh viện mở một hội nghị quan trọng, nhận được điện thoại của ông Lâm, không nói hai lời liền chạy ra khỏi cửa chính của phòng họp, làm những người tới nghe ông báo cáo giảng giải y học bị ném lại phòng họp, ông lái xe của mình, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới biệt thự nhỏ.

Cấp trên ra lệnh, chỉ cần là chuyện của Ngải Giai Giai tiểu thư, chính là chuyện khẩn cấp, ông có thể không vội sao?

Mai Tử Thành đuổi tới biệt thự, lập tức chữa trị cho Ngải Giai Giai, bà Lâm và ông Lâm ở một bên sốt ruột chờ đáp án.

"Mai tiên sinh, cô bé thế nào, nghiêm trọng hơn không, nếu như vạn nhất cô ấy có chuyện gì, thiếu chủ sẽ lột da của chúng tôi đó". Bà Lâm hỏi Mai Tử Thành đang ở bên cạnh chẩn đoán bệnh cho Ngải Giai Giai.

"Trên người cô ấy vết thương vốn là không tốt rồi, hiện tại vết thương lại đụng đến nước, đã bắt đầu chuyển biến xấu rồi, tình huống so với trước lại càng không ổn, nhất định phải đưa đến bệnh viện để tiến hành giải phẫu".

Mai Tử Thành vừa mới nói xong, không đợi cho bà Lâm nói, đột nhiên phịch một tiếng, cửa đã bị người ta đá văng.

Tề Hiên nhận được điện thoại của ông Lâm, nói tin Ngải Giai Giai rơi xuống nước, liền lập tức chạy về, mới đuổi tới cửa, chợt nghe thấy lời nói của Mai Tử Thành..., nhất thời tức giận mà đá văng cửa, căm tức nhìn mỗi người ở bên trong.

Anh rất muốn chiều cổ cô bé này cho tốt, không thể để cho cô đã bị một chút thương tổn nào, kết quả bọn họ lại liên tiếp khiến cho cô gặp chuyện không may, như vậy nuôi người hầu để làm gì?

"Thiếu —— thiếu chủ". Bà Lâm sợ hãi nhìn Tề Hiên, run rẩy nói, sau đó đau lòng mà cúi đầu, vẫn đứng ở nơi đó không dám nhúc nhích.

Ông Lâm và Mai Tử Thành cũng giống vậy, cùng cúi đầu, không dám nhìn Tề Hiên đang giống như một loại ma quỷ đứng ở bên cửa.

Thiếu chủ này của bọn họ, năm ấy mới hai mươi tuổi, thì đã có khí thế rất bức người, làm việc cũng vô cùng giỏi giang, bằng không Tề gia cũng sẽ không đem tất cả trách nhiệm giao hết cho anh.

Tề Hiên nện bước chân nặng nề, từng bước một mà đi đến bên giường, hạ người xuống bên cạnh, nhìn bộ dáng cùng sắc mặt trắng nhợt giống nhau, không khí trầm lặng xuống ở trên giường, trong nội tâm liền bị nhéo đau.

Cho tới bây giờ anh đều không để ý đến sinh tử của người khác, cho dù là thân nhân cùng anh có chút liên hệ máu mủ, anh cũng sẽ không quan tâm đến, duy chỉ có cô gái này đã cứu anh, làm cho anh thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ, đang nghĩ nên làm thế nào để cho cô có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, mỗi đêm, anh đều nhớ tới thời điểm cô cứu anh, chít chít nha nha mà nói những lời kia, rất là ấm áp.

"Giai Giai ——". Tề Hiên vươn tay, nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt tái nhợt của cô, lòng thêm đau.

"Thiếu chủ, phải lập tức đưa Giai Giai tiểu thư đi bệnh viện tiến hành giải phẫu, bằng không cô ấy sẽ nguy hiểm đến tính mạng". Mai Tử Thành nhắc nhở.

"Vậy còn ở đó thất thần làm gì". Tề Hiên không vui mà rống to, xốc người Ngải Giai Giai lên khỏi mền tơ, đem áo khoác của mình cởi ra, đắp lên trên người của cô, sau đó ôm cô đi ra ngoài.

Ông Lâm cùng bà Lâm còn có Mai Tử Thành rất nhanh theo ở phía sau.

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai chạy đến phòng khách ở dưới lầu, thì bị Tề Ngữ Ti cản đường.

Tề Hiên nhìn thấy Tề Ngữ Ti ngăn ở phía trước, vì thế mà dừng bước lại, mặt không biểu tình nhìn cái tên đầu sỏ gây nên này.

Chương 26: Tổ khổ

Tề Ngữ Ti nghe nói Tề Hiên đã trở lại, vì vậy đến đại sảnh chờ anh, cô nhất định phải nói những điều chán ghét vừa rồi ra, bằng không trong lòng sẽ không có thoải mái.

Đường đường là một tiểu thư mà lại bị người hầu mắng, nếu truyền ra, cô còn có mặt mũi nào chứ, cho nên cơn giận này cô nhất định phải đòi lại, cô cũng không tin không đối phó được ông Lâm và bà Lâm, nói sao thì bọn họ cũng chỉ là người hầu, mà cô chính là một tiểu thư.

"Anh họ, những người này đều bắt nạt em, anh giúp em giáo huấn bọn họ một chút đi". Tề Ngữ Ti làm nũng chỉ vào ông Lâm bà Lâm ở phía sau, căn bản là không thấy rõ ở trên tay của Tề Hiên đang vuốt ve cái gì.

Bởi vì Ngải Giai Giai đang đắp áo da màu đen của Tề Hiên, nên Tề Ngữ Ti tự nhiên thấy không rõ lắm trong lồng ngực của anh là vật gì, nhưng mà cô cũng không có để ý, một lòng chỉ nghĩ muốn đòi công đạo cho mình.

"Bọn họ vì cái gì mà bắt nạt cô?". Tề Hiên liếc Tề Ngữ Ti, lạnh lùng hỏi, giọng nói kia lạnh đến làm cho người nghe không ra là anh đang tức giận.

Anh biết là Tề Ngữ Ti đem Ngải Giai Giai ném vào trong nước, khoản này anh nhất định phải tính, hơn nữa là tính gấp bội, làm cho cô ta biết được đắc tội với anh thì có kết quả gì.

"Ông Lâm và bà Lâm rõ ràng có mưu đồ cá nhân, cho một người vô dụng đến Tề gia ở, tuy trong này chỉ là một biệt thự nhỏ nhỏ của Tề gia, nhưng mà cũng không thể vì vậy mà mưu đồ cá nhân, bọn họ cũng vì cái con bé vô dụng kia mà mắng em, anh họ, anh phải xử phạt bọn họ cho tốt, thay em xả giận". Tề Ngữ Ti làm nũng nói, vốn muốn cầm cánh tay của Tề Hiên làm nũng, nhưng lại sợ hãi cái khí thế bức người kia, cho nên chỉ ở trước mặt anh, bộ dạng làm bộ tủi thân mà tố khổ.

Tuy người anh họ này của cô bình thường đều là lạnh như băng, nhưng mà mình là người thân lại bị người hầu bắt nạt, anh sẽ ra mặt làm chút gì đó mà đúng không?.

Ông Lâm và bà Lâm chỉ lặng yên đứng ở sau lưng Tề Hiên, lặng lẽ, chờ xem kịch vui.

"Vậy vì sao mà cô ném cô ấy vào trong ao?". Tề Hiên tiếp tục lạnh lùng hỏi, cơn giận

trong lòng càng lớn hơn.

Lại còn nói Giai Giai của anh là người vô dụng, muốn chết.

"Em kêu nó đi làm cho em một ly nước trái cây, nó lại còn nói không biết, thế không phải người vô dụng sao, em đương nhiên kêu nó cắt đi, chính là nó lại làm bộ choáng váng đầu, ngồi ở dưới đất, không chịu đi, đây không phải công nhiên đối kháng với em sao?". Bộ dạng của Tề Ngữ Ti ra vẻ rất có lý, căn bản không biết là bảo tố đã tới.

"Cũng bởi vì như vậy, nên cô mới đem cô ấy ném vào trong nước sao?". Tề Hiên dùng hai mắt lạnh lùng nhìn Tề Ngữ Ti cũng không biết là mình đã làm chuyện sai.

"Người vô dụng như thế, sống chỉ lãng phí lương thực, nó hiện tại chưa chết đuối sao?". Bộ dạng của Tề Ngữ Ti nói ra vẻ chán ghét, tựa hồ mạng người ở trong mắt của cô căn bản không đáng giá.

Tề Ngữ Ti vừa tố khổ cùng Tề Hiên, vừa đặc ý nhìn ông Lâm, bà Lâm, dùng hai con mắt nói cho bọn họ biết, đợi lát nữa cho bọn họ hưởng thụ. Cô có lòng tin, Tề Hiên nhất định sẽ đứng ở bên cô, cho nên cô liền đợi để xem kịch vui!

"Thật đáng tiếc mà nói cho cô biết, tôi sẽ không để cho cô ấy chết. Ông Lâm, đem nó cột lại, sau đó ném vào trong ao ngâm, ngâm đến khi nào tôi hài lòng mới thôi, nếu như Giai Giai vạn nhất có chuyện gì, sẽ đem ngâm nó đến chết mới thôi". Tề Hiên lạnh lùng nói xong, sau đó tiếp tục ôm Ngải Giai Giai rất nhanh mà đi về phía trước.

Một con nhóc không biết trời cao đất rộng, dám ở trên địa bàn của anh mà cáo mượn oai hùm, không biết lượng sức. Cái quan hệ anh em họ này, còn không đáng để ở trong lòng anh, huống chi là ba của nó còn muốn anh chết!

Mai Tử Thành cùng bà Lâm theo Tề Hiên đi ra ngoài, ông Lâm ở lại, đặc ý nhìn Tề Ngữ Ti.

Chương 27: Trừng phạt

Lời nói của Tề Hiên, làm cho Tề Ngữ Ti sửng sốt một chút, căn bản không hiểu được đó là ý gì. Nhưng mà Tề Hiên không có trừng trị ông Lâm và bà Lâm, cô chính là không phục, trong lòng siêu cấp không vui.

"Anh họ ——". Tề Ngữ Ti còn muốn tiếp tục tố khổ với anh, vì vậy đuổi theo, nhưng ở cửa ra vào lại xuất hiện hai người mặc tây trang màu đen, ngăn cản đường đi của cô.

"Mấy người mở cửa ra". Tề Ngữ Ti dùng đến ngữ khí của đại tiểu thư mà ra lệnh.

Mặc kệ cô nói như thế nào, hai người kia vẫn bình tĩnh mà đứng yên ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

"Tôi kêu mấy người mở ra, có nghe hay không, bằng không đợi lát nữa tôi sẽ cho mấy người đẹp mặt". Tề Ngữ Ti cảnh cáo.

"Tiểu thư, vừa rồi thiếu chủ ra lệnh, chúng tôi đành phải làm theo". Ông Lâm khinh thường nói.

"Lời này của ông là có ý gì?". Tề Ngữ Ti nóng nảy, nhớ lại lời nói vừa rồi của Tề Hiên.

Cô cho rằng câu nói kia là kêu ông Lâm đem con nhỏ kia ngâm ở trong ao, nhưng bây giờ xem ra, hình như những lời này là nói với cô.

Khuôn mặt của Tề Ngữ Ti kinh ngạc, sợ hãi lui về phía sau, bởi vì cô cảm thấy không khí bất thường, đó chính là khủng bố.

"Mấy người trói cô ta lại, thả cho cá bơi lội vòng quanh trên người cô ta, sau đó ném vào trong ao ngâm". Ông Lâm ra lệnh.

"Dạ". Hai người đứng ở cửa, nghe ông Lâm nói xong, thì lập tức tiến lên bắt Tề Ngữ Ti.

"Này, mấy người làm gì vậy, ông Lâm, ông dám đối với tôi như vậy, anh họ tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông". Tề Ngữ Ti cực lực giãy dụa, nhưng mà mặc kệ cô giãy

dựa thế nào, người vẫn bị hai người kia trói lại.

Ông Lâm đi vào bên trong, lấy ra một cái phao bơi, cười đắc ý, và lấy phao bơi tròng vào trên cổ của cô.

"Ông Lâm, ông là có ý gì đây, tôi là em họ tiểu thư của Tề gia, ông ——".

"Cô chỉ là em họ tiểu thư của Tề gia, nhưng không phải đại tiểu thư của Tề gia, tôi chỉ biết thiếu chủ và lão gia là chủ nhân của Tề gia, những người khác đều không phải. Còn có, đem cô ném vào trong ao, là mệnh lệnh của thiếu chủ". Ông Lâm khinh thường nhìn Tề Ngữ Ti, tuyệt không đem cô để vào mắt.

Thiếu chủ của bọn họ không có mở miệng xử trí Tề Ngữ Ti này như thế nào, ông còn có thể làm mà chừa cho cô ta ba phần, hiện tại mở miệng ra, ông mới sẽ không đem cô ta để vào mắt.

"Không có khả năng, anh họ ta sẽ không đối với tôi như vậy, ông Lâm, tôi nhất định sẽ khiến cho anh họ tôi giết ông". Tề Ngữ Ti tức giận nói.

"Đem cô ta ném vào trong ao đi". Ông Lâm không chútúy kỵ lời cảnh cáo của Tề Ngữ Ti, áp cô cho hai người kia rồi hạ mệnh lệnh.

"Dạ".

"Mấy người—— thả tôi ra". Tề Ngữ Ti cố gắng giãy dụa, nhưng vẫn không làm được chuyện gì, cô đã bị người ta ném tới cái ao bên cạnh.

Ông Lâm cũng không có tới xem, mà đi ra cửa chính, quẹo qua, tìm một chiếc xe khác, lái đến bệnh viện.

"Ông Lâm, ông dám đối với tôi như vậy, thiếu chủ sẽ không bỏ qua cho ông". Tề Ngữ Ti nhìn thấy ông Lâm lái xe đi, điên cuồng hô to, vừa mới hô xong, đã bị người ta ném vào trong nước.

"A ——".

Bùm —— một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cá trong nước bị dọa chạy. Đem Tề

Ngữ Ti ném vào trong ao sau đó hai người kia cũng rời đi.

"Khụ khụ ——". Tề Ngữ Ti uống nhiều nước, sau khi tương đối ổn định, liền không mừng mắng to: "Mấy người chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho mấy người".

"Hỗn đản, dám đối đãi tôi như vậy, tôi muốn tất cả các người đều phải chết, các người chờ đó cho tôi".

Tề Ngữ Ti không ngừng chửi bới, nhưng mà vẫn không có ai để ý tới cô, cũng chỉ có nước lạnh buốt vây quanh cô.

Chương 28: Anh là thiếu chủ

Ngãi Giai Giai không biết mình ngủ mê man đã bao lâu, mê man tỉnh lại, trước mắt là một mảnh đen kịt, làm cho cô không rõ là mình ngủ ở nơi nào, nhưng mà cô có thể khẳng định, mình không phải là ở bệnh viện, bởi vì cô không ngửi thấy vị dược thuốc của bệnh viện.

Cô nhớ rõ là mình bị người ta đẩy xuống nước, nhưng mà tại sao mình lại ở chỗ này, chắc là bác Lâm và mẹ Lâm đã mang cô tới đây rồi.

Từ từ thích ứng bóng tối, làm cho cô ở trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy một tia ánh sáng, nhưng mà cô thấy có sự khác biệt chính là, tay của cô giống như có người nắm thật chắc, nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện có một người ngồi ở đầu giường, lấy tay chống đầu của mình, ngủ thiếp đi, mà tay kia của anh lại đang nắm thật chặt tay của cô.

Người này lại cho cô một loại cảm giác quen thuộc, đặc biệt là cảm giác anh nắm tay của cô, hơn nữa giống như đã gặp nhau ở đâu rồi, chuyện này cô nghĩ không ra.

Ngãi Giai Giai khẽ chuyển động thân thể, muốn rời giường, nhưng mà động tác rất nhỏ lại đánh thức Tề Hiên ngồi ở bên giường.

"Giai Giai, em đã tỉnh lại, vết thương còn đau không?". Tề Hiên quan tâm hỏi.

"Anh là ai?". Ngãi Giai Giai nhẹ giọng hỏi, hai mắt cô tò mò nhìn. Trong bóng tối, cô chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ngũ quan của anh.

"Người quan tâm em". Tề Hiên cố ý chuyển hướng mà nói.

Anh bây giờ còn chưa muốn cho Ngãi Giai Giai biết rõ thân phận thật sự của anh, anh muốn cô không buồn không lo mà trưởng thành trong thế giới này, tiếp tục bảo hộ tâm hồn trong sáng của cô cũng giống như hoa bách hợp, anh chính là thích cô tinh khiết, không muốn bởi vì những thứ thấp hèn mà phá hủy cô.

"Người quan tâm em?". Ngãi Giai Giai lẩm bẩm lặp lại, kinh ngạc ngồi xuống, hô to: "Anh là thiếu chủ".

Tề Hiên nghe thấy Ngãi Giai Giai gọi mình là thiếu chủ, trong nội tâm chấn động,

chau chặt lông mày, rất là không vui.

Cô biết rõ anh là thiếu chủ, vậy nghĩa là có phải hay không cô đã biết rõ thân phận của anh, rốt cuộc là ai to gan như vậy, rõ ràng đã cãi lại mệnh lệnh của anh, nói cho cô biết, thân phận của anh.

"Mẹ Lâm nói người quan tâm em gọi là thiếu chủ, mà anh quan tâm em, như vậy cái người gọi là thiếu chủ kia chính là anh, hì hì!". Ngải Giai Giai nói rất ngây thơ.

"Thì ra là thế". Tề Hiên thở dài một hơi thật to.

Nghe Ngải Giai Giai nói như thế, anh biết rõ, cô đã lý giải sai lầm, cô cho rằng thiếu chủ là một cái tên, thật sự là một cô bé con thuần khiết.

"Cái gì thì ra là thế?". Ngải Giai Giai hưng phấn hỏi, đem con mắt chuyển qua Tề Hiên phía trước, mắt trừng to ở trong bóng đêm mà nhìn ngũ quan của anh.

"Không có gì, nghỉ ngơi một chút nữa đi, bây giờ còn chưa có hừng sáng". Tề Hiên đỡ Ngải Giai Giai nằm xuống.

"Nhưng mà ——".

"Không có nhưng mà, ngoan ngoãn mà ngủ, như vậy thân thể em mới khỏe nhanh hơn, hiểu chưa?". Tề Hiên vuốt đầu của cô nói.

"A, em đây liền ngoan ngoãn". Ngải Giai Giai ngây thơ mang theo chút ngẩn ngơ nói. Cô vốn muốn biết rõ về người quan tâm cô là ai, nhưng mà không muốn làm một người không nghe lời, cho nên liền buông tha.

Mẹ đã nói qua, bé ngoan nghe lời mới có người yêu thương, cho nên cô phải ngoan ngoãn, làm một đứa trẻ ngoan nghe lời.

"Lúc này mới ngoan, nghỉ ngơi thật tốt". Tề Hiên thương yêu mà đắp kín mền cho cô.

"Được, chờ em nghỉ ngơi xong, lại chơi đùa với anh nha". Ngải Giai Giai ngây thơ nói, sau đó nhắm mắt lại, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Tề Hiên bất đắc dĩ mà lắc đầu cười cười, cô bé ngây thơ như thế, trên cái thế giới này ngoại trừ cô ra, khả năng không còn ai.

Lần nữa liếc nhìn người ở trên giường, sau đó đứng lên rồi xoay người rời đi.

Chương 29: Đó là ảo giác

Lúc này Ngải Giai Giai lại lần nữa thức dậy, chuyện thứ nhất muốn làm chính là nhìn xem người ngồi ở bên giường, nhưng mà lúc này đây, bên giường của cô, một người cũng không có, ngồi dậy, ngắm nhìn bốn phía, một bóng người cũng không có.

"Người đâu?".

Lúc thời điểm Ngải Giai Giai đang nghi vấn, bà Lâm đẩy cửa vào và quan tâm hỏi: "Giai Giai, con đã tỉnh rồi, cảm giác còn có chỗ nào không thoải mái sao?".

"Mẹ Lâm, con không sao rồi, người đã gặp qua thiếu chủ chưa?". Ngải Giai Giai có chút sốt ruột hỏi.

Đêm qua rõ ràng có một người ngồi ở đầu giường của cô, lại cùng cô nói chuyện phiếm, buổi sáng hôm nay làm sao lại không có, chẳng lẽ lúc cô ngủ đã đi rồi?

"Mẹ chưa thấy qua thiếu chủ, thiếu chủ căn bản chưa từng tới". Bà Lâm nói dối.

Điều này cũng không có thể trách bà, thiếu chủ đã ra lệnh, không cho Ngải Giai Giai biết rõ cậu ấy đã xuất hiện, bà cũng là nghe theo mà thôi.

"A, vậy có thể là do cảm giác của con đã sai rồi". Ngải Giai Giai cúi đầu xuống, có chút mất mát nói.

Có lẽ cô muốn biết rõ cái người quan tâm cô là ai, cho nên mới sinh ra ảo giác, đây gọi là ngày có chút suy nghĩ đêm phát sinh mộng sao, tới khi nào thì cô mới có thể biết rõ thiếu chủ này là ai ?

"Mẹ Lâm, nơi này là chỗ nào vậy?". Ngải Giai Giai nặn ra nụ cười, hỏi thăm bà Lâm.

Cô biết rõ mẹ Lâm không muốn nói về chuyện của thiếu chủ, cho nên cô sẽ không hỏi mẹ Lâm, mà nói sang chuyện khác.

"Nơi này là một khách sạn, chúng ta tạm thời ở chỗ này, chờ thân thể con khỏe hẳn, chúng ta sẽ trở về". Bà Lâm lại tiếp tục nói dối.

Kỳ thật nơi này là bệnh viện, bởi vì Ngải Giai Giai có chứng sợ hãi với bệnh viện, cho nên Tề Hiên sai người bố trí phòng bệnh thành phòng nhỏ ấm áp, trừ khử mùi thuốc của bệnh viện, trong phòng chính xác là không có đặt bất luận cái phương tiện chữa bệnh nào, thậm chí bác sĩ, y tá ở trong này cũng không được mặc quần áo màu trắng, làm cho người ta không có cảm giác nơi này chính là bệnh viện. Chỉ cần Ngải Giai Giai không ra khỏi gian phòng này, thì cũng sẽ không biết nơi này là bệnh viện, bọn họ sẽ thừa dịp lúc cô ngủ, đưa cô về nhà mới.

"A, mẹ Lâm, cô gái kia là ai, cô ta là chủ nhân của căn nhà xinh đẹp kia sao?". Ngải Giai Giai sững sờ hỏi, trong đầu đột nhiên hiện lên một người, chính là cô gái đã đẩy cô vào trong nước.

Cô gái đó làm vậy là vì không thích cô phải không, cho nên cô ấy mới có thể đuổi cô? Nếu nguyên nhân thật sự là như vậy, cô cũng chỉ có thể dọn đi thôi, dù sao chỗ đó cũng không phải là nhà của cô.

"Không phải, thiếu chủ mới là chủ nhân chỗ đó, cô ta gọi Tề Ngữ Ti, là em họ của thiếu chủ. Con đừng xem cô ta là em họ của thiếu chủ, kỳ thật thiếu chủ tuyệt đối không yêu thích cô ta, bởi vì chuyện cô ta đẩy con rơi vào trong nước, nên thiếu chủ đã phạt cô ta rồi, từ nay về sau cũng không cho cô ta đến biệt thự nữa". Bà Lâm ôm Ngải Giai Giai, là loại tình thương của mẹ nói.

"Oa, thật vậy chẳng, thiếu chủ thật sự là người tốt nha". Ngải Giai Giai kích động mà ôm bà Lâm, vô cùng vui vẻ, trong nội tâm càng xem thiếu chủ như là thần.

Thiếu chủ này đối với cô tốt như thế, có phải là có chút khoa trương không, cô cùng anh ta không thân cũng chẳng quen, anh ta không đáng vì cô mà cùng em họ của mình bất hòa, tại sao anh ta phải đối với cô tốt như vậy chứ?

"Còn không chỉ có như thế này đâu, thiếu chủ có nói rồi, cho con đến trường học tốt nhất để học, còn tìm giáo viên tốt nhất để phụ đạo cho con, cho con mau chóng đuổi kịp chương trình dạy học, có vui không nào!".

"Thật vậy sao, thật sự con có thể đi học ư, con không phải đang nằm mơ chứ". Ngải Giai Giai ở trên giường đứng lên, rất là kích động.

Cô nằm mơ cũng không có nghĩ tới, mình có thể như những đứa trẻ khác được đến trường học, không nghĩ tới khi thiếu chủ này xuất hiện, thay đổi hết tất cả của cô.

Mặc kệ thiếu chủ này vì sao lại đối với cô tốt như vậy, tóm lại có thể cho cô đến trường là tốt rồi.

"Giai Giai, con trước nghỉ ngơi đi, mẹ Lâm đi lấy thức ăn cho con". Bà Lâm đỡ cô xuống, để cho cô nằm xuống.

"Dạ". Ngải Giai Giai giống như là một con chim sẻ mà vui sướng, nói chuyện cũng rất hăng hái.

Bà Lâm vui vẻ cười, sau đó đi ra ngoài.

Chương 30: Trong này không phải khách sạn

Bà Lâm đi rồi, Ngải Giai Giai nằm ở trên giường, trong đầu vẫn không bình tĩnh được, luôn hồi tưởng đến hình ảnh ngày hôm qua, nhớ lại hình dạng của thiếu chủ kia, nhưng mà mặc kệ cô nghĩ như thế nào, trong đầu vẫn là khuôn mặt xem ra vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc kia, làm cho cô căn bản nghĩ không ra thiếu chủ rốt cuộc hình dạng trông thế nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của nam nữ nói chuyện với nhau, còn kèm theo âm thanh rên rỉ dồn dập.

Ngải Giai Giai rất hiếu kỳ, vì vậy xuống giường đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa đủ cho đầu của cô thò ra.

Ngoài cửa là một cặp nam nữ, phía sau lưng người nữ kề sát vào vách tường, thân thể người nam dán chặt lấy người nữ, hai người ôm nhau, không ngừng sờ tới sờ lui ở trên người của đối phương, hơn nữa áo người đàn bà đã bị thoát khỏi một nửa, hai người không ngừng thở dốc rên rỉ.

Loại hình ảnh này, Ngải Giai Giai vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, rất hiếu kỳ xem bọn họ đang làm cái gì, vì thế nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Người đàn bà kia rất đẹp, một chân nâng lên, treo trên đùi người đàn ông, không ngừng ma sát.

"Bảo bối, có nhớ anh không, anh nhớ em muốn chết". Người đàn ông hung hăng ôm người đàn bà nói.

"Dĩ nhiên nhớ, thời thời khắc khắc đều nhớ". Người đàn bà cũng ôm người đàn ông, không ngừng đem thân thể mình áp lên trên người của ông ta, quần áo nửa thân trần, dây nội y trượt xuống cánh tay, bộ ngực của bà ta đầy đặn bị lồng ngực cứng rắn của người đàn ông chen lấn đến biến dạng.

"Như vậy hiện tại nên để cho anh yêu em". Người đàn ông nói xong, muốn kéo váy người đàn bà lên, nhưng đã bị người đàn bà ngăn trở.

"Có người".

Người đàn ông nghe được lời nói của người đàn bà, buông váy bà ta ra, vẫn ôm bà ta thật chặt, quay đầu nhìn Ngải Giai Giai từ trong cửa phòng thò đầu ra, phát hiện là một cô bé, vì thế không vui mà rống to.

"Nhìn cái gì, nếu nhìn nữa tao sẽ móc hai tròng mắt của mày đấy".

Người đàn bà cũng hòa vào cùng, dùng ánh mắt sắc bén cảnh cáo Ngải Giai Giai: "Chạy trở về phòng bệnh của mày đi".

Phòng bệnh —— trong này không phải là khách sạn ư, sao lại có phòng bệnh?

Ngải Giai Giai tràn đầy nghi vấn, con mắt nhìn chăm chăm vào hai người kia, nhưng mà trong đầu đang tự hỏi trong này rốt cuộc là khách sạn hay là bệnh viện.

"Còn xem, hiện tại tao sẽ đem hai tròng mắt của mày móc ra". Người đàn ông rất không vui buông người đàn bà ra, muốn đi giáo huấn Ngải Giai Giai, nhưng đã bị bà ta kéo lại.

"Chúng ta đổi chỗ khác đi". Bà ta vừa nói, vừa đem quần áo của mình sửa sang lại cho chỉnh tề.

"Được, không cần cùng loại nhóc con này tốn thời gian, chúng ta tìm nơi khác vui vẻ". Người đàn ông ôm người đàn bà đi, nhưng mà tâm Ngải Giai Giai thật lâu vẫn chưa thể bình tĩnh, không phải vì nhìn thấy một màn tình cảm mãnh liệt vừa rồi, chính vì nghe họ nói nơi này là bệnh viện.

Lúc này một người mặc quần áo y tá đẩy xe thuốc hàng ngày đến, đi tới hướng của cô.

Ngải Giai Giai thấy được cái xe quen thuộc kia, lập tức luống cuống, trừng to mắt nhìn y tá mặc quần áo hàng ngày kia.

Loại xe này cô đã gặp qua, chính là lúc mẹ ở bệnh viện, y tá thường xuyên đẩy xe thuốc tới, trong này nhất định là bệnh viện.

"Em gái, em làm sao vậy?". Y tá ngừng lại ở trước mặt Ngải Giai Giai, phát hiện cô bé trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cô, vì vậy kỳ quái hỏi.

"Nơi này là chỗ nào?". Ngải Giai Giai run rẩy hỏi, trong nội tâm còn có một chút kỳ vọng nơi này là khách sạn.

"Nơi này là bệnh viện, nhưng rất kỳ quái nha, viện trưởng muốn bọn chị mấy ngày nay đều phải mặc quần áo hàng ngày đi làm, ha ha". Y tá không có phát giác được khác thường, nên hòa nhã nói với Ngải Giai Giai.

"Bệnh viện, nơi này là bệnh viện ——". Ngải Giai Giai như một con cừu non đã bị kinh hãi, không ngừng run rẩy, trên mặt không có một chút máu nào, tràn đầy sợ hãi.

"Em gái, làm sao vậy?".

"Em không muốn ở trong bệnh viện, em không muốn ——". Ngải Giai Giai đột nhiên điên cuồng kêu to, sau đó liền xông ra ngoài chạy lung tung.

Chương 31: Tề Hiền là ai

Y tá nhìn thấy Ngải Giai Giai giống như nổi điên chạy loạn, sợ có chuyện gì xảy ra nên đuổi theo, nhưng mà đuổi chưa được bao lâu, thì đã thấy mất bóng dáng của cô, bất đắc dĩ đành phải đi tìm người hỗ trợ tìm kiếm.

"Tôi không muốn nằm viện —— tôi không muốn nằm viện ——". Ngải Giai Giai không có phương hướng mà chạy loạn, chạy đến một cái góc đầu bậc thang, chung quanh không có cửa, cũng không có cửa sổ làm sao cô trèo qua, quá kinh hoàng cô liền chui xuống mặt dưới bậc thang, thân thể co lại run rẩy, lấy tay đặt vào trong miệng của mình cắn chặt, trong nội tâm vẫn tự nói với mình —— không phải sợ không phải sợ. Nhưng mà mặc kệ cô cố gắng như thế nào, cái cảm giác sợ hãi này vẫn tồn tại.

Song từ đó cô cảm thấy sợ hãi lại tăng thêm, từ khóe mắt chảy xuống, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không ngừng hướng trong góc chen vào, nhưng mà mặc kệ cô chen như thế nào, cảm giác toàn bộ thân thể của mình vẫn không thể ẩn núp hoàn toàn.

Nếu như không đem thân thể của mình ẩn núp đi, như vậy quý sai sẽ đến đem cô mang đi.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, toàn thân Ngải Giai Giai run lên, rất mệt mỏi, nước mắt giống như đã khô lại, trong khóe mắt không còn chảy xuống nữa, cuối cùng mệt mỏi mà ngồi xuống đất, hai tay ôm đầu gối của mình, khẽ chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô sắp ngủ thì đột nhiên cảm giác trên đầu của mình có người đang nói chuyện.

Kỳ thật hai người kia đã sớm ở chỗ này, chỉ là Ngải Giai Giai quá mức sợ hãi, căn bản không có phát hiện mà thôi.

Tại góc trên mặt thang lầu, một nam một nữ đang sửa sang lại quần áo mất trật tự, vừa sửa sang lại vừa nói chuyện với nhau.

"Bảo bối, Tề Hùng có gây cho em cảm giác hay không?". Người đàn ông vẻ mặt thỏa mãn nói.

"Ông ta?". Người đàn bà khinh thường nói: "Ông ta quả thực chính là người biến thái, cưới em lâu như vậy mà cũng chưa từng đụng qua, em bây giờ hoài nghi, mục đích ông ta lấy em chính là vì ở thời điểm xã giao, muốn có một bạn gái bên người, nói khó nghe một

chút, ông ta chỉ là đem em làm bình hoa".

"Không thể nào, năm năm trước anh ấy cũng đã cưới em rồi, thật sự một lần cũng không chạm qua em?"- Người đàn ông không thể tin hỏi.

"Lừa anh thì em được cái gì, thôi, chúng ta không trò chuyện về lão già đó nữa, nói về Tề Hiên đi, kế hoạch lần trước của anh đã thất bại, chắc hẳn từ nay về sau sẽ không dễ dàng thuận lợi như vậy". Người đàn bà sau khi sửa sang lại quần áo chỉnh tề, cao ngạo hỏi.

"Nói đến cái tên tiểu tử thú vị kia anh liền tức giận, chém nhiều đao như vậy, nó lại không chết, ngược lại còn cắn anh một cái, làm cho đám hàng kia của anh bị cảnh sát kiểm tra và thu giữ, nếu như không phải anh thông minh tìm một kẻ chết thay, thì chỉ sợ lúc này ngồi tù chính là anh"- Người đàn ông nổi giận nói.

Vốn có thể một phát kiếm được đồng tiền phi pháp kia, đem thuốc phiện nội địa đưa ra ngoài, ai biết Tề Hiên nó lại nói chuyện này cho cảnh sát, nếu ông không kéo một đàn em làm đệm lưng, sau đó làm chính mình bị thương, chắc là chạy không khỏi lưới pháp luật.

Nghĩ lại Tề Triển ông cũng là một phần tử của Tề gia, vì cái gì mà một phân tiền của Tề gia cũng không được, ông không phục.

"Nói khó nghe như vậy, nhưng nó là cháu anh". Người đàn bà châm chọc nói ra, ngữ khí tràn đầy khinh bỉ.

"Cháu, anh không xem nó là cháu, nó cũng không có coi anh là chú nói, ngoài mặt thì hoàn hảo, nhưng sau lưng mọi người chính là cừu nhân (kẻ thù), một ngày nào đó, anh sẽ lột da nó". Tề Triển nắm chặt nắm tay, tức giận quát.

"Được rồi, chờ anh thật sự lột da được nó rồi hãy nói". Người đàn bà nói xong, liền muốn xoay người rời đi, nhưng lại bị người ta kéo lại.

"Ly Liên, chúng ta thật vất vả mới có thể gặp nhau, đừng đi mau như vậy chứ!". Tề Triển giữ chặt người đàn bà, ôm bà ta vào trong ngực, tràn ngập dục vọng nói.

"Tề Triển, Lữ Ly Liên em là hạng người gì anh nên hiểu rõ, làm việc phải có một mức độ, nếu anh không đi, em nghĩ người của Tề Hiên sẽ đến đây, nếu như bị nó phát hiện em

với anh cùng một chỗ, em liền xong đời, anh biết không?". Lữ Ly Liên nghiêm túc nói, sau đó giẫm giày cao gót vang dội, đi xuống cầu thang.

Ngồi Giai Giai ở dưới mặt bậc thang, thấy được bóng lưng của người đàn bà, cô nhận ra chính là người vừa rồi ở cửa ra vào cùng một người đàn ông chen tới chen lui.

Nếu là người đàn bà này, như vậy thì người đàn ông phía trên kia chính là người đàn ông ban nãy.

Bọn họ rốt cuộc muốn hại ai, Tề Hiên là ai?

Cô rất muốn đi nói cho cái người tên Tề Hiên biết, có người muốn hại anh ta, nhưng mà cô lại không biết người đó, cho nên cô đành bất lực.

Chương 32: Cảm thấy tự ti

Lữ Ly Liên đi rồi, Tề Triển ở trên bậc thang mới từ từ đi xuống.

Ông ta cố ý cho Lữ Ly Liên đi trước, sau đó mình mới đi, như vậy cũng sẽ không có người phát hiện được bọn họ ở cùng một chỗ, không bị người ta phát hiện, như vậy ông sẽ không có nhược điểm ở trong tay Tề Hiên, Tề Hiên tự nhiên cũng không thể làm cái gì để gây khó dễ cho ông.

Ngải Giai Giai nghe được tiếng bước chân của người đàn ông kia, vì vậy sợ tới mức mà co thân thể lại, cố gắng chen vào bên trong.

Người đàn ông này rất khủng bố, vừa hung ác vừa tàn nhẫn, ngay cả thân nhân của mình cũng muốn giết, nhất định là người xấu, cô không muốn cùng người xấu ở cùng một chỗ.

Tề Triển đi xuống thang lầu, vừa định rời đi thì đột nhiên cảm giác có chút là lạ, giống như có tiếng gì đó, vì thế nhìn chung quanh mấy lần.

Ngải Giai Giai nhìn thấy ông ta dừng lại, hai chân Tề Triển ngay dưới mắt của cô, nên lập tức ngừng thở, lấy tay của mình che ở miệng, không để cho bất kỳ thanh âm nào của mình phát ra.

Người này là người xấu, cô không thể bị người xấu phát hiện cô ở trong này.

Tề Triển tùy ý nhìn mấy lần, phát hiện không có người, vì thế liền rời đi.

Ngải Giai Giai nhìn thấy ông ta đi, lúc này mới thở một hơi thật to.

Vừa rời bởi vì hai người này, làm cho cô gần như quên trong này chính là bệnh viện, sau khi hai người kia đi, thì cô mới ý thức tới điểm này, vì vậy sợ hãi mà nuốt nước miếng, trừng to mắt nhìn phía trước.

Cô nhớ rõ có người nói qua, chỉ cần cố gắng mở to mắt, quỷ sai cũng sẽ không dám tới tìm người, cho nên cô phải mở mắt thật to.

Nhưng mà con mắt trừng không được bao lâu, thì cảm giác có hơi đau thật không

thoải mái, cô quá mệt mỏi rất muốn ngủ, nhưng mà lại không dám ngủ.

Ngãi Giai Giai cũng không biết chuyện của mình sao lại thế này, đột nhiên nhớ tới người đêm qua, thiếu chủ quan tâm cô, hiện tại cô thật sự rất muốn ở lại ở bên người của anh, không biết vì sao, có anh ở bên người, cô cảm thấy rất an toàn.

"Giai Giai, con đang ở đâu?".

Lúc này ở bên ngoài truyền đến tiếng gọi của bà Lâm.

"Giai Giai, mau đi ra đi!". Thanh âm của ông Lâm ngay sau đó cũng truyền vào trong tai cô.

"Mẹ Lâm, bác Lâm, con ở trong này". Ngãi Giai Giai thấp giọng nói.

Cô không dám nói lớn tiếng, lo sợ quý sai sẽ nghe được tiếng của cô, sau đó sẽ xuất hiện ở trước mặt của cô.

Trong đầu Ngãi Giai Giai nhin không được mà tưởng tượng bộ dáng của quý sai, rất khủng bố, cuối cùng sợ tới mức khóc lên, nhưng lại không dám khóc lớn tiếng.

"Mẹ ơi, con sợ —— ô ô ——".

Trong đầu Ngãi Giai Giai nghĩ về mẹ đã chết, đột nhiên lại nghĩ tới thiếu chủ, vì vậy nước nở thì trào tự nói: "Thiếu chủ, em sợ quá, thiếu chủ, anh đang ở đâu, thiếu chủ, dẫn em đi, van cầu anh dẫn em đi, ô ô ——".

Nhưng cô quá bất lực, nên mới dùng ngôn ngữ để xin trợ giúp, dùng chuyện này để dỗ dành chính mình, cô căn bản chưa nghĩ qua, trong suy nghĩ của cô thiếu chủ sẽ xuất hiện.

Thiếu chủ ở trong lòng của cô, chính là một người thần bí, cô không cách nào biết về người thần bí, mẹ Lâm và bác Lâm không muốn nói cho cô biết, mà thiếu chủ lại rất ít xuất hiện ở trước mặt của cô. Mặc dù như thế, trong nội tâm cô vẫn đối với thiếu chủ có cảm giác ỷ lại mãnh liệt, phảng phất trên thế giới này, chỉ có anh có thể cho cô cảm giác an toàn.

"Thiếu chủ, anh thật sự quan tâm tới Giai Giai ư, nhưng mà vì sao anh cũng không tới gặp Giai Giai?". Ngải Giai Giai bởi vì không thấy Tề Hiên, trong nội tâm cực kỳ mất mát.

Mẹ Lâm nói, thiếu chủ chính là người thật sự quan tâm cô, nhưng mà nếu như anh thật sự quan tâm cô, vì sao không chịu gặp cô, chẳng lẽ bộ dạng cô rất xấu sao?

Ngải Giai Giai vừa nghĩ tới khả năng này, thì vươn tay ra chạm vào khuôn mặt khô khốc gầy teo của mình, cảm giác tự ti tự nhiên sinh ra, vì thế lấy dây chuyền trên cổ ra nắm ở trong tay, không ngừng rơi lệ.

Thật sự cô không đẹp, không có khuôn mặt trắng trắng mềm mềm như những đứa trẻ khác, lá gan lại nhỏ, cũng sợ bệnh viện, không có bối cảnh gia đình, gần như không khác với cô nhi lắm, ai sẽ thích cô?

Ngải Giai Giai càng nghĩ thì càng tự ti, cuối cùng lấy tay ôm mặt của mình, bi thương mà khóc.

Chương 33: Chú cháu bất hòa

Tề Hiên vừa nghe tin Ngải Giai Giai chạy loạn ở bệnh viện thì chạy đến, khi anh đuổi tới thì bà Lâm và ông Lâm vẫn chưa tìm được Ngải Giai Giai, Tề Hiên tức thì phẫn nộ, một quyền đánh lên trên tường, làm thạch cao trên vách tường rớt xuống một ít, sau khi đánh xong thì rống to:

“Mấy người làm việc thế nào vậy, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, vì sao nhiều lần làm cho cô ấy gặp chuyện không may như thế?”.

"Thiếu chủ, chúng tôi ——". Bà Lâm chợt dạ muốn nói nhận sai, nhưng mà còn chưa nói đã bị chặt đứt.

"Đủ rồi, nói cũng vô dụng, tôi không muốn nghe, mau tìm người đi, Chính Phong, Chính Khí, các cậu đến bên kia tìm". Tề Hiên ra lệnh cho hai người đi theo phía sau anh.

"Dạ, thiếu chủ". Chính Phong Chính Khí nghe lệnh, lập tức đi tìm người.

Bà Lâm, ông Lâm không cần chờ Tề Hiên hạ mệnh lệnh, tự mình hướng một bên đi tìm, Tề Hiên một mình đi phía ngược lại tìm.

Sau khi những người này đi, thì trong bệnh viện nhiều người thở dài một hơi, hướng phòng bệnh của mình trở về.

Tề Hiên đi chưa được mấy bước, thì nhìn thấy Tề Triển từ bên trong đi tới, vì thế dừng bước lại, mặt không biểu tình nhìn ông ta, ánh mắt sắc bén xen lẫn chút tức giận, nhưng mà lại bị anh che dấu rất khá, người khác căn bản nhìn không ra.

Tề Triển nhìn thấy Tề Hiên thì vô cùng bối rối, nhưng mà ông ta cực lực ngăn chặn khủng hoảng trong lòng, mỉm cười với anh, làm bộ thân thiện nói: "Ồ, đây không phải Tề Hiên ư, cháu tới bệnh viện làm gì, sẽ không phải giống như chú chứ, bị thương à?".

"Chú hai, lúc tôi còn tôn trọng xưng hô ông là chú hai thì tranh thủ thời gian mà biến mất trước mặt tôi đi"- Tề Hiên cảnh cáo.

Anh cùng chú hai từ trước đến nay đều bất hòa, ông ta là chú hai mà bất hòa với anh vì tài sản Tề thị, thật sự là buồn cười.

Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới kế thừa tài sản của Tề thị, nhưng anh cũng sẽ không khiến cho Tề thị một tập đoàn lớn như vậy rơi xuống tay của chú hai anh.

"Chú đầu gì cũng là chú hai của mày, là trưởng bối của mày, mày tối thiểu nhất ——". Tề Triển còn chưa nói xong, Tề Hiên lập tức cắt đứt lời của ông ta:

"Nếu như ông không phải là chú hai của tôi, như vậy bây giờ ông phải làm là vượt qua trước mặt tôi, hiểu chưa?". Tề Hiên nhú mày nói, dùng ánh mắt đe dọa Tề Triển.

"Ha ha, đã biết, chú đây lập tức biến mất". Bộ dạng Tề Triển giả bộ như không có chuyện gì, gượng cười sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Một ngày nào đó, ông phải cho tên Tề Hiên này quỳ xuống, cung kính dập đầu với ông. Hôm nay nếu không vì ông và Lữ Ly Liên hẹn hò trong này, ông mới sẽ không như vậy mà đã đi rồi, nhất định sẽ tìm hiểu căn nguyên, biết cho rõ Tề Hiên đến bệnh viện làm gì?

Tề Triển vừa đi, vừa cẩn thận nghiêng lợi thầm nghĩ, trong nội tâm cực kỳ khó chịu. Tuy hiện tại ông không thể biết rõ, nhưng mà sau này vẫn có thể điều tra, nói không chừng từ nơi này ra tay, ông có thể bắt lấy nhược điểm của Tề Hiên ở trong tay!

Tề Hiên không để ý tới ông ta, mà đi con đường của mình, tiếp tục đi tìm Ngải Giai Giai, nhưng mà anh đại khái đã đoán ra Tề Triển đang suy nghĩ cái gì.

Tề Triển muốn giết anh, đã không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi, nếu như cái này anh cũng không thể đoán được, chỉ sợ sớm đã chết trên tay ông ta rồi.

Tề Hiên buông chuyện của Tề Triển, chuyên tâm tìm Ngải Giai Giai, đi tới thì phát hiện phía trước đã là đầu bậc thang, không còn bất kỳ đường nào nữa, trong lòng nghĩ Ngải Giai Giai sẽ không ở trong này, vì vậy xoay người, muốn quay đầu đến nơi khác tìm.

Nhưng mà mới xoay người, chợt nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ, lại cẩn thận nghe thì phát hiện đó là tiếng của Ngải Giai Giai, vì vậy vội quay người trở lại, từng bước một tới gần nơi phát ra tiếng khóc.

Chương 34: Đỉnh ước với nhau

Ngải Giai Giai lấy tay che mặt của mình tự ti khóc, trong lòng nghĩ đến thiếu chủ bởi vì cô không xinh đẹp mà không yêu mến cô, vô cùng thương tâm, thậm chí cảm thấy mình sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Từ nhỏ đã thiếu dinh dưỡng trầm trọng, lại làm nhiều việc của osin nữa, cô sao có thể xinh đẹp được. Cô biết rõ, các bé trai đều yêu thích cô bé xinh đẹp, cô không trách thiếu chủ không thích cô, chỉ tự trách bộ dạng xấu xí của mình.

"Thiếu chủ, anh đừng không thích em được không?". Ngải Giai Giai đột nhiên nức nở cầu khẩn.

Tề Hiên đã đi tới, anh chưa kịp khom người nhìn vào bên trong, thì chợt nghe thấy những lời này, lập tức lông mày hơi nhíu lại.

Anh khi nào thì nói qua không thích cô, nếu như không thích cô, anh sẽ vì cô mà làm nhiều như vậy sao, thật là một cô bé ngốc.

"Ô ô, thiếu chủ không thích mình, mình nên làm cái gì bây giờ?". Ngải Giai Giai không biết Tề Hiên đứng ở bên ngoài, nên thương tâm khóc lóc.

Tề Hiên thật sự không chịu được bị cô bịa đặt lên án, vì vậy lạnh lùng hỏi: "Ai nói cho em biết, anh không thích em?".

Ngải Giai Giai biết là mình đang lầm bầm lầu bầu một mình, căn bản là không có người sẽ trả lời vấn đề của cô, chính lúc này đột nhiên lại có người trả lời vấn đề của cô, rất là kinh ngạc, thân thể không ngừng co vào bên trong.

Sẽ không phải là quỷ sai đến đây chứ, quỷ sai tới bắt cô, không muốn.

"Quỷ sai đại ca, van cầu ngài không cần mang tôi đi được không?". Ngải Giai Giai vừa trốn vừa cầu khẩn.

Tề Hiên vốn muốn ngồi xổm xuống nhìn xem người phía dưới, nhưng mà đột nhiên nghe được những lời này của cô, thì càng im lặng hơn.

Anh khi nào thì thành quý sai rồi?

Xem ra sức tưởng tượng của cô bé này thật sự là phong phú, quý saigì đó cô cũng nghĩ tới.

Tề Hiên cảm thấy rất thú vị, anh mỉm cười rồi sau đó ngồi chồm hồm xuống, nhìn cô bé con ở bên trong, nhìn xem rốt cuộc cô bị dọa thành dạng gì?

"Không muốn, tránh ra, không được bắt tôi, thiếu chủ cứu em". Ngải Giai Giai hai tay ôm đầu gối, cái đầu cong ở trong đầu gối, và trong miệng nói không ngừng, căn bản cũng không nhìn xem người ở bên ngoài là ai.

Vừa kêu anh tránh ra, vừa muốn anh cứu cô, cô bé con này, thật đúng là quá mâu thuẫn rồi.

"Em nhất định muốn anh đi sao?". Tề Hiên ôn hòa hỏi, trong giọng nói tràn đầy yêu mến.

Nếu như anh mà không lên tiếng, cô bé con này chắc sẽ bị trí tưởng tượng của mình hù chết.

Ngải Giai Giai sợ tới mức toàn thân phát run, song khi nghe được giọng nói quen thuộc thì tất cả sợ hãi đều để qua một bên, trong nội tâm lộ vẻ nghi vấn.

Cái giọng nói này rất quen thuộc, giống như nghe qua ở đâu rồi?

Ngải Giai Giai cố gắng hồi tưởng, cuối cùng hưng phấn ngược lên, kích động mà hô to: "Thiếu chủ".

Cô nhớ rõ cái giọng nói này, cái giọng nói này chính là cái giọng đêm qua đã nói với cô, cái giọng nói này là của thiếu chủ, lúc này cô nhớ rất rõ ràng.

"Giai Giai, thân thể em còn chưa khỏe, chớ ở bên trong nữa mau đi ra đi bằng không sẽ lạnh đó". Tề Hiên cởi áo khoác của mình, sau đó phủ lên cho cô, tiếp theo thì ôm cô ra.

"Thiếu chủ, em không muốn ở trong bệnh viện, anh dẫn em đi được không?". Ngải

Giai Giai cong người ở trong ngực Tề Hiên và cầu khẩn.

"Được, từ nay về sau anh sẽ mời thầy thuốc gia đình cho em, như vậy em cũng không cần phải đến bệnh viện nữa". Tề Hiên cũng chiều nói, ôm cô hướng cửa chính bệnh viện mà đi.

"Thiếu chủ, em không xinh đẹp, anh còn quan tâm đến em không?"- Ngải Giai Giai ngây ngốc hỏi.

"Giai Giai, sau này trưởng thành em làm vợ của anh được không?"- Tề Hiên nói.

"Làm vợ của anh, vậy có phải anh sẽ vĩnh viễn quan tâm em?"- Ngải Giai Giai nghiêm túc hỏi.

Cô lúc này, còn không hiểu rõ ý nghĩa làm vợ là gì, chỉ biết là, một cô gái muốn cùng một gã đàn ông ở cùng một chỗ, cực kỳ lâu, có thể là cả đời như vậy. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cùng anh ở bên nhau cả đời, cô nguyện ý.

"Phải"- Tề Hiên khẳng định trả lời.

"Được, em đây trưởng thành làm vợ của anh, nói như thế là quyết định rồi nha". Ngải Giai Giai cong người trong ngực Tề Hiên và ngây thơ nói, căn bản không biết rõ ý gì. Cô chỉ cần thiếu chủ vẫn quan tâm cô là đủ rồi, về phần anh là ai, cái đó không quan trọng.

Tề Hiên cười nhạt một tiếng, không nói một câu, ôm Ngải Giai Giai đi lên xe ra khỏi bệnh viện.

Cứ như vậy, vô cùng đơn giản như vậy, bọn họ đính ước với nhau.

Xa xa, có một đôi mắt đổ kị cộng thêm tức giận nhìn bọn họ.

Tề Ngữ Ti ngồi ở trong xe, nhìn Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai đi ra, vô cùng tức giận.

Cô bị ngâm mình ở trong ao một ngày một đêm, nỗi nhục này cô nhất định sẽ đòi lại gấp bội.

Chương 35: Cha con gặp nhau

Ngãi Giai Giainằm trong ngực Tề Hiên, không bao lâu liền ngủ, căn bản không biết đã trở lại biệt thự lúc nào.

Tề Hiên ôm Ngãi Giai Giai đang ngủ, vừa mới tiến vào cửa chính biệt thự, đã cảm thấy bất thường, nhưng anh cũng không có dừng bước lại, mà vẫn đi lên phía trước, ôm Ngãi Giai Giai đi vào phòng khách và định ôm cô trở về phòng.

Bộ dạng Tề Ngữ Ti với vẻ mặt uất ức ngồi ở trên ghế sa lon, ngồi nghiêm túc bên cạnh cô còn có một người đàn ông, người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi, vô cùng cao ngạo ngồi ở chỗ đó.

"Bác cả, nhất định bác phải làm chủ cho con, anh họ lại vì một người hầu, đem con ngâm ở trong ao một ngày một đêm, bác ơi, con ô ô ——". Tề Ngữ Ti nhìn thấy Tề Hiên ôm Ngãi Giai Giai đi vào, kể lể khóc lóc với người đàn ông bên cạnh.

Ông ta gọi là Tề Hùng, là cha của Tề Hiên, là người rất nghiêm túc.

"Ngữ Ti con yên tâm, người trong nhà tuyệt đối sẽ giúp người trong nhà, bác nhất định sẽ giúp con lấy lại công bằng". Tề Hùng nhìn Tề Hiên, mang theo một chút tức giận nói.

Tề gia bọn họ từ trước đến nay đều là người trong nhà giúp người trong nhà, lúc này đây, Tề Hiên rõ ràng bởi vì một người ngoài mà đối đãi em họ của mình như thế, quả thực chính là xúc phạm cấm kỵ của Tề gia, ông phải ra mặt quản giáo (giáo dục) đứa con không tuân thủ gia pháp này cho tốt mới được.

Tề Hiên nghe bọn họ nói chuyện, cước bộ ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước đi lên phía trước, không để ý tới bọn họ.

"Đứng lại cho ta"- Tề Hùng không vui quát.

Cha ở ngay trước mặt của nó, mà nó làm con cái rõ ràng cái gì cũng không nói, chính là bất hiếu.

"Xin hỏi ông có chuyện gì?". Tề Hiên ôm Ngãi Giai Giai dừng bước lại lạnh lùng hỏi,

hình như tuyệt đối không để ý đến người cha ở trước mắt.

"Đây là ngữ khí mà nói chuyện cùng với ba của mình sao?". Tề Hùng đứng lên, chỉ vào Tề Hiên mắng to.

Tiếng mắng của Tề Hùng, đánh thức Ngải Giai Giai ở trong ngực Tề Hiên.

"Thiếu chủ, sao vậy, sao âm ỉ như vậy?". Ngải Giai Giai xoa xoa con mắt, buồn ngủ hỏi vì sao.

"Không có việc gì, một đám người nhàm chán đang kiểm chuyện"- Tề Hiên khinh thường nói.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai còn muốn nói nhiều câu đùa, nhưng mà lời nói đã bị người ta làm cho ngừng lại.

"Tề Hiên, hiện tại tao ra lệnh mà đem con nhóc ở trong ngực buông xuống"- Tề Hùng tức giận ra lệnh.

"Tôi ôm vợ của mình, có gì không đúng?"- Tề Hiên tiếp tục lạnh lùng trả lời.

"Thiếu chủ, ông ta ——". Ngải Giai Giai muốn hỏi cái người đàn ông trung niên kia là ai, nhưng đã bị Tề Hiên làm cho ngừng lại.

"Giai Giai, yên tâm trở về phòng cùng bà Lâm, trong này để cho anh xử lý, ngoan ngoãn nghe lời, anh chưa bảo em đi ra, thì em đừng đi ra, nghe lời nha! Nếu như em không nghe lời, thì anh sẽ tức giận". Tề Hiên buông Ngải Giai Giai xuống, giao vào tay bà Lâm, vuốt đầu của cô và cưng chiều nói.

"Được, em nhất định nghe lời thiếu chủ nói". Ngải Giai Giai mỉm cười gật đầu, lưu luyến không rời liếc nhìn Tề Hiên, sau đó trở về phòng cùng với bà Lâm.

Ánh mắt Tề Hiên cho cô một chút an tâm, sau đó xoay người, và mặt không biểu tình nghiêm túc nhìn người trước mắt, cha của anh một chút cảm giác cũng không có.

Ngải Giai Giai ngoan ngoãn nghe lời, lên lầu cùng bà Lâm.

Tuy cô rất muốn biết, vì sao trong này xuất hiện nhiều người lạ như vậy, vì sao những người này đều hung dữ như vậy, còn có cô gái kia đẩy cô vào trong nước, vì sao cô ta chán ghét cô như vậy, nhưng mà mặc kệ cô muốn biết, đều phải nghe lời thiếu chủ nói, cô cũng chỉ có thể nghe lời thiếu chủ thôi.

Tề Ngữ Ti nhìn thấy Ngải Giai Giai đi theo bà Lâm lên lầu hai, thì cười đắc ý.

Cô cũng không tin, đem người lớn nhất của Tề gia cũng không xoay chuyển được, cô sẽ cho bác đá văng cái người vô dụng kia, nhưng trước khi đem nó đá văng ra, cô nhất định sẽ cho nó ở trong ao ngâm ba ngày ba đêm, để trút cái hận này.

Chương 36: Vị hôn thê

Tề Hiên cùng Tề Hùng bốn mắt nhìn nhau, hai người đều tràn ngập tức giận, Tề Ngữ Ti thì ngồi ở một bên đắc ý, chờ xem kịch vui.

"Vì sao lại đem Ngữ Ti ngâm ở trong ao một ngày một đêm?". Tề Hùng phất tay sực tỉnh trước, chất vấn.

"Nếu như không phải ông đem nó lên, có lẽ tôi còn ngâm nó lâu hơn nữa, thậm chí ngâm cho đến khi toàn thân nó thối rữa mới thôi". Tề Hiên lạnh lùng nói, dường như đối với việc sống chết của Tề Ngữ Ti tuyệt đối không quan tâm.

"Anh họ, làm sao anh có thể đối với em như vậy, em là em họ của anh đó!". Tề Ngữ Ti nghe được những lời này của Tề Hiên kích động đứng dậy không vui nói.

Tề gia kiêng kỵ nhất chính là thân nhân tàn sát lẫn nhau, Tề Hiên làm như vậy là phạm vào tối kỵ của Tề gia, cho nên ông có đầy đủ lý do, đem tất cả sai lầm đều chỉ vào anh, cho nên ông có gan mà chất vấn Tề Hiên.

"Vậy cô nói cho tôi biết, vì sao cô ném Giai Giai vào trong nước?". Tề Hiên căm tức nhìn Tề Ngữ Ti và hỏi lại.

"Em ——". Tề Ngữ Ti chột dạ, không biết phải trả lời như thế nào.

"Đợi chút, Ngữ Ti đem ai ném vào trong nước chứ?"- Tề Hùng nghi vấn.

Tề Ngữ Ti chỉ nói với ông, Tề Hiên làm vậy là vì cô mắng một người hầu, cho nên đem cô ngâm trong nước, có vẻ sự tình không đúng.

"Chẳng lẽ Tề Ngữ Ti không có nói cho ông biết, nó ở trong này làm mưa làm gió, không xem người hầu là người, thậm chí còn đem mạng người làm món đồ chơi sao?". Tề Hiên chờ Tề Ngữ Ti và hỏi lại.

Nếu như không phải ba mình quá cưng chiều Tề Ngữ Ti này, anh tuyệt đối sẽ không cho cô ta xuất hiện ở trong này.

"Sự tình có nghiêm trọng như vậy không, Ngữ Ti chỉ là hơi tùy hứng, hơi có tính tình

của đại tiểu thư thôi, nhưng mà dù sao cái đứa Giai Giai gì đó chỉ là người hầu, nếu quả thật là lỗi của Ngữ Ti, con nói với nó vài câu thì được rồi, vì sao mà dùng hình phạt nghiêm trọng với nó như vậy". Ngữ khí của Tề Hùng ôn hòa rất nhiều, chỉ là khế trách cứ. Bởi vì ông biết rõ, chuyện này có chút kỳ quặc, tám phần là Tề Ngữ Ti phạm lỗi rất nghiêm trọng, nhưng mà vì bảo toàn cho Tề Ngữ Ti, ông chỉ có thể kéo tính khí xuống, hòa thuận nói với Tề Hiên.

"Sự tình không nghiêm trọng như vậy phải không, một người sống sờ sờ, bị nó ném vào trong nước, thiếu chút nữa là chết đuối, cái này còn gọi là không nghiêm trọng ư, ông có phải cảm thấy xảy ra án mạng mới gọi nghiêm trọng hay không, hoặc là ông cho rằng, dù cho xảy ra án mạng ông cũng không thấy nghiêm trọng, bởi vì mạng người ở trong mắt của ông, căn bản cũng không đáng giá". Tề Hiên nổi giận mà quát.

Nghe thấy tiếng hô của Tề Hiên, Tề Ngữ Ti có chút sợ hãi, có chút lui về phía sau, bắt đầu hối hận vì nhờ Tề Hùng đến trút giận thay cô, chuyện này nếu như chuẩn bị không tốt, có lẽ Tề gia sẽ náo loạn.

"Trên cái thế giới này, tiền tài chính là vương đạo, thân là người hầu, có làm trâu làm ngựa thì nên chuẩn bị tư tưởng, Ngữ Ti là đại tiểu thư, xử phạt một người làm, đó là đương nhiên"- Tề Hùng che chở cho Tề Ngữ Ti và nói.

"Tôi đây nói cho ông biết, người bị nó ném vào trong nước không phải là người hầu gì cả, mà là vị hôn thê của Tề Hiên tôi"- Tề Hiên nghiêm túc nói.

"Mày nói cái gì, mày nói lại lần nữa cho tao xem". Tề Hùng nghe được câu này, kích động mà xông lên, nắm chặt quần áo trước ngực Tề Hiên chất vấn.

"Nói bao nhiêu lần cũng giống nhau, tôi nói, cô ấy là vị hôn thê của tôi". Tề Hiên mặt không đổi sắc nói, nếu như người trước mắt này không phải ba anh, anh đã sớm ném ông qua vai, cho ông ngã trên mặt đất.

"Nó dựa vào cái gì mà làm con dâu tương lai của Tề gia ta, nó có bối cảnh xuất thân gì sao?"- Tề Hùng khinh bỉ nói.

Theo ông biết, cô bé này là một con nhóc không hề có bất kỳ bối cảnh gì cả, một chút giá trị căn bản cũng không có.

"Chỉ bằng tôi thích cô ấy, cái này là đủ rồi". Tề Hiên nhú mày nhìn Tề Hùng, nghiêm

tức nói.

"Con dâu tương lai của Tề gia tao đã chọn rồi, mà lại lập tức đem con nhỏ kia đuổi đi cho tao"- Tề Hùng tức giận ra lệnh.

"Con dâu tương lai của Tề gia do chính ông chọn thì tự mình lấy đi, cùng lắm thì tôi sửa họ mẹ, cho cô ấy làm con dâu của Lâm gia". Tề Hiên quay đầu đi, không nhìn Tề Hùng, bộ dạng ra vẻ muốn cùng ông ta đối kháng.

Chương 37: Danh tự thiếu chủ

Tề Hùng nghe thấy những lời này của Tề Hiên, lập tức nổi trận lôi đình, đẩy anh ra và đem cái bàn bên cạnh đá ngã lăn trên mặt đất.

Loảng xoảng ——

Tề Ngũ Ti sợ tới mức có chút phát run, vội vàng lui về phía sau, thối lui đến ngoài cửa.

Nếu như Tề Hiên cùng Tề Hùng thật sự đánh nhau, như vậy cô cũng gặp nguy hiểm, dù sao hiện tại Tề Hiên cũng đang căm ghét cô, nhất định sẽ tóm cô để trút giận, cho nên tốt hơn vẫn là cô nên trốn đi.

Ngải Giai Giai ở trong phòng trên lầu, nghe thấy tiếng vang liền muốn xuống nhìn xem chuyện gì xảy ra, nhưng đột nhiên nghĩ đến, thiếu chủ còn chưa có cho cô đi ra ngoài, nên cô đành phải ngoan ngoãn dừng lại.

Nhưng người ở dưới lầu kia thoát nhìn có vẻ rất hung dữ, bọn họ có thể thương tổn đến thiếu chủ hay không?

Ngải Giai Giai lo lắng an nguy cho Tề Hiên, sợ anh vạn nhất có chuyện gì, nhưng mà cô lại không thể đi ra ngoài nhìn, thật sự là nôn nóng muốn chết.

Đợi chút, Tề Hiên? Vừa rồi hình như cô nghe được người đang ông trung niên kia gọi thiếu chủ là Tề Hiên, chẳng lẽ thiếu chủ tên là Tề Hiên?

Ngải Giai Giai nghĩ đến thiếu chủ có khả năng tên là Tề Hiên, lập tức bối rối, bất chấp tất cả mà xông ra ngoài.

Cô muốn đi nói cho thiếu chủ biết, có người muốn hại anh, hơn nữa người kia chính là chú của anh.

Ngải Giai Giai vừa lao ra ngoài liền bị bà Lâm đẩy trở về.

"Giai Giai, không được đâu đi vào mau lên". Bà Lâm đẩy Ngải Giai Giai trở vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại.

"Mẹ Lâm, con muốn đi nói cho thiếu chủ biết, chú của anh ấy muốn hại anh ấy"- Ngải Giai Giai sốt ruột nói.

"Giai Giai, làm sao con biết chuyện này?"- Bà Lâm kỳ quái hỏi.

"Thời điểm chính là vừa mới ở bệnh viện, lúc ấy con biết rõ nơi đó là bệnh viện, vì thế chạy loạn, kết quả là tránh ở mặt dưới bậc thang, chợt nghe thấy phía trên có người nói chuyện, là một người đàn ông cùng một đàn bà, bọn họ nói muốn giết Tề Hiên".

Bà Lâm nghe thấy những lời này của Ngải Giai Giai, như có điều suy nghĩ mà nhìn cô, và sau đó nhắc nhở nói: "Giai Giai, con có nhớ hình dáng của người đàn bà kia trông thế nào hay không?".

"Nhớ rõ, nếu như con lại nhìn thấy bà ta, nhất định sẽ nhận ra bà ta, bà ta là một người đàn bà rất xinh đẹp, mê hoặc, lẳng lơ".

"Giai Giai, chờ ta một chút, ta đi lấy đồ cho con xem". Bà Lâm nói xong, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng mà không bao lâu thì đã trở lại.

Bà Lâm lấy tấm ảnh ra đặt ở trước mặt Ngải Giai Giai, cho cô nhận diện: "Giai Giai, có phải là người đàn bà này không?".

Ngải Giai Giai đem ảnh chụp tới và cẩn thận xem: "Bà ấy, chính là bà ấy, con nhận ra bà ấy".

"Ta đây đã rõ, Giai Giai, lần này con đã giúp thiếu chủ một đại ân, con thật sự là phúc tinh của thiếu chủ"Bà Lâm hưng phấn nói.

"Mẹ Lâm, bọn họ có thể thương tổn thiếu chủ hay không, thiếu chủ có thể bị nguy hiểm hay không?" Ngải Giai Giai lo lắng hỏi.

"Chỉ cần Giai Giai ngoan ngoãn sống ở chỗ này, thiếu chủ chuyện gì cũng không có, con hiểu chưa?". Bà Lâm ôm Ngải Giai Giai, dùng tình thương của mẹ mà nói.

"Dạ, con sẽ ngoan ngoãn sống ở chỗ này". Ngải Giai Giai ngây thơ tin lời nói của bà Lâm, yên tĩnh đợi ở trong phòng.

Bà Lâm hài lòng gật gật đầu, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó nhìn Tề Hiên cùng Tề Hùng giằng co trong phòng khách.

Xem ra thiếu chủ bọn họ cùng lão gia lại bắt đầu đấu rồi, tiết mục như vậy thường xuyên trình diễn, bọn họ thấy nhưng cũng không thể trách. Sự tình đáng sợ nhất cũng không phải là cái này, mà là Tề Triển kia, nhị gia của Tề gia.

Tề Hiên cũng không có vì Tề Hùng tức giận mà sợ hãi, vẫn là mặt không biểu tình nhìn ông ấy, bộ dạng ra vẻ muốn cùng ông đối kháng.

Nhìn thấy con mình lại không đem ông người làm cha này để vào mắt như thế, Tề Hùng càng thêm tức điên, giơ lên tay muốn tát Tề Hiên một cái, nhưng mà tay đang ở giữa không trung thì bị Tề Hiên chặn lại được.

Chương 38: Cha con khắc khẩu

Tay của Tề Hùng bị Tề Hiên chặn lại, rất không vui.

"Mày lại dám phản kháng, trong mắt mày còn có xem tao đây là cha hay không?".

"Nếu như tôi không xem ông là cha, ông có thể ở trước mặt tôi mà rống to kêu gào hay sao?". Tề Hiên bỏ tay Tề Hùng ra, lạnh lùng nói.

"Tao làm sao có thể sinh ra đứa con bất hiếu như mày thế này". Tề Hùng cắn răng nghiến lợi nói.

"Tôi tại sao có thể có loại người cha không hề có nhân tính như ông". Tề Hiên đồng dạng cắn răng nghiến lợi nói.

"Mày nói cái gì, mày nói lại lần nữa cho tao xem"- Tề Hùng nổi giận nói, giống như không chịu nổi đả kích.

"Tôi sẽ không quên Tề gia có ngày hôm nay, là ông dùng mạng mẹ tôi đổi lấy, ông vì phú quý, thậm chí ngay cả tính mạng vợ mình cũng có thể không để ý, người cha nhẫn tâm như vậy, tôi cũng không cần". Tề Hiên mạnh mẽ lên án, lòng đang đổ máu, bởi vì mẹ chết đi mà chảy máu.

"Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chẳng lẽ một cái ngoài ý muốn mà mày muốn lưng tao đeo tất cả trách nhiệm sao?"- Tề Hùng phản bác.

"Ông hôm nay đến chính là muốn cãi nhau với tôi ư, nếu vậy thì xin mời về, tôi không muốn cãi nhau với ông"- Tề Hiên nói sang chuyện khác.

Anh không muốn nhớ lại cái chết của mẹ, càng không muốn cùng cha của mình biện luận quá nhiều, sẽ gia tăng thêm oán hận của anh mà thôi.

"Tao hôm nay tới là vì chuyện của Ngữ Ti, không phải đến cãi nhau với mày". Tề Hùng cũng dời chủ đề.

Mỗi lần cha con cãi nhau, đều là bởi vì sự kiện này, thói quen lại làm cho mọi chuyện tui bụi lên, rồi nói sang chuyện khác.

"Ông tốt nhất nên nhắc nhở nó, đừng ở chỗ này mà gây chuyện, nhưng sau này nó cũng không có cơ hội đâu nhì, nếu để cho tôi phát hiện nó lại đến đây, tôi sẽ kêu người cắt đứt chân của nó. Nơi này là nơi ở của mẹ tôi khi còn sống, tôi sẽ không cho phép bất luận là kẻ nào làm bẩn nó, các người tốt nhất nghe cho rõ". Tề Hiên trừng mắt Tề Ngữ Ti ngoài cửa, cảnh cáo nói.

Bị Tề Hiên trừng như thế, Tề Ngữ Ti bị dọa một thân ra mồ hôi lạnh, rất là sợ hãi.

Cô cho rằng Tề Hùng có thể đối phó được Tề Hiên, xem ra cha anh ép anh không được rồi, nhưng mà còn chưa có giáo huấn Ngải Giai Giai kia, cô đúng là không phục.

Không sao, hiện tại không giáo huấn được nó, thì còn có sau này, một ngày nào đó, cô sẽ cho con nhỏ quê mùa kia trả giá thật nhiều.

"Mặc kệ như thế nào, tao cũng sẽ không cho con bé quê mùa kia tiến vào cửa chính của Tề gia, mày cũng nghe rõ cho tao, hừ ——". Tề Hùng cũng nói cảnh cáo, cảm tức nhìn Tề Hiên, rồi sau đó mới xoay người rời đi.

Lấy một người phụ nữ do gia đình sắp xếp một chút trợ giúp cũng không có, anh tuyệt đối không đáp ứng.

Tề Ngữ Ti nhìn thấy Tề Hùng đi ra ngoài, lập tức tiến lên, tay vịn cánh tay Tề Hùng, cùng đi với ông hướng cửa chính đi ra.

"Bác cả, con dâu tương lai mà bác chọn là ai vậy?"- Tề Ngữ Ti nghi vấn.

"Chính là thiên kim Diệp gia"- Tề Hùng rất hài lòng nói.

"Sẽ không phải là con gái Diệp Thiên, Diệp Tâm Phương chứ?"- Tề Ngữ Ti kinh ngạc nói.

Diệp Thiên chủ tịch tập đoàn Diệp thị, Diệp Tâm Phương chính là hòn ngọc quý trên tay của ông ta, vô cùng cưng chiều nha, nếu như có thể cưới được Diệp Tâm Phương, chẳng khác nào có nửa cái tập đoàn Diệp thị.

Tề thị cùng Diệp thị đều là đại gia tộc buôn bán, năng lực của Diệp thị có lẽ mạnh

hơn một chút, nếu như Tề gia cùng Diệp gia thông gia, thế lực đó mạnh đến nỗi không thể đo lường được!

"Con thật thông minh, chính là Diệp Tâm Phương, ta nhất định sẽ làm cho Tề Hiên lấy Diệp Tâm Phương". Tề Hùng nói rất khẳng định, sau đó lên xe.

Tề Ngữ Ti buông tay Tề Hùng ra, đi đến bên kia cũng lên xe, trong nội tâm suy nghĩ làm như thế nào để cùng Diệp Tâm Phương kia trở thành bạn tốt, sau đó có thể đối phó với sự cố gắng bảo vệ Ngải Giai Giai của Tề Hiên.

Đã tìm được biện pháp tốt đối phó Ngải Giai Giai rồi, cô trước hết phải nhịn xuống cơn tức này, sau này chắc chắn có dịp cho cô đòi lại, Tề Ngữ Ti cô không phải là người có thể nín giận.

Chương 39: Cận vệ nhỏ

Tề Hùng cùng với Tề Ngữ Ti đi rồi, bà Lâm mới đem tất cả lời nói của Ngải Giai Giai nói cho Tề Hiên biết.

"Trước đừng đánh cỏ kinh xà, nhìn xem kế tiếp Lữ Ly Liên sẽ làm như thế nào, tôi đi nhìn Giai Giai"- Tề Hiên nhàn nhạt nói.

Mẹ kế của anh rõ ràng cùng với chú hai của anh có tư tình, cái tin tức này không tệ, nhưng bây giờ anh còn chưa muốn đưa chuyện này ra ánh sáng, dù sao còn chưa tới thời điểm cuối cùng.

Bà Lâm hiểu gật gật đầu, sau đó đem ảnh chụp của Lữ Ly Liên cất kỹ.

Tề Hiên vừa tới cửa, Ngải Giai Giai liền xông ra, đứng trước mặt của anh, lo lắng hỏi: "Thiếu chủ, những người kia có làm gì anh hay không, bây giờ em mới biết anh tên là Tề Hiên, có người muốn hại anh, hơn nữa ——".

"Giai Giai, yên tâm đi không có chuyện gì, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh chuyện gì cũng không sao, em hiểu chưa?"- Tề Hiên cắt đứt lời của cô, lừa gạt nói.

Anh không hy vọng cô bé thuần khiết này cuốn vào trong sóng gió phong ba của nhà giàu có, anh hi vọng cô có thể bảo trì loại thuần khiết này của mình.

"Em đã biết, em nhất định ngoan ngoãn, mẹ nói làm một người ngoan ngoãn, như vậy mới có người yêu thương"- Ngải Giai Giai ngây thơ nói.

Nếu thiếu chủ cái gì cũng không muốn nói, như vậy cô sẽ không hỏi.

"Có một số việc, không biết đến sẽ tốt hơn nhiều". Tề Hiên cười một chút, vuốt đầu Ngải Giai Giai.

"Đợi đến lúc thiếu chủ nguyện ý nói cho em biết, em lại biết rõ, ha ha"- Ngải Giai Giai ngây ngốc cười.

"Giai Giai hiện tại nghỉ ngơi cho tốt, ngày mốt bác Lâm sẽ dẫn em đến trường học, lúc đó em có thể biết nhiều thứ hơn". Tề Hiên đỡ Ngải Giai Giai nằm xuống.

"Thật vậy sao, thật tốt quá, em có thể được ra ngoài đi học". Ngải Giai Giai bị vây trong sự vui vẻ, bởi vì chính mình có thể đến trường mà hưng phấn vô cùng.

"Thật sự, ngoan ngoãn ngủ đi, dưỡng thân thể cho tốt, như vậy thì mới có thể đi học!". Tề Hiên đắp kín chăn cho cô, quan tâm nói.

Ngải Giai Giai gật gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Tề Hiên cứ như vậy mà nhìn cô, như có điều suy nghĩ.

Cha anh tìm ai để làm vị hôn thê của anh, trong lòng của anh đã biết rồi, lúc này đây có chút khó khăn, nếu như anh chống cự đến cùng, như vậy đối lấy khả năng chính là bản thân Ngải Giai Giai bị nguy hiểm, anh đối với cha chính mình hiểu rất rõ, chuyện giết người diệt khẩu như vậy, anh biết ông sẽ làm được.

Mặc kệ như thế nào, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn Ngải Giai Giai, tuyệt đối sẽ không.

Tề Hiên âm thầm thề, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi gian phòng, rồi đi ra cửa, lái xe tới đến một cái phòng trong kho hàng.

Phòng trong kho hàng, một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi, bị người ta cột chặt vào trên ghế, trong miệng còn đút vải bố, đứng bên cạnh còn có hai người mặc quần áo màu đen mang theo kính râm, rất giống như xã hội đen.

Tề Hiên đi đến trước mặt cô bé, ngồi xuống, vẻ mặt không biểu tình nhìn cô.

Lúc này Nghiêm Chính Phong lấy vải bố trong miệng cô bé xuống, thuận tiện tháo dây thừng cho cô.

"Này, tại sao các người phải bắt cóc tôi, tôi nghèo lắm không có tiền đâu". Cô bé vừa được tự do, liền điên cuồng hô loạn.

Cô vốn đang đi trên đường, kết quả vô duyên vô cớ bị người ta bắt đến trong này, động tác rất nhanh, làm cho cô muốn đánh trả cũng không được.

"Trần Tiểu Ngạo, mười lăm tuổi, con gái một của võ quán Trần gia, tinh thông các loại võ thuật". Tề Hiên lạnh lùng nói một số tư liệu cơ bản về cô.

"A, tôi đã biết, các người là đến đòi nợ, tôi không có tiền". Bộ dáng của Trần Tiểu Ngạo làm bộ nói ra không quan hệ.

Sau khi ba của cô đóng cửa võ quán, ham bài bạc thành thói quen không biết đã trốn đi nơi nào, để cô lại một mình, một mình đối mặt với khoản nợ lớn này.

"Tôi không phải đến đòi nợ, tôi tới thuê cô"- Tề Hiên nhú mày nói.

"Thuê tôi, tôi mới mười lăm tuổi, có thể giúp anh làm cái gì?"- Trần Tiểu Ngạo nghi vấn.

"Cận vệ".

"Cận vệ, vị tiên sinh này, bên cạnh anh có hai người thân thủ đều tốt hơn tôi mấy lần, anh cần mời tôi làm cận vệ ư, thiệt là..."- Trần Tiểu Ngạo tức giận nói.

Người có thể bắt cóc cô, khẳng định bản lĩnh không nhỏ, nhưng mà đã có người lợi hại như thế, mời cô làm cái gì, bình hoa sao?

Trần Tiểu Ngạo nghĩ đến chính mình có thể sẽ bị người ta mời đi làm bình hoa, vì vậy sờ sờ mặt của mình.

Không đúng, hình như cô không có tư cách làm bình hoa mà?

"Ngày mai lớp học của cô sẽ có một bạn học mới vào, cô ấy tên là Ngải Giai Giai, cô hãy phụ trách an toàn cho cô ấy ở trong trường học, tiền thuê một tháng cho cô mười vạn. Còn có điều này, chuyện này tuyệt đối phải giữ bí mật, không được nói với bất kỳ người nào kể cả Ngải Giai Giai, bằng không một phen tiền cô cũng không lấy được". Tề Hiên nói xong, đứng dậy và nhanh chóng rời đi.

Anh điều tra, Trần Tiểu Ngạo này mặc dù tuổi nhỏ, nhưng mà thân thủ cũng không tệ lắm, hơn nữa còn là cô bé, cùng tuổi với Ngải Giai Giai, cho cô bảo vệ Ngải Giai Giai, là thích hợp nhất.

Trần Tiểu Ngạo trong lúc khiếp sợ, dùng mười ngón tay nhò đếm tiền, căn bản không có chú ý Tề Hiên đã đi rồi.

Mười vạn, một tháng mười vạn, như vậy cô chỉ cần làm mười tháng là có thể thanh toán nợ nần rồi, khoản mua bán này thật đúng là có lời nha!

Chương 40: Hoa hậu giảng đường Diệp Tâm Phương

Hôm nay, Ngải Giai Giai ngồi xe ông Lâm, mang theo tâm tình hưng phấn khẩn trương, đi theo giáo viên tới phòng học.

Hôm nay là ngày cô khát vọng đã lâu, nhưng mà lúc đi vào phòng học nhìn thấy vài chục ánh mắt nhìn cô, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Từ nhỏ đến lớn, cô không có bị nhiều ánh mắt nhìn như vậy, thật rất khẩn trương!

"Đây là bạn học mới chuyển tới lớp chúng ta, tên Ngải Giai Giai, mọi người hoan nghênh bạn ấy nào". Giáo viên đứng ở trên bục giảng nói, sau đó vỗ tay, bạn học phía dưới cũng vỗ tay theo, nhưng mà có một người càng khoa trương hơn, vỗ bàn hô lớn: "Bạn học Ngải Giai Giai, ngồi cùng bàn với mình nha".

Người này không phải ai khác, chính là Trần Tiểu Ngoạn.

"A ——". Ngải Giai Giai không biết làm sao.

"Giai Giai đi thôi, ngồi xong rồi bắt đầu học". Giáo viên cười nói.

"Dạ". Ngải Giai Giai khẽ gật đầu, sau đó đi đến vị trí của Trần Tiểu Ngoạn, cùng cô trở thành người ngồi cùng bàn.

"Bạn học Giai Giai, chào bạn, mình tên là Trần Tiểu Ngoạn, từ nay về sau chúng ta ngồi cùng bàn"- Trần Tiểu Ngoạn nhiệt tình nói.

Cô có thể không nhiệt tình ư, mười vạn đó, một tháng mười vạn đó, oa đây đúng là rất nhiều tiền.

"Cám ơn bạn, mình tên là Ngải Giai Giai, rất hân hạnh được biết bạn"- Ngải Giai Giai cũng thân mật nói.

Bởi vì bây giờ là thời gian lên lớp, cho nên bọn họ không dám trò chuyện quá nhiều, chỉ có thể thu lại để trò chuyện sau.

Trần Tiểu Ngoạn vô cùng nhiệt tình, dẫn Ngải Giai Giai làm quen tất cả hoàn cảnh

trong trường học, cùng cô như hình với bóng, mà ngay cả Ngãi Giai Giai đi toilet, cô cũng đi theo.

Cô hiện tại đã hiểu được người kia sao phải ra giá cao như vậy thuê cô, vì chính là cái này, ở trường học có thể như hình với bóng mà bảo vệ Ngãi Giai Giai, kể cả đi toilet, ha ha, cô thật thông minh.

Ngãi Giai Giai bởi vì Trần Tiểu Ngoạn nhiệt tình, rất nhanh mà cùng cô ấy trở thành bạn tốt, đi đâu cũng là hai người.

Ngãi Giai Giai cùng Trần Tiểu Ngoạn mới từ toilet đi ra, đã bị một đám người chặn lại, không cho các cô ra phòng rửa tay.

"Mấy người làm gì vậy, tránh ra". Trần Tiểu Ngoạn che chở Ngãi Giai Giai, hung ác mà rống to.

"Trần Tiểu Ngoạn, chuyện này không liên hệ gì tới mày, mày tránh ra cho tao". Lúc này một người giống như nữ vương, cao ngạo đi tới nói.

"Hoa hậu giảng đường Diệp Tâm Phương?"- Trần Tiểu Ngoạn kinh ngạc nói.

"Đã biết là tao, còn chưa tránh ra"- Diệp Tâm Phương ra lệnh.

"Được, bọn này đi, cả toilet đều cho bạn, Giai Giai chúng ta đi". Trần Tiểu Ngoạn lôi tay Ngãi Giai Giai, tính tìm cách đi ra cửa phòng vệ sinh, nhưng mà có người ngăn lại không để cho các cô đi ra ngoài.

"Mày có thể đi, nhưng mà nó thì không được". Diệp Tâm Phương chỉ vào Ngãi Giai Giai nói.

"Mình?". Ngãi Giai Giai chỉ mình, khuôn mặt nghi vấn.

Cô mới đến trường học này, hình như không có kết thù với người nào nha.

"Đúng, chính là mày".

"Diệp Tâm Phương, Giai Giai hôm nay là học sinh mới chuyển tới, hình như chưa

từng có đặc tội với bạn, bạn không cần gây khó dễ cho bạn ấy"- Trần Tiểu Ngọa híp mắt nói.

Đặc tội hoa hậu giảng đường không thể nào tốt, đặc biệt là Diệp Tâm Phương hoa hậu giảng đường này, nổi danh bạo lực.

"Nó cướp vị hôn phu của tao, mà nói nó có đặc tội đến tao không?". Diệp Tâm Phương tàn bạo trừng mắt Ngải Giai Giai.

Nếu như không phải Tề Ngữ Ti vụng trộm đến nói cho cô biết, Tề Hiên không muốn cô mà là muốn một con nhỏ quê mùa tên là Ngải Giai Giai, thật sự là làm cô tức chết mà. Diệp Tâm Phương cô là ai, là hòn ngọc quý trên tay chủ tịch tập đoàn Diệp thị, người người đều nâng niu cô trong lòng bàn tay, chỉ có Tề Hiên chết tiệt kia dám không muốn cô.

Tề Hiên không nên chết, dù sao cô còn muốn anh làm vị hôn phu của cô, như vậy Ngải Giai Giai này chính là người đáng chết.

Chương 41: Không thể hoài nghi

Trần Tiểu Ngoạn nghe lời nói của Diệp Tâm Phương xong ..., vẻ mặt co giật.

Có lầm hay không chứ, Diệp Tâm Phương khi nào có vị hôn phu, cô như thế nào lại không biết. Người nào mà không biết người theo đuổi cô ta rất nhiều, nhưng mà ánh mắt cô ta vô cùng cao, một người cũng thấy chướng mắt.

"Tôi không biết bạn đang ở đây nói gì, tôi căn bản không biết bạn"- Ngải Giai Giai thấp giọng nói.

Cô bé này thoát nhìn thật hung dữ, thật đáng sợ.

"Tề Hiên mày biết chứ, anh ấy chính là vị hôn phu của tao, anh ấy lại để cho mày không biết tao, hôm nay tao không giáo huấn mày cho tốt thì không được". Diệp Tâm Phương hung ác nói, sau đó làm ra một dấu tay, để cho những nữ sinh chặn ở cửa kia ra tay đánh người.

Trần Tiểu Ngoạn thấy thế, xuất ra bản lãnh sở trường, hai ba lần đã đem những thiếu nữ bất lương kia giải quyết.

"Ôi ——".

Trong nhà vệ sinh truyền đến từng đợt thanh âm kêu đau, Diệp Tâm Phương tức giận nhìn Ngải Giai Giai cùng Trần Tiểu Ngoạn, rồi nổi giận nói: "Bọn mày chờ đó cho tao, tao sẽ không quên chuyện này đâu".

Người dám cùng Diệp Tâm Phương cô đối nghịch, kết cục sẽ không có chỗ tốt hơn đâu, Ngải Giai Giai này cô nhất định sẽ không bỏ qua. Vốn cô còn khinh thường làm vị hôn thê của Tề Hiên, nhưng mà nghe được Tề Hiên nói không cần cô, làm cho cô tức muốn chết. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có cô nói không cần, không ai dám nói không cần.

Những người trên mặt đất kia nhìn thấy Diệp Tâm Phương đi, vì vậy cũng lập tức đứng lên và đuổi theo.

"Tiểu Ngoạn, thực xin lỗi, mình làm liên lụy đến bạn"- Ngải Giai Giai xin lỗi nói.

Ngày đầu tiên đến trường học liền gặp chuyện như vậy, nếu như không có Tiểu Ngoạn, như vậy chắc chắn cô sẽ bị những người kia đánh gần chết.

Tề Hiên, vì sao cô gái kia nói Tề Hiên là vị hôn phu của cô ấy?

"Không có việc gì, nhà của mình chính là mở võ quán, bạn cũng chớ xem thường mình nha, từ nay về sau nếu ai bắt nạt bạn, mình nhất định cùng nó liều mạng".

Xem ra mười vạn này buôn bán không thuận lợi tí nào, ngày đầu tiên đã đổi đầu cùng hoa hậu giảng đường Diệp Tâm Phương, còn không biết sau này còn có chuyện gì nữa?

"Mặc kệ nói thế nào, vẫn là cảm ơn bạn, ngày mai mình kêu mẹ Lâm làm hai phần cặp lồng đựng cơm thật ngon, bạn một phần mình một phần, để đáp tạ ơn cứu mạng của bạn"- Ngải Giai Giai ngây thơ cười.

"Được, nói như thế là định rồi nha, ha ha". Trần Tiểu Ngoạn rất là hưng phấn.

Ngày mai lại có thể tiết kiệm tiền bữa cơm tiếp theo rồi, thật tốt quá.

"Nhất định, đi thôi, mau lên lớp, chúng ta trở về học bài". Ngải Giai Giai lôi tay Trần Tiểu Ngoạn về tới phòng học.

Hết một tiết học, Ngải Giai Giai cũng không nghe được gì, trong lòng vẫn muốn gặp Diệp Tâm Phương nói chuyện.

Tề Hiên không phải là thiếu chủ ư, vì cái gì cô ấy nói là cô đoạt thiếu chủ, cô không có đoạt mà?

Chính là vừa nghĩ tới Tề Hiên sẽ là của người khác, trong lòng cô cũng không vui.

Sau khi tan học, Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy Ngải Giai Giai lên xe, rồi mới rời đi, sau đó tìm trạm điện thoại, báo cáo chuyện ngày hôm nay cho Tề Hiên.

Tề Hiên để điện thoại xuống, như có điều suy nghĩ, sau đó bấm một chuỗi số điện thoại, điện thoại vừa thông, anh liền lãnh mạc nói.

"Tôi tiếp nhận đề nghị của ông, lập tức an bài, hiện tại liền ra nước ngoài, nếu như chậm, đừng trách tôi thay đổi chủ ý, nhớ kỹ". Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Anh muốn đem Diệp Tâm Phương gạt đến nước ngoài, xem cô ta còn có thể làm gì Giai Giai của anh, ngày đầu tiên đã muốn bắt nạt Giai Giai của anh, cô gái này thật đúng là quá đáng ghét.

Tề Hùng nghe được những lời này của Tề Hiên, khó tin một lúc, nhưng rất nhanh liền lộ ra nụ cười.

Mặc kệ nói thế nào, chỉ cần Tề Hiên nguyện ý cùng Diệp Tâm Phương ra nước ngoài học, từ từ bồi dưỡng cảm tình, đây là chuyện tốt.

Ngãi Giai Giai về đến nhà, nhận được tin tức Tề Hiên xuất ngoại du học, rất là thương tâm.

Anh đi, một câu tạm biệt cũng không nói với cô mà đã đi.

Bà Lâm thấy cô thương tâm như thế, thì an ủi: "Giai Giai, thiếu chủ đi hơi vội, chưa kịp nói tạm biệt với con, nhưng mà cậu ấy có chuyện muốn ta chuyển lời cho con".

"Nói cái gì ạ?"- Ngãi Giai Giai lau nước mắt, kích động hỏi.

"Thiếu chủ nói, tuy cậu ấy không ở bên người con, nhưng mà mỗi một sự kiện con làm cậu ấy đều biết rõ, cho nên con phải cố gắng, biểu hiện thật tốt, sinh nhật mười tám tuổi của con, cậu ấy nhất định sẽ trở về ở cùng một chỗ với con".

Mười tám tuổi, được, cô đợi.

Giờ khắc này, Ngãi Giai Giai đột nhiên rất muốn mình có thể lớn nhanh lên, hận không thể hiện tại lập tức mười tám tuổi, như vậy cô có thể nhìn thấy thiếu chủ.

"Mẹ Lâm, con biết nên làm như thế nào rồi, thiếu chủ là xuất ngoại học tập, mà con ở trong này học tập, kỳ thật chúng con đều học tập, cho nên con nhất định phải cố gắng, bằng không sẽ làm cho thiếu chủ không vui". Ngãi Giai Giai cổ vũ chính mình, cho mình tràn ngập ý chí chiến đấu.

Ngày hôm sau, Ngải Giai Giai cứ theo bình thường mà đi đến trường học đi học, chính là quá kỳ quái, Diệp Tầm Phương kia lại không có đến tìm cô, ngày thứ ba cũng không có, ngày thứ tư, ngày thứ năm cũng không có, về sau cô mới biết được, Diệp Tầm Phương kia cũng xuất ngoại.

Sẽ không phải là thiếu chủ theo chân Diệp Tầm Phương xuất ngoại chứ?

Trong đầu Ngải Giai Giai đột nhiên hiện lên ý nghĩ như vậy, về sau lập tức đem loại ý nghĩ này vứt bỏ.

Cô không thể hoài nghi thiếu chủ bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không thể.

Chương 42: Bốn năm sau

Bốn năm sau.

Bốn năm sau, Ngải Giai Giai đã không còn là cô nhóc quê mùa khô cằn năm đó, mà là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, sau thời kỳ điều dưỡng, làm cho khuôn mặt cô đã có chút hồng nhuận, ánh mắt động lòng người, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, rõ ràng là một mỹ nhân.

Trong bốn năm nay, mỗi đêm, cô đều đem nhớ nhung Tề Hiên viết xuống thành nhật ký, nhưng mà cô không biết là, nội dung trong nhật ký của cô đều bị ông Lâm cùng bà Lâm nói cho Tề Hiên nghe một chữ cũng không lọt.

Còn mười ngày, còn mười ngày nữa chính là sinh nhật mười tám tuổi của cô rồi, lúc đó thiếu chủ sẽ trở lại.

Ngải Giai Giai nhìn lịch, không ngừng đếm ngược, đang mong đợi ngày sinh nhật mười tám tuổi của mình đến.

Sáng sớm, Trần Tiểu Ngoạn đã chạy đến gõ cửa, cùng theo Ngải Giai Giai đi học, hai người trong bốn năm này bồi dưỡng tình bạn vô cùng thân thiết.

"Bạn học Giai Giai, đến trường thôi, bằng không sẽ muộn đó!". Trần Tiểu Ngoạn ở trong phòng khách vừa ăn bữa sáng bà Lâm làm, vừa hô lớn.

Cô đã thành thói quen như vậy, hơn nữa bà Lâm và ông Lâm thấy nhưng cũng không thể trách, dù sao Trần Tiểu Ngoạn cũng là bạn tốt duy nhất của Ngải Giai Giai.

"Đến đây". Ngải Giai Giai thùy mị mặc váy, tao nhã từ trên lầu đi xuống.

"Oa, mình nói Giai Giai tiểu thư, cách ăn mặc của bạn xinh đẹp như vậy, có phải là muốn đi hẹn hò không?". Trần Tiểu Ngoạn mặc trang phục thoải mái, hiển nhiên không giống với Ngải Giai Giai.

"Không có, mình chỉ là tùy ý mặc một chút, hôm nay vận may của mình là màu trắng, cho nên mình mới mặc kiểu này"- Ngải Giai Giai nhàn nhạt nói.

"Thì ra bạn mặc quần áo còn xem màu sắc may mắn, bội phục bội phục".

"Tiểu Ngoạn, cậu còn nói nữa thì sẽ đến muộn đó". Ngải Giai Giai nói sang chuyện khác, sau đó đi ra cửa chính.

"Đến đây, chờ mình một chút nha!". Trần Tiểu Ngoạn không quên ăn một miếng lớn hamburger nữa ở trên bàn, lúc này mới đuổi theo.

Bà Lâm ở phía sau nhìn hai thiếu nữ này, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Bà biết rõ thiếu chủ đã trở lại, nhưng mà cũng không có ở thời khắc này cùng Ngải Giai Giai chạm mặt, chính là vì an toàn của Giai Giai.

Ngải Giai Giai có thể trong hoàn cảnh này mà trưởng thành thuần khiết, cũng bảo trì tâm hồn đơn thuần của cô, nhưng mà cái này chưa chắc là chuyện tốt, đơn thuần quá mức, căn bản là đấu không lại những người kia tâm cơ thâm trầm.

Bà Lâm hiện tại đã bắt đầu lo lắng tình cảnh về sau của Ngải Giai Giai rồi, Diệp Tầm Phương đã trở lại, Tề Ngữ Ti cũng đã trở về đây, theo bà biết, Diệp Tầm Phương bốn năm nay vẫn không thể nào bắt được tim của thiếu chủ bọn họ, xem ra cô ta sẽ đem nỗi hận này tính ở trên người Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai không biết hôm nay chuyện gì xảy ra, mí mắt cứ nhảy hoài, lại cảm giác có chuyện không tốt xảy ra, cho đến thời điểm ăn cơm trưa, cô vẫn còn hoảng hốt.

"Giai Giai, cậu làm sao vậy, đi học mà như đi vào cõi thần tiên ấy! Cái này không giống cậu nha, cậu chính là một trong ba học sinh giỏi được trường học công nhận, đi học không tập trung, không phải tác phong của cậu"- Trần Tiểu Ngoạn chọc ghẹo.

"Tiểu Ngoạn, không biết vì sao hôm nay mí mắt của mình cứ nhảy hoài, giống như có chuyện không tốt xảy ra, mình có chút sợ hãi"- Ngải Giai Giai lo lắng và nói.

Mỗi lần mí mắt cô nhảy đều xảy ra chuyện không tốt, lần này nhảy mãnh liệt như vậy, làm cho cô rất sợ hãi.

"Cách nói mê tín như thế mà cậu cũng tin, thiệt là, có chuyện gì thì còn có mình chống đỡ mà, mau ăn cơm đi"- Trần Tiểu Ngoạn khuyên.

"Ừ". Ngải Giai Giai mỉm cười, gật gật đầu, sau đó bắt đầu ăn cơm.

Lúc này, một người mặc áo cổ thấp liền váy, cái rãnh nóng bỏng mê người hiện ra trước mặt tất cả mọi người ở trong này. Dưới chân mang một đôi giày cao gót siêu cao, tiếng bước chân giẫm thanh thúy, đi về phía Ngải Giai Giai cùng Trần Tiểu Ngoạn.

Nơi này là trường học, người có cách ăn mặc giống như vậy cực ít, gần như không có ai, cho nên cô gái này quả thực là hấp dẫn trăm phần trăm.

Chương 43: Thiếp mời

Trần Tiểu Ngoạn ăn thức ăn một miếng lớn, ngẩng đầu liền nhìn thấy một cô nàng đi tới, bộ ngực của cô ta cứ ở trước mắt của cô mà lay động như vậy.

Mẹ của tôi ơi, bộ ngực thật đúng là quá lớn, có thể đi làm bò sữa.

Trong lòng Trần Tiểu Ngoạn suy nghĩ, sau đó lại ngẩng lên nhìn, lại thấy được khuôn mặt có chút quen thuộc, vì vậy trong đầu tìm kiếm người này.

Ngãi Giai Giai cũng không có chú ý tới người này, mà là không yên lòng ăn cơm của mình. Lúc này đột nhiên có một móng vuốt khoát lên trên vai của cô, làm cho cô phải ngẩng đầu lên:

"Xin hỏi cô là ai?". Ngãi Giai Giai di chuyển thân thể của mình, không để bụng phải tay có móng vuốt sơn của cô ta, nghi hoặc hỏi.

"Ngãi Giai Giai, sẽ không quên tôi mau đến như thế chứ"- Diệp Tầm Phương cao ngạo nói.

"Cô là Diệp Tầm Phương"- Trần Tiểu Ngoạn hô to nói.

"Vài năm không gặp, bạn học Trần Tiểu Ngoạn còn nhớ rõ tôi, thật sự là bội phục". Diệp Tầm Phương tìm vị trí, ngồi xuống.

Thời gian bốn năm, Diệp Tầm Phương đã biến thành một mỹ nữ, dáng người có lồi có lõm, đặc biệt cái bộ ngực kia của cô ta, là đàn ông đều yêu thích.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Diệp Tầm Phương, đang nghiên cứu hai cái quả đào thật to của cô ta là do kỹ thuật hay là trời sinh.

Nếu như là do kỹ thuật, khẳng định cô ta trở về dán quảng cáo nói với quần chúng, nếu như là trời sinh, cô ta cũng không cần đi làm quảng cáo .

"Cô tới làm gì?". Ngãi Giai Giai kỳ quái hỏi, rất không muốn gặp người này. Cô có một loại trực giác, cô gái này sẽ mang vận rủi đến cho cô. (trực giác chính xác)

"Tôi là tới đưa cho cô thiệp mời". Diệp Tâm Phương nói, từ trong túi của mình lấy ra một tờ thiệp mời màu đỏ tinh xảo, phóng tới trước mặt Ngải Giai Giai, đặc ý nói: "Năm ngày sau là ngày tôi và Tề Hiên đính hôn, hoan nghênh cô tới tham gia".

Nghe được những lời này của Diệp Tâm Phương, Ngải Giai Giai hoảng hốt, đánh đổ cả ca men trên mặt đất.

Thiếu chủ muốn cùng cô gái này đính hôn, vậy có phải ý là thiếu chủ không cần cô nữa không?

"Điều đó không có khả năng, tôi không tin"- Ngải Giai Giai đem thiệp mời đẩy ra, dùng ngữ khí khẳng định nói.

Thiếu chủ không thể không cần cô, anh ấy nói qua, đợi cô trưởng thành làm vợ của anh, cô nhớ rõ, cô nhớ rất rõ ràng.

"Tề Hiên một tuần trước đã trở về nước, xin hỏi anh ta có đi tìm cô sao?"- Diệp Tâm Phương cao ngạo nói.

Cô đương nhiên biết rõ Tề Hiên không có đi tìm Ngải Giai Giai, bởi vì nếu như anh ta dám đi tìm, như vậy tập đoàn Tề thị sẽ tuyên cáo phá sản, anh ta dám ư, ai bảo tập đoàn Diệp thị bọn họ mạnh hơn so với Tề thị!

Diệp Tâm Phương bởi vì không chế được Tề Hiên mà đặc ý, trong lòng đã nắm chắc mười phần, Tề Hiên nhất định sẽ là chồng của cô, nhưng cũng có ngoại lệ, tỷ như cô từ bỏ người đàn ông này.

"Thiếu chủ đã trở lại, thiếu chủ thật sự đã trở lại, thật tốt quá". Ngải Giai Giai bởi vì Tề Hiên đã trở lại, vô cùng hưng phấn, đem lời nói của Diệp Tâm Phương ném ra sau ót.

"Một người ngu ngốc, chớ vọng tưởng ma tước biến phượng hoàng, cô chính là ma tước vĩnh viễn không trèo lên đến mặt đài, căn bản là không xứng với Tề Hiên, cô đi theo Tề Hiên, sẽ chỉ là vết nhơ của anh ta, hiểu chưa, ma tước tiểu thư". Diệp Tâm Phương châm chọc nói, sau đó đứng lên, đem thiệp mời lần nữa đẩy tới trước mặt Ngải Giai Giai, cao ngạo nói: "Tuy cô chỉ là một ma tước, nhưng mà tôi không ngại tại bữa tiệc đính hôn của tôi xuất hiện một ma tước đến giúp chim phượng hoàng tôi đây".

Ngải Giai Giai nghe xong lời nói của Diệp Tâm Phương..., thân thể chấn động, trên

mặt hoàn toàn bối rối cùng sợ hãi.

Cô cùng Tề Hiên ở cùng một chỗ, sẽ trở thành vết nhơ của Tề Hiên, vì sao, vì sao cô là vết nhơ của Tề Hiên chứ?

"Được rồi, tôi đi đây, con người của tôi rất rộng rãi, nếu như cô muốn gặp Tề Hiên, như vậy đi đến Tề thị tìm anh ta đi, chính là cái địa chỉ này". Diệp Tầm Phương đứng lên, đem danh thiếp cá nhân của Tề Hiên phóng tới trên thiếp mời cho Ngải Giai Giai, sau đó xoay người, yêu mị bước đi như mèo mà rời đi.

Chương 44: Không tin

Diệp Tâm Phương đi rồi, Ngải Giai Giai lập tức cầm lấy thiệp mời cùng danh thiếp, chạy xông ra bên ngoài.

"Giai Giai ——". Trần Tiểu Ngoạn sau đó đi theo, giữ cô lại.

"Giai Giai, cậu muốn đi đâu vậy?".

"Mình muốn đi tìm thiếu chủ". Ngải Giai Giai khẳng định nói, sau đó hất tay Trần Tiểu Ngoạn ra, hướng phía ngoài cửa trường chạy đi.

Cô đợi bốn năm mới đợi được tin tức của thiếu chủ, tuy tin này không phải tin tốt, nhưng mà cô vẫn rất kích động, rất khát vọng nhìn thấy thiếu chủ, cho nên mặc kệ như thế nào, cô không thể không đi.

Trần Tiểu Ngoạn muốn đi cùng, nhưng lại bị giáo viên bắt gặp.

"Bạn học Trần Tiểu Ngoạn, mau lên lớp, trò còn ở nơi này làm cái gì, còn không mau trở về phòng học".

"Dạ, con lập tức trở lại".

Giáo viên cũng ra mặt, cô có thể nói không ư, xem ra chỉ có thể để cho Ngải Giai Giai đi một mình.

Ngải Giai Giai ra cửa trường, lập tức chặn một chiếc xe, nói cho lái xe biết địa chỉ trên danh thiếp.

Cô muốn đi tìm thiếu chủ của cô, thiếu chủ kia đã để cho cô đợi bốn năm, thiếu chủ không tự mình nói cho cô biết, anh muốn cùng Diệp Tâm Phương kia đính hôn, cô không tin. Vì sao anh trở lại mà không có tới gặp cô, chẳng lẽ thiếu chủ thật sự không cần cô sao?

Ngải Giai Giai mang tâm bất an không yên, đi tới Tề thị, nhìn thấy trước mắt là nhà cao tầng, cô có một loại cảm giác sợ hãi, nhưng mà mặc kệ sợ hãi, cô vẫn muốn đi vào.

Trong bốn năm, cuộc sống của cô giống như là ba điểm trên một đường thẳng đồng dạng, rất đơn điệu, chưa từng đi qua nơi khác, cô ngoan ngoãn đợi ở nhà, chờ thiếu chủ trở về. <http://diendanlequydon.com>

"Hoan nghênh đến tập đoàn Tề thị, xin hỏi tiểu thư có gì cần giúp sao?". Cô gái tiếp tân nhìn thấy Ngải Giai Giai đi tới, mỉm cười chuyên nghiệp.

"Tôi ——". Ngải Giai Giai rất khẩn trương, không biết nên nói như thế nào, nơi này vẫn là lần đầu tiên cô tới.

"Tiểu thư mời nói"- Cô gái tiếp tân vẫn lễ phép hỏi.

"Tôi muốn gặp Tề Hiên"- Ngải Giai Giai thấp giọng nói.

Cô gái tiếp tân nghe được những lời này của Ngải Giai Giai, thì lập tức trở mặt, biến thành một người đàn bà chanh chua hung hãn: "Một cô bé, mà muốn đến quyến rũ Tổng giám đốc, mau đi đi, Tổng giám đốc đối với con gái khêu gợi mới có hứng thú, những người khác anh ta đều thấy chướng mắt".

"Tôi tìm chính là Tề Hiên, không phải là Tổng giám đốc các cô"- Ngải Giai Giai ngay thơ giải thích.

"Tề Hiên chính là tân nhiệm Tổng giám đốc của Tề thị chúng tôi, chuyện lớn như thế, cô không phải không biết chứ"- Cô gái tiếp tân châm chọc.

Tề thị nổi danh như vậy, gió thổi cỏ lay cái gì rất nhanh cũng sẽ bị truyền thông truyền đi khắp nơi, mà cô bé này rõ ràng không biết.

"A, tôi đây tìm Tổng giám đốc các cô, phiền toái cô cho tôi gặp anh ấy một chút"- Ngải Giai Giai cúi đầu nói.

"Không phải tôi không cho cô gặp anh ấy, mà căn bản là cô không gặp được anh ấy, đừng quá vọng tưởng, trở về đi, đừng vọng tưởng ma tước biến phượng hoàng, Tổng giám đốc chúng tôi rất nhanh sẽ cùng con gái chủ tịch Diệp thị đính hôn, dù cho cô gặp anh ấy, cũng sẽ không có bất kỳ cơ hội nào, tuy bộ dáng cô không tệ, đáng tiếc vẫn còn không so sánh được với Diệp Tầm Phương xinh đẹp, thêm vào đó càng không có gợi cảm hơn cô ấy, hết hy vọng đi cô bé". Cô gái tiếp tân châm chọc Ngải Giai Giai một phen.

"Tôi không tin, tôi nhất định phải gặp anh ấy, van cầu cô để cho tôi đi gặp anh ấy đi"- Ngải Giai Giai cầu khẩn.

"Cô cho rằng Tổng giám đốc là có thể tùy tiện gặp đấy sao, mau đi đi, còn không đi, tôi gọi bảo vệ đó"- Cô gái tiếp tân cảnh cáo.

"Tôi không đi, tôi nhất định phải gặp anh ấy, tôi nhất định phải gặp anh ấy, tôi phải hỏi cho rõ ràng, anh ấy có thật là không quan tâm tôi hay không"- Ngải Giai Giai cương quyết nói.

Cô gái tiếp tân bất đắc dĩ mà lắc đầu, gọi điện thoại, kêu bảo vệ tới.

Một bảo vệ tới không nói hai lời, đuổi Ngải Giai Giai ra ngoài, hơn nữa canh giữ ở cửa ra vào, không cho cô đi vào nữa.

Ngải Giai Giai chật vật bị đuổi ra khỏi cửa Tề thị, giống như một con mèo đáng thương, đứng ở ngoài cửa.

Không cho cô đi vào, như vậy cô sẽ chờ ở cửa, đợi tới khi Tề Hiên đi ra mới thôi.

Chương 45: Chờ đợi

Ngãi Giai Giai từ giữa trưa đợi cho đến buổi chiều, lại từ buổi chiều đợi cho đến tối, đợi đến khi mọi người ở Tề thị tan tầm, mà vẫn không gặp được Tề Hiên.

Bởi vì không gặp được Tề Hiên, trong lòng cô vừa vui vẻ vừa khổ sở.

Bởi vì không có gặp được Tề Hiên mà khổ sở, nhưng mà cũng bởi vì không có gặp Tề Hiên mà vui vẻ, cũng là bởi vì không có nhìn thấy anh, cho nên mới không phải khẳng định, thiếu chủ có cần cô hay không. Chính là cái đáp án này, giúp cô chống đỡ đến bây giờ.

"Thiếu chủ nhất định sẽ không có không quan tâm mình, nhất định"- Ngãi Giai Giai thấp giọng nói.

Thiếu chủ nói qua, nhất định sẽ trở về gặp cô, mặc kệ bao lâu, cô nhất định đợi.

Ngãi Giai Giai chờ đợi, chờ đến nửa đêm, vẫn là không đợi được, kết quả ngồi ở trước cửa lớn của Tề thị, ngủ thiếp đi.

Nửa đêm gió lạnh, thổi lướt qua thân thể gầy nhỏ của cô, gió lạnh làm cô run rẩy.

Thân thể rất lạnh, nhưng mà lòng của cô không có lạnh, lòng của cô còn có hi vọng, cho nên sẽ không lạnh.

Bà Lâm và ông Lâm ở trong nhà sốt ruột chờ Ngãi Giai Giai, gọi điện thoại di động cho cô rất nhiều lần đều không có người nhận, cũng không thấy cô trở về, lo muốn chết. Tìm đến nơi gần trường học, cũng không có tìm thấy cô. Cuối cùng hỏi Trần Tiểu Ngoạn mới biết được, Ngãi Giai Giai chạy đi tìm Tề Hiên.

Bởi vì Trần Tiểu Ngoạn căn bản không thấy được địa chỉ trên danh thiếp, cô cũng không biết Ngãi Giai Giai đi nơi nào, chỉ biết là cô ấy đi tìm một người tên là Tề Hiên, cho nên ra về thì tự mình về nhà trước.

Tề Hiên một mình ở Tề thị làm việc đến nửa đêm, cơm tối cũng chưa ăn, vẫn làm việc.

Nếu như không phải cha anh không muốn buông tay, bảo anh chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón quản lý Tề thị, Tề thị cũng sẽ không rơi xuống tình trạng phải phá sản, hơn nữa còn sử dụng hôn nhân của anh để duy trì Tề thị, làm cho nó tiếp tục phát triển thêm.

Tề Hiên vừa xử lý công việc, vừa nghĩ cha mình bảo thủ, rất là tức giận.

Nếu như không phải bởi vì Tề thị là tâm huyết của mẹ anh, anh mới sẽ không liều mạng như thế mà muốn cứu sống Tề thị? Tề thị sắp phá sản, nên Tề Hùng mới đem tất cả quyền lợi của tập đoàn Tề thị giao cho anh, làm cho anh đi sửa chữa cái cục diện rối rắm này, cứ như vậy cha làm cho anh cảm thấy tức giận.

"Một chuyện khác, nếu như cái kế hoạch này thành công, như vậy dù cho không cần Diệp thị hỗ trợ, Tề thị cũng có thể tiếp tục trữ hàng thêm, thậm chí sẽ tốt hơn". Tề Hiên nhìn bản kế hoạch trong tài liệu, tính toán cần phải hết sức cẩn thận, nên làm như thế nào mới được.

Nếu như cái kế hoạch này thành công, như vậy anh cũng không cần cùng Diệp Tâm Phương đính hôn, càng không cần lấy cô gái đáng ghét kia.

Tề Hiên vì bản kế hoạch, bận đến nửa đêm, vươn lưng mỏi để cho mình chậm rãi thông thả một chút, sau đó lại tiếp tục. Làm như vậy tuy vất vả một chút, nhưng mà anh tuyệt không hối hận, hơn nữa vô cùng cam tâm tình nguyện khổ cực như vậy.

Nếu như cái kế hoạch này thành công, như vậy thì Tề thị được cứu, anh sẽ không cần phải lấy Diệp Tâm Phương kia, nghĩ đến kết quả này, anh liền cực kỳ có động lực.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, là ông Lâm gọi tới.

Tề Hiên nhìn nhìn số điện thoại, thấy là ông Lâm, vì vậy lập tức tiếp nhận nghe, bởi vì anh biết rõ, phàm là ông Lâm gọi điện thoại tới, đều có liên quan với Giai Giai, phàm là chuyện liên quan đến Ngải Giai Giai, anh đều để ở trong lòng.

Tề Hiên vừa tiếp điện thoại, liền nhận được tin tức Ngải Giai Giai đến Tề thị tìm anh, anh chấn động rồi lập tức cúp điện thoại, chạy ra cửa chính đi tìm người.

Ai nói cho Ngải Giai Giai biết anh đã trở về nước, là ai nói cho cô biết, anh ở tại Tề thị.

Tề Hiên phản nộ, anh tuyệt đối sẽ không buông tha người nào đã nói cho Ngải Giai Giai biết tin tức này.

Chương 46: Em muốn giúp anh

Lúc Tề Hiên vọt tới ngoài cửa, liền nhìn thấy một bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn ngồi ở cửa ra vào, có chút phát run, vì vậy cởi áo khoác của mình, đem Ngải Giai Giai ôm trở về phòng làm việc của mình.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai vốn là ngủ không yên, bị người ôm thì liền tỉnh. Song khi thời điểm cô mở to mắt, gương mặt trước mắt có điểm quen thuộc, làm cho cô vô cùng kích động.

"Giai Giai, làm sao em lại chạy đến đây?"- Tề Hiên lo lắng hỏi.

Một cô bé, nửa đêm ngồi ở bên ngoài, rất dễ dàng phát sinh chuyện nguy hiểm, chẳng lẽ cô không biết sao?

"Thiếu chủ có phải là không hy vọng em tới đây tìm anh?"- Ngải Giai Giai mất mát hỏi.

Thiếu chủ hình như không thích cô đến tìm anh, vì sao?

"Anh không hy vọng em gặp nguy hiểm, hiểu chưa?". Tề Hiên đặt Ngải Giai Giai lên trên ghế sa lon, cương chiều nói.

Bốn năm rồi, trong bốn năm anh chỉ có thể nhìn Ngải Giai Giai qua ảnh chụp, biết rõ cô trưởng thành, trở thành một mỹ nữ đáng yêu, hiện tại tận mắt nhìn thấy, quả thật là cô bé đáng yêu đến mê người. Trong bốn năm này, anh cũng muốn lén đến nhìn Ngải Giai Giai, nhưng mà Diệp Tâm Phương quản anh rất chặt, gần như anh tắm rửa thì giữ ở ngoài cửa, làm cho anh tìm không ra một chút khe hở, trở về nhìn cô, hiện tại rốt cục đã thấy được.

"Thiếu chủ, anh thật sự muốn cùng Diệp Tâm Phương đính hôn sao?"- Ngải Giai Giai đáng thương đau đớn hỏi.

"Giai Giai, mặc kệ anh làm cái gì, có phải em đều tin tưởng anh hay không". Tề Hiên ôm cô, thâm tình nói.

"Dạ, chỉ cần thiếu chủ còn cần em, mặc kệ anh làm cái gì em đều tin tưởng anh"-

Ngãi Giai Giai khẳng định nói.

"Đúng vậy, năm ngày sau anh sẽ cùng Diệp Tâm Phương đính hôn, nhưng mà cái này không phải anh nguyện ý"- Tề Hiên bất đắc dĩ nói.

"Đã không muốn, vậy anh vì sao còn muốn cùng cô ta đính hôn?".

Ngãi Giai Giai tư tưởng đơn thuần căn bản không biết rõ sự tình quá phức tạp, ở trong nhận thức của cô, yêu mến thì ở cùng một chỗ, không thích sẽ không cùng một chỗ, có nguyện ý hay không đều là tự mình tính, còn có cái nguyên nhân miễn cưỡng gì?

"Vì Tề thị, tập đoàn Tề thị là mẹ anh dùng tính mạng đổi lấy, anh không thể để cho nó bị hủy đi như thế, hiện tại Tề thị bị ba của anh làm cho sắp phá sản, cho nên anh bắt buộc phải cứu sống nó"- Tề Hiên hơi giận cảm phẫn nói.

"Ba của anh?". Ngãi Giai Giai trong đầu tìm kiếm người này, giống như chỉ có ấn tượng của bốn năm trước, sau đó cô liền không gặp qua người này.

"Đúng vậy, ông ta không phải một nhà kinh doanh vĩ đại, nhưng mà lại không chịu buông tay, mới đưa đến Tề thị gần như phá sản, nhưng mà ông ta lại sĩ diện, không cho người ngoài biết rõ Tề thị đã sắp sụp, vì vậy mà muốn dựa vào Diệp thị, làm cho Tề thị tiếp tục phát triển". Tề Hiên vừa nói đến chuyện này, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Cho nên anh mới cùng Diệp Tâm Phương kết hôn phải không?"- Ngãi Giai Giai đau thương nói.

"Diệp thị thực lực rất mạnh, có thực lực kinh tế hùng hậu, hơn nữa làm việc vô cùng linh hoạt, mỗi một khoản làm ăn lợi nhuận đều cao hơn rất nhiều so với Tề thị, hiện tại chỉ có Diệp thị là kinh tế hùng hậu mới có thể trợ giúp Tề thị sống lại"- Tề Hiên bất đắc dĩ nói.

Ngãi Giai Giai căn bản không hiểu được Tề Hiên đang nói cái gì, nhưng mà có một điều cô biết rõ, là Tề thị cần tiền, Tề thị cần tiền, thì ra là Tề Hiên cần tiền.

"Thiếu chủ, có phải là có tiền có thể cứu Tề thị không, em có tiền, cái này là bốn năm nay qua em tích trữ thật nhiều tiền, có ba trăm vạn nha"- Ngãi Giai Giai cao hứng nói.

Mỗi tháng mẹ Lâm và ông Lâm đều nói cho cô biết, tài khoản của cô có tiền vào,

nhưng mà cô không thích dùng tiền tùy tiện, cho nên số tiền kia vẫn còn đó, càng ngày càng nhiều, cho đến hôm nay, đã có ba trăm vạn.

"Những số tiền này em giữ đi"- Tề Hiên mỉm cười. Anh biết rõ cô bé đáng yêu này, những năm qua anh gửi tiền cho cô, cô đều giữ lại.

"Không, em muốn giúp anh, như vậy anh cũng không cần cùng Diệp Tầm Phương đính hôn"- Ngải Giai Giai kích động nói.

Vừa nghĩ tới thiếu chủ muốn cùng những cô gái khác ở cùng một chỗ, nhưng lại không phải anh tự nguyện, cô vô cùng không vui.

"Không đủ, Tề thị tối thiểu cần năm ngàn vạn, bỏ đi, chúng ta không nói chuyện này nữa, em ngồi ở bên ngoài lâu như vậy, nhất định đói bụng lắm, chúng ta đi ăn cái gì đi". Tề Hiên nói sang chuyện khác, sau đó kéo tay Ngải Giai Giai, đi ra ngoài.

Chuyện tiền là chuyện của đàn ông, cho nên anh sẽ không để cho Ngải Giai Giai bởi vì sự kiện này mà phiền lòng.

Ngải Giai Giai yên tĩnh để cho Tề Hiên lôi kéo, thiếu chủ không muốn nói, như vậy cô sẽ không hỏi, nhưng cô sẽ nghĩ biện pháp giúp anh.

Chương 47: Nụ hôn đầu tiên

Tề Hiên đem Ngải Giai Giai đưa đến trên ghế lái phụ, còn mình thì ngồi ở trên ghế lái, cẩn thận lái xe.

Anh chưa từng có cẩn thận lái xe như vậy, nguyên nhân chỉ là anh quan tâm đến người đang ở trên xe nhất.

"Thiếu chủ, bốn năm nay đây là một ngày em vui vẻ nhất"- Ngải Giai Giai hưng phấn nói.

Mỗi ngày cô đều mong mỗi giờ khắc này đến, đi theo bên người thiếu chủ, dù chỉ là lẳng lặng nhìn anh, cô cũng thỏa mãn.

Tề Hiên mỉm cười, vẫn cẩn thận lái xe, chợt thấy Ngải Giai Giai không cài dây thật an toàn, vì vậy lập tức đem xe sang bên, ngừng lại.

"Thiếu chủ, như thế nào dừng lại rồi, gần đây đều là đường cái, không có cửa hàng ẩm thực đâu?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

"Dây an toàn của em chưa cài, đừng nhúc nhích, anh giúp em cài lại. Nhớ kỹ, bất kể lúc nào, ngồi xe đều phải cài chặt dây an toàn". Tề Hiên vừa cài chặt dây an toàn cho Ngải Giai Giai, vừa quan tâm nhắc nhở.

"Dạ ——". Ngải Giai Giai cười hạnh phúc, gật gật đầu.

Thiếu chủ vẫn là rất quan tâm cô, cảm giác được anh quan tâm rất chân thành.

Tề Hiên sau khi cài chặt dây an toàn, ngẩng đầu muốn ngồi lại, ai ngờ lúc này Ngải Giai Giai đột nhiên cúi đầu xuống, đôi môi hai người liền hơi đụng vào nhau một chút.

Tề Hiên trong lúc lơ đãng hôn lên môi Ngải Giai Giai, nhưng mà lại không muốn rời khỏi đôi môi của cô, vì vậy buông mặt nghiêm ở trước mặt Ngải Giai Giai, nhìn cô thâm tình.

"Thiếu chủ, rất ——". Ngải Giai Giai muốn nói ‘rất xin lỗi’, đáng tiếc lời còn chưa nói hết, đôi môi đã bị phong bế.

Tề Hiên lúc này xúc động nên nhìn không được, đã chặn lại đôi môi của cô, thưởng thức hương vị của cô.

Giờ khắc này, anh rốt cục cảm giác được, ông trời đã cho anh không phải là cô bé, mà là một cô gái tràn ngập quyến rũ, một cô gái có đầy đủ năng lực khiến cho đàn ông ham muốn.

"Uhm ——". Ngải Giai Giai bị Tề Hiên hôn, rất là khiếp sợ, hơi thở vô cùng gấp rút.

Cô biết rõ đây là hôn môi, cô chỉ là gặp qua, cũng không có chân chính thực tế, nhưng cô cũng không muốn đi thực tế, thậm chí đem hết thầy tất cả của mình để cho thiếu chủ trong suy nghĩ của cô.

Thì ra đây là cảm giác hôn, thật kỳ diệu, làm cho người ta choáng váng, thì ra được thiếu chủ hôn, là cảm giác như vậy, rất kích động, cũng rất chờ mong, tâm càng thêm vui vẻ.

Tề Hiên điên cuồng tiến công cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Ngải Giai Giai, căn bản không muốn dừng lại, nhưng mà lý trí nói cho anh biết, phải dừng lại, bằng không anh sẽ càng điên cuồng hơn.

"Giai Giai, đây là nụ hôn đầu của em phải không?". Tề Hiên lưu luyến rời khỏi môi của Ngải Giai Giai, thâm tình hỏi.

"Dạ ——". Ngải Giai Giai ngượng ngùng gật đầu, ý nhị thiếu nữ tràn đầy hoài xuân.

Nụ hôn đầu tiên, nụ hôn đầu của cô cho thiếu chủ, bởi vì dạng này, cô vô cùng hưng phấn.

"Từ nay về sau, nơi này chỉ có anh được đụng, cũng chỉ thuộc về anh". Tề Hiên lấy tay đặt lên trên đôi môi của Ngải Giai Giai, khẳng định nói.

Giai Giai của anh đã trưởng thành, có thể cùng anh dắt tay nhau đi đến con đường tình yêu.

"Dạ ——". Ngải Giai Giai mở hai mắt thật to nhìn Tề Hiên, trên mặt tất cả đều là hạnh

phúc, có chút ý cười.

"Ngồi yên, phải lái xe". Tề Hiên ngồi xong, sau đó nhắc nhở Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai nghe lời của Tề Hiên, vịn ngồi vững vàng.

Xe chậm rãi chạy ở trên đường, nhưng mà lòng của cô lại như là biển rộng, sóng gợn mãnh liệt, bình tĩnh không được, nguyên nhân chính là nụ hôn vừa rồi kia.

Thiếu chủ hôn cô, hơn nữa cô có thể cảm giác được thiếu chủ là chân thành, cô biết rõ rất nhiều đàn ông hôn đàn bà chỉ do một loại dục vọng mà phát tiết, nhưng mà thiếu chủ không phải, cô xác định cảm giác rất thực.

Chương 48: Mời ăn

Tề Hiên mang Ngải Giai Giai đi vào một nhà hàng kiểu dáng Tây Âu, tìm một phòng trang nhã, hai người ngồi mặt đối mặt.

"Giai Giai, muốn ăn cái gì?"- Tề Hiên cứng chiều hỏi.

"Cái gì cũng được, em không kén ăn". Ngải Giai Giai dịu dàng nói, cử chỉ ăn nói đều có được một loại khí chất thoát tục, như một đóa hoa bách hợp, tinh khiết trắng nõn, không tranh quyền thế, nhưng mà lại có loại hoa hồng ý vị mê người, có thể dẫn phát tiềm thức dục vọng của đàn ông.

"Không kén ăn thì tốt, như vậy đối với thân thể rất tốt". Tề Hiên mỉm cười, sau đó đem menu khép lại, giao cho người phục vụ, nhàn nhạt nói: "Như cũ, lấy hai phần".

"Thiếu chủ, có món ăn gọi là ‘như cũ’ sao?"- Ngải Giai Giai ngây thơ hỏi.

Tuy cô không thường xuất hiện tại loại nhà hàng cao cấp này, nhưng mà cũng không phải chưa từng tới, căn bản chưa nghe nói qua có món ăn ‘như cũ’.

"Trước kia anh thường xuyên đến đây ăn, bình thường cũng gọi đồng nhất chỉ có một món, cho nên nói như cũ, bọn họ biết rõ nên đem cho anh cái gì"- Tề Hiên cười giải thích.

Tề Hiên bởi vì Ngải Giai Giai vẫn ngây thơ cùng thuần khiết như vậy mà cảm thấy cao hứng, anh muốn chính là cô đáng yêu như vậy, thống hận nhất chính là những người đàn bà kia tràn ngập dơ bẩn dục vọng cùng tâm cơ. Xem ra trong bốn năm này, anh đã thành công bảo vệ Giai Giai, để cho cô bảo trì được thanh thuần lúc đầu.

"Thì ra là thế, thiếu chủ, vì sao mà nhiều người nhìn chúng ta như vậy?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

Từ lúc bọn họ vừa tiến vào, người chung quanh đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn bọn họ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái. Thử hỏi, ai nguyện ý ăn một bữa cơm mà bị người ta nhìn chăm chăm.

"Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta ăn của chúng ta". Tề Hiên không thèm để ý mà nói,

sau đó bắt đầu ăn thức ăn người phục vụ đưa tới.

Tuấn nam mỹ nữ, ai không thích nhìn, Tề Hiên đã thấy nhưng không thể trách rồi, nhưng mà cuộc sống của Ngải Giai Giai tương đối là đơn thuần, ngoại trừ trường học, không có đi qua nơi nào khác, tự nhiên không biết đạo lý này.

"À". Ngải Giai Giai hiểu gật gật đầu, theo Tề Hiên cầm lấy dao nĩa, lạnh nhạt mà cắt thức ăn trong đĩa.

Cô rất ít dùng dao nĩa để ăn cơm, cho nên không thông thạo lắm, nhưng miễn cưỡng cũng không có trở ngại, tối thiểu nhất không phải là cái gì cũng không biết.

"Giai Giai, sao lại không ăn, ăn không ngon sao?". Tề Hiên ăn được một nửa, nhìn thấy Ngải Giai Giai bất động, vì vậy nghi vấn.

"Thiếu chủ, em không đói bụng, phần này của em cho anh ăn". Ngải Giai Giai đem của mình đẩy tới trước mặt Tề Hiên, cười nói.

Cô vừa rồi nhìn thấy thiếu chủ ăn vô cùng nhanh, bộ dạng giống như rất đói, cho nên không nỡ ăn, muốn đem của mình đưa cho thiếu chủ ăn.

"Anh không phải đứa trẻ ba tuổi, lừa gạt không được, làm sao em lại không đói bụng, mau ăn đi, không đủ thì gọi thêm". Tề Hiên đem thức ăn đẩy tới trước mặt Ngải Giai Giai, quan tâm nói.

Anh hiểu được tâm tư này của cô bé này, không phải là lo lắng anh ăn chưa no ư, nhưng cô thật đúng là ngốc, tuy Tề thị có nguy cơ phá sản, nhưng mà tình trạng của anh còn không đến mức luân lạc tới đói bụng.

"Nhưng mà thiếu chủ anh còn đói, cũng là anh ăn đi". Ngải Giai Giai lần nữa mang thức ăn đẩy tới trước mặt Tề Hiên.

"Ngoan ngoan nghe lời, ăn no anh đưa em trở về". Tề Hiên vừa đẩy trở lại.

Ngải Giai Giai lúc này làm cho tâm anh ấm đến trong tâm khảm, mặc dù chỉ là một sự kiện nho nhỏ, nhưng mà có thể thấy được tâm ý của cô, anh có thể cảm giác được cô bé này cho anh tình yêu mãnh liệt cùng quan tâm.

"Nhưng mà ——". Ngải Giai Giai còn muốn cãi lại, đem thức ăn đẩy tới trước mặt Tề Hiên, nhưng mà mới đẩy tới một nửa, một bàn tay đột nhiên ở trên trời rơi xuống, đem thức ăn của cô cùng chén đĩa cầm lên.

Diệp Tâm Phương nghe thám tử hồi báo, nói nhìn thấy Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai ăn cơm tại nhà hàng kiểu Tây Âu, vì vậy chạy đến, vừa hay nhìn thấy một màn đùa giỡn mời ăn.

Chương 49 : Là thần trong lòng cô

Diệp Tâm Phương tóm lấy thức ăn của Ngải Giai Giai, ngồi xuống, chằm chọc nói: "Anh yêu, như thế nào không thấy anh theo em cùng nhau đi ăn cơm Tây?".

"Diệp Tâm Phương, trong này không chào đón cô"- Tề Hiên lãnh mạc nói.

Người đàn bà này quăn anh bốn năm rồi, vẫn là sống chết quăn quít không buông, mặc kệ anh đối với cô ta lạnh nhạt thế nào, cô ta vẫn như thuốc cao bôi trên da chó, đánh chết người đi được.

"Anh yêu, chúng ta cũng sắp đính hôn, anh không cần phải vô tình như vậy chứ, đừng quên, Tề thị vẫn chờ vị hôn thê này của anh đi cứu vớt!". Diệp Tâm Phương kêu ngạo nói.

"Cô ——". Tề Hiên rất là tức giận, nhưng mà không biết nên phản bác như thế nào.

Chính xác, hiện tại Tề thị thật sự cần Diệp Tâm Phương cứu vớt, vì Tề thị, anh không thể âm ỉ với Diệp Tâm Phương quá gay gắt.

"Thiếu chủ, đừng nóng giận, tức giận đối thân thể không tốt". Ngải Giai Giai nhìn thấy Tề Hiên tức giận, vì vậy quan tâm nói.

Xem ra thiếu chủ thật sự khó khăn, nhưng mà cô làm như thế nào để giúp anh?

"Thiếu chủ, cô gọi anh ta là thiếu chủ?"- Diệp Tâm Phương nhú mày hỏi.

"Đúng vậy". Ngải Giai Giai khẳng định trả lời, tuyệt không sợ hãi Diệp Tâm Phương.

Trước kia cô nhìn thấy người hung hăng sẽ sợ, không biết vì sao, cô lại không sợ Diệp Tâm Phương này. Có lẽ là vì cô ta làm cho thiếu chủ không vui, cho nên anh tức giận, bởi vì tức giận, cho nên không sợ hãi.

"Anh ta hiện tại chỉ là một con hổ giấy, cần nhờ tôi mới có thể bảo vệ được thân phận thiếu chủ này của anh ta, cô hiểu chưa?". Diệp Tâm Phương dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tề Hiên, đắc ý nói.

Còn thiếu chủ đầu chú, Tề Hùng sáng lập Tề anh hội cũng sắp giải tán, nguyên nhân chính là chèo chống Tề anh hội nên Tề thị mới mau phá sản.

Diệp Tâm Phương bởi vì Ngải Giai Giai còn gọi Tề Hiên là thiếu chủ mà cảm thấy buồn cười, bởi vì Tề Hiên đã không phải là Tề Hiên của trước kia rồi, Tề thị phá sản, làm cho giá trị con người của anh ta ở trong mắt cô đã giảm rất nhiều. Nếu như không phải Tề Hùng đối bên ngoài giấu diếm chuyện này, chắc hẳn Tề Hiên đã bị mọi người chỉ trích.

"Mặc kệ như thế nào, anh ấy chính là thiếu chủ trong lòng tôi, cho dù anh ấy biến thành tên khất cái (ăn mày) đầu đường, anh ấy vẫn là thiếu chủ của tôi". Ngải Giai Giai kích động nói với Diệp Tâm Phương.

Mặc kệ thiếu chủ của cô có tiền hay không, anh vĩnh viễn ở trong lòng cô là thần, đây là không thể nghi ngờ.

"Xem ra cô đối với Tề Hiên thật đúng là dụng tâm, nhưng tương lai anh ta là vị hôn phu của tôi, từ nay về sau sẽ là chồng của tôi, người đàn ông của tôi, tôi không cho phép những người đàn bà khác ở cùng một chỗ với người đàn ông của tôi, nghe cho rõ"- Diệp Tâm Phương cảnh cáo Ngải Giai Giai.

"Tôi ——". Ngải Giai Giai nước mắt tràn ra nhìn Tề Hiên, trên mặt lộ vẻ đau thương.

Kêu cô không được cùng thiếu chủ ở một chỗ, so với làm cho cô chết còn khó chịu hơn.

"Diệp Tâm Phương, tôi bây giờ còn chưa phải là vị hôn phu của cô, cô không có quyền can thiệp cuộc sống của tôi, cút đi". Tề Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai uất ức muốn khóc, vì vậy rộng lớn với Diệp Tâm Phương.

"Đúng vậy, bây giờ anh còn chưa phải là vị hôn phu của tôi, nhưng anh cũng chỉ còn có năm ngày, như vậy tôi liền hào phóng một chút, cho con ma tước nhỏ này thời gian năm ngày, cho nó với anh ân ân ái ái vượt qua một thời gian". Diệp Tâm Phương đứng lên vỗ bả vai Ngải Giai Giai, châm chọc.

Năm ngày, năm ngày sau cô phải đem người đàn ông này từ trong tay của người đàn bà kia đoạt lấy, bọn họ yêu càng sâu, cô giành được càng cao hứng, đây là cô trả thù đối với Tề Hiên, ai bảo người đàn ông này không đem cô để vào mắt. Người đàn ông bộ dạng đẹp trai cô không phải không gặp qua, nhưng mà chỉ có Tề Hiên dám bốn năm không

đụng cô, món nợ này cô sẽ tính đủ.

"Nói xong chưa, nói xong thì rút đi"- Tề Hiên lãnh mạc nói.

"Đương nhiên, tôi nói xong rồi, chúc các người trong vòng năm ngày này vui vẻ, tôi sẽ tùy thời tìm cho các người một chút gì đó để giúp vui". Diệp Tâm Phương tà ác nói, trong mắt cất dấu quỷ dị, sau đó đối với Tề Hiên phát ra một cái hôn gió, mới xoay người rời đi.

Chương 50: Tuyệt đối tín nhiệm

Diệp Tâm Phương đi rồi, Tề Hiên thu hồi vẻ mặt bất đắc dĩ, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, nhìn Ngải Giai Giai.

"Giai Giai, em vừa rồi chắc là ăn không ngon rồi, anh giúp em lại gọi một phần".

"Không cần thiếu chủ, em ăn cái này là được rồi". Ngải Giai Giai lấy lại thức ăn mới vừa rồi bị Diệp Tâm Phương cầm qua, miễn cưỡng nặn ra nụ cười và nói.

Vừa rồi lời nói của Diệp Tâm Phương vẫn xoay tròn bên tai của cô, làm cho cô có một loại dự cảm không tốt, cô không phải lo lắng cho mình gặp chuyện không may, mà là lo lắng Tề Hiên gặp chuyện không may.

"Giai Giai, đừng để ý lời nói kia của Diệp Tâm Phương, chúng ta đừng để ý tới cô ta, đừng nói là năm ngày, cho dù là năm năm, năm mươi năm, anh cũng sẽ không để cho em rời khỏi anh"- Tề Hiên thâm tình nói.

"Dạ ——". Ngải Giai Giai hạnh phúc gật đầu, sau đó bắt đầu ăn.

Cùng với suy nghĩ tương lai kia không biết ra sao, còn không bằng quý trọng hiện tại, bởi vì hiện tại cô đã cùng thiếu chủ ở cùng một chỗ.

Tề Hiên nhìn chăm chăm Ngải Giai Giai ăn xong thức ăn, sau đó lấy ra khăn tay, tự tay lau miệng cho cô, cưng chiều nhìn cô.

"Ha ha ——". Ngải Giai Giai ngây ngốc cười.

"Đi thôi, anh đưa em trở về trước, ngày mai em còn phải đi học, thành tích học tập của em vẫn luôn rất tốt, anh thật sự rất vui, hãy tiếp tục duy trì như thế!"- Tề Hiên động viên Ngải Giai Giai.

Bốn năm nay, anh luôn chú ý mỗi một sự kiện của Ngải Giai Giai, mỗi một cuộc thi anh đều biết rõ thành tích của cô như thế nào.

"Thiếu chủ, ngày mai em có thể đi đến Tề thị tìm anh không?"- Ngải Giai Giai khát vọng hỏi.

"Có thể, Diệp Tầm Phương biết anh đã gặp em, sẽ không cần phải để ý nhiều như vậy, ngày mai em có rảnh liền trực tiếp đến Tề thị tìm anh, đây là cái chìa khóa văn phòng của anh, nếu như anh không ở đó, em trực tiếp đi vào, ở bên trong chờ anh". Tề Hiên rất yên tâm mà đem chìa khóa quan trọng ở văn phòng cho Ngải Giai Giai.

"Thiếu chủ, trong văn phòng anh nhất định có gì đó vô cùng quan trọng, như vậy không tốt đâu". Ngải Giai Giai không dám nhận cái chìa khóa mà Tề Hiên đưa cho.

Thiếu chủ tín nhiệm cô như thế, nhưng mà cô có chút sợ hãi.

"Trong phòng làm việc của anh đều là văn kiện quan trọng, không được để cho người khác đụng, càng không thể để cho người khác nhìn thấy, nhưng anh tin em, em là người mà anh tín nhiệm nhất". Tề Hiên rất khẳng định nói, sau đó đem chìa khóa nhét vào trong tay Ngải Giai Giai.

"Nhưng mà cô tiếp tân kia không cho em đi vào". Ngải Giai Giai nhớ tới chuyện ngày hôm nay, nên mới phàn nàn một chút.

"Em trực tiếp đi vào, không cần để ý đến cô gái tiếp tân đó, vào Tề thị, trực tiếp lên thang máy đến lầu 25, vào trong văn phòng Tổng giám đốc thì được rồi. Nhưng anh sẽ nói rõ với cô tiếp tân, ngày mai cam đoan cô ta không dám ngăn cản em". Tề Hiên hưng phấn nói, giống như vô cùng chờ mong đến ngày mai.

Gần đây anh bởi vì chuyện Tề thị, thường xuyên ở phòng làm việc thức đêm, thức ăn là cặp lồng đựng cơm, ngủ chính là sofa, cùng văn kiện làm bạn, rất cô độc, thật sự nghĩ có một người quan tâm ở bên người anh, cho dù chỉ là vài câu hỏi han ân cần, anh cũng thỏa mãn.

"Được, ngày mai em nhất định đi, ngày mai sau khi tan học liền đến chủ nhật rồi, em có thời gian". Ngải Giai Giai cầm chìa khóa, kích động nói.

Ngày mai, ngày mai cô có thể như vậy mà đi theo thiếu chủ ở cùng một chỗ, thật tốt.

"Được, đi thôi, anh trước đưa em trở về, bằng không bà Lâm và ông Lâm sẽ lo lắng chết luôn". Tề Hiên cười hì hì nói, sau đó đứng lên, tùy ý thả mấy tờ tiền giá trị lớn ở trên mặt bàn, lôi tay Ngải Giai Giai đi ra ngoài.

"Thiếu chủ, anh bây giờ không phải thiếu tiền sao, như thế nào cho nhiều như vậy, hình như không cần nhiều như vậy". Ngải Giai Giai vừa đi vừa đau lòng nói.

Bởi vì thiếu chủ cần tiền, cho nên từ giờ trở đi cô phải ăn mặc tiết kiệm, tích trữ cho anh.

Chương 51: Văn kiện phong ba

Ngày hôm sau vừa tan học, Ngải Giai Giai đã cầm thức ăn do chính mình chuẩn bị cẩn thận, đi vào trước cửa lớn của Tề thị, bởi vì hôm qua bị giáo huấn, làm cho cô thấp thỏm bất an, vì vậy khúm núm đi tới cửa chính của Tề thị.

"Hắc, xin chào". Ngải Giai Giai chào hỏi với cô tiếp tân ngày hôm qua, trong lòng còn có chút sợ hãi cô tiếp tân này.

"Xin chào". Cô tiếp tân lễ phép cúi đầu gật đầu tỏ ý với Ngải Giai Giai.

"Tôi tìm ——". Không đợi Ngải Giai Giai nói xong, cô tiếp tân lập tức nói: "Tổng giám đốc bây giờ đang mở một hội nghị quan trọng, nhưng ngài ấy có báo qua, chỉ cần là Ngải tiểu thư đến đây, thì để cho cô vào trong phòng làm việc của ngài ấy chờ".

Sáng sớm hôm nay, cô đã bị Tổng giám đốc khiển trách một trận, cũng bởi vì ngày hôm qua cô đã ném cô gái này ra ngoài, còn báo hôm nay gặp cô ấy, phải để cho cô ấy tiến vào. Xem ra Tổng giám đốc cùng cô gái tên Ngải Giai Giai này quan hệ không tầm thường, may mắn cô chưa có bị đuổi việc.

"Tôi đây có thể đi vào tìm anh ấy không?"- Ngải Giai Giai lễ phép hỏi.

"Có thể, xin mời"- Cô tiếp tân cũng khách khí nói.

Ngải Giai Giai lần nữa gật gật đầu với cô tiếp tân, mỉm cười, sau đó đi về phía thang máy, dựa theo chỗ Tề Hiên đã nói ngày hôm qua mà đi đến.

Ngải Giai Giai lấy chìa khóa, mở cửa văn phòng của Tổng giám đốc ra, sau đó đi vào, khẽ đóng cửa lại, và ngồi ở bên trong chờ.

Thiếu chủ nói muốn cô ở chỗ này chờ anh, cho nên cô sẽ ngoan ngoãn chờ.

Ngải Giai Giai thả thức ăn trong tay xuống, vốn muốn yên lặng ngồi đó, lại phát hiện văn phòng làm việc của Tề Hiên vô cùng lộn xộn, khắp nơi đều là giấy tờ, vì vậy bắt đầu thu dọn một chút.

Nhưng mà trong khi đang thu dọn, tất cả văn kiện gần như đều là tiếng Anh, hơn nữa

có nhiều văn kiện chỉ mới phiên dịch một nửa, còn có rất nhiều chưa phiên dịch ra.

"Mình nên giúp thiếu chủ phiên dịch". Ngải Giai Giai lấy giấy bút, ngồi ở trên bàn làm việc, bắt đầu phiên dịch giúp Tề Hiên, không tới vài phút đã phiên dịch xong một phần văn kiện rồi.

Tuy cô không thể hiểu được nội dung bên trong văn kiện, nhưng cái này cũng không quan trọng, chỉ cần cô có thể phiên dịch ra là tốt rồi.

Ngải Giai Giai hết sức chăm chú mà phiên dịch, sau đó âm thanh sắc bén ở bên ngoài làm cô sợ tới mức lập tức phủ kín tất cả văn kiện lại.

Bởi vì thiếu chủ đã từng nói, văn kiện trong văn phòng anh đều vô cùng quan trọng, không thể để cho người khác nhìn thấy, toàn bộ những văn kiện này cô phải bảo vệ giúp thiếu chủ.

"Tề Hiên, anh đi ra cho tôi". Diệp Tâm Phương ở bên ngoài phòng làm việc của Tề Hiên hô to, hô xong liền trực tiếp đẩy cửa vào.

"Tại sao là mày?". Diệp Tâm Phương nhìn thấy Ngải Giai Giai ngồi ở trên bàn làm việc của Tề Hiên, rất là kinh ngạc.

"Thiếu chủ bảo tôi ở chỗ này chờ anh ấy". Ngải Giai Giai nói, tay không tự chủ được mà che văn kiện lại.

"Tề Hiên đâu?". Diệp Tâm Phương không có chú ý tới Ngải Giai Giai đang cực lực bảo vệ những văn kiện này, một lòng chỉ muốn tìm Tề Hiên.

"Thiếu chủ đang họp ——". Ngải Giai Giai khẩn trương trả lời.

Bởi vì ánh mắt của Diệp Tâm Phương luôn ở trên người của cô, làm cho cô cảm thấy rất sợ hãi, cô sợ mình không bảo vệ được những văn kiện quan trọng này.

"Mày đi gọi anh ta tới cho tao". Diệp Tâm Phương cao ngạo ngồi xuống ghế salon bên cạnh ra lệnh.

"Không đi ——". Ngải Giai Giai không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Cô đi, vậy những văn kiện này nhất định sẽ bị Diệp Tâm Phương nhìn tới, đều do cô không tốt, đã quên đóng cửa.

"Mày nói cái gì, mày dám nói với tao là không đi". Diệp Tâm Phương đứng lên, tức giận nhìn Ngải Giai Giai, lúc này mới phát hiện hai tay của cô cố gắng che dấu phần văn kiện trên bàn.

"Đem văn kiện trên bàn đưa cho tao xem một chút". Diệp Tâm Phương tiếp tục ra lệnh.

"Không được ——". Ngải Giai Giai càng dùng sức che chở văn kiện, kiên quyết cự tuyệt.

"Đừng tưởng rằng Tề Hiên cưng mày, thì tao không có biện pháp bắt mày, mày nên hiểu rõ, bây giờ là Tề Hiên muốn cầu cạnh tao, tao mà mất hứng một chút, tùy thời có thể làm cho Tề thị phá sản, mày tốt nhất chớ chọc tao. Mau đem văn kiện đưa cho tao xem". Diệp Tâm Phương nói, không đợi Ngải Giai Giai cho phép đã trực tiếp đưa tay giật lấy.

"Không được, trả lại cho tôi". Ngải Giai Giai cố gắng đoạt lại văn kiện đã bị Diệp Tâm Phương cầm lấy đi một nửa.

Nếu như văn kiện bị Diệp Tâm Phương nhìn thấy, như vậy thiếu chủ nhất định sẽ vô cùng tức giận, cho nên nói cái gì cô cũng cần phải bảo vệ tốt những văn kiện này.

"Khẩn trương như vậy, nhất định là bí mật mà không thể cho ai biết, tao không thể không xem, đưa đây". Diệp Tâm Phương đổi lại dùng hai tay cướp đoạt.

Ngải Giai Giai cũng không yếu thế, trực tiếp dùng thân thể của mình cố gắng ngăn chặn văn kiện, không để cho Diệp Tâm Phương cướp đi.

"Tiện nhân ——". Diệp Tâm Phương cực kỳ nổi giận, lấy tay ở phía sau lưng Ngải Giai Giai hung hăng nhéo cô một cái.

"A ——". Ngải Giai Giai đau đớn mà kêu to, nhưng vẫn không có buông văn kiện ra, thân thể cũng không di chuyển, tiếp tục chống lại Diệp Tâm Phương.

Đau quá, nhưng mà mặc kệ đau thế nào, văn kiện cô phải bảo vệ tốt.

Chương 52: Dịp may thêm trợ thủ đắc lực

Tề Hiên vừa mới xong hội nghị, mới đi đến cửa phòng làm việc cách đó không xa, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngải Giai Giai, vì thế nhanh chóng vọt tới văn phòng, nhìn thấy Diệp Tâm Phương đang lôi kéo Ngải Giai Giai, còn nhéo phần lưng của cô ấy, dưới sự phản nộ, đem cả người của Diệp Tâm Phương tóm lên, ném ra bên ngoài.

"A ——". Diệp Tâm Phương bị ném tới ngoài cửa, đau đón kêu một tiếng, ngã sấp, sau đó tức giận nhìn hai người bên trong.

"Giai Giai, bị thương ở đâu rồi?". Tề Hiên sau khi đem Diệp Tâm Phương ném ra, liền ôm Ngải Giai Giai, lo lắng hỏi.

"Thiếu chủ, em không sao, chỉ là văn kiện của anh ——". Ngải Giai Giai cầm văn kiện trong tay bị xé thành hai nửa, đau lòng không thôi.

"Em không có việc gì là tốt rồi, văn kiện không quan trọng". Tề Hiên đem văn kiện bị xé thành hai nửa trong tay cô để qua một bên, sau đó đau lòng mà ôm cô.

Thật là một cô bé ngốc, vì một phần văn kiện không quan trọng mà liều mạng cùng Diệp Tâm Phương, thật sự quá khờ.

"Nhưng mà ——". Ngải Giai Giai còn chưa nói xong, có người vọt vào, rống to: "Tề Hiên, anh dám đối với tôi như thế, chẳng lẽ là muốn cho Tề thị phá sản sao?".

Diệp Tâm Phương lần nữa vọt vào, tức giận rống to, dùng ánh mắt ghen ghét cùng cừ hận mà nhìn Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai kia càng điềm đạm đáng yêu, cô lại càng chán ghét, càng xem càng không vừa mắt.

"Bây giờ cô có bản lĩnh đem Tề thị phá sản đi, tôi cũng không cần lại độ sức với cô người đàn bà đáng ghét". Tề Hiên cũng nổi giận mà bắt bẻ lại.

Lại dám ra tay với người yêu của anh, ông trời anh cũng không quản. Tề thị phá sản, cùng lắm thì anh bắt đầu lại, không đáng hạ thấp khí thế mà đi cầu người khác như vậy.

"Anh muốn cho Tề thị phá sản, sau đó cũng không cần đính hôn với tôi, như vậy có thể hất tôi ra sao, anh nằm mơ, hiện tại tôi sẽ không để cho Tề thị phá sản, anh vĩnh viễn cũng đừng nghĩ hất tôi ra, hừ ——". Diệp Tâm Phương đắc ý nói, nhin xuống tức giận ở trong lòng, sau đó kiêu ngạo mà đi ra ngoài.

Cô không thể để cho Tề Hiên tiện lợi như thế, Tề thị phá sản, đối với cô không có gì hay, cô nhất định phải làm cho Tề Hiên không thể không lấy cô.

"Thiếu chủ, em lại mang đến phiền toái cho anh rồi phải không?". Diệp Tâm Phương đi rồi, Ngải Giai Giai cúi đầu, mất mát nói.

Nếu như cô nhớ đóng cửa, chắc hẳn Diệp Tâm Phương cũng không trực tiếp xông tới như vậy, sau đó sẽ không có chuyện phát sinh.

"Không có việc gì, đừng quá để ý, anh thích trông thấy bộ dạng em cười". Tề Hiên nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt Ngải Giai Giai một cái cho đỏ hồng, vui vẻ mà nói.

"Nhưng mà em đem phòng làm việc của anh biến thành như vậy, còn làm một vài văn kiện hỏng rồi ——".

"Giai Giai, nếu như em muốn anh được vui vẻ, thì cười một cái cho anh xem, cũng không cần để ý những chuyện không tốt kia, nhưng cái này cũng không có gì, chỉ cần thu dọn một chút thì được rồi". Tề Hiên ngồi chồm hổm xuống, cầm lấy văn kiện trên mặt đất bị xé toang, lơ đãng mà xem xét, chần động.

Phần văn kiện này giống như anh chưa từng phiên dịch đến chỗ này mà, vì sao đã dịch đến đoạn sau rồi?

"Thiếu chủ, làm sao vậy?" Ngải Giai Giai nhìn thấy biểu lộ kinh ngạc của Tề Hiên, vì vậy nghi vấn.

"Giai Giai, phần văn kiện này là ai dịch?". Tề Hiên nghiêm túc mà cẩn thận hỏi.

Nếu như là người ngoài phiên dịch, vậy thì hỏng bét, đây chính là văn kiện quan trọng, tuyệt đối cơ mật, không thể tiết lộ ra ngoài.

"Là em dịch, em nhìn thấy anh dịch được một nửa, cho nên giúp anh phiên dịch xong, có phải là phiên dịch sai rồi không?". Ngải Giai Giai khẩn trương hỏi.

Sớm biết như vậy cô sẽ không động vào đồ đạc của thiếu chủ rồi, cái này không xảy ra vấn đề chứ.

"Không phải, em dịch rất khá, Giai Giai, em thật sự là vận may của anh lại thêm trợ thủ đắc lực". Tề Hiên rất là hưng phấn, không nhịn được hôn Ngải Giai Giai một cái.

Văn kiện không có tiết lộ ra ngoài, anh tuyệt đối tín nhiệm Ngải Giai Giai.

Chương 53: Anh lại thích em ngốc

Nghe Tề Hiên tán dương như vậy, Ngải Giai Giai tâm hoa nở phóng (trong lòng vui vẻ, nở gan nở ruột), cô không nghĩ tới mình cũng có khả năng giúp đỡ cho thiếu chủ.

"Thiếu chủ, đây là thức ăn do em tự mình làm, anh nhân lúc còn nóng mà ăn đi, như vậy chúng ta lại có thể tiết kiệm một khoản tiền, không cần phải ăn thức ăn đắt tiền ở bên ngoài như vậy". Ngải Giai Giai đem cà mèn của mình lấy ra đặt lên trên mặt bàn, mở ra, đem món ăn ở bên trong bày ra từng món.

"Oa, Giai Giai, đây đều là em làm sao?". Tề Hiên bộ dáng ra vẻ sắp chảy nước miếng nói.

Không nghĩ tới Giai Giai của anh còn có tay nghề thế này, xem ra anh từ nay về sau có lộc ăn rồi.

"Đúng vậy đó, bình thường nhàm chán đều cùng mẹ Lâm học một chút, anh ăn xem, có thích khẩu vị này hay không?". Ngải Giai Giai đưa chiếc đĩa tới tay Tề Hiên, cười và nói.

Món ăn mình làm mà thiếu chủ có thể ăn được, cảm giác cũng rất hạnh phúc.

"Anh nếm thử". Tề Hiên gấp một miếng thịt lớn cho vào trong miệng của mình, sau đó cố ý biểu lộ ra vẻ khoa trương, tán thưởng: "Giai Giai, tài nghệ của em thật sự là quá tuyệt, anh sợ ăn món ăn em làm, người khác làm sẽ không ăn được đấy".

"Thiếu chủ chỉ thích nói giỡn, mau ăn đi, chắc đói bụng lắm, anh mở cuộc họp lâu như vậy, nhất định rất đói rồi, từ từ ăn, em giúp anh thu dọn văn phòng". Ngải Giai Giai dịu dàng nói, sau đó bắt đầu thu thập giấy tờ rơi lả tả trên mặt đất.

Tề Hiên vừa ăn vừa nhìn Ngải Giai Giai cố gắng làm việc, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Đây chính là hình ảnh anh mộng tưởng đã lâu, người yêu lúc nào cũng quan tâm anh, cùng ở bên anh, quan tâm đến anh.

"Thiếu chủ, phần văn kiện này chính là văn kiện vừa rồi em cướp lại từ Diệp Tâm

Phương, hồng thành như vậy, anh xem một chút còn có thể cứu lại nó không?". Ngải Giai Giai đem một đồng giấy vụn đưa tới trước mặt Tề Hiên, gương mặt lo lắng hỏi.

"Phần này không phải là văn kiện quá quan trọng, phá hủy thì phá hủy, chớ để ở trong lòng, văn kiện quan trọng đều ở trong tủ sắt!". Tề Hiên ăn nhiệt tình, nhưng vẫn không quên trả lời vấn đề của Ngải Giai Giai.

"Vậy là tốt rồi, vừa rồi thật sự là làm em sợ muốn chết". Ngải Giai Giai thở một hơi thật to, sau đó tiếp tục thu dọn.

Xem ra từ nay về sau cô phải cẩn thận một chút mới được, không thể mang đến phiền toái cho thiếu chủ một lần nữa.

"Anh đã ăn no". Tề Hiên ăn sạch sẽ thức ăn mà Ngải Giai Giai mang đến, sau khi ăn xong vẫn an vị tại đó, bộ dáng vẻ mặt thỏa mãn, còn đánh nấc.

"Nếu thiếu chủ thích, lần sau em làm thêm cho anh nhé". Ngải Giai Giai đem thức ăn trên bàn dọn dẹp, để qua một bên.

"Giai Giai, tới, ngồi vào trên đùi anh". Tề Hiên cưng chiều nói.

"Dạ". Ngải Giai Giai cười hì hì trả lời, sau đó ngoan ngoãn ngồi lên đùi của Tề Hiên.

Cô không rõ tại sao thiếu chủ muốn cô làm như thế, nhưng cô cũng yêu thích ở trong ngực thiếu chủ, càng thích hơn khi anh hôn.

"Giai Giai, cảm giác ôm em làm cho anh thấy thật ấm áp, cảm giác màu sắc trong cuộc sống nhiều hơn rất nhiều". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, thâm tình nói.

"Thiếu chủ, em không biết nói những lời này, nhưng em chỉ biết là, cảm giác được anh ôm, rất thoải mái, em rất thích". Ngải Giai Giai ngây thơ mà trả lời.

"Một cô bé ngốc, nhưng anh lại thích em ngốc". Tề Hiên nói xong, ôm lấy mặt của Ngải Giai Giai, hôn thật sâu lên môi của cô.

Ngày hôm qua lần đầu tiên phá lệ, anh liền thích hôn, anh vô cùng thích hương vị này.

Ngãi Giai Giai ngoan ngoãn nép trong người của Tề Hiên, tùy ý anh hôn cô, không lưu loát mà đáp lại nụ hôn của anh.

Cô yêu thích cái cảm giác này, rất tuyệt diệu.

Tề Hiên lại hôn Ngãi Giai Giai thật sâu lần nữa, mới lưu luyến mà buông cô ra, sau đó đưa cô tới trên ghế xoay, hào khí nói: "Được rồi, nên làm việc, Giai Giai có nguyện ý giúp anh hay không đây?".

"Nguyện ý, vô cùng nguyện ý". Ngãi Giai Giai hưng phấn nói.

Nghĩ đến mình có thể trợ giúp thiếu chủ, cô liền vô cùng kích động.

"Em giúp anh đem những văn kiện này phiên dịch ra cho tốt, trình độ Anh văn của em tuyệt đối không tệ hơn anh". Tề Hiên đem vài phần văn kiện quan trọng đưa tới trước mặt Ngãi Giai Giai.

"Được, em nhất định cố gắng phiên dịch". Ngãi Giai Giai nói xong, bắt đầu cố gắng phiên dịch, Tề Hiên mỉm cười, cũng bắt đầu làm việc.

Có giai nhân làm bạn, làm cho công việc của anh hiệu suất tốt vô cùng, hơn nữa tâm tình cũng vô cùng tốt, cảm giác cái gì cũng tốt.

Chương 54: Thời khắc hạnh phúc

Ngải Giai Giai bởi vì mình có thể trợ giúp Tề Hiên, mà vô cùng cao hứng, bắt đầu làm việc cũng rất hăng hái, không lâu đã phiên dịch xong văn kiện mà Tề Hiên đưa cho cô.

"Thiếu chủ, em dịch xong rồi, anh xem một chút có được hay không?".

"Giai Giai, không nghĩ tới năng lực phiên dịch của em giỏi như thế, hơn so với năng lực nhân viên những công ty dịch thuật kia, em giỏi quá". Tề Hiên tán dương.

"Nói cách khác em phiên dịch thứ đó có giúp được anh phải không?". Ngải Giai Giai vui vẻ nói.

Chỉ cần có thể giúp được thiếu chủ, làm cái gì cô cũng vui.

"Đương nhiên". Tề Hiên nói khẳng định, sau đó đem văn kiện Ngải Giai Giai dịch xong bỏ vào trong tủ bảo hiểm khóa lại.

Những văn kiện này cơ mật, vốn anh cho là tự mình phải phiên dịch, không nghĩ tới trên trời phái tới một trợ thủ đặc lực, làm cho anh dễ dàng rất nhiều, anh tuyệt đối tin tưởng Ngải Giai Giai, cho nên không lo lắng cô sẽ đem văn kiện cơ mật tiết lộ ra ngoài, có lẽ cô căn bản không biết rõ bên trong ghi là cái gì, thuần túy chỉ là phiên dịch mà thôi.

"Thiếu chủ, còn có văn kiện nào cần em phiên dịch nữa không, em tiếp tục giúp anh phiên dịch". Ngải Giai Giai chủ động nói.

Cô tuy phiên dịch ra chút ít văn kiện này, nhưng lại không thể nào hiểu được ý bên trong, bởi vì những thuật ngữ kinh tế đều là rất chuyên nghiệp.

"Không cần, chúng ta đi chơi, bởi vì em đã đem chuyện một ngày cần làm của anh đều làm xong, cho nên chúng ta đi chơi". Tề Hiên cương chiêu nói, sau đó lôi kéo tay Ngải Giai Giai, đi ra ngoài.

"Được". Ngải Giai Giai hưng phấn nói, tùy ý Tề Hiên lôi kéo đi.

Trên đường đi, những nhân viên khác trong Tề thị đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tề

Hiên lôi kéo tay Ngải Giai Giai, đặc biệt cô tiếp tân tiểu thư kia.

"Tổng giám đốc không phải sẽ cùng Diệp Tầm Phương đính hôn ư, làm sao có thể cùng những cô gái khác ở cùng một chỗ?"- Nhân viên nữ thấp giọng hỏi.

"Không biết, nếu Tổng giám đốc kéo tay của mình, thì tốt biết bao nhiêu!"- Nhân viên nữ khác hăm mộ nói.

"Ít năm mơ, làm việc đi".

Ngải Giai Giai bị Tề Hiên lôi kéo, cùng nhau đi ra khỏi Tề thị, ánh mắt mọi người làm cho cô có chút xấu hổ, nhưng cô lại thích cảm giác được Tề Hiên lôi chạy, cho nên không để ý tới ánh mắt của người khác .

"Thiếu chủ, chúng ta đi đâu chơi vậy?"- Ngải Giai Giai ngồi ở ghế kế bên tài xế, vui vẻ hỏi.

"Trước cài chặt dây an toàn, đừng quên lời anh nói lần trước"- Tề Hiên nhắc nhở.

"A". Ngải Giai Giai ngây ngốc đáp lại, sau đó cài chặt dây an toàn.

"Chúng ta trước tiên đi sân chơi chơi một chuyến, sau đó sẽ đi công viên chơi, xem cá heo biểu diễn, em nói được không?"- Tề Hiên vui vẻ nói.

"Được, em đã không thể chờ được nữa rồi, em thích nhất cưỡi ngựa gỗ"-(Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ngải Giai Giai ngây thơ nói.

Mẹ Lâm và bác Lâm thường xuyên dẫn cô đi sân chơi chơi, mỗi lần đi, cô sẽ đi cưỡi ngựa gỗ.

"Được, bây giờ chúng ta xuất phát, chuẩn bị đi cưỡi ngựa gỗ". Tề Hiên đồng thời theo Ngải Giai Giai dùng ngữ khí ngây thơ nói, sau đó khởi động chân ga, hướng sân chơi xuất phát.

Góc tối, có một đôi mắt tức giận nhìn bọn họ rời đi.

Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai đi vào sân chơi, hai người cùng đi cưỡi ngựa gỗ, chơi đùa

vô cùng vui vẻ, tiếng cười không ngừng.

"Thiếu chủ, em đi mua kem, anh chờ em chút". Sau khi xuống ngựa gỗ, Ngải Giai Giai đột nhiên muốn ăn kem.

"Chỗ đó có, đi nhanh về nhanh". Tề Hiên chỉ vào nơi bán kem cách đó không xa, quan tâm nói.

"Em biết rồi, chờ em chút là xong". Ngải Giai Giai hưng phấn nói, sau đó chạy tới nơi bán kem.

Lúc này một chiếc xe đẩy hàng đột nhiên lái tới hướng cô thật nhanh, Ngải Giai Giai trừng to mắt nhìn xe chở hàng hướng về phía người mình, cô sợ tới mức chân nhũn ra, căn bản không biết né tránh.

"Giai Giai ——". Tề Hiên cũng nhìn thấy xe đẩy hàng, lập tức chạy tới.

Chương 55: Nguy cơ

Tề Hiên bằng tốc độ nhanh nhất, vọt tới bên người Ngải Giai Giai, đem cô ôm vào trong ngực, sau đó một cước đá xe đẩy hàng văng ra.

Phanh —— một tiếng, xe đẩy hàng bị Tề Hiên đá ngã lật trên mặt đất.

Một khắc vừa rồi, khi nhìn thấy xe đẩy hàng hướng về phía người Ngải Giai Giai đâm vào, anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi mất đi người yêu, sợ hãi không ai có thể thiết tình chân thành cùng anh đi qua cả đời, sợ hãi trong lòng ngực anh ôm là người không còn hơi thở.

"Giai Giai, em không sao chứ, đừng dọa anh". Tề Hiên không để ý tới xe đẩy hàng ngã lật đưa tới người xem, mà là khẩn trương nhìn người trong ngực sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

"Tiên sinh, vì sao phá hư của công?". Lúc này một nhân viên bảo vệ đi tới, nhìn thấy xe đẩy hàng bị ngã lật thì chất vấn.

"Tôi còn muốn hỏi các người vì sao không đem những thứ nguy hiểm này cất kỹ, ông có biết cái chiếc xe đẩy này thiếu chút nữa đã đâm người hay không". Tề Hiên tức giận rống to với nhân viên bảo vệ.

Đã vậy còn dám tới chất vấn anh, đáng giận.

Nhân viên bảo vệ nhìn nhìn tình huống chung quanh, lúc này mới phát hiện không đúng, theo lý thuyết thì xe đẩy hàng không nên xuất hiện ở chỗ này, mà bây giờ lại xuất hiện, tự biết đuối lý, vì vậy lập tức nói xin lỗi.

"Tiên sinh thực xin lỗi, là sơ sẩy của chúng tôi, tôi cam đoan từ nay về sau không có chuyện như vậy phát sinh nữa".

"Giai Giai, em làm sao rồi, có bị thương không?". Tề Hiên không để ý tới bảo vệ nói xin lỗi, lo lắng nhìn người trong ngực.

"Thiếu chủ, chiếc xe kia thật đáng sợ". Ngải Giai Giai kinh hoàng nói, ôm Tề Hiên thật chặt, chui vào trong ngực của anh.

Nhìn thấy chiếc xe kia lao đến phía cô, nhưng cô không biết nên làm cái gì mới tốt, chỉ có thể trơ mắt mà đứng ở nơi đó, sợ tới mức toàn thân như nhũn ra, ngay cả hô hấp cũng quên, chỉ biết mình sẽ bị xe đẩy đụng vào.

"Không sao đâu, có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, hứa hẹn.

Thiếu chút xíu nữa, thiếu chút xíu Giai Giai của anh liền bị thương.

"Tiên sinh, vị tiểu thư này có phải bị thương không, có cần gọi xe cứu thương không?"- Bảo vệ tiếp tục hỏi.

"Ông tốt nhất tra rõ ràng cho tôi, xe đẩy tại sao lại chạy đến, chuyện này tôi sẽ truy cứu đến cùng". Tề Hiên nói cảnh cáo, sau đó ôm lấy Ngải Giai Giai rời đi.

Chuyện này không phải chuyện ngoài ý muốn, nhất định là do người gây ra, xem ra đã có người ra tay với Giai Giai của anh. Anh bảo vệ cô bốn năm, để cho cô bình an vượt qua trong bốn năm, song bốn năm sau, anh cũng sẽ cố gắng bảo vệ cô.

Nghe xong những lời này của Tề Hiên, bảo vệ chảy mồ hôi lạnh, bị khí thế của Tề Hiên làm cho người ta sợ hãi sợ tới mức có chút phát run.

Một người con trai trẻ tuổi tránh trong góc tối, rất là tức giận, sau đó lấy điện thoại ra, bấm một dãy số: "Tiểu thư, kế hoạch thất bại".

"Phế vật, nhận nhiều tiền như vậy, ngay cả con gái cũng không đối phó được, các người làm ăn cái gì không biết". Diệp Tầm Phương ở đầu điện thoại bên kia tức giận rống to.

Cô chính là nhìn thấy Tề Hiên dẫn Ngải Giai Giai đi sân chơi, cho nên mới phái người đi giáo huấn con nhỏ Ngải Giai Giai kia một chút, đáng tiếc thất bại.

Tề Hiên mang danh hiệu vị hôn phu của cô cùng những con đàn bà khác hẹn hò, cái này mặt cô để ở đâu, cho nên con nhỏ Ngải Giai Giai kia vì thế phải trả giá thật nhiều.

"Tiểu thư, xin cô cho tôi một cơ hội nữa, lúc này tôi sẽ diệt trừ cô ta"- Gã đàn ông tin

tưởng vững chắc mà nói.

"Hai ngày, tôi chỉ cho anh thời gian hai ngày, hai ngày sau đó tôi muốn nghe được tin tức nó tử vong"- Diệp Tâm Phương nổi giận nói.

"Vâng". Gã đàn ông cúp điện thoại, sau đó nhìn bóng lưng Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai rời đi, tính toán sẽ tìm cơ hội ra tay.

Chương 56: Đối xứng hô

Tề Hiên bế Ngải Giai Giai vào xe, đặt cô lên trên ghế lái phụ, cài chặt dây an toàn cho cô, sau đó ở bên cạnh, đau lòng xoa mặt của cô.

"Giai Giai, vừa rồi thật sự làm anh sợ muốn chết".

"Thiếu chủ, đừng lo lắng, em hiện tại không sao mà". Ngải Giai Giai nặn ra nụ cười, cười nói.

Thiếu chủ quan tâm cô như thế, cô cảm giác thật hạnh phúc a!

"Giai Giai, gọi anh Hiên"- Tề Hiên ôm cô, kích động nói.

"Vì sao?"- Ngải Giai Giai ngây ngốc hỏi.

Gọi thiếu chủ không phải tốt lắm sao, tại sao phải đối xứng hô?

"Bởi vì anh thích em gọi tên anh". Tề Hiên ôm lấy mặt Ngải Giai Giai, thâm tình nói.

"Được, Hiên"- Ngải Giai Giai ngây thơ nói.

Cô không biết vì sao thay đổi một cái xưng hô, thiếu chủ lại vui vẻ như vậy, nhưng chỉ cần anh vui vẻ, thì cô liền vui vẻ.

"Từ nay về sau có chuyện gì gọi cho anh, anh đưa em trở về trước, bên ngoài không an toàn". Tề Hiên lo lắng nói.

"Được". Ngải Giai Giai với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc mà nói.

Tuy hôm nay có chút mạo hiểm, nhưng cô vẫn rất vui, bởi vì đây là lần đầu tiên cô cùng thiếu chủ đi ra ngoài chơi đùa, có một loại cảm giác yêu đương.

Thời điểm ở trường học, thường xuyên có nam sinh ghi thư tình cho cô, nhưng cô rất ít xem, bình thường đều là cho Trần Tiểu Ngoạn cầm lấy xem, xem xong liền ném, dần dần, không có người nào ghi thư tình cho cô nữa. Trong mắt cô chỉ có thể đặt Tề Hiên cái người khác phái này, những người đàn ông khác nhiều nhất chỉ là xã giao vài câu với bọn

họ.

Tề Hiên chuyên tâm lái xe, rất đặc biệt chú ý tình huống chung quanh, bởi vì anh cảm giác có người nhìn bọn họ chăm chăm, có lẽ những người này chính là người tạo sự kiện xe đẩy kia.

Tề Hiên nhìn vào gương ngoài cửa sổ xe theo dõi xe của bọn họ, tà ác cười, sau đó lại nhìn thấy Ngải Giai Giai ngồi ở bên cạnh ngủ, lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại cho Nghiêm Chính Phong cùng Nghiêm Chính Khí.

"Tôi ở phố X bị người theo dõi, nhưng không biết làm thế nào vứt bỏ hẳn, các cậu nhanh chóng bắt người cho tôi". Tề Hiên nói xong, lập tức cúp điện thoại, sau đó vòng quanh đại lộ tới tới lui lui rồi tách ra, người theo dõi cũng vòng quanh theo anh.

Nghiêm Chính Phong cùng Nghiêm Chính Khí nhận được điện thoại, lập tức lái xe đuổi tới phố X, tụ hợp với Tề Hiên, trùng hợp nhìn thấy một chiếc xe con đi theo xe của thiếu chủ bọn họ không tha, vì vậy đuổi theo.

Tề Hiên nhìn thấy anh em họ Nghiêm đến, vì vậy chạy xe vào trong ngõ nhỏ, chạy đến nơi không có người.

Người theo dõi anh cũng đi theo lái xe đến trong ngõ nhỏ, nhưng mà chờ thời điểm hẳn ta ý thức được đã trúng kế, muốn tìm cách chạy trốn, đã không có đường lui, bởi vì đằng sau có một chiếc xe đã ngăn chặn lối ra.

Tề Hiên cởi áo khoác ra, đắp lên trên người Ngải Giai Giai, sau đó đẩy cửa xuống xe, đi đến bên cạnh xe theo dõi anh.

Anh em họ Nghiêm thấy thế, cũng xuống xe theo, cùng vây quanh chiếc xe kia.

"Xuống xe, đừng để cho tôi động thủ". Tề Hiên gõ cửa sổ thủy tinh của xe, không vui mà nói, anh em họ Nghiêm cầm khí giới, không ngừng cảnh cáo người trong xe.

"Tôi xuống, lập tức xuống". Gã đàn ông theo dõi Tề Hiên lạnh mình nói, sau đó đẩy cửa xuống xe.

"Nói, chiếc xe đẩy ở sân chơi có phải là mày làm hay không?"- Tề Hiên lãnh mạc hỏi.

"Tổng giám đốc Tề, tôi cũng là phụng mệnh làm việc, chỉ bất đắc dĩ thôi!". Gã đàn ông sợ hãi nói, ý đồ thoái thác hết thảy trách nhiệm.

"Phụng mệnh của ai?". Tề Hiên tiếp tục hỏi, trong giọng nói mang theo một chút phần nộ. Nhưng anh đại khái có thể đoán được là ai, ngoại trừ Diệp Tâm Phương, không có ai khác.

"Diệp ——". Gã đàn ông phát run nói, căn bản nói không nên lời.

Nói ra hẳn sẽ không sao, không nói ra, hiện tại hẳn liền xong đời, xem ra tiền thật đúng là kiếm không dễ.

"Diệp Tâm Phương đúng không, lại là người đàn bà đáng giận kia". Tề Hiên tức giận nói, sau đó một quyền làm bể cửa sổ thủy tinh xe.

Thanh âm thủy tinh bể, đánh thức Ngải Giai Giai ngủ trong xe.

Chương 57: An tâm

Khi Ngải Giai Giai tỉnh lại, phát hiện mình vẫn ngồi ở trên xe, trên người đang đắp quần áo của Tề Hiên, nhưng mà bên người lại không có anh.

"Thiếu chủ?". Ngải Giai Giai không nhìn thấy Tề Hiên, trong lòng bắt đầu hoảng sợ, vì vậy cởi dây an toàn ra, xuống xe.

Vừa xuống xe liền nhìn thấy Tề Hiên cùng ba người khác đứng ở nơi đó, trong lòng thở dài một hơi thật to.

Bất kể như thế nào, thiếu chủ có ở bên người cô hay không, chỉ cần lúc này thiếu chủ vẫn còn ở bên người cô, cô liền an tâm.

"Thiếu chủ ——"- Ngải Giai Giai nhẹ nhàng gọi.

"Giai Giai ——". Tề Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai đã tỉnh, có chút kinh ngạc, cũng có chút bối rối, sau đó đi tới.

"Thiếu chủ, em còn tưởng rằng anh lại đi rồi?". Ngải Giai Giai cũng đi qua, ôm lấy Tề Hiên, an tâm nói.

"Làm sao em lại gọi anh là thiếu chủ rồi, mặc kệ như thế nào, anh sẽ không vứt bỏ em". Tề Hiên hứa hẹn.

"Thực xin lỗi, em quen gọi thiếu chủ, nhất thời không đổi được, nhưng từ nay về sau em sẽ cố gắng. Đúng rồi, bọn họ là ai vậy?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

Gương mặt ba người đàn ông kia đều rất xa lạ, cô không biết bọn họ.

"Người này là Nghiêm Chính Phong, người kia là Nghiêm Chính Khí, là thuộc hạ của anh, ngày thường đều đi theo anh"- Tề Hiên giới thiệu.

"Giai Giai tiểu thư, xin chào"- Anh em họ Nghiêm lễ phép nói.

Bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy thiếu chủ quan tâm một người như thế, cho dù là cha của anh cũng không thấy anh quan tâm đến như thế, duy chỉ có cô gái này, bọn họ

đã nhìn thấy thiếu chủ che chở cô bé này từ nhỏ đến lớn.

"Chào các anh, vậy anh ấy?". Ngải Giai Giai lễ phép trả lời, sau đó chỉ vào một gã đàn ông khác hỏi.

"Hắn ta là người xấu, làm chuyện xấu, bị bọn anh bắt được, bọn anh đang do dự bây giờ nên xử lý hắn ta như thế nào?"- Tề Hiên nhíu mày nói.

"Tổng giám đốc Tề, thực xin lỗi, tôi biết sai rồi, từ nay về sau cũng không dám nữa, ngài cho tôi một cơ hội đi". Gã đàn ông đột nhiên chạy đến trước mặt Tề Hiên, quỳ xuống để cầu xin.

"Loại người như mày đây, muốn tao tin tưởng, như vậy sớm đã bị bọn mày giết mấy trăm lần"- Tề Hiên châm chọc nói.

Ở trong xã hội hỗn loạn, đầu tiên chính là phải biết nhìn người, người nào có thể tin được, người nào không tin được, vừa nhìn cũng biết. Bọn họ thả người không đáng tin này được một lần, bọn họ sẽ bị người cản ngược trở về một cái.

"Tổng giám đốc Tề, ngài tin tưởng tôi, tôi cũng không dám nữa". Gã đàn ông lôi kéo ống quần của Tề Hiên, cố gắng cầu xin.

"Buông ra"- Tề Hiên không vui mà ra lệnh.

Gã đàn ông lại càng hoảng sợ, lập tức thả ống quần của Tề Hiên, sau đó hắn ta nhìn cô gái.

"Đừng kêu gọi sự chú ý của cô ấy, nghe rõ ràng cho tao, bằng không tao sẽ làm chuyện khó coi". Tề Hiên cảnh cáo, sau đó ôm Ngải Giai Giai chặt hơn.

"Vị tiểu thư này, van cầu cô nói với Tổng giám đốc Tề, để anh ta tha cho tôi một mạng, từ nay về sau tôi cũng không dám nữa"- Gã đàn ông ngược lại cầu Ngải Giai Giai.

Cầu một Tề Hiên lãnh huyết, còn không bằng đi cầu một cô gái nũng nịu.

"Chuyện này ——". Ngải Giai Giai khó xử nói.

Cô không muốn can thiệp bất cứ chuyện gì của Tề Hiên, hơn nữa Tề Hiên cũng còn chưa có làm cái gì mà, chỉ là cảnh cáo người này mà thôi.

"Van cầu cô". Gã đàn ông tiếp tục cầu xin.

"Làm chuyện xấu nên tiếp nhận xử phạt, thiếu chủ, anh đem anh ta giao cho cảnh sát đi"- Ngải Giai Giai bắt đầu nói.

"Được, anh nghe em, đem hắn ta giao cho cảnh sát xử trí". Tề Hiên cứng chiều nói, sau đó buông Ngải Giai Giai ra.

Gã đàn ông quỳ trên mặt đất nghe được những lời này của Ngải Giai Giai, thì nóng nảy, vì vậy bỏ nhào thừa cơ hội, nhân lúc Tề Hiên buông Ngải Giai Giai ra, thì xông tới, muốn cưỡng ép Ngải Giai Giai.

Chương 58: Quả đấm của đàn ông

Ngãi Giai Giai đột nhiên nhìn thấy gã đàn ông quỳ trên mặt đất lao đến phía cô, lại càng hoảng sợ, bối rối chui vào trong ngực Tề Hiên.

Tề Hiên nhìn thấy gã đàn ông đột nhiên vọt ra, muốn ra tay với Ngãi Giai Giai, vì vậy vội vàng ôm lấy Ngãi Giai Giai, một quyền đánh gã đàn ông ngã trên mặt đất.

"A ——". Gã đàn ông bị đánh gãy hai cái răng cửa, đau đớn kêu một tiếng, té trên mặt đất.

Anh em họ Nghiêm lao đến, áp chế gã đàn ông ở trên mặt đất, để cho hắn ta không có cơ hội phản kháng.

Ngãi Giai Giai nhìn thấy máu ở miệng gã đàn ông, thì sợ tới mức kinh hồn bạt vía, đem đầu chui sâu vào bụng Tề Hiên, không muốn nhìn thấy máu của người trước mắt.

"Thiếu chủ ——"- Ngãi Giai Giai bối rối nói.

"Đừng sợ, có anh ở đây". Tề Hiên ôm Ngãi Giai Giai ngang lên, xoay người, lãnh mạc mà nói ra: "Đưa hắn ta đến cục cảnh sát", còn đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ‘cục cảnh sát’ kia.

Anh em họ Nghiêm hiểu rõ gật đầu, sau đó áp chế gã đàn ông lên xe.

Thiếu chủ bọn họ không hi vọng Ngãi Giai Giai biết rõ kết cục của gã đàn ông này, cho nên mới phải nói là đưa đến cục cảnh sát, nhưng thật ra là muốn đem người này đưa đến điện Diêm Vương, bọn họ sẽ xử lý vô cùng sạch sẽ.

"Thiếu chủ, tay của anh có sao không?"- Ngãi Giai Giai quan tâm hỏi.

Sức lực là hỗ trợ lẫn nhau, thiếu chủ đã dùng sức đánh người kia như vậy, cũng đánh gãy hàm răng của anh ta, chắc hẳn là thiếu chủ cũng rất đau.

"Không có việc gì, ngồi đi, anh đưa em trở về"- Tề Hiên cười nói.

Buồn cười, quả đấm của anh có thể đánh vỡ bao cát, huống chi là một người !

"Cho em xem xem, như vậy em mới yên tâm". Ngải Giai Giai ngồi ở trong xe, kéo một tay vừa đánh người kia của Tề Hiên qua, cẩn thận nhìn nhìn, còn dùng miệng thổi thổi.

Nhìn hành động Ngải Giai Giai quan tâm mình, trong nội tâm Tề Hiên ấm áp, đã lâu không có người nào quan tâm anh như thế, mà ngay cả cha của anh cũng không có quan tâm đến anh như vậy. Có một người quan tâm như vậy, thật sự là rất hạnh phúc.

"Cô bé ngốc, nắm đấm của đàn ông không dễ dàng đau như vậy". Tề Hiên đem tay rút trở lại, vuốt đầu Ngải Giai Giai, cưng chiều mà nói.

Có người bạn đời như vậy, anh nên vừa lòng, nhưng anh thật sự nên cảm tạ chú hai của mình, nếu như không phải ông ta xếp đặt ở trên người anh chém nhiều đao như vậy, anh cũng sẽ không được Ngải Giai Giai cứu về, nên do đó mà quen biết cô bé này.

"Nói vậy, lớp bọn em có một nam sinh, tức giận một nữ sinh đến dùng quả đấm đi đánh cái bàn, kết quả bạn ấy đau đến oa oa khóc lớn"- Ngải Giai Giai phản bác.

"Đó là vì cậu ấy còn chưa phải là đàn ông chân chính, cậu ấy chỉ là nam sinh"- Tề Hiên nói chuyện phiếm.

"Là nguyên nhân này sao?"- Bộ dạng của Ngải Giai Giai có vẻ ngây thơ nghi vấn.

Đàn ông sẽ không đau, nam sinh sẽ đau sao?

"Đúng vậy, ngoan ngoãn ngồi yên, chúng ta cần phải đi". Tề Hiên lại một lần nữa cài chặt dây an toàn cho Ngải Giai Giai.

Chỉ cần là liên quan đến an toàn của Ngải Giai Giai, anh đều để tâm.

"Được, ngày mai em còn phải đi Tề thị tìm anh, ngày mai chủ nhật, không cần đi học"- Ngải Giai Giai khát vọng nói.

"Đương nhiên có thể, anh chờ em đến đấy, anh cũng chưa quên em là thông dịch viên giỏi"- Tề Hiên nói đùa.

"Được, sáng ngày mai em sẽ đến sớm một chút, như vậy có thể giúp anh phiên dịch một ít văn kiện, hơn nữa em còn mang nhiều thức ăn ngon cho anh"- Ngải Giai Giai hưng phấn nói.

"Được". Tề Hiên nói phụ họa, bắt đầu khởi động xe, yên tĩnh mà lái xe.

Kỳ thật căn bản không có nhiều văn kiện phải phiên dịch như vậy, nhưng chính là anh hi vọng có Ngải Giai Giai ở bên người anh.

Chương 59: Ngoài ý muốn

Ngày hôm sau, Ngải Giai Giai dậy sớm một chút, làm nhiều thức ăn ngon, ngày hôm qua là một hộp cơm, hôm nay là hai cái, mỗi tay xách một cái, hưng phấn đi vào cửa chính cao ốc Tề thị.

"Xin chào". Cô tiếp tân nhìn thấy Ngải Giai Giai, thì vô cùng ân cần mà nói.

"Ha ha, cảm ơn!". Ngải Giai Giai xấu hổ nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Thái độ cô tiếp tân này càng ngày càng tốt, hôm nay giống như đem cô làm thần vậy, quái lạ.

Công nhân viên của Tề thị nhìn thấy Ngải Giai Giai đến đây, thì đều dừng lại công việc trong tay, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô đi đến văn phòng Tổng giám đốc.

"Ha ha, xin chào mọi người." Ngải Giai Giai nhìn thấy ai cũng đối với người đó gật đầu ân cần chào hỏi, không có chú ý nhìn đường, kết quả đụng phải một người con gái xinh đẹp mặc cổ áo thấp ngực, thêm cả một cái hộp cơm trong tay cô cũng hất tới trên người cô ta, hơn nữa còn có một ít thức ăn dính đến trên khe vú như ẩn như hiện của cô ta.

"Ai a, lại dám đụng tôi, muốn chết phải không?".

Ngải Giai Giai đụng phải người, thân thể có chút không ổn định, sau khi cô đứng vững thì mới phát hiện, thức ăn trong hộp cơm của cô toàn bộ rơi vãi trên thân người khác.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi giúp cô lau". Ngải Giai Giai buông cái cà mèn khác xuống, lấy khăn tay ra, tính giúp cô ta lau một chút.

"Cút ngay, đừng đụng tôi, cô ở bộ phận nào, trực tiếp thu dọn đồ đạc rời đi"- Cô gái nổi giận mà nói.

"Tôi ——". Ngải Giai Giai bị cô gái làm cho sợ tới mức run nhè nhẹ.

Vốn lá gan của cô rất nhỏ, đặc biệt gặp phải người hung dữ một chút, cô càng thêm

sợ hãi.

"Đừng cô a tôi à, mau rút cho tôi, không cho phép lại xuất hiện ở trước mặt của tôi"-
Cô gái kiêu ngạo ra lệnh.

Lúc này có một viên chức nhỏ vụng trộm đi đến văn phòng Tổng giám đốc.

Cô muốn đi mật báo, để cho Tổng giám đốc đến trị cái người này ngày thường thích ức hiếp các cô, cô ta không chỉ là một cô gái có chút nhan sắc thôi đâu, còn chính là tình nhân của quản lý bộ phận nghiệp vụ nữa, cô ta hôm nay đặc tội chính là cô gái của Tổng giám đốc các cô, aizz, để xem Tổng giám đốc các cô sẽ chinh cái cô gái kiêu ngạo này như thế nào.

Nhân viên nữ đi vào văn phòng Tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ cửa.

Tề Hiên tưởng Ngải Giai Giai đến đây, vì vậy lập tức nói: "Vào đi".

Song khi nhìn thấy người tiến vào không phải Ngải Giai Giai thì sắc mặt lập tức thay đổi: "Cô tới đây làm cái gì?".

"Tổng giám đốc, cô gái ngày hôm qua cùng một chỗ với ngài đang ở dưới bị tình nhân của quản lý bộ phận nghiệp vụ bắt nạt, ngài mau xuống dưới cứu cô ấy đi". Nhân viên nữ nói xong, cũng lập tức bối rối mà chạy ra ngoài.

Tề Hiên nghe tin tức như thế, tức giận đứng lên, đi ra ngoài.

Rốt cuộc là ai dám bắt nạt Giai Giai của anh như vậy, anh sẽ cho người này vô cùng đẹp mặt.

"Làm sao cô còn đứng ở đây, không nghe thấy tôi nói cô đi thu dọn đồ đạc rồi rút đi sao?". Cô gái vừa thu dọn đồ ăn trên người mình, vừa rống to.

"Thực xin lỗi, tôi không có đồ ——" Nước mắt Ngải Giai Giai hiện ra.

Cô mới vừa rồi bị cô gái này mắng quả thực là không đáng mà, nhưng mà cô lại không biết nên nói cái gì, muốn nói cô không phải công nhân viên ở đây, nhưng mà nói đến một nửa lại bị cô gái này rống trở lại.

"Không có đồ phải không, không có đồ thì cô cứ như vậy cắt cho tôi, đừng ở chỗ này chướng mắt tôi". Cô gái nổi giận nói, bắt đầu lấy tay đẩy Ngải Giai Giai.

"Nhưng mà tôi tới tìm ——" Ngải Giai Giai muốn nói cô tìm Tổng giám đốc, đáng tiếc lời nói vẫn là nói chưa được một nửa đã nói không được nữa.

"Tôi không quan tâm cô đến tìm ai, nơi này tôi định đoạt, cô cắt cho tôi". Cô gái dùng sức đẩy Ngải Giai Giai qua một bên.

"A ——" Ngải Giai Giai thân thể không ổn định, cũng theo đó mà ngã.

Lúc này Tề Hiên vừa vặn đi tới, liền thấy một màn như vậy, lập tức vọt tới, đón lấy thân thể Ngải Giai Giai chuẩn bị ngã xuống.

Chương 60: Bị trật

Tề Hiên đón được thân thể Ngải Giai Giai, sau đó ôm cô, sốt ruột hỏi: "Giai Giai, em không sao chứ?".

"Không có ——". Vừa định nói không có việc gì, lúc này mới cảm thấy chân rất đau, vì vậy nhúu mày, toàn bộ thân thể tựa vào trên người Tề Hiên.

"Bị thương ở đâu rồi, đừng dọa anh"- Tề Hiên bối rối hỏi.

"Chân của em giống như bị trật, đau quá"- Ngải Giai Giai nhịn đau nói.

"Tổng giám đốc, cô ấy ——". Vẻ mặt cô gái kiêu ngạo vừa rồi kinh ngạc nhìn Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai.

Cái cô gái nhỏ này quan hệ thế nào với Tổng giám đốc, sao Tổng giám đốc lại lo lắng cho cô ta như thế?

"Cô ở bộ phận nào?"- Tề Hiên không vui hỏi.

"Tôi là ——". Cô gái ấp a ấp úng, rất là bối rối.

Kỳ thật cô cũng chỉ là một viên chức nhỏ mà thôi, cũng bởi vì là tình nhân của quản lí bộ phận nghiệp vụ, cho nên mới dám cáo mượn oai hùm[1] như vậy.

[1] Là dựa vào thế lực của người khác

"Cô ấy là tình nhân của quản lí bộ phận nghiệp vụ"- Có người lặng lẽ nói.

"Tình nhân của quản lí bộ phận nghiệp vụ phải không, tôi nhớ kỹ rồi, hừ ——". Tề Hiên khinh thường nói, sau đó ôm lấy Ngải Giai Giai, xoay người rời đi.

"Tổng giám đốc, tôi thật sự là không phải cố ý, tôi không biết cô ấy là ——". Cô gái kích động nói xin lỗi.

Cô vốn muốn quyến rũ Tổng giám đốc, chính là ai ngờ con mắt anh ta cũng không thèm liếc cô, về sau biết được Tổng giám đốc muốn cùng Diệp Tâm Phương của tập đoàn

Diệp thị đính hôn, cô mới buông tha cho Tổng giám đốc, tiến tới trở thành tình nhân của quản lí bộ nghiệp vụ. Nhưng mà bây giờ là cái tình huống gì, Tổng giám đốc không phải cùng Diệp Tâm Phương đính hôn ư, làm sao có thể cùng những cô gái khác ở một chỗ.

"Khó trách gần đây nghiệp vụ của Tề thị kém như vậy, xem ra là có nguyên nhân, hơn nữa là nguyên nhân ở bên trong, chờ phương pháp giải quyết của tôi đi". Tề Hiên lãnh mạc nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Cái gì?". Cô gái sợ tới mức choáng váng, run rẩy mà rời đi.

Người ở chỗ này đã thấy bộ dạng kinh ngạc của cô ta, vô cùng hưng phấn, đợi lúc cô ta rời đi, hoan hô kêu to.

Cuối cùng đã đem được cái cô gái cáo mượn oai hùm này đánh chạy, bọn họ tin tưởng, Tổng giám đốc tuyệt đối sẽ không lưu cô gái này, thậm chí ngay cả cái quản lí của bộ phận nghiệp vụ kia nữa, chỉ sợ cũng nên đổi người rồi.

Năm mơ cũng muốn ở lại, năm mơ cũng muốn được tiến cử (thăng chức), tại sao lại trở thành như vậy, ô ô.

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai trở lại văn phòng, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Mai Tử Thành, kêu ông đến Tề thị.

"Thiếu chủ, em không sao, anh đừng lo lắng"- Ngải Giai Giai ngồi ở một bên, an ủi.

Chỉ là chân bị trật khớp, không có chuyện gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày chẳng phải xong sao?

"Không có việc gì, cái này còn gọi không có việc gì, chân bị trật rồi". Tề Hiên nổi giận nói, sau đó cầm điện thoại lên, gọi điện thoại đến bộ phận nhân sự, bất kể là ai tiếp, trực tiếp rống to: "Đem quản lí bộ phận nghiệp vụ đuổi ngay cho tôi, lập tức".

"Thiếu chủ, anh đừng tức giận được không, kỳ thật chuyện này là em không đúng, là do em hất cơm lên trên người cô ấy trước"- Ngải Giai Giai nhận lỗi nói.

Sự tình vốn chính là cô đưa tới, không thể trách người khác không như vậy được!

"Nhưng mà cô ta không nên đẩy em". Tề Hiên tức giận nói, vừa nghĩ tới cô gái kia đẩy Ngải Giai Giai, làm cho cô bị trượt chân, anh liền nổi giận.

"Thiếu chủ, đừng nóng giận được không, tức giận đối thân thể không tốt, được rồi, đừng tức giận mà?". Ngải Giai Giai lôi kéo tay Tề Hiên, làm nũng.

Trước kia cô chỉ làm nũng với mẹ Lâm cùng bác Lâm, đây là lần đầu tiên làm nũng với Tề Hiên, không biết anh có thích bộ dạng làm nũng của mình hay không, nếu như không thích, từ nay về sau cô sẽ không làm nũng là được.

"Ai —— đối với em, sao anh lại không giận được". Tề Hiên ngồi ở bên cạnh Ngải Giai Giai, bất đắc dĩ nói.

"Em biết thiếu chủ là tốt nhất". Ngải Giai Giai ôm Tề Hiên, vui vẻ nói.

Quả nhiên không ngờ làm nũng có tác dụng.

Chương 61: Không thể nói đàn ông đẹp mắt

Mai Tử Thành nhận điện thoại Tề Hiên gọi tới, nhanh chóng chạy đến, đem chân Ngải Giai Giai nắn thẳng.

"Tốt nhất nên nghỉ ngơi hai ngày, không được di chuyển, như vậy mới nhanh khỏi, nếu không cẩn thận, khả năng sẽ để lại di chứng"- Mai Tử Thành nhắc nhở.

"Bác sĩ Mai, ngày mai tôi còn phải đi học!"- Ngải Giai Giai sốt ruột nói.

"Xin phép nghỉ để nghỉ ngơi đi, thân thể quan trọng hơn"- Mai Tử Thành khuyên.

Tề Hiên nghe Mai Tử Thành nói thế, vì vậy gọi điện thoại cho ông Lâm, lãnh mạc nói: "Đến trường học xin cho Giai Giai nghỉ một tuần lễ, chân của cô ấy bị trật".

Tề Hiên nói xong lập tức cúp điện thoại.

"Thiếu chủ, không cần một tuần lễ, bác sĩ Mai không phải nói hai ngày thì được rồi sao?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

"Ngoan ngoãn nghe lời, nghỉ ngơi năm ngày"- Tề Hiên cứng chiều nói.

"A". Ngải Giai Giai ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ cần là lời thiếu chủ nói..., cô sẽ nghe, như vậy đúng không sai.

"Không có việc gì tôi đi trước, tối nay tôi sẽ lại đến biệt thự xem vết thương ở chân của Giai Giai tiểu thư". Mai Tử Thành cung kính nói, sau đó rời khỏi văn phòng, để lại không gian riêng tư cho Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai.

"Thiếu chủ, em vốn mang theo hai phần hộp cơm tối, đáng tiếc đổ một phần". Ngải Giai Giai mất mát mà nói, lúc này mới nhớ tới cặp lồng đựng cơm của cô: "Đúng rồi, cặp lồng đựng cơm của em?".

"Có lẽ là ở bên ngoài, đợi lát nữa, anh gọi người lấy vào". Tề Hiên sờ lên đầu Ngải Giai Giai, sau đó đứng lên, gọi điện thoại, kêu người ở bên ngoài đem cặp lồng đựng cơm đưa vào.

"Thiếu chủ, lại làm cho anh thêm phiền toái"- Ngải Giai Giai mất mát nói.

Gần đây hình như cô luôn mang đến phiền toái cho thiếu chủ, ngày hôm qua thì bị chiếc xe đẩy, hôm nay chính là chuyện cơm, còn khiến cho thiếu chủ nổi giận.

"Em đã đủ choáng váng rồi, đừng nói lời ngốc này nữa, anh không thích nghe". Tề Hiên giả vờ bộ dạng không vui.

"Được, từ nay về sau em không nói nữa, ha ha". Ngải Giai Giai ngây ngốc cười, không vì Tề Hiên nói cô ngốc mà tức giận.

Tề Hiên ngồi đến bên người Ngải Giai Giai, nhìn nụ cười ngây ngốc của cô, nhìn đến mê mẩn.

"Thiếu chủ, sao anh lại nhìn em như vậy?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

Bị loại ánh mắt này của thiếu chủ nhìn, cô cảm thấy mặt rất nóng, tim cũng đập nhanh theo.

"Giai Giai, em rất đẹp". Tề Hiên vươn tay, chạm đến môi Ngải Giai Giai, thâm tình nói.

"Thiếu chủ anh cũng rất đẹp mắt". Ngải Giai Giai đột nhiên nói những lời này.

Cô thật sự cảm thấy thiếu chủ đẹp mắt, nhưng cô cũng không biết dùng từ này để hình dung một người đàn ông là rất không thích hợp.

"Giai Giai, đàn ông không thích phụ nữ nói bọn họ đẹp mắt"- Tề Hiên nhàn nhạt nói.

"A, em hiểu rồi, Tiểu Ngoạn cũng chưa bao giờ nói con trai đẹp mắt, cô ấy nói là suât, khốc, thiếu chủ anh thật sự rất tuần tú, cũng rất khốc"- Ngải Giai Giai ngây thơ nói.

Tề Hiên bất đắc dĩ mà lắc đầu một cái, cười cười. Giai Giai của anh vẫn là hồn nhiên, ngây thơ như vậy, không bị cái xã hội này tiêm nhiễm.

"Thiếu chủ, anh cũng không thích từ suât cùng khốc như vậy sao?" Ngải Giai Giai

nhìn thấy Tề Hiên lắc đầu, vì thế mất mát hỏi.

"Thích, rất thích". Tề Hiên nói xong, hôn lên đôi môi mê người của cô.

Ngải Giai Giai theo thói quen để cho Tề Hiên hôn, gần đây bị hôn nhiều, cô cũng không cảm thấy chán kinh nữa.

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, không ngừng khiêu khích, tay muốn đưa vào trong quần áo của cô, đột nhiên có tiếng đập cửa, ngừng lại tất cả động tác của anh.

Gõ ——

Tề Hiên đối với tiếng đập cửa này rất là khó chịu, rốt cuộc là cái tên nào không biết sống chết mà ở phía sau quấy rầy chuyện tốt của anh.

Chương 62: Mặt của ma quỷ

Tề Hiên lưu luyến không rời thả môi Ngải Giai Giai ra, ngồi nghiêm chỉnh xong, không vui nói đến: "Vào đi".

Lúc này một nữ nhân viên bình thường cầm cặp lồng đựng cơm vừa rời Ngải Giai Giai đặt ở phía dưới, đẩy cửa vào, cung kính nói: "Tổng giám đốc, đây là cặp lồng đựng cơm của anh". Lúc nói chuyện đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tề Hiên thấy là cặp lồng đựng cơm của Ngải Giai Giai, cũng hết giận hơn phân nửa, vì vậy lãnh mạc nói: "Để đó, sau đó đi ra ngoài".

"Vâng". Nữ nhân viên đem cặp lồng đựng cơm đưa lên trên mặt bàn, lập tức đi ra ngoài, rất giống như chạy trốn chết.

Bọn họ vừa rời bàn bạc với nhau là ai đi lên đưa cặp lồng đựng cơm, cuối cùng rơi vào đường cùng đành phải rút thăm, chính là lần này vận khí cô không tốt, trúng chiêu rồi, tất cả chỉ có thể kiên trì đi lên, khá tốt Tổng giám đốc không có nổi giận, bằng không cô nhất định chết chắc. Ai mà không biết Tổng giám đốc là một người đáng sợ, tất cả mọi người không muốn tới gần anh ta, tuy bộ dạng anh ta đẹp trai, nhưng lại là trái bom đẹp trai sẽ không có người thích.

"Thiếu chủ, cô ấy giống như rất sợ anh nha". Ngải Giai Giai nhìn thấy nữ nhân viên kia giống như chạy trốn chết, cảm thấy rất kỳ quái.

Thiếu chủ đáng sợ như vậy sao, sao cô không biết vậy, cô cảm thấy thiếu chủ rất tốt so với nhiều người! Rất dịu dàng, cũng rất sắc sảo, cùng anh ở một chỗ rất có cảm giác an toàn.

"Có lẽ thần kinh của cô ta có vấn đề"- Bộ dáng của Tề Hiên ra vẻ không quan trọng mà nói.

Ở trước mặt người khác, anh sẽ bày ra bộ mặt ma quỷ của anh, ở trước mặt Ngải Giai Giai, anh sẽ đem mặt ma quỷ thu lại, đây là nguyên nhân Ngải Giai Giai không biết là anh đáng sợ thế nào.

"Là như thế sao?". Ngải Giai Giai vẫn còn nghi ngờ.

Có công ty tuyển một người thần kinh có vấn đề làm việc sao?

"Đúng, mặc kệ cô ta đi, anh muốn ăn cơm". Tề Hiên không muốn giải thích nữa, vì vậy mở cặp lồng đựng cơm ra, bắt đầu ăn nồng nhiệt.

Đây là cơm Ngải Giai Giai tự mình làm, so với khách sạn cao cấp kia ăn ngon hơn nhiều.

"A". Ngải Giai Giai ngây ngốc đáp lại, sau đó vui vẻ nhìn Tề Hiên ăn cơm.

Thiếu chủ lại đang ăn thức ăn cô làm, thật tốt.

Ngải Giai Giai ngây ngốc nghĩ, sau đó nhìn chăm chăm vào Tề Hiên, nhìn đến mê mẩn.

Nhưng mà cô gái mới vừa rồi bị Ngải Giai Giai đổ một thân đồ ăn, tức giận nhìn cửa phòng làm việc của Tề Hiên, mặc dù là cửa đang đóng, nhưng mà cô biết rõ, người làm hại cô bị đuổi ra Tề thị đang ở bên trong.

"Đáng giận, tôi sẽ làm cho cô sống không được dễ chịu". Cô gái thấp giọng thóa mạ, sau đó rời đi, đúng lúc ở cửa chính Tề thị gặp Diệp Tầm Phương.

"Diệp tiểu thư, đợi chút".

"Cô là?". Diệp Tầm Phương nhìn thấy một cô gái xa lạ kêu cô, vì vậy nghi ngờ.

"Tôi chỉ là một viên chức nhỏ ở Tề thị mà thôi, tôi muốn nói cho cô biết Tổng giám đốc Tề ôm một cô gái đi vào phòng làm việc của anh ta, tôi biết rõ cô cùng Tổng giám đốc sắp đính hôn, Tổng giám đốc làm như thế này chính là thực có lỗi với cô, tôi là cô cảm thấy không đáng".

"Cám ơn, cái này cho cô". Diệp Tầm Phương lạnh lùng cười, sau đó lấy ra một sấp tiền mặt cho cô ta, tiếp tục đi vào cửa chính của Tề thị.

"Oa, không nghĩ tới mấy câu liền có nhiều tiền như vậy, thật không hổ là thiên kim đại tiểu thư của Diệp thị nha!". Cô gái khoa trương nói, không ngừng đếm tiền.

Diệp Tâm Phương đi vào Tề thị, trực tiếp hướng phòng làm việc của Tề Hiên đi đến.

Nếu như cô không có đoán sai, Tề Hiên ôm cô gái kia nhất định là Ngải Giai Giai, một con nhỏ rất biết giả bộ thanh thuần. Cô ta đã tinh khiết như vậy, thì cô sẽ đem sự tinh khiết đó của cô ta hủy hoại, xem cô ta còn có thể tinh khiết không.

Diệp Tâm Phương vừa đi vừa nghĩ kế độc, phải hủy diệt thanh thuần của Ngải Giai Giai, bởi vì cô biết rõ, Tề Hiên thích chính là sự thanh thuần của cô ta, có lẽ hủy diệt cô ta so với giết cô ta tốt hơn.

Chương 63: Em thích gọi anh thiếu chủ

Tề Hiên sau khi ăn xong chủ động đem hộp cơm cất đi, sau đó ngồi ở bên người Ngải Giai Giai, lặng lẽ nhìn cô.

Cô ấy là thiên sứ là tiểu công chúa, thật sự càng nhìn càng xinh đẹp, nhìn mãi không chán.

"Thiếu chủ, anh ăn no chưa, làm gì mà nhìn em như vậy?"- Ngải Giai Giai xấu hổ nói.

Trước kia bị bé trai khác nhìn, cô hoàn toàn không biết thẹn thùng, nhưng mà bây giờ bị thiếu chủ nhìn như vậy, cô vô cùng thẹn thùng.

"Vì sao luôn gọi anh là thiếu chủ thế, rất khó đổi cách xưng hô sao?". Bộ dạng của Tề Hiên ra vẻ đờn giả, phàn nàn nói.

Đã nói qua với cô ấy bảo cô ấy kêu tên của anh, vì sao anh luôn nghe được cô ấy gọi anh ‘thiếu chủ’?

"Thực xin lỗi thiếu chủ, em nhất thời không đổi cách xưng hô được, hơn nữa em thích gọi anh thiếu chủ hơn"- Ngải Giai Giai ngây thơ nói.

Không biết vì sao, cô cảm thấy gọi anh thiếu chủ lại thoải mái, hơn nữa rất thuận miệng, kêu lên cũng vô cùng thân mật.

"Bỏ đi, chỉ là xưng hô mà thôi, em thích là được rồi"- Tề Hiên bất đắc dĩ nói.

Rất nhiều người muốn gọi tên anh cũng khó khăn, kêu tên càng thân mật thêm một chút, giờ có người rõ ràng không thích kêu tên của anh, thật đúng là quái.

"Ha ha, thiếu chủ anh thật tốt"- Ngải Giai Giai ngây ngốc cười.

"Chân của em thế nào, bây giờ còn đau không?". Tề Hiên nhìn tới chân sưng lên của Ngải Giai Giai, quan tâm hỏi.

Đây là lần thứ mấy Ngải Giai Giai xảy ra chuyện khi cùng anh ở một chỗ, tuy những

chuyện trước kia không có xúc phạm tới cô, nhưng mà không biết kế tiếp còn có thể phát sinh chuyện gì?

"Không có việc gì, vừa rồi bác sĩ Mai cũng nói, nghỉ ngơi một hai ngày thì được rồi, nhưng mà anh lại cố tình gọi bác Lâm xin cho em nghỉ tới một tuần lễ, có phải là chuyện bé xé ra to không"- Gương mặt Ngải Giai Giai khổ sở nói.

Một tuần lễ không biết cô sẽ bỏ rơi bao nhiêu chương trình học rồi, xem ra phải trở về bổ túc lại mới được.

"Chính là bác sĩ Mai cũng nói, nếu như không nghỉ ngơi cho tốt, sẽ có di chứng". Tề Hiên dùng ngón tay trở chạm cái mũi Ngải Giai Giai, cưng chiều nói.

Cô bé ngốc, anh quan tâm cô, vì tốt cho cô, cô còn phản nản.

"Thiếu chủ anh thật tốt, ha ha"- Vẻ mặt Ngải Giai Giai hạnh phúc nói.

Có một người quan tâm cô như vậy, thật sự là đủ rồi.

"Anh giống như không có làm chuyện gì nha, em lại nói anh thật tốt, thật là một cô bé dễ dàng thỏa mãn, nếu như phụ nữ trên thế giới đều giống như em dễ dàng thỏa mãn như vậy, thật là tốt biết bao!"- Tề Hiên tán thưởng.

"Thiếu chủ, kỳ thật Giai Giai cũng rất tham, em luôn muốn ở cùng anh, nhưng mà em biết rõ, đó là không có khả năng"- Ngải Giai Giai mất mát nói.

Còn ba ngày nữa, thiếu chủ của cô đã là vị hôn phu của người khác rồi, cũng có nghĩa là cô có thể mất anh.

"Ngốc, đừng suy nghĩ quá nhiều, hết thầy có anh đây!"- Tề Hiên an ủi.

Dù cho đính hôn với Diệp Tâm Phương, cũng không thể uy hiếp được tình cảm của anh với Ngải Giai Giai, hướng chỉ chỉ là đính hôn mà thôi, chờ Tề thị thoát khỏi cảnh khó khăn, anh đá Diệp Tâm Phương cũng không muộn.

Diệp Tâm Phương vừa đến ngoài cửa chợt nghe đến những lời này của Tề Hiên, lập tức lạnh lùng cười.

Dễ dàng thỏa mãn, cô cũng không tin, loại người biểu hiện ra thỏa mãn, trong nội tâm so với ai khác đều tham lam hơn, cô nhất định sẽ xé toang da mặt dối trá này của Ngải Giai Giai, để cho Tề Hiên nhìn xem cô ta rốt cuộc là một người có dạng gì. Thỏa mãn phải không, cô cũng không tin bạc sáng lóa ở trước mặt cô ta, cô ta sẽ không động tâm.

Diệp Tâm Phương vốn muốn đi vào phá hư Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai, nhưng mà nghe được những lời này của Tề Hiên, vì vậy buông tha.

Thanh thuần cùng thỏa mãn, Tề Hiên chính là nhìn những đặc tính này của Ngải Giai Giai, xem cô làm sao từ từ hủy diệt cô ta, xé toang khuôn mặt đạo đức giả của cô ta.

Diệp Tâm Phương tà ác cười, sau đó xoay người rời đi. Cô hiện tại nên tìm cách xem làm như thế nào hủy hoại Ngải Giai Giai, chỉ cần thanh thuần cùng thỏa mãn của Ngải Giai Giai ở trong mắt Tề Hiên không hề có nữa, như vậy Tề Hiên tự nhiên sẽ ghét bỏ cô ta, cô cũng không phải đi tranh giành cướp người.

Chương 64: Âm mưu (1)

Bởi vì Ngải Giai Giai đi lại bất tiện, cho nên ngày hôm sau Tề Hiên không cho cô tới công ty, miễn cho vết thương ở chân của cô chuyển biến xấu.

Chính là Ngải Giai Giai sau một ngày nghỉ ngơi, cô cũng không cảm thấy bị chấn thương, hơn nữa Mai Tử Thành đem rượu thuốc lại cho cô xoa rất tốt, nửa ngày cũng không đau đớn, thậm chí có thể đi lại, chỉ là Tề Hiên lo lắng thái quá mà thôi.

Ngải Giai Giai kiềm nén không được, muốn đi Tề thị tìm Tề Hiên, vì vậy lặng lẽ đi tới cửa, muốn lên chuồn đi.

"Giai Giai, con muốn đi đâu?"- Bà Lâm đột nhiên đi ra, hỏi.

"Mẹ Lâm, con muốn đi tìm thiếu chủ"- Ngải Giai Giai cúi đầu, chột dạ nói.

"Thiếu chủ không phải bảo con nghỉ ngơi cho tốt ư, ngoan, đừng đi loạn, chân của con còn chưa khỏi mà?". Bà Lâm kéo Ngải Giai Giai lại, không cho cô đi ra ngoài.

"Được rồi". Ngải Giai Giai tâm bất cam tình bất nguyện (không cam lòng, không muốn) mà ngồi vào sofa, nhàm chán mở ti vi xem.

Nếu như lúc này cô có thể ở Tề thị giúp thiếu chủ phiên dịch văn kiện, thật là tốt biết bao!

"Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, chờ chân con khỏi hẳn, muốn đi nơi nào cũng được"- Bà Lâm khuyên.

"Con đã biết mẹ Lâm"- Ngải Giai Giai uể oải nói.

Thiếu chủ bây giờ đang ở đó làm gì, ăn cơm chưa, có mệt nhọc hay không?

Ngải Giai Giai không ngừng nghĩ, nghĩ Tề Hiên rốt cuộc có ăn cơm hay không, có nghỉ ngơi tốt hay không, có rất nhiều văn kiện chờ anh từ từ phiên dịch hay không.

Bà Lâm nhìn thấy Ngải Giai Giai ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa, vì vậy đi phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Ngãi Giai Giai nhìn thấy bà Lâm đi vào, ý niệm muốn lên chuồn đi nhóm lên trong đầu lần nữa, cô thật sự là không ngồi được mà, trong nội tâm luôn nhớ thiếu chủ.

Mặc kệ, chỉ là đi ra bên ngoài, sau đó lại thuê xe đi Tề thị, sẽ không có quá nhiều đường cho cô đi, cho nên chút vết thương ấy ở chân cũng không có gì đáng ngại.

Ngãi Giai Giai lần nữa đứng lên, sau đó đi tới cửa, lặng lẽ chạy ra ngoài, nhưng mà mới đi ra khỏi cửa chính, một chiếc tắc xi liền lập tức đứng ở trước mặt của cô, hơn nữa tài xế còn chủ động hỏi thăm cô: "Tiểu thư, muốn đi đâu?".

"Tôi muốn đi cao ốc Tề thị". Ngãi Giai Giai không do dự mà lên xe, trực tiếp nói địa điểm với lái xe.

"Được". Lái xe hưng phấn nói, chuẩn bị lái xe, sau đó xe còn chưa có khởi động, một người đột nhiên xông lên xe của anh ta.

"Tôi cũng đi". Trần Tiểu Ngoạn từ rất xa nhìn thấy Ngãi Giai Giai lên xe, không biết cô muốn đi đâu, nhưng cũng không quản, trực tiếp xông lên xe.

"Tiểu Ngoạn, cậu không đi học sao?"- Ngãi Giai Giai nghi vấn.

"Hôm nay thầy đi hẹn hò, cho nên mình cũng đã xin nghỉ rồi, thuận tiện đi theo cậu nhìn xem bộ dáng dài ngắn của thiếu chủ mà cậu nhớ mãi không quên. Là chị em liền dẫn mình cùng đi, không cho phép bỏ mình lại". Bộ dạng của Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ cảnh cáo nói, buộc chặt dây an toàn, tỏ rõ thái độ của mình, quả thực chỉ cần không xuống xe, đơn giản chỉ muốn đi theo.

"A ——". Ngãi Giai Giai bởi vì cái lý do kia của Trần Tiểu Ngoạn không phải lý do mà kinh ngạc không thôi.

Thầy giáo hẹn hò cùng cô ấy xin nghỉ có liên quan sao?

"Đừng á mà, tài xế mau lái xe đi"- Trần Tiểu Ngoạn vui vẻ nói.

Cô luôn nghe Ngãi Giai Giai nói chuyện về thiếu chủ kia, rất là hiếu kỳ, hôm nay nói cái gì cô cũng muốn đi nhìn bộ dáng ‘thiếu chủ’ dài ngắn này một lần.

"A ——". Tài xế lạnh lùng trả lời, sau đó lái xe.

Thêm một người, có nên thay đổi kế hoạch hay không, nhưng mà nếu thay đổi kế hoạch..., thời gian cũng đã không kịp. Bỏ đi, cùng lắm thì đợi lát nữa hẳn đem một người khác ứng phó.

Tài xế tà ác cười, sau đó chuyên tâm lái xe.

Trần Tiểu Ngoạn ngồi ở đằng sau, trong lúc vô tình ngẩng đầu, thấy được trong kính phía sau xe đột nhiên hiện lên nụ cười tà ác như giết người của tài xế, toàn thân run rẩy một cái.

Cái tài xế này là lạ, cô vẫn là nên cảnh giác một chút.

Chương 65: Âm mưu (2)

Tài xế cũng không có lái xe chạy đến Tề thị, mà là lái đến trước cửa một quán bar.

"Chú tài xế, tôi muốn đi Tề thị, chú đưa tôi đến đây làm gì?". Ngải Giai Giai phát hiện trước mắt không phải cao ốc Tề thị quen thuộc, vì vậy nghi ngờ.

"Giai Giai tiểu thư, kỳ thật tôi đã sớm ở trước cửa nhà cô chờ cô rồi, là thiếu chủ phân phó làm như thế, ngài ấy biết rõ cô sẽ không chịu ở yên trong nhà, cho nên để cho tôi chờ ở bên ngoài, chỉ cần thấy cô đi ra, sẽ đưa cô đến đây, bởi vì thiếu chủ đang ở bên trong chờ cô". Bộ dáng của tài xế ra vẻ hiền lành giải thích.

"Thật vậy chẳng, thiếu chủ ở bên trong". Ngải Giai Giai nghe tài xế nói như vậy, rất là hưng phấn, vì vậy mở cửa xe xuống xe, không có chú ý tới điện thoại di động trong túi rơi xuống ở trên xe. <http://diendanlequydon.com>

"Giai Giai, chờ mình một chút nào!". Trần Tiểu Ngoạn cũng muốn đẩy cửa xuống xe, tính cùng đi vào với Ngải Giai Giai, nhưng mà tài xế lại ngăn trở cô.

"Tiểu thư, thiếu chủ của chúng tôi không thích có mặt người ngoài, cô vẫn là ở trong này chờ đi". Tài xế nói xong, sau đó liền đứng ở một bên, giám thị Trần Tiểu Ngoạn.

"Giai Giai ——". Trần Tiểu Ngoạn bất đắc dĩ mà hô to, chính là Ngải Giai Giai một lòng chỉ muốn gặp Tề Hiên, cho nên chạy vào trong quán rượu, căn bản là không nghe thấy Trần Tiểu Ngoạn gọi.

"Chú tài xế, tôi không vào quán bar, nhưng mà tôi có thể xuống xe chứ"- Trần Tiểu Ngoạn lễ phép hỏi.

"Không thể, nơi này đã được thiếu chủ của chúng tôi bao hết rồi, cô không thể tùy tiện mà đi vào, miễn cho phá hư lễ vật mà thiếu chủ của chúng tôi vì Giai Giai tiểu thư dày công chuẩn bị"- Tài xế lãnh mạc nói.

"Xí —— có mấy đồng tiền dơ bẩn là giỏi sao!". Trần Tiểu Ngoạn khinh thường nói, lúc này mới thấy được điện thoại của Ngải Giai Giai rơi ở trên xe, vì vậy nhặt lên lật xem.

Điện thoại của Giai Giai, trong này nhất định có ảnh chụp của ‘thiếu chủ’ kia nha,

hắc hắc, cô không nhìn thấy người thật, xem ảnh chụp cũng có thể mà.

Trần Tiểu Ngoạn không hề liếc mắt nhìn tài xế phía ngoài, cũng không còn muốn xuống xe, mà là ngắm nghía điện thoại của Ngải Giai Giai, đem từng cái tin nhắn xem hết, tìm kiếm ảnh chụp của ‘thiếu chủ’ kia.

Tài xế cho rằng Trần Tiểu Ngoạn đang chơi điện thoại di động của mình, cho nên không để ý nhiều lắm, nhiệm vụ của hắn chính là coi Trần Tiểu Ngoạn này, không cho cô làm hư chuyện.

Trần Tiểu Ngoạn ngắm điện thoại, chơi chơi, điện thoại đột nhiên vang lên, điện báo biểu hiện ‘thiếu chủ’.

Cô có nên tiếp hay không, ông trời, ‘thiếu chủ’ này sao lúc này lại gọi điện thoại đến chứ, thật buồn bực.

Trần Tiểu Ngoạn do dự có nên tiếp hay không, nhưng mà nghĩ một chút, cô hắn là tiếp, tối thiểu nhất nói cho ‘thiếu chủ’ kia, điện thoại của Ngải Giai Giai rơi ở chỗ này.

Sau khi Trần Tiểu Ngoạn quyết định, nhấn nút trả lời, đưa di động lên trên lỗ tai, cô còn chưa nói, đối phương đã hướng nói một đoạn thâm tình.

"Giai Giai, có nhớ anh hay không, anh quả thật rất nhớ em, buổi chiều anh trở về dẫn em đi ra ngoài, không có em ở bên người, anh thật không thể chuyên tâm làm việc". Tề Hiên nhìn thấy điện thoại vừa được nối, lập tức thâm tình mà kể rõ tình huống mình bây giờ.

"Cái kia ——". Trần Tiểu Ngoạn muốn giải thích, nhưng mà lại không biết giải thích như thế nào.

"Giai Giai, em bị cảm ư, thanh âm sao lại thay đổi?"- Tề Hiên lo lắng hỏi.

"Cái ‘thiếu chủ’ kia ơi, tôi không phải Giai Giai, tôi là Trần Tiểu Ngoạn, điện thoại của Giai Giai rơi ở trên xe rồi, anh để cho cô ấy đi ra một chút cầm lấy, hoặc là anh cũng có thể kêu người đi ra cầm". Trần Tiểu Ngoạn cố gắng nói.

"Có ý gì?". Tề Hiên vừa nghe đến những lời này của Trần Tiểu Ngoạn, kinh ngạc đứng lên, vô cùng bối rối.

Giai Giai của anh không phải trong nhà ư, như thế nào đi ra ngoài, hơn nữa điện thoại còn rơi ở trên xe, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chương 66: Âm mưu (3)

Trần Tiểu Ngoạn nghe được những lời này Tề Hiên, lại im lặng.

Cô đã giải thích rõ ràng như thế, anh ta vẫn không rõ như thế nào sao, bỏ đi, có lẽ đầu của những người này chính là có chút chậm chạp, cần nói cực kỳ rõ ràng mới được.

"Tôi nói là, anh không phải đem quán bar gọi là Hắc Ba ở phố A bao hết rồi sao, sau đó ở bên trong làm cái trò quỷ gì để cho Giai Giai đi vào, Giai Giai hiện tại đã tiến vào, nhưng điện thoại di động của cô ấy lại đánh rơi trên xe".

"Tôi không có đem quán bar Hắc Ba ở phố A bao hết mà tôi bây giờ đang ở Tề thị —— Không xong, Giai Giai gặp nguy hiểm, Trần Tiểu Ngoạn, lập tức đi bảo vệ Giai Giai, tôi lập tức chạy tới". Tề Hiên ở bên kia điện thoại, điên cuồng ra lệnh, sau đó cúp điện thoại, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét chạy ra ngoài.

Xem ra là có người liều lĩnh dùng danh nghĩa của anh lừa gạt Ngải Giai Giai đi, chết tiệt, Giai Giai của anh tốt nhất không có việc gì, bằng không cho dù là sinh mạng trả một cái giá lớn, anh cũng phải đem kẻ chủ mưu phía sau màn kia băm thây vạn đoạn.

Tề Hiên sợ cực kỳ, đem xe lái tốc độ lên cao nhất, thậm chí vượt đèn đỏ, anh sợ mình đi trễ, Giai Giai của anh liền thật sự xảy ra chuyện.

"Không xong —— tôi đi ngay lập tức". Trần Tiểu Ngoạn cũng hiểu được sự tình không đúng, sau đó cúp điện thoại, muốn đẩy cửa xe ra muốn xuống xe. Chính là mặc kệ cô đẩy như thế nào chính là đẩy không ra, xem ra cửa xe bị khóa.

"Tiểu thư, thiếu chủ nói không thể để cho cô đi vào". Tài xế nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn dùng sức đẩy cửa, vì vậy nhắc nhở.

"Tôi mót quá ——"- Trần Tiểu Ngoạn nói dối.

Nực cười, người này hiển nhiên là giám thị cô, nếu như cô nói cho hắn ta biết, cô muốn đi cứu Ngải Giai Giai, vậy còn có cái gì đùa giỡn nữa, Trần Tiểu Ngoạn cô cũng không phải là ngu ngốc.

"Vậy cô giải quyết trên xe"- Tài xế không để ý mà nói.

"Này —— ông anh, anh tới đây một chút ——". Trần Tiểu Ngoạn đem cửa sổ xe mở ra, vẫy tay với tài xế.

Tài xế cảm thấy không có gì, vì vậy đi tới không để ý mà hỏi: "Chuyện gì?".

"Đem tay anh vươn ra cho tôi xem xem"- Trần Tiểu Ngoạn nói.

Tài xế cũng không để ý, ngoan ngoãn vươn tay, kết quả tay vừa mới vươn ra, đã bị Trần Tiểu Ngoạn nắm cổ tay, sau đó vặn bốn mươi lăm độ, lập tức anh ta đau đến oa oa kêu to.

"A ——".

"Ông đi chết đi". Trần Tiểu Ngoạn thấy thế, sau đó dùng tay kia giữ chặt tóc tài xế, dùng sức đem đầu hắn ta đập vào cửa sổ xe, trực tiếp đập cho tài xế hôn mê.

"Quá ngu ngốc, có chút bản lĩnh ấy mà cũng muốn đi ra giang hồ". Trần Tiểu Ngoạn khinh bỉ nói, đẩy tài xế ra, sau đó từ cửa sổ xe bò lên đi ra ngoài, sau đó xông ào vào quán bar.

Đi vào liền nhìn thấy Ngải Giai Giai bị mấy tên con trai kéo hướng vào bên trong, lập tức nóng nảy mà hô to: "Này, mấy người buông cô ấy ra".

Trần Tiểu Ngoạn la to như thế, lập tức có mấy tên con trai đi ra, thế là đánh nhau.

"Giai Giai ——". Trần Tiểu Ngoạn vừa đánh, vừa hô to, nhưng mà người của đối phương quá nhiều, cô đánh ngã vài tên, lại tới vài tên, có vẻ không giống như chơi, còn đánh tiếp như vậy, Ngải Giai Giai khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Ngải Giai Giai không biết mình xảy ra chuyện gì, toàn thân vô lực, trước mắt mơ mơ hồ hồ, chỉ biết là có người buông lỏng cô đi.

Sau khi cô vừa đi vào quán bar, thì có một nhân viên phục vụ cầm một ly rất đẹp đưa cho cô, nói rượu bên trong là tự tay Tề Hiên pha chế, để cho cô uống. Cô nghe được tự tay Tề Hiên pha chế, không chút suy nghĩ liền uống. Kết quả mới uống xong, liền chóng mặt, đồ vật trước mắt bắt đầu lắc lư, thậm chí một người sẽ có mấy cái đầu.

Nhưng rượu này thật đúng là uống không tốt, cay chết.

Chương 67: Âm mưu (4)

Ngãi Giai Giai bị mấy tên con trai kéo đến lô ghế tối mờ của quán bar, sau đó đem cô ném ở trên ghế sa lon.

"A, thật là khó chịu ——". Ngãi Giai Giai bị người ném một cái như thế, rất không thoải mái, kết quả rất bất nhã mà ới ra ở bên cạnh.

Cô rất ít đụng rượu gì đó, trước kia cũng chỉ là uống một chút rượu nho, căn bản cũng không có cái gì, chính là rượu này quá mạnh rồi, một ly liền say.

Nhưng mà rượu cô đã uống, vì sao còn chưa thấy thiếu chủ?

Ngãi Giai Giai cố gắng giữ cho đầu óc thanh tỉnh, như vậy mới có thể gặp được thiếu chủ của cô, bằng không liền vô ích.

"Anh em, chúng ta ai lên trước đây?"- Ba tên con trai lôi Ngãi Giai Giai vào do dự nói.

"Mày lên trước đi"- Một tên đàn em từ chối.

"Cũng là mày trước đi".

"Không không không, cũng là mày trước".

Ba tên con trai cứ đẩy tới đẩy lui như vậy.

Bọn họ biết rõ cô gái nằm trên ghế sa lon là ai, cô ấy chính là người phụ nữ của Tổng giám đốc Tề thị, động đến cô ấy, cuộc sống về sau của bọn họ có thể sẽ khó qua. Nhưng mà cô ấy bất động, bọn họ hiện tại cũng không có ngày tốt lành, dù sao Diệp Tâm Phương cũng không phải một người dễ đối phó.

"Không bằng chúng ta chơi oẳn tù xì, ai thua người đó lên trước"- Một tên đề nghị.

"Được, chơi oẳn tù xì".

Ba tên con trai cứ như vậy ở trong ghế lô tối mờ nắm tay nâng lên, kết quả một tên

con trai có cây kéo bại bởi búa của hai tên khác, cho nên hắn ta đành phải lên trước.

"Người anh em, mau nhanh lên, xong việc liền lấy tiền rồi đi"- Hai tên khác thúc giục.

"Biết rồi, tao đây không phải chuẩn bị bắt đầu rồi sao?". Tên con trai run rẩy nói, sau đó vươn tay, tính thoát quần áo Ngãi Giai Giai.

Ông trời, phong lưu khoái hoạt vốn chính là một việc hưởng thụ, vì sao lúc này hắn lại cảm thấy có hương vị của địa ngục?

"Nhanh lên, đừng lằng nhằng, miễn cho tí nữa xảy ra chuyện rắc rối nào đó".

"Đừng thúc nữa, bằng không mày lên trước". Tên con trai chơi oẳn tù xì thua từ chối, sau đó lui về sau một bước, không dám thoát quần áo của Ngãi Giai Giai.

Người phụ nữ của Tề Hiên, nếu mà đụng phải anh ta, vậy chết chắc rồi.

"Ít lắm nhai, nhanh lên, bằng không chúng ta đều xong đời". Mặt khác hai tên con trai bắt hắn ta kéo lại, đổ lên trên người Ngãi Giai Giai.

"Giai Giai ——". Trần Tiểu Ngạo ở bên ngoài vừa đánh vừa gọi tên Ngãi Giai Giai.

"Hồngбет, người của bọn họ đến đây, chúng ta vẫn là nhanh lên thôi, miễn cho Tề Hiên đến, mạng cũng bị mất"- Một tên con trai bối rối nói.

"Tốt đừng nói nữa, vài phút đem cái thân của cô gái này phá đi, sau đó rời đi, nhanh lên!"- Một tên con trai thúc.

Nhưng mà hắn ta chẳng qua chỉ là thúc giục, chính mình căn bản lại không có động thủ.

"Thiếu chủ, thiếu chủ ——"- Ngãi Giai Giai say nên gào thét.

Thân thể cô xảy ra chuyện gì vậy, sao lại nóng nực như thế, vì sao mình nằm đây.

"Cô ta sắp tỉnh rồi, chúng ta cùng tiến lên". Ba tên không do dự nữa, xông tới, bắt đầu thoát quần áo Ngãi Giai Giai.

"Các người là ai, sao lại thoát quần áo của tôi vậy?". Ngải Giai Giai mơ mơ màng màng hỏi, nhưng vẫn còn có ý thức để ngăn cản bọn họ thoát quần áo của mình.

"Cô ấy không phải uống thuốc ư, sao còn thanh tỉnh như vậy"- Một tên con trai nghi vấn.

"Đừng để ý, hai đứa mày ngăn chặn cô ta, tao tới xử lý cô ta"- Một tên con trai khác dùng ngữ khí bất cứ giá nào nói.

Chính là lần cọ xát này, không đợi bọn họ xong việc, Tề Hiên đã tìm đến đây.

"Các người làm gì vậy, thả tôi ra". Ngải Giai Giai cố gắng giữ đầu óc thanh tỉnh, biết rõ sự tình không đúng vì vậy liều mạng mà giãy dụa.

Thiếu chủ tại sao lại để cho ba người này đè nặng cô, vì sao?

Chương 68: Một khắc nguy cơ

Tề Hiên bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến, ở bên ngoài quán bar liền nhìn thấy một tên tài xế té xỉu trên đất, nhưng mà anh cũng không có thời gian đi để ý tới chuyện khác, trực tiếp vọt vào trong quán rượu.

Mới vào đến trong quán rượu liền nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn đang cùng rất nhiều người đánh nhau, nhưng mà anh nhìn cả quán bar tối mờ một lần, cũng không thấy được Ngải Giai Giai, trong nội tâm càng nóng nảy hơn.

Trần Tiểu Ngoạn không phải nói Giai Giai trong này đấy sao, người đâu?

"Trần Tiểu Ngoạn, Giai Giai đâu?". Tề Hiên vừa vội vừa tức hỏi, không có ý định ra tay giúp Trần Tiểu Ngoạn.

Hiện tại anh không có thời gian đi cứu những người khác, chỉ muốn cứu Giai Giai của mình trở về.

Bọn người cùng Trần Tiểu Ngoạn đang đánh nhau thấy Tề Hiên đến đây, thì đều có chút run rẩy, thần sắc có chút bối rối.

"Bị mấy người kéo vào bên trong rồi, anh nhanh đi cứu cô ấy đi!". Lời của Trần Tiểu Ngoạn vừa mới dứt, Tề Hiên tựa như một trận gió mà vọt tới bên trong, làm cho người ta muốn ngăn cũng không kịp ngăn đón.

"Chết tiệt, một việc làm ăn tốt đều bị con nhóc mày làm hỏng, dù sao cũng là chết, hôm nay bố mày muốn mày trả giá thật nhiều". Một kẻ lưu manh nhìn thấy Tề Hiên vọt vào, vô cùng nổi giận, sau đó đem tất cả giận dữ phát tiết ở trên người Trần Tiểu Ngoạn.

"Chuyện tốt của bố hư rồi, bốn tiểu thư vui vẻ, hiện tại bốn tiểu thư muốn chạy trước, có bản lĩnh các người liền đuổi theo, bye bye ——". Trần Tiểu Ngoạn cọt nhả nói, sau đó chạy ra ngoài.

Toàn bộ người trong quán rượu đều đuổi theo, giống như muốn đem Trần Tiểu Ngoạn băm thây vạn đoạn vậy.

Tề Hiên chạy đến ghế lô trong quán bar, tìm từng cái từng cái ghế lô, những cửa ghế

lô kia đều trực tiếp bị anh đá văng ra, tìm nhiều gian cũng không thấy Ngải Giai Giai, anh cảm giác mình sắp điên.

Nếu như Giai Giai của anh thật sự đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ cho mọi người trả một cái giá vô cùng thâm.

Phanh —— một tiếng, Tề Hiên đạp một cái cửa của ghế lô ra, ba tên lưu manh kia ở bên trong bị dọa tới mức khiếp sợ không thôi, đều dừng lại động tác trong tay, cùng nhìn Tề Hiên ở cửa, Tề Hiên giống như một con quỷ vậy, toàn thân Tề Hiên đều là lửa.

Tề Hiên, Tổng giám đốc Tề thị, một người so với ma quỷ còn ma quỷ hơn, xem ra lần này bọn họ xong đời. Sự tình còn kém một chút như vậy liền hoàn thành, vậy mà lúc này, Tề Hiên đã đến đây.

Tề Hiên đá văng cửa, liền nhìn thấy ba tên con trai cùng nhìn anh, sau đó nhìn kỹ, phát hiện Ngải Giai Giai nằm trên ghế sa lon, quần áo trên người đã bị thoát khỏi hơn phân nửa, phần nộ không thôi, xông lên, một tên một cái đấm đánh ba tên kia ngã ở trên mặt đất.

"A ——".

Ba tên kia không có cơ hội đánh trả, trực tiếp bị một quyền của Tề Hiên đánh ngã trên mặt đất, đau đớn hét lên. Sau đó té chạy ra ngoài.

Tề Hiên vốn muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng là một bàn tay nho nhỏ lại đem anh kéo lại.

Một bàn tay nhỏ nhỏ này không có chút sức lực, anh có thể trực tiếp xem nhẹ, sau đó đuổi theo ba tên lưu manh kia, nhưng mà bàn tay nhỏ bé quen thuộc làm cho anh không muốn hất ra.

"Thiếu chủ ——". Khuôn mặt Ngải Giai Giai đỏ ửng, bật hơi kêu Tề Hiên.

"Giai Giai, không sao chứ, tại anh". Tề Hiên cởi áo khoác của mình ra, che ở trên người Ngải Giai Giai, thương yêu nói.

Thiếu một chút nữa, Giai Giai của anh đã bị người cường bức, nguy hiểm thật.

"Thiếu chủ, anh vì sao để cho ba người kia đụng đến em chứ, em không thích, ô ô ——". Ngải Giai Giai đóng chặt hai mắt lại, khóc lóc kể lể.

Bây giờ ý thức của Ngải Giai Giai rất là mơ hồ, chỉ nhớ rõ có ba gã đàn ông động tay động chân với cô, hơn nữa cô còn cho rằng là Tề Hiên phái tới. Cũng bởi vì cái nhận thức này, cho nên cô mới không có chống cự mãnh liệt.

Chương 69: Hoa bách hợp nở rộ

Tề Hiên nghe xong những lời này của Ngải Giai Giai, ngốc lạng.

Anh khi nào thì để cho ba tên kia đụng đến cô, mà ngay cả chính anh cũng không nỡ đụng cô, sao có thể để cho người khác đụng cô?

"Giai Giai, em làm sao vậy, tỉnh". Tề Hiên nhẹ nhàng vỗ mặt Ngải Giai Giai, cố gắng đánh thức cô.

"Thiếu chủ, làm sao anh còn chưa ra gặp em, em cũng đã uống ly rượu kia". Ngải Giai Giai say khướt nói, không ngừng kéo quần áo trên người Tề Hiên.

Cô nóng quá, từ trong trong nội tâm phát ra nóng, giống như sắp đem cô thiêu chết, hiện tại cô cần băng, cần một khối băng rất lớn.

"Giai Giai, em làm sao vậy?". Tề Hiên không để ý tới Ngải Giai Giai giở trò với anh, một lòng chỉ muốn biết cô rốt cuộc làm sao vậy.

"Em nóng quá, ách ——". Ngải Giai Giai mơ mơ màng màng trả lời, còn bất nhã mà đánh một cái nấc, lập tức một mùi rượu từ trong miệng của cô phát ra, thổi tới trên mặt Tề Hiên.

"Ông trời, ai cho em uống rượu mạnh". Tề Hiên nghe được mùi rượu này, tức giận hỏi.

Anh biết rõ Ngải Giai Giai chưa bao giờ đụng đến rượu, muốn uống chỉ là uống một chút rượu nho có độ tinh khiết rất thấp, hơn nữa anh cũng không cho phép cô uống rượu.

"Em nóng quá, khối băng, em muốn khối băng". Ngải Giai Giai xem Tề Hiên như khối băng, ôm anh thật chặt, cảm giác lấy tay ôm không đủ, còn dùng chân kẹp lấy Tề Hiên, càng kẹp càng chặt.

"Chết tiệt, bọn họ rõ ràng hạ dược với em". Phản ứng của Ngải Giai Giai như vậy, Tề Hiên liền biết nguyên nhân, vì vậy tức giận mắng chửi.

Anh luôn xem Ngải Giai Giai như một đóa hoa lúc nào cũng che chở chờ đợi nụ hoa

đó lớn lên nở ra, một đóa hoa chỉ được anh mở ra, một đóa hoa chờ anh tách ra, xem ra hôm nay phải biến cô thành một đóa hoa tươi nở rộ.

"Nóng quá, khối băng, em muốn". Ngải Giai Giai bắt đầu chỉ là ôm Tề Hiên, chính là về sau cảm giác lại không được, bắt đầu thoát quần áo Tề Hiên, thậm chí lật lại tình hình, đem mặt anh áp đến.

Tại sao cô nóng như thế, loại nóng này thật là khó chịu, thân thể giống như bị hỏa thiêu.

"Giai Giai, em xác định chuẩn bị tốt làm người đàn bà của anh sao?". Tề Hiên nhìn xuống dục vọng mãnh liệt, hỏi lần nữa.

Phụ nữ thích giở trò với anh, anh không có khả năng không có phản ứng, anh biết rõ Ngải Giai Giai hiện tại ở vào cái trạng thái gì, nhưng mà anh vẫn là nhìn không được muốn hỏi, trưng cầu ý kiến của cô, nhưng anh cũng biết, lúc này Ngải Giai Giai cho đáp án không phải là chủ ý của cô.

"Em muốn, em muốn ——". Toàn thân Ngải Giai Giai nóng bỏng, bộ dạng ra vẻ đói khát bám vào trên người Tề Hiên, mặt càng thêm đỏ bừng.

"Cho em ——". Lực ý chí của Tề Hiên hoàn toàn hỏng mất, phảng phất mình cũng bị người hạ độc, vô cùng điên cuồng.

"Ừ ——". Trong cơ thể Ngải Giai Giai nóng bỏng từ từ chiếm lấy, phát ra rên rỉ thoải mái, nhưng mà cô lại mơ mơ màng màng nhớ rõ chính mình giống như đem một gã đàn ông vừa lạ lẫm vừa quen thuộc ăn vậy, không ngừng trên người của anh cắn tới cắn lui.

Tại sao cô phải làm những điều này, đối với một gã đàn ông làm những sự tình này là không đúng, nhưng mà cô nóng quá, không làm những chuyện này cô sẽ không thoải mái.

Nhưng mà Tề Hiên thấy việc này đã hoàn thành, đương nhiên hưởng thụ lấy mỹ nhân yêu thương nhung nhớ, nhất là Giai Giai của anh.

Kích tình qua đi, Ngải Giai Giai mệt mỏi bất tỉnh nhân sự, ngủ say. Tề Hiên giúp cô mặc quần áo tử tế, nhìn thấy trên ghế sa lon máu đỏ tươi của xử nữ, rất là cao hứng.

Giai Giai đã chân chính trở thành người đàn bà của anh, không có bị tên con trai khác chạm qua, cô vẫn là hoa bách hợp trong suy nghĩ của anh, vẫn là tinh khiết trắng nõn như vậy, bởi vì cô chỉ thuộc về một mình anh.

Sau đó Tề Hiên giúp Ngải Giai Giai mặc quần áo tử tế, rồi ôm cô đi ra ngoài, tự mình đưa về biệt thự.

Ngải Giai Giai vẫn đang ngủ say, còn mơ tới chính mình cùng Tề Hiên một chỗ, ở trong rừng hoa dẫu tay bước chậm rãi, làm cho vô cùng cao hứng, căn bản không biết rõ xảy ra chuyện gì.

Chương 70: Em không phải cố ý

Sau khi Tề Hiên đưa Ngải Giai Giai đến gian phòng của cô, thương yêu ở trên trán của cô hôn một cái, sau đó đi ra ngoài, lấy điện thoại di động ra, gọi một dãy số, vừa kết nối một câu rất giống băng tuyết ngập trời mà cảnh cáo.

"Diệp Tâm Phương, cô nghe cho tôi, nếu như cô còn dám ra tay với Giai Giai, tôi tuyệt đối không buông tha cô, ngọc nát đá tan, kết quả này không phải cô muốn nhìn thấy chứ?". Sau khi nói xong Tề Hiên cúp điện thoại liền lập tức tắt máy, anh mới không muốn cùng Diệp Tâm Phương kia cãi nhau, miễn cho một bụng tức giận.

"Tề Hiên, anh ——". Diệp Tâm Phương muốn phản bác, nhưng mà Tề Hiên lại cúp máy, tức giận khiến cô lập tức bấm lại số điện thoại của Tề Hiên.

Diệp Tâm Phương nghe được câu kia ‘điện thoại bạn gọi máy đã đóng’, tức giận đến lấy di động đập phá.

"Đáng giận, cho tới bây giờ không ai dám đối tao như vậy, Ngải Giai Giai, tao muốn nhìn tình yêu của mày cùng Tề Hiên có bao nhiêu chắc chắn, hừ". Toàn thân Diệp Tâm Phương tràn đầy tức giận, sau đó cầm lấy túi xách chạy, bước nhanh đi ra ngoài.

Sau khi Tề Hiên cúp điện thoại, trở về cùng Ngải Giai Giai, ngồi ở đầu giường, nhìn bộ dạng cô ngủ say, càng nhìn càng có hương vị, đặc biệt dấu vết trên cổ cô, anh rất thích.

Khi Ngải Giai Giai tỉnh lại phát hiện cô nằm ở trong phòng của mình, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng đầu có chút đau, thân thể hình như cũng ê ẩm đau đớn, vì sao?

Kỳ quái, cô không phải đi một quán bar tìm thiếu chủ sao, làm sao có thể trở lại trong gian phòng của mình rồi?

Đợi chút, sự tình không đúng.

Trong đầu Ngải Giai Giai đột nhiên thoáng hiện hình ảnh một gã đàn ông từng bước một gần cận cô, cô còn thoát quần áo của anh ta, còn giống như không ngừng gặm anh ta, ôm anh ta, gắt gao quăn ở cùng một chỗ.

Ông trời, cô không phải đem cái kia cho một gã đàn ông chứ?

Ngãi Giai Giai sốt ruột, lập tức vén chần lên, kiểm tra. Đã thấy quần áo trên người cô hoàn hảo, lập tức thở dài một hơi, nhưng mà trong lúc lơ đãng phát hiện dấu hôn trên cánh tay, không chỉ có là cánh tay, khắp nơi đều có, hơn nữa lau lau thế nào cũng không được.

Trên người cô tại sao có thể có những thứ này?

"Không thể nào, mình làm sao có thể đối một gã đàn ông làm chuyện như vậy, không có khả năng ——". Ngãi Giai Giai nóng nảy, gấp đến độ khóc lên, không ngừng lấy tay lau dấu hôn trên người, lau đến độ trên làn da hiện lên những chấm đỏ nhỏ, thậm chí xuất hiện tơ máu, cũng không có dừng tay.

Cô tuy hơi dần một chút, nhưng mà không phải ngu ngốc, sống mười tám năm, làm sao có thể không rõ chuyện giữa nam nữ, dù cho không có người nói cho cô biết, tạp chí cùng trên TV cũng sẽ có. Các loại dấu hiệu nói rõ, cô đã cùng đàn ông đã xảy ra quan hệ.

"Mình làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, mình làm sao có thể có lỗi với thiếu chủ như vậy, sẽ không, cái này nhất định là mộng, không phải là thật sự". Ngãi Giai Giai dùng sức lau, kết quả thật sự làn da trên cánh tay bị lau đến xuất huyết rồi.

Nhưng mà thân thể đau đớn nói cho cô biết, đây hết thảy đều là thật sự, cô thất thân, hơn nữa cô còn không biết mất cho người đàn ông nào, lần đầu tiên của cô cho một người đàn ông xa lạ. Nhưng mà vì sao cô cảm thấy người đàn ông kia có chút quen thuộc?

"Ô ô ——". Ngãi Giai Giai ngừng tra tấn cánh tay của mình, ôm đầu gối, ngồi ở trên giường khóc.

Cô làm sao có thể tùy tiện đem chính mình cho người đàn ông khác chứ, không đúng, hẳn là cô tùy tiện cho người đàn ông khác cái kia, thật sự là một cô gái không biết xấu hổ, cô tại sao lại trở nên vô sỉ như thế?

"Thực xin lỗi, em không phải cố ý, em thật không phải là cố ý". Ngãi Giai Giai không ngừng tự nói, nhận lỗi.

Thiếu chủ nói đợi cô lớn lên làm vợ của anh, cô lại làm ra chuyện như vậy, từ nay về sau làm như thế nào đối mặt thiếu chủ?

Chương 71: Mất mặt

Ngãi Giai Giai không ngừng đau khổ ở trong thế giới của mình, thấp giọng nước nỡ, khóc đến độ con mắt đều sưng đỏ, trong nội tâm đã sớm đem mình mắng trăm ngàn lần.

Tề Hiên trông chừng Ngãi Giai Giai cả một buổi chiều, vì thế đi ra ngoài tìm chút gì đó ăn, sau khi ăn xong đã rất nhanh trở về gian phòng Ngãi Giai Giai. Nhưng mà mới tới cửa, chợt nghe thấy tiếng khóc bên trong, thế là đẩy cửa vào.

"Giai Giai tại sao khóc vậy?". Tề Hiên ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng hỏi.

"Thiếu chủ, thực xin lỗi, em thực xin lỗi anh". Ngãi Giai Giai nhìn thấy người đến là Tề Hiên, vì vậy khóc và nói, vẻ mặt hối hận, có một loại cảm giác không dám đối mặt với anh.

"Làm sao em thực xin lỗi anh". Tề Hiên cứng chiều mà hỏi, còn sờ sờ đầu Ngãi Giai Giai.

"Em bị một người đàn ông ấy, không đúng, là em đem một người người đàn ông ấy". Ngãi Giai Giai giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện, chợt dạ nói.

"Cái gì?". Bộ dạng của Tề Hiên ra vẻ cố ý giả bộ như cái gì cũng không biết, cùng Ngãi Giai Giai nói giỡn.

Anh ngu ngốc không nhận ra dáng vẻ của Giai Giai thật đúng là rất đáng yêu, cũng rất hợp khẩu vị, hiện giờ anh giống như một con dã thú đang đói bụng, muốn ăn cô.

"Chính là —— chính là cùng đàn ông làm cái kia".

Muốn cô nói như thế nào chứ, quá mất mặt, vì chuyện này thật là khó nói, loại sự tình này, nói ra miệng như thế nào được.

"Cùng đàn ông làm gì?". Bộ dáng của Tề Hiên vẫn ra vẻ không hiểu.

"Chính là ô ô ——". Ngãi Giai Giai nói không nên lời, mà khóc lên.

"Ngoan ngoãn, đừng khóc, kỳ thật anh cũng bị một cô gái ấy, không đúng, là anh

cũng đem một cô gái ấy"- Tề Hiên đê tiện tà ác nói.

Giai Giai của anh chính là đáng yêu, ngay cả nhận sai bộ dạng cũng ngây thơ như vậy.

"Cái gì?". Ngải Giai Giai ngừng khóc, kinh ngạc hỏi, ngây ngốc dùng ánh mắt nhìn Tề Hiên.

"Giai Giai, em cũng bởi vì chuyện này mà khóc ư, đừng thương tâm nữa, người đàn ông trong miệng em chính là anh, mà cô gái trong miệng anh chính là em". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, cười hì hì giải thích.

Anh vẫn còn muốn trêu chọc cô bé ngốc này, nhưng mà tiếng khóc của cô làm cho anh thật sự là không đành lòng tiếp tục trêu chọc cô.

"A ——" Ngải Giai Giai bị vây trong khiếp sợ, trong óc không ngừng hiện hình ảnh cô to gan cởi quần áo của Tề Hiên, cuối cùng xấu hổ mà trốn vào trong chăn.

Ông trời, cô rõ ràng đem thiếu chủ làm cái kia, mất mặt quá!

"Giai Giai, đã trễ rồi, anh cũng muốn ngủ". Tề Hiên đê tiện cười cười, cũng chui vào trong chăn.

"Không nha, anh đi chỗ khác ngủ đi, mắc cỡ chết được". Ngải Giai Giai không được tự nhiên mà cự tuyệt.

Ngải Giai Giai biết rõ người đàn ông kia là Tề Hiên, cho nên tâm tình cực kỳ dễ chịu, hiện tại không hề thương tâm nữa, chỉ là xấu hổ.

"Em nhất định muốn anh đi ư, anh đi đó". Bộ dạng của Tề Hiên ra vẻ trêu đùa, hù dọa Ngải Giai Giai.

"Không được, không được đi". Ngải Giai Giai lập tức vén chăn lên, ôm anh, ngây thơ mà cầu khẩn: "Không cần rời khỏi em được không?".

"Ngốc, em ngốc như thế, anh làm sao mà cam lòng vứt bỏ em lại một mình, vạn nhất em lại bị người lừa gạt đi quán bar, sau đó uống rượu, lại đi gặm đàn ông khác thì làm sao

bây giờ?". Tề Hiên lấy tay điểm cái mũi Ngải Giai Giai, vui vẻ nói.

"Em đây về sau sẽ thông minh một chút, không tùy tiện tin tưởng người khác thì được rồi, mắc cỡ chết được". Ngải Giai Giai lần nữa che kín đầu, thái độ xấu hổ của con gái đều lộ ra toàn bộ.

"Em hoàn toàn có thể tin tưởng anh, mặc dù em bây giờ rất giống tiểu hồng mao[1], mà anh rất giống con sói kia"- Tề Hiên nháy mắt mấy cái liền, dè tiện tà ác nói.

[1] cô bé đội mũ đỏ

"Vì sao?"- Ngải Giai Giai không rõ.

"Bởi vì ——". Tề Hiên còn muốn tiếp tục cùng Ngải Giai Giai chơi đùa, nhưng mà điện thoại đột nhiên vang lên, hơn nữa là điện thoại riêng của anh, chính là bởi vì như thế, anh không thể không tiếp.

Số điện thoại di động riêng của anh chỉ có vài người biết, Ngải Giai Giai, anh em họ Nghiêm, bà Lâm cùng ông Lâm, mà ngay cả ba anh cũng không biết.

Tề Hiên nhận nghe điện thoại, nghe anh em họ Nghiêm báo cáo tin tức, sau khi nghe xong liền cúp điện thoại.

"Giai Giai, công ty có việc gấp, anh phải đi xử lý, em nghỉ ngơi cho khỏe, ngoan nha!". Tề Hiên dụ dỗ Ngải Giai Giai, sau đó hôn cô một cái, liền đứng lên.

Ngải Giai Giai ngoan ngoãn gật gật đầu, tuy rất muốn đi theo trợ giúp anh, nhưng mà thiếu chủ đã kêu cô nghỉ ngơi thật tốt, cô vẫn là ngoan ngoãn ở nhà, miễn đi làm vướng bận thêm.

Tề Hiên lần nữa lưu luyến liếc nhìn Ngải Giai Giai, sau đó rời đi.

Diệp Tâm Phương ngưng hẳn giúp đỡ kinh tế đối với Tề thị, hiện tại Tề thị gặp phải vấn đề tài vụ nghiêm trọng, không có tài chính quay vòng, anh phải đi Tề thị xem một chút.

Chương 72: Đứng ngồi không yên

Tề Hiên đi rồi, Ngải Giai Giai đứng ngồi không yên, vì vậy rời giường, thay quần áo xong, đến phòng khách ngồi.

"Giai Giai, vết thương ở chân con còn chưa khỏe, sao lại không nghỉ ngơi đi?"- Bà Lâm quan tâm hỏi.

"Mẹ Lâm, con ngủ đủ rồi. Đúng rồi mẹ Lâm, người biết Tề thị đã xảy ra chuyện gì ư, thiếu chủ hình như rất vội nha".

Trước cô chỉ nghe thiếu chủ nói qua, Tề thị cần tiền, hơn nữa là rất nhiều tiền, cho nên anh mới phải cùng Diệp Tâm Phương đính hôn.

Nếu cô có năm ngàn vạn, như vậy thiếu chủ cũng không cần cùng Diệp Tâm Phương đính hôn, như vậy hẳn là tốt nhất!

Ngải Giai Giai tưởng tượng chính mình có được năm ngàn vạn, sau đó cầm lấy đi đổi tự do cho Tề Hiên.

"Có lẽ là vấn đề tiền bạc thôi, thiếu chủ sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, vẫn là con mau đem vết thương ở chân của con dưỡng cho tốt đi, miễn cho thiếu chủ lo lắng". Bà Lâm ngồi vào bên người Ngải Giai Giai, giống như quan tâm con gái của mình.

"Bây giờ con nên làm cái gì mới có thể trợ giúp thiếu chủ đây, anh ấy giống như rất không nguyện ý cùng Diệp Tâm Phương đính hôn"- Khuôn mặt Ngải Giai Giai khổ sở nói ra.

Năm ngàn vạn thật sự rất nhiều, cô đi nơi nào lấy năm ngàn vạn chứ?

"Cô bé ngốc, thiếu chủ không hy vọng khuôn mặt con khổ sở, đừng suy nghĩ nữa, ta đi nấu cơm". Bà Lâm cười an ủi Ngải Giai Giai, sau đó đi đến phòng bếp.

"A ——". Ngải Giai Giai ngây ngốc trả lời, chính là trong nội tâm vẫn muốn giúp Tề Hiên, nhưng mà cô lại bất lực, cực kỳ bất đắc dĩ.

Ngải Giai Giai ngồi trong đại sảnh phát sầu, nghĩ làm sao mới có thể gom đủ năm

ngàn vạn, nhưng mà mặc kệ nghĩ thế nào, đều gom góp không đủ.

Diệp Tâm Phương đi vào biệt thự Ngải Giai Giai ở, dùng danh nghĩa vị hôn thê của Tề Hiên mà trực tiếp xông vào, bảo vệ cửa cũng không dám ngăn cản, cứ như vậy để cho cô ta tiến vào.

Ngải Giai Giai nhìn thấy Diệp Tâm Phương đi đến, rất là kinh ngạc, cũng có chút sợ hãi, run rẩy đứng lên, sợ hãi nhìn cô ta, sợ tới mức lời nói cũng không dám nói .

"Tề Hiên đâu?"- Diệp Tâm Phương kiêu ngạo hỏi.

"Thiếu chủ đi Tề thị"- Ngải Giai Giai giống như một con cừ non nhỏ, ngoan ngoãn trả lời.

Cô gái này giống như một cái mồi lửa, tùy thời đốt cháy người.

"Thì ra không có ở đây, hừ, mặc kệ anh ta cố gắng thế nào, nếu như không có Diệp Tâm Phương tao, như vậy Tề thị nhất định sẽ phá sản, đây chính là kết quả anh ta đắc tội với tao". Diệp Tâm Phương đắc ý kiêu ngạo nói, sau đó tự động ngồi xuống, bộ dạng ra vẻ nữ chủ nhân.

Tề Hiên dám đối với cô như vậy, cô không cho anh ta chút giáo huấn sao được, cùng lắm thì cũng không cần phải đánh hôn, loại đàn ông này cô nhìn cũng chướng mắt!

Nhưng mà chuyện đã xong rồi, giống như rất không có ý nghĩa, cô phải làm tiếp chút chuyện mới được.

"Tề thị đã xảy ra chuyện gì, có phải là cô đã làm gì không?". Ngải Giai Giai nóng nảy, có chút xúc động, lập tức chất vấn Diệp Tâm Phương.

"Mày đây là thái độ gì, nếu như không có Tề Hiên, mày chỉ là một ma tước không có ý nghĩa, chớ ở trước mặt tao hô to gọi nhỏ, mày không có tư cách". Diệp Tâm Phương ra vẻ đại tiểu thư, không thềm để ý Ngải Giai Giai.

Theo cô biết, Ngải Giai Giai chỉ là bé gái mồ côi ở vùng quê nhỏ nào đó, nếu như không phải Tề Hiên, cô ta chỉ sợ sớm đã chết rồi.

"Tôi biết, thiếu chủ không ở đây, mời cô trở về đi". Ngải Giai Giai cúi đầu xuống, khúm núm nói.

Diệp Tâm Phương này quá dữ tợn, thật đáng sợ, cô không muốn gặp lại cô gái này.

"Anh ta không ở đây rất tốt, tao tới tìm mày là được rồi". Ánh mắt Diệp Tâm Phương hiện lên khôn khéo, tà ác cười.

Cô muốn đến nhìn một chút, tình yêu của Tề Hiên và Ngải Giai Giai có giá trị bao nhiêu tiền.

"Tìm tôi làm gì?". Ngải Giai Giai hít sâu, sợ hãi hỏi.

Diệp Tâm Phương tìm cô, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt.

"Bàn chuyện giao dịch". Trên mặt Diệp Tâm Phương vẫn luôn là nụ cười gian trá, nhìn sơ qua cũng biết là một con sói lớn ăn một tiểu bạch thỏ.

Chương 73: Bàn chuyện giao dịch

Ngãi Giai Giai nghe xong những lời này của Diệp Tâm Phương, con mắt trừng càng lớn, càng thêm kinh ngạc.

Bàn chuyện giao dịch, Diệp Tâm Phương này muốn cùng cô nói chuyện giao dịch gì, cô có đồ vật gì đó có thể cùng cô ấy giao dịch?

"Như thế nào, choáng váng sao?"- Diệp Tâm Phương khinh thường hỏi.

Thật không rõ, Tề Hiên một người đàn ông ưu tú như thế, làm sao có thể yêu thích một cô gái gốc như vậy?

"Cô muốn cùng tôi nói chuyện giao dịch gì?"- Ngãi Giai Giai hỏi.

"Cô ra cái giá, sau đó cầm tiền, vĩnh viễn rời khỏi Tề Hiên, chính là chuyện giao dịch này". Diệp Tâm Phương khinh thường nói, tựa hồ không đem tiền cùng Tề Hiên làm thành một chuyện.

"Cái gì?"- Ngãi Giai Giai kinh ngạc nói.

Muốn cô rời khỏi thiếu chủ, hơn nữa là rời khỏi vĩnh viễn, không, cô làm không được, cô không thể không có thiếu chủ.

"Cô muốn bao nhiêu tiền cũng có thể, chỉ cần cô mở miệng ra, tôi cam đoan thỏa mãn cô, chỉ cần cô rời khỏi Tề Hiên, như thế nào, rất nhiều tiền". Diệp Tâm Phương tiếp tục dụ hoặc Ngãi Giai Giai.

"Không, tôi không muốn rời khỏi thiếu chủ, tôi không muốn ——". Ngãi Giai Giai cự tuyệt, thần sắc có chút bối rối.

Cô không muốn rời khỏi thiếu chủ, tuyệt không muốn, mặc kệ lấy cái gì để đổi, cô cũng không muốn.

"Nghĩ cho kỹ, con nhóc, có lẽ cả đời này mày cũng không kiếm ra được nhiều tiền như vậy, bỏ qua cái thôn này sẽ không có một cửa hiệu khác đâu".

"Không ——". Ngải Giai Giai điên cuồng hô to một tiếng, khiến bà Lâm ở phòng bếp cũng bị dọa đi ra.

"Giai Giai, con làm sao vậy?". Bà Lâm mặc tạp dề vội vàng đi ra chính là vì lo lắng, nhưng mà vừa đến đại sảnh liền nhìn thấy Diệp Tầm Phương, vì vậy khuôn mặt không vui mà nói.

"Sao cô lại tới đây?".

"Tôi tới xem Giai Giai một chút, cái này không quá đáng đi, bà Lâm"- Diệp Tầm Phương khiêu khích nói.

"Đi ra ngoài, trong này không chào đón cô, cô đi ra ngoài cho tôi"- Bà Lâm tức giận đuổi người.

"Bà Lâm, nhưng mà trong này tôi là nữ chủ nhân tương lai, bà có thể suy nghĩ cho kỹ, đặc tội tôi, đối với bà không có gì hay. Ngược lại, bà chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tôi cam đoan cuộc sống của bà có thể trải qua rất tốt". Ngự khí của Diệp Tầm Phương mang theo một chút cảnh cáo.

"Cô bây giờ còn chưa phải là nữ chủ nhân trong này, chờ cô trở thành nữ chủ nhân rồi hãy nói, rút đi". Bà Lâm không sợ Diệp Tầm Phương, tiếp tục đuổi người.

Người phụ nữ này nhìn khiến cho người chán ghét, nếu như không phải cô ta có mấy đồng tiền dơ bẩn, chỉ sợ sớm đã bị người vì xem không thuận mắt mà đánh một trận.

"Bà già, không biết tốt xấu muốn đối mặt với tôi sao?". Diệp Tầm Phương tức giận nói, sau đó đứng lên, đi đến trước mặt bà Lâm, giơ tay lên, muốn cho bà Lâm một cái tát.

Bà Lâm đứng yên, chờ Diệp Tầm Phương, cũng không sợ hãi bàn tay của cô ta.

Không phải là một cái tát thôi sao, đánh bà, thì bà có lý do đánh trả.

Diệp Tầm Phương ở trước mặt bà Lâm giơ bàn tay lên, tính tát bà một cái, nhưng mà Ngải Giai Giai cũng rất lo lắng, bối rối nói: "Mẹ Lâm ——".

Chính là lời vừa mới dứt, đột nhiên bên tai ba —— một tiếng, vô cùng vang dội,

trong tai cô còn có thanh âm ong ong.

Diệp Tâm Phương làm bộ muốn đánh bà Lâm, nhưng thật ra là đánh Ngãi Giai Giai đứng ở bên cạnh bà Lâm.

Ngãi Giai Giai bị Diệp Tâm Phương đánh cho một cái tát, năm ngón tay lập tức trên mặt của cô, cũng trong nháy mắt đau rát truyền ra.

"Diệp Tâm Phương, cô dám đánh Giai Giai?". Bà Lâm đỡ lấy thân thể Ngãi Giai Giai không ổn định, tức giận chất vấn Diệp Tâm Phương.

"Như thế nào không dám, tôi còn dám đánh nữa đây?". Diệp Tâm Phương nói xong, giơ tay lên, tính cho Ngãi Giai Giai một bạt tai nữa, nhưng mà bàn tay đi ra, lại đánh không nổi nữa, bởi vì có người ở sau lưng gắt gao vịn cổ tay cô ta.

Chương 74: Điều kiện

Tề Hiên nhận được điện thoại của ông Lâm, nói Diệp Tâm Phương chạy đến biệt thự tìm Ngải Giai Giai gây phiền toái, vì vậy vội vàng chạy về, vừa vặn bắt gặp một màn này.

"Diệp Tâm Phương, tôi đã cảnh cáo cô, không được phép lại ra tay với Ngải Giai Giai, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô". Tề Hiên lãnh mạc mà trừng mắt Diệp Tâm Phương, lực đạo trong tay không ngừng tăng thêm, toàn thân tản ra sát khí, rất giống như muốn đem Diệp Tâm Phương bóp chết.

Khi thấy năm ngón tay trên mặt Ngải Giai Giai thì lòng của anh liền bị nhéo đau. Vết thương ở chân Giai Giai còn chưa khỏe, trên mặt lại bị thương nữa rồi, đáng giận.

"A —— anh buông tay, đau quá". Diệp Tâm Phương o o kêu đau nói, cố gắng giãy giụa, nhưng mà giãy không được, vì lực đạo của Tề Hiên thật sự là rất lớn.

"Cô cũng biết đau, vậy lúc cô đánh người sao không suy nghĩ, người khác cũng sẽ đau?". Tề Hiên cười lạnh nói, lực đạo lại tăng lên một chút.

"A ——". Diệp Tâm Phương đau kêu to, nhịn đau đón ở cổ tay, rống to với Tề Hiên: "Anh dám đối với tôi như vậy, anh phải biết có kết cục thế nào".

Tề thị còn cần cô, cho nên cô dám cam đoan, Tề Hiên không dám đối với cô như thế.

"Cái dạng gì, hiện tại không phải là cái dạng này ư, cô đã đình chỉ chi trợ cho Tề thị, cho nên cô đối với tôi mà nói đã không còn bất luận uy hiếp gì, Tề thị mất thì mất, tôi có thể trở lại, nhưng mà nếu cô dám bắt nạt Giai Giai, tôi hiện tại khiến cho cô trả giá thật nhiều". Tề Hiên dùng sức bóp tay Diệp Tâm Phương, cảnh cáo.

"Tề Hiên, tôi có thể chi trợ Tề thị một lần nữa, để cho Tề thị khỏi phải phá sản, nhưng mà điều kiện chính là anh phải lấy tôi". Diệp Tâm Phương cười lạnh nói, nhịn xuống cơn đau kịch liệt ở cổ tay.

Tề Hiên yêu Ngải Giai Giai như vậy, cô liền cố tình muốn chia rẽ bọn họ, làm cho bọn họ vĩnh viễn không thể cùng một chỗ. Đây chính là kết cục mà bọn họ đắc tội với cô.

Hai người yêu nhau không thể cùng một chỗ, loại cảm giác này nhất định vô cùng thống khổ.

"Năm mơ, cưới loại phụ nữ như cô về, nhất định hàng đêm tôi sẽ gặp ác mộng". Tề Hiên châm chọc nói, sau đó dụng lực hát lên, vung Diệp Tâm Phương lên trên ghế sa lon.

"A ——". Diệp Tâm Phương kinh hoảng mà kêu một tiếng.

"Thiếu chủ, anh không sao chứ". Sau khi Tề Hiên hát Diệp Tâm Phương ra, Ngải Giai Giai đã đi lên, kiểm tra tay Tề Hiên, xem anh có bị thương không.

"Yên tâm, anh không sao, nhưng mà mặt của em ——".

Dấu tay trên mặt Ngải Giai Giai làm anh thấy rất đau lòng, thực hận không thể để lại dấu tay trên mặt anh.

"Không có việc gì, đau một lúc thì tốt rồi". Ngải Giai Giai cười nói, để cho Tề Hiên an tâm.

"Tề Hiên, anh đối với tôi như vậy, anh nhất định sẽ hối hận, tôi sẽ khiến anh trở về cầu xin tôi". Diệp Tâm Phương tức giận rống to với Tề Hiên.

Đáng giận, tại sao những người này không thể thuận ý của cô, không nên đối nghịch với cô.

"Cút đi". Tề Hiên không để ý tới Diệp Tâm Phương, thái độ đối với cô ta vô cùng ác liệt.

Đối với người đàn bà này, thái độ của anh chính là không thể chịu nổi.

"Hừ, anh có thể suy nghĩ cho kỹ, nếu như Tề thị ngã, cha anh Tề Hùng có thể sẽ tức chết, mà chú của anh Tề Triển thì càng có cơ hội đem anh diệt trừ, đến lúc đó anh gặp phải cái cục diện gì"- Diệp Tâm Phương đặc ý nói.

Cô chính là biết rõ Tề Hiên, cô biết rõ nhược điểm của Tề Hiên ở nơi nào, một là Ngải Giai Giai, một là Tề thị, cô đã không đụng được Ngải Giai Giai, như vậy phải đi động Tề thị, xem Tề Hiên lựa chọn như thế nào.

Tề thị là mẹ của Tề Hiên dùng tính mạng đổi lấy, nó thực là rất quý đây!

"Cút đi ——". Tề Hiên tức giận rống to, cũng không có nói có nguyện ý tiếp nhận điều kiện Diệp Tâm Phương đưa ra hay không.

Vốn chỉ là muốn cùng người đàn bà này đính hôn mà thôi, mà bây giờ rõ ràng phát triển đến phải kết hôn với người đàn bà này, ghê tởm.

Ngãi Giai Giai nhìn thấy trên mặt Tề Hiên tất cả đều là bất đắc dĩ, tâm cũng đau theo.

Thiếu chủ gặp phải khó khăn, hơn nữa là một khó khăn vô cùng lớn, cô biết rõ thiếu chủ không muốn Diệp Tâm Phương, nhưng mà Tề thị lại cần Diệp Tâm Phương, cho nên thiếu chủ thật khó khăn, cô nên làm cái gì bây giờ cho phải đây?

"Tề Hiên, tôi cho anh thời gian một ngày suy nghĩ kỹ càng, đem thời gian chúng ta đính hôn đổi thành thời gian kết hôn, tôi tính xem, hình như chỉ có hai ngày. Nghĩ cho kỹ rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ mở máy hai mươi bốn tiếng đồng hồ chờ anh, ha ha ——". Diệp Tâm Phương điên cuồng cười to, sau đó đi ra ngoài cửa, đi tới cửa thì lại ngừng lại, quay người lại, nhìn Ngãi Giai Giai, nhú mày nói: "Ngãi Giai Giai, nếu như cô cũng suy nghĩ kỹ, nhớ rõ liên lạc với tôi đó!".

Diệp Tâm Phương nói xong, lại là một trận cười thoải mái, chính là cười ha hả đi ra ngoài.

"Giai Giai, Diệp Tâm Phương vì sao nói muốn em nghĩ cho kỹ, cô ta rốt cuộc nói cái gì với em?"- Tề Hiên sốt ruột hỏi.

Ngãi Giai Giai đầu óc trì độn, người thì ngốc, người khác nói vài câu có thể đem cô lừa gạt đi, anh thật lo lắng Diệp Tâm Phương nói bậy gì đó với Ngãi Giai Giai?

"Không nói gì, nói đúng là một vài lời không dễ nghe..., nói em là ma tước gì đó". Ngãi Giai Giai xấu hổ nói.

Cô không thể để cho thiếu chủ biết rõ Diệp Tâm Phương vừa rồi nói giao dịch với cô, hiện tại thiếu chủ đã đủ phiền toái rồi, cô không muốn tăng thêm cho anh phiền toái một lần nữa.

"Chỉ là như vậy thôi sao?"- Tề Hiên nghi vấn.

"Chỉ là như vậy mà thôi, Diệp Tâm Phương cô ấy chỉ nói là em là con ma tước, không xứng với thiếu chủ, đả kích em mà thôi. Chính là mặc kệ xứng hay không xứng, em cũng sẽ không rời khỏi thiếu chủ". Ngải Giai Giai ngây thơ nói, cố gắng đem tâm tình của mình bởi vì nói dối nên chột dạ mà che dấu đi.

"Lúc này em lại trở nên thông minh, nhưng anh yêu thích Giai Giai như vậy". Tề Hiên cứng chiều nói, nhưng mà lúc này mới chú ý tới năm ngón tay trên mặt cô, hơn nữa so với vừa rồi càng sưng hơn.

"Giai Giai, mặt của em còn đau không?".

Diệp Tâm Phương chết tiệt, rõ ràng ra tay nặng như thế, đánh cho mặt Ngải Giai Giai đều xuất hiện vết máu.

Tề Hiên bởi vì năm ngón tay trên mặt Ngải Giai Giai mà vô cùng tức giận, hận không thể đem cái Diệp Tâm Phương kia tháo thành tám miếng.

"Thiếu chủ, không có chuyện gì, em không đau". Ngải Giai Giai cố gắng cười, dùng cái này để dỗ dành Tề Hiên, không để cho anh khổ sở quá.

"Không đau mới là lạ, ngoan ngoãn ngồi yên, anh đi lấy rượu thuốc thoa cho em". Tề Hiên lôi kéo tay Ngải Giai Giai, để cho cô ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó chính mình đi tìm rượu thuốc cùng vài bông.

Bà Lâm nhìn đến hai người bọn họ thân mật như thế, cũng không muốn quấy rầy bọn họ, vì vậy lui xuống.

Diệp Tâm Phương bực tức vội vàng đi ra cửa chính của biệt thự, còn quay đầu lại hung tợn trừng mắt liếc. Trong mắt lộ vẻ hận ý cùng tức giận.

"Tề Hiên, Ngải Giai Giai, các người chờ đó cho tôi, tôi xem các người có thể cười đến khi nào".

Tề Hiên, người đàn ông này còn rất có khí phách, không như bọn đàn ông khác, chỉ biết vây quanh cô, nếu như thu phục được người đàn ông này, cũng không tồi lắm.

Diệp Tâm Phương cười đắc ý, ảo tưởng chính mình mặc áo cưới màu trắng, nắm tay Tề Hiên đi vào lễ đường, kết thành vợ chồng.

"Tề Hiên, anh sẽ là người đàn ông của tôi, nhất định sẽ như vậy". Diệp Tâm Phương rất có tự tin mà cười nhẹ một tiếng, mới xoay người rời đi.

Tề Hiên là cô đã định rồi, cho nên Ngải Giai Giai bắt buộc phải rời khỏi Tề Hiên, như vậy cô mới có cơ hội.

Chương 75: Nội tâm giãy dụa

Tề Hiên rửa sạch vết thương trên mặt cho Ngải Giai Giai, sau đó bôi rượu thuốc.

"A ——". Ngải Giai Giai nhin đau không được kêu một tiếng.

Mới vừa rồi còn không biết đau, sao lúc này lại trở nên đau đớn như vậy, xem ra bạt tai này thật là không dễ chịu.

"Có phải là rất đau, anh giúp em thối một chút". Tề Hiên thương yêu nói, sau đó dùng miệng nhẹ nhàng hướng vết thương trên mặt Ngải Giai Giai thối, dùng cái này để giảm bớt đau đớn của cô.

Đối với cô gái này, lúc nào tâm tính anh cũng luôn ghi nhớ phải bảo vệ cùng yêu quý, nhưng vì sao anh lại có thể làm cho cô bị thương như thế cơ chứ?

Tề Hiên bởi vì chính mình không thể bảo vệ tốt được cho Ngải Giai Giai mà tự trách, nụ cười trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là sự tức giận.

"Thiếu chủ, anh làm sao vậy, tức giận ư, có phải là Giai Giai làm sai chỗ nào, chọc anh tức giận?". (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ngải Giai Giai nhìn thấy vẻ mặt Tề Hiên tức giận, cũng nâng khuôn mặt khổ sở hỏi anh.

Cô không thích thiếu chủ không vui, cũng không thích anh tức giận.

"Giai Giai, em thật sự là quá thiện lương, là anh đang giận chính mình, vì sao không thể bảo vệ em cho tốt, lại để cho em bị thương". Tề Hiên nhẹ nhàng chạm đến vết thương trên mặt Ngải Giai Giai, vẻ mặt thương tiếc.

"Thiếu chủ, đừng tức giận, em đây không phải rất tốt đấy sao, thân thể bị chọc tức, em cũng biết đau lòng đấy". Ngải Giai Giai làm nũng nói, ý đồ trêu chọc cho Tề Hiên vui vẻ.

"Đối mặt với em, bực tức của anh vĩnh viễn cũng sẽ không quá dài". Tề Hiên vui vẻ cười, bất đắc dĩ nói.

Chỉ cần Ngải Giai Giai cười một cái, bực tức của anh có thể trong nháy mắt tan thành

mây khói, thật sự là thần kỳ!

"Có một số việc đã phát sinh, tức giận nữa có làm được gì đâu, cho nên không có được tức giận, ha ha"- Ngải Giai Giai ngây ngốc nói.

Tất cả mọi người nói cô ngốc, ngay cả thiếu chủ cũng nói cô ngốc, nhưng mà cô cũng không cho là như vậy, có thể dụ cho thiếu chủ vui vẻ, ngu ngốc một chút, cũng là đáng. Ngốc có thể đổi lấy nụ cười của thiếu chủ, cô nguyện ý chính mình ngốc.

"Đúng, anh không tức giận, có em ở bên cạnh anh đây, tức giận cái gì cũng biến mất"- Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, thỏa mãn nói.

"Thiếu chủ, nếu có một ngày em rời khỏi anh, anh có thể nhớ tới em hay không, có thể quên em hay không?"- Ngải Giai Giai đột nhiên hỏi.

Không biết rõ vì sao, trong đầu cô vẫn nhớ giao dịch Diệp Tâm Phương mới vừa nói. Thiếu chủ hiện tại gặp phải khó khăn, cần tiền gấp, mà anh lại không muốn cùng Diệp Tâm Phương kết hôn, nhưng mà lúc này Diệp Tâm Phương tìm tới, cô có nên đáp ứng giao dịch của Diệp Tâm Phương hay không, cùng cô ta yêu cầu năm ngàn vạn đi trợ giúp thiếu chủ ?

Chính là bởi vì như vậy, cô nhất định phải rời khỏi thiếu chủ, nhưng mà cô tuyệt không muốn rời khỏi thiếu chủ mà!

"Giai Giai, vì sao đột nhiên hỏi cái vấn đề này?"- Tề Hiên có chút không vui hỏi.

Anh không thích Ngải Giai Giai hỏi loại vấn đề này, càng không muốn bàn luận loại vấn đề này.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn hỏi một chút. Cuộc sống thế sự vô thường, em chỉ là muốn biết rõ một chút chuyện có thể phát sinh không thôi"- Ngải Giai Giai uyển chuyển nói.

Không thể để cho thiếu chủ biết rõ chuyện này, nếu không anh nhất định sẽ tức giận.

"Giai Giai, anh không thích em hỏi cái vấn đề này chút nào, nhưng mà mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ không cho em rời khỏi anh, tuyệt đối không cho". Tề Hên ôm lấy Ngải Giai Giai, kiên định nói, giống như muốn ôm cô thật chặt, giống như không

cho cô đi.

Giai Giai tại sao phải hỏi loại vấn đề này, không phải là cô ấy muốn rời khỏi anh chứ.

Tề Hiên nghĩ đến Ngải Giai Giai có khả năng muốn rời khỏi anh, rất là không vui, vì vậy càng dùng sức ôm cô, giống như sợ cô sẽ biến mất.

"Thiếu chủ, anh ôm chặt quá, em sắp không thể thở được"- Ngải Giai Giai kháng nghị.

Thiếu chủ làm sao vậy, vì sao trở nên khẩn trương như vậy, hơn nữa giống như đang sợ cái gì, chẳng lẽ là bởi vì Tề thị ư, Tề thị sắp phá sản, anh lại bị Diệp Tâm Phương uy hiếp, chắc hẳn tâm tình nhất định thật không tốt.

"Thực xin lỗi Giai Giai, làm đau em sao?". Tề Hiên buông Ngải Giai Giai ra, đau lòng hỏi.

Anh không nên dùng quá sức như vậy, Giai Giai như một đóa hoa bách hợp, cũng sẽ dễ dàng bị gãy cành, cho nên phải bảo vệ thật tốt.

"Không đau, thiếu chủ, anh có phải đang phiền não chuyện Tề thị hay không?"- Ngải Giai Giai hỏi thăm.

"Xem ra chỉ có thể buông tha cho Tề thị rồi, anh sẽ không theo Diệp Tâm Phương kết hôn, tuyệt đối sẽ không. Nhưng mà tâm huyết của mẹ cứ như vậy không có, ha ha ——"- Tề Hiên cười khổ.

Ngải Giai Giai nhìn nụ cười vô cùng thống khổ của Tề Hiên, rốt cục hiểu được miễn cưỡng cười vui là cái dạng gì rồi, xem ra thiếu chủ thật sự rất quan tâm Tề thị, bằng không anh sẽ không đau lòng như thế.

"Giai Giai, em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi Tề thị xem một chút, buổi tối trở về cùng ăn cơm với em". Tề Hiên cố gắng bày ra nụ cười, bộ dạng ra vẻ tự nhiên.

"Được ——". Ngải Giai Giai mỉm cười, gật gật đầu, sau đó nhìn Tề Hiên đi ra cửa ra vào.

Thiếu chủ rất thống khổ, nhìn anh đi ra, vô cùng thống khổ, cô có nên đáp ứng giao dịch của Diệp Tâm Phương hay không, nhưng mà như vậy cô nhất định phải rời khỏi thiếu chủ, cô không muốn.

Ngải Giai Giai ở vào trong mâu thuẫn cực độ, không biết nên làm thế nào mới tốt. Muốn giúp Tề Hiên, nhưng lại không muốn rời khỏi anh, vì vậy vẫn ngồi ở trên ghế salon, thống khổ giãy dụa.

Bà Lâm đã làm xong đồ ăn, bưng ra, lúc này mới nhìn thấy Ngải Giai Giai như đi vào trong cõi thần tiên, muốn đi hỏi cô làm sao vậy, lúc này điện thoại nhà vang lên, vì vậy đi nghe.

"Như vậy a, tôi đây nói với Giai Giai một chút, được". Bà Lâm nói xong, cúp điện thoại, sau đó trở về bên người Ngải Giai Giai, ngồi xuống.

"Mẹ Lâm, ai gọi điện thoại tới". Ngải Giai Giai hoàn hồn, miễn cưỡng cười.

"Là thiếu chủ gọi tới, nói công ty xảy ra chút tình huống, không thể trở về ăn cơm, bảo con ăn trước, nào, chúng ta ăn cơm đi". Bà Lâm kéo Ngải Giai Giai đi vào bên bàn ngồi xuống, sau đó xới cơm cho cô.

Thiếu chủ không trở lại ăn cơm, bởi vì công ty có việc, chẳng lẽ Diệp Tâm Phương làm cái gì với Tề thị rồi, Tề thị có phải là gặp vấn đề lớn rồi không, Diệp Tâm Phương có phải lại đi uy hiếp thiếu chủ rồi không?

Ngải Giai Giai càng nghĩ càng nóng lòng, càng ngày càng lo lắng, hận bây giờ không thể lập tức nhìn thấy Tề Hiên, nhưng mà cô biết rõ, sự xuất hiện của cô đối Tề Hiên một chút tác dụng cũng không có, chỗ hữu dụng duy nhất chính là tiền của Diệp Tâm Phương.

"Mẹ Lâm, nếu như không có Tề thị, thiếu chủ sẽ như thế nào?-" Ngải Giai Giai nghiêm túc hỏi.

"Giai Giai, tại sao con phải hỏi cái loại vấn đề này?-" Bà Lâm nghi vấn.

"Con chỉ muốn biết rõ sau này sẽ biến thành bộ dáng gì, ha ha!-" Ngải Giai Giai cười ngây ngô nói.

"Kỳ thật cũng không còn cái gì, không có Tề thị mà nói..., không phải là giống như người bình thường sao, chỉ là không có cuộc sống giàu có, có lẽ còn có thể gặp phải một chút ——". Bà Lâm nói phân nửa, ngừng lại, sau đó rời chủ đề đi: "Giai Giai, không có chuyện gì, nhanh ăn cơm đi".

"A ——". Ngải Giai Giai tâm sự nặng nề bởi cơm tẻ vào trong chén, cũng không có gấp thức ăn.

Nếu như không có Tề thị, thiếu chủ sẽ gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ là chú của anh trả thù sao?

Nhất định là như vậy, bốn năm trước cô chỉ biết chú của thiếu chủ muốn giết anh, nhưng mà không biết vì sao, bốn năm nay một chút tin tức cũng không có, nếu như không có Tề thị, như vậy thế lực của thiếu chủ liền trở nên bạc nhược yếu kém, đến lúc đó sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Ngải Giai Giai hồi tưởng cảnh bốn năm trước toàn thân Tề Hiên có hàng ngàn vết đao, trong nội tâm chấn động.

Cô không thể để cho chuyện như vậy phát sinh lần nữa, tuyệt đối không thể.

Chương 76: Rời đi

Ngãi Giai Giai tùy tiện ăn vài miếng cơm sau đó trở về gian phòng, cầm điện thoại, do dự.

Cô rốt cuộc có nên làm như vậy hay không, rời khỏi thiếu chủ, cùng Diệp Tầm Phương giao dịch năm ngàn vạn, như vậy có thể giúp thiếu chủ rồi, nhưng mà từ nay về sau cô cũng sẽ không gặp được thiếu chủ rồi, nếu như không có thiếu chủ, cô sẽ sống cực kỳ đau khổ, vô cùng thống khổ.

"Làm sao bây giờ, mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?".

Không, cô không thể bởi vì ích kỷ của mình mà hủy thiếu chủ, cô không có lựa chọn khác. Yêu một người, không phải có được, mà là dâng hiến. Cô nguyện ý dâng hiến vì thiếu chủ, nhưng chỉ là rời khỏi mà thôi, cô còn có thể tưởng nhớ. Giữa cô cùng thiếu chủ có một hồi ức tốt đẹp, như vậy là đủ rồi.

"Thiếu chủ, thực xin lỗi, Giai Giai phải rời khỏi anh, như vậy anh mới có thể sống tốt được".

Ngãi Giai Giai cố gắng thuyết phục chính mình, sau đó gọi điện thoại cho Diệp Tầm Phương.

Diệp Tầm Phương nhìn đến điện báo hiện tên Ngãi Giai Giai, cười đặc ý mà nhận điện thoại.

Cô chính là chờ cái điện thoại này!

"Ngãi Giai Giai, có phải cô nghĩ thông suốt hay không, nguyện ý giao dịch với tôi rồi?".

"Ừ, tôi đáp ứng giao dịch của cô, nhưng tôi muốn năm ngàn vạn, cô đáp ứng không?"- Ngãi Giai Giai không chút do dự hỏi.

Cô không thể do dự nữa rồi, cho nên phải quyết đoán, cô không thể để cho chính mình có cơ hội hối hận.

"Khẩu vị của cô cũng không nhỏ, mới mở miệng chính là năm ngàn vạn, xem ra khí chất thanh thuần cũng không tranh với đời của cô tất cả đều là giả, cô so với ai khác đều tham"- Diệp Tâm Phương châm chọc nói.

Con số này tuy không nhỏ, nhưng mà cô vẫn có thể lấy ra được, quan trọng cô ta có nguyện ý hay không mà thôi.

"Năm ngàn vạn, chỉ cần cô cho tôi năm ngàn vạn, tôi liền rời khỏi thiếu chủ"- Ngải Giai Giai chịu đựng mà nói.

Năm ngàn vạn, thiếu chủ nói qua, Tề thị cần năm ngàn vạn.

"Tôi đang suy nghĩ, tình yêu giữa cô cùng Tề Hiên giá trị bao nhiêu tiền, hiện tại tôi đã biết, giá trị năm ngàn vạn, nhưng lại rất đáng giá". Diệp Tâm Phương tiếp tục ở trong điện thoại châm chọc Ngải Giai Giai.

"Cô chỉ cần nói cho tôi biết, có nguyện ý hay không?". Ngải Giai Giai không muốn nói quá nhiều, thầm nghĩ muốn cái đáp án.

"Nguyện ý, sao lại không muốn, tôi muốn nhìn thấy nhất là tình huống cô cùng Tề Hiên xa nhau, coi như là cầm năm ngàn vạn mua một người đàn ông đẹp mắt trở về thôi. Chẳng qua nếu như Tề Hiên biết rõ cô dùng năm ngàn vạn đem tình yêu của các người bán đi, anh ta sẽ phải vô cùng tức giận nha"- Diệp Tâm Phương dùng ngữ khí rất thờ ơ nói.

Tề Hiên ở trong mắt cô chẳng qua là một người đàn ông đẹp mắt mà thôi, nhưng bây giờ cô càng nhìn càng thấy có hương vị. Kỳ thật bên người có đàn ông như Tề Hiên cũng không tồi. Xem ra cô đối Tề Hiên động tâm rồi, đã động tâm, như vậy Tề Hiên này cô không thể thiếu được. May mà Ngải Giai Giai thông minh, tại lúc này lựa chọn đòi tiền, không cần Tề Hiên.

"Chừng nào thì cô đem năm ngàn vạn cho tôi". Ngải Giai Giai không muốn nghe Diệp Tâm Phương nói nhảm, thầm nghĩ hãy nhanh đem chuyện này làm tốt.

"Bây giờ đi, ngày mốt chính là ngày tôi cùng Tề Hiên kết hôn, nhưng tôi không muốn đến lúc đó sẽ có một cô gái xuất hiện đoạt hôn, nói đi, gặp mặt ở đâu, địa điểm cô chọn, miễn cho cô xảy ra chuyện, Tề Hiên tìm tôi phiền toái".

Hai ngày sau đó, cô nhất định sẽ làm cho Tề Hiên ở dưới chân của cô cúi đầu chịu thua.

"Hiện tại thiếu chủ không ở đây, mẹ Lâm đi ra ngoài mua thức ăn, cô tới chỗ này của tôi đi"- Ngải Giai Giai đề nghị.

Chuyện phát sinh ngày hôm qua cô đã được dạy dỗ, tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai.

"Được, tôi lập tức đến". Diệp Tâm Phương cúp điện thoại, ra cửa.

Ngải Giai Giai cũng cúp điện thoại, đau lòng mà bất đắc dĩ chảy xuống nước mắt, tay run rẩy cầm điện thoại không vững, điện thoại rơi xuống đất, trên mặt của cô còn có nước mắt.

Làm sao vậy, có thể giúp được thiếu chủ rồi, mặc dù lòng của cô đau khổ, nhưng mà khổ cực này cũng rất đáng giá.

Ngải Giai Giai lau khô nước mắt, đến đại sảnh chờ Diệp Tâm Phương.

Không bao lâu, Diệp Tâm Phương đã tới, vừa vào cửa, không nói hai lời ở trên chi phiếu viết năm ngàn vạn, xong đưa cho Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai từ từ vươn tay, vừa vui vẻ vừa thương tâm mà cầm lấy chi phiếu.

Vui vẻ, là vì cái tấm chi phiếu này có thể hỗ trợ thiếu chủ vượt qua cửa ải khó khăn, thương tâm, là vì từ nay về sau cô cũng đã không thể ở lại bên người thiếu chủ.

Chỉ cần thiếu chủ không hề bị Diệp Tâm Phương uy hiếp, giữ được Tề thị, cô thương tâm một chút cũng là đáng giá.

"Tôi rất ngạc nhiên, là nguyên nhân gì khiến cho cô nguyện ý cầm năm ngàn vạn rời khỏi Tề Hiên?"- Diệp Tâm Phương cười tà, hỏi dò Ngải Giai Giai.

Năm ngàn vạn, con số không nhỏ, Ngải Giai Giai cầm nhiều tiền như vậy để làm cái gì?

"Đây là chuyện của tôi, với cô không có quan hệ gì, hi vọng cô có thể một lần nữa cho tôi thời gian một ngày"- Ngải Giai Giai đau thương nói.

"Không được, tôi muốn cô cầm tiền lập tức rút cho tôi, tôi không muốn phải nhìn cô cùng Tề Hiên thêm một khắc nữa, chỗ này của tôi có rất nhiều vé máy bay, đều là máy bay đời, cô tùy tiện chọn một địa phương, lập tức biến mất"- Diệp Tâm Phương đem vài chục vé máy bay phóng tới trước mặt Ngải Giai Giai, khinh thường nói.

Ngay từ lúc trước khi cô biết Ngải Giai Giai sẽ đáp ứng giao dịch này, cho nên đặc biệt vì cô ta mà đặt nhiều vé máy bay, khiến cô ta rút đi cho xa.

"Chỉ một ngày, tôi cầu cô để cho tôi ở cùng với thiếu chủ một ngày, được không?"- Ngải Giai Giai cầu khẩn Diệp Tâm Phương.

Cô cùng thiếu chủ tách ra bốn năm, thật vất vả chờ đến khi anh trở về, mới gặp nhau mấy ngày, lại phải rời khỏi, loại cảm giác này thật sự so với chết còn khó chịu hơn.

"Không được, cô không có tư cách theo tôi nói bất luận cái điều kiện gì, một phút đồng hồ tôi cũng không muốn cho cô, những vé máy bay này tất cả đều là trước tám giờ tối, hiện tại đã là sáu giờ rồi, sau tám giờ nếu như tôi phát hiện cô còn ở nơi này, như vậy một phen tiền cô cũng không có". Diệp Tâm Phương dùng ngữ khí cảnh cáo, sau đó đem những vé máy bay kia toàn bộ ném ở trên mặt bàn.

"Diệp Tâm Phương, vì sao cô chán ghét tôi cùng thiếu chủ như thế?". Ngải Giai Giai nhin xuống đau đớn trong nội tâm, khóc hỏi.

Diệp Tâm Phương vì sao chán ghét cô như vậy?

"Bởi vì tôi chính là chán ghét các người, thấy cô ngu ngốc khờ dại tôi liền cảm thấy chán ghét, nhìn thấy Tề Hiên yêu một người ngu ngốc, tôi liền cảm thấy tức giận, Diệp Tâm Phương tôi điểm nào không thể so với cô, dựa vào cái gì mà cô có thể được sự để ý của Tề Hiên, mà tôi không được. Tề Hiên dám không đem tôi để vào mắt, tôi khiến cho tánh mạng của anh ta hoàn toàn thuộc về tôi. Hiện tại tôi làm được, hơn nữa vô cùng vừa lòng. Tốt lắm, không nói nhiều, cô tranh thủ thời gian thu dọn một chút, đi đi". Bộ dáng của Diệp Tâm Phương ra vẻ kiêu ngạo, khinh bỉ liếc nhìn Ngải Giai Giai, sau đó đi ra ngoài.

Ngải Giai Giai mở chi phiếu năm ngàn vạn trong tay ra xem, sau đó đem vé máy bay

trên bàn thu thập xong.

Cô phải ở trong hai giờ biến mất, bằng không năm ngàn vạn liền lấy không được, như vậy sẽ không giúp được thiếu chủ, cô phải đi.

Ngãi Giai Giai lưu lại cho Tề Hiên một phong thư, trong thư đặt chi phiếu năm ngàn vạn, cầm hành lý đơn giản, lưu luyến mà rời khỏi nơi đã ở bốn năm.

Đi ra cửa chính, cô không dám quay đầu lại, cô sợ chính mình nếu quay đầu lại, sẽ không rời đi được.

Chương 77: Sáu năm sau

Một bé trai năm tuổi, trên người mặc quần áo đơn giản, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, thời gian chưa bao lâu liền leo lên trên cây, đào trứng chim.

"Oa, nhiều trứng chim thiệt nha, lấy về nấu cho mẹ và mẹ nuôi ăn, mẹ và mẹ nuôi nhất định rất cao hứng nha". Cậu bé trai hưng phấn nói, sau đó đem từng cái từng cái trứng chim bỏ vào trong túi áo.

"Ngãi Tiểu Hiên, con đang ở trên đó làm gì?".

Cậu bé ở trên cây bị thanh âm này làm giật mình, luống cuống một chút, đứng không vững, kết quả một chút không cẩn thận đã rơi từ trên cây xuống, đau đốn kêu một tiếng.

"Ôi ——".

Ngãi Tiểu Hiên quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng kêu đau.

"A — — Tiểu Hiên, con không có bị thương chứ, để cho mẹ nuôi nhìn xem". Trần Tiểu Ngoạn từ xa liền nhìn thấy một cậu bé trên tàng cây, vì vậy hét lớn một tiếng, nhưng mà không nghĩ tới lại làm cho cậu bé ấy sợ tới mức ngã rớt xuống, vì vậy xông lên, nhìn xem đứa nhỏ có thương tích gì không.

"Tiểu Hiên thế nào ——". Ngãi Giai Giai đang nấu cơm trong nhà, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết ở phía ngoài, nên chạy ra.

"Mẹ, mẹ nuôi, con không sao, khỏe lắm, nhưng ——". Khuôn mặt Ngãi Tiểu Hiên khổ sở, rất tiếc trứng chim trong túi của mình.

Vừa rồi cậu rơi từ trên cây xuống, trứng chim đều bị đập vụn.

"Nhưng cái gì, Tiểu Hiên, đừng hù dọa mẹ, nói cho mẹ, bị thương ở đâu". Ngãi Giai Giai ngồi xổm xuống, lo lắng nhìn con trai của mình.

"Mẹ, mẹ đừng nghe gió cho là mưa, con không sao, chỉ là trứng chim trong túi áo của con mất rảo". Ngãi Tiểu Hiên thở dài.

Vốn còn muốn lấy những trứng chim này tặng cho mẹ và mẹ nuôi, toàn bộ đi nấu canh.

"Nhóc con, hù chết ta cùng mẹ con, nhanh đi rửa tay ăn cơm, đợi tí nữa còn phải đi học!"- Trần Tiểu Ngoạn răn dạy.

"Dạ". Ngải Tiểu Hiên rất giống một cục cưng khoái hoạt, lập tức nhảy lên, chạy vào trong nhà.

"Tiểu Ngoạn, cuộc sống như vậy, cậu không hối hận sao?". Ngải Giai Giai nhìn con trai mình chạy về, có chút khổ sở miễn cưỡng hỏi.

Ban đầu lúc cô đang rời khỏi, ở ngoài cửa gặp được Trần Tiểu Ngoạn, không nghĩ tới người bạn này theo cô bốn năm, không chút lựa chọn đi theo cô cùng nhau rời khỏi thành phố lớn phồn hoa, đi tới nơi sơn thôn [1] này một nơi gần như nguyên sơ.

[1] Sơn thôn: ngôi làng nhỏ ở vùng núi

"Giai Giai, vấn đề này cậu đã hỏi mình sáu năm rồi, cậu không có ngán thì mình nghe cũng phiền. Cậu cũng biết tình huống của mình, lẻ loi một mình, chỉ có cậu là bạn tốt, tự nhiên đi theo cậu. Mình không có gì hối hận, nơi này không tệ đâu, không có bất kỳ ô nhiễm gì, lại rất yên tĩnh, đằng sau còn có một ngôi chùa, có thể làm sạch lòng người đấy! Trần Tiểu Ngoạn cười hì hì nói.

Khi cô biết được Ngải Giai Giai vì Tề Hiên mà rời đi, cô ngây ngẩn cả người, rất bội phục dũng khí của cô ấy. Nhưng cô cũng không còn thân nhân, đi nơi nào cũng vậy thôi.

"Tiểu Ngoạn, cậu vốn có thể ở trong thành phố lớn phát triển tương lai của mình, nhưng mà bây giờ lại theo mình ở nơi lạc hậu này, nhưng những năm này nếu như không có cậu, mình thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt, rất cảm ơn cậu"- Ngải Giai Giai cảm kích.

Cô đem tất cả tiền bạc đều để lại cho Tề Hiên, kể cả ba trăm vạn chính mình cất giữ bốn năm, trên người không có tiền. Nhưng mà mới rời đi không lâu liền phát hiện mình mang thai. Đây là con của thiếu chủ, cô phải sinh hạ đứa nhỏ này. Những năm gần đây, ăn dùng, đều là tiền của Trần Tiểu Ngoạn, cô rất băn khoăn, vẫn cố gắng kiếm tiền, trả lại một chút cho cô ấy.

"Chúng ta là chị em, nói cảm ơn cái gì, huống chi Tiểu Hiên chính là con nuôi của mình mà, đi thôi, đi vào ăn cơm đi". Trần Tiểu Ngoạn kéo tay Ngải Giai Giai, đi tới một ngôi nhà nhỏ giữa sườn núi.

Ngôi nhà nhỏ này là các cô dùng tiền của mình xây, sở dĩ lựa chọn ở nơi vắng vẻ này, vì chính là không muốn Tề Hiên tìm được. Sáu năm nay, cuộc sống các cô trôi qua gần như là đoạn tuyệt thế giới bên ngoài.

Ngải Giai Giai mỉm cười, không thảo luận đề tài này nữa.

Bỏ đi, chuyện cũng đã như thế này rồi, cô lại đi hỏi những vấn đề hối hận không hối hận kia, một chút ý nghĩa cũng không có.

Nơi này là một sơn thôn nhỏ, trong thôn chỉ có một khu nhà tiểu học, Ngải Tiểu Hiên năm nay năm tuổi bắt đầu đi học.

"Tiểu Hiên, trên đường chú ý, nếu được ra nhớ về sớm một chút, đừng ham chơi". Ngải Giai Giai đưa Ngải Tiểu Hiên ra cửa, dặn dò vài câu.

"Mẹ, con cũng không phải lần đầu tiên đến trường học, hơn nữa mẹ còn chưa tin bản lĩnh của con trai mẹ ư, con được mẹ nuôi chân truyền [2], thậm chí là trò giỏi hơn thầy"- Ngải Tiểu Hiên tự tin nói.

[2] chân truyền (trên phương diện kỹ thuật hoặc học thuật nhận được sự tinh túy của một người hay một phái nào đó truyền lại)

Từ nhỏ cậu đã tập võ với Trần Tiểu Ngoạn, tư chất cậu bé thông minh, học cái gì cũng nhanh. Hơn nữa Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn còn tự mình bổ túc thêm cho cậu, đem những điều mình biết đều dạy cho cậu.

"Tuyên bố trước, không cho phép đánh nhau"- Ngải Giai Giai cảnh cáo.

Cô cũng không muốn giáo viên chạy đến nhà nói con của cô ở trường học đánh nhau. Ngải Tiểu Hiên khá hiếu động, nhìn chuyện không thuận mắt liền vui vẻ mà ra tay. Lần trước một cô bé cùng lớp bị bắt nạt, cậu không nói hai lời, liền đuổi nắm tay ra đánh người, khiến cho giáo viên tìm tới cửa.

"Mẹ, mẹ lại lải nhải không ngừng, con sẽ đến muộn, đến lúc đó cô giáo hỏi con

nguyên nhân bị trễ, con có phải nên nói thật hay không, nếu như mà nói thật, thì con đây sẽ nói là vì mẹ lải nhải mà bị trễ". Ngải Tiểu Hiên đùa giỡn hỏi.

"Được rồi, nhanh đi, trên đường cẩn thận đó!"- Ngải Giai Giai liên tục dặn dò.

May mắn những năm này có Tiểu Hiên cùng cô, bằng không cô thật sự không biết nên làm sao. Mỗi khi nhớ tới Tề Hiên, cô sẽ ôm Tiểu Hiên ngăn người, nén chịu lấy cái loại đau khổ của tương tư này.

Cảm tạ ông trời, cho cô một Tiểu Tề Hiên, không để cho cô như vậy. Tuy sinh Tiểu Hiên thiếu chút nữa muốn mạng của cô, nhưng mà cô cũng không hối hận.

Ngải Tiểu Hiên đeo cặp sách, chính là vui sướng đi trên đường, khi thì chạy khi thì nhảy, có đôi khi còn trở mình lộn nhào, khiến cho vui vẻ vô cùng.

Sơn thôn này đều là đường đi đến trường của đứa trẻ, bởi vì trường học cũng không xa lắm, nhưng cũng không có xe, nơi này cũng không phải là nơi phồn hoa đô thị gì.

Trên đường đến trường học đều phải trải qua ngôi chùa phía sau núi, mỗi lần đi ngang qua chỗ đó, đều nhìn thấy rất nhiều du khách, có người đôi khi còn có con người màu lam cái mũi hình móc câu.

Lúc Ngải Tiểu Hiên đi qua ngôi chùa, dừng bước lại, nhìn xem hôm nay có người có con người màu lam cái mũi hình móc câu hay không. Nếu như có, liền hiếu kỳ mà nhìn vài lần.

Nhìn kỹ một chút, không có.

Không có, vậy đi đến trường thôi.

Xem—— thật sự là cực kỳ giống.

Nghiêm Chính Phong lơ đãng nhìn thấy bé trai này trước cửa, vô cùng kinh ngạc, tròn mắt đều không động đậy, nhìn chăm chăm vào Ngải Tiểu Hiên.

Ông trời, cậu bé này sao mà giống như bộ dạng thiếu chủ khi còn bé vậy, thật sự là quá giống.

"Thiếu chủ, cậu bé kia ——". Nghiêm Chính Phong nhẹ giọng ở bên tai Tề Hiên nói.

"Cái gì cậu bé?"- Tề Hiên đeo kính râm, lãnh mạc mà hỏi.

"Cậu nhìn cậu bé kia xem ——".

Tề Hiên nhìn thấy Nghiêm Chính Phong kinh ngạc như vậy, vì vậy theo hướng anh ta chỉ nhìn lại, cũng trợn tròn mắt giống nhau, lập tức bỏ kính râm ra, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Ngải Tiểu Hiên ngoài cửa.

Ông trời, cái cậu bé này nhìn kỹ chính là cùng anh một khuôn mẫu khắc ra, trên thế giới thực sự có hai người không hề quan hệ mà có hình dáng tương tự như vậy sao?

Chương 78: Trẻ con đánh nhau

Tề Hiên nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên đi, vì thế vội vàng chạy ra ngoài, kết quả đụng phải một du khách.

"Cái anh này xảy ra chuyện gì à?"- Du khách không vui nói.

"Vị tiên sinh này thực xin lỗi, chúng tôi không phải cố ý". Nghiêm Chính Phong xin lỗi du khách, nhưng mà Tề Hiên vẫn tìm kiếm cậu bé có bộ dáng cực kỳ giống anh ở trong đám người.

"Chính Phong, cậu thấy rõ ràng ư, cậu bé kia bộ dạng thật sự là quá giống"- Tề Hiên không thể tin hỏi.

"Thiếu chủ, tôi cho là mình nhìn hoa mắt, nếu như cậu cũng hiểu được, như vậy tôi liền không thấy hoa mắt, cậu bé kia thật sự với giống như bộ dạng cậu khi còn bé"- Nghiêm Chính Phong rất khẳng định nói.

"Dưới cái tình huống gì mà hai người lại có thể có bộ dạng cực kỳ giống nhau?". Về mặt Tề Hiên tràn đầy nghi vấn.

Dáng dấp hai người giống hệt không có gì hơn là có hai loại tình huống, hoặc là cha con, hoặc là anh em, tình huống khác rất ít khiến cho dáng dấp hai người giống hệt.

"Thiếu chủ, cậu nói cái cậu bé kia là con của cậu sao?". Nghiêm Chính Phong đoán được.

Chỉ có thể là cái dạng suy đoán này rồi, cái cậu bé kia nhỏ như vậy, không có khả năng cùng thiếu chủ là anh em, chỉ có thể là cha con.

"Có thể sao?"- Tề Hiên lãnh mạc hỏi.

Mấy năm qua anh vẫn tìm Ngải Giai Giai, tìm gần khắp tất cả các địa phương, vẫn là không tìm được người. Anh vẫn bận tìm người, nào có thời gian rảnh rỗi mà đi sinh con trai, hơn nữa sáu năm nay anh cũng không còn chạm qua phụ nữ, tại sao có thể có con trai?

"Không có khả năng". Nghiêm Chính Phong trả lời rất khẳng định.

Sau khi Tề thị ổn định, ở dưới sự quản lý của Tề Hiên, thế lực phát triển rất mạnh, mạnh hơn Diệp thị. Những năm gần đây, thiếu chủ bọn họ không phải làm việc thì chính là tìm người, căn bản là không có cùng những phụ nữ khác có bất kỳ kết giao, hơn nữa anh ta cũng sẽ không đi theo những phụ nữ khác kết giao, bởi vì trong lòng thiếu chủ bọn họ, vẫn rất coi trọng Ngải Giai Giai giống như hoa bách hợp kia.

"Tôi cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng mà vì sao bộ dáng nó giống tôi như vậy?". Tề Hiên nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông.

"Trên đời này hình dáng cùng giống như cậu không phải là không có, có lẽ cậu bé đó chỉ là có hình dáng quá giống mà thôi"- Nghiêm Chính Phong nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Cậu bé kia tại sao có thể là con trai của thiếu chủ bọn họ, bởi vì căn bản không có người phụ nữ nào có cơ hội sinh hạ đứa nhỏ cho thiếu chủ.

"Có lẽ". Tề Hiên lạnh lùng cười, sau đó đi vào ngôi chùa, lại quan sát một lúc.

Tề Hiên đột nhiên hiện lên một loại nghĩ gì đó, cậu bé kia là Giai Giai sinh, nhưng suy đoán này lại bị dập tắt.

Anh mới cùng Ngải Giai Giai làm một lần, chỉ có một lần mà thôi, lần thứ nhất trúng chiêu là tỷ lệ rất thấp, làm sao có thể sẽ chuẩn như vậy.

Có lẽ là anh quá nhớ Giai Giai đi. Cô bé ngốc này, luôn luôn đều là ngốc như vậy, ngốc đến nỗi nghe lời Diệp Tâm Phương..., lẩn tránh tốt như vậy, làm cho anh tìm thế nào cũng không thấy.

Năm năm trước Tề thị cũng đã đứng vững, bởi vì có năm ngàn vạn Ngải Giai Giai để lại, không đúng, phải là năm ngàn ba trăm vạn, Ngải Giai Giai cô bé ngốc này đem tất cả tiền để lại cho anh, chính mình thật sự là đi không mang đồng nào. Có số tiền này, tất cả hoạt động của Tề thị đều không cần dựa vào Diệp thị, anh cũng không cần lấy người đàn bà Diệp Tâm Phương này. Nhưng mà Tề thị qua nguy cơ, Giai Giai của anh vẫn là xa xôi không có tin tức, anh tìm nhiều năm như vậy cũng chưa có tìm được.

"Giai Giai, rốt cuộc em ở nơi nào vậy, em có biết anh tìm em rất vất vả hay không".

Tề Hiên nhìn tượng Phật, thở dài và nói.

"Thiếu chủ, đừng quá thương tâm, tin tưởng Giai Giai tiểu thư cũng không hi vọng cậu như vậy"- Nghiêm Chính Phong an ủi.

Ngài Giai Giai này cũng thiệt là, làm gì mà trốn bí ẩn như vậy, Diệp Tâm Phương bảo cô đi, cô đi là được rồi, còn lẩn trốn làm cho người ta tìm không thấy, thật là buồn bực.

Trong nội tâm Nghiêm Chính Phong oán trách.

Những năm này bọn họ đi không ít địa phương, nhưng mà đều không tìm được người, bây giờ ngay cả sơn thôn cũng đã đi đến rồi.

"Nơi này là nơi rất thanh tịnh, đi khắp nơi một chút đi". Tề Hiên nói sang chuyện khác, sau đó đi ra ngôi chùa, tính đi dạo bốn phía một chút, giải sầu.

Luôn sinh hoạt ở trong thành phố lớn sầm uất, thấy được nhà cao tầng, đột nhiên đi vào một nơi tách rời hiện đại hoá như thế này, cảm thấy tâm tình thật đúng là không tệ.

Tề Hiên ở bốn phía đi một vòng, sau đó ngăn người mấy giờ ở một cái ao hoa sen, Nghiêm Chính Phong vẫn đi theo bên người anh, bảo vệ anh.

"Chính Phong, hiện tại mấy giờ rồi?". Sau khi Tề Hiên ngăn người mấy giờ với ao hoa sen, đột nhiên hỏi.

"Hiện tại đã là năm giờ chiều".

"Đi thôi, chúng ta trở về". Tề Hiên nhàn nhạt nói, sau đó xoay người đi, lại đột nhiên nghe được một trận tiếng ồn ào, vì thế dừng bước.

Nghe thanh âm hình như là tiếng la của một đám nhóc con, hình như là đang đánh nhau.

Trẻ con đánh nhau, thật thú vị, đi xem thôi.

Tề Hiên nhớ lại bộ dạng của mình đánh nhau khi còn bé, mỉm cười, đột nhiên đối với mấy chuyện bọn nhỏ này đánh nhau cảm thấy hứng thú.

"Thiếu chủ?". Nghiêm Chính Phong nghi vấn.

"Đi xem một chút mà thôi". Tề Hiên nhàn nhạt nói, tiếp tục đi lên phía trước.

Mới đi chưa bao lâu, liền nhìn thấy bốn năm chú nhóc vây quanh một cậu bé, tính lấy nhiều đánh ít, mấy người đánh một người, những chuyện lấy nhiều đánh ít này anh cũng không cảm thấy kinh ngạc, làm cho anh kinh ngạc là bị vây vào giữa chính là cái cậu bé kia, khuôn mặt kia quá giống khuôn mặt của anh.

Đây không phải là cậu bé vừa rồi ở trước ngôi chùa ư, xem ra anh cùng cậu bé này rất có duyên phận.

Nghiêm Chính Phong cũng chú ý tới Ngải Tiểu Hiên xem ra rất giống khuôn mặt Tề Hiên, kinh ngạc nhìn anh.

"Thiếu chủ, chúng ta có giúp cậu ấy hay không?".

"Xem trước một chút rồi nói sau". Tề Hiên giống như cười mà không phải cười nói, sau đó đứng ở một bên xem cuộc vui.

"Ngải Tiểu Hiên, hôm nay tao không đem mày đánh ngã là không được". Một đứa bé trai chỉ vào Ngải Tiểu Hiên nói, một bộ dạng của lão đại.

Ngải Tiểu Hiên —— Tề Hiên nghe cái tên như thế, vô cùng khiếp sợ.

Ngải —— Tiểu —— Hiên, lấy họ của Ngải Giai Giai, dùng tên của anh, chẳng lẽ đứa bé này thật sự là cùng anh có quan hệ ư, hay là đây chỉ là một trùng hợp.

"Thiếu chủ, cậu bé kia gọi Ngải Tiểu Hiên, chẳng lẽ cậu ấy thật là?". Nghiêm Chính Phong cũng rất kinh ngạc.

Tên của cậu bé này lấy được thật sự là quá trùng hợp rồi, làm cho bọn họ không thể không nghĩ đến Ngải Giai Giai, hơn nữa dáng dấp của cậu bé còn giống y như thiếu chủ vậy.

"Chính Phong, cậu lập tức đi điều tra chút tư liệu về cái cậu bé gọi Ngải Tiểu Hiên

này, càng nhanh càng tốt"- Tề Hiên ra lệnh.

Anh tìm sáu năm rồi, một chút manh mối cũng không có, tuy cậu bé gọi Ngải Tiểu Hiên này có thể không cùng anh có bất kỳ một chút quan hệ nào, nhưng anh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Đừng nói nhảm nữa, bọn mày chuyên bắt nạt người nhỏ yếu, vậy nên phải có người dạy dỗ cho tốt". Ngải Tiểu Hiên buông túi sách, tính đánh một trận thật tốt.

Nhưng cậu phải đem chính mình bảo vệ thật tốt mới được, một chút vết thương cũng không thể có, miễn cho trở về bị mẹ cùng mẹ nuôi thấy được, cậu sẽ lại bị phạt.

Tề Hiên đứng ở một bên, nhìn thân thủ linh hoạt của Ngải Tiểu Hiên, chiêu thức lại nhanh chuẩn hung ác, nếu như không có trải qua huấn luyện chuyên môn, là không thể nào có bản lĩnh bậc này. Xem ra cái cậu bé gọi Ngải Tiểu Hiên này nhất định không tầm thường.

Chương 79: Chú lừa đảo

Ngài Tiểu Hiên chưa tới vài chiêu đã đánh ngã mấy tên nhóc xấu xa, sau đó sửa sang lại quần áo của mình một chút, tính về nhà, ai ngờ mới cầm lấy túi sách, trước mắt liền phát hiện một người thân ảnh cao lớn.

"Chú, xin chào"- Ngài Tiểu Hiên cầm lấy túi sách, lễ phép nói.

Người lạ xuất hiện ở nơi này bình thường đều là du khách, cậu cũng thấy nhưng không thể trách.

"Cháu tên là Ngài Tiểu Hiên?"- Tề Hiên mỉm cười mà hỏi.

"Đúng vậy ạ, chú là nghe thấy mấy đứa kia vừa rồi hô tên của cháu cho nên mới biết phải không, nhưng chú à, cháu cảm thấy bộ dạng của chú rất giống cháu". Ngài Tiểu Hiên đeo túi xách lên lưng, kiễng chân, cẩn thận nhìn mặt Tề Hiên một chút.

Bộ dáng của chú này cùng cậu có điểm giống nhau nha, nhưng thế giới này lớn như vậy, dáng dấp hai người giống nhau tuyệt không kỳ quái.

"Tiểu quý, cậu mới bây lớn thôi, phải nói bộ dáng cậu giống tôi". Tề Hiên cảm thấy đứa bé này rất thú vị, nghe được lời nói kia, không nhịn cười được.

"Chú à, mẹ cháu nói một câu, người tới là khách, chúng ta nên dùng lễ đối đãi, chớ cùng khách tranh chấp. Chú đã nói ‘bộ dáng cậu giống tôi’, cháu đây cũng chỉ có thể đồng ý thôi". Ngài Tiểu Hiên bắt chước bộ dáng người lớn, nói đạo lý rõ ràng.

"Mẹ cháu là ai?". Tề Hiên không muốn lại cùng cậu biện luận vấn đề ai giống ai này, chỉ muốn biết mẹ của cậu bé là ai, có thể là Ngài Giai Giai hay không.

Nếu như quả thật chính là Giai Giai, như vậy đứa bé trước mắt này chính là con của anh.

Tề Hiên vừa nghĩ tới có khả năng này, vẻ mặt kinh ngạc, trừng to mắt nhìn Ngài Tiểu Hiên.

"Chú à, anh hùng không hỏi xuất xứ, chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng (bèo

nước gặp nhau), cáo từ". Ngãi Tiểu Hiên học những nhân vật hiệp khách trên TV nói chuyện, sau đó xoay người rời đi.

Tề Hiên nhìn thấy cậu bé muốn đi, vì vậy ôm tiểu quỷ này trở về.

"Nhóc con, cậu học được ở đâu những từ này".

Tuổi còn nhỏ, khẩu khí không nhỏ, nhưng lại rất thông minh, đứa bé này nếu như bồi dưỡng tốt, sau này nhất định là một nhân tài.

"Chú à, trên TV một đồng, xem mà không học, không có ý nghĩa, học không cần lãng phí, nhé". Ngãi Tiểu Hiên bị Tề Hiên ôm trở về, cũng không có tức giận, mà là cười vui vẻ cùng anh nói chuyện.

Cái thẳng cánh du lịch này, người lạ tới nơi này gần như đều là du khách, bọn họ là khách của thôn, cho nên cậu không thể tùy tiện tức giận với khách.

"Cậu còn có thể học đến nỗi dùng luôn à, nói cho chú biết, trong nhà cháu còn có ai?". Tề Hiên ngồi xổm xuống, cùng Ngãi Tiểu Hiên hai mắt song song nhìn.

Nếu quả thật là con trai của anh, thật là tốt biết bao, anh rất yêu mến đứa bé này.

"Mẹ cháu cùng mẹ nuôi, chú à chú từ từ ngắm cảnh, cháu phải về nhà, nếu trễ, mẹ cùng mẹ nuôi biết lại lo lắng". Ngãi Tiểu Hiên lưng đeo túi xách, cười với Tề Hiên, sau đó xoay người rời đi.

Cậu nhiều nhất chỉ có thể nói những điều này, có nhiều thứ là không thể nói với người bên ngoài. Cậu cũng không phải là ngu ngốc, vạn nhất nói sai cái gì, mang đến cho mẹ cùng mẹ nuôi phiền toái thì làm sao?

Nhưng mà đi chưa được mấy bước, lại bị Tề Hiên xách trở về.

"Anh bạn nhỏ, chỉ cần cháu cùng chú nói tình hình của người trong nhà cháu, một trăm đồng tiền này sẽ là của cháu". Tề Hiên lấy ra một trăm đồng, muốn dụ dỗ Ngãi Tiểu Hiên nói ra tình hình trong nhà.

Ông trời, bây giờ mấy đứa nhỏ đều thông minh như vậy ư, sao lại khó lừa gạt thế.

"Chú à, một trăm đồng tiền này có thể mua bao nhiêu quả trứng chim?". Ngải Tiểu Hiên nhìn tờ tiền trăm đồng giá trị lớn kia trong tay Tề Hiên, kích động mà hỏi.

"Rất nhiều"- Tề Hiên khoa trương nói.

Đã lâu không có cùng một đứa nhỏ chơi đùa như vậy, rất thú vị. Nhưng mà tại sao cậu phải mua trứng chim chứ?

"Rất nhiều rồi cuộc là bao nhiêu?".

Cái chú này tâm tình rất loạn, muốn biết rõ tình hình trong nhà cậu, nhất định có vấn đề.

"Cái này ——". Vấn đề này Tề Hiên cũng nhất thời không nghĩ ra.

Ngày thường anh đều không có đi mua qua trứng chim gì, làm sao biết một trăm đồng có thể mua bao nhiêu cái chứ?

"Chú không nói, cháu phải đi trở về, chú từ từ nghĩ đi!". Trong mắt Ngải tiểu Hiên hiện lên một tia khôn khéo, sau đó chạy đi.

Lúc này đây cậu không phải đi, mà là chạy, miễn cho lại bị xách trở về. Cái chú này thật kì quái, cậu cũng không thể cho chú ấy biết nhà cậu đang ở nơi nào?

Trong nội tâm Ngải Tiểu Hiên suy nghĩ, sau đó đi loạn, căn bản cũng không phải là đi trở về nhà.

Tề Hiên vốn muốn cùng cậu bé đến nhà cậu bé, ai biết cái tiểu quỷ này rõ ràng dẫn anh đi loạn một trận, đi đến trời tối cũng còn chưa đến nhà của nó.

"Chú lừa đảo, chú không cần phải đi theo cháu, cháu sẽ không mang chú đến nhà của cháu đâu"- Ngải Tiểu Hiên vừa đi vừa nói.

Tề Hiên nghe được những lời này của cậu, không nói gì, dừng bước lại.

Đứa bé này rất khôn khéo, xem ra chỉ có thể chờ Nghiêm Chính Phong điều tra trở về.

Tề Hiên nghĩ đến Nghiêm Chính Phong, lúc này mới chú ý tới vấn đề thời gian, vì vậy gọi điện thoại cho Nghiêm Chính Phong, kết quả lại là không người tiếp nghe.

Xem ra Nghiêm Chính Phong đã gặp phải khó khăn, bằng không sẽ không tiếp điện thoại của anh.

Tề Hiên cảm thấy sự tình không đúng, vì vậy không đi theo Ngải Tiểu Hiên nữa, đi tìm Nghiêm Chính Phong.

Đã biết rõ Ngải Tiểu Hiên ở tại thôn này, muốn tra ra tình hình trong nhà của cậu bé còn rất nhiều cơ hội, lúc này tạm thời không nên, hơn nữa tiểu quỷ này hình như cực kỳ cảnh giác.

Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Tề Hiên không đi theo mình nữa, lúc này mới dám hướng nhà mà đi đến.

Muốn cậu tin tưởng cái chú này không có ác ý mới là lạ, có ai lại nhàm chán như vậy mà đi theo cậu lâu như thế cơ chứ, cho nên nói người này nhất định là lừa đảo, hơn nữa cái loại người này còn là chuyên môn lừa gạt đứa nhỏ.

Ngải Tiểu Hiên về đến nhà, đã là khuya lắm rồi, Ngải Giai Giai rất sốt ruột, đứng ngồi không yên, Trần Tiểu Ngoạn đi ra ngoài tìm lâu như vậy, còn chưa có trở lại, cô càng sốt ruột. Khi thấy con trai bình an trở về, mới thở dài một hơi.

"Tiểu Hiên, con rốt cuộc đi nơi nào, sao mà muộn như vậy mới về?"- Ngải Giai Giai ôm Ngải Tiểu Hiên, kích động nói.

"Mẹ, con gặp được một chú lừa đảo, sau đó mang chú ấy đi vài vòng ở cánh rừng, chú ấy mới buông tha cho con mà bỏ đi"- Ngải Tiểu Hiên đặc ý nói.

Đổi lại là những đứa trẻ khác, sớm đã bị chú ấy bắt mất.

"Tiểu Hiên, cái người lừa đảo kia có làm con bị thương hay không, cho mẹ nhìn xem". Ngải Giai Giai sốt ruột kiểm tra Ngải tiểu Hiên mấy lần.

"Mẹ, con không sao, ngược lại là cái chú lừa đảo kia có việc rồi, chú ấy theo con đi

nhiều vòng, nhất định đầu óc choáng váng rồi, chắc hẳn bây giờ còn đang ở trong rừng chưa đi ra được?"- Ngãi Tiểu Hiên ra oai nói.

Cái rừng cây kia là một khu rừng mê cung, là một hạng mục mạo hiểm của thôn bọn họ, du khách tới nơi này du lịch, nếu như muốn nếm thử hương vị bị lạc ở rừng rậm, cũng có thể đi nơi đó. Nhưng qua ba giờ sẽ có nhân viên chuyên nghiệp vào trong rừng cây đi tìm những người đi ra không được kia, sau đó mang bọn họ đi ra bình an.

"Con đem người ta lừa gạt đến bị lạc trong rừng sao?"- Ngãi Giai Giai kinh ngạc hỏi.

"Ai bảo chú ấy muốn gạt con, đáng đời". Ngãi Tiểu Hiên núp ở trong ngực Ngãi Giai Giai, bộ dạng nhìn có chút hả hê.

"Được rồi, nhanh đi rửa tay ăn cơm đi, nhất định con đói bụng lắm"- Ngãi Giai Giai vui vẻ nói.

Trong thôn thường xuyên có du khách đến từ bên ngoài, lừa đảo cũng không thiếu, may mắn Tiểu Hiên của cô thông minh, không có bị lừa gạt đi.

Chương 80: Mẹ nuôi bạo lực

Tề Hiên đáng nhẽ muốn đi tìm Nghiêm Chính Phong, kết quả đi làm sao cũng không đi ra khỏi cái rừng cây này, lúc này mới nhớ tới, cái thôn này có một khu rừng mê cung, du khách đến phiêu lưu nếu đi ra không được, liền đợi cứu viện đến. .

Xem ra anh là bị tiểu quỷ gọi là Ngải Tiểu Hiên kia đùa bỡn, nhưng đứa bé này thật đúng là thông minh, có thể quay anh vòng vòng.

Tề Hiên biết mình đang bị lạc trong rừng, vì vậy cẩn thận mà tìm lối ra, nhưng mà anh vẫn là tốn hai tiếng đồng hồ mới đi ra được.

Ra khu rừng mê cung mới nhận được tin, nói Nghiêm Chính Phong đã bị cảnh sát bắt đi.

Nghiêm Chính Phong luôn luôn làm việc hết sức cẩn thận, hết sức duy trì bình thản, vì sao đột nhiên bị cảnh sát bắt đi, Tề Hiên mất nhiều thời gian mới bảo lãnh được Nghiêm Chính Phong từ trong cục cảnh sát ra ngoài.

"Thiếu chủ ——". Nghiêm Chính Phong một bộ hối hận làm sai, không dám nhìn thẳng Tề Hiên.

"Nói đi, tại sao lại có liên quan đến cục cảnh sát?"- Tề Hiên lãnh mạc hỏi.

"Tôi vừa rời khỏi cậu, muốn đi điều tra một chút tư liệu về đứa nhỏ gọi là Ngải Tiểu Hiên kia, kết quả không cẩn thận đụng vào một cô gái, cô gái kia liền nhất định nói là tôi cố ý, muốn ăn đậu hũ của cô ấy, còn gọi cảnh sát, cứ như vậy mà bị bắt đến cục cảnh sát". Về mặt Nghiêm Chính Phong có chút uất ức.

Là bởi vì đối phương chỉ là một người dân bình thường trong thôn, anh mới không có đánh trả, nếu như biết là người của kẻ thù phái tới, anh đã sớm đánh cho cô khỏi nói luôn.

Tề Hiên nghe xong lời của Nghiêm Chính Phong, lạnh lùng cười.

"Thiếu chủ, cậu đang cười thật sao?"- Nghiêm Chính Phong xấu hổ hỏi.

Chợt nhớ tới sức lực của người đàn bà chanh chua kia, anh liền đổ mồ hôi lạnh, trước kia nghe nói con gái trong thôn tương đối ngang ngược, không nghĩ tới lại ngang ngược như vậy, thật là mở rộng tầm mắt!

"Tôi hôm nay cũng bị tiểu quỷ gọi là Ngải Tiểu Hiên kia đùa bỡn, thằng bé rõ ràng mang tôi tới khu rừng mê cung, sau đó chính mình bỏ chạy". Tề Hiên nghĩ đến thằng nhóc Ngải Tiểu Hiên kia, đã cảm thấy buồn cười, muốn tức giận cũng tức không được.

Không biết vì sao, anh liền thích cùng tiểu quỷ nghịch ngợm này ở cùng một chỗ, bị cậu bé đùa bỡn như vậy, mà anh lại rất vui vẻ.

"Thực xin lỗi thiếu chủ, tôi còn chưa kịp đi điều tra tài liệu về cậu bé kia"- Nghiêm Chính Phong hổ thẹn mà nói.

"Biết nó ở cái thôn này là được rồi, muốn điều tra còn không dễ dàng sao?"- Tề Hiên tự tin nói.

"Thiếu chủ, ngày mai cậu có một cuộc họp quan trọng, bây giờ phải đi về"- Nghiêm Chính Phong nhắc nhở.

"Đi thôi, chờ bàn xong chuyện làm ăn này rồi nói, rồi trở về điều tra tiểu quỷ gọi là Ngải Tiểu Hiên kia". Tề Hiên nhàn nhạt nói, sau đó đi ra ngoài.

Đứa bé này chỉ là có bộ dáng rất giống anh mà thôi, có lẽ nó với Giai Giai một chút quan hệ cũng không có, trước mắt vẫn là đem chuyện làm ăn làm xong, rồi trở về cùng chơi vui vẻ với cái tiểu quỷ này.

Nghiêm Chính Phong không nói gì thêm, đi theo đằng sau Tề Hiên, tùy thời phòng bị Tề Triển phái sát thủ tới.

Trần Tiểu Ngoạn đi ra ngoài tìm Ngải Tiểu Hiên mãi mà tìm không thấy, ngược lại là đụng phải một người, tức chết cô mà. Nhưng người kia nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp nhau ở đâu, nhưng mà lúc này không nhớ rõ.

Nghiêm Chính Phong chỉ là không cẩn thận đụng phải người Trần Tiểu Ngoạn, đã bị Trần Tiểu Ngoạn nói là bất kính, thật sự là đáng thương!

"Thối tha, đừng có để cho tôi gặp lại anh, nếu không tôi nhất định sẽ lột da của anh

ra". Trần Tiểu Ngoạn sau khi thấy cảnh sát mang Nghiêm Chính Phong đi, mới đi tìm Ngải Tiểu Hiên, kết quả tìm rất lâu cũng không tìm được, vì vậy trở về, trong miệng còn đang mắng chửi người.

"Mẹ nuôi, mẹ đang mắng ai vậy?". Ngải Tiểu Hiên đang làm bài tập, đột nhiên nghe được tiếng mắng của Trần Tiểu Ngoạn vừa mới vào cửa, vì vậy hỏi.

"Mắng một người không biết xấu hổ, lại cố ý đánh ta, hừ"- Trần Tiểu Ngoạn tức giận nói.

Cái tên chết tiệt đó ở đâu không đụng, lại cố ý đụng cô, tức chết cô. Bánh bao của cô vốn là khá nhỏ, bị anh ta va chạm như thế, không biết có nhỏ hơn hay không.

Trần Tiểu Ngoạn sợ của mình thật sự bị đụng mà nhỏ, còn cố ý lấy tay sờ lên.

"Mẹ nuôi, cuối cùng cái người kia thế nào, có phải là bị mẹ đánh thành đầu heo luôn không?". Ngải Tiểu Hiên khoa trương hỏi. Nhưng lại thấy cô đang sờ bản thân mình, cảm thấy rất kỳ quái. <http://diendanlequydon.com>

"Ta có như vậy sao, nhưng mà ta sử dụng phương diện pháp luật đến giữ gìn quyền lợi của ta! Con đã trở lại, ta đây an tâm". Trần Tiểu Ngoạn rất tức giận mà nói, thả năm đấm ra.

Mẹ vốn là như thế mà —— trong nội tâm Ngải Tiểu Hiên nói thầm, nhưng mà không nói ra.

Buồn cười, nói những điều không nên nói, không bị mẹ nuôi la cho mới là lạ, kẻ ngốc mới nói thế.

"Nhưng cái tên kia nhìn rất quen mắt, nhưng mà mặc kệ anh ta có quen mắt thế nào, đáng đời xui xẻo, ai bảo anh ta đụng ta". Trần Tiểu Ngoạn bộ dạng hung hãn mà ngang ngược, nếu là đàn ông chắc ai thấy đều sợ!

Hôm nay bị một người đụng vào, rõ ràng đối với anh ta cô không có vung tay, mà gọi là cảnh sát tới bắt người, oa, vẫn là lần đầu tiên cô giả dạng thành một cô gái yếu đuối, nhưng rất thú vị.

"Mẹ nuôi, nói cho con biết nha, cuối cùng cái người kia thế nào?"- Ngải Tiểu Hiên

truy vấn.

"Cuối cùng anh ta bị cảnh sát bắt đi, mẹ lợi hại không". Trần Tiểu Ngoạn hưng phấn hoan hô. Quên mất mình bị đụng chỉ là chuyện nhỏ.

"Lần sau con cũng tìm cảnh sát là được rồi". Ngải Tiểu Hiên thấp giọng nói, sau đó tiếp tục làm bài tập.

Để cho cậu gặp lại chú lừa đảo lần nữa, trực tiếp lừa chú ấy đến cục cảnh sát đi.

"Con tìm cảnh sát làm gì?"- Trần Tiểu Ngoạn thắc mắc.

"Hôm nay con gặp được một người lừa đảo, kết quả ông ấy bị con dẫn đến đi lạc trong rừng, lần sau con liền trực tiếp dẫn ông ấy tới cục cảnh sát, ha ha". Ngải Tiểu Hiên đắc ý nói, trong đầu tưởng tượng bộ dáng Tề Hiên bị cậu lừa đi cục cảnh sát.

"Làm bài tập cho tốt, ta đi tìm mẹ con". Trần Tiểu Ngoạn nhanh như gió, chạy vào trong phòng đi tìm Ngải Giai Giai.

"Giai Giai, cậu đang ở đây làm gì vậy?". Trần Tiểu Ngoạn vừa vào cửa liền hưng phấn hỏi.

"Không có gì". Ngải Giai Giai đem tấm ảnh của Tề Hiên cất đi, nhàn nhạt nói.

"Cậu lại đang nhớ thiếu chủ kia của cậu đúng hay không?". Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy Ngải Giai Giai cất tấm ảnh, cũng biết chuyện này.

Mỗi khi cô ấy nhớ tới Tề Hiên kia, đều nhìn tấm ảnh, ở chung sáu năm, cô không cần nghĩ cũng biết.

"Được rồi, đừng hỏi mình nữa, cậu cũng không phải không biết"- Ngải Giai Giai xấu hổ nói.

Trần Tiểu Ngoạn đối với chuyện của cô biết được rất rõ ràng, có đôi khi còn an ủi cô, miễn cho cô chịu nhiều nỗi khổ tương tự, về sau cô có thói quen đem chuyện trong lòng mình nói toàn bộ với cô ấy.

"Được, không nói không nói, chúng ta nói chuyện khác đi". Trần Tiểu Ngạo lôi kéo tay Ngải Giai Giai, cười hì hì nói.

"Nói cái gì chứ?".

"Cậu không biết Tiểu Hiên là một đứa trẻ rất thông minh ư, nếu như nó có thể tiếp nhận giáo dục tốt hơn, tương lai tất thành người tài".

Nơi này là một sơn thôn nhỏ, năng lực giáo dục có hạn, giáo dục đối với đứa nhỏ cũng có hạn.

"Tiểu Ngạo, ý của cậu là?". Ngải Giai Giai không thể nào hiểu được.

"Mình cho rằng đưa Tiểu Hiên đến trường học khá hơn, nó rất thông minh, có thể học được nhiều thứ hơn. Giai Giai, mình biết rõ cậu ở đây là trốn Tề Hiên, nhưng cậu không thể bởi vì trốn Tề Hiên mà hại Tiểu Hiên cả đời, cậu nên vì tương lai của nó mà suy nghĩ một chút. Mình đã sớm xem Tiểu Hiên giống như con của mình rồi, cho nên mình phải lo lắng tương lai của nó"- Trần Tiểu Ngạo rất nghiêm túc nói.

"Tiểu Ngạo, cậu nói không sai, chúng ta là nên vì tương lai của Tiểu Hiên mà suy nghĩ cẩn thận, xem kế hoạch của chúng ta, kế tiếp nên làm như thế nào". Ngải Giai Giai thừa nhận quan điểm của Trần Tiểu Ngạo, hai người bắt đầu lên kế hoạch, nhìn xem ở đâu mới tốt, nhất định phải tìm một địa phương tương đối khá, hơn nữa là địa phương Tề Hiên rất khó tìm đến.

Trốn trong này sáu năm, cuộc sống trải qua yên bình, không biết khi di chuyển nữa thì sẽ là bộ dáng gì nữa đây?

Chương 81: Sau khi đi vệ sinh phải rửa tay

Mấy ngày sau đó, Ngải Giai Giai sau khi bàn bạc với Trần Tiểu Ngoạn xong, liền mang theo Ngải Tiểu Hiên rời khỏi làng nhỏ đã ở sáu năm, tiến về thành phố lớn.

"Mẹ, tại sao chúng ta phải chuyển chỗ đi?". Ngải Tiểu Hiên sau khi ngồi ở trong phòng chờ máy bay, suy nghĩ mãi mà không hiểu được.

"Mẹ muốn dẫn con đến địa phương có trường học tốt hơn, để con có thể học nhiều kiến thức hơn, con hiểu không?". Ngải Giai Giai ôm con, nói về tình thương của mẹ.

Cô không thể hại con mình cả đời, phải cho cho nó có hoàn cảnh học tập tốt, như vậy mới có thể khiến cho tiền đồ của nó phát triển tốt trong tương lai được.

"Con hiểu được, con chắc chắn sẽ học thật giỏi, tương lai sẽ kiếm thật nhiều tiền, mua căn phòng lớn cho mẹ ở". Ngải Tiểu Hiên ôm Ngải Giai Giai, ở trên mặt cô hôn một cái.

"Tiểu Hiên, con không công bằng, còn phần mẹ nuôi đâu?". Trần Tiểu Ngoạn chỉ mặt mình, ý bảo Ngải Tiểu Hiên cũng phải hôn cô một cái.

"Mẹ nuôi cũng giống vậy, về sau khi con mua được căn phòng lớn, mẹ cùng mẹ nuôi sẽ ở chung một chỗ, như vậy mỗi ngày con có thể chăm sóc lại cho hai người rồi, ha ha". Ngải Tiểu Hiên ngây thơ nói, sau đó cũng ở trên mặt Trần Tiểu Ngoạn hôn một cái.

"Coi như nhóc con con có hiếu thuận, cuối cùng không phí công mẹ nuôi đã thương con". Trần Tiểu Ngoạn nhẹ nhàng nhéo mặt Ngải tiểu Hiên.

"Mẹ nuôi, đừng nhéo mà, bằng không mặt của con sẽ biến hình đấy"- Ngải Tiểu Hiên kéo tay Trần Tiểu Ngoạn ra, không vui nói.

"Biết khuôn mặt của con lớn lên rất đẹp rồi, nên từ nay về sau khẳng định không ít con gái mê chết, mẹ nuôi phải nếm chút lợi lộc trước chứ". Bộ dạng Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ, hôn Ngải tiểu Hiên một cái.

"Mẹ nuôi, tất cả nước miếng của mẹ đều lên trên mặt con hết rồi này". Ngải Tiểu Hiên đẩy Trần Tiểu Ngoạn ra, hồn nhiên mà nghịch ngợm, cố ý đùa giỡn nói.

"Được rồi, các người đừng đùa nữa, sắp đến giờ lên máy bay rồi, mọi người chú ý chút"- Ngải Giai Giai nhắc nhở.

Dù hiện tại trước mắt là bất cứ con đường nào thì cô cũng không thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Thật sự cô rất muốn đi tìm thiếu chủ, nhưng mà cô biết điều này là không được, cô lo lắng Diệp Tầm Phương thấy cô xuất hiện, sẽ lại uy hiếp thiếu chủ.

"Mẹ, con mắc tiểu"- Ngải Tiểu Hiên đột nhiên mót quá nên nói.

"Tiểu Ngoạn, mình dẫn nó đi toilet, cậu ở chỗ này chờ bọn mình một chút". Ngải Giai Giai nắm tay Ngải Tiểu Hiên, đứng lên.

"Mau đi nhanh trở lại, cũng sắp đến giờ lên máy bay rồi đấy"- Trần Tiểu Ngoạn nhắc nhở.

"Mẹ mẹ, nhanh lên, chúng ta đi nhanh về nhanh, miễn cho không được ngồi máy bay". Ngải Tiểu Hiên sốt ruột kéo tay Ngải Giai Giai, hướng phía nhà vệ sinh chạy tới.

"Tiểu Hiên, chậm một chút, vẫn còn thời gian, coi chừng ngã"- Ngải Giai Giai bất đắc dĩ nói.

Đứa bé này chính là bướng bỉnh như thế, làm chuyện gì cũng hấp tấp, giống như phải sử dụng hết sức lực mới được. Nhưng cũng bởi vì như vậy, mỗi ngày vô vị của cô mới có thể có nhiều niềm vui, ông trời ban cho cô một món lễ vật như vậy, thật là đối với cô quá tốt.

"Mẹ, nơi này là toilet nam, mẹ ở bên ngoài chờ con một chút là xong ngay". Ngải Tiểu Hiên buông tay Ngải Giai Giai ra, chạy vào trong toilet.

"Cẩn thận một chút". Ngải Giai Giai lo lắng kêu, sau đó đứng ở cửa đợi.

Chính là mọi người từ nhà vệ sinh nam đi ra nhìn cô một chút, Ngải Giai Giai cảm thấy xấu hổ, vì vậy xoay người, đưa lưng về phía cửa phòng rửa tay, đứng qua một bên, chờ Ngải tiểu Hiên đi ra.

Sau khi Ngải Tiểu Hiên vào toilet, đang tính tìm vị trí để đi ngoài, đột nhiên phát hiện đứng bên cạnh mình là một người rất quen mặt, vì vậy ngẩng đầu nhìn.

"Chú lừa đảo, thì ra là chú, có phải chú tới nơi này lừa gạt hay không vậy?". Ngải Tiểu Hiên cười hỏi, tuyệt đối không sợ mình bị lừa gạt.

Cậu không lừa gạt người khác là tốt rồi, còn sợ người khác lừa gạt sao?

Tề Hiên thật sự muốn đi ngoài, đột nhiên nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên, rất là kinh ngạc, nhưng mà lời nói của cậu bé càng làm cho anh giật mình.

Ông trời, anh đường đường là một Tổng giám đốc sao lại biến thành một người đi lừa gạt, kỳ lạ thật. Nhưng trong này cũng có thể nhìn thấy tên tiểu quỷ này, xem ra bọn họ rất có duyên với nhau.

"Tiểu quỷ, con đến sân bay làm gì?". Tề Hiên không thêm để ý Ngải Tiểu Hiên gọi anh là 'chú lừa đảo', dù sao anh thật sự đã dụ dỗ cậu bé.

"Vậy chú đến sân bay để làm gì?"- Ngải Tiểu Hiên cảnh giác hỏi.

Đối với một người lừa đảo, tốt nhất cái gì cũng không nên nói với ông ấy, nhưng đùa bỡn một chút cũng không tệ lắm.

"Đến sân bay đương nhiên là ngồi máy bay, còn có thể làm gì?"- Tề Hiên cười khổ mà nói.

Đứa bé này cũng quá thông minh lanh lợi đi, hỏi cái gì nó đều nói sang chuyện khác.

"Đến sân bay không nhất định là ngồi máy bay, cũng có thể là tiễn đưa, đối với những người khác mà nói còn có thể đi lừa gạt". Ngải Tiểu Hiên cố ý châm chọc.

"Cái tên tiểu quỷ này, miệng thật là không tha người". Tề Hiên còn muốn chụp vào lời nói của Ngải Tiểu Hiên, lúc này điện thoại vang lên, vì vậy nghe.

Nhưng mà vừa nhận điện thoại liền điên cuồng chạy ra ngoài, cả tay cũng không rửa.

"Chú à, sau khi đi tiểu phải rửa tay". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Tề Hiên xông ra ngoài, vì thế mà kêu to.

Nhưng Tề Hiên cũng không để ý tới, mà là trực tiếp xông ra ngoài, mà đi qua sát bên người Ngải Giai Giai đang đứng ở ngoài cửa.

Ngải Giai Giai đưa lưng về phía cửa ra vào, Tề Hiên cầm điện thoại, liền cứ thế mà xông đi, không có chú ý người đứng ở cửa, lướt qua cô.

Nếu như là bình thường, nhất định anh sẽ chú ý tới, mà bây giờ, anh chỉ một lòng nghĩ chuyện Nghiêm Chính Phong nói ở trong điện thoại.

"Chính Phong, cậu nói rõ một chút, rốt cuộc đã thấy cô ấy ở chỗ nào?"- Tề Hiên ở trong điện thoại kích động hỏi.

Nghiêm Chính Phong nói ở phi trường thấy được Ngải Giai Giai, vừa nghe đến tin tức này, anh liền vọt ra.

"Ở ——". Nghiêm Chính Phong chính là muốn nói nhìn thấy ở trong phòng chờ máy bay, nhưng mà chỉ mới chớp mắt, đã phát hiện không thấy người.

Anh vừa rồi rõ ràng nhìn thấy một người rất giống Ngải Giai Giai ngồi một chỗ với một cô gái khác, hơn nữa còn có một đứa nhỏ, sao mà chỉ chớp mắt đã không thấy rồi, hơn nữa hiện tại nhìn kỹ cô gái kia, người đàn bà chanh chua này không phải là người làm hại anh bị cảnh sát bắt đi sao?

"Ở chỗ nào?". Tề Hiên sốt ruột hỏi, nhưng đã nhìn thấy Nghiêm Chính Phong rồi, vì vậy cúp điện thoại đi, trực tiếp đi đến bên cạnh anh ấy: "Chính Phong, ở chỗ nào?".

"Vừa mới rõ ràng ở đó, nhưng mà bây giờ lại không thấy". Nghiêm Chính Phong chỉ vào chỗ ngồi Trần Tiểu Ngoạn.

Ký ức của đám người Tề Hiên đối với Trần Tiểu Ngoạn là ở mười năm trước, ký ức rất mơ hồ, hơn nữa ở mười năm trước gặp qua cô một lần, hiện tại dù cho Trần Tiểu Ngoạn đứng ở trước mặt anh, anh cũng không nhận ra được.

Tề Hiên nhìn vị trí Nghiêm Chính Phong chỉ, nhìn khuôn mặt cô gái xa lạ đang ngồi, mất mát mà thở dài.

"Chính Phong, cậu hoa mắt, người kia không phải, đi thôi". Tề Hiên trầm thấp nói, sau đó rời đi.

Cao hứng hụt một hồi, kết quả không có gì cả.

Anh vừa xuống máy bay, vì chính là tới nơi này điều tra cái cậu bé gọi là Ngải Tiểu Hiên, chắc hẳn hiện tại cậu bé đã không còn ở phòng rửa tay, anh đành phải đi đến thôn tìm người. Manh mối này anh sẽ không bỏ qua, cho dù là một manh mối chệch hướng anh cũng muốn đi.

Nghiêm Chính Phong ngây ngốc nhìn Trần Tiểu Ngoạn một chút, sau đó đuổi theo Tề Hiên.

Anh mới hơn hai mươi tuổi, không có già mà, làm sao có thể nhìn lầm người, gặp quỷ, vừa rồi rõ ràng thấy là ba người, anh xoay người gọi điện thoại liền biến thành một người, nhưng lại biến thành người phụ nữ chanh chua kia, anh vẫn là nhanh rời khỏi thôn.

Ngải Giai Giai người ta đã mang Ngải Tiểu Hiên đi toilet rồi, anh đương nhiên chỉ thấy một người.

Chương 82: Để vượt nhau

Ngãi Giai Giai đứng ở toilet một thời gian ngắn, sau đó xoay người trở lại, vừa vặn nhìn thấy Ngãi Tiểu Hiên từ trong toilet đi ra, vì vậy tiến lên, giữ chặt tay của cậu, cười hỏi.

"Tiểu Hiên, con rửa tay chưa?".

"Đã sạch rồi ạ, nhưng cái chú lừa đảo kia không rửa tay, thật sự là không vệ sinh, một người lớn như vậy, rõ ràng không biết sau khi đi tiểu phải rửa tay"- Ngãi Tiểu Hiên hồn nhiên nói.

Cậu năm tuổi cũng biết sau khi đi tiểu phải rửa tay, cái chú lừa đảo kia rõ ràng không biết, thật đáng xấu hổ.

"Chú lừa đảo nào?"- Ngãi Giai Giai thắc mắc.

Ngãi Tiểu Hiên ở trong toilet rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Chính là chú lừa đảo mấy ngày hôm trước muốn lừa gạt con đó, kết quả bị con lừa gạt đến khu rừng mê cung kia, vừa rồi ở trong toilet con nhìn thấy chú ấy, chú ấy nhìn thấy con rõ ràng rồi xông ra chạy đi, tay cũng không rửa. Mẹ, mẹ nói chú ấy có phải rất không vệ sinh không, một người lớn như vậy, đi tiểu xong cũng không rửa tay".

Ngãi Tiểu Hiên cho rằng Tề Hiên chạy đi ra ngoài là vì nhìn thấy cậu.

"Ông trời, Tiểu Hiên, từ nay về sau gặp người lạ, con ngàn vạn đừng cùng họ nói chuyện, họ hỏi cái gì cũng đừng để ý đến họ, bây giờ lừa đảo rất khôn khéo, con là tâm can bảo bối của mẹ, nếu con bị lừa đi, mẹ sẽ rất đau khổ". Ngãi Giai Giai ôm Ngãi Tiểu Hiên thật chặt, kích động nói, rất sợ cậu xảy ra chuyện gì.

Tiểu Hiên là vận mệnh của cô, nếu như không có Tiểu Hiên cô không biết mình nên sống thế nào. Cho nên cô không thể để cho Tiểu Hiên xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không để cậu rời khỏi cô, cô không thể không có Tiểu Hiên được.

"Mẹ, mẹ đừng nóng ruột, con bây giờ không phải là rất tốt đấy sao, từ nay về sau con không cùng người lừa đảo nói chuyện là được, họ hỏi vấn đề gì cũng không trả lời, như

vậy họ cũng không lừa gạt được con". Ngải Tiểu Hiên vỗ vỗ bộ ngực của mình, ra oai nói.

Muốn lừa gạt cậu còn không có dễ dàng như vậy đâu.

"Tiểu Hiên, thế giới bên ngoài rất phức tạp, không đơn giản như ở trong thôn đâu, cho nên ngàn vạn con không nên tin bất luận kẻ nào, hiểu chưa?"- Ngải Giai Giai lo lắng nói.

"Mẹ và mẹ nuôi cũng không thể tin tưởng sao?"- Ngải Tiểu Hiên trêu đùa nói.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của mẹ, cậu đều hay nói giỡn trêu chọc họ vui vẻ, lần này cũng không ngoại lệ.

"Tiểu Hiên, con lại đùa, coi chừng mẹ tức giận đó?". Ngải Giai Giai giả bộ như có vẻ tức giận.

Tiểu Hiên mặc dù nghịch ngợm, nhưng mà lại là một đứa nhỏ biết nghe lời.

"Mẹ không tức giận Tiểu Hiên được không, Tiểu Hiên chỉ là cùng mẹ nói giỡn thôi"- Ngải Tiểu Hiên sốt ruột nói.

Cậu cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mẹ tức giận cùng thương tâm, chỉ cần mẹ tức giận hoặc là thương tâm, cậu cũng rất sốt ruột, cũng rất sợ hãi, sợ mẹ không cần cậu.

"Vậy con hôn mẹ một cái". Ngải Giai Giai ngồi chồm hổm xuống, đem mặt của mình đưa tới trước mặt Ngải Tiểu Hiên.

"Dạ". Ngải Tiểu Hiên ra sức hôn Ngải Giai Giai một cái: "Mẹ, con yêu mẹ, mẹ không nên tức giận con được không?".

"Thật sự là con ngoan của mẹ, nhanh đi thôi, chúng ta nên lên máy bay". Ngải Giai Giai nói xong, nắm bàn tay nhỏ bé của Ngải Tiểu Hiên, đi về phía trước.

"Mẹ, mẹ còn chưa nói không tức giận?"- Ngải Tiểu Hiên hỏi tới.

"Mẹ không tức giận, Tiểu Hiên ngoan như thế, mẹ làm sao có thể tức giận chứ, nhanh

đi thôi, bằng không là không lên máy bay được đấy".

"Mẹ, chúng ta sẽ có thể bay lên trời phải không, thật vui quá!". Ngải Tiểu Hiên nhảy dựng lên, trông rất là hưng phấn.

Cậu rớt cuộc có thể ngồi máy bay thấy qua trên TV rồi, cảm thụ nhất định sẽ vô cùng tốt.

"Đúng vậy, đi thôi, mẹ nuôi con còn đang chờ chúng ta đó!". Ngải Giai Giai kéo Ngải Tiểu Hiên đi lên phía trước.

Nơi xa, Tề Hiên cùng Nghiêm Chính Phong đưa lưng về phía bọn họ, hướng cửa ra vào sân bay mà đi, lướt qua bên người lẫn nữa. Hai bên đều đi vô cùng vội, căn bản là không có tâm tư mà nhìn người nào đi qua bên cạnh.

Ngải Tiểu Hiên tùy ý mà nhìn lung tung, nhìn thấy Tề Hiên nơi xa, sau đó đem tầm mắt dời đi.

Mẹ nói không được cùng người lừa đảo nói chuyện, không cần phải trả lời vấn đề của người lừa đảo, như vậy tự nhiên cũng không cần để ý tới người lừa đảo, thấy cũng coi như không thấy.

Kỳ thật cậu rất thích chú lừa đảo kia, nhưng mà chú ấy sao không làm người tốt mà phải làm lừa đảo chứ, rất là đáng tiếc. Nếu như chú ấy là một người tốt, thật là tốt biết bao!

Ngải Tiểu Hiên lần nữa thu về tầm mắt, liếc nhìn Tề Hiên, nhìn anh đi ra cửa, cho đến khi người biến mất, cậu mới đem tầm mắt thu về.

Tề Hiên đi vào thôn trang, thế mới biết Ngải Tiểu Hiên cùng người nhà của cậu vừa dọn đi rồi, anh vô cùng tức giận. Nhưng mà thôn trưởng lại nói cho anh biết, trong này không có ai, không có một người nào gọi là Ngải Giai Giai, ngược lại có một người gọi là Trần Giai Giai, chính là mẹ của Ngải Tiểu Hiên.

"Thiếu chủ, xem ra đứa nhỏ gọi là Ngải Tiểu Hiên không có quan hệ gì với người"-Nghiêm Chính Phong bất đắc dĩ nói.

Tuy bọn họ không có ôm bất luận hi vọng gì, nhưng mà nghe tin tức như thế, vẫn là

rất mất mát. Trên cái thế giới này người gọi là Giai Giai nhiều như vậy, tên trùng cũng không phải là không có khả năng.

"Đi thôi". Tề Hiên chán chường nói, xoay người rời đi.

Nghiêm Chính Phong bất đắc dĩ mà lắc đầu, cũng đi theo đi ra ngoài.

Hiện tại tốt nhất cái gì cũng đừng nói, càng nói thiếu chủ càng thương tâm, cái này đã không biết là lần thứ mấy bọn họ không thành công mà trở về.

"Ai —— mẹ nuôi Ngải Tiểu Hiên gọi là Trần Tiểu Ngoạn". Thôn trưởng nhìn thấy Tề Hiên cùng Nghiêm Chính Phong đi ra, vì vậy gọi to, đáng tiếc bọn họ tựa hồ không nghe thấy.

Thôn trưởng nhìn thấy bộ dạng Tề Hiên thực vội, tựa hồ đang tìm người, nhưng mà tuổi của ông khá lớn rồi, dễ quên, lúc này mới nhớ đến một ít tin tức chưa có nói cho anh biết, vội vã muốn nói, đáng tiếc bọn họ đã đi rồi.

Tề Hiên và Nghiêm Chính Phong thật đúng là không có nghe câu nói kia của thôn trưởng, chỉ lo rời đi.

Giai Giai của anh rốt cuộc ở đâu rồi, vì sao tìm khắp tất cả địa phương cũng không tìm thấy cô, chẳng lẽ cô đã ——

Tề Hiên nghĩ đến khả năng Ngải Giai Giai đã chết, lập tức đem cái ý nghĩ này vứt bỏ, không để cho mình nghĩ như thế.

Giai Giai của anh tuyệt đối còn sống, chỉ là anh tìm không thấy mà thôi. Cô gái ngốc này, vì sao không thể thông minh một chút chứ, cũng đã sáu năm rồi, còn trốn. Nhưng mà nói đi thì nói lại, chính là anh thích cô ngốc, mâu thuẫn thật!

"Thiếu chủ, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?". Nghiêm Chính Phong cắt đứt suy nghĩ của Tề Hiên.

Anh biết rõ thiếu chủ đang đau lòng, cố ý cắt đứt, miễn cho anh ấy càng đau lòng thêm. Yêu một người là cái cảm giác gì anh không biết, cho nên không thể biết được nỗi đau trong lòng của thiếu chủ bọn họ.

"Đi thôi, đến thành phố A khảo sát tình hình công ty chi nhánh một chút". Tề Hiên sau khi đau lòng một lúc, thay đổi diện mạo lãnh mạc trả lời.

Anh tin tưởng nhất định có thể tìm được Ngải Giai Giai, có lẽ là thời cơ chưa tới thôi.

"Theo tin tức tin cậy, công ty chi nhánh của thành phố A xảy ra chút vấn đề, báo cáo tài vụ làm rất khá, nhưng có điểm không phù hợp thực tế, hình như người phụ trách chỗ đó làm giả sổ sách"- Nghiêm Chính Phong nghiêm túc nói.

"Người phụ trách công ty chi nhánh là ai?"- Tề Hiên lãnh mạc hỏi.

"La Thành".

"Đi, tự mình đi trước, đừng để người ở chỗ đó biết, miễn cho lại làm giả, tôi muốn tự mình đi kiểm tra".

Dám không để anh vào mắt lại có thể làm hành động mờ ám này, thật đúng là rất có can đảm, anh muốn đến nhìn tên La Thành này có năng lực thế nào.

Chương 83: Truy đuổi tên cướp

Ngải Giai Giai cầm một cái túi xách trong tay, đứng ở cửa trường học chờ Ngải Tiểu Hiên tan học.

Các cô đi tới nơi này không quen cuộc sống ở thành phố A, chuyện gì cũng phải làm lại từ đầu, mà ngay cả học phí của Tiểu Hiên đều là Trần Tiểu Ngoạn bỏ ra, sáu năm, một chút để dành cô cũng không có, ăn uống đều là dùng tiền của Trần Tiểu Ngoạn, cô rất là áy náy, nhưng mà cô lại không có bất kỳ biện pháp nào có thể kiếm ra nhiều tiền như vậy để đưa Tiểu Hiên đến trường, mỗi khi nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn đưa tiền ra, lòng của cô liền bị nhéo đau.

Ngải Giai Giai cũng từng hỏi qua Trần Tiểu Ngoạn tiền ở nơi nào đến, sao mà nhiều như vậy, Trần Tiểu Ngoạn nói đó là tài sản của mẹ cô ấy để lại cho cô ấy, cho nên cô không có hỏi nhiều nữa, chẳng qua là cảm thấy thiếu nợ Trần Tiểu Ngoạn quá nhiều.

"Mẹ". Ngải Tiểu Hiên đeo túi sách, vô cùng cao hứng từ trong trường học đi tới, nhìn thấy Ngải Giai Giai ở ngoài cửa chờ cậu, vì thế đã chạy tới, bổ nhào vào trong ngực của cô.

"Tiểu Hiên, ngày đầu tiên đi học, cảm giác như thế nào, cùng bạn học đối xử với nhau có tốt hay không?". Ngải Giai Giai ngồi xổm xuống, ôm Ngải Tiểu Hiên, nhìn thẳng cậu bé.

"Mẹ, hôm nay con kết giao rất nhiều bạn bè, bọn họ đều rất tốt, con rất yêu thích nơi này, người nơi này đều rất có lễ phép".

"Thế này mới ngoan, đi thôi, chúng ta đi về nhà". Ngải Giai Giai nắm tay Ngải Tiểu Hiên, sau đó đi đến ven đường.

"Mẹ, cái chỗ này so với chỗ ở trước kia của chúng ta xinh đẹp hơn, từ nay về sau chúng ta ở nơi này được không?"- Ngải Tiểu Hiên vừa đi vừa hưng phấn nói.

"Được"- Ngải Giai Giai trả lời.

Vì để cho Tiểu Hiên có thể có không gian phát triển tốt hơn, cô không thể lại sống ở loại địa phương gần như ngăn cách với thế giới đó.

Đang lúc hai mẹ con vô cùng cao hứng đi đến ven đường, chuẩn bị ngoắc gọi tắc xi thì một tên cướp lao đến, đoạt túi xách tay của Ngải Giai Giai.

"Người làm gì?". Ngải Giai Giai kịp phản ứng, gắt gao nắm lấy túi xách.

"Buông tay". Kẻ côn đồ dùng sức kéo ra, vượt qua Ngải Giai Giai, co chân bỏ chạy.

"A ——". Ngải Giai Giai bị ném qua một bên, ngã trên mặt đất, cánh tay và đầu gối cùng mặt đất chạm vào nhau, trầy da, lập tức ứa ra máu đỏ tươi, đau đớn không thôi.

"Mẹ, mẹ bị làm sao rồi?". Ngải Tiểu Hiên chạy đến bên người Ngải Giai Giai, khẩn trương hỏi, trong lòng cực kỳ tức giận.

"Tiểu Hiên, con có bị thương hay không?". Ngải Giai Giai không để ý cánh tay mình cùng đau đớn trên đầu gối, kinh hoàng nhìn con của mình, sợ cậu bé bị thương.

"Mẹ, mẹ ở chỗ này chờ con, đáng ghét ——". Ngải Tiểu Hiên buông túi sách, sau đó đuổi theo hướng tên cướp chạy trốn.

"Tiểu Hiên trở về, không nên đuổi theo, Tiểu Hiên ——". Ngải Giai Giai liều mạng mà hô to, sau đó cố gắng đứng lên. Đầu gối truyền đến đau đớn làm cho cô đi bộ vô cùng khó khăn, cảm thấy đau đớn, nhưng mà cô không thể không đi tìm con của mình.

Một đứa nhỏ năm tuổi làm sao có thể cùng một kẻ côn đồ chống đỡ được, mặc dù Tiểu Hiên học chút công phu của Trần Tiểu Ngoạn, nhưng mà đứa nhỏ cùng người lớn vẫn có sự khác biệt, chỉ riêng sức lực cũng không thể so được. Vạn nhất tên cướp làm Tiểu Hiên bị thương, tâm của cô sẽ rất đau, cô không thể để cho Tiểu Hiên gặp chuyện không may.

Ngải Giai Giai cứ như vậy chân thấp chân cao mà chạy đến hướng Ngải Tiểu Hiên đuổi theo tên cướp, trong lòng cầu nguyện, hi vọng Tiểu Hiên không có việc gì.

Ngải Tiểu Hiên vẫn đuổi theo đằng sau tên cướp, tuy chân của cậu ngắn, nhưng mà tần suất bước chân vô cùng nhanh, từng chút từng chút kéo gần lại khoảng cách cùng kẻ cướp.

"Đứng lại, không được chạy"- Ngải Tiểu Hiên hô to.

Tên cướp thấy có người vẫn đuổi theo mình, hơn nữa còn là một đứa nhỏ, rất tức giận, vì vậy mà chạy tới ngõ nhỏ, định dẫn Ngải Tiểu Hiên tới bên trong.

Ngải Tiểu Hiên cũng không có suy nghĩ nhiều, vẫn một lòng đuổi theo, một lòng chỉ nghĩ muốn dạy dỗ tên cướp này, sau đó đem túi xách cầm về.

Tề Hiên đang một mình lái xe trên con đường lớn, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh một đứa bé đuổi theo một người lớn, lơ đãng nhìn mấy lần, khi thấy dung mạo đứa bé thì kinh ngạc vô cùng.

"Ngải Tiểu Hiên, tại sao cậu bé lại ở chỗ này?". Tề Hiên cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy đem xe sang bên lề dừng lại, sau đó ở đằng sau Ngải Tiểu Hiên.

Anh cùng tiểu quỷ này cũng có duyên thật, đến chỗ nào cũng có thể gặp được, đã có duyên, vậy thì quen nhau đi.

Tên cướp dẫn Ngải Tiểu Hiên trong hẻm nhỏ, sau đó dừng bước lại, tà ác nhìn cậu bé.

"Kẻ xấu, mau trả lại túi xách cho mẹ tôi". Ngải Tiểu Hiên chạy đến trước mặt tên cướp, cảnh cáo.

"Tiểu quỷ, chỉ dựa vào mày mà cũng muốn đoạt lại đồ ư, buồn cười". Tên cướp rất khinh thường nói, căn bản không đem đứa nhỏ trước mắt chỉ tới thất lưỡng hắc cho là nghiêm trọng.

Một đứa trẻ ranh mà thôi, có thể làm gì?

"Đáng ghét ——". Ngải Tiểu Hiên rất phẫn nộ, xông lên trước, hung hăng đánh một quyền vào bụng tên cướp.

"A ——". Tên cướp đau kêu một tiếng, sau đó tức giận nhìn Ngải Tiểu Hiên.

"Không nghĩ tới cái thằng tiểu quỷ như mày mà rất có sức lực, đi chết đi". Tên cướp vươn tay, muốn nắm quần áo của Ngải Tiểu Hiên, nhưng mà lại bổ nhào vào không khí.

Ngải Tiểu Hiên nhanh nhẹn, vọt đến sau lưng tên cướp, sau đó hướng lưng của hắn ta đập một cái.

"A ——". Tên cướp bị đập đến trên mặt tường, cùng tiếp xúc thân mật với vách tường bên cạnh.

"Đem túi xách mẹ tôi lấy ra". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy tên cướp áp vào trên vách tường, vì vậy tiến lên đoạt túi xách.

"Tên nhóc đáng chết, xem tao làm sao trừng phạt mày". Tên cướp nóng nảy, dùng hết sức lực, đoạt lại túi xách, còn kéo Ngải tiểu Hiên tới, sau đó dùng cánh tay quấn lấy cổ của cậu bé.

"Bại hoại —— thả tôi ra". Ngải Tiểu Hiên mắng to, không ngừng giãy dụa, chụp lấy tay của tên cướp hung hăng cắn.

"A ——". Tên cướp bị đau kêu một tiếng, sau đó dùng sức lực hất Ngải Tiểu Hiên ra.

Ngải Tiểu Hiên bị ném lên mặt đất, đầu đầy sao, phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, chỉ nghe được bên tai truyền đến tiếng mắng.

"Mày ***, hôm nay ông liền phế mày đi". Tên cướp cực kỳ tức giận, giơ nắm tay lên, muốn đánh lên ngực Ngải Tiểu Hiên, kết quả tay còn đang giữa không trung đã bị người cản được.

Ngải Tiểu Hiên cho là mình chết chắc rồi, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một người, ngăn cản động tác kế tiếp của tên cướp, nhìn kỹ, vô cùng kinh ngạc.

"Chú lừa đảo, tại sao là chú?".

Tề Hiên đi theo Ngải Tiểu Hiên tới đây, liền nhìn thấy một màn tên cướp muốn đánh Ngải Tiểu Hiên, nên lập tức ngăn trở hắn ta.

"Cậu bé, tôi cứu cậu, cậu lại không thể nói dễ nghe chút sao?". Tề Hiên bất đắc dĩ cười, nhưng trong lòng vẫn là thật vui vẻ.

Tên tiểu quỷ này mỗi một câu đều có thể làm cho tâm tình của anh vô cùng vui vẻ, cho dù là lời nói không dễ nghe cũng có chút hiệu quả.

"Nể chú cứu cháu một mạng, cháu đem hai chữ ‘lừa đảo’ xóa đi, bảo chú là chú rất

tốt". Bộ dạng của Ngải Tiểu Hiên ra vẻ bố thí, giống như là đang làm chuyện tốt.

"Mày là ai, buông ra, chờ anh em tao đến đây, cho mày đẹp mặt". Tên cướp cố gắng giãy dụa, muốn tránh thoát ra, nhưng mà mặc kệ cố gắng thế nào, hắn ta vẫn không giãy được, sức lực đối phương quá lớn.

Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy tên cướp không ngừng giãy dụa, hơn nữa trên mặt viết sôi ruột cùng đau đớn, vì vậy dùng sức từ nắm lấy cái túi xách từ trên tay tên cướp đoạt trở về.

Chương 84: Cha con kể vai chiến đấu

Ngài Tiểu Hiên sau khi cướp lại được túi xách về, vẫn không quên ở trên người tên cướp hung hăng đập một cước, cảm hận.

"Người xấu, xem ông từ nay về sau còn dám làm chuyện xấu hay không".

"Thả tao ra, anh em của tao rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó cho bọn mày đẹp mặt". Tên cướp tuy bị Tề Hiên tóm lấy, nhưng mà vẫn không chịu phục, không ngừng đe dọa.

Tên cướp vừa nói xong, phía trước ngõ nhỏ vài tên lưu manh dường như còn trẻ tuổi xuất hiện, chặn đường ra.

"Ở trên địa bàn của tao bắt nạt người của tao, tao thấy hai đứa mày vẫn là không muốn sống nữa rồi". Một tên lưu manh bộ dạng ra vẻ đại ca, khinh thường nhìn Tề Hiên cùng Ngài Tiểu Hiên.

Bởi vì bọn họ có nhiều người, đối phương chỉ có hai người, hơn nữa còn là một người lớn, một đứa nhỏ, bọn họ sao lại phải sợ.

"Phải không, đợi lát nữa bọn mày sẽ biết rốt cuộc là ai chán sống". Tề Hiên bỏ tên cướp ra, ném tới bên người đám lưu manh kia, sau đó nhìn Ngài Tiểu Hiên một chút.

"Cháu bé, nếu sợ thì hãy trốn đi, chú sẽ bảo vệ cháu".

"Chú, chú cũng đừng xem thường cháu, cháu không phải là bị dọa, lần đầu tiên hợp tác với chú, không biết mức độ cháu và chú phối hợp có cùng mẹ nuôi tốt như vậy hay không, đến đây đi". Ngài Tiểu Hiên lấy túi xách trên tay thả lên trên mặt đất, cùng Tề Hiên sóng đôi đứng chung một chỗ, tính cùng anh ở một chỗ đối phó mấy tên lưu manh này.

"Cháu bé, cháu thật đúng là có lòng can đảm"- Tề Hiên khích lệ.

Nếu như không phải từng nhìn thấy cậu bé trừng trị mấy đứa nhỏ kia, anh hoàn toàn cũng không để cho tên tiểu quỷ này cùng anh đánh nhau một chỗ, dù sao cậu bé quá nhỏ.

"Mẹ nuôi cháu nói, đối phó với loại người này, không cần sử dụng toàn bộ bản lĩnh, chỉ cần chú đem một người trong đó đánh chết khiếp, như vậy những người khác chính là

sợ tới mức tè ra quần rồi".

"Cháu bé, cháu hiểu biết thật đúng là không ít, mẹ nuôi cháu là ai vậy?". Tề Hiên cảm thấy rất hứng thú mà hỏi.

Nhưng mà không đợi Ngải Tiểu Hiên trả lời vấn đề của Tề Hiên, cái tên lưu manh cầm đầu kia liền tức giận rống to: "Tao xem cha con bọn mày không vào quan tài thì không rơi lệ, hôm nay mấy anh em chúng tao sẽ trừng phạt bọn mày một trận, đánh cho bọn mày hoàn toàn thay đổi".

Cha con?

Nghe được những lời này của tên lưu manh, Tề Hiên cùng Ngải tiểu Hiên đều cùng nhìn đối phương lẫn nhau, nhìn đối phương quá giống ngũ quan của mình.

"Chú, bộ dạng của chú thật đúng là giống cháu, nếu không phải mẹ nói ba của cháu cũng đã chết trước khi cháu ra đời, cháu sẽ thực sự hoài nghi chú chính là ba của cháu!-" Ngải Tiểu Hiên cười nói.

Có đứa nhỏ nào mà không có ba chứ, cậu cũng có ba, lúc còn nhỏ lần đầu tiên, cậu hỏi mẹ mình, ba của cậu ở nơi nào, mà mẹ nói cho cậu biết, ba của cậu cũng đã chết trước khi cậu ra đời, từ đó về sau cậu không bao giờ đi hỏi mẹ về chuyện ba nữa, bởi vì cậu biết rõ, mỗi khi cậu hỏi về ba, mẹ sẽ vụng trộm khóc.

"Cháu bé, có lẽ đời trước chúng ta chính là cha con"- Tề Hiên cũng cười ha ha nói.

Nếu như không phải điều tra được mẹ Ngải tiểu Hiên là Trần Giai Giai, anh khẳng định còn có thể tiếp tục điều tra, cũng bởi vì biết đáp án, cho nên anh không có tiếp tục điều tra nữa, cũng không cho rằng Tiểu Hiên là con trai của anh nữa.

"Này, bọn mày nói cũng vô dụng, cũng sắp chết đến nơi rồi, còn nói cười làm gì, có phải là không đem tao để vào mắt không?". Tên lưu manh cầm đầu nhìn thấy Tề Hiên và Ngải Tiểu Hiên trò chuyện thì càng nóng giận, căn bản không đem bọn họ để vào mắt, vô cùng tức giận.

"Chú, trong mắt chú hạ được người này không?"- Ngải Tiểu Hiên châm chọc hỏi.

"Không hạ được". Tề Hiên trả lời không chút ngần ngại.

"Bọn mày —— đáng giận, để tao dạy dỗ bọn nó cho tốt". Tên lưu manh cầm đầu tức giận hạ lệnh, mấy tên thuộc hạ bên cạnh hắn ta liền vọt tới, đánh người lung tung, không có phương pháp gì.

Tề Hiên một quyền một, đánh tên lưu manh ngã trên đất, Ngải Tiểu Hiên rất khôn khéo, quả đấm của Tề Hiên đánh tới người nào, cậu sẽ dùng chân đạp người đó, hai người phối hợp quả thực là không chê vào đâu được.

Sau một lát, cả ngõ nhỏ đều là thanh âm kêu đau của bọn lưu manh, nhưng còn có một tên chưa có ngã xuống, nhưng cũng đã sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Sau khi đánh ngã bọn lưu manh, Tề Hiên và Ngải Tiểu Hiên nhìn đối phương lẫn nhau, rất là kinh ngạc.

Không nghĩ tới lần đầu phối hợp, bọn họ rõ ràng có thể ăn ý như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha!

"Chú, chú thật sự rất khá!". Ngải Tiểu Hiên đưa ngón cái ra, tán dương.

"Nhóc con, cháu cũng không tệ". Tề Hiên cũng vươn ngón cái ra.

Nếu anh thật sự có một đứa con trai như thế, thật là tốt biết bao. Tuy anh muốn một đứa con trai không khó, có thể tùy ý tìm người mang thai hộ, nhưng mà có thể sinh ra đứa nhỏ thông minh như thế lại cùng anh ăn ý như thế hay không, còn không chắc chắn đâu?

"Chú, vẫn còn một tên?". Ngải Tiểu Hiên hai tay vây quanh, ra oai nhìn tên lưu manh cầm đầu kia.

"Đúng vậy, vẫn còn một tên, chơi hắn ta như thế nào đây?"- Tề Hiên cũng ra oai nói.

"Hai vị xin bỏ qua cho tôi đi, từ nay về sau tôi sẽ không dám nữa". Tên lưu manh cầm đầu sợ tới mức quỳ trên mặt đất dập đầu.

Lưu manh như bọn họ chỉ bắt nạt những người yếu thế kia, loại người có thể đánh thì lại không dám đắc tội, ai biết hôm nay xui xẻo đụng phải, cố tình đắc tội người như vậy.

"Tiểu Hiên, cháu quyết định đi"- Tề Hiên không quan tâm mà nói.

"Chú, cũng là chú đến dọn dẹp đồ bỏ này đi, cháu phải đi tìm mẹ". Ngải Tiểu Hiên đột nhiên nghĩ đến mẹ của mình còn đang ở bên ngoài, vì vậy cầm lấy túi xách, rất nhanh mà chạy ra ngoài.

"Tiểu Hiên ——". Tề Hiên hô to một tiếng, nhưng mà Ngải Tiểu Hiên lại không có quay đầu lại.

Tề Hiên nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên vội vàng như vậy, thì cũng không gọi nữa, nhưng anh tin tưởng, bọn họ vẫn sẽ gặp lại.

"Nếu như các người giúp tôi làm một chuyện, tôi liền thả các người, thậm chí sẽ cho các người tiền thù lao, hơn nữa con số không ít". Tề Hiên đứng ở chính giữa một đám lưu manh, lãnh mạc nói, có chút nhẹ nhàng, hơi thở hàm chứa vương giả, có thể cảm thấy được khí phách của anh, khí thế bức người làm cho người ta không dám cự tuyệt tất cả lời anh nói.

"Chuyện gì, ngài cứ việc phân phó"- Lưu manh cầm đầu kích động nói.

"Tôi muốn toàn bộ tư liệu của một người tên là La Thành, kể cả người của hắn ta. Hắn ta là người tổng phụ trách của chi nhánh công ty Tề thị thành phố A, đây là danh thiếp của tôi, tra được tư liệu gì có giá trị liền gọi điện thoại đến nói cho tôi biết". Tề Hiên đưa danh thiếp thả vào trong tay tên lưu manh cầm đầu, cũng không nói gì, liền trực tiếp đi.

Tên lưu manh cầm đầu nhìn nhìn danh thiếp trong tay, ngoại trừ một dãy số điện thoại, không có gì cả, ngay cả cái tên cũng không có. Nhưng mà chuyện này bọn họ không thể không đi làm, bởi vì bọn họ cảm giác được, chủ nhân của danh thiếp này tuyệt đối không phải người bình thường.

Ngải Tiểu Hiên vội vội vàng vàng hướng địa phương vừa rồi bọn họ bị đoạt mà chạy tới, cậu lo lắng để lại mẹ ở đó một mình quá lâu sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao đầu óc mẹ của cậu không dùng được, thường xuyên ngây ngốc bị lừa gạt.

Ông trời, cậu rời đi lâu như vậy, không biết mẹ thế nào, cậu buộc phải đi tìm mẹ, không thể chơi nữa.

Ngãi Tiểu Hiên rất vội, liều mạng mà chạy về, trở về tìm Ngãi Giai Giai.

Nhưng mà Ngãi Giai Giai lại chân thấp chân cao đi tìm Ngãi Tiểu Hiên, tìm tìm, chính mình đi nhầm phương hướng cũng không biết, cuối cùng cũng không biết mình đi tới địa phương nào.

Chương 85: Không phải ảo giác

Ngãi Giai Giai đi đã lâu, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của Ngải Tiểu Hiên, trong lòng sốt ruột cũng rất lo lắng, cô thật sự lo lắng Tiểu Hiên xảy ra chuyện.

"Tiểu Hiên, con đang ở đâu vậy!". Ngải Giai Giai đi trên đường lớn, nhìn chung quanh, bốn phía đều là nhà cao tầng cùng xe đầy đường, còn có người xa lạ rất nhiều, nhưng mà không thấy Ngải Tiểu Hiên.

Ngải Giai Giai bởi vì tìm không thấy Ngải Tiểu Hiên, gấp đến độ cũng khóc lên, đi đường cũng không nhìn đường, nhìn người cũng chỉ nhìn mấy đứa nhỏ, những thứ khác căn bản là không vào được ánh mắt của cô.

Sau khi Tề Hiên từ trong ngõ nhỏ đi ra, sau đó trở lại trên xe của mình, tiếp tục lái xe, tính tùy tiện tìm một quán ăn ăn một chút, vừa lái xe vừa hồi tưởng đến chuyện vừa rồi, nghĩ đến đứa nhỏ Ngải Tiểu Hiên kia hoạt bát đáng yêu, anh thật hưng phấn.

Ngải Giai Giai chân thấp chân cao mà đi lên phía trước, nước mắt ràn rụa, dù cho đầu gối lại đau, cô cũng không dám dừng lại, thầm nghĩ nhanh lên để tìm con của mình, cuối cùng càng chạy càng mơ hồ, ngay cả vượt đèn đỏ để qua đường cái cũng không biết.

Ngải Giai Giai yên lặng trong cõi lòng của mình là sốt ruột cùng bi thương, không có chú ý tới mình đã vượt đèn đỏ, nghe thấy tiếng kèn kịch liệt thì cô mới lấy lại tinh thần, nhưng mà đã không kịp, một chiếc xe con làm thế nào lại hướng về phía cô lao đến.

"A ——". Ngải Giai Giai hô to một tiếng, sau đó bị xe con đụng vào bên cạnh, ngã đi.

Tề Hiên hưng phấn mà lái xe, trong đầu toàn bộ đều nghĩ thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Ngải Tiểu Hiên, cũng không có chú ý có người nào đó trên đường cái, nhưng anh vẫn biết mình không có vượt đèn đỏ, mà là có một người đi đường vượt đèn đỏ, kết quả anh không có chuyên tâm lái xe, cho dù cuối cùng cũng phải đem xe thắng lại trước, nhưng mà thân xe vẫn đụng ngã người vượt đèn đỏ, đồng thời sự kiện tai nạn xe cộ liền xảy ra như thế.

"Shit ——". Sau khi Tề Hiên vội vàng phanh lại, nhìn thấy một người ngã bên cạnh, hơn nữa còn là một cô gái, không vui mà rống lên một tiếng.

Lúc này xung quanh toàn bộ quần chúng vây đầy, đều đang xì xào bàn tán, thảo luận ầm ĩ, Tề Hiên không thể không xuống xe nhìn xem người bị đụng bị thương làm sao rồi, tuy trách nhiệm không phải do anh, nhưng mà cũng không thể mặc kệ.

"Tiên sinh, mau đưa người đi bệnh viện đi, tránh cho tai nạn chết người"- Một cụ già khuyên.

"Chính cô ta vượt đèn đỏ, cho dù có chết, tôi cũng không có bị bất cứ trách nhiệm luật pháp gì". Tề Hiên khinh thường nói, tuy miệng anh là nói như thế, nhưng mà vẫn là ngồi chồm hổm xuống, nhìn xem tình hình của người bị thương.

Nhẹ nhàng đẩy người đang nằm, lật cô ấy qua, nhưng mà một khuôn mặt quen thuộc lại làm cho Tề Hiên kinh hãi, kinh ngạc ngơ ngác mà ngồi xổm ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích, không biết làm sao, thậm chí ngay cả đụng cũng không dám đụng Ngải Giai Giai nằm trên đất.

Tề Hiên lo lắng chính mình nhìn đến hoa mắt, vì vậy nhìn lại cẩn thận, nhưng mà bộ dạng này khuôn mặt này khắc ở trong đầu óc anh khắc sâu đến cỡ nào, anh tuyệt đối sẽ không nhớ lầm, càng sẽ không nhìn lầm, tuy khuôn mặt Ngải Giai Giai bây giờ so với trước già hơn một chút, cũng gầy hơn một chút, nhưng mà anh vẫn có thể nhận ra, chẳng lẽ trên cái thế giới này còn có một người có bộ dáng giống Ngải Giai Giai như thế sao?

Sẽ không, Giai Giai không có chị em, cho nên trên cái thế giới này không có khả năng có người có bộ dáng giống y như cô, như vậy người nằm trên đất này chính là Giai Giai của anh.

Giai Giai, Giai Giai của anh, thế nào lại là Giai Giai của anh chứ, anh là đang nằm mơ ư, hay là anh quá nhớ Giai Giai rồi, cho nên sinh ra ảo giác.

Tề Hiên dùng lực mà bấm cánh tay của mình một cái, cảm giác có đau hay không.

Thấy đau, chứng tỏ là chân thật, không phải anh đang nằm mơ, người trước mắt đây bị anh đụng vào chính là Ngải Giai Giai anh tìm sáu năm.

Tề Hiên không thể tin mà nhìn Ngải Giai Giai nằm trên mặt đất, trong nội tâm còn đang hoài nghi thì liền thấy được vĩnh hằng chi tâm trên cổ Ngải Giai Giai, cái kia là quả sinh nhật anh tặng cho cô lúc sinh nhật mười bốn tuổi của cô.

Tuyệt đối không có sai, người trước mắt đây thật sự chính là Ngải Giai Giai anh tìm sáu năm.

"Tiên sinh, đừng ngăn người, mau mau cứu người đi, chậm chỉ sợ không có kịp thôi". Cụ già nhắc nhở Tề Hiên lần nữa.

"Cứu người, đúng cứu người ——". Tề Hiên luống cuống, cực kỳ hoảng sợ, thậm chí là sợ hãi.

Anh tìm Ngải Giai Giai sáu năm, nhưng cũng không nghĩ tới lại dùng loại phương thức này mà tìm được cô ấy, vì sao cô ấy lại vượt đèn đỏ, vì sao anh lái xe không cẩn thận một chút, nếu như anh cẩn thận một chút, cũng sẽ không đụng vào cô ấy.

Tề Hiên cuống quýt ôm lấy Ngải Giai Giai, phóng tới trên xe, nhưng cũng không quên buộc chặt dây an toàn cho cô, sau đó lái đi bệnh viện.

Tề Hiên lái xe, thỉnh thoảng nhìn Ngải Giai Giai trên ghế lái phụ, phút chốc trái tim anh như bị treo lơ lửng, cực kỳ lo lắng, mà ngay cả điện thoại vang lên cũng không tiếp.

"Giai Giai, em đừng có việc gì nha, anh cũng sẽ không để cho em xảy ra chuyện". Tề Hiên kích động nói, đạp chân ga đi, tăng tốc độ xe, muốn mau sớm đến bệnh viện.

Tề Hiên lái xe con đến cửa lớn bệnh viện, lập tức dừng lại, sau đó ôm Ngải Giai Giai từ trong xe ra, vọt vào trong bệnh viện.

"Bác sĩ, nhanh lên cứu người". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, ở trong bệnh viện điên cuồng hô to, mọi người sợ tới mức tránh ra một bên, nhường đường cho anh.

Y tá cùng bác sĩ vọt ra, để cho Tề Hiên đặt Ngải Giai Giai vào, sau đó đẩy vào phòng giải phẫu.

Tề Hiên vốn muốn vọt vào trong phòng giải phẫu, nhưng lại bị y tá ngăn cản: "Tiên sinh, xin chờ ở bên ngoài".

"Các người nhất định phải cứu cô ấy cho tôi, có nghe hay không". Tề Hiên vô cùng sốt ruột, rống to mà ra lệnh.

"Tiên sinh, chúng tôi sẽ hết sức, phiền anh chờ ở bên ngoài". Y tá nói xong, đưa tay đóng cửa phòng phẫu thuật lại.

Cửa phòng giải phẫu đóng lại, Tề Hiên chỉ có thể đi qua đi lại ở ngoài cửa, cả người lộ ra thực lo lắng, nội tâm vô cùng kinh hoảng.

Anh chưa bao giờ tin tưởng quỷ thần gì đó, mà bây giờ anh lại khẩn cầu trời cao, phù hộ Ngải Giai Giai bình an vô sự.

Lúc Ngải Tiểu Hiên chạy về đi tìm Ngải Giai Giai, lại không có gặp cô, vì thế mà tìm kiếm khắp nơi, tìm nửa ngày cũng tìm không được, vì vậy từ trong túi xách lấy ra điện thoại của Ngải Giai Giai, tìm Trần Tiểu Ngoạn.

"Mẹ nuôi, không thấy mẹ, con rất sợ hãi. Vừa rồi bọn con gặp kẻ cướp, hắn ta đoạt túi xách của mẹ, con liền đuổi theo, nhưng khi con trở lại, mẹ đã không thấy tăm hơi"- Ngải Tiểu Hiên kinh hoảng nói.

Tuy mẹ là người lớn, nhưng mà so với cậu rất dễ dàng bị lừa, cậu thật sự lo lắng cho mẹ của mình sẽ bị người lừa đi.

"Tiểu Hiên, con đứng ở chỗ đó chờ mẹ, mẹ lập tức tới ngay". Trần Tiểu Ngoạn vội nói, sau đó cúp điện thoại, gấp rút chạy đến gặp Ngải Tiểu Hiên..

Ngải Tiểu Hiên ở tại chỗ chờ Trần Tiểu Ngoạn, không bao lâu liền thấy cô đến đây, vì vậy vọt vào trong ngực của cô, khóc rống lên: "Mẹ nuôi, đều là con không tốt, nếu như con không để mẹ ở lại một mình, mẹ cũng sẽ đi mất".

"Tiểu Hiên, đừng nóng vội, chúng ta cùng đi tìm, mẹ nhất định sẽ không có chuyện gì". Trần Tiểu Ngoạn an ủi, sau đó cùng Ngải Tiểu Hiên cùng nhau, tìm kiếm khắp nơi.

Nếu như sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ còn không tìm được người, như vậy bọn họ đành phải báo cảnh sát.

Chương 86: Mất nhau lần nữa

Tề Hiên nhìn Ngải Giai Giai hôn mê, trong nội tâm vừa hưng phấn lại vừa đau lòng.

Hưng phấn là bởi vì anh đã tìm được Giai Giai của anh, đau lòng là vì cô gầy gò như thế, nhìn thì biết do cô ăn uống khổ sở rồi. Cô bé ngốc này, lúc rời đi rõ ràng một phân tiền cũng không mang, ngay cả ba trăm vạn mà mình cất giữ bốn năm cũng để lại cho anh, có thể nghĩ, sáu năm này khẳng định cô ấy chịu không ít khổ sở, thật sự là quá ngốc.

"Giai Giai, từ nay về sau anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, từ nay về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh nhất định sẽ bảo vệ em". Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai, hứa hẹn. Sau đó duỗi tay kia ra, chạm đến khuôn mặt tái nhợt của cô.

"Giai Giai, em biết không, Tề thị bởi vì em để lại năm ngàn vạn mà được cứu rồi, anh không cần cùng Diệp Tầm Phương kết hôn, không hề bị cô ta không chế, từ nay về sau sẽ không còn có người đến phá hoại cuộc sống của chúng ta". Tề Hiên kể rõ mọi thứ của mình.

Lúc này một người y tá tiến đến, nói: "Tiên sinh, phiền anh đi làm thủ tục nằm viện một chút, tiện đó đi lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của người bị thương".

"Giai Giai, chờ anh một chút, anh rất nhanh sẽ trở lại với em". Tề Hiên thâm tình ở trên trán Ngải Giai Giai hôn một cái, sau đó đi ra ngoài cùng y tá.

Anh biết rõ Ngải Giai Giai có chứng sợ hãi bệnh viện, cho nên phải đi nhanh về nhanh.

Sau khi Tề Hiên đi không lâu, Ngải Giai Giai liền tỉnh lại, phát hiện mình ở trong bệnh viện, hơn nữa còn đang bị bệnh, luống cuống, lập tức rời khỏi, chịu đựng khó chịu của thân thể, cố gắng đi ra cửa.

Khi còn bé cô cũng rất sợ bệnh viện, cho rằng bệnh viện chính là điện Diêm Vương, đến bệnh viện sẽ chết, hiện tại cô biết rõ, kỳ thật cũng không phải như vậy, bệnh viện là nơi cứu người, nhưng mà mặc dù cô biết là như vậy, cô vẫn là rất sợ hãi bệnh viện, một khắc cũng không muốn ở lại chút nào. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Huống chi cô còn phải đi tìm Ngải Tiểu Hiên, cô không biết mình hôn mê bao lâu, không biết Ngải Tiểu Hiên hiện tại thế nào.

Vừa nghĩ tới Ngải Tiểu Hiên, Ngải Giai Giai liền vô cùng sợ hãi cộng thêm lo lắng, khiến cho cô sắp không chịu nổi rồi, nhưng mà lại phải chịu đựng, bởi vì cô không thể ngã xuống, một khi ngã xuống là chuyện gì cũng không làm được nữa, lại càng không thể đi tìm con của mình.

Ngải Giai Giai đi ra cửa phòng bệnh, hướng cửa chính bệnh viện đi đến, lúc này một người y tá đã đi tới, gặp cô bước đi khó khăn, thân thể sắp ngã xuống rồi, vì vậy giúp đỡ cô.

"Tiểu thư, cô vẫn là trước nên trở về phòng bệnh nghỉ ngơi đi, như cô bây giờ không nên đi ra ngoài".

"Không được, tôi phải rời khỏi". Ngải Giai Giai hất y tá ra, vịn vách tường, cố gắng mà đi lên phía trước, hơn nữa trên người cô còn mặc quần áo bệnh nhân, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Y tá nhìn thấy thái độ cô kiên quyết như thế, cũng không biết nói gì, chỉ có thể để mặc cho cô đi.

Ngải Giai Giai đi ra cửa chính của bệnh viện, nhưng mà lại không biết nên đi hướng nào. Cô mới đến thành phố A vài ngày, đối với hoàn cảnh địa lý nơi này cũng không quen thuộc, cho nên căn bản không biết rõ làm như thế nào mà trở về. Nhưng mà có một chút cô biết rõ, chính là trước hết rời khỏi cái bệnh viện này, cho dù là đứng ở cửa bệnh viện, cô cũng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Ngải Giai Giai do dự một chút, hướng một phương hướng đi, cô không biết cái phương hướng này đúng hay không, nhưng mà cô biết rõ kế tiếp nên làm cái gì. Cô phải đi tìm trạm điện thoại, liên lạc Trần Tiểu Ngoạn.

Nhưng mà lúc tìm được trạm điện thoại, cô lại phát hiện trên người mình một phân tiền cũng không có.

"Sao mình lại dần như vậy, gốc như vậy". Ngải Giai Giai ngồi xổm chỗ buồng điện thoại mà khóc.

Tiền trên người cô đều ở trong túi xách, túi xách bị kẻ cướp đoạt đi rồi, bây giờ trên người không có đồng nào, cô nên làm cái gì bây giờ đây?

Lúc này có một cô gái trẻ tuổi đi tới, nhìn thấy Ngải Giai Giai ngồi xồm trong buồng điện thoại khóc, vì vậy gõ gõ cửa, không vui nói: "Tiểu thư, cô có gọi điện thoại hay không, không gọi thì ra để cho tôi gọi".

Ngải Giai Giai nâng lên hai con ngươi tràn đầy nước mắt, bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó cố gắng đứng lên, từ từ mà đi ra ngoài, nhưng mà không đi xa, mà là tựa vào trong buồng điện thoại.

Cô gái nhìn thấy Ngải Giai Giai đi ra, sau đó bước vào buồng điện thoại, thả tiền, bắt đầu gọi điện thoại của mình, nhưng mà gọi được một nửa lại nhìn thấy bên ngoài có người vẫn nhìn mình, rất là khó chịu, vì vậy rống to với Ngải Giai Giai.

"Cái cô này là không phải có bệnh chứ, nghe lén người khác nói điện thoại rất tốt sao, nhanh đi đi, đừng ảnh hưởng tôi gọi điện thoại".

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý". Ngải Giai Giai run rẩy mà cúi đầu nói xin lỗi, sau đó từ từ rời đi, đi mà chẳng có mục đích gì.

Bây giờ cô nên làm cái gì mới được, chưa quen cuộc sống nơi đây, trên người lại không có tiền, hiện tại bụng cũng đói, thân thể cũng rất đau, một chút khí lực cũng không có.

Ngải Giai Giai cứ đi tới như vậy, cũng không biết chính mình đi tới đâu, mệt mỏi liên tục tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó mê man mà ngủ thiếp đi.

Tề Hiên bằng tốc độ nhanh nhất làm xong thủ tục, sau đó đi lấy báo cáo kiểm tra, nhưng anh vẫn là đem báo cáo mơ hồ nhìn một lần, phát hiện không có vấn đề gì lớn, lúc này mới yên tâm. Bác sĩ trưởng kia còn muốn nói với anh một chút vấn đề phải chú ý, ngay cả nghe anh cũng không nghe mà đi ra, trở lại phòng bệnh của Ngải Giai Giai.

Nhưng mà đẩy cửa ra, nhìn thấy giường trống rỗng, bối rối mà chạy vào, vén chăn lên, giường chiếu không có một bóng người, làm cho anh vừa vội vừa sợ, sau đó lao ra tìm người.

"Giai Giai ——".

Tề Hiên chạy ra khỏi cửa phòng bệnh, hô to lên, tìm kiếm khắp nơi, nhưng mà không làm sao tìm được, cũng tìm không thấy Ngải Giai Giai.

Vừa mới bởi vì tìm được người mà hưng phấn không thôi, không nghĩ tới nhanh như vậy khiến cho anh mất nhau lần nữa, ông trời tại sao phải tra tấn anh như vậy.

Tề Hiên ở trong bệnh viện điên cuồng tìm lung tung, gặp được người đi qua còn đẩy bọn họ ngã qua một bên, cả người thoát nhìn tựa như một kẻ điên mất cả lý trí, vô cùng luống cuống, mọi người thấy đều sợ hãi.

"Giai Giai ——". Tề Hiên vừa tìm vừa hô, mặc kệ ánh mắt người bên ngoài như thế nào.

"Tiên sinh, anh đang tìm ai vậy?". Y tá vừa bị Ngải Giai Giai hất ra đã trở về, gặp Tề Hiên nên hỏi.

Hôm nay xảy ra chuyện gì, bệnh viện đúng là xuất hiện người kỳ quái, vừa rồi một người con gái, hiện tại một người đàn ông.

"Giai Giai đâu?". Tề Hiên dường như hỏi mà không có ý nghĩa.

"Ai là Giai Giai?"- Y tá hỏi lại.

"Chính là người ở phòng bệnh này, một cô gái cao như thế này"- Tề Hiên sốt ruột mà phác họa.

"A, vừa rồi tôi đã thấy cô ấy đi ra ngoài, hơn nữa hình như rất vội, ngăn cũng ngăn không được"- Y tá giải thích.

Chẳng lẽ cô gái kia cùng người đàn ông này là tình nhân, hai người cãi nhau, cho nên cô gái liền bỏ chạy đi.

Y tá phỏng đoán.

Tề Hiên nghe được lời nói của y tá..., chạy ra khỏi cửa chính bệnh viện, nhìn nhìn, sau đó vừa chạy vừa tìm.

Ngải Giai Giai tỉnh lại nhất định là phát hiện mình ở bệnh viện, quá sợ hãi nên nhất định sẽ chạy đi, anh nhanh hơn một chút là có thể tìm được người.

Tề Hiên cuống quýt ở đường cái mà chạy tới chạy lui, cẩn thận nhìn người xung quanh, nhưng mà mặc kệ tìm thế nào, cũng tìm không thấy bóng người quen thuộc.

Chương 87: Trong mưa tìm người

Ngãi Giai Giai ngủ thiếp trên ghế dài ở trong công viên, gió lạnh thổi vào cô, khiến cho cô không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, hơn nữa trên người cô còn mặc quần áo bệnh nhân, khiến cho người ta nhìn cũng biết là người bệnh, mọi người đi nhanh qua bên người cô, không muốn để ý tới cô.

Lúc một bác gái công nhân làm vệ sinh thấy cô, vì vậy đi tới, đánh thức cô dậy: "Tiểu thư, cô tỉnh đi".

Ngãi Giai Giai ngủ không được yên, bị người gọi như thế liền tỉnh lại, sau đó mở to mắt, nhìn thấy một bác gái đứng ở trước mặt của cô, vì vậy thắc mắc hỏi: "Bác gái, có chuyện gì không ạ?".

Hiện tại cô quá mệt mỏi, thậm chí muốn ngủ một giấc thật ngon, không muốn làm bất cứ chuyện gì.

"Tiểu thư, cô đừng ngủ ở chỗ này, trời sắp tối rồi, mau về nhà đi".

Trên người mặc quần áo bệnh nhân ngủ ở trong này, chắc là từ bệnh viện bên cạnh đi ra rồi.

"Bác gái, bác cho cháu mượn vài đồng tiền gọi điện thoại được không, sau này nhất định cháu sẽ trả lại cho bác". Ngãi Giai Giai ngồi dậy, cầu khẩn.

"Nhìn cái bộ dáng này của cô nhất định là từ bệnh viện đi ra, số tiền này cô cầm lấy đi gọi điện thoại đi, trời đã tối rồi, nếu không trở về, hơn nữa xem chừng, dường như trời sắp mưa". Bác gái đem một vài đồng tiền lẻ cho Ngãi Giai Giai, nhìn bầu trời rồi nói.

Nếu không nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Ngãi Giai Giai, lại không giống như là người xấu, có lẽ bà sẽ không giúp cô!

"Cám ơn bác gái, thật sự rất cảm ơn bác, cháu gọi là Ngãi Giai Giai, chờ sau khi cháu tìm được người thân của mình, nhất định sẽ đem tiền trả lại cho bác". Ngãi Giai Giai đứng lên, kích động mà nắm tay bác gái, rất là cảm kích bà.

Ra ngoài sáu năm, khiến cho cô hiểu được tình người lạnh nhạt của xã hội, người tốt

bụng gần như là không có, nhưng mà không nghĩ tới hôm nay cô lại được gặp.

"Được rồi, mau đi gọi điện thoại, cho người nhà cô tới đón cô trở về đi, tôi cũng phải trở về, bằng không trời mưa thì phiền lắm". Bác gái cầm lấy dụng cụ làm vệ sinh của mình, nhanh chóng bước đi.

Ngãi Giai Giai cầm trong tay những đồng tiền ít ỏi kia, nhưng lại là tiền cứu mạng cô, những đồng tiền này cũng đủ cho cô gọi vài cuộc điện thoại.

Trần Tiểu Ngoạn cùng Ngãi Tiểu Hiên tìm cả một ngày, cũng không có tìm được Ngãi Giai Giai, chán ngán thất vọng mà về nhà, chuẩn bị báo cảnh sát, lúc này điện thoại của Trần Tiểu Ngoạn lại vang lên.

"Mẹ nuôi, mau tiếp đi, có thể là mẹ gọi tới". Ngãi Tiểu Hiên vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lập tức nói.

Điện thoại của mẹ đang ở trong tay cậu, khả năng mẹ còn không biết cậu đã cướp lại túi xách về rồi, cho nên mẹ sẽ không gọi điện thoại của mình, duy nhất chỉ có chính là điện thoại nhà cùng điện thoại của mẹ nuôi.

"Được". Trần Tiểu Ngoạn cũng kích động nói, sau đó tiếp nhận nghe điện thoại.

"Giai Giai, thật là cậu, rốt cục liên lạc được với cậu, cậu rốt cuộc chạy đi đâu, làm sao còn chưa trở về".

Ngãi Tiểu Hiên nghe Trần Tiểu Ngoạn gọi tên của mẹ mình, một ngày qua cậu không cười, rốt cuộc lộ ra nụ cười.

Là mẹ của cậu, mẹ của cậu rốt cuộc đã tìm được.

"Cái gì, cậu xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở đâu, mình lập tức đi tìm cậu".

"Mẹ nuôi, mẹ con làm sao vậy, xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ rốt cuộc bị làm sao?". Ngãi Tiểu Hiên nghe thấy lời nói của Trần Tiểu Ngoạn, thì vô cùng sốt ruột, ở bên người cô không ngừng la to.

"Cậu không biết mình ở chỗ nào, ông trời, vậy cậu nhìn xem bên cạnh có tòa nhà gì,

hoặc là cửa hàng..., mình đi tìm cậu". Trần Tiểu Ngoạn không để ý tới Ngải Tiểu Hiên, tiếp tục nói chuyện điện thoại cùng Ngải Giai Giai.

"Được, mình lập tức đến, cậu ở ngay buồng điện thoại đó chờ mình, mình tùy thời sẽ gọi điện thoại cho dãy số trạm này, dùng cái này để liên lạc với cậu". Trần Tiểu Ngoạn nói xong cúp điện thoại, sau đó đứng lên muốn đi ra ngoài, lại bị Ngải Tiểu Hiên kéo lại.

"Mẹ nuôi, con cũng muốn đi, dẫn con cùng đi".

"Được, nhanh lên, mang theo cây dù, hình như trời sắp mưa". Trần Tiểu Ngoạn nhắc nhở.

Ngải Tiểu Hiên vội vàng mà cầm lấy cây dù ở bên cạnh, sau đó kéo tay Trần Tiểu Ngoạn, cùng đi ra ngoài.

Ngải Giai Giai ở trong buồng điện thoại, chờ Trần Tiểu Ngoạn, cô không dám đi khỏi buồng điện thoại, lo lắng sẽ có người tới gọi điện thoại, tránh mang đến bất tiện cho người khác, nhưng mà mắt thấy trời sắp mưa, nếu không tìm chỗ tránh mưa, chỉ sợ sẽ bị dính ướt.

Ầm ầm —— một tiếng sấm vang lên, dọa Ngải Giai Giai nhảy dựng.

"Xin lỗi rồi ——". Ngải Giai Giai nói xin lỗi với buồng điện thoại, sau đó đi vào bên trong, lúc này bên ngoài buồng điện thoại nổi lên mưa to ào ào, hơi lạnh trong mưa không ngừng quét qua thân thể của cô, khiến cho cô không ngừng run rẩy.

Cô biết mình tránh mưa ở bên trong buồng điện thoại sẽ mang đến bất tiện cho một số người, nhưng mà cô thật sự là không còn cách nào khác, cho nên chỉ có thể nói thực xin lỗi.

Tề Hiên mạo hiểm mưa to ở trên đường tìm người, căn bản cũng không tìm chỗ tránh mưa, nhưng anh đã tìm một ngày, vẫn là không tìm thấy người.

"Thiếu chủ, cậu làm cái gì vậy, mưa lớn như thế mau tránh mưa đi!". Nghiêm Chính Phong bởi vì không liên lạc được với Tề Hiên, nên đi ra ngoài tìm anh, nhìn thấy xe của anh dừng ở ven đường, thì đi đến che dù giữ chặt Tề Hiên.

"Chính Phong, mau tìm, Giai Giai đang ở gần đây, mau tìm cô ấy". Tề Hiên sốt ruột

kích động nói, căn bản không tính tránh mưa, tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

"Thiếu chủ, cậu tìm như vậy cũng không phải là biện pháp đâu, mưa lớn như thế, chắc hẳn Giai Giai tiểu thư cũng đã tìm chỗ tránh mưa rồi, sẽ không ở trên đường cái đi loạn"- Nghiêm Chính Phong khuyên.

Anh cho rằng thiếu chủ lại đang nhớ đến Ngải Giai Giai rồi, bởi vậy điên cuồng mà tìm người. Bởi vì không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy thiếu chủ điên cuồng tìm kiếm Ngải Giai Giai như vậy, mỗi khi anh tưởng nhớ quá độ, sẽ tìm người như vậy.

Tề Hiên nghe xong lời nói của Nghiêm Chính Phong..., dừng bước, toàn thân ướt sũng mà đứng ở dưới cái ô Nghiêm Chính Phong che, trầm tư.

Đúng vậy, anh một đời lừng lẫy, sao lại hồ đồ như thế, mưa lớn như vậy, không ai lại như anh ở dưới trận mưa to mà đi loạn như vậy, vì vậy anh tìm nhất định không thấy, nhưng có thể khẳng định, là Ngải Giai Giai nhất định ở thành phố A.

"Chính Phong, lập tức phái người ở thành phố A triển khai tìm kiếm, Giai Giai ở chỗ này".

"Thiếu chủ, tôi biết rõ nên làm như thế nào, nhưng mà hiện tại cậu phải về thay đổi quần áo trước, bằng không sẽ bị bệnh, nếu như chúng ta tìm được Giai Giai tiểu thư rồi, mà người lại ngã bệnh, cái này thật không đáng!"- Nghiêm Chính Phong nói nhấn mạnh.

Mỗi khi thiếu chủ bọn họ tưởng nhớ Giai Giai tiểu thư, đều rất điên cuồng, bọn họ có thể làm chính là tận lực đi đến an ủi anh, nhưng vì sao lúc này thiếu chủ bọn họ lại khẳng định Ngải Giai Giai ở ngay tại thành phố A như vậy?

Trong lòng Nghiêm Chính Phong có chút nghi vấn, nhưng vẫn không hỏi.

"Đi thôi". Tề Hiên cảm thấy Nghiêm Chính Phong nói đúng, vì vậy xoay người rời đi.

Anh tìm như vậy cũng không phải là biện pháp, có lẽ đã biết Ngải Giai Giai ở nơi nào rồi, muốn tìm thấy cô ấy còn không dễ dàng sao?

Tề Hiên đi theo Nghiêm Chính Phong trở về, sau đó lên xe, xa xa, Ngải Giai Giai còn đang ở trong buồng điện thoại chờ Trần Tiểu Ngạc. Nếu như Tề Hiên lại đi về phía trước hơn 10m, tin tưởng sẽ nhìn thấy trạm điện thoại này, nhưng vẫn là bỏ lỡ.

Chương 88: Khai trương cửa hàng bán hoa

Ngải Giai Giai mê man khi tỉnh lại, mở to mắt, nhìn thấy cảnh đầu tiên chính là gian phòng quen thuộc, đây chính là gian phòng của cô, trong lòng an tâm rất nhiều, khi thấy Ngải Tiểu Hiên ngủ say bên giường thì cô càng an tâm.

Xem ra là Trần Tiểu Ngoạn đã mang cô trở về, hơn nữa Tiểu Hiên cũng không có chuyện gì, cô lại yên tâm nhiều hơn.

"Mẹ, mẹ đã tỉnh?". Ngải Tiểu Hiên cảm giác được người hơi động dậy, vì thế ngẩng đầu mở to mắt, hưng phấn nói.

"Tiểu Hiên, con mệt lắm sao, đi lên ngủ cùng mẹ nào". Ngải Giai Giai né qua bên cạnh, ý bảo cho phép Ngải Tiểu Hiên đi lên.

"Mẹ, con không mệt, mẹ nhất định đã đói bụng rồi, con đi lấy chút gì đó để mẹ ăn". Ngải Tiểu Hiên vội vàng chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng phải Trần Tiểu Ngoạn ở bên ngoài cửa đang đi tới.

"Tiểu Hiên, con chạy nhanh như vậy làm gì vậy?". Trần Tiểu Ngoạn khiển trách.

"Mẹ nuôi, mẹ con tỉnh, con muốn đi lấy cho mẹ chút gì đó ăn, ha ha". Ngải Tiểu Hiên ngây ngô nói, sau đó chạy đến bên cạnh tủ lạnh, suy nghĩ nên lấy cái gì thì được.

Trần Tiểu Ngoạn vui vẻ cười, đi vào trong phòng, ngồi cạnh Ngải Giai Giai: "Giai Giai, cảm giác khá hơn chút nào không?".

Cô tìm được Ngải Giai Giai ở trong buồng điện thoại, lúc đó cô ấy đã ngủ mê man, cô liền công cô ấy trở về nên không biết là chuyện gì xảy ra.

"Tiểu Ngoạn, cảm ơn cậu, nếu như không có cậu, hiện tại mình có thể còn lưu lạc bên ngoài?". Ngải Giai Giai ngồi xuống, nắm tay Trần Tiểu Ngoạn, cảm kích nói.

"Là chị em thì cũng đừng khách khí với mình như vậy, bằng không mình không vui đâu"- Trần Tiểu Ngoạn trêu chọc nói.

Kỳ thật cô vẫn không nói cho Ngải Giai Giai biết một chuyện, chính là sáu năm nay,

hàng năm Tề Hiên đều bỏ vào tài khoản của cô một trăm hai mươi vạn, trong sáu năm nay cô vốn là bảo vệ sự an toàn cho Ngải Giai Giai. Đã nhận tiền của người khác, như vậy cô nhất định phải hoàn thành cho tốt, nhưng thật sự là cô đã xem Ngải Giai Giai trở thành chị em tốt mà đối đãi.

"Tiểu Ngoạn, cậu thật tốt, nếu như ——". Ngải Giai Giai còn muốn nói vài lời cảm động..., lại bị Trần Tiểu Ngoạn ngăn lại.

"Giai Giai, đừng nói những lời nếu như vậy nữa, mình không thích nghe, mình muốn bàn với cậu một việc?".

Trần Tiểu Ngoạn biết rõ Ngải Giai Giai lại muốn nói những điều như sáu năm trước kia nếu cô không đi cùng cô ấy... những lời này cô thật đúng là không muốn nghe.

"Chuyện gì?"- Ngải Giai Giai hỏi.

"Chúng ta mở một cửa hàng bán hoa như thế nào, cậu không phải yêu thích các loại hoa ư, hơn nữa đối với phương diện này cũng rất thành thạo, mình nghĩ muốn ổn định ở nơi này, nên mở cửa hàng bán hoa, chúng ta cùng kinh doanh, cậu cảm thấy như thế nào?". Trần Tiểu Ngoạn đề nghị.

Kỳ thật cô muốn cho Ngải Giai Giai có chuyện để làm, không phải cô không hiểu rõ Giai Giai, nhất định sẽ đi tìm những công việc khổ cực kia, sau đó ăn mặc tiết kiệm để trả tiền cho cô.

"Thật vậy sao, nếu quả như thật có một cửa hàng bán hoa thuộc về mình, nhất định rất tốt, nhưng mà mở cửa hàng bán hoa tốn rất nhiều tiền, chúng ta làm gì có nhiều tiền như vậy chứ?". Ngải Giai Giai đầu tiên là vui mừng một phen, sau đó lại là bộ dạng có vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bây giờ một phen tiền cô cũng không có, làm gì có tiền mà đi mở cửa hàng bán hoa ?

"Chuyện tiền bạc thì cậu yên tâm, mình đầu tư, cậu giúp mình kinh doanh, như thế nào?".

Sáu năm rồi, tiền mà Tề Hiên cho cô cũng có mấy trăm vạn, cũng đủ mở một tiệm bán hoa.

"Tiểu Ngoạn, cảm ơn cậu".

"Đừng cảm ơn, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, mình đi nhìn xem có khu vực nào thích hợp để mở tiệm hoa không, chờ thân thể cậu khỏe lại, chúng ta cùng nhau gây dựng sự nghiệp". Trần Tiểu Ngoạn đỡ Ngải Giai Giai nằm xuống, đắp kín mền cho cô ấy, sau đó liền ra cửa.

Ngải Giai Giai nằm một mình, nhìn vĩnh hằng chi tâm ở trên cổ, lại bắt đầu tưởng nhớ Tề Hiên.

Sáu năm rồi, không biết hiện tại thiếu chủ thể nào, cô thật sự rất muốn quay về nhìn anh, nhưng mà nếu như Tề thị chưa có vượt qua nguy cơ, cô trở về như vậy, chẳng phải sẽ hỏng việc sao, cho nên cô không thể tùy tiện mà trở về.

Vài ngày sau, cửa hàng bán hoa của Ngải Giai Giai cùng Trần Tiểu Ngoạn mở rất cực lấp đặt thiết bị xong, cửa hàng bán hoa tên là ‘cửa hàng bán hoa Hảo Giai’ cũng khai trương, ngày đầu tiên khai trương, cửa hàng bán hoa có rất nhiều hoạt động, bởi vậy buôn bán vô cùng tốt, Trần Tiểu Ngoạn và Ngải Giai Giai cũng qua lại rất bận rộn.

Sau khi Ngải Giai Giai gói xong một bó hoa, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chấn động.

"Hong hét, Tiểu Hiên tan học, mình phải đi đón con, Tiểu Ngoạn, cậu trước tự mình trông nom cửa hàng bán hoa nha". Ngải Giai Giai sốt ruột nói, sau đó chạy ra ngoài.

"Giai Giai ——" Trần Tiểu Ngoạn hô to, đáng tiếc cũng không thể gọi Ngải Giai Giai trở về.

Bởi vì khách hàng nườm nượp, Trần Tiểu Ngoạn đành phải ở lại trong tiệm hoa, trông nom.

Ngải Tiểu Hiên sau khi tan học không thấy Ngải Giai Giai tới đón cậu, nhưng cậu cũng không cảm thấy đau lòng, bởi vì cậu biết rõ hôm nay là ngày ‘cửa hàng bán hoa Hảo Giai’ khai trương, mẹ và mẹ nuôi nhất định rất bận rộn, cho nên muốn tự mình đi đón xe bus, một mình đi tới cửa hàng bán hoa.

"Mẹ nuôi, mẹ con đâu rồi, sao lại chỉ có một mình mẹ vậy?". Ngải Tiểu Hiên đeo túi xách đi đến, nhìn chung quanh, thế nào cũng không thấy thân ảnh của mẹ, vì vậy thắc

mắc.

"Ông trời, Tiểu Hiên làm sao con tự mình đến đây, mẹ vừa mới ra khỏi, bảo là muốn đi đón con, mẹ gọi điện thoại nói cho mẹ con ngay bây giờ, nói con đã trở về". Trần Tiểu Ngoạn kinh ngạc nói, sau đó lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Ngải Giai Giai, nói cho cô ấy biết Ngải Tiểu Hiên đã trở về.

"Mẹ nuôi, hôm nay buôn bán hình như rất tốt nha". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy nhiều khách hàng như vậy, liền tán thưởng.

"Không phải hình như rất tốt, mà là thật sự rất tốt, nếu mỗi ngày buôn bán đều tốt như vậy, vậy thì phát tài rồi"- Trần Tiểu Ngoạn vui vẻ nói.

Vốn chỉ là tùy tiện suy nghĩ một chút, mở cửa hàng bán hoa để vui đùa một chút, không nghĩ tới cửa hàng bán hoa lại buôn bán tốt như thế, khiến bây giờ cô nở gan nở ruột nha!

"Mẹ nuôi, quần của mẹ bẩn, mau đi sửa sang lại một chút đi". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy sau quần Trần Tiểu Ngoạn có một vết đỏ, vì vậy nhắc nhở.

Trần Tiểu Ngoạn cẩn thận nhìn một chút, sốt ruột nói: "Tiểu Hiên, con trông coi cửa hàng bán hoa một chút". Nói xong cũng chạy tới buồng vệ sinh.

Ông trời, trong khoảng thời gian này bởi vì vội chuyện cửa hàng bán hoa, khiến cho cô quên chuyện nguyệt sự này, hôm nay chính là tới ngày nguyệt sự của cô nha, không biết có bao nhiêu khách hàng đã thấy cái bộ dạng xấu hổ này của cô rồi, mắc cỡ chết người.

"Chuyện cá nhân mình như vậy, còn không tự mình chiếu cố, thiệt là. Cũng may hiện tại không có khách hàng, nếu quả thật khách hàng đến đây, con còn không biết nên làm sao bây giờ?". Ngải Tiểu Hiên ra vẻ người lớn, lăm bằm lăm bầu nói.

"Ông chủ, đem những hoa bách hợp này gói lại cho tôi". Đang lúc Ngải Tiểu Hiên cho rằng không có người, sau lưng đột nhiên có một thanh âm truyền tới, dọa cậu nhảy dựng.

Ngải Tiểu Hiên vẻ mặt mỉm cười xoay người, trong lòng suy nghĩ cùng người khách này nói vài câu, chờ cho Trần Tiểu Ngoạn đi ra.

"Chú —— a, chú lừa đảo, tại sao là chú?". Ngải Tiểu Hiên vừa quay lại, trước mắt xuất hiện người làm cho cậu vô cùng kinh ngạc, lời nói mới chỉ nói một nửa, cậu liền kinh ngạc đến ngây người nhìn.

Chương 89: An ủi nhỏ nhỏ

Tề Hiên lái xe đi qua cái cửa hàng bán hoa này, chợt thấy bên trong có hoa bách hợp rất đẹp, anh nhớ rõ Giai Giai tựa như một đóa hoa bách hợp, vì vậy muốn đem những hoa bách hợp này mua lại.

"Tiểu Hiên, tại sao là cháu?". Tề Hiên cũng kinh ngạc nhìn Ngải Tiểu Hiên.

Duyên phận của hai người bọn họ cũng tốt thật, nơi nào cũng có thể gặp được.

"Đây là cửa hàng bán hoa của nhà cháu mở, chú, chú muốn mua hoa sao?"- Ngải Tiểu Hiên lễ phép hỏi.

"Tiểu Hiên, mẹ cháu sao lại yên tâm để cho cháu một mình trông coi cửa hàng bán hoa vậy, họ đâu?". Tề Hiên đi vào cửa hàng bán hoa, cẩn thận quan sát một chút.

Nội thất cùng phong cách trang trí của cửa hàng bán hoa này vô cùng đặc biệt, khiến cho người ta có một loại cảm giác ấm áp, phẳng phất như bước vào tiên cảnh, không muốn rời đi.

"Mẹ nuôi cháu đi phòng rửa tay, mẹ cháu đi trường học đón cháu, đương nhiên, mẹ cũng không biết cháu đã trở về"- Ngải Tiểu Hiên nói rõ ràng.

"Vậy ba cháu?". Tề Hiên đột nhiên đối với bối cảnh gia đình của Ngải Tiểu Hiên cảm thấy hứng thú vô cùng, có lẽ là bởi vì bọn họ rất có duyên a.

"Cháu không có ba, không đúng, cháu có ba, nhưng ba cháu đã chết rồi". Ngải Tiểu Hiên cũng không có để ý đến vấn đề này lắm, cảm thấy không có gì mà trả lời.

Tuy cậu biết rõ một gia đình phải có ba và mẹ mới xem là hoàn chỉnh, nhưng mà ba của cậu đã qua đời, cho nên cậu phải kiên cường đối mặt với sự thật, không thể để cho mẹ thương tâm lần nữa.

"Thực xin lỗi, chú không phải cố ý khơi gợi chuyện cũ đau lòng của cháu". Tề Hiên ngồi xổm xuống, cùng Ngải Tiểu Hiên nhìn thẳng, vươn tay, nắm bả vai nhỏ nhỏ của cậu.

Sao một đứa nhỏ không có ba, lại có thể bình tĩnh như vậy, đây chính là cần rất

nhiều dũng khí!

Nhưng mà anh cũng là loại người giống như vậy, mẹ đã sớm qua đời, nhưng mà cha đối với anh lại một chút tình thương của người cha cũng không có, cái này cùng không có ba có khác gì đâu.

"Không sao, đúng rồi chú, chú mới vừa nói muốn những hoa bách hợp kia phải không, nhưng mà cháu còn chưa có học được cách gói, chút đợi một chút được không, mẹ nuôi cháu sẽ rất nhanh ra đến, nếu không cháu đi vào hối thúc mẹ?".

Bán chút ít hoa này có thể kiếm tiền, cậu biết rõ mẹ cần tiền, có thể bán càng nhiều thì càng tốt hơn.

"Không sao, chú đợi".

Mấy ngày qua anh vẫn tìm kiếm Ngải Giai Giai, nhưng mà đem tất cả hộ tịch ở nơi này tìm hết rồi, chính là tìm không thấy người, hiện tại chỉ có thể tìm từng nơi một.

Ông trời tại sao phải trêu chọc anh như vậy, người rõ ràng đã xuất hiện ở trước mắt anh, nhưng lại trời xui đất khiến lại làm cho bọn họ chia lìa.

Tề Hiên vừa nghĩ tới ở trong bệnh viện lại lạc mất Ngải Giai Giai, liền thương tâm không thôi.

"Chú, chú làm sao vậy, gương mặt sao lại đột nhiên kéo căng?". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy khuôn mặt Tề Hiên đột nhiên thay đổi, vì vậy quan tâm anh một chút.

"Không có sao, chú chỉ là nghĩ đến một ít chuyện không vui". Tề Hiên bỏ qua bóng tối trong lòng, liền hé ra khuôn mặt tươi cười.

"Chú, chuyện không vui thì cố gắng đem nó quên mất đi, dùng tính mạng có hạn suy nghĩ những chuyện không vui kia, rất không có lợi".

"Được, chú nghe Tiểu Hiên".

Như thế nào một đứa nhỏ lại biết an ủi người, nhà nào mà có đứa nhỏ như vậy, thật sự là hạnh phúc.

"Chú, chú chỉ muốn hoa bách hợp mà thôi ư, cái khác không cần sao, như chú trẻ tuổi như thế, nhất định có bạn gái, mua bó hoa hồng tặng cho bạn gái của chú cũng không tệ đâu, mua một bó hoa cẩm chướng tặng cho mẹ chú cũng tốt". Ngải Tiểu Hiên đi đến khóm hoa, bắt đầu chào hàng hoa của cậu, dùng cái này nói sang chuyện khác, hi vọng Tề Hiên không nên phải nghĩ đến chuyện thương tâm.

Cái chú này thoát nhìn hình như rất có tiền, chiếc xe bên ngoài kia nhất định là của chú ấy, có xe tốt như thế, không phải là kẻ có tiền mới là lạ, vậy hãy để cho chú ấy mua hoa nhiều một chút đi.

"Tiểu Hiên, cháu tuổi còn nhỏ như vậy cũng biết buôn bán sao, chú thật bội phục".

Tề Hiên nghe được những lời nói trẻ con hồn nhiên của Ngải Tiểu Hiên này, tất cả tâm tình bực bội toàn bộ biến mất, thay vào đó là tâm tình vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt Ngải Tiểu Hiên rất giống anh, anh thật sự hi vọng đứa bé này chính là của anh cùng Giai Giai, nhưng mà anh biết rõ, đây chỉ là hy vọng xa vời của anh mà thôi.

"Chú, nếu quả thật chú bội phục cháu như vậy, vậy hãy đem hoa trong tiệm cháu mua hết đi, cháu giảm giá cho chú, ha ha".

"Tiểu Hiên, mẹ thích hoa gì, mẹ nuôi cháu lại yêu thích hoa gì, cháu lại yêu thích hoa gì?".

Khó có được một người có thể làm cho anh vui vẻ như vậy, mua thì mua thôi, không có đối tượng tặng hoa, như vậy sẽ đưa cho người nhà của Ngải Tiểu Hiên thôi, cảm tạ bọn họ sinh ra một con trai tốt như thế.

Anh gần đây không có người để tặng hoa, cũng chưa bao giờ tặng hoa cho người ta, bởi vì không có ai đáng được để ở trong lòng anh như vậy, tặng hoa gì chứ!

"Mẹ cháu yêu thích hoa bách hợp, mẹ nuôi cháu yêu thích hoa hướng dương, còn cháu đều yêu thích toàn bộ".

Chú này hỏi vấn đề này, có phải tính mua hoa đưa cho cậu và mẹ cùng với mẹ nuôi không, có chút khả năng, như vậy cậu nói toàn bộ đều yêu thích, chú ấy không phải sẽ mua hết toàn bộ sao!

"Mẹ cũng yêu thích hoa bách hợp, nhưng chú muốn mua hết tất cả hoa bách hợp, vậy không có hoa bách hợp đưa cho mẹ cháu rồi?". Tề Hiên giả bộ ra vẻ mặt khổ sở.

Trên thế giới người yêu thích hoa bách hợp cũng nhiều, anh cũng hoàn toàn không cảm thấy kỳ quái, cũng không phải chỉ có Giai Giai của anh yêu thích hoa bách hợp mà thôi.

"Vậy chú hãy mua hết tất cả hoa ở cửa hàng đưa cho mẹ cháu, mẹ cháu cũng yêu thích trăm hoa đua nở mà, ha ha!".

"Được, vậy chú sẽ mua hết tất cả hoa, đưa cho mẹ và mẹ nuôi cháu, đương nhiên còn cháu nữa tiểu quý này". Tề Hiên nhéo mặt Ngải Tiểu Hiên một cái, trong mắt lộ vẻ yêu mến.

Trần Tiểu Ngoạn từ toilet đi ra, vừa vặn nhìn thấy Tề Hiên nhéo mặt của Ngải Tiểu Hiên, cho là anh muốn bắt nạt Ngải Tiểu Hiên, vì vậy xông tới đẩy Tề Hiên ra, kéo Ngải Tiểu Hiên ra phía sau, về mặt cảnh giác nhìn anh.

"Anh là ai vậy, dám ở chỗ của tôi, bắt nạt con của tôi?".

"Cô chính là mẹ của Tiểu Hiên sao?". Tề Hiên không thèm để ý đến ngôn ngữ không thân thiện của Trần Tiểu Ngoạn, lễ phép hỏi.

Nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn nói chính cô là mẹ của Ngải Tiểu Hiên, trong nội tâm Tề Hiên có chút thất vọng, vì người cũng không phải là Ngải Giai Giai.

Xem ra Ngải Tiểu Hiên cùng anh rõ ràng là một chút quan hệ cũng không có, bộ dạng giống nhau chỉ do trùng hợp.

"Có phải hay không cũng không cần anh quản, một người lớn như thế, lại bắt nạt một đứa bé, anh có biết xấu hổ không vậy?".

Trần Tiểu Ngoạn tựa như một người đàn bà chanh chua, vô cùng hung hãn, giống như rất muốn ăn Tề Hiên vậy.

Đi ra giang hồ nên hung một chút, bằng không sẽ bị bắt nạt, Trần Tiểu Ngoạn cô quả

thực cũng không phải là người có thể bắt nạt.

"Mẹ nuôi, mẹ hiểu lầm, chú này là tới mua hoa". Ngải Tiểu Hiên sợ Trần Tiểu Ngoạn làm hư chuyện, vì vậy vội vàng giải thích.

"Mẹ nuôi, cô là mẹ nuôi của Tiểu Hiên?". Tề Hiên đối với cái xưng hô này có chút khác biệt.

Không phải mẹ, chỉ là mẹ nuôi mà thôi.

Biết rõ Trần Tiểu Ngoạn chỉ là mẹ nuôi của Ngải Tiểu Hiên, trong lòng Tề Hiên đột nhiên sinh ra một chút hi vọng, hi vọng Ngải Tiểu Hiên chính là con trai của anh. Tuy cảm thấy cái ý nghĩ này rất buồn cười, nhưng mà anh chính là không tự chủ được mà nghĩ tới phương diện này đi.

Chương 90: Tất cả cùng gặp nhau

Trần Tiểu Ngoạn nhìn người trước mắt có chút quen, cảnh giác giảm bớt, tự hỏi chính mình giống như đã gặp ở chỗ nào: "Tiên sinh, hình như tôi đã gặp anh ở đâu rồi vậy?".

Rốt cuộc đã gặp nhau ở đâu, làm sao nghĩ mãi không ra đây?

"Có lẽ là bộ dáng Tiểu Hiên giống tôi, cho nên cô mới cảm thấy tôi nhìn quen mắt". Tề Hiên lạnh lùng cười, rất không để ý lời nói của Trần Tiểu Ngoạn.

Anh không biết cô gái trước mắt này, có lẽ là cô ấy đã từng thấy qua anh, nhưng mà anh tuyệt đối chưa từng gặp qua cô ấy.

"Mẹ nuôi, mẹ đừng suy nghĩ nữa, chú ấy mua lại toàn bộ hoa trong cửa hàng của chúng ta rồi, mẹ mau đi gói đi". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn vẫn trầm tư, vì vậy đẩy cô một phen, để cho cô đi gói hoa.

"Chắc —— mua toàn bộ à, đây chính là tốn rất nhiều tiền, anh xác định sao?". Trần Tiểu Ngoạn từ trong trầm tư mà phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt không thể tin.

Tuy cửa hàng hoa mới khai trương, nhưng mà đúng là vốn gốc của cô tốn thật lớn vào rất nhiều hoa, nếu mua toàn bộ, khẳng định phải rất nhiều tiền.

"Chú, chú có nhiều tiền như vậy sao?". Ngải Tiểu Hiên vẻ mặt ngây thơ nhìn Tề Hiên, trong mắt đều là khát vọng.

"Gói đi, bao nhiêu tiền cũng được, hôm nay chú cao hứng". Tề Hiên sờ sờ đầu của Ngải Tiểu Hiên, tản ra một loại tình thương của người cha.

Trần Tiểu Ngoạn dụi dụi con mắt, vô cùng kinh ngạc.

Một lớn một nhỏ trước mắt này cũng quá giống cha con đi, người này có phải là Tề Hiên hay không a?

"Tiên sinh, tôi muốn hỏi tên của anh là gì?".

Nếu như anh thực sự là Tề Hiên, đó không phải là cha của Tiểu Hiên sao?

"Tề — —". Tề Hiên muốn nói ra tên của mình, gần đây anh không thích nói cho người khác biết thân phận của mình, dù sao anh cùng Tiểu Hiên hợp ý như vậy, nói cho bọn họ biết cũng không sao, nhưng mà mới nói được một nửa, thì có một cô gái vọt vào trong tiệm hoa, ôm thật chặt Ngải Tiểu Hiên.

"Tiểu Hiên, giết mẹ đi, thực xin lỗi Tiểu Hiên, mẹ không phải cố ý không đi đón con, con tha lỗi cho mẹ nhé?". Ngải Giai Giai quá giang xe trở về, ở ngoài cửa thì thấy Ngải Tiểu Hiên, vì vậy xông tới, ôm cậu thật chặt.

Cô biết rõ trong lòng đứa nhỏ rất yếu ớt, một chút chuyện cũng đều tạo thành bóng ma, bởi vì cô trông coi cửa hàng bán hoa mà đã quên đi đón con của mình, đây với nó mà nói, nhất định đả kích rất lớn.

"Mẹ, con không sao, Tiểu Hiên đã trưởng thành, có thể tự mình về nhà, được rồi, ngoan đừng lo lắng, cười một cái cho con trai mẹ nhìn xem nào". Ngải Tiểu Hiên bộ dáng như một người lớn, vỗ vỗ phía sau lưng Ngải Giai Giai, an ủi cô.

"Tiểu Hiên, con thật sự là con ngoan của mẹ, mẹ thật yêu con". Ngải Giai Giai vẫn ôm Ngải Tiểu Hiên, căn bản là không có phát hiện bên cạnh có một người đàn ông đã quá mức kinh ngạc.

"Mẹ, Tiểu Hiên cũng yêu mẹ". Ngải Tiểu Hiên cũng ôm Ngải Giai Giai, dùng lời nói hồn nhiên của đứa nhỏ, biểu đạt chính mình yêu mẹ.

Tề Hiên nhìn người quen thuộc trước mắt mà trong lòng vui mừng, giờ này khắc này anh không biết nên biểu đạt cảm giác sung sướng như thế nào, rất kích động, run rẩy vươn tay, muốn chạm đến tóc Ngải Giai Giai, cho rằng mình có phải đang nằm mơ hay không.

Hi vọng hết thảy đây không phải là mộng, người trước mắt này thật là Giai Giai của anh.

Nhưng mà tay của Tề Hiên còn chưa có đụng tới Ngải Giai Giai, Trần Tiểu Ngoạn liền hô to:

"Tề Hiên".

Trần Tiểu Ngạo hô lên như thế, cả cửa hàng bán hoa giống như là tạm dừng thời gian một chút, một loại tĩnh mịch, không ai lên tiếng.

Ngãi Giai Giai đưa lưng về phía Tề Hiên, căn bản không biết rõ xảy ra chuyện gì, bởi vì Trần Tiểu Ngạo đột nhiên hô lên tên mà kinh ngạc.

Tề Hiên vốn muốn chạm vào tóc của Ngãi Giai Giai, nhưng mà lại bởi vì Trần Tiểu Ngạo hô lớn tên của mình, ngây ngẩn cả người.

Cô gái này làm sao biết anh là Tề Hiên, chẳng lẽ là Giai Giai nói cho cô ấy biết sao? Nhưng những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, Giai Giai của anh ở ngay trước mặt của anh.

Ngãi Tiểu Hiên nhìn thấy không ai nói lời nào, vì vậy phá vỡ yên lặng: "Mẹ nuôi, Tề Hiên là ai vậy?".

Ngãi Giai Giai buông Ngãi Tiểu Hiên, đứng lên, nhìn Trần Tiểu Ngạo, sau đó đi đến trước mặt cô ấy, vươn tay sờ lên trán của cô ấy, kiểm tra cô ấy có phát sốt hay không.

"Tiểu Ngạo, cậu làm sao vậy, hôm nay là lạ thế nào ấy, có phải là quá mệt mỏi, nếu mệt mỏi thì đi nghỉ ngơi đi, mình sẽ trông coi cửa hàng bán hoa cho".

Tiểu Ngạo —— Tề Hiên nghe được Ngãi Giai Giai gọi cô ấy là Tiểu Ngạo, rốt cuộc biết cô ấy là ai.

Thì ra cô gái này chính là người anh muốn làm cận vệ —— Trần Tiểu Ngạo, nhưng anh thật sự đã muốn đúng người, rõ ràng cô ấy như hình với bóng mà đi theo Ngãi Giai Giai, bảo vệ cô ấy mười năm, cũng không uống phí sáu năm này anh vẫn trả tiền thù lao cho cô ấy.

"Tề —— Tề —— Tề Hiên". Trần Tiểu Ngạo kinh ngạc nhìn Tề Hiên, duỗi ngón tay của cô ra, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, rất không tin.

Ông trời, chỉ là ở mười năm trước cô gặp qua mặt Tề Hiên một lần, lúc ấy là anh đến muốn cô đi làm cận vệ của Ngãi Giai Giai, khó trách cô cảm thấy người này quen thuộc như vậy.

Ngãi Giai Giai theo tay Trần Tiểu Ngạo nhìn lại, sau đó xoay người, nhìn đến người

đứng trước mặt, cũng sợ ngậy người, thất thần mà ngậy ngốc, đứng ở tại chỗ, trong mắt tràn ngập phức tạp, có kinh sợ có vui mừng có vội có bất đắc dĩ, giống như sắp không chịu nổi sự kinh ngạc này, thân thể hơi run rẩy.

"Thiếu —— thiếu chủ".

Thiếu chủ tại sao ở chỗ này, là anh cố ý tìm mình sao?

"Giai Giai, thật là em sao?". Tề Hiên tới gần từng bước một, vươn tay hướng trên mặt Ngải Giai Giai sờ soạng, muốn cảm thụ mình không phải là đang nằm mơ.

Ngải Giai Giai nhìn Tề Hiên đi tới, cảm thấy hơi thở mãnh liệt quen thuộc của anh, thở hào hển, con mắt trừng thật lớn, bộ dạng không biết làm sao, song khi tay Tề Hiên sắp đụng phải mặt của cô thì cô rất không có chí khí mà ngã xuống.

"Mẹ". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy thân thể Ngải Giai Giai lui về sau, vì vậy sốt ruột mà kéo cô, chính là sức lực của cậu căn bản không kéo được.

Trần Tiểu Ngạo muốn đi đến vịn Ngải Giai Giai, nhưng mà lại có người nhanh hơn cô, tiếp nhận thân thể Ngải Giai Giai đang ngã xuống, cô may mắn thoát khỏi tiếp xúc mặt đất.

"Giai Giai, em làm sao vậy?". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai hôn mê, bối rối mà lo lắng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, đừng dọa Tiểu Hiên mà?". Ngải Tiểu Hiên nắm tay Ngải Giai Giai, khóc lóc van xin.

"Mau đưa vào bên trong nghỉ ngơi, có thể là mệt mỏi, ngàn vạn lần đừng đưa cô ấy đi bệnh viện nha!". Trần Tiểu Ngạo nhìn thấy Tề Hiên kinh hoảng mà không biết làm sao, vì vậy đề nghị, còn đặc biệt nhấn mạnh không thể đi bệnh viện.

Ngải Giai Giai đối bệnh viện có chứng sợ hãi, đưa đi bệnh viện ngược lại đối với cô ấy là thương tổn.

"Chú, mau ôm mẹ của con vào bên trong nằm đi, nhất định là mẹ mệt mỏi rồi". Ngải Tiểu Hiên kéo quần áo Tề Hiên, cầu khẩn.

Tề Hiên ôm ngang Ngải Giai Giai đang hôn mê, hướng bên trong tiệm hoa đi vào, Ngải Tiểu Hiên theo ở phía sau.

Trần Tiểu Ngoạn một thân một mình ở lại trong tiệm hoa, cảm thấy cũng không có ý nghĩa, vì vậy đóng cửa hàng bán hoa luôn, đi vào cùng nhau chăm sóc Ngải Giai Giai.

Cô biết rõ Tề Hiên nhất định một tắc cũng không rời khỏi mà chăm sóc Ngải Giai Giai, nhưng cô cũng không còn tâm tình trông coi tiệm bán hoa. Không nghĩ tới một cửa hàng bán hoa tốt, ngày đầu tiên khai trương đã đóng cửa.

Chương 91: Cha con quen biết nhau

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, đặt cô vào trong phòng nhỏ, sau đó ngồi ở một bên, nắm tay của cô nhìn chăm chăm vào cô.

Lúc này đây, anh tuyệt đối sẽ nhìn kỹ cô, không cho cô lại từ thân thể của anh thoát đi.

"Chú, vì sao chú cầm lấy tay của mẹ cháu không buông vậy, đàn ông là không thể tùy tiện nắm tay phụ nữ". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Tề Hiên vẫn nắm tay Ngải Giai Giai không buông, cảm thấy chuyện này không tốt lắm.

Tuy cậu rất yêu mến chú này, nhưng mà cậu biết rõ đàn ông không thể tùy tiện mà đụng một phụ nữ như thế, chú làm như vậy là không đúng.

"Tiểu Hiên, con nói Giai Giai là mẹ của con?". Tề Hiên nắm tay của Ngải Giai Giai, vô cùng kích động nhìn Ngải Tiểu Hiên, nhìn ngũ quan trên mặt cậu bé những thứ kia cùng anh là một khuôn mẫu.

Lúc đầu tiên nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên, anh liền hoài nghi đứa bé này là của anh, nếu như cậu bé thật là đứa nhỏ do Ngải Giai Giai sinh, như vậy nhất định là con của anh. Không nghĩ tới Giai Giai của anh lần thứ nhất thì mang bầu con của anh, một mình vất vả nuôi con lớn như thế, anh lại một chút trách nhiệm làm chồng làm cha đều không hoàn thành.

"Tiểu Hiên, đừng nói lung tung, cùng mẹ nuôi đi ra ngoài trước". Trần Tiểu Ngoạn kéo tay Ngải Tiểu Hiên đang bực bội, muốn kéo cậu bé ra ngoài.

Lúc này hãy để cho Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai ở một chỗ thì tốt hơn, có lẽ bọn họ có nhiều lời muốn nói, quá nhiều tưởng nhớ muốn bày tỏ, bọn họ là người ngoài cuộc cũng nên tránh đi.

"Con không đi, con muốn ở lại bên người mẹ, con không đi". Ngải Tiểu Hiên bỏ tay Trần Tiểu Ngoạn ra, vọt tới bên giường, nắm cái tay còn lại của Ngải Giai Giai, giống như đang cùng Tề Hiên giật đồ vậy.

Mẹ vĩnh viễn là của cậu, cậu không cho người khác cướp mẹ của cậu đi.

"Trần Tiểu Ngoạn, Tiểu Hiên có phải là con của tôi hay không?". Tề Hiên quay đầu, nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

Anh muốn xác định tất cả chuyện này, nhưng trong nội tâm anh khẳng định đã có đáp án, hỏi Trần Tiểu Ngoạn chỉ là cầu xin một viên thuốc an thần.

"Chuyện đã đến như vậy rồi, muốn hài lòng cũng không được, có lẽ đây là duyên phận của các người vậy. Tiểu Hiên thật là con của anh, lúc ấy tôi cùng Giai Giai rời khỏi không lâu, thì phát hiện cô ấy mang thai, lúc sinh Tiểu Hiên, cô ấy thiếu chút nữa khó sinh mà chết, bởi vì Giai Giai sợ hãi bệnh viện, không muốn đến bệnh viện sinh, tôi chỉ có thể tìm những người bình thường đỡ đẻ cho người ta mà nhờ đến trợ giúp Giai Giai, hiện tại thì tốt rồi, các người một nhà đoàn viên rồi, thực sự vui mừng cho các người". Trần Tiểu Ngoạn nhìn nhìn Ngải Giai Giai, lại nhìn một chút vẻ mặt kinh ngạc của Ngải Tiểu Hiên, vì vậy mỉm cười.

Có lẽ bọn cô tránh như vậy vốn là một sai lầm, hẳn là nên sớm một chút trở về đi tìm Tề Hiên, như thế cũng không cần chịu đựng đau khổ nhiều như vậy.

"Mẹ nuôi, mẹ nói chú ấy là của ba của con sao?". Ngải Tiểu Hiên tràn ngập khát vọng mà hỏi.

Nếu như chú này thật là ba của cậu, vậy cậu thật sự rất vui mừng, bởi vì cậu rất yêu thích và hợp với chú.

"Tiểu Hiên, chú ấy chính là ba của con, ba ruột của con". Trần Tiểu Ngoạn nhìn Ngải Tiểu Hiên, trên mặt tràn ngập khẳng định, gật gật đầu.

"Nhưng mà mẹ nói ba đã chết rồi, vì sao ba của con hiện tại lại đột nhiên xuất hiện?". Ngải Tiểu Hiên biết rõ Tề Hiên là ba của cậu, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng mà vẫn không quên đưa ra thắc mắc.

Cậu vẫn cho rằng ba của mình đã chết rồi, không nghĩ tới ông ấy còn sống sờ sờ bây giờ còn đứng ở trước mặt cậu, hơn nữa còn là một người rất lợi hại.

"Tiểu Hiên, kỳ thật có rất nhiều chuyện con cũng không biết, chỉ có thể nói mẹ không phải cố ý muốn gạt con, con hiểu chưa?". Trần Tiểu Ngoạn lo lắng Ngải Tiểu Hiên sẽ vì chuyện này mà tức giận, vì vậy nói với cậu bé rất uyển chuyển.

"Tiểu Hiên, đến đây với ba, để cho ba ôm". Tề Hiên một tay nắm Ngải Giai Giai, cái tay còn lại duỗi ra với Ngải Tiểu Hiên, tràn đầy tình thương của người cha.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh không chỉ tìm được người yêu, còn thêm một đứa con vừa đáng yêu vừa thông minh, niềm vui ngoài ý muốn này thật là rất ngoài ý muốn, rất vui mừng.

"Chú thật là ba của cháu sao?". Ngải Tiểu Hiên trong lúc khiếp sợ, còn chưa dám tin một ngày mình cũng sẽ có ba.

Cho tới nay cậu đều cho rằng ba của mình đã chết, cho nên đời này cậu cũng không có khả năng có ba yêu thương, mà bây giờ hết thấy những điều không còn đúng nữa, cậu cũng có ba rồi.

"Tiểu Hiên, sáu năm trước mẹ vì ba, lựa chọn rời đi, ba tìm hai mẹ con sáu năm rồi, hiện tại rốt cuộc đã tìm được, tới cho ba ôm được không?". Trong mắt Tề Hiên lộ vẻ kích động, không biết nên nói cái gì để diễn tả sự hưng phấn của mình, thậm chí muốn ôm người mình yêu cùng con trai thật tốt, dùng ngực của mình để diễn tả anh yêu cùng tưởng nhớ bọn họ đến nhường nào.

"Ba——". Ngải Tiểu Hiên vọt tới trong ngực của Tề Hiên, ôm anh thật chặt.

"Con ngoan, thật sự là con ngoan của ba". Tề Hiên rất kích động, một tay ôm Ngải Tiểu Hiên thật chặt, tay kia vẫn nắm tay Ngải Giai Giai không tha.

Anh không thể thả, anh lo lắng mình chỉ cần để tay xuống, hết thấy đều biến thành một giấc mộng.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn một màn cảm động như vậy trước mắt, bản thân cũng vô cùng kích động mà khóc.

Cảm giác có người nhà thật tốt, nhưng người nhà của cô đâu rồi, người nhà của cô đang ở đâu, khoản nợ ba thiếu cô cũng đã trả sạch, vì sao ba của cô còn chưa có trở lại bên cạnh của cô, cô thật sự rất muốn có một người thân ôm cô như vậy.

Trần Tiểu Ngoạn cố gắng nhịn xuống nỗi đau kia vào trong lòng, sau đó đi ra ngoài, muốn tìm một nơi không có người, đau lòng một mình, nhưng mà mới đi ra, chợt nghe đã có người gõ cửa, vì vậy lau nước mắt đi mở cửa.

"Là ai vậy?".

Nghiêm Chính Phong nhìn thấy xe của Tề Hiên dừng ở bên ngoài, vì vậy mà tới đây gõ cửa, muốn hỏi người khác một chút Tề Hiên có ở đây hay không.

"Tìm người".

"Anh tìm ai?". Trần Tiểu Ngoạn có chút hung hăng mà hỏi, sau đó mở cửa.

Vừa mở cửa liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Nghiêm Chính Phong, cũng nghĩ đến người đàn ông này trước kia đụng cô, vì vậy chửi ầm lên: "Là cái tên này, anh tới chỗ này của tôi làm gì, mau biến, bằng không tôi không khách khí với anh".

"Tại sao là cô?". Bộ dạng Nghiêm Chính Phong cũng căm ghét nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

Lại là người đàn bà chanh chua hung ác này, vĩnh viễn anh cũng không quên người phụ nữ này làm hại anh bị cảnh sát bắt đi.

"Là tôi thì sao, thối, mau cút đi".

"Tôi". Nghiêm Chính phong chỉ mình, vẻ mặt không thể tin.

"Đúng, chính là anh, chính là anh, mau biến, bằng không tôi lấy chổi đánh người". Trần Tiểu Ngoạn cảnh cáo.

"Tôi cho cô biết, dù cho tôi háo sắc, cũng sẽ không háo sắc đến trên người cô đâu, loại phụ nữ không có ngực không có mông như cô, tôi nhìn thấy còn chướng mắt!". Bộ dạng Nghiêm Chính Phong ra vẻ rất ghét Trần Tiểu Ngoạn, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

"Anh cút cho tôi". Trần Tiểu Ngoạn bị những lời này của Nghiêm Chính Phong tức giận đến nổi trợn lồi đình, cầm lấy cái chổi quét rác ở bên cạnh, hướng phía anh ném tới, sau đó đem cửa đóng lại.

Nghiêm Chính Phong tránh cái chổi kia, cũng rất tức giận, muốn gõ cửa lần nữa, nhưng mà vẫn là buông tha, chỉ có thể ở bên ngoài chờ Tề Hiên đi ra.

Xe của Tề Hiên ở ngoài cửa, anh tin tưởng anh ấy nhất định ở bên trong.

Chương 92: Ngoan ngoãn để cho anh ăn

Ngãi Giai Giai từ từ tỉnh lại, mở to mắt liền nhìn thấy cảnh Tề Hiên ôm Ngãi Tiểu Hiên, hơn nữa tay của mình còn bị Tề Hiên nắm thật chặt, khẽ di chuyển, liền kinh động Tề Hiên.

Tề Hiên cảm giác có người di chuyển, vì vậy buông Ngãi Tiểu Hiên ra, xoay qua nhìn Ngãi Giai Giai, rất kích động, vốn là một tay nắm tay Ngãi Giai Giai, hiện tại đổi thành hai tay đều nắm.

"Giai Giai, em đã tỉnh". <http://diendanlequydon.com>

"Thiếu —— thiếu chủ, thật là anh sao, không phải là em đang nằm mơ?". Ngãi Giai Giai kích động hai con ngươi hiện ra nước mắt.

Không phải là cô tưởng nhớ quá mức, cho nên sinh ra ảo giác đó chứ, nhưng vì sao cô cảm giác chân thật như vậy?

"Không phải em đang nằm mơ, thật sự là anh, Giai Giai, thật sự là anh". Tề Hiên ôm lấy Ngãi Giai Giai, giống như muốn đem cô dán thật chặt vào trên thân thể của mình vậy.

"Thiếu chủ ——". Ngãi Giai Giai cũng ôm Tề Hiên, vui mừng.

Cô tưởng nhớ lâu như thế, rốt cục đã gặp người mà cô hay nghĩ đến, cảm tạ ông trời đã chiếu cố cô như thế.

"Ba mẹ, Tiểu Hiên cũng muốn ôm". Ngãi Tiểu Hiên nhìn thấy Tề Hiên ôm chặt Ngãi Giai Giai như vậy, cũng rất hi vọng theo bọn họ cùng ôm nhau, vì vậy vọt tới chính giữa Tề Hiên và Ngãi Giai Giai, để cho bọn họ kẹp vào giữa hai người.

Tề Hiên thả lỏng ngực một chút, cũng ôm lấy Ngãi Tiểu Hiên, trong lồng ngực rộng lớn anh ôm người yêu của mình cùng đứa nhỏ, loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc, cảm giác kỳ diệu nói không ra.

"Thật tốt quá, con có ba và mẹ". Ngãi Tiểu Hiên vùi vào trong ngực Tề Hiên cùng Ngãi Giai Giai, hưng phấn nói.

"Tiểu Hiên, ngoan, con trước đi cùng mẹ nuôi con, mẹ có lời muốn nói cùng ba của con". Ngải Giai Giai vượt đầu Ngải Tiểu Hiên, nhẹ giọng nói.

"Dạ, con biết rõ mẹ cùng với ba muốn yên lặng nói chuyện, con đây sẽ không quấy rầy hai người". Ngải Tiểu Hiên nhảy ra ngoài, sau đó đi ra cửa, ra tới cửa vẫn không quên cười nhẹ một tiếng với Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai, càng không quên đem cửa đóng lại.

Sau khi Tề Hiên nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên đóng cửa, lập tức quay đầu, ôm lấy Ngải Giai Giai, hôn môi của cô thật sâu, dùng hành động để biểu đạt tưởng nhớ của anh đối với cô.

Ngải Giai Giai đột nhiên bị Tề Hiên hôn lại càng hoảng sợ, nhưng mà rất nhanh đã bị anh làm tan chảy, vươn tay đặt ở phần lưng của anh và đáp lại anh.

Được thiếu chủ hôn, đã là chuyện của sáu năm trước rồi, lúc đó cô cũng đã yêu thích nụ hôn của anh, sau khi rời khỏi, chưa bao giờ cô dám nghĩ đến lần nữa cùng anh mà bây giờ cô lại cảm nhận được chân thật.

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, tay từ từ đi xuống, dừng ở hông của cô, sau đó đem bàn tay luồn vào trong quần áo cô, cảm xúc của họ tăng thêm, chạm đến cô, nhiệt độ thân thể không ngừng tăng lên, bàn tay giống như được ánh mặt trời phơi nắng nóng lên, quét sạch mỗi một tắc trên người của Ngải Giai Giai.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai thở hào hển, thật vất vả tìm được một chút khe hở gọi Tề Hiên, nhưng mà tay vẫn là ôm anh thật chặt.

"Giai Giai, để cho anh yêu em một lúc". Trong lúc cấp bách Tề Hiên tìm một chút thời gian, nói mình muốn lúc này giờ phút này, sau đó lại lần nữa chiếm hữu môi cô, vừa tiến hành một nụ hôn nồng nhiệt ngang ngược, nhẹ tay kéo quần áo của Ngải Giai Giai xuống, sau đó đè cô xuống.

"Thiếu chủ, không thể". Ngải Giai Giai biết rõ kế tiếp anh muốn làm gì, vì vậy cự tuyệt.

"Giai Giai, vì sao không thể, anh nhớ em muốn nổi điên, hiện tại liền muốn em". Tay Tề Hiên ở trong quần áo Ngải Giai Giai, không ngừng ở trên thân thể của cô, cách quần áo, anh có thể cảm nhận được, lúc này cô cũng như anh, toàn thân nóng bỏng.

"Thiếu chủ, không được, Tiểu Ngoạn cùng Tiểu Hiên ở ngay bên ngoài". Ngải Giai Giai ôm Tề Hiên, ngưỡng ngừng mà giải thích.

Loại chuyện thân mật này cô chỉ nhận thức qua một lần, hơn nữa còn là mơ mơ màng màng, lúc ấy là do thuốc, căn bản không biết mình đang làm cái gì, khi tỉnh lại, mới biết được mình đã cho người ta, nhưng may là thiếu chủ của cô.

"Bọn họ ở bên ngoài thì ở bên ngoài, em là vợ của anh, sợ cái gì?". Đầu của Tề Hiên tựa vào trên ngực mềm mại của Ngải Giai Giai, tận tình mà hưởng thụ.

Anh đã nhẫn nhịn sáu năm, sáu năm nay đến một người phụ nữ anh cũng không có chạm qua, anh đối những người phụ nữ khác không nổi lên hứng thú được, duy chỉ có người con gái nhỏ hiện tại ở dưới thân anh. Sáu năm, giống như ở trong khoảnh khắc này bộc phát toàn bộ vậy, thật sự là khiến cho anh nhịn không được.

"Thiếu chủ, đừng như vậy, người ta bây giờ vẫn chưa phải là vợ của anh mà?". Ngải Giai Giai quay đầu, khuôn mặt xấu hổ. Khuôn mặt đỏ hồng hết sức.

Tuy thiếu chủ vẫn nói cô là vợ của anh, nhưng quan hệ của bọn họ vẫn chưa có được xác định.

"Được, lát nữa chúng ta sẽ đi đăng ký, tối nay sẽ bổ sung hôn lễ, nhưng bây giờ, em ngoan ngoãn để cho anh ăn, yên tâm anh sẽ không làm em đau". Tề Hiên thương tiếc nhìn Ngải Giai Giai, lần nữa nâng lên nụ hôn nhiệt tình mà kịch liệt của mình.

Ngải Giai Giai không lay chuyển được anh, chỉ có thể khuất phục, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô thật sự cảm thụ rõ ràng cùng Tề Hiên yêu nhau, lần đầu tiên, cô căn bản không biết rõ chuyện gì xảy ra, cũng không biết là cảm giác gì, lại bất đắc dĩ bị ép mà rời đi.

Ngải Tiểu Hiên vốn định ở ngoài cửa nghe lén ba mẹ của mình nói chuyện, ai ngờ cái gì cũng không nghe được, đang muốn nghe lại cho kỹ thì đã bị Trần Tiểu Ngoạn lôi đi.

"Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy, nổi giận đến như vậy".

"Tên tiểu quỷ này, khi nào thì học được làm chuyện xấu vậy, lại nghe lén". Trần Tiểu Ngoạn khiển trách, cả người thoát nhìn cơn tức vô cùng lớn.

"Mẹ nuôi, con chỉ là muốn biết rõ ba cùng mẹ đang nói cái gì, làm gì, mẹ đừng tức giận như vậy được không, con cam đoan lần sau không bao giờ nghe lén nữa". Ngải Tiểu Hiên cho rằng Trần Tiểu Ngoạn là bởi vì cậu nghe lén mới tức giận như vậy, vì vậy sám hối.

"Tên tiểu quỷ này, chuyện của người lớn, con không hiểu, mau đi ra bên ngoài nhìn xem cái tên kia còn ở đó hay không?". Trần Tiểu Ngoạn rất giống một quả bom sắp nổ tung.

Cái tên bên ngoài kia thật sự là tức chết cô, lại còn nói cô không có ngực không có mông, chẳng lẽ anh ta thì lại có ngực có mông ư, những phụ nữ có ngực có mông kia nhìn thấy cũng có gì tốt đẹp đâu, Diệp Tâm Phương chính là ví dụ tốt nhất.

"Mẹ nuôi, bên ngoài có ư, người ta háo sắc ai, sẽ không phải là mẹ chứ?". Về mặt Ngải Tiểu Hiên không tin.

Mẹ nuôi cậu dữ như vậy, rõ ràng với dáng người cực kỳ cứng nhắc, giống như không phải loại đàn ông thích, sẽ có người háo sắc với mẹ sao?

"Tiểu Hiên, lời này của con là có ý gì, mẹ nuôi con ta đây không có bản lĩnh khiến cho người ta háo sắc ư, mau nhìn cho ta". Trần Tiểu Ngoạn rất không thích Ngải Tiểu Hiên nói những lời này.

"Không có ý gì, mẹ nuôi là người con gái xinh đẹp nhất, con ngay lập tức đi xem!". Ngải Tiểu Hiên biết rõ Trần Tiểu Ngoạn sắp nổi giận, vì vậy kiếm cớ chạy trốn.

Ông trời, sao cậu lại quên mẹ nuôi rất ghét người khác nói dáng người mẹ không tốt, mặc dù là sự thật, nhưng mà có người chính là không muốn tiếp nhận sự thật, xem ra là do địa vị của mẹ tương đối có đẳng cấp, nên cậu cũng chỉ đành nói dối theo vậy.

Chương 93: Kẻ trộm xe

Ngãi Tiểu Hiên đi tới cửa, sau đó cửa mở ra một chút, từ trong khe cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy một gã đàn ông đang đi tới đi lui ở bên ngoài, nhưng mà không bao lâu, rõ ràng anh ta ngồi lên xe của Tề Hiên.

Đó là xe của ba cậu, người này sao có thể ngồi vào xe của ba cậu chứ, chẳng lẽ lại là tên trộm?

"Mẹ nuôi, người này phải không, ông ta là tên trộm, ông ta muốn trộm xe của ba con".

Trần Tiểu Ngoạn nghe lời nói của Ngãi Tiểu Hiên..., sau đó cầm lấy cây gậy bên cạnh: "Tiểu Hiên, cửa mở ra, mẹ đi dạy dỗ tên trộm kia".

Trần Tiểu Ngoạn với bộ dạng thay trời hành đạo, chờ sau khi Ngãi Tiểu Hiên cửa mở ra, liền xông ra ngoài, vọt tới bên cạnh xe của Tề Hiên, từ cửa sổ xe hướng bên trong đánh, không ngừng quật Nghiêm Chính Phong.

"Người phụ nữ điên này, làm gì vậy?". Nghiêm Chính Phong lấy tay che đầu của mình, không cho Trần Tiểu Ngoạn đánh tới đầu của anh.

"Thì ra anh không chỉ có như vậy, còn là một tên trộm xe, xem hôm nay tôi đánh chết anh, vì xã hội trừ hại". Trần Tiểu Ngoạn vừa mắng vừa đánh.

Ngãi Tiểu Hiên đứng ở một bên nhìn thấy Nghiêm Chính Phong chịu khổ bị đánh tàn nhẫn, hai tay che mắt, không dám nhìn tình trạng bi thảm của anh.

Mẹ nuôi của cậu lực đạo cũng không nhỏ đâu, xem ra cái tên trộm này nhất định rất đau á, đáng thương ghê!

Nhưng do ông ta là người xấu, nên cậu sẽ không đáng thương cho ông ta.

Ngãi Tiểu Hiên suy nghĩ trong lòng, nhưng sau lại đem tay hạ xuống, nhìn Trần Tiểu Ngoạn quật.

"Cũng đã ngồi lên xe của người khác, còn không nói mình là tên trộm xe, coi như

anh không may, gặp bốn tiểu thư, hôm nay tôi muốn thay trời hành đạo, lại đưa anh đi cục cảnh sát lần nữa. Tiểu Hiên, lấy dây thừng". Trần Tiểu Ngoạn lấy tay kiềm chế Nghiêm Chính Phong, sau đó hô to với Ngải Tiểu Hiên.

"Dạ, con đi lấy liền". Ngải Tiểu Hiên ngay thơ trả lời, sau đó chạy vào bên trong tìm dây thừng.

"Mụ điên, buông ra". Nghiêm Chính Phong bị Trần Tiểu Ngoạn túm rất chặt, hơn nữa bị hạn chế không gian, căn bản là giấy không được.

Người phụ nữ này nhất định là sao chổi của anh, mỗi lần gặp người phụ nữ này anh đều không may, xem ra sau này phải cách xa người phụ nữ này mới được.

"Tôi mới không phải ngu ngốc, thả anh ra, anh nằm mơ đi, xem tôi không đưa anh vào nhà tù mới là lạ". Trần Tiểu Ngoạn rất hưng phấn.

Cái tên đàn ông thối này đã nói cô không có ngực không có mông, tuy đây là sự thật, nhưng mà anh ta có biết tôn trọng người hay không chứ, còn đồng dục nói ra như thế, một chút lễ phép cũng không hiểu, nên giáo huấn anh ta thật tốt.

"Dựa vào cái gì cô đưa tôi đến nhà tù, cô cho rằng cô là cảnh sát ư, cô động tay lại động chân, tôi kiện cô xâm phạm". Thân thể Nghiêm Chính Phong mất đi tự do, nhưng mà miệng vẫn nói được.

"Xâm phạm, thân hình anh ư, tôi còn không để vào mắt đâu!". Trần Tiểu Ngoạn rất khinh thường liếc nhìn Nghiêm Chính Phong.

Lúc này Ngải Tiểu Hiên cầm dây thừng đi ra, đi đến trước mặt Trần Tiểu Ngoạn: "Mẹ nuôi, dây thừng đến đây".

"Được". Trần Tiểu Ngoạn cầm qua thậm chí làm càn mà trói gô Nghiêm Chính Phong.

"Cái mụ điên này, cô làm gì thế, mau dừng tay, bằng không tôi tố cáo cô".

Ông trời, trên cái thế giới này tại sao có thể có người phụ nữ điên như vậy, nhưng lại để cho anh đụng phải, năm nay anh gặp cái vận gì đây, lại gặp được người phụ nữ này.

"Tổ cáo tôi, tôi không tổ cáo anh thì thôi, kẻ trộm xe, hôm nay anh gặp được tôi coi như anh xui xẻo tám đời, xem anh từ nay về sau còn dám làm chuyện xấu hay không, đi ra cho tôi". Trần Tiểu Ngoạn sau khi cột chặt Nghiêm Chính Phong, sau đó kéo anh xuống xe, cố gắng trói chặt một chút nữa, lo lắng anh ta chạy thoát.

Ngài Tiểu Hiên nhìn thấy bộ dạng Nghiêm Chính Phong như vậy cũng thấy đáng thương, nhưng bất đắc dĩ mà nhún nhún vai.

Xem ra không nên làm người xấu, miễn cho gặp được người như mẹ nuôi, vậy chết chắc rồi, nhưng đây cũng là cái kết cục xứng đáng của kẻ trộm xe.

"Mụ điên, rốt cuộc cô muốn thế nào?". Nghiêm Chính Phong bị trói chặt, căn bản là trốn không thoát.

"Tiểu Hiên, trông chừng cửa hàng bán hoa cho tốt, nhưng mà nhớ kỹ không được đi quấy rầy ba mẹ của con, bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói, muốn làm chuyện vô cùng quan trọng, con đi sẽ hỏng chuyện của bọn họ, bọn họ sẽ mất hứng". Trần Tiểu Ngoạn không để ý tới Nghiêm Chính Phong bên cạnh đang tức giận đến sắp nổi điên, chỉ lo nói vài chuyện Ngài Tiểu Hiên nên cẩn thận.

"Mẹ nuôi, con đã biết, con sẽ ở bên ngoài chờ ba cùng mẹ ra, mẹ mau đưa người xấu đến cục cảnh sát đi".

Ba cùng mẹ nhất định là đang làm một chuyện mà đứa nhỏ không nên biết rõ, hoặc là loại chuyện..., cậu còn chưa muốn tò mò như vậy, miễn khiến cho người chán ghét.

"Lúc này mới ngoan". Trần Tiểu Ngoạn hài lòng gật gật đầu, sau đó lôi kéo Nghiêm Chính Phong đi đến cục cảnh sát.

Trên đường đi, mỗi người đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Nghiêm Chính Phong bị trói gô, bàn tán xôn xao.

Nghiêm Chính Phong cảm thấy mất hết thể diện, âm thầm thề, đời này tuyệt đối không cùng người phụ nữ này có bất cứ liên lụy gì, từ nay về sau có thể trốn thì trốn.

Trần Tiểu Ngoạn đi rồi, Ngài Tiểu Hiên chỉ có một mình ở trong tiệm hoa, vốn cậu muốn mở cửa buôn bán, nhưng mà nghĩ đến mình lại không biết gói hoa, vì thế mà cửa mở ra một chút, sau đó ngồi ở cửa ra vào, ngăn người.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, ngồi được một lúc cậu cũng sắp ngủ thiếp đi, mặc kệ là Trần Tiểu Ngoạn hay là ba mẹ cậu, cũng không đi ra.

"Ai ——". Ngải Tiểu Hiên thở dài một hơi thật lớn, rất bất đắc dĩ, nhưng mới than thở xong chợt nghe đến thanh âm quen thuộc.

"Tiểu Hiên, làm sao con ngồi một mình ở cửa ra vào vậy?". Ngải Giai Giai trên mặt đỏ hồng, cả người rúc vào trong ngực của Tề Hiên, đi ra. Vừa ra tới liền nhìn thấy Ngải Tiểu Hiên ngồi ở cửa ra vào thở dài, nhưng lại không thấy bóng dáng Trần Tiểu Ngoạn.

"Ba mẹ, hai người rốt cục cũng ra, con thật khổ mà!". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai cùng Tề Hiên đi ra, vì vậy vọt vào trong ngực của bọn họ.

Ngải Giai Giai nghe được những lời này của Ngải Tiểu Hiên, mặt đỏ mà cúi đầu xuống.

Nếu như không phải cô cực lực yêu cầu, Tề Hiên còn không cho cô đi ra đâu, ban ngày làm chuyện này, thật sự là mắc cỡ chết người.

"Tiểu Hiên, mẹ nuôi con đâu rồi, như thế nào chỉ có một mình con vậy?". Tề Hiên nhìn thấy mặt Ngải Giai Giai đỏ hồng, nên nói sang chuyện khác.

"Mẹ nuôi đem kẻ trộm xe đưa đi cục cảnh sát rồi, bây giờ còn chưa có trở về".

"Kẻ trộm xe?". Ngải Giai Giai và Tề Hiên hai miệng cùng thét lên.

"Đúng vậy đó, có một kẻ trộm xe muốn trộm xe của ba, bị chúng con phát hiện, kết quả mẹ nuôi trói gô ông ấy, sau đó đưa đi cục cảnh sát".

Ngẫm lại cái tên trộm xe kia thật đúng là đáng thương, thật là trộm không được, ngược lại bị mẹ nuôi cậu bắt lại.

Tề Hiên nghe Ngải Tiểu Hiên nói như vậy, liền đi ra ngoài mở cửa xe, nhìn xem có đồ vật gì bị trộm không, nhưng mà vừa mở cửa xe ra, liền nhìn thấy điện thoại di động của mình có mười mấy cuộc nhớ.

Lúc này anh đi vào mua hoa sau đó quên mang theo điện thoại vào, nếu quả như thật có kẻ tới trộm xe, chắc hẳn điện thoại di động của anh khẳng định đã mất. Nhưng cũng có một loại khả năng, chính là kẻ trộm xe còn chưa trộm được gì, thì đã bị Trần Tiểu Ngọan bắt được.

Chương 94: Hiểu lầm

Tề Hiên lấy điện thoại di động từ trong xe ra, nhìn nhìn mười mấy cuộc gọi nhỡ, Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên cũng đi tới bên cạnh của anh, đặc biệt là Ngải Tiểu Hiên, còn kiễng chân, nhìn lên điện thoại trong tay Tề Hiên.

"Thiếu chủ, có mất cái gì quý giá hay không?". Ngải Giai Giai nói với bộ dạng lo lắng.

Cô biết rõ thiếu chủ có rất nhiều thứ quý giá, chỉ cần là một phần văn kiện cũng rất cơ mật, cho nên mới lo lắng như vậy.

"Là một thuộc hạ của anh gọi điện thoại tới, không mất cái gì cả, cậu ấy gọi mười mấy cuộc, chắc là có chuyện rất cấp bách, anh gọi lại một chút". Tề Hiên sau khi giải thích thì liền ấn số điện thoại của Nghiêm Chính Phong.

Nghiêm Chính Phong lúc ấy đang ở trong cục cảnh sát bị thẩm vấn, anh kiên quyết phủ nhận mình là một tên trộm xe, nhưng mà Trần Tiểu Ngoạn lại gắt gao xác định là anh, nói anh là kẻ trộm xe, lại nói tận mắt mình nhìn thấy, khiến cho Nghiêm Chính Phong giải thích thế nào cũng không giải thích rõ ràng được, hai người dây dưa ngay ở trong cục cảnh sát, mỗi bên đều nói, hơn nữa mỗi bên đều có lý giống nhau.

"Ngài cảnh sát, anh ta chính là một tên trộm, ngoài ra, loại người bại hoại của xã hội này, các người nhất định phải nghiêm trị mới được". Trần Tiểu Ngoạn chỉ vào Nghiêm Chính Phong, với bộ dạng rất hung hãn.

Nghiêm Chính Phong nghe cô nói những lời này, lại không nói gì càng bất đắc dĩ hơn.

Đang lúc Nghiêm Chính Phong bất lực thì điện thoại trong túi của mình vang lên, vì vậy liền lấy di động ra, thấy là dãy số của Tề Hiên, thở dài một hơi thật to, rất giống như nhìn thấy cứu tinh vậy.

"Một cuộc điện thoại mà thôi, không cần phải vui vẻ như vậy chứ". Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy Nghiêm Chính Phong vui vẻ như thế, có chút không vui.

"Thiếu chủ, có một mục đàn bà điên khùng kiên quyết nói tôi trộm xe của cậu, bây giờ đang dây dưa ở trong cục cảnh sát, chính là người đàn bà chanh chua lần trước hại tôi,

cầu thiếu chủ người tới cục cảnh sát một chuyến, làm chứng cho tôi". Nghiêm Chính Phong cố ý đề cao âm lượng, để cho Trần Tiểu Ngoạn ngồi ở một bên nghe cho rõ ràng.

Đợt lát nữa anh khiến cho cái người đàn bà này dở khóc dở cười, xem cô ta còn kiêu ngạo thế nào.

Thiếu chủ?

Trần Tiểu Ngoạn nghe Nghiêm Chính Phong đang xưng hô với người ở bên kia điện thoại như thế, cảm thấy rất kỳ quái.

Anh ta cũng gọi là thiếu chủ, Giai Giai cũng gọi là thiếu chủ, hai người bọn họ gọi thiếu chủ có thể chính là Tề Hiên hay không a?

Trần Tiểu Ngoạn nghĩ đến người trước mắt này bị cô cho thành tên trộm xe có thể là người của Tề Hiên, trong nội tâm bắt đầu sợ hãi.

Ông trời, oan uổng rồi, cô nên làm cái gì bây giờ mới được.

Tề Hiên nghe lời nói của Nghiêm Chính Phong, đại khái biết sự tình từ đầu đến cuối.

Chắc là Trần Tiểu Ngoạn và Ngải Tiểu Hiên đem Nghiêm Chính Phong trở thành tên trộm xe đưa đến cục cảnh sát.

Tề Hiên vừa nghĩ tới bộ dạng Nghiêm Chính Phong bị Trần Tiểu Ngoạn bắt lại, nhin không được cười lên.

"Ba, ba cười cái gì vậy, nói ra cho con nghe một chút, con cũng muốn cười". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy ba của mình cười đến vui vẻ như vậy, cũng muốn tham gia náo nhiệt.

"Thiếu chủ, không thiếu cái gì quý giá chứ". Ngải Giai Giai lo lắng chỉ là vấn đề này mà thôi.

Nhớ rõ năm đó, cô chính là liều mạng bảo vệ một phần văn kiện, bởi vì cái văn kia kiện đối với thiếu chủ mà nói rất quan trọng, chỉ cần là thứ thiếu chủ cảm thấy quan trọng, cô sẽ rất để ý.

"Không có gì, hai mẹ con cũng lên xe đi, chúng ta đi một chuyến đến cục cảnh sát". Tề Hiên dìu Ngải Giai Giai đến trên ghế lái phụ, sau đó để cho Ngải Tiểu Hiên ngồi ở trên đùi Ngải Giai Giai, lại vì bọn họ mà thắt chặt dây an toàn, lúc này mới trở lại trên ghế lái của mình.

"Ba, chúng ta đi cục cảnh sát làm gì, có phải là mẹ nuôi đã xảy ra chuyện gì không?". Ngải Tiểu Hiên là lần đầu tiên được ngồi xe xịn, cực kỳ hưng phấn, sờ sờ chỗ này, sờ sờ chỗ kia.

"Thiếu chủ, đã xảy ra chuyện gì rồi?".

Cô chỉ muốn biết sự tình có nghiêm trọng không, nhưng cũng đã náo loạn đến cục cảnh sát rồi, xem ra sự tình thật nghiêm trọng.

"Nói ra, các người cười chết, Trần Tiểu Ngoạn cùng bảo bối chúng ta nha, đem Nghiêm Chính Phong trở thành tên trộm xe, hai người bọn họ bây giờ còn đang cục cảnh sát mở cuộc thi tranh luận đây, nếu như chúng ta không ra mặt, chắc hẳn bọn họ tranh luận đến tối cũng không ra kết quả". Tề Hiên vừa nghĩ tới bộ dạng kinh ngạc của Nghiêm Chính Phong, liền không nhịn được cười.

Nghiêm Chính Phong mặc dù nói là thuộc hạ của anh, nhưng mà làm việc đều rất có nguyên tắc của mình, hơn nữa còn là một người nghiêm túc thận trọng, nếu mà có người nói oan thành kẻ trộm xe, lại còn bị trói gô mà kéo đến cục cảnh sát, chắc hẳn cậu ấy nhất định là bị chọc tức rồi.

"Cái gì, ba, ba nói người kia không phải tên trộm xe?". Ngải Tiểu Hiên rất kinh ngạc, trên mặt áy náy tràn ngập.

Là cậu nói chú kia là tên trộm xe trước, sau đó mẹ nuôi mới cầm gậy đánh chú ấy, tiếp theo lại trói gô chú ấy, đưa đến cục cảnh sát, nói đi nói lại, chuyện này đầu sỏ gây nên chính là cậu.

"Chú ấy là một thuộc hạ của ba, nói là thuộc hạ, kỳ thật như anh em cũng không khác lắm, con nên gọi chú ấy một tiếng chú!". Tề Hiên lái xe cẩn thận, nhưng mà vẫn từ từ giải thích cho Ngải Tiểu Hiên nghe.

Anh em họ Nghiêm đi theo anh đã nhiều năm, bọn họ đã sớm nuôi dưỡng thành một loại tình anh em rồi, vô luận bất cứ người nào gặp chuyện không may, bọn họ đều vươn

mình ra, mặc dù nói anh là thiếu chủ, nhưng mà đây chẳng qua là bề ngoài mà thôi, trên thực tế, bọn họ có thể coi chính là anh em của anh.

"Tiểu Hiên, từ nay về sau con sẽ có hai chú Nghiêm, một người là chú Nghiêm Chính Phong, một người là chú Nghiêm Chính Khí, bọn họ đều là trợ thủ đắc lực của ba con". Ngải Giai Giai ôm Ngải Tiểu Hiên, nhớ lại bộ dạng của anh em họ Nghiêm một chút.

Tuy ấn tượng cô đối với anh em họ Nghiêm không sâu, nhưng mà cô biết rõ, vẫn có một cặp anh em như hình với bóng mà đi theo thiếu chủ, rất trung thành, đó chính là anh em họ Nghiêm.

"Hồngбет, con đem chú Nghiêm trở thành tên trộm xe rồi, ba, con nên làm cái gì bây giờ đây?". Ngải Tiểu Hiên nóng nảy, không biết nên làm thế nào mới được.

"Không có việc gì, chú Nghiêm là người tốt, chỉ cần con thật lòng nói lời xin lỗi, chú ấy nhất định sẽ tha thứ cho con, hơn nữa Tiểu Hiên thông minh như vậy, chú Nghiêm nhất định cũng sẽ thích con". Tề Hiên nghe được lời nói hối lỗi ngây thơ này của Ngải Tiểu Hiên, rất là vui mừng.

Một đứa bé năm tuổi, có thể ở một việc mà nghĩ ra nhiều chuyện như thế, thật sự là không đơn giản!

"Tiểu Hiên, đợi tí nữa lúc nhìn thấy chú Nghiêm, nhớ rõ phải có lễ phép, hơn nữa còn phải nói xin lỗi, biết không?". Ngải Giai Giai cũng nhắc nhở cậu bé vài câu.

Đây chỉ là một hiểu lầm, chỉ cần giải thích rõ hiểu lầm, chuyện gì cũng sẽ xong.

"Con đã biết, con còn phải cùng chú Nghiêm xin lỗi, nhưng mẹ nuôi giống như hận chết chú ấy, bởi vì mẹ nuôi nói chú ấy là....". Ngải Tiểu Hiên nghĩ đến Trần Tiểu Ngoạn lúc ấy nói Nghiêm Chính Phong là gì, tuy nhiên cậu cũng không tin, nhưng bây giờ ngẫm lại, lại thấy buồn cười.

Lời nói của Ngải Tiểu Hiên, chọc Tề Hiên và Ngải Giai Giai cười ha ha.

Nghiêm Chính Phong là người đàn ông khô khan bảo thủ thận trọng, sẽ không thể nào công nhiên biến thành một kẻ tán gái, cho nên nói, Nghiêm Chính Phong tuyệt đối không phải người thất lễ.

Nghiêm Chính Phong không phải thất lễ, mà Trần Tiểu Ngạo còn nói cậu ấy như vậy, chắc hẳn giữa hai người bọn họ phải có chuyện gì đó.

Chương 95: Rối bời

Nghiêm Chính Phong sau khi nhận điện thoại liền bộ dạng như người thắng cuộc mà ngồi xuống, rất đắc ý, Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy cái bộ dạng đó, liền tức giận.

"Này, anh đắc ý cái gì, cũng sắp ngồi tù rồi".

"Ngồi tù, ai nói tôi phải ngồi tù, ngài cảnh sát, vừa rồi ngài có phán quyết tội của tôi sao?". Nghiêm Chính Phong khiêu khích Trần Tiểu Ngoạn, hỏi một người thẩm vấn.

"Anh chính là tên trộm xe, không phán anh thì phán ai chứ?". Trần Tiểu Ngoạn vô cùng kích động, rời khỏi vị trí nghiêng người, dùng tay chỉ Nghiêm Chính Phong.

Cảnh sát ngồi ở chính giữa hai người bọn họ nghe được mà đau cả đầu, ông đã nghe cả một buổi trưa, nghe đều là hai người kia đang cãi nhau, buồn bực chết.

"Cô nói tôi trộm xe, chứng cứ đâu rồi, cô có chứng cứ sao, mà nói tôi, cô xem lại cô đi, loại phụ nữ khô khan như cô, cho tôi cũng không cần, còn đi trêu ghẹo cô, cô nghĩ nhiều quá đi". Nghiêm Chính Phong vươn tay, kéo tay Trần Tiểu Ngoạn chỉ vào anh ra, phản bác cô.

"Anh —— Anh nói cái gì, anh lập lại lần nữa xem, có tin tôi dán miệng của anh lại hay không?". Trần Tiểu Ngoạn bởi vì lời nói của Nghiêm Chính Phong chọc giận tức gần chết.

"Hai người đủ chưa vậy, đều âm ỉ cả buổi trưa rồi, có thể yên lặng chút hay không?". Cảnh sát ngồi ở chính giữa thật sự là chịu không được.

Hai người nghe thấy những lời này của cảnh sát, đều tức giận mà ngồi trở lại vị trí của mình, trừng mắt nhìn nhau, ngay cả mắt cũng không nháy.

Tề Hiên đứng bên ngoài nhìn thấy rõ ràng chuyện vừa rồi, đối thoại giữa Nghiêm Chính Phong cùng Trần Tiểu Ngoạn anh cũng nghe rõ ràng, nhưng anh cảm thấy rất kỳ quái.

Nghiêm Chính Phong làm mọi chuyện đều luôn rất bình tĩnh, vì sao đối mặt Trần Tiểu Ngoạn lại kích động như thế, một chút khí phách cũng không có chứ?

Đó là một vấn đề, sau này phải tra cho rõ ràng mới được.

"Ba mẹ, mẹ nuôi đang cùng chú Nghiêm kia làm cho sự việc thật là nghiêm trọng đó?". Hai cánh tay của Ngải Tiểu Hiên, một bên kéo Tề Hiên, một bên kéo Ngải Giai Giai, trên mặt mang đầy nụ cười, nhưng trong lòng cậu vẫn có chút mất hứng.

Trước tiên chính cậu nói Nghiêm Chính Phong là bọn trộm xe, mẹ nuôi mới đuổi theo ra ngoài, sau đó mới có thể dẫn ra một loạt sự kiện phía sau, cho nên nói cậu mới là đầu sỏ gây nên.

"Ầm ỉ cũng đã ầm ỉ rồi, có lẽ chúng ta có thể giải thích được không đánh không quen nhau". Tề Hiên cười đắc ý môi khễ nhếch, giống như rất cao hứng.

"Thiếu chủ, bọn họ cũng đã làm cho rồi rồi, làm sao anh còn cười được chứ?". Về mặt Ngải Giai Giai lo lắng.

Bây giờ Tiểu Ngoạn cùng Nghiêm Chính Phong ầm ỉ như vậy, dù cho giải thích rõ hiểu lầm, chắc hẳn từ nay về sau cũng sẽ chung sống không được tốt, thậm chí có thể vừa thấy mặt đã đánh nhau.

"Giai Giai, em có cảm thấy Chính Phong cùng Tiểu Ngoạn rất xứng đôi hay không?". Tề Hiên ở bên tai Ngải Giai Giai nhẹ nhàng nói.

"Xứng đôi?". Ngải Giai Giai đem cái từ này phóng lên trên người Nghiêm Chính Phong cũng Trần Tiểu Ngoạn, nhưng cô nhìn thế nào cũng nhìn không ra hai người bọn họ xứng đôi, nói là kẻ thù cũng không khác lắm.

"Thiếu chủ, nói hai người bọn họ là kẻ thù em còn tin một chút, anh nhìn bọn họ chút đi, giống như muốn đánh đối phương".

"Nghiêm Chính Phong luôn không đánh phụ nữ, cho nên không ở thời điểm vạn bất đắc dĩ, cậu ấy sẽ không đánh Trần Tiểu Ngoạn". Tề Hiên rất tự tin, rất khẳng định Trần Tiểu Ngoạn cùng Nghiêm Chính Phong là một đôi.

Ngải Tiểu Hiên đứng ở chính giữa Tề Hiên và Ngải Giai Giai, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, nhìn ba lại nhìn mẹ, trong cái đầu nhỏ đang suy nghĩ lời bọn họ nói.

"Ba mẹ, con biết rồi, mẹ nuôi cùng chú Nghiêm chính là không đánh không quen biết, hơn nữa đánh là hôn, mắng là yêu".

"Con trai, ai dạy con những điều này, tuổi còn nhỏ, hiểu biết không ít nha". Tề Hiên sờ lên đầu Ngải Tiểu Hiên, tán thưởng.

Một đứa bé năm tuổi, có thể biết nhiều chuyện như vậy, chắc ở bên cạnh cậu đã phát sinh rất nhiều chuyện.

"Những chuyện này đâu cần người dạy, chính mình xem cũng biết". Ngải Tiểu Hiên lại bày ra cái bộ dạng người lớn, cái bộ dạng kia, làm cho Tề Hiên nhin không được mà cười.

Nghiêm Chính Phong nghe được tiếng cười, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa: "Thiếu chủ, ngài đã đến rồi, mau tới làm chứng cho tôi đi".

Nghiêm Chính Phong vừa nói như thế, Trần Tiểu Ngoạn cũng quay đầu lại nhìn, phát hiện Tề Hiên mang theo Ngải Giai Giai còn có Ngải Tiểu Hiên đi đến, trong nội tâm bắt đầu cảm thấy lạnh.

Ông trời, người này đúng là không phải tên trộm xe, bởi vì anh ta biết Tề Hiên, cho dù anh ta không phải tên trộm xe thì sao, cô cũng không sợ.

Trong lòng Trần Tiểu Ngoạn cho mình động viên, cho mình tin tưởng.

"Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có thể làm chứng cho vị tiên sinh này không phải là người trộm xe sao?". Cảnh sát nhìn thấy Tề Hiên đi đến, vì vậy đứng lên hỏi anh.

"Đây chỉ là hiểu lầm, kỳ thật hai vị này đều là bạn của tôi, nhưng mà bọn họ lại không biết nhau, cho nên mới tạo thành hiểu lầm như hôm nay". Tề Hiên mỉm cười giải thích.

"Đã chỉ là hiểu lầm, giải thích rõ ràng như vậy là được rồi, hiện tại các người có thể đi". Cảnh sát nói xong, liền đi ra ngoài.

"Cảnh sát hiện tại tuy anh ta không phải là tên trộm xe, nhưng mà là...!". Trần Tiểu Ngoạn không tha, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cảnh sát, nhìn ông ấy đi ra ngoài.

Ông trời, hiện tại không có người giúp cô rồi, Ngải Giai Giai vừa thấy Tề Hiên, thì chính là một con cừu nhỏ, ngoan ngoãn phục tùng, để cho cô ấy vì cô ra mặt, có chút khó khăn, nhưng mà Ngải Tiểu Hiên kia là đứa bé quý quái, nhưng mà dù sao vẫn là đứa bé, xem ra cô là một cây làm chẳng nên non.

Trần Tiểu Ngoạn nghĩ tới những điều này, bỏ qua cãi lại, nhưng vẫn là không phục lắm, cố sức đứng lên, trừng mắt Nghiêm Chính Phong kia đang đắc ý.

"Tiểu Ngoạn, kỳ thật đây chỉ là hiểu lầm, cậu đừng tức giận nữa". Ngải Giai Giai lôi kéo Trần Tiểu Ngoạn, an ủi cô ấy.

"Mình giận, mình mới sẽ không vì loại đàn ông không có phẩm chất mà tức giận đâu, hừ". Trần Tiểu Ngoạn khẩu thị tâm phi, nói xong đứng lên, còn hướng Nghiêm Chính Phong hung hăng trừng mắt liếc nhìn, lúc này mới rời đi.

"Người đàn bà chanh chua". Nghiêm Chính Phong âm thầm mắng, nhưng mà lúc này lại nghĩ đến Ngải Giai Giai ở trước mắt, cả người đều vô cùng kinh ngạc: "Giai Giai tiểu thư, thật là cô sao?".

"Là tôi". Ngải Giai Giai mỉm cười, lễ phép gật đầu.

"Thiếu chủ, chúc mừng ngài, rốt cuộc tìm được Giai Giai tiểu thư".

"Còn có cháu?". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy những người lớn này đều không đề cập tới cậu, vì vậy nhấn mạnh.

"Ngải Tiểu Hiên, làm sao cháu lại ở chỗ này, tại sao cùng thiếu chủ và Giai Giai tiểu thư ở một chỗ, đừng nói cho tôi cháu thật là con trai thiếu chủ nha?". Nghiêm Chính Phong vẻ mặt không thể tin.

"Chú Nghiêm, chú đáp đúng, nhưng làm sao chú biết cháu gọi là Ngải Tiểu Hiên vậy?".

Cậu nhớ rõ chính mình không có cùng Nghiêm Chính Phong này gặp nhau, chú ấy làm sao biết tên của cậu?

"Chính là lần trước cháu đưa thiếu chủ lạc vào trong rừng kia, tôi nghe thấy những người muốn đánh cháu nói". Nghiêm Chính Phong giải thích.

Nhưng cũng là lúc đó, để cho anh gặp người đàn bà chanh chua kia —— Trần Tiểu Ngoạn.

"Oa, thì ra chú đã sớm biết cháu, nhưng mà cháu lại mới được biết chú, thật không công bằng nha". Ngải Tiểu Hiên ngây thơ nói, trên khuôn mặt mang đầy nụ cười.

"Được rồi, chúng ta trở về rồi hãy nói". Tề Hiên cắt ngang bọn họ nói chuyện, sau đó nắm tay Ngải Giai Giai, nòng nài liếc nhìn cô, đi tới cửa.

"Chú Nghiêm, hiện tại trong mắt ba chỉ có mẹ, cháu đây cùng chú nha". Ngải Tiểu Hiên duỗi bàn tay nhỏ bé ra, kéo chặt bàn tay của Nghiêm Chính Phong, rất hồn nhiên nói.

"Được, đi thôi".

Chương 96: Kẻ xâm nhập

Đám người của Tề Hiên sau khi đi ra cục cảnh sát, Nghiêm Chính Phong và Trần Tiểu Ngoạn vẫn còn đang chiến tranh, anh trừng cô, cô trừng anh, hai người giống như là có thâm thù đại hận vậy.

"Giai Giai, mình còn có việc đi trước, hiện tại cậu có thiếu chủ bên người, chắc hẳn rất an toàn, mình cũng an tâm". Trần Tiểu Ngoạn mỉm cười với Ngải Giai Giai.

Hôm nay là ngày gia đình người ta một nhà đoàn viên, cô là người ngoài cuộc cũng nên thức thoir rời đi sớm một chút.

"Tiểu Ngoạn, cậu muốn đi đâu vậy?". Ngải Giai Giai kéo tay Trần Tiểu Ngoạn, không muốn buông.

Những năm gần đây, nếu như không có Trần Tiểu Ngoạn, cô cũng không biết mình sẽ có bộ dạng gì, có lẽ đã sớm chết đói, dù cho không có chết đói, cũng sẽ sống rất khổ sở.

"Mình đương nhiên là về nhà, hôm nay mình mệt chết được, mình phải tìm một chỗ ngủ một giấc cho đã, chờ mình tỉnh ngủ, lại đến thu thập anh ta". Trần Tiểu Ngoạn chỉ vào Nghiêm Chính Phong, dáng vẻ không phục lắm.

Tuy cô hiểu lầm anh ta là tên trộm xe, có lẽ cũng hiểu lầm bản thân anh ta, nhưng mà giữa bọn họ còn có một số nợ nần cần phải tính cho rõ.

"Thu thập tôi, tôi không tố cáo cô vu tội tôi thì đã rất nhân từ rồi". Nghiêm Chính Phong khinh thường quay đầu ra, lạnh lùng một chút.

"Hiện tại tôi chẳng muốn nói với anh, Giai Giai, mình đi trước, Tiểu Hiên, mẹ nuôi đi". Trần Tiểu Ngoạn không muốn lại cùng Nghiêm Chính Phong âm ỉ, vì vậy tạm biệt.

"Mẹ nuôi tạm biệt". Ngải Tiểu Hiên phát phát tay, nhìn Trần Tiểu Ngoạn rời đi.

Lúc này điện thoại của Tề Hiên vang lên, tất cả mọi người đều nhìn anh.

Bọn họ cũng biết, điện thoại riêng của Tề Hiên bình thường rất ít vang lên, trừ phi là

người quan trọng gọi điện thoại tới.

Tề Hiên nhìn nhìn dây số điện thoại, vì vậy đưa di động cho Nghiêm Chính Phong: "Chính Phong, chuyện này cậu đi xử lý, hẳn là có tin tức của La Thành".

"Vâng". Nghiêm Chính Phong cầm lấy điện thoại, đi qua một bên tiếp điện thoại.

"Nào, chúng ta về nhà thôi, hôm nay chúng ta người một nhà gặp mặt, chuyện gì cũng không quan". Tề Hiên ôm lấy Ngải Tiểu Hiên, kéo tay Ngải Giai Giai, đi tới xe.

"Thật sự ư, con thật vui vẻ, ba, buổi tối chúng ta ăn cái gì?". Ngải Tiểu Hiên ôm cổ Tề Hiên, vô cùng vui vẻ.

"Tiểu Hiên đói à, vậy bây giờ con muốn ăn cái gì?". Tề Hiên tràn đầy tình thương của người cha, đùa với Ngải Tiểu Hiên.

Ngải Giai Giai nhìn cha con bọn họ tốt như vậy, trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng không biết vì sao, cô cảm giác, cảm thấy hạnh phúc như vậy sẽ rất ngăn ngại, giống như có chuyện không tốt gì đó đang chờ bọn họ.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai ngăn ngại, quan tâm một chút.

"Mẹ đang nghĩ tối hôm nay ăn cái gì?". Ngải Giai Giai bày ra nụ cười, nói dối.

Cô thật vất vả mới chờ được giờ khắc này, muốn những chuyện này không có phát sinh cái gì, có phải là không tốt hay không, thật sự còn chưa muốn nghĩ đến.

"Con muốn ăn cá, còn muốn ăn đùi gà". Ngải Tiểu Hiên lộ ra vẻ mặt thèm ăn.

"Được, chúng ta phải đi ăn cá còn có đùi gà". Tề Hiên đỡ Ngải Giai Giai đến trên tay lái phụ, sau đó lại đem Ngải Tiểu Hiên đặt lên trên đùi của cô, rồi mình mới ngồi vào vị trí, khởi động xe.

Nếu như mỗi ngày đều có thể cùng người mình thích ở một chỗ, dẫn con của mình, cùng ăn một bữa cơm, đó là người hạnh phúc cỡ nào. Người ta liều chết liều sống làm như vậy là vì cái gì, không phải là vì có thể để cho người nhà mình vượt qua ngày tốt lành

ừ, sau đó cùng bọn họ đoàn tụ một chỗ.

Tề Hiên dừng xe ở trước cửa một nhà hàng, sau đó cởi dây an toàn cho Ngải Giai Giai ra.

"Ba, chúng ta không nên ăn ở chỗ này có được hay không?". Ngải Tiểu Hiên từ cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài nhìn vào nhà hàng, cảm thấy rất cao cấp, không nguyện ý đi.

Cho tới bây giờ cậu đều không đi tới những nhà hàng cao cấp kia ăn cơm, nhưng thường xuyên ở trên TV nhìn thấy, tuy rất muốn ăn thức ăn bên trong, nhưng cậu biết rõ, đến chỗ này thì giá tiền rất cao, cậu không muốn để cho mẹ lo lắng, cho nên cái gì cũng không nói.

"Tiểu Hiên không thích nơi này sao?". Khuôn mặt Tề Hiên khổ sở.

Xung quanh nơi này nhà hàng này có cấp bậc cao hơn một chút, nếu như phải thay đổi nhà hàng khác, anh thật đúng là không biết đi nơi nào.

"Ba, con chưa từng ăn thức ăn bên trong, không thể nói có thích hay không, nhưng mà con biết rõ thức ăn bên trong đều rất mắc, chúng ta đổi một nhà hàng khác nha".

Những năm này mẹ đều là dùng tiền của mẹ nuôi, cậu biết rõ mẹ bán khoản, cho nên có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

"Thiếu chủ, hay là đổi nhà hàng khác đi". Ngải Giai Giai cũng đề nghị.

Cuộc sống những năm này bởi vì có Trần Tiểu Ngoạn, cho nên cô cũng không có khổ sở, nhưng mà ở trong lòng áy náy, cảm giác thiếu nợ Trần Tiểu Ngoạn nhiều lắm, bởi vậy cô cũng không thích dùng tiền như vậy, quá phô trương lãng phí.

"Hai người thật đúng là mẹ con. Em đó vẫn là như vậy, đều vì anh mà suy nghĩ. Yên tâm đi, bởi vì em, Tề thị hiện tại đã đứng vững vàng, con số lợi nhuận hàng năm em cũng không tưởng tượng nổi đâu. Tiền chính là dùng để tiêu xài, hiểu được kiếm tiền và hưởng thụ, đây mới là cuộc sống". Tề Hiên đưa mẹ con họ vịn từ trong xe đi ra, sau đó kéo tay của bọn họ đi vào trong nhà hàng.

Cô gái gốc này, vĩnh viễn đều vì anh mà suy nghĩ, sáu năm trước anh cần tiền, nhưng mà bây giờ anh cũng không cần tiền, làm thế nào mà đầu của cô không có quay

lại?

Ngãi Giai Giai bất đắc dĩ mà lắc đầu, không phản đối nữa.

"Mẹ, hình như ba rất có tiền, chúng ta yên tâm mà ăn đi". Ngãi Tiểu Hiên kéo Tề Hiên cùng Ngãi Giai Giai đi, rất vui vẻ bước đi vào, nhìn thấy nhân viên phục vụ cung kính mở cửa cho bọn họ, cậu còn mỉm cười gật đầu với bọn họ.

Ngãi Giai Giai bất đắc dĩ cười, cũng yên tâm bước đi vào, nhưng mà mới vào cửa, đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Một nhà hàng lớn như vậy, hơn nữa hiện tại cũng là thời gian dùng cơm, vì sao một người khách cũng không có?

"Thiếu chủ, không phải là anh đem cả nhà hàng bao hết đấy chứ?". Ngãi Giai Giai kinh ngạc nhìn Tề Hiên, nhưng mà trên mặt Tề Hiên cũng có một tia kinh ngạc, hình như cũng cảm thấy sự kiện này kỳ quái.

"Ba, ba thật sự bao hết cả nhà hàng rồi sao, như vậy không được rồi". Ngãi Tiểu Hiên nghe thấy lời nói của Ngãi Giai Giai..., cũng rất là tiếc.

Một cái nhà hàng lớn như vậy, nếu như bao hết toàn bộ, tốn rất nhiều tiền nha.

"Nơi này là lần đầu tiên anh tới, anh cũng không có bao hết?". Tề Hiên cảnh giác nhìn khắp nơi.

Chuyện không đúng, chẳng lẽ là hành tung đến thành phố A của anh đã bị người biết được?

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?". Ngãi Giai Giai nắm tay Tề Hiên thật chặt, rất là lo lắng, trong lòng có chút sợ hãi.

"Tôi đây đến nói cho các người biết chuyện gì xảy ra?". Diệp Tâm Phương từ bên trong đi ra, trong tay cầm một ly rượu đỏ, vẻ mặt kiêu ngạo.

Ngãi Giai Giai nhìn thấy Diệp Tâm Phương, sợ tới mức kinh hoàng, chân không tự nhiên mà lui về sau, nếu như không phải Tề Hiên giữ cô lại, chỉ sợ cô đã chạy khỏi.

Diệp Tâm Phương đến đây, cô thật không biết làm thế nào để đối mặt với cô ta, sáu năm trước cô nhận tiền của Diệp Tâm Phương, rời khỏi Tề Hiên, nhưng mà bây giờ cô lại về bên người Tề Hiên, cái này không phải là cô không tuân theo chữ tín sao?

Chương 97: Có thể nói lưu loát

Tề Hiên nhìn thấy Diệp Tâm Phương ở trước mắt trang điểm đậm quần áo rực rỡ, đã muốn buồn nôn, người phụ nữ này động tác cũng quá nhanh đi, anh mới tới nơi này vài ngày, cô ta cũng lập tức đến đây, thật sự là phiền chết người đi được.

"Cô tới làm gì?". Tề Hiên nhìn cũng không nhìn Diệp Tâm Phương một cái, giọng nói cực kỳ không thân thiện, thậm chí là tràn đầy chán ghét.

"Đến xem Tổng giám đốc Tề thị chúng ta như thế nào thôi, không tệ nha, anh đã tìm được thiên sứ rồi, ờ, còn có một tiểu Tề Hiên nữa, thấy các người cả nhà đoàn tụ, tôi thực cảm thấy vui giùm cho các người!". Diệp Tâm Phương nhìn nhìn Ngải Giai Giai, sau đó lại nhìn cậu bé trai bên người cô ấy, quan sát ngũ quan cậu bé trai kia, cô liền biết, đứa bé này của Tề Hiên, hơn nữa là của Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

Đáng ghét, bọn họ ngay cả con cũng có rồi, bây giờ cô mới biết, nếu như biết sớm một chút có thể giết chết bọn họ.

"Dì à, vì sao trên mặt dì lại xài nhiều thứ như vậy?". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy trên mặt Diệp Tâm Phương đều là phấn cùng mỹ phẩm, cảm thấy rất chán ghét.

Mẹ và mẹ nuôi đều không dùng những thứ này, hơn nữa trước kia cậu cũng đã gặp những cô gái trẻ tuổi cũng chỉ là trang điểm nhạt một chút mà thôi, nhưng mà người phụ nữ trước mắt này dùng cũng quá nhiều đi.

"Đó là bởi vì dì muốn đem vẻ đẹp của mình biểu hiện ra ngoài nhiều hơn". Diệp Tâm Phương vô cùng tự tin, tuyệt đối không khiêm tốn, giống như trên cái thế giới này cô là người phụ nữ đẹp nhất vậy.

"Không đúng nha, nếu như vẻ đẹp của dì đều bị những thứ bôi ở trên mặt che lại, vậy làm sao mà biểu hiện ra được. Nhưng cháu nghe nói, người phụ nữ thường xuyên dùng mỹ phẩm, bình thường cũng là vì che dấu khuyết điểm của mình, dì, trên mặt dì có phải là có nốt đậu mùa, hay vết sẹo ... không?". Ngải Tiểu Hiên nhìn chăm chăm vào mặt Diệp Tâm Phương, giống như cậu tìm được nốt đậu mùa cùng vết sẹo trên mặt vậy.

"Tề Hiên, con của anh cũng không hiểu được lễ phép nha, một chút dạy dỗ cũng không có". Diệp Tâm Phương bị lời nói này của Ngải Tiểu Hiên mà làm cho tức giận muốn sôi máu lên, hận không thể ra sức đánh Ngải Tiểu Hiên một phen.

"Dì, dì lại sai rồi, cháu đây là biểu hiện chân thành, thầy giáo nói rồi, có vấn đề phải mạnh dạn hỏi, phát hiện sai lầm cũng phải vạch ra, cháu là căn cứ lời nói của thầy giáo mà làm, nếu như nói cháu không có được dạy dỗ, như vậy thầy giáo cũng không có đi dạy nha, nhưng mà cháu cảm thấy được cái này rất không có khả năng".

Người phụ nữ này vừa xuất hiện, là cậu biết không phải người tốt, hơn nữa bà ta còn làm cho mẹ cậu sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cậu nhất định phải dạy dỗ người phụ nữ này thật tốt.

"Mày ——". Diệp Tâm Phương càng tức hơn, không biết kế tiếp nên nói như thế nào.

Đúng vậy, trên mặt cô chính là có một chút tỳ vết, trên mặt có một cái vết sẹo nho nhỏ, làm thế nào cũng không xóa được, cô lại không muốn mình biến thành một người đẹp thẩm mỹ, cho nên không có đi thẩm mỹ, đem vết sẹo trên mặt xóa đi. Chỉ cần tiến vào viện thẩm mỹ, thanh danh của cô sẽ phá hủy, cho nên mỗi ngày cô phải dùng thật nhiều mỹ phẩm để che khuất vết sẹo trên mặt, cũng rất ít người biết rõ trên mặt cô có một vết sẹo nho nhỏ, nhưng mà hôm nay lại bị một đứa bé nói trúng, thật sự là tức chết cô.

"Dì, sẽ không thật sự bị cháu nói trúng chứ". Ngải Tiểu Hiên đặc ý nhìn Diệp Tâm Phương.

"Tiểu Hiên, con còn bé chớ nói lung tung". Ngải Giai Giai nhìn thấy sắc mặt Diệp Tâm Phương thay đổi, vì vậy khiển trách Ngải Tiểu Hiên một chút.

Với cách của Diệp Tâm Phương, tuyệt đối không cho phép người khác chửi mắng cô ta như vậy, cho dù là sự thật, cô ta cũng không tiếp nhận được, cô rất lo lắng Diệp Tâm Phương sẽ ra tay đối với Ngải Tiểu Hiên.

"Mẹ, con không có nói lung tung, con nói chính là sự thật, nếu mẹ không muốn con nói chuyện, Tiểu Hiên sẽ không nói". Ngải Tiểu Hiên bộ dạng ra vẻ nhu thuận, ôm chân Ngải Giai Giai.

"Tề Hiên, trông nom miệng của con trai anh cho tốt, nếu không tôi sẽ khiến cho nó trả giá thật nhiều đấy". Diệp Tâm Phương căm tức nhìn Tề Hiên.

"Tôi nói Diệp tiểu thư, vàng thật không sợ lửa, nếu như mặt của cô đẹp, còn sợ người khác nói sao, huống chi Tiểu Hiên nó chỉ nói là có thể, lại không có nói trên mặt cô nhất

định có nốt đậu mùa cùng vết sẹo gì, cô tức giận như vậy làm gì?". Tề Hiên châm chọc Diệp Tâm Phương, rõ ràng là che chở Ngải Tiểu Hiên.

"Được, tôi không nói với các người bất cứ cái gì nữa, hôm nay trong này đều bị tôi bao hết rồi, xem như là tôi chúc mừng các người một nhà đoàn viên nha, đừng vội cảm ơn tôi, từ nay về sau tôi sẽ còn có lễ vật cho các người". Diệp Tâm Phương nhin xuống bực bội trong lòng, tà ác nhìn quét ba người trước mắt, nhất là Ngải Giai Giai.

Người phụ nữ đáng ghét này, nhận tiền của cô còn dám trở về, nhưng cô thật đúng là có một chút làm sai, chính là không nên cùng Ngải Giai Giai giao dịch, nếu như cô không cùng Ngải Giai Giai làm giao dịch gì, Tề Hiên cũng sẽ không có năm ngàn vạn mà trở mình, có lẽ lúc này, cô đã là bà chủ Tề rồi. Ngải Giai Giai người phụ nữ đáng hận này, đã cầm tiền cùng cô giao dịch đi giúp Tề Hiên, giúp coi như xong, lúc này lại còn tới bên cạnh anh ta, không có tuân thủ ước định ngày đó của bọn họ.

"Cám ơn phần lễ vật này của cô, chúng tôi đây liền vui vẻ mà ăn. Tiểu Hiên, không phải con mới vừa rồi còn lo lắng giá rất mắc tiền sao, hiện tại một phân tiền cũng không tốn, con muốn ăn cái gì thì kêu cái đó." Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai cùng Ngải Tiểu Hiên đi tới một vị trí, ngồi xuống.

Diệp Tâm Phương này chính là rất kiêu ngạo, tự cho là đúng, giống như dưới đời này chỉ có một mình cô ta là người vậy, kiêu căng tự phụ, khiến cho người nhìn thấy chán ghét. Năm đó nếu như không có Ngải Giai Giai để lại năm ngàn vạn, anh thà rằng để cho Tề thị rủi ro, cũng sẽ không lấy người phụ nữ này.

"Dạ, cái gì con cũng muốn ăn". Ngải Tiểu Hiên ngồi ở chính giữa Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai, rất hưng phấn.

"Tiểu Hiên, không thể cái gì cũng ăn, có chút thực vật là tương khắc, ăn sẽ tiêu chảy". Ngải Giai Giai nhắc nhở.

"Ngải Giai Giai, không phải cô nói phải rời khỏi Tề Hiên đấy sao, như thế nào, cầm tiền cũng không tuân thủ lời hứa sao?". Diệp Tâm Phương nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của cả nhà bọn họ, liền tức giận.

"Tôi ——". Ngải Giai Giai biết là trước đây mình không đúng, không biết nên nói như thế nào, chột dạ mà cúi đầu xuống.

"Năm ngàn vạn, tôi sẽ lập tức chuyển đến tài khoản của cô, cô bây giờ có thể rút". Tề Hiên khinh thường liếc nhìn Diệp Tâm Phương, sau đó dời tầm mắt đi.

Mười năm trước muốn anh lấy ra năm ngàn vạn, có lẽ là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng mà bây giờ thật là chuyện dễ dàng.

"Ngãi Giai Giai, thì ra cô là một người không tuân thủ lời hứa như thế, dùng năm ngàn vạn của tôi mà biết được mặt thật của cô". Diệp Tâm Phương không để ý tới Tề Hiên, cô biết rõ phản bác Tề Hiên không được, vì vậy bắt tay vào Ngãi Giai Giai.

"Dì, dì lại sai rồi, mẹ cháu cầm tiền của dì phải rời khỏi ba của cháu, bà cũng đã rời đi, cho nên cũng không tính là không giữ. Dì bảo mẹ cháu rời khỏi ba, nhưng mà cũng không có kêu ba rời khỏi mẹ cháu, cho nên bây giờ tình huống dì nhìn thấy chính là, ba không muốn rời khỏi mẹ". Ngãi Tiểu Hiên không muốn mẹ của mình bị người ta bắt nạt, vốn cậu không muốn mở miệng nói chuyện nữa, nhưng là quá tức giận.

Tề Hiên cùng Ngãi Giai Giai nghe xong những lời này của Ngãi Tiểu Hiên, đều bật cười, cười đến vô cùng vui vẻ.

Xem ra bọn họ có một đứa con vô cùng thông minh, có thể ăn nói lưu loát nha!

Chương 98: Ngọn nguồn của xưng hô

Diệp Tâm Phương nghe xong một chuỗi ngụ ý biện của Ngải Tiểu Hiên, nhưng lại không biết làm sao phản bác, chỉ có thể dùng tức giận đối mặt với bọn họ.

"Tề Hiên, con của anh quả nhiên giỏi lắm, nhưng có đôi khi quá thông minh, chưa chắc là chuyện tốt".

"Dì, dì đừng nói cho cháu biết, dì hi vọng con của mình là ngu ngốc nha". Ngải Tiểu Hiên mỉm cười nhìn Diệp Tâm Phương, bộ dạng có vẻ rất chi là lễ phép.

"Mày ——". Diệp Tâm Phương dùng tay chỉ Ngải Tiểu Hiên, tức giận đến nỗi không biết nên nói cái gì.

"Tiểu Hiên, ngoan ngoãn ăn đi, đừng nói chuyện". Ngải Giai Giai nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, sau đó đặt tới trước mặt Ngải Tiểu Hiên, cảnh cáo cậu.

Diệp Tâm Phương là một người phụ nữ bụng dạ rất xấu, đặc biệt mang hận, cô rất lo lắng Ngải Tiểu Hiên sẽ bị Diệp Tâm Phương trả thù.

"Dạ, con là đứa bé ngoan, đứa bé ngoan nên nghe lời của ba mẹ". Ngải Tiểu Hiên ngây thơ nói xong, liền chuyển tâm ăn, không nhìn Diệp Tâm Phương bị cậu chọc giận đến sôi máu lên nữa.

"Nào, Tiểu Hiên, đây là đùi gà con muốn ăn, ăn nhiều một chút, cho mau lớn". Tề Hiên vẫn không để ý tới Diệp Tâm Phương, mặc kệ cô ta tức giận đến cái dạng gì, chỉ lo người quan trọng bên cạnh mình.

"Cám ơn ba". Ngải Tiểu Hiên cầm lấy đùi gà, ăn từng miếng từng miếng.

"Ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn". Ngải Giai Giai nhìn thấy con của mình ăn vui vẻ như vậy, bản thân cô cũng vui vẻ theo.

Cô vẫn vì năm nghìn vạn mà phiền não, bởi vì cô nhận năm ngàn vạn của Diệp Tâm Phương, nhưng mà điều kiện chính là cô phải rời khỏi thiếu chủ, nhưng trải qua lời nói vừa rồi của Ngải Tiểu Hiên, cô cảm thấy không có gì. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cô đã rời khỏi thiếu chủ, hơn nữa cũng không có trở về đi tìm anh, là thiếu chủ tự mình

tìm đến cô, đây không tính là không giữ lời hứa.

"Các người ——". Diệp Tâm Phương nhìn thấy người một nhà Tề Hiên hạnh phúc mà ăn cơm, cơn tức càng lớn, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, liền dậm chân sau đó tức giận mà đi ra ngoài.

Cô muốn nhìn xem bọn họ có thể hạnh phúc bao lâu.

"Ba, cái dì xấu kia đã đi". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Diệp Tâm Phương đi ra cửa chính, vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Tâm Phương tức điên, trong lòng của cậu liền mừng thầm, ai bảo người phụ nữ kia kiêu ngạo ngang ngược như vậy, nhìn liền chán ghét, hơn nữa bà ta còn bắt nạt mẹ của cậu, càng thêm đáng ghét.

"Tiểu Hiên, từ nay về sau nhìn thấy dì kia, con nhớ rõ cách xa xa ra, không nên cùng dì ấy có bất kỳ tiếp xúc, hiểu chưa?"- Ngải Giai Giai nhắc nhở.

Thủ đoạn của Diệp Tâm Phương là vô cùng tàn nhẫn, hơn nữa đều là thủ đoạn không phù hợp, cô thật sự rất lo lắng Diệp Tâm Phương sẽ gây bất lợi với con của cô.

"Con đã biết, dù sao con cũng không thích dì kia".

"Giai Giai, không có việc gì, Diệp Tâm Phương người này anh sẽ để ý, cô ta thích dựa vào tiền để giải quyết hết thảy mọi chuyện, lấy tiền mua tay chân cũng là thủ đoạn cô ta thường dùng, có anh ở bên cạnh mọi người, mặc kệ cô ta muốn làm gì, tuyệt đối sẽ không thành công". Tề Hiên rất là tự tin nói.

Bắt đầu từ sáu năm trước anh vứt bỏ Diệp Tâm Phương, người phụ nữ này vẫn cùng anh đấu, thủ đoạn chính là đi đến đâu đều là lấy tiền mua tay chân, hoặc là mua chuộc người bên cạnh anh, một chút mảnh khoe mới lạ đều không có, nếu như cô ta không phải là con gái của chủ tịch Diệp thị, chắc hẳn nhất định chuyện gì cũng làm không được.

"Thiếu chủ, cái năm ngàn vạn kia ——". Ngải Giai Giai có chút ngượng ngùng nói.

Bởi vì cô cầm năm ngàn vạn của Diệp Tâm Phương, cho nên cô phải rời khỏi thiếu chủ, nhưng mà bây giờ cô thật sự không muốn rời đi, hy vọng có thể đem năm ngàn vạn trả lại cho Diệp Tâm Phương.

"Anh biết rõ, những chuyện này anh sẽ giải quyết, hai mẹ con em hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, ở đâu cũng không được phép đi". Tề Hiên bộ dạng ra vẻ cứng chiều, đùa với Ngải Giai Giai.

"Ba, nếu như con muốn đi nhà vệ sinh cũng không cho phép đi sao, con lại nhớ rõ ba sau khi tiểu không rửa tay nha". Ngải Tiểu Hiên đùa giỡn nói.

"Tiểu Hiên, con đang nói cái gì vậy?". Ngải Giai Giai có chút kinh ngạc.

"Có một lần ở sân bay, anh ở trong toilet đụng phải con trai tiểu quỷ này, song lúc đó Nghiêm Chính Phong gọi điện thoại nói cho anh biết, nói ở sân bay thấy được em, anh quỳnh lên liền xông ra ngoài, không có rửa tay, chắc hẳn cái xưng hô ‘đi tiểu không rửa tay’ này chính là khi đó bị người mặc lên đó".

Nếu như Ngải Tiểu Hiên thật là con của anh, như vậy lúc ở sân bay, Nghiêm Chính Phong không nhìn lầm, cậu ấy thật sự thấy Ngải Giai Giai, khi lúc bọn họ trở về chỉ thấy Trần Tiểu Ngoạn, hai người cũng không nhận ra Trần Tiểu Ngoạn, cho nên bọn họ cứ như vậy bỏ qua.

"Con còn nhớ rõ ba bị con lừa đến bị lạc trong rừng luôn, ba, con rất thông minh phải không?". Ngải Tiểu Hiên cười đắc ý.

Nếu như lúc ấy cậu biết Tề Hiên là ba của cậu, tuyệt đối sẽ không đem ba lừa gạt đến bị lạc trong rừng đâu.

"Con còn dám nói, nếu như con trực tiếp nói cho ba biết mọi chuyện, mang ba đi nhà con, như vậy chúng ta đã sớm biết nhau rồi". Tề Hiên cười khiển trách Ngải Tiểu Hiên.

"Con lúc ấy lại không biết ba là người xấu hay là người tốt, vạn nhất đem người xấu mang về nhà, xúc phạm tới mẹ và mẹ nuôi thì sao?".

"Coi như con có lý".

"Thiếu chủ, thật sự anh tìm em nhiều năm như vậy sao?". Ngải Giai Giai kích động nhìn Tề Hiên, trong mắt tràn đầy cảm động.

Cô chỉ là một người phụ nữ không quan trọng, nhưng mà có thể được một thiên chi kiêu tử là thiếu chủ yếu, cảm giác thật sự như đang nằm mơ.

"Từ sáu năm trước anh liền bắt đầu tìm, cũng tìm đã lâu đều không tìm được, ba của anh đã từng dùng tính mạng uy hiếp anh nhiều lần, để cho anh lấy Diệp Tâm Phương, nhưng mà mỗi lần đều không được, buồn cười không? Một người đàn ông, rõ ràng dùng cái chết để uy hiếp con của mình, người cha như vậy, anh cảm thấy rất buồn cười".

Tuy Tề thị đã vượt qua nguy cơ, nhưng mà Tề Hùng vẫn là muốn dựa vào Diệp thị để tăng thêm thế lực của Tề thị, cho nên mới buộc anh lấy Diệp Tâm Phương, nhưng mà anh chống cự mạnh mẽ, khiến cho Tề Hùng cũng không có biện pháp buộc anh đi vào khuôn khổ, bằng không lúc này, Diệp Tâm Phương đã là thiếu phu nhân của Tề gia.

"Thiếu chủ, chuyện này ——". Ngải Giai Giai nghe Tề Hiên nói như thế, trong lòng rất băn khoăn.

Nếu như bởi vì cô mà khiến cho thiếu chủ cùng cha của anh xích mích, điều này làm cho cô sao có thể an tâm chứ?

"Em đừng khổ sở, em cũng không phải không biết quan hệ của anh và ba anh, cho dù không có em, bọn anh cũng đã rất không hợp nhau rồi. Được rồi, chúng ta không nói những chuyện không vui này nữa, ăn cơm đi". Tề Hiên nói sang chuyện khác, không muốn để cho Ngải Giai Giai bởi vì chuyện này mà không vui.

Anh biết rõ, nếu như anh mang Ngải Giai Giai về, nhất định sẽ bị ba của mình phản đối, nhưng cho dù ông ấy phản đối thế nào, cũng không thể thao túng chuyện của anh, trước kia là như vậy, hiện tại cũng là như vậy.

"Mẹ, đừng lo lắng, hết thầy còn có con chống cho mẹ, mau ăn đi, bằng không đói quá bệnh bao tử của mẹ lại tái phát". Ngải Tiểu Hiên bộ dáng ra vẻ người lớn, ra oai nói.

"Bệnh bao tử, Giai Giai, thân thể của em thế nào, anh lập tức gọi Mai Tử Thành tới". Tề Hiên vừa nghe thấy thân thể Ngải Giai Giai có thay đổi, cả người liền nóng nảy.

Những năm này anh đều không ở bên người Ngải Giai Giai, không thể chăm sóc cô thật tốt, trước kia chỉ biết thân thể cô không được tốt, xem ra lúc này phải bồi dưỡng thật tốt mới được.

Chương 99: Uy hiếp lẫn nhau

Sau khi ăn xong Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên được Tề Hiên dẫn tới chỗ ở của mình, Ngải Giai Giai vốn không muốn đi, nhưng mà không lay chuyển được Tề Hiên, đành phải đi theo.

Nơi này là chỗ ở Tề Hiên thuê tạm thời, là khu vực tốt nhất, vừa mới tới cửa, Ngải Tiểu Hiên kinh ngạc mãi.

"Ba, chỗ ở của ba thật đẹp!".

"Sau này ba sẽ dẫn con đến ở địa phương xinh đẹp hơn, con nói có được hay không?".

Bây giờ mà nói đối với anh, người quan trọng nhất ở ngay bên cạnh anh rồi, anh nên bảo vệ bọn họ thật tốt, để cho bọn họ có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

"Dạ".

"Tiểu Hiên, mặc kệ đi đến đâu ở, con đều phải lễ phép, có nghe hay không?". Ngải Giai Giai vẫn không quên giáo dục con mình.

"Mẹ, con biết rồi".

"Được rồi, chúng ta vào thôi". Tề Hiên lấy chìa khóa mở cửa, mang Ngải Giai Giai cùng Ngải Tiểu Hiên đi vào.

Nhưng mà vừa đi vào, đã bị người ở bên trong làm cho hoảng sợ.

Tề Hùng ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, đọc báo chí, phía sau ông ta còn hai người mặc tây trang màu đen đứng, thoát nhìn giống như là đại ca của xã hội đen vậy.

Ngải Giai Giai thấy Tề Hùng, lại nghĩ tới bộ dáng nghiêm túc sáu năm trước của ông, cảm thấy có chút sợ hãi, thân thể run nhè nhẹ, sau đó di chuyển ra sau lưng Tề Hiên.

Tề Hiên cảm thấy động tác rất nhỏ của Ngải Giai Giai, vì vậy kéo cô lại, để cho cô đứng vững, ngẩng đầu ưỡn ngực quay mặt về phía Tề Hùng.

Ngãi Tiểu Hiên nhìn người đàn ông trung niên nghiêm túc ở trước mắt, trực giác đầu tiên là, người này rất hung dữ.

"Rốt cục trở về rồi, ba đợi con cả buổi chiều". Tề Hùng để tạp chí xuống, nhìn Tề Hiên mặt không thay đổi, sau đó quét một vòng Ngãi Giai Giai cùng Ngãi Tiểu Hiên, tiếp theo đặt tầm mắt ở trên người của Ngãi Tiểu Hiên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng mừng thầm.

Đứa bé này bộ dáng giống Tề Hiên như vậy, chắc là cháu nội của ông, không nghĩ tới trong nháy mắt ông đã có một đứa cháu lớn như vậy.

"Ông tới làm gì?". Tề Hiên vẫn là trước sau như một, nói chuyện với cha mình không chút tình cảm.

"Con nên biết rõ ba tới làm gì?". Tề Hùng thu hồi tầm mắt ở trên người Ngãi Tiểu Hiên, sau đó tức giận nhìn Tề Hiên.

"Ông muốn làm gì cùng tôi không có liên quan, trái lại, tôi muốn làm gì cũng không liên quan đến ông, nơi này không chào đón ông, ông đi đi". Tề Hiên quay đầu đi, không nhìn mặt Tề Hùng.

"Cái này còn không phải do con, ba muốn con kết hôn với Diệp Tâm Phương, thời gian chính là mừng mười tháng sau". Tề Hùng dáng vẻ ra lệnh, giống như không phải đến hỏi ý kiến của Tề Hiên, mà là đến ra lệnh.

Nghe được những lời này của Tề Hùng, trong lòng Ngãi Giai Giai hít thở không thông, giống như không thể thở, khẩn trương, sợ hãi vây quanh cô.

Sáu năm trước thiếu chủ phải kết hôn với Diệp Tâm Phương, sáu năm sau thiếu chủ vẫn phải kết hôn với Diệp Tâm Phương, Tề thị không phải đã thoát khỏi nguy cơ rồi sao, vì sao kết quả vẫn như vậy?

"Tại sao tôi phải lấy cô ta?". Tề Hiên tức giận nhìn Tề Hùng, giọng nói rất cương quyết, thái độ cũng rất quật cường, nhìn thì biết anh đang chống lại Tề Hùng.

"Vì để Tề thị phát triển tốt hơn, hơn nữa hiện tại cũng chỉ có Diệp Tâm Phương mới môn đăng hộ đối với con, con không cưới nó thì có thể lấy ai?". Lúc Tề Hùng nói những

lời này, dùng ánh mắt khinh bỉ đảo qua Ngải Giai Giai.

Muốn vào cửa của Tề gia ông, người phụ nữ này còn chưa có tư cách.

"Môn đăng hộ đối à, ông có tin tôi phá hủy Tề thị hay không, để cho Tề gia cùng Diệp gia không thể môn đăng hộ đối?". Tề Hiên uy hiếp Tề Hùng.

"Mày dám?"- Tề Hùng nóng nảy.

Quả thực, Tề thị là do Tề Hiên cứu về, nó cũng là một người rất có năng lực, nếu như nó thật sự muốn phá hủy công ty của mình, tuyệt đối không phải việc khó.

"Đối với tôi mà nói không có gì quan trọng, ông nói tôi có dám hay không, mặc dù nói Tề thị là tâm huyết của mẹ tôi, nhưng mà mẹ đã qua đời, nếu như bà ấy biết ông dùng Tề thị uy hiếp tôi, chắc hẳn cũng sẽ đồng ý tôi làm như thế". Tề Hiên đứng ở trước mặt Tề Hùng, quyết tâm muốn đối phó đến cùng với ông.

"Mày vì một người phụ nữ không đáng giá, phá hủy Tề thị ư, Tề Hiên, mày có phải là đàn ông không?". Tề Hùng phần nộ không thôi, hận không thể bóp chết Tề Hiên, nhưng mà ông lại không thể làm như thế.

Ngải Giai Giai nhìn thấy cha con Tề Hiên cãi nhau, vì thế nắm chặt tay Ngải Tiểu Hiên, rất khẩn trương, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô cho rằng thiếu chủ yếu thích cô, yêu cô, hoàn toàn có thể giải quyết rồi, cô không nghĩ tới mình nghĩ quá đơn giản, con đường phía trước của bọn họ có phải còn rất nhiều gập ghềnh đang chờ bọn họ không?

"Mẹ, đừng sợ". Ngải Tiểu Hiên ngược lại cầm tay Ngải Giai Giai, thấp giọng an ủi cô.

Ông già hung hăng trước mắt này đại khái chính là ba của ba cậu, chính là ông nội của cậu, ông nội của cậu không cho phép ba của cậu cùng mẹ ở một chỗ, vì sao, ba mẹ yêu nhau như vậy, vì sao ông nội của cậu không muốn cho bọn họ ở một chỗ?

Ngải Giai Giai cảm nhận được sức mạnh nho nhỏ này, miễn cưỡng cười với Ngải Tiểu Hiên.

Nói không sợ đó là gạt người, Tề Hùng dữ như vậy, giống như muốn ăn thịt người vậy, nhìn thôi cũng làm cho người sợ hãi.

"Ông nghe cho rõ đây, từ giờ trở đi, Giai Giai chính là vợ của tôi, cô ấy không phải một người phụ nữ không đáng giá, cô ấy là vợ Tề Hiên tôi, là mẹ của con trai tôi, nếu như ông lại bức tôi lấy Diệp Tâm Phương, tôi tuyệt đối sẽ phá đổ Tề thị, ông có bản lĩnh thì tự mình đi quản lý Tề thị đi, không cần phải để ý tới cuộc sống riêng của tôi, Tề Hiên tôi nói được thì làm được, ông nên hiểu rõ điều đó". Tề Hiên tức giận bởi vì Tề Hùng nói Ngải Giai Giai là người phụ nữ không đáng giá.

Trong lòng của anh, người quan trọng nhất chính là Ngải Giai Giai cùng Ngải Tiểu Hiên, không ai có thể thay thế bọn họ, bọn họ so với bất luận cái gì đều có giá trị.

"Mày dám uy hiếp tao như vậy?". Tề Hùng cũng rất tức giận, chỉ vào Tề Hiên, thở hào hển.

Tề gia nếu như không có Tề thị, chính là cái gì cũng không có, cho nên ông tuyệt đối không thể để Tề Hiên làm cho Tề thị sụp đổ.

"Ông cũng không phải đang uy hiếp tôi sao?". Tề Hiên khinh thường cười.

Vì sao anh lại có một người cha như vậy, chỉ vì lợi ích riêng, mọi việc chẳng qua là vì chính bản thân ông ta suy nghĩ, căn bản là không nghĩ tới những người khác, nếu như ông có thể không vì lợi ích một chút, có lẽ mẹ của anh giờ này khắc này vẫn còn rất khoẻ mạnh.

"Tề Hiên, mày đừng quên, mặc kệ chuyện thay đổi ra sao, tao vẫn là ba của mày, chuyện của mày chính là tao quyết định". Tề Hùng lấy tư thế của người cha, cường bức Tề Hiên.

"Ba, xin hỏi ông lúc nào thì nghe tôi gọi ông một tiếng ba, ngoại trừ lúc mẹ còn sống tôi mới miễn cưỡng gọi ông một tiếng ba ra, sau khi mẹ qua đời, tôi có gọi ông là ba sao?". Tề Hiên tức giận càng lúc càng lớn, nói chuyện chỉ rỗng.

"Thiếu chủ, đừng quá tức giận, đối với thân thể không tốt". Ngải Giai Giai nhìn Tề Hiên tức giận như thế, vì vậy cố lấy dũng khí, đi lên, nắm tay của anh, hi vọng anh có thể nguôi giận một chút.

"Ba, đừng nóng giận, không cần tức giận bạc đãi mình". Ngải Tiểu Hiên cũng đi lên,

kéo tay kia của Tề Hiên, an ủi.

Tề Hùng nhìn đứa nhỏ trước mắt nhu thuận như thế, trong lòng rất yêu mến, đột nhiên rất muốn đem đứa cháu này ở bên cạnh của mình.

Chương 100: Trời sẽ không sụp đổ xuống

Tề Hiên nhìn hai mắt Tề Hùng nhìn Ngải Tiểu Hiên sáng lên, có một loại dự cảm bất thường, vì vậy kéo Ngải Tiểu Hiên ra phía sau mình.

"Ba, làm sao vậy?".

Ngải Tiểu Hiên đột nhiên bị Tề Hiên kéo lại, cảm thấy rất kỳ quái.

"Tiểu Hiên ngoan, nghe lời ba mẹ". Ngải Giai Giai kéo Tiểu Hiên đến trước ngực mình, khuyên cậu.

Cô cũng cảm giác được Tề Hùng đang chú ý Ngải Tiểu Hiên, cô tuyệt đối sẽ không để cho ông ấy cướp đi con trai của cô.

Ngải Tiểu Hiên nghe lời Ngải Giai Giai, ngoan ngoãn rúc vào trong ngực của cô, không nói thêm gì nữa.

"Tề Hiên, hiện tại tao cho mày hai lựa chọn, một là lấy Diệp Tâm Phương, hai chính là đưa đứa cháu cho tao".

"Không có khả năng". Tề Hiên không chút lựa chọn cự tuyệt.

Xem ra cha của anh thật sự ích kỷ đến nỗi bất trị, loại điều kiện này cũng nói ra được.

Ngải Giai Giai vừa nghe những lời này của Tề Hùng, ôm con của mình chặt hơn, rất sợ cậu bị đoạt đi.

Tiểu Hiên là sinh mệnh của cô, cô không thể không có Tiểu Hiên, cho nên tuyệt đối không cho người khác cướp đi.

"Hai loại mày chỉ chọn một, bằng không vị trí Tổng giám đốc Tề thị mày cũng đừng làm". Tề Hùng cũng uy hiếp Tề Hiên, nhưng mà vừa mới nói những lời này ra khỏi miệng, ông liền hối hận.

Tề Hiên vốn cũng không quan tâm vị trí Tổng giám đốc của Tề thị này, với anh mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, với tài năng của anh, muốn bắt đầu lại,

cũng không phải việc khó. Hơn nữa Tề thị vẫn cần anh, nếu như không có Tề Hiên, Tề thị có thể nhanh chóng bị xí nghiệp khác lật đổ.

"Ông xác định rồi chứ, được rồi, từ hôm nay trở đi, tôi không còn là Tổng giám đốc của Tề thị, tình huống chi nhánh công ty thành phố A, vậy tôi cũng không điều tra nữa, ông tiếp tục điều tra đi". Tề Hiên bộ dạng có vẻ rất nhẹ nhàng.

Nếu như trong Tề thị không có tâm huyết của mẹ, từ sáu năm trước anh đã mặc kệ, cũng bởi vì Tề thị này, làm cho anh mất đi sáu năm ở cùng người yêu và con, lúc này, anh sẽ không ngốc như vậy, lựa chọn những thứ không có cảm tình gì.

"Chẳng lẽ mày vì người phụ nữ này mà buông tha Tề thị ư, đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng". Tề Hùng răn dạy Tề Hiên, khiến cho Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên ở bên cạnh lại càng hoảng sợ.

"Mẹ, người ông nội này thật hung dữ, không giống những ông nội trước kia con đã gặp, họ đều tốt lại hiền lành". Ngải Tiểu Hiên bị dọa đem đầu vùi vào trong bụng Ngải Giai Giai, không muốn nhìn bộ dạng hung ác của Tề Hùng.

Cho tới bây giờ cậu đều chưa có cảm giác được có ông nội là dạng gì, trước kia ở trong thôn nhìn thấy những đứa nhỏ cùng tuổi với cậu có ông nội yêu thương, đã cảm thấy rất hâm mộ, nhưng mà ông nội trước mắt này, quá kinh khủng đi, một chút cũng không giống những ông nội lúc trước cậu đã gặp.

Ngải Tiểu Hiên thấp giọng nói xong câu đó, lại bị Tề Hùng trừng mắt liếc.

"Ông đừng hù đến con tôi, muốn lấy lại vị trí Tổng giám đốc Tề thị thì ông trực tiếp cầm lấy đi, ông muốn làm gì thì làm, đừng động đến chuyện của tôi". Tề Hiên bởi vì Ngải Tiểu Hiên bị giật mình, rất tức giận, vì thế nói xong những lời này, liền kéo tay Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên đi ra ngoài.

"Tề Hiên, mày trở lại cho tao, có nghe hay không". Tề Hùng đứng tại chỗ, tức giận ra lệnh.

Nhưng mà Tề Hiên cũng không quay đầu lại mà mang Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên đi ra ngoài, lên xe.

"Ba, đi nhà của con đi, tuy chỗ của con không đẹp bằng chỗ này của ba, nhưng mà

không có người hung dữ như thế". Sau khi Ngải Tiểu Hiên lên xe, mỉm cười nhìn Tề Hiên.

Cậu biết tâm tình ba mình không tốt, cho nên cười với anh rất nhiều.

"Thiếu chủ, đi chỗ của em đi". Ngải Giai Giai cũng đề nghị.

Thiếu chủ vì cô mà cùng cha mình âm ỉ đến như vậy, tuy cô biết rõ chuyện này không phải phát sinh lần đầu, nhưng mà trong lòng lại vô cùng băn khoăn, giống như mình chính là đầu sỏ làm hại cha con họ xích mích.

"Giai Giai, nếu như từ nay về sau anh cái gì cũng không có, em có thể ——". Tề Hiên thâm tình nhìn Ngải Giai Giai, muốn hỏi một chút, nhưng mà mới nói một nửa, đã bị Ngải Giai Giai cắt đứt.

"Mặc kệ anh biến thành bộ dáng gì, anh vẫn là thiếu chủ của em, vĩnh viễn là thiếu chủ trong lòng của em. Thiếu chủ, anh biết không, bắt đầu từ mười năm trước, em cả đời nhất định là vì anh mà sống, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em đều ở bên cạnh của anh, giúp đỡ anh, ủng hộ anh".

Cô biết rõ thiếu chủ sẽ mất Tề thị, từ nay về sau không còn thân phận cao quý nữa, có lẽ sẽ như một người bình thường, nhưng mà dù cho như vậy, vẫn không thể thay đổi tâm của cô với thiếu chủ.

"Còn có con, mặc kệ phát sinh chuyện gì, con cũng sẽ cùng mẹ ở bên cạnh ba, hai người đừng quên con nha". Ngải Tiểu Hiên ôm Tề Hiên, hồn nhiên mà cười, vui ở trong ngực của anh.

"Hai mẹ con là sinh mệnh quan trọng nhất của ba, chỉ cần có hai mẹ con ở bên cạnh ba, dù cho trời sập xuống, ba cũng không sợ". Tề Hiên cảm thấy rất hạnh phúc, đây chính là thứ thiếu hụt từ nhỏ của anh, yêu cùng quan tâm người thân.

"Ba, ba cứ thả tâm 100% đi, ông trời vĩnh viễn sẽ không sập". Ngải Tiểu Hiên tinh nghịch nói, muốn cho Tề Hiên quên chuyện không vui lúc nãy.

"Con cái quỷ tinh linh này, thật đúng là kẻ dở hơi". Tề Hiên cười cười, rất thỏa mãn.

Nếu như cha anh thật sự cầm lại vị trí Tổng giám đốc Tề thị, như vậy anh có thể sống thoải mái, tối thiểu Tề thị không phải bại ở trên tay của anh, anh có thể bắt đầu một lần

nữa.

"Tiểu Hiên, cái kia —— con có nhớ về nhà như thế nào hay không?". Ngải Giai Giai con mắt nhìn xung quanh, mặt hơi rút gân.

Cái chỗ này cô chưa từng tới, cho nên không biết đường trở về như thế nào

"Mẹ, mẹ là muốn nghe nói thật hay nói dối?". Ngải Tiểu Hiên bộ dạng ra vẻ bí hiểm.

"Mẹ muốn nghe lời nói dối". Tề Hiên hưng phấn hỏi.

"Lời nói dối chính là, con biết rõ trở về như thế nào".

"Vậy lời thật đâu?". Ngải Giai Giai ngây ngốc hỏi.

"Lời nói thật đương nhiên chính là con không biết trở về như thế nào"- Tề Hiên bắt đầu nói.

Dáng vẻ Ngải Tiểu Hiên nghịch ngợm xem ra là được di truyền của anh, bởi vì khi còn bé anh cũng tinh nghịch như vậy.

"Ba, ba thật thông minh, nói thật chính là như vậy". Ngải Tiểu Hiên cười hì hì nhìn anh.

"Vậy bây giờ nên làm sao đây, không có ai biết rõ đường về sao?". Ngải Giai Giai không giống Tề Hiên cùng Ngải Tiểu Hiên vậy có thể cười vui vẻ, bởi vì không biết đường trở về mà buồn bực.

Cô một người lớn như vậy, đi ra ngoài còn không biết đường trở về, thật sự là quá ngu ngốc rồi.

"Mẹ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không sợ, biết rõ địa chỉ nhà của chúng ta không được sao, ba, nhà của chúng ta tại đường X số X". Ngải Tiểu Hiên an ủi, sau đó nói cho Tề Hiên địa chỉ gia đình mình.

"Đã làm xong, phải lên đường nha". Tề Hiên mỉm cười, liền khởi động xe.

"Cái này cũng có thể được sao?". Ngải Giai Giai không thể tin ngồi vững vàng, ôm Ngải Tiểu Hiên.

"Biết rõ địa chỉ, muốn đi nơi nào cũng được, không biết thì hỏi". Tề Hiên bộ dáng có vẻ không quan trọng, lái xe đi.

Nhưng mà Tề Hùng trên lầu nhìn xuống thấy Tề Hiên lái xe rời đi, tức giận vô cùng.

Ông không chỉ có muốn Tề Hiên lấy Diệp Tâm Phương, cháu của ông ông cũng muốn, ông tuyệt đối sẽ cố gắng lấy được.

Chương 101: Vợ chồng hợp pháp

Ngải Giai Giai đưa Tề Hiên đến chỗ ở của mình, nhưng mà mới vào cửa thì có chút xấu hổ.

Cái ổ nhỏ của cô so sánh với ổ vàng của thiếu chủ, thật đúng là kém xa, anh đã quen ở căn phòng lớn thì không biết anh có thể ở căn phòng nhỏ của cô không.

"Thiếu chủ, chỗ này của em khá đơn sơ, anh đừng chênhé".

"Ngốc, anh là loại người sống an nhàn sung sướng sao?".

Sóng to gió lớn gì mà anh chưa gặp qua, ngay cả đồng người chết anh cũng đi qua, còn có thể chê phòng nhỏ sao.

"Em chỉ sợ nhất thời thiếu chủ anh không quen mà thôi". Ngải Giai Giai xấu hổ cúi đầu xuống.

"Mẹ, sao mà mẹ luôn cúi đầu vậy, nhiều như vậy không tốt, ngẩng đầu ưỡn ngực, làm người phải có tự tin". Ngải Tiểu Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai xấu hổ như vậy, thì lại cười.

Mẹ cậu cái gì cũng tốt, chính là thiếu một chút tự tin.

"Ở trên thế giới này, rất nhiều người đều sinh ra ở trong hoàn cảnh bình thường mà phát triển, không phải mỗi người đều có thể như công chúa cùng hoàng tử, bọn họ từ trong bụng mẹ đi ra thì mới bắt đầu có toàn bộ tôn quý, cho nên anh phải thích ứng như mọi người, hiểu chưa?". Tề Hiên nắm hai vai Ngải Giai Giai, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tuy từ nhỏ cuộc sống của anh đã có đầy đủ, nhưng mà chua xót của anh thì người ngoài nhìn không thấy, ở trong hoàn cảnh hoa lệ không hề có tình thân mà lớn lên, anh tình nguyện lựa chọn một ổ nhỏ ấm áp, mà quan trọng nhất là trong lòng thỏa mãn hơn so với vật chất đầy đủ.

"Thiếu chủ, em biết rồi, em đi sửa sang lại gian phòng cho anh. Tiểu Hiên, con ngày mai còn phải đến trường, nên tắm rửa ngủ đi". Ngải Giai Giai nghe Tề Hiên nói như thế, liền hiểu rõ.

Thiếu chủ không phải loại người ham vinh hoa phú quý, bằng không anh cũng sẽ không buông tha Tề thị mà lựa chọn hai mẹ con cô, cô không nên nghĩ vấn đề với thái độ này, hoặc giả có thể nói, cuộc sống hạnh phúc là do hai người cùng tạo thành.

"Mẹ, không phải ba nên ở cùng chỗ với mẹ ư, lúc ở trường học con nghe những đứa trẻ khác nói, ba mẹ của bọn nó đều là ở chung một phòng, cho nên mẹ không cần đi thu dọn phòng cho ba, để cho ba trực tiếp ngủ ở gian phòng của mẹ là được rồi, hai người ở cùng một phòng mà". Ngải Tiểu Hiên bị kẹp ở giữa hai người, ngẩng đầu, nhìn ba lại nhìn mẹ, cười đắc ý.

Cậu nghe nói ba cùng mẹ phải ở cùng một chỗ thì tình cảm mới tốt, mà ba mẹ tách ra ngủ thì là không có tình cảm, thậm chí là mỗi ngày cãi nhau, cậu nhất định phải làm cho ba của cậu cùng mẹ ở cùng một chỗ, như vậy tình cảm của họ mới tốt nha!

"Đúng, con trai thật thông minh, ba và mẹ nên ở cùng một chỗ". Tề Hiên nhìn Ngải Giai Giai đỏ mặt, đắc ý cười mờ ám.

Cô bé ngốc này, con cũng có rồi mà còn lạnh nhạt với anh như vậy, nên để cho cô quen với sự tồn tại của anh.

"Cái này —— cái này không tốt đâu". Ngải Giai Giai khẩn trương nắm mười ngón tay, hơi ngượng ngùng.

Bây giờ cô còn chưa là vợ của thiếu chủ, nếu như ngủ cùng phòng có chút không thích hợp, nhưng vì sao trong lòng cô vẫn mong đợi ở cùng chỗ với thiếu chủ?

"Như thế nào không tốt, rất tốt đó chứ". Tề Hiên cười hớn hở.

"Đúng vậy, rất tốt". Ngải Tiểu Hiên cũng phối hợp.

"Các người —— Tiểu Hiên, mau tắm rửa đi ngủ". Ngải Giai Giai giả vờ ra vẻ tức giận, kỳ thật trong lòng rất ngọt.

Không phải cô vẫn luôn muốn ở một chỗ với thiếu chủ sao, vì sao lúc này cô lại trở nên khẩn trương như vậy.

"Tuân mệnh, mẹ đại nhân, hiện tại con lập tức đi tắm rồi ngủ, hôm nay cũng không cần mẹ tắm giúp con, tự con có thể làm, mẹ đi đối phó với ba đi". Ngải Tiểu Hiên nói

xong, bỏ chạy về phòng của mình, lấy quần áo đi tắm.

Ngãi Tiểu Hiên chạy trốn rất nhanh, khiến cho Ngãi Giai Giai căn bản không có cơ hội bác bỏ, chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài.

"Làm sao vậy, không vui khi anh ngủ chung với em sao?". Tề Hiên nghe Ngãi Giai Giai thở dài, có chút mất mát.

"Không phải thiếu chủ, không phải như thế". Ngãi Giai Giai vừa nghe thấy giọng điệu khó chịu của Tề Hiên liền nóng nảy, vội vàng giải thích, nhưng lại không biết giải thích như thế nào.

Cô dường như cái gì cũng không sợ, nhưng mà lại giống như cái gì cũng sợ, cô không sợ mình vất vả chịu khổ, nhưng mà cô sợ thiếu chủ tức giận, không muốn anh nhận một chút xúi tởn thương nào.

"Được rồi, anh chọc em thôi, cần gì vội chứ". Tề Hiên cứng chiều ôm Ngãi Giai Giai.

Bây giờ anh thấy hạnh phúc, nhưng mà anh lại không biết hạnh phúc như vậy có thể duy trì bao lâu, bởi vì anh biết rõ, Tề Hùng và Diệp Tầm Phương hai người đó sẽ không dễ dàng buông tha, có lẽ đang âm mưu cái gì đó.

"Thiếu chủ, thật sự anh không hối hận ư, Tề thị là anh dùng tâm huyết gây dựng, anh thật sự buông tha như vậy sao?".

Nếu như Tề thị ở trong lòng thiếu chủ thật sự không quan trọng, như vậy sáu năm trước anh sẽ không bị quản chế bởi Diệp Tầm Phương rồi, cho nên cô không tin thiếu chủ có thể dễ dàng buông tha như vậy.

"Không hối hận, người ta thường hay đối với thứ mình không có, hơn nữa là thứ quan trọng mới có thể cảm thấy trân quý, nếu như Tề thị không phải dùng mạng mẹ anh đổi lấy, sáu năm trước anh đã mặc kệ nó". Tề Hiên đối với Tề thị một chút cảm giác lưu luyến cũng không có.

"Thiếu chủ, em không hiểu?".

Vẫn luôn nghe thiếu chủ nói nguyên nhân Tề thị quan trọng với anh, Tề thị chính là dùng tính mạng để đổi lấy, cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô vốn cũng không biết

rõ.

"Kỳ thật anh còn có một bác cả, chính là anh trai của ba anh, lúc ông nội của anh vẫn là Tổng giám đốc Tề thị thì hai người bọn họ vì quyền kế thừa mà tranh đấu không dứt, cuối cùng bác cả bắt mẹ anh đi, ép ba của anh buông tha Tề thị, kết quả ——". Tề Hiên nhớ lại chuyện cũ năm đó, tâm bắt đầu đau âm ỷ.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai nắm chặt tay của anh, cho anh an ủi.

"Bác cả siết chết mẹ ở trước mặt ba anh". Tề Hiên nhin xuống đau khổ trong lòng, cắn chặt răng nói ra cái chết thảm của mẹ mình, vậy mà lại phát hiện, một giọt lệ từ khóe mắt anh chảy xuống.

"Thiếu chủ, đừng nói nữa, cái gì em cũng không hỏi".

Cô không biết thiếu chủ nói ra chuyện này lại đau khổ như thế, thậm chí là khóc, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy thiếu chủ khóc, cái này đủ thấy, cái chết của mẹ đối với anh nhất định là đả kích lớn vô cùng.

"Lúc bác cả dùng dây thừng siết chặt mẹ anh, em biết ba anh nói như thế nào không?". Tề Hiên không muốn dừng lại, dù cho lại đau khổ, anh cũng muốn đem tất cả nói ra.

Cho tới nay anh đều tự mình chấp nhận phần đau khổ này, anh thật sự hi vọng có người đến chia sẻ cùng anh.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai nhìn thấy dáng vẻ Tề Hiên đau khổ, nhin khóc lại.

"Ba của anh nói với mẹ anh, nếu như bà thật sự yêu tôi, nên vì tôi mà trả giá toàn bộ. Cũng bởi vì những lời này, mẹ buông tha giã dũa, nhắm mắt lại, để cho người ta siết chết". Tề Hiên nói đến đây, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lại rơi.

"Thiếu chủ, đừng nói nữa, không nên nói nữa". Ngải Giai Giai khóc ôm lấy Tề Hiên, vì anh đau mà đau theo.

"Giai Giai, em biết lúc ấy anh ở đâu không?". Tề Hiên vẫn không ngừng, tiếp tục nói.

"Thiếu chủ ——".

"Lúc ấy anh bị bác cả cột lại, giấu ở một góc không có người nhìn thấy, bác cả vốn có kế hoạch, nếu như mẹ anh chết vẫn không thể để cho ba anh đi vào khuôn khổ, như vậy thì ngay cả anh cũng bị giết, lúc ấy anh mới tám tuổi. Sau khi mẹ bị bác cả siết chết, ba lại thờ ơ, không làm Tổng giám đốc Tề thị thì không được, ngay lúc bác cả chuẩn bị giết anh, thì cảnh sát đến. Nhưng mà bọn họ lại đến chậm, bởi vì mẹ đã ——".

"Thiếu chủ, chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi, em tin tưởng, mẹ của anh trên trời cũng không hi vọng anh vì chuyện trước kia mà không vui vẻ". Ngải Giai Giai lau nước mắt, nặn ra nụ cười, an ủi Tề Hiên.

"Đau khổ nhiều năm có thể lập tức nói toàn bộ ra ngoài, anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều, từ nay về sau không còn một mình anh nhận phần đau khổ này, bởi vì có em, còn có Tiểu Hiên". Tề Hiên thâm tình nhìn Ngải Giai Giai, rồi phủ lên nụ hôn, lại bị người cự tuyệt.

"Thiếu chủ, dừng, Tiểu Hiên đang tắm, hơn nữa Tiểu Ngoạn không biết lúc nào sẽ trở về, nếu như bị họ thấy được, rất xấu hổ đó!".

Cô biết rõ thiếu chủ hôn chính là không thể cứu vãn, bộ dạng như vậy bị Tiểu Hiên cùng Tiểu Ngoạn thấy được, cô cũng không biết đối mặt với người như thế nào.

"Chúng ta vào trong phòng đi, sẽ không sợ xấu hổ".

"Em phải đi xem Tiểu Hiên một chút, sợ con nó tắm rửa gội đầu mà không có làm khô tóc đã đi ngủ". Ngải Giai Giai ngượng ngùng mà bỏ đi.

Tuy không phải lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với thiếu chủ như thế, nhưng mà cô luôn hồi hộp.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ sấy tóc khô rồi ngủ, con trở về phòng trước, ba mẹ ngủ ngon". Lúc này Ngải Tiểu Hiên vừa vịn từ trong phòng tắm đi ra, chợt nghe những lời này của Ngải Giai Giai.

Hiện tại chính là để cho ba và mẹ của cậu bồi dưỡng tình cảm, trước hết cậu nhận một chút, tối thiểu ngày mai lúc đi học, cậu có thể cùng người khác nói, cậu không chỉ có mẹ, hơn nữa còn có ba.

"Tiểu Hiên ——". Ngải Giai Giai xấu hổ không biết nên nói cái gì.

Chuyện vừa rồi của họ, có phải là bị Tiểu Hiên thấy được rồi không? Như vậy có thể dạy hư con trai nhỏ của bọn họ hay không?

Ngải Tiểu Hiên trực tiếp đi về phòng của mình, đóng cửa lại.

"Cô bé ngốc, con trai đang tạo cơ hội cho chúng ta, hiểu chưa?". Tề Hiên đắc ý cười, từ phía sau ôm Ngải Giai Giai.

"Thiếu chủ —— chúng ta như vậy, có thể dạy hư Tiểu Hiên hay không?". Ngải Giai Giai căng thẳng, trong lòng rất khẩn trương.

Hôm nay lúc ở cửa hàng bán hoa chuyện bọn họ làm cũng đủ làm cho cô cảm thấy lúng túng rồi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn làm nữa sao? Trần Tiểu Ngoạn nhất định là biết rõ cô ở bên trong làm gì, thật sự là mắc cỡ chết được.

"Anh tin tưởng nhóc con kia biết những thứ này còn hơn em, em đừng nhìn nó tuổi còn nhỏ, đối với đạo lý đối nhân xử thế, so với em nó thành thạo hơn nhiều".

Tên con trai tiểu quý kia, thật không biết nó ở đâu học được những thứ này, lại biết nhiều như vậy.

"Cái này ——". Ngải Giai Giai càng vô cùng xấu hổ.

Nếu như Tiểu Hiên biết rõ những thứ này, vậy nhất định nó sẽ biết rõ hôm nay tại cửa hàng bán hoa bọn họ làm chuyện gì rồi?

"Giai Giai, ngày mai chúng ta đi đăng ký được không, để cho chúng ta trở thành vợ chồng hợp pháp".

Anh hiện tại có vợ có con, chỉ là thiếu một danh phận cho Ngải Giai Giai mà thôi.

"Vợ chồng, thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai quay người lại, kích động nhìn anh.

Nhiều năm trước cô đã chờ mong làm vợ của thiếu chủ, bởi vì Diệp Tầm Phương

xuất hiện, còn có giao dịch cùng cô ta, khiến cho cô không dám hy vọng xa vời nữa, nhưng mà bây giờ, cô lại có thể tiếp tục giấc mộng này rồi.

Chương 102: Cầu hôn

Tề Hiên từ trong túi lấy ra nhẫn kim cương, quỳ gối xuống, đưa nhẫn tới trước mặt Ngải Giai Giai, hai mắt thâm tình nhìn cô.

"Giai Giai, gả cho anh được không?".

Cái nhẫn này anh đã chuẩn bị từ sáu năm trước, song lúc anh muốn cầu hôn Giai Giai, thì cô đã biến mất, lúc gặp lại cô, đã là sáu năm sau, nhưng lại thêm một đứa con trai thông minh đáng yêu.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai kích động nhìn nhẫn kim cương tinh xảo trong tay Tề Hiên, trong lòng không biết là tư vị gì, giống như ngọt bùi cay đắng cùng nhau xông lên trái tim, giờ khắc này cô đã chờ đợi lâu rồi, nhưng mà lại làm cho cô có một cảm giác sợ hãi.

Nếu như cô gả cho thiếu chủ, có phải là mọi chuyện đều giải quyết xong, hay là mọi chuyện giờ mới bắt đầu, Diệp Tầm Phương sẽ buông tha ư, cha của thiếu chủ sẽ bỏ qua ư, không biết bọn họ sẽ gây bất lợi cho Tiểu Hiên không?

Ngải Giai Giai không biết vì sao, nhìn nhẫn trong tay Tề Hiên, trong lòng cô hiện lên rất nhiều chuyện, hơn nữa đều là chuyện không tốt. Cô rõ ràng rất khát vọng trở thành cô dâu của thiếu chủ, vì sao giờ khắc này cô không vui vẻ, mà là sợ chứ?

"Giai Giai, đáp ứng anh được không?". Tề Hiên nhìn thấy Ngải Giai Giai lặng im đứng tại chỗ, nói lại lần nữa.

Tề Hiên cho rằng Ngải Giai Giai bị hù, cho nên mới ngậy ngốc đứng ở nơi đó.

"Thiếu chủ, em ——". Ngải Giai Giai không biết làm sao, cũng không biết nên nói như thế nào mới có thể biểu đạt ý nghĩ trong lòng cô.

Tề Hiên khẽ cười, đứng lên, sau đó kéo tay Ngải Giai Giai, từ từ đeo nhẫn lên ngón tay áp út của cô, sau đó hôn một cái.

"Giai Giai, từ giờ trở đi, em chính là vợ của anh rồi, ngày mai chúng ta phải đi đăng ký".

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai không có bất luận phản kháng gì, cứ mặc cho Tề Hên đeo nhẫn lên tay của cô.

Kỳ thật có thể gả cho thiếu chủ là tâm nguyện cả đời của cô, nhưng mà còn có rất nhiều nguyên nhân trở ngại bọn họ ở một chỗ, cô không thể không lo lắng!

"Làm sao vậy, làm vợ của anh khiến em đau khổ như vậy ư, một nụ cười cũng không có?"- Tề Hên trêu chọc.

Anh rất chắc chắn, trong lòng Ngải Giai Giai nhất định rất vui, có thể là quá vui vẻ, không biết làm sao đi.

"Thiếu chủ, ba của anh không phải muốn anh lấy Diệp Tầm Phương ư, anh xác định là muốn kết hôn với em sao?". Ngải Giai Giai nhìn nhẫn trên ngón áp út, cảm thấy cái nhẫn này có thể sẽ mang đến cho cô rất nhiều chuyện, nhưng cô lại rất yêu cái nhẫn này.

"Đừng để ý họ, dù sao anh không quan tâm Tề thị, bọn họ không có biện pháp bắt anh".

Trước kia nếu như không phải vì Tề thị, anh tuyệt đối sẽ không cùng Diệp Tầm Phương có bất kỳ giao du nào, hiện tại nghĩ thông suốt, có thể hoàn toàn buông xuống Tề thị, cho nên anh sẽ không lo lắng Tề Hùng còn có thể lấy cái gì để uy hiếp anh.

"Mặc kệ thiếu chủ có quyết định gì, em đều ủng hộ anh". Ngải Giai Giai nghe Tề Hên nói như thế, điều quan trọng đã thả xuống, lộ ra nụ cười.

Thiếu chủ cũng không nghĩ nhiều như vậy, cô cần gì phải suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều quá chỉ biết tăng thêm phiền não cho mình mà thôi.

"Đây mới là vợ yêu của anh". Tề Hên vui vẻ cười, sau đó hai tay ôm lấy vòng eo của Ngải Giai Giai, hôn lên môi của cô.

"Thiếu chủ, không nên". Ngải Giai Giai xấu hổ quay đầu đi.

"Anh hôn vợ mình cũng không được sao?". Tề Hên vẫn cứ đem đầu Ngải Giai Giai quay lại, hôn nồng nhiệt một hồi.

Ngãi Giai Giai bị nhiệt tình của Tề Hiên làm tan ra, nhắm mắt lại, từ từ đáp lại anh, sau đó vươn tay, ôm anh thật chặt.

Cô biết rõ trong phòng khách không nên làm chuyện như vậy, nhưng mà không muốn dừng lại, thầm nghĩ đi theo Tề Hiên, cùng một chỗ cảm thụ loại cảm giác thân mật này.

Trước đây cô đã thích thiếu chủ hôn cô như vậy, mặc dù bọn họ đã làm rất nhiều lần rồi, nhưng mà cô vẫn cảm thấy xấu hổ, muốn đẩy anh ra, lại luyến tiếc, không đẩy anh ra, lại cảm thấy xấu hổ, trong lòng không ngừng giãy dụa, nhưng mà cuối cùng vẫn khuất phục.

"Giai Giai, từ nay về sau mặc kệ gặp chuyện gì, cũng không cho phép rời khỏi anh, dù cho người khác lấy bao nhiêu tiền để đổi, cũng không cho phép rời khỏi anh". Tề Hiên buông môi Ngãi Giai Giai ra, giọng nói mang theo một chút mệnh lệnh.

Anh không thể chịu được đau khổ mất cô lần nữa, lần này anh tìm sáu năm, lần sau thì sao, anh phải tìm bao nhiêu năm?

"Được". Ngãi Giai Giai bị hôn đến chóng mặt, trong lòng chỉ biết, thiếu chủ nói cái gì thì là cái đó.

Khi còn bé cô chưa bao giờ nghĩ sau này xuất hiện một người yêu thương cô như thế, hiện tại thật giống như một giấc mộng, thật sự sợ sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không có.

"Giai Giai ——". Tề Hiên thâm tình nhìn Ngãi Giai Giai, tiếp cận lên môi của mình.

Ngãi Giai Giai biết rõ anh lại muốn làm cái gì, vì vậy nhắm mắt lại, nhưng mà cô mới nhắm mắt lại, chợt nghe một tiếng nổ.

Trần Tiểu Ngoạn nổi giận mà đá văng cửa, nhưng mà mới đá văng cửa thì nhìn thấy Tề Hiên cùng Ngãi Giai Giai ôm thật chặt ở một chỗ, tư thế hình như chuẩn bị muốn hôn môi, vì vậy xấu hổ cười.

"Thực xin lỗi, các người tiếp tục, xem như tôi chưa xuất hiện qua". Trần Tiểu Ngoạn không có vào cửa, cứ thế đứng ở ngoài cửa đem cửa đóng lại.

Ngãi Giai Giai ngượng ngùng mà cúi đầu xuống, buông Tề Hiên ra.

Tề Hiên bất đắc dĩ nhún nhún vai, cũng buông cô.

Vốn còn muốn hôn thêm vài cái, xem ra là không được.

"Tiểu Ngoạn, vào đi". Ngải Giai Giai đi tới cửa, mở cửa ra.

"Ha ha ——". Trần Tiểu Ngoạn đứng ở bên ngoài, tiếp tục cười ngây ngô, sau đó đi vào, chột dạ nhìn Tề Hiên.

Cô cảm giác được, trong hai mắt Tề Hiên mang theo thanh kiếm, vẫn bắn tới trên người cô. Tề Hiên xem như là ông chủ của cô, bởi vì mấy năm nay anh ta vẫn trả tiền thù lao cho cô, cho nên cô đem người đàn ông này thành ông chủ mà đối đãi, miễn cho bị trừ tiền lương.

"Xin chào". Trần Tiểu Ngoạn lễ phép gật đầu chào Tề Hiên, vẫn không quên cúi đầu.

Tề Hiên chuyển mắt, sau đó đi qua bên kia, ngồi trên ghế sa lon, không để ý tới Trần Tiểu Ngoạn.

Trần Tiểu Ngoạn này, sớm không trở lại, muộn không trở lại, cố tình chờ thời khắc tốt đẹp nhất của anh mà trở lại, thật sự là tức chết anh.

"Thiếu chủ, anh làm sao vậy?". Ngải Giai Giai nhìn thấy mặt Tề Hiên khó chịu, vì vậy ngồi vào bên cạnh anh, quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là khát nước". Tề Hiên cố ý nói những lời này với Trần Tiểu Ngoạn.

"Em đi rót ly nước cho anh". Ngải Giai Giai lập tức đứng lên, muốn đi rót nước, kết quả lại bị Tề Hiên kéo lại.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy động tác này của Tề Hiên, hiểu rõ ý của anh: "Tôi đi rót nước cho anh".

Quên đi, ông chủ đang giận cô, cô vẫn là an phận một chút, ngoan ngoãn làm việc, ai bảo cô cầm tiền của anh tachứ!

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai không hiểu được, nhưng mà cô có thể nhìn ra, Tề Hiên đang giận Trần Tiểu Ngoạn.

Chẳng lẽ là vì chuyện vừa rồi, cho nên thiếu chủ mới giận Trần Tiểu Ngoạn sao?

"Làm sao vậy?". Bộ dáng Tề Hiên giả vờ như không biết.

Người phá hư chuyện tốt của anh, anh chỉ phạt cô ta đi rót cho anh một ly nước, cái này chưa đủ sao, đây là do nể mặt Ngải Giai Giai rồi!

Chương 103: Lời nói dối có thiện ý

Ngãi Giai Giai cảm thấy giữa Tề Hiên và Trần Tiểu Ngoạn giống như có bí mật, nhưng mà cô khẳng định, từ trước đến giờ Trần Tiểu Ngoạn chưa gặp qua Tề Hiên lần nào, cô ấy biết Tề Hiên cũng chỉ là thông qua cô mà thôi.

"Giai Giai, em làm sao vậy?". Tề Hiên nhìn Ngãi Giai Giai ngẩn người, vì vậy gọi cô.

"Không sao". Ngãi Giai Giai phục hồi tinh thần, cười nhìn anh.

Có lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi, giữa Trần Tiểu Ngoạn và thiếu chủ một chút quan hệ cũng không có.

"Đến đây đến đây, nước đến rồi, ông chủ mời dùng". Hai tay Trần Tiểu Ngoạn bưng ly nước, chạy đến trước mặt Tề Hiên, quá nhanh miệng, nên đã nói chuyện không nên nói.

"Ông chủ, thiếu chủ, anh là ông chủ của Tiểu Ngoạn sao?". Giai Giai kinh ngạc nhìn Tề Hiên và Trần Tiểu Ngoạn.

Tề Hiên không vui mà trừng Trần Tiểu Ngoạn một cái, ý bảo chính cô tự giải thích.

Trần Tiểu Ngoạn nghĩ nói thế nào thì nói như thế ấy, mặc dù cô nói tất cả mọi chuyện cho Ngãi Giai Giai, với anh ta mà nói có gì không tốt chứ.

"Bởi vì vị này chính là Tổng giám đốc Tề thị, nói một cách khác đây chính là một ông chủ lớn, mình gọi anh ta một tiếng ông chủ, hẳn là không có vấn đề gì nhỉ, ha ha".

Nếu như Giai Giai biết rõ Tề Hiên muốn cô làm cận vệ, có thể sẽ phá hỏng tình bạn giữa họ, dẫu sao cô đã lừa gạt Giai Giai mười năm, tình cảm cho dù thân thiết cũng không chịu được lừa gạt lâu như thế.

Tề Hiên nghe Trần Tiểu Ngoạn giải thích như thế, mỉm cười, sau đó nhận cái ly trong tay cô ấy.

Nhận thấy Trần Tiểu Ngoạn không muốn cho Ngãi Giai Giai biết chuyện cô làm cận vệ, thấy cô hoàn thành trách nhiệm như vậy, hơn nữa bảo vệ Giai Giai mười năm, anh sẽ

vì cô giữ bí mật này.

"Ồ". Bộ dạng Ngải Giai Giai có vẻ ngốc, cứ như vậy mà bị lừa dối.

"Minh về phòng ngủ đây, không quấy rầy cậu, bye bye". Trần Tiểu Ngoạn tìm cơ hội, chạy về gian phòng của mình, sau đó khóa chặt cửa.

Hi vọng ông trời phù hộ Tề Hiên đừng nói ra bí mật của cô, nếu như ngay từ đầu cô nói với Giai Giai thì được rồi, nhưng mà đã qua mười năm rồi, lúc này mới nói sẽ biến thành lừa gạt cô ấy.

"Thiếu chủ, em cảm thấy hình như Tiểu Ngoạn rất sợ anh đó". Ngải Giai Giai nhìn Trần Tiểu Ngoạn chạy về gian phòng của mình rất nhanh, cảm thấy là lạ.

"Có thể cô ấy cảm thấy quấy rầy chúng ta là không tốt, cho nên nhanh chóng rời đi thôi". Tề Hiên tùy tiện tìm một cái cớ trả lời Ngải Giai Giai.

Có lẽ anh phải suy tính một chút, sau này không cần Trần Tiểu Ngoạn bảo vệ rồi, miễn cho cô ấy luôn tùy thời xuất hiện, phá hư chuyện tốt của anh.

"Hồngбет". Ngải Giai Giai như là đột nhiên nhớ đến chuyện gì, kinh ngạc đứng lên.

"Làm sao vậy?". Tề Hiên thấy cô hoảng hốt như vậy, cũng kinh ngạc theo, thậm chí có chút lo lắng, lo lắng cô có chuyện gì. <http://diendanlequydon.com>

"Trong nhà của em không có quần áo để cho anh tắm rửa, bây giờ em lập tức đi mua". Ngải Giai Giai nói xong liền đi tới cửa ngay.

"Chờ một chút". Tề Hiên thở dài một hơi, gọi cô lại.

Cô gái ngốc này, làm việc đều không có trình tự như thế sao.

"Thiếu chủ, có phải anh còn muốn mua cái khác hay không, anh nói cho em biết, em đi mua ngay lập tức". Ngải Giai Giai cho rằng Tề Hiên muốn dận dò cô nên mua những thứ gì, căn bản không nghĩ tới trên người mình không mang tiền, bộ dạng ngây ngốc.

"Em tính lấy cái gì mua giúp anh?". Tề Hiên hai tay ôm ngực, nhúu mày nhìn Ngải

Giai Giai.

Cô bé này luôn thiếu cẩn thận như vậy, nếu có một ngày không có người ở bên cạnh bảo vệ cô ấy, cô ấy sẽ là cái bộ dạng gì đây?

"Dùng tiền —— mua ——". Lúc Ngải Giai Giai nói đến chữ tiền, tiếng phát ra rõ ràng thấp xuống, chợt dạ mà cúi đầu.

Trên người cô một đồng cũng không có, còn có mặt mũi nói mua đồ, thật sự là mất mặt chết.

"Em đó, lớn đầu như thế, cũng không biết chăm sóc mình, đi thôi, anh cùng đi mua với em, xem như là chúng ta đi hẹn hò vậy". Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai, đi ra ngoài.

Hẹn hò, thiếu chủ nói muốn hẹn hò với cô, cô chỉ hẹn hò với thiếu chủ có một lần, nhưng mà lần đó lại quá nguy hiểm, liên tục gặp chuyện không may, lần này có nên đi hay không đây.

Ngải Giai Giai mặc cho Tề Hiên nắm, cùng anh đi xuống cầu thang, hai người đi ra ngoài, không có lái xe, cứ nắm tay bước chậm như thế, rất giống một đôi tình nhân đang yêu nhau.

Lúc này một cô bé bán hoa đến trước mặt Tề Hiên, đem một đóa hoa hồng đưa tới trước mặt anh: "Anh trai, mua một đóa hoa hồng tặng cho bạn gái anh đi".

Tề Hiên không chút suy nghĩ, liền trực tiếp lấy tiền mua hoa.

"Thiếu chủ, nhà của chúng ta ——". Ngải Giai Giai muốn nói, nhà họ nhiều hoa như thế, không cần mua, nhưng mà còn chưa nói xong, đã bị Tề Hiên nói át đi.

"Giai Giai, tặng cho em, hình như đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho em". Tề Hiên đưa hoa hồng đến trước mặt Ngải Giai Giai, bộ dáng thoát nhìn rất vui vẻ.

"Cám ơn ——". Ngải Giai Giai một câu cũng không nói ra được, cảm thấy nói ra giống như không hợp với không khí bây giờ, chỉ có thể nhận hoa của Tề Hiên đưa, đem câu nói ở trong đầu nuốt xuống.

Thiếu chủ tặng hoa, mà còn là lần đầu tiên tặng hoa cho cô, thật tốt, cho tới bây giờ cô chưa thấy thiếu chủ tặng hoa cho ai thì phải?

Tề Hiên nhìn nụ cười thỏa mãn trên mặt Ngải Giai Giai, cười lắc đầu.

Sự thỏa mãn của cô bé này vĩnh viễn đều là nhỏ như vậy, những điều nhỏ này có thể tiết lộ nụ cười của cô không hề tham lam, rất trong sáng, rất ngây thơ, cũng rất hiền lành.

"Em đó, vĩnh viễn đều là thỏa mãn như vậy".

"Bởi vì thỏa mãn nên sẽ vui lòng mà, thiếu chủ, chỗ đó có một cửa hàng, hình như có bán quần áo nam, chúng ta đi xem một chút". Ngải Giai Giai nhìn thấy cửa hàng quần áo cho nam, lập tức kéo Tề Hiên đi qua.

Tề Hiên đành phải theo cô đi vào cửa hàng quần áo lớn, nhưng mà anh đối với quần áo bên trong không thể nói yêu thích, cũng không nói là không thích, dù sao cũng không có cảm giác, mặc cái gì với anh mà nói, đều giống nhau.

"Thiếu chủ, anh cảm thấy cái này thế nào?". Ngải Giai Giai cầm một cái áo sơ mi màu trắng so ở trên người Tề Hiên, nhưng mà bởi vì cô gọi Tề Hiên là thiếu chủ, nên dẫn tới nhiều ánh mắt của khách trong cửa hàng.

Hiện tại rất ít người gọi một người khác là thiếu chủ, trừ phi thân phận của đối phương rất đặc biệt, cho nên nghe có người gọi thiếu chủ, đương nhiên bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

"Tiên sinh tiểu thư, xin chào, xin hỏi các người thích bộ quần áo này ư, bộ quần áo này thật đúng là rất xứng với vị tiên sinh này?". Một cô gái bán hàng đi tới, dùng tiếng nói buôn bán nói chuyện với họ.

"Phải không?". Ngải Giai Giai cười hì hì nhìn cô gái bán hàng, còn không ngừng so ở trên người Tề Hiên, nhưng mà cô thấy thế nào cũng không thích hợp, vì vậy buông áo sơ mi, kéo anh đi xem quần áo khác. Cô cũng không tin, một cửa hàng lớn như thế, mua không được một bộ quần áo phù hợp với thiếu chủ.

Nhưng mà lúc họ đang chọn lựa quần áo thì một người mặc âu phục màu xám, cà vạt thắt vô cùng ngay ngắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt họ, nhìn chăm chăm vào Ngải Giai Giai một lúc, mới nói ra một câu: "Ngải Giai Giai ——".

Ngãi Giai Giai nhìn người đàn ông lạ ở trước mắt, rất là buồn bực, anh ta làm sao biết cô chứ?

Nhưng mà Tề Hiên lại tràn đầy thù địch đối với người đàn ông trước mắt không rõ lai lịch này.

Chương 104: Nụ hôn bất an

Người đàn ông này đột nhiên xuất hiện này không đem thù địch của Tề Hiên để trong mắt, chỉ lo nồng nhiệt với Ngải Giai Giai, cũng đừng nói là phát ra thù địch với Tề Hiên.

"Giai Giai, không phải em thật sự quên anh chứ, thật sự là tổn thương trái tim của anh".

"Anh này, bây giờ tôi thật sự không biết anh, có thể là anh nhận lầm người". Ngải Giai Giai buông quần áo cầm trong tay xuống, sau đó khoác tay Tề Hiên, muốn rời khỏi cái cửa hàng này, không muốn chào hỏi với người đàn ông này.

Vậy mà Ngải Giai Giai vừa mới xoay người, muốn dẫn Tề Hiên rời đi, người đàn ông này lập tức chạy đến trước mặt của họ, chặn lại.

"Anh muốn thế nào?"- Tề Hiên lạnh lùng hỏi.

"Tôi chỉ là muốn Giai Giai nhớ tôi là ai mà thôi, không có ý khác. Tiên sinh anh là bạn trai Giai Giai sao, nếu như là đến mua quần áo, tôi giảm cho các người năm phần trăm, xem như là chăm sóc bạn bè".

Tề Hiên nghe những lời này của anh ta, châm chọc cười một tiếng.

Thì ra là tiết mục cũ của cửa hàng, nhân viên làm việc giả bộ như có vẻ rất quen khách hàng, sau đó bán đồ của mình, nói là giảm năm phần trăm, có thể giá cả còn cao hơn, những người này thích dùng loại mảnh khoe này để lừa gạt người tiêu dùng, nâng cao công trạng của mình, thật sự là đáng ghét.

"Giai Giai, chúng ta đi". Tề Hiên lách qua người đàn ông kia, nắm tay Ngải Giai Giai đi ra ngoài.

Nhưng mà người đàn ông này còn chưa buông tha, lại chạy đến trước mặt của họ lần nữa, chặn đường đi lại: "Trong này quần áo có nhiều kiểu dáng, chất lượng cũng tốt, hai người có thể tùy ý chọn, tùy ý lựa".

"Miễn phí cho tôi, tôi còn phải cân nhắc đó". Tề Hiên liếc người đàn ông đáng ghét trước mắt, trong mắt có ý khinh bỉ.

"Nếu như tiên sinh thật sự muốn tôi tặng anh miễn phí mấy bộ quần áo cũng được, vậy chọn đi, tùy tiện chọn". Người đàn ông rất rộng rãi mà đáp ứng, ngoài dự đoán của Tề Hiên.

Xem ra người này không phải lừa gạt họ, thật ra hai mắt anh ta vẫn thâm tình nhìn Ngải Giai Giai, làm cho anh cực kỳ khó chịu.

Tề Hiên nhìn người đàn ông trước mắt vẫn mang theo ánh mắt cười, trong lòng hiện lên hai chữ —— tình địch.

Người đàn ông này yêu thích Giai Giai như vậy, từ ánh mắt là anh có thể nhìn ra được.

"Giai Giai, chúng ta đi". Tề Hiên liếc người đàn ông, kéo Ngải Giai Giai rời đi.

"Đừng vội đi mà, khó gặp mặt được bạn cũ, thế nào cũng phải nói phương thức liên lạc chứ".

Người đàn ông cố quấn lấy Ngải Giai Giai, vẫn cứ chắn ở trước mặt cô.

"Vị tiên sinh này, hình như bạn gái tôi nói thật sự không có quen anh, mời anh nhường đường". Tề Hiên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn người đàn ông trước mắt này giống như tình địch.

"Có lẽ thời gian quá lâu, rất nhiều chuyện sẽ quên, tôi đây giới thiệu mình một lần nữa vậy. Tôi gọi là Tăng Hải Lâm, bạn học trung học của em đó, anh còn nhớ rõ đã từng viết thư tình cho em!". Tăng Hải Lâm nói hai chữ thư tình này vô cùng thoải mái, căn bản cũng không để ý sắc mặt Tề Hiên biến thành cái dạng gì, chỉ một lòng ở trên người Ngải Giai Giai.

Lúc anh vẫn là học sinh trung học, đã bị cô bé giống như hoa bách hợp này hấp dẫn, đã từng viết qua rất nhiều lá thư tình, nhưng mà anh biết rõ, thư tình của anh Ngải Giai Giai cũng không xem, bởi vì tất cả đều là Trần Tiểu Ngoạn xem, sau khi xem xong cô ấy liền ném đi.

Ngải Giai Giai tìm trong đầu người ‘Tăng Hải Lâm’ này, tuy ấn tượng rất mơ hồ, nhưng cảm giác lại có chút quen thuộc, hình như anh ta thật sự là bạn trung học của cô.

"Bạn học?". Tề Hiên khinh thường cười, mắt lạnh nhìn Tăng Hải Lâm, đối với người tự xưng là bạn học của Ngải Giai Giai rất không thân thiện.

Chỉ là một bạn học không quen mà thôi, có cái gì ghê gớm đâu, có thể Giai Giai sớm đã quên anh ta không còn một mống rồi.

"Ha ha, thực xin lỗi, ấn tượng của tôi rất mơ hồ, có thể là thời gian quá lâu, không nhớ gì cả". Ngải Giai Giai xấu hổ cười, không biết nên nói như thế nào.

Cô có thể cảm giác được Tề Hiên đang nổi nóng, đang tức giận, bởi vì tay cô bị anh dùng lực cầm lấy, bắt đầu phát đau.

"Đi". Tề Hiên lại cố trừng mắt liếc Tăng Hải Lâm, sau đó kéo tay Ngải Giai Giai đi ra ngoài.

"Chờ một chút, chờ một chút". Tăng Hải Lâm lại chặn đường đi của họ, sau đó lấy ra danh thiếp của mình, đưa cho Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai vừa vươn tay thì nhìn thấy Tề Hiên tức giận, không biết có nên cầm danh thiếp ở trước mặt cô hay không, trong lòng có chút sợ hãi.

Thiếu chủ đang tức giận, nếu như cô cầm danh thiếp của người này, thiếu chủ có phải là sẽ càng thêm tức giận không, nhưng mà không cầm, hình như rất không có lễ phép thì phải?

"Cầm đi, sau này có việc gì thì có thể liên lạc". Tăng Hải Lâm trực tiếp nhét danh thiếp vào trong tay Ngải Giai Giai.

"Cái này ——". Ngải Giai Giai cầm danh thiếp Tăng Hải Lâm nhét vào, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tề Hiên.

Thiếu chủ rất tức giận, cô có thể cảm giác được, nhưng cái danh thiếp này không phải cô muốn mà, là người này cố gắng nhét vào, cái này không liên quan đến cô.

Ngải Giai Giai tủi thân mà cúi đầu xuống, không biết nên làm sao bây giờ.

"Xong chưa, còn có việc gì không?". Tề Hiên mang theo tức giận và không kiên nhẫn

hỏi Tăng Hải Lâm.

"Nếu như hai người có thời gian, bây giờ chúng ta có thể tụ họp một chút, hôm nay tôi mời khách, mời hai vị ăn cơm, thế nào". Tăng Hải Lâm không biết sống chết mà đề nghị.

Nếu như không phải năm đó Ngải Giai Giai đột nhiên biến mất, có lẽ lúc này anh đã theo đuổi cô rồi, tuy hiện tại cô ấy có bạn trai, nhưng mà không sao, anh có thể cố gắng đoạt lấy.

"Ngại quá, bây giờ chúng tôi ngay cả một phút cũng không có, mời anh đừng ngăn chúng tôi nữa". Tề Hiên cảnh cáo Tăng Hải Lâm, sau đó kéo tay Ngải Giai Giai, vượt qua anh ta, trực tiếp đi đến cửa chính.

Lúc này đây Tăng Hải Lâm không có đi lên ngăn bọn họ lại nữa, nhưng mà nhìn bóng lưng Tề Hiên và Ngải Giai Giai, cười đắc ý.

Đồ anh thích, chưa từng có bỏ qua, cũng bởi vì năm đó Ngải Giai Giai biến mất không thấy, anh mới không có cơ hội theo đuổi cô ấy, hiện tại cô ấy lại xuất hiện, mặc kệ tình huống thế nào, cho dù cô ấy đã gả cho người đàn ông kia, anh cũng sẽ không buông tha.

Ngải Giai Giai chịu đựng tay bị nắm đau, cố gắng mà đi theo Tề Hiên, một bước của anh hai bước của cô, khiến cho cô phải cố hết sức.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai rất sợ hãi, rất bối rối, bởi vì là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh có vẻ tức giận như vậy, cho dù lúc anh và cha anh cãi nhau cũng không có tức giận như vậy, cho nên cô rất sợ.

Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai đến dưới một gốc cây không người, đột nhiên dừng bước, thở hỗn hển. Ngải Giai Giai vốn là bị Tề Hiên kéo đi, lại bởi vì anh đột nhiên dừng lại, khiến cho cô không kịp dừng bước, kết quả đập vào phía sau lưng của Tề Hiên.

"Ôi ——". Ngải Giai Giai đau đớn kêu một tiếng, kết quả tiếng kêu vừa xong, đã bị người chặn lại.

Là thiếu chủ đang hôn cô, chính là vì sao trong ngực hôn của thiếu chủ cô có thể cảm giác được hoảng sợ và bất an như vậy, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy trong ngực hôn của

thiếu chủ có sự bất an, hình như có chút táo bạo.

Chương 105: Không hiểu vì sao lạnh

Tề Hiên ôm chặt Ngải Giai Giai, thô bạo mà hôn cô, dường như rất sợ hãi, nhưng mà hình như cũng rất tức giận, đến khi biết cô sắp nghẹt thở, mới buông ra.

"Thiếu chủ, anh làm sao vậy?". Ngải Giai Giai cố gắng hít thở, cũng không quên quan tâm Tề Hiên.

Thiếu chủ đang run rẩy, chẳng lẽ là anh đang sợ cái gì sao?

"Giai Giai, đáp ứng anh, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng rời khỏi anh". Hai tay Tề Hiên ôm eo Ngải Giai Giai, đem trán của mình chống ở trên trán của cô, giọng nói mang theo một chút cầu xin.

Cho tới bây giờ anh chưa từng sợ hãi cái gì, nhưng mà lại rất sợ cô rời khỏi anh lần nữa, đặc biệt vì người đàn ông khác rời khỏi anh, kết quả này anh thật sự không tiếp nhận được.

"Thiếu chủ, về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, em cũng sẽ không rời khỏi anh, thật đó". Ngải Giai Giai rất khẳng định.

Có thể ở một chỗ với thiếu chủ là ước mơ của cô, cô sao có thể rời khỏi dễ dàng như thế?

"Vậy đem cái danh thiếp vừa rời người kia đưa cho em ném đi". Bộ dạng Tề Hiên có vẻ độc chiếm Ngải Giai Giai, giọng nói mang theo mệnh lệnh.

Anh không cho phép bất luận kẻ nào dòm ngó Giai Giai của anh, tuyệt đối không cho phép, cho dù đối phương là hoàng đế, anh cũng mặc.

"Được". Ngải Giai Giai cũng không vì giọng nói ra lệnh của Tề Hiên mà tức giận, ngược lại vui vẻ cười, đi đến thùng rác kê bên, đem danh thiếp chưa xem, không chút do dự ném vào, rồi trở về bên người Tề Hiên.

"Thiếu chủ, em ném rồi".

Mặc dù là thiếu chủ đang ra lệnh cho cô làm, có thể ở trong mắt người khác cảm thấy

đây là một loại chuyên chế, rất bá đạo, nhưng mà ở trong mắt cô, lại cảm thấy đây là biểu hiện thiếu chủ quan tâm cô, cô thích.

Tề Hiên hài lòng gật gật đầu, sau đó kéo Ngải Giai Giai đi, chậm rãi đi về phía trước.

Ngải Giai Giai thấy Tề Hiên cuối cùng không tức giận nữa, bản thân cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Thiếu chủ, chúng ta đi đến phía trước đi, chỗ đó hình như còn có một cửa hàng bán quần áo nữa đó".

"Không đi"- Tề Hiên quả quyết cự tuyệt.

Vừa nghe thấy cửa hàng bán quần áo anh liền chán ghét, vừa rồi cái nơi kia gọi ‘Cửa hàng Ái Chúng’ đã khiến cho anh chịu đủ rồi, anh cũng không muốn đến một nơi khác, lại xuất hiện một người giống như Tăng Hải Lâm, vậy chẳng phải là muốn anh tức chết sao.

"Nhưng mà anh không có quần áo để thay đổi, nếu không mua thì anh mặc cái gì đây?".

Xem ra thiếu chủ cũng có tính trẻ con, nhưng mà rất đáng yêu.

"Đây là việc nhỏ, chúng ta không cần phải hao tâm tổn trí. Anh sẽ gọi Nghiêm Chính Phong mang quần áo của anh đến, đi thôi, hiện tại em phải hẹn hò với anh". Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, bước đi thoải mái không có mục đích.

"Hẹn hò?". Ngải Giai Giai đối với cái từ này có chút xa lạ.

Lần đầu tiên cô hẹn hò với thiếu chủ hẳn là ở sáu năm trước, nhưng mà đó cũng là lần cuối cùng từ trước đến bây giờ, cô vẫn nhớ cảm giác hẹn hò với thiếu chủ khi đó.

"Đúng, chính là hẹn hò". Tề Hiên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, nắm tay Ngải Giai Giai đi về phía trước.

"Vâng, hẹn hò". Ngải Giai Giai cũng ngây ngốc mà cười, hai người cứ ấm áp như vậy mà bước đi ở trên đường tràn ngập đèn đêm, nghĩ về đối phương.

Nhưng mà danh thiếp bị Ngải Giai Giai ném vào thùng rác, sau khi bọn họ rời đi thì có một người xuất hiện, đem danh thiếp ở trong thùng rác cầm trở về.

Tăng Hải Lâm vẫn âm thầm đi theo Tề Hiên và Ngải Giai Giai, muốn biết chuyện của bọn họ, nhất là Ngải Giai Giai, anh đối với người phụ nữ này tràn ngập tò mò, ngoài ra còn một điểm quan trọng nhất là, anh yêu thích người phụ nữ này.

Tăng Hải Lâm nhìn danh thiếp của mình bị Ngải Giai Giai ném đi, lạnh lùng cười, anh có thể khẳng định, nhất định cô chưa có xem nội dung trên danh thiếp, tự nhiên không biết trên đó viết cái gì. Đã như vậy, thì trước hết không cho cô biết rõ, chờ sau khi anh thay đổi tình thế, mới nói cho cô biết, có lẽ sẽ tốt hơn.

Tăng Hải Lâm suy nghĩ một hồi, sau đó xé danh thiếp của mình đi, ném mảnh nhỏ vào thùng rác, sau đó đi về hướng ngược lại.

Anh vừa rời quá nóng vội, không để lại ấn tượng tốt với Ngải Giai Giai, từ giờ trở đi, anh nhất định phải thay đổi ấn tượng của anh ở trong lòng Ngải Giai Giai mới được, mặc dù không có phương thức liên lạc, nhưng mà anh biết rõ, bọn họ còn gặp lại.

Ngải Giai Giai đột nhiên cảm thấy phần lưng của mình truyền đến một hơi lạnh, khiến cho cô run lên.

Kỳ quái, bây giờ là tháng bảy, mặc dù là buổi tối, nhưng cũng không quá lạnh, vì sao cô lại cảm thấy lạnh buốt như vậy.

"Giai Giai, em lạnh sao?". Tề Hiên cảm thấy tay của cô hơi run rẩy, vì vậy dừng bước lại, quan tâm nhìn cô.

"Thiếu chủ, em không lạnh". Ngải Giai Giai nặn ra nụ cười, nhìn Tề Hiên.

Cô có thể cảm giác được, cái lạnh vừa rồi không liên quan đến thời tiết, nhưng mà lại không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy.

"Còn nói không lạnh, em xem tay của em cũng lạnh buốt rồi. Bây giờ là thời tiết tháng bảy, sao em lại rét run, ngã bệnh sao?". Tề Hiên lo lắng, vươn tay, kiểm tra cái trán của Ngải Giai Giai, xem có nóng lên hay không.

Không có phát sốt, nhưng mà vì sao tay của cô lạnh như băng thế?

"Thiếu chủ, em không sao, anh đừng quá lo lắng". Ngải Giai Giai nắm tay Tề Hiên, ở trước mặt anh cười rất vui vẻ, tỏ vẻ cô không có việc gì.

Cái lạnh vừa rồi có lẽ là do cô bị ảo giác thôi.

Lúc này Tề Hiên cảm giác được lòng bàn tay của Ngải Giai Giai bắt đầu ấm lại, mới bắt đầu cảm thấy yên tâm.

"Giai Giai, có cái gì bất thường nhất định phải nói, đừng gạt anh".

Anh lo cô sinh bệnh, và lo lắng cô giấu diếm mình bị bệnh, với tính cách của Giai Giai, một vài bệnh đau nhỏ sẽ không nói.

"Em đã biết, thiếu chủ, nhưng mà anh cũng phải nói cho em biết đó, mặc kệ là chuyện vui vẻ, trong lòng hoặc là thân thể, anh cũng đều phải nói cho em biết nha". Ngải Giai Giai ngây ngô cười, trong lời nói chứa nhiều sự quan tâm.

Mặc dù là nói như thế, nhưng mà quả thật nếu như thiếu chủ không hề muốn nói cho cô biết chuyện, cô cũng sẽ không hỏi, bởi vì cô biết rõ, thiếu chủ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

"Được, từ nay về sau chuyện gì chúng ta cũng không được gạt đối phương". Tề Hiên chạm cái mũi Ngải Giai Giai, cưng chiều mà đùa với cô.

"Đánh dấu". Ngải Giai Giai duỗi đầu ngón út ra, ý bảo ngoéo tay với Tề Hiên.

Tề Hiên nhìn bộ dáng cô giống như trẻ con, nhịn không được cũng như trẻ con, duỗi đầu ngón út của mình ra, móc với Ngải Giai Giai.

Tề Hiên nghĩ anh luôn rất nghiêm túc, thậm chí nghiêm túc đến đáng sợ, nhưng mà lại có thể có tính trẻ con như thế, thật sự là kỳ lạ.

"Được rồi, móc kéo qua rồi, từ nay về sau giữa chúng ta không thể có bất cứ chuyện gì gạt đối phương". Ngải Giai Giai hơi chút dùng sức kéo tay.

Tề Hiên gật gật đầu, đang muốn nói gì đó, lúc này điện thoại di động trong túi Ngải

Giai Giai đột nhiên vang lên.

Ngãi Giai Giai thu đầu ngón tay lại, nhìn hiển thị trên điện thoại: "Thiếu chủ, là Trần Tiểu Ngạo, em nhận điện thoại một lúc".

Tề Hiên mỉm cười với cô, để cho cô nghe.

Cô bé ngốc này, sẽ không phải trước khi nhận điện thoại và những chuyện khác đều nói với anh chứ!

Ngãi Giai Giai nhìn thấy Tề Hiên mỉm cười, vì thế ấn xuống nút trả lời, nhưng mà mới vừa nổi được, chợt nghe Trần Tiểu Ngạo nói liên tiếp không ngừng.

Chương 106: Tiểu Hiên bị bắt

Tề Hiên vốn đang đứng ở một bên, muốn chờ Ngải Giai Giai nói điện thoại, nhưng mà đột nhiên nghe tiếng kêu sợ hãi của cô, cũng khẩn trương theo.

"Cái gì?". Ngải Giai Giai nghe Trần Tiểu Ngoạn nói xong, vẫn còn khiếp sợ, run rẩy cầm lấy di động từ bên tai ra, trong mắt lộ vẻ bối rối.

"Giai Giai làm sao vậy?". Tề Hiên lo lắng nhìn cô.

Chuyện gì làm cho cô kinh hoàng sợ hãi như thế?

"Tiểu Hiên bị người bắt đi, Tiểu Ngoạn nói vừa rồi đột nhiên có rất nhiều người vọt vào trong nhà, bắt Tiểu Hiên đi, làm sao bây giờ?". Ngải Giai Giai gấp đến độ khóc lên.

Những người kia tại sao phải bắt con của cô đi, chẳng lẽ là bắt cóc sao? Không duyên không cớ như thế, ai bắt con của cô đi đây, nếu như là vì tiền, bọn cướp cũng nên biết rõ, các cô mới tới, vốn không có tiền!

"Giai Giai, đi, chúng ta lập tức trở về nhìn xem, đừng lo lắng, anh sẽ tìm Tiểu Hiên trở về". Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, rất nhanh mà đi trở về.

Nhìn thấy Ngải Giai Giai sốt ruột cùng đau lòng như thế, trong lòng của anh càng sốt ruột gấp trăm lần. Con trai mất tích, anh cũng rất lo lắng, nhưng mà Giai Giai đau lòng, cũng khiến cho anh đau lòng.

Chỉ có hai người bắt Ngải Tiểu Hiên đi, một người chính là Tề Hùng, còn có một người chính là Diệp Tầm Phương, nếu như không phải hai người bọn họ, anh thật là không nghĩ ra được còn có ai bắt Ngải Tiểu Hiên đi, hơn nữa còn là công khai xông vào trong nhà trói người đi, đây cũng quá lớn mật rồi.

Ngải Giai Giai không nói nhiều, bằng tốc độ nhanh nhất đi theo bước chân của Tề Hiên, vọt vào trong nhà.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu, bộ dạng có vẻ đau lòng khổ sở, trên cánh tay của cô rõ ràng có vết thương, đây cũng là bị vật cứng đánh vào.

"Tiểu Ngoạn, cậu làm sao vậy?."

Ngãi Giai Giai vừa xông vào cửa liền muốn hỏi chuyện của Ngãi Tiểu Hiên, nhưng nhìn thấy cả người Trần Tiểu Ngoạn bị thương, thì cố gắng nhịn xuống nóng ruột vào trong lòng, quan tâm nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

Trần Tiểu Ngoạn từ từ ngẩng đầu, vết nước mắt trên mặt, vừa nhìn cũng biết đã khóc.

"Trời ạ, Tiểu Ngoạn, ai đánh cậu thành như vậy". Ngãi Giai Giai kinh hoàng ngồi vào bên cạnh Trần Tiểu Ngoạn, không dám đụng vào thân thể của cô ấy, lo sợ làm cô ấy đau.

Trần Tiểu Ngoạn vừa ngẩng đầu lên, Ngãi Giai Giai liền đã thấy mặt cô ấy xưng phù lên, khóe miệng còn có vết máu.

"Giai Giai, xin lỗi". Trần Tiểu Ngoạn ôm Ngãi Giai Giai khóc rống.

Cô thật sự vô dụng, không có thể ngăn cản những người kia mang Ngãi Tiểu Hiên đi.

"Tiểu Ngoạn, đừng khóc, nói cho mình biết chuyện gì xảy ra?". Ngãi Giai Giai cũng dịu dàng ôm cô, vừa dụ dỗ vừa hỏi.

Có thể đánh Tiểu Ngoạn thành như vậy, chắc hẳn thực lực đối phương nhất định rất mạnh.

"Sau khi hai người đi không lâu, thì có người tới nhấn chuông cửa, vì vậy mình đi mở cửa, kết quả cửa vừa mở ra, liền vọt vào đến năm sáu tên đàn ông cao to, trong tay còn cầm côn (côn dùng để luyện võ), cái gì cũng không nói mà bắt đầu đánh người, mỗi tên đều là trải qua huấn luyện đặc biệt, mình đánh không lại bọn họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đánh Tiểu Hiên gãy xiêu mang đi". Trần Tiểu Ngoạn vì chính mình không thể bảo vệ tốt cho Ngãi Tiểu Hiên mà hổ thẹn.

"Tiểu Ngoạn, đây không phải lỗi của cậu, cậu đừng tự trách, thương thế của cậu cũng không nhẹ, nếu không trước tiên đi bệnh viện đi"- Ngãi Giai Giai an ủi cô.

Tiểu Hiên đã bị bắt đi, Trần Tiểu Ngoạn cũng không biết cô đi nơi nào, hỏi nhiều cũng vô dụng, hơn nữa trên người Trần Tiểu Ngoạn đều là vết thương, khiến cho cô rất

đau lòng. Tuy con trai bị bắt đi cô cũng rất nóng ruột, nhưng mà người chị em này theo cô mười năm cũng không thể mặc kệ!

"Chút vết thương ấy không có đáng ngại, mọi người vẫn là ngấm lại kế tiếp nên làm như thế nào cứu Tiểu Hiên đi, đối phương hình như có lai lịch không tệ". Trần Tiểu Ngoạn nhin xuống đau đớn trên thân thể, cố gắng nặn ra nụ cười.

Cô là người luyện võ, bị thương là rất bình thường, không có gì lớn, nghỉ ngơi một hai ngày là khỏe rồi.

Tề Hiên vẫn không có lên tiếng, lấy điện thoại di động ra, sau đó gáy số điện thoại của Nghiêm Chính Phong: "Lập tức chạy tới". Nói xong liền cúp điện thoại.

"Thiếu chủ, anh đang gọi cho ai vậy, là tìm người cứu Tiểu Hiên sao?"- Ngải Giai Giai nghi vấn.

"Gọi người đưa Trần Tiểu Ngoạn đi bệnh viện, em có chứng sợ bệnh viện, tự nhiên sẽ không để cho em đi, anh cũng sẽ lo lắng".

Tề Hiên vừa mới nói xong, Trần Tiểu Ngoạn liền lập tức đứng lên, cự tuyệt: "Không cần, thật sự không cần, tôi chỉ bị vết thương nhỏ mà thôi, không cần đi bệnh viện".

"Chẳng lẽ cô cũng có chứng sợ bệnh viện ư, người bị thương nên nghe lời". Tề Hiên dùng giọng điệu ra lệnh nói với Trần Tiểu Ngoạn, gần như là đang ra lệnh cô đi bệnh viện.

Trần Tiểu Ngoạn bị khí thế của Tề Hiên sợ tới mức không dám nói tiếp nữa, chỉ có thể cúi đầu đáp ứng.

Ông trời, hiện tại rốt cuộc cô biết cái gì gọi là khí phách vương giả rồi, nhìn qua TV tất cả những cái đó đều là giả dối, khiến cho người ta không cảm thấy sợ hãi, nhưng mà thật sự khí phách vương giả đang ở trước mặt mình, cô lại sợ tới mức cái rắm cũng không dám thả một cái.

"Thiếu chủ, vậy còn anh, anh muốn đi nơi nào?". Ngải Giai Giai lo lắng nhìn Tề Hiên.

Với tính cách của thiếu chủ, nhất định là sẽ đi liều mạng, cô phải đi theo anh.

"Anh trở về một chuyến, nếu như Tiểu Hiên thật sự là bị ba của anh bắt đi..., vậy không có gì nguy hiểm, dù sao Tiểu Hiên là cháu của ông ấy, nếu như là bị Diệp Tâm Phương bắt đi, thì chuyện hơi phiền toái".

Diệp Tâm Phương người đàn bà này, tâm địa như rắn rết, ra tay lại độc ác, nếu như Tiểu Hiên thật sự trên tay cô ta, vậy thì phiền toái.

"Em đi với anh". Ngải Giai Giai dùng một loại ánh mắt kiên cường nhìn Tề Hiên, biểu lộ quyết định của mình.

Trước kia cô luôn ngoan ngoãn nghe lời của thiếu chủ, lúc này, mặc kệ như thế nào cô nhất định phải đi cùng anh.

"Giai Giai, em nên ở nhà ——". Tề Hiên vừa mới nói một nửa đã bị Trần Tiểu Ngoạn cắt đứt.

"Tốt nhất anh nên mang cô ấy đi cùng, miễn cho lát nữa lại có một đám người bắt Giai Giai đi".

Những người này xem ra cũng không phải là người tốt, vốn cũng không cố kỵ quá nhiều, tự tiện xông vào nhà dân với bọn họ mà nói chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Lời nói của Trần Tiểu Ngoạn nhắc nhở Tề Hiên, nơi này cũng không an toàn, cho nên anh không thể để Giai Giai ở chỗ này một mình.

"Được, Giai Giai em đi theo anh".

Lúc này Nghiêm Chính Phong vừa vặn đuổi tới, gõ cửa bước đi vào.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy Nghiêm Chính Phong đi tới, cơn tức không có lại từ đâu bốc lên, căm ghét nhìn anh.

"Thiếu chủ, xảy ra chuyện gì, sao loạn như vậy?". Nghiêm Chính Phong nhìn thấy lộn xộn trong phòng, giống như có dấu vết đánh nhau.

"Cậu đưa Trần Tiểu Ngoạn đi bệnh viện, giao cô ấy cho cậu, Giai Giai, chúng ta đi".

Tề Hiên nhìn thấy Nghiêm Chính Phong đến, lập tức ra lệnh, sau đó kéo Ngải Giai Giai đi ra ngoài.

"Ai ——". Trần Tiểu Ngoạn muốn gọi Tề Hiên và Ngải Giai Giai trở về, đuổi Nghiêm Chính Phong đi, đáng tiếc hai người bọn họ đi quá nhanh, dù cho nghe được tiếng la của cô cũng không có quay đầu lại.

Nghiêm Chính Phong nhìn Trần Tiểu Ngoạn bị thương, trong lòng đã rất buồn bực, thật sự hận không thể đem những tên đánh cô ấy bị thương ra sức đánh lại.

Thật là kì quái, anh cùng cô gái này là kẻ thù không đội trời chung, anh làm sao lại vì cô tức giận bất bình?

"Đi thôi, đi bệnh viện". Thái độ Nghiêm Chính Phong rất lạnh lùng, sau đó đi tới cửa.

"Tôi mới không cần đi với anh!". Trần Tiểu Ngoạn ngồi trở lại trên ghế sa lon, không muốn đi cùng Nghiêm Chính Phong.

Nghiêm Chính Phong dừng bước lại, mặt không biểu tình nhìn Trần Tiểu Ngoạn một lát, sau đó trực tiếp đi qua, ôm ngang cô.

Tính tình của cô gái này anh còn không biết sao, cho dù chết cô ấy cũng sẽ không cùng anh đi bệnh viện, cho nên đành phải trực tiếp ôm người đi, như vậy bớt việc lại tốn ít thời gian.

"A ——, cho tôi xuống". Trần Tiểu Ngoạn vẫn thoá mạ Nghiêm Chính Phong liên tục, chỉ tiếc mặc kệ cô mắng như thế nào, vẫn bị người nào đó bế ra xe, đưa đi bệnh viện.

Chương 107: Nguyên nhân đè nén

Tề Hiên mang theo Ngải Giai Giai trực tiếp vọt tới chỗ ở của Tề Hùng, đập cửa mà vào.

Phanh —— một tiếng, khiến mọi người ở trong phòng sợ hết hồn, Ngải Giai Giai cũng bị khí thế kinh khủng này của Tề Hiên hù dọa.

Tề Hùng đang dùng cơm, nghe tiếng đập cửa, lập tức ngẩng đầu, nhìn xem là ai vô lễ như thế, khi thấy người trước cửa là Tề Hiên thì bộ dạng có vẻ không quan tâm tiếp tục ăn cơm của mình.

Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, chính là đi nhanh vào, trực tiếp đi đến trước mặt Tề Hùng, giận dữ nhìn ông ta: "Tiểu Hiên đâu rồi, có phải là ông bắt thằng bé đi không?".

Bộ dạng Tề Hùng vốn là ra vẻ không quan tâm, nhưng nghe những lời này của Tề Hiên thì cũng sốt ruột theo, thả dao nĩa trong tay ra, đứng lên, sốt ruột nhìn Tề Hiên: "Cháu của ba làm sao vậy?".

Ngải Giai Giai nhìn thấy bộ dạng Tề Hùng sốt ruột, trong nội tâm có một chút xuyên qua, hơn nữa có một loại cảm giác, Tiểu Hiên không phải là ông ấy bắt đi.

Tề Hùng khẩn trương vì Tiểu Hiên như thế, chắc hẳn là rất quan tâm nó, thật tốt, Tiểu Hiên có ông nội yêu thương.

"Ông nói, có phải là ông cho người bắt Tiểu Hiên đi không?". Bộ dạng Tề Hiên ra vẻ chất vấn, vốn không để vào mắt sự khẩn trương của Tề Hùng.

"Ba là người như vậy sao, ba lại kêu người bắt cháu của mình sao?". Tề Hùng cũng tức giận đến điên rồi, cùng Tề Hiên âm ỉ.

"Thiếu chủ, em tin tưởng, không phải ba của anh bắt Tiểu Hiên đi". Ngải Giai Giai cố lấy dũng khí, kéo Tề Hiên lại.

Cô không muốn nhìn thấy thiếu chủ cùng cha của mình lại cãi nhau, mỗi lần nhìn cha con bọn họ cãi nhau, lòng của cô liền đau, cô cảm thấy bọn họ là bởi vì cô mới cãi nhau, cô không muốn tiếp tục phá hư cảm tình giữa cha con họ.

"Giai Giai, em không biết ông ta đâu, ông ta là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn". Trong mắt Tề Hiên lóe lên tia đau buồn, nhưng mà đã thu trở về rất nhanh.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai đau lòng nhìn anh, không biết nên nói như thế nào.

Cô biết rõ thiếu chủ lại nhớ tới chuyện cũ trước kia rồi, bởi vì mẹ chết đi, anh hận cha mình mấy chục năm nay, loại đau khổ này người ngoài thì không thể hiểu được.

"Tề Hiên, chẳng lẽ cha con chúng ta thì không thể ngồi xuống nói chuyện một chút cho tốt ư, con muốn mỗi lần đều phải cãi nhau với ba mới vui có phải không?".

Năm đó vì một chút sơ sẩy, tạo thành bi kịch hôm nay, ông không trách Tề Hiên, nhưng mà lại rất đau lòng.

"Tôi với ông không có gì để nói, ông mau giao Tiểu Hiên ra đây, nếu không tôi sẽ cho Tề thị sụp đổ"- Tề Hiên uy hiếp Tề Hùng.

Anh biết ba mình rất quan tâm Tề thị, vì Tề thị, ông ấy tình nguyện hy sinh vợ con của mình, hy sinh hạnh phúc của con ông.

Tề Hùng bởi vì những lời này của Tề Hiên, nổi giận mà vỗ bàn.

Phanh —— một tiếng, Ngải Giai Giai sợ tới mức nhảy dựng, sau đó sợ hãi nhìn anh, tiếp theo lại nhìn thấy Tề Hiên vẫn còn phần nộ, cô cảm thấy hình như mình dư thừa ở trong này, một chút tác dụng cũng không có, không thể ngăn cản cha con bọn họ cãi nhau.

"Tề Hiên, ba là ba của con, đây là thái độ con trả lời đối với ba mình sao?".

Cơ tức của Tề Hùng cũng không nhỏ hơn Tề Hiên, hai người đều nổi trận lôi đình.

"Vậy ông phải tự hỏi mình trước, ông có phải là một người cha đáng cho tôi tôn kính hay không, ông có phải một người chồng đúng nghĩa hay không?".

Vì Tề thị, ông ấy có thể hy sinh vợ con của mình, vì Tề thị, ông buộc anh lấy Diệp Tâm Phương, cho tới bây giờ, Tề thị đã phát triển vững chắc, ông dùng cái gọi là dòng

dối ấy, buộc anh đi lấy Diệp Tâm Phương, người cha như vậy, làm sao anh có thể tôn kính.

"Nói đi nói lại, cũng bởi vì chuyện năm đó mà con trách ba". Bộ dạng Tề Hùng có vẻ rất tiếc, cơn tức giảm không ít.

Kỳ thật tính cách của Tề Hiên và ông đều bướng bỉnh như vậy, thật không hổ là cha con.

"Chẳng lẽ tôi không nên tức giận ư, đừng nói đến chuyện này, hôm nay tôi đến không phải cãi với ông chuyện năm đó, Tiểu Hiên đâu?". Tề Hiên lúc này mới cảm thấy bọn họ đều dời đi vấn đề chính.

"Ba nói rồi, Tiểu Hiên không phải ba bắt đi, con tin cũng được, không tin cũng được, ba nói không có là không có". Tề Hùng ném những lời này, đi đến trên ghế sa lon, nghiêm chỉnh mà ngồi xuống.

"Ông ——". Tề Hiên rất tức giận, muốn xông qua tiếp tục âm ỉ với Tề Hùng, nhưng bị Ngải Giai Giai kéo lại.

"Thiếu chủ, trước tiên anh đừng tức giận, có lẽ Tiểu Hiên thật sự không phải là bác Tề mang đi đâu, đừng để cho chính mình lại tiếc nuối".

Nếu như Tiểu Hiên thật sự không phải do Tề Hùng bắt đi, mà thiếu chủ vẫn nói oan Tề Hùng như thế, chờ sau khi hiểu rõ sự tình, thiếu chủ làm như thế nào đối mặt với cha của mình?

"Cô bé, tôi biết cô tồn tại mười năm, nhưng mà hôm nay lần đầu tiên lại nghe được cô gọi tôi bác trai, cảm giác cũng không tệ lắm". Tề Hùng mỉm cười với Ngải Giai Giai.

Cho tới bây giờ ông chưa nói qua cô bé này không tốt, chỉ là Tề Hiên vẫn cho là như vậy mà thôi.

"Bác trai, nếu như bác có tin tức của Tiểu Hiên, xin nói cho chúng tôi biết được không?". Ngải Giai Giai hơi cúi đầu với Tề Hùng, rất lễ phép mà khẽ cười, như là hành lễ với một người bậc trên vậy.

"Em không cần lễ phép đối với loại người như ông ta làm gì, hừ ——". Tề Hiên bởi

vì thái độ rất khêm tốn của Ngải Giai Giai với Tề Hùng, lại sinh ra một sự tức giận không rõ ngọn nguồn, sau đó buông tay Ngải Giai Giai ra, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai kinh hoàng mà hô một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng mà lại cảm thấy đi như vậy rất không lễ phép, vì vậy quay người lại, hơi cúi đầu với Tề Hùng, lúc này mới đuổi theo.

Tề Hùng mỉm cười, hài lòng gật gật đầu.

Lúc Ngải Giai Giai đuổi theo ra ngoài cửa, Tề Hiên chạy xuống lầu, hơn nữa lên xe, trực tiếp đóng cửa xe lại, ở bên trong tức giận.

Giai Giai vẫn luôn đứng ở bên anh, vì sao hôm nay anh cảm thấy Giai Giai đứng ở bên cha anh chứ, anh tình nguyện cô không lên tiếng, không nói lời nào, cũng không nguyện ý thấy bộ dáng cô một mực cung kính với Tề Hùng như vậy, bởi vì người đó không đáng để người khác tôn kính như thế.

"Thiếu chủ, anh mở cửa ra đi". Ngải Giai Giai vỗ cửa sổ xe, vội vàng mà gào thét.

Tề Hiên liếc nhìn cô, sau đó dời tầm mắt đi.

Anh cưng chiều cô yêu cô như vậy, vì sao cô muốn đứng ở bên Tề Hùng, nói chuyện giúp ông ta, anh chỉ cần cô ngoan ngoãn ở bên người anh là được rồi, vì sao cô lại thay đổi lập trường, vì sao?

Bởi vì Ngải Giai Giai cung kính với Tề Hùng, khiến cho anh cảm thấy giống như mình bị người ta phản bội.

Tề Hiên càng nghĩ càng giận, liều mạng đánh lên vô lăng xe.

"Thiếu chủ, đừng đối đãi chính mình như vậy được không?". Ngải Giai Giai vừa đau lòng vừa sốt ruột, ra sức hô, nhưng mà cô không biết Tề Hiên ngồi ở bên trong có nghe được lời cô nói hay không.

Thiếu chủ tức giận, cô nên làm như thế nào thiếu chủ mới có thể nguôi giận, cô đứng là ngốc, làm chuyện gì cũng phạm sai lầm.

Tề Hiên vốn định mở cửa xe, để cho Ngải Giai Giai vào, nhưng mà không biết vì sao, tức giận trong lòng càng lúc càng lớn, thế là chân của anh lại nhấn ga, kết quả một mình lái xe đi.

Chương 108: Vì sao anh tức giận

Sau khi xe khởi động, Tề Hiên theo bản năng khống chế tốc độ xe tốt, xe từ từ đi phía trước, trong lòng gào thét mau dừng lại, nhưng lại vẫn không có làm như thế nào.

Ngãi Giai Giai vượt cửa sổ xe, chạy theo xe, không ngừng hô.

"Thiếu chủ —— thiếu chủ ——".

Chính là sau khi chạy một đoạn đường ngắn, cô cũng đã chạy hết nổi rồi, mệt mỏi ngồi lên trên mặt đất, vừa thở, vừa khóc.

"Thiếu chủ ——".

Trước kia cô cũng chỉ nhìn thấy thiếu chủ tức giận người khác, nhưng mà lúc này đây, thiếu chủ tức giận cô, lòng của cô đau quá, cô không biết mình đã làm sai điều gì, khiến cho thiếu chủ tức giận như vậy, cô biết mình ngốc, nhưng mà lại không biết mình ngốc như vậy, thiếu chủ tức giận cái gì cô cũng không biết.

Tề Hiên lái xe đi về phía trước, lái xe đến trên đường cái, vừa lái xe vừa nổi giận mà đánh tay lái.

"Đáng giận, cô gái ngốc này tại sao phải nói chuyện giúp Tề Hùng, vì sao?".

Giai Giai luôn rất ngoan ngoãn, ở bên cạnh anh đều rất nghe lời, vì sao hôm nay lại đi nói chuyện giúp Tề Hùng, vì sao, mặc kệ cô nói gì, chỉ cần là giúp Tề Hùng, anh rất không thích.

"Shift——". Trong lòng Tề Hiên vùng vẫy một lúc, ngay lúc đó đột nhiên phanh lại, dừng xe ở ven đường, ngồi ở trên ghế lái, không ngừng nổi giận, nhớ lại bộ dáng một mực cung kính vừa rồi của Ngãi Giai Giai với Tề Hùng, cơn tức một chút cũng không có giảm bớt, ngược lại gia tăng lên.

Nhưng mà anh đi như thế, thì Giai Giai làm sao?

Một hồi tức giận, một hồi lo âu, làm cho anh bức bối vô cùng, chỉ có thể ra sức mà đánh tay lái.

Ngãi Giai Giai ngồi dưới đất, khóc một lúc, cũng không có người để ý tới cô, người trên đường đi tới đi lui, tuy đều liếc nhìn cô, nhưng lại không có bất kỳ ai dừng bước lại, quan tâm cô một câu.

Đối với cái loại tình huống này, Ngãi Giai Giai cũng không thèm để ý, trong lòng chỉ nhớ Tề Hiên, suy nghĩ tại sao anh lại tức giận cô?

"Thiếu chủ ——".

Cô nên làm sao mới có thể khiến cho thiếu chủ không tức giận?

Ngãi Giai Giai ngẩng đầu, nhìn ánh sao lấp lánh trong đêm trên đường phố, rất xa vời.

Cô là một người mù đường, vốn không biết rõ đường về nhà, hơn nữa trên người cũng không có tiền, cô nên làm cái gì bây giờ đây, hiện tại chỉ có gọi điện thoại cho Trần Tiểu Ngoạn, bảo cô ấy tới đón cô.

Mỗi lần gặp phải khó khăn, cô sẽ tìm Trần Tiểu Ngoạn hỗ trợ, nhưng mà cô biết rõ, Tiểu Ngoạn cũng là phụ nữ, một ngày nào đó cô ấy cùng người đàn ông yêu mến mình rời khỏi cô, đến lúc đó, cô sẽ tìm ai giúp đỡ?

Ngãi Giai Giai lấy điện thoại di động trong túi ra, ngần người với điện thoại một lúc, cuối cùng quyết định vẫn là gọi điện thoại cho Trần Tiểu Ngoạn. Khi cô đang tìm dây số của Trần Tiểu Ngoạn thì kết quả đột nhiên một người vọt ra, hung hăng đẩy cô một phen, sau đó đoạt điện thoại đi.

"A ——". Ngãi Giai Giai bị đẩy ngã trên mặt đất, đau đớn mà kêu một tiếng, cục đá nhỏ trên mặt đất cửa vào bàn tay của cô nhiều vết thương, vết thương tuy không lớn, nhưng mà rất đau, những vết máu nhỏ từ từ xông ra.

Ngãi Giai Giai cố gắng đưa tay lên tới bên miệng, thối hơi một chút, dùng cái này để giảm bớt đau đớn.

Thì ra cô không chỉ là người ngu ngốc, còn là một người xui xẻo, không đến vài ngày, liên tục bị đoạt hai lần, lần đầu tiên có con của cô lấy lại được đồ, lần thứ hai thì sao, chỉ sợ không có ai giúp cô.

Trên người vốn là không có tiền, liền điện thoại duy nhất cũng bị đoạt, thiếu chủ cũng không cần cô, Tiểu Hiên cũng không thấy, bây giờ rốt cuộc cô còn có thể làm cái gì, cô còn có cái gì?

Ngãi Giai Giai lạnh lùng cười, bất đắc dĩ mà lắc đầu, ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng không biết đang nhìn cái gì, nước mắt giàn dụa, hai mắt sưng đỏ, ánh mắt đờ đẫn, rất giống một búp bê bằng sứ không biết tức giận.

Ầm ầm —— lúc này bầu trời sấm vang một hồi, tiếng vang này, làm cho người trên đường bước nhanh hơn, tìm nơi trốn đi, vốn đường cái náo nhiệt, không đến một hồi thì trở nên rất vắng lạnh.

Ầm ầm —— lại một trận nổ, không lâu chính là mưa to tầm tã.

Trời mưa, ông trời vào lúc này mà mưa, vì sao? Ông trời tại sao muốn cô ở thời điểm bất lực như thế lại đổ mưa, chẳng lẽ là vì cô khóc sao?

Ngãi Giai Giai không có tránh mưa, vẫn ngồi dưới đất, nhìn lên bầu trời, để cho mưa đánh lên trên mặt của cô, hai mắt nhắm lại, cảm thụ mưa lạnh như băng.

Nhưng cho dù nước mưa lạnh, cũng không bằng lòng cô giờ này khắc này lạnh, mất hết ý chí, hình dung đúng loại cảm giác hiện tại này của cô.

Ngãi Giai Giai mặc mưa xối ở trên người cô, ở trong mưa cười khổ, nước mắt đi theo cùng mưa, không ngừng chảy xuống từ trên mặt, khiến cho cô phân không ra đâu là nước mắt, đâu là mưa?

Đột nhiên, mưa không đánh tới trên người của cô nữa, cô cho rằng hết mưa rồi, nhưng mà cách đó không xa, vẫn còn có giọt mưa lớn như hạt đậu không ngừng từ phía trên rơi xuống, vì vậy ngẩng đầu lên nhìn.

Thì ra trên đầu cô xuất hiện một cái ô lớn màu đen, mà chủ nhân của cái ô lại tự xưng là bạn học của cô Tăng Hải Lâm.

"Giai Giai, làm sao một mình em ở nơi này, mưa lớn như vậy, xối em như vậy, sẽ sinh bệnh đó". Tăng Hải Lâm vừa che dù, vừa ngồi xổm xuống, muốn nâng Ngãi Giai Giai dậy.

Ngãi Giai Giai không đứng dậy, vươn tay gỡ tay anh ta đặt ở trên cánh tay cô ra.

"Xin anh thả tôi ra".

Thiếu chủ không thích người này, cho nên cô không muốn cùng người này có bất kỳ giao du nào.

"Giai Giai, bạn trai em đâu rồi, anh ta làm sao có thể để em một mình ở nơi này, mau đi theo anh đi, cơn mưa này rất lâu mới ngừng". Tăng Hải Lâm không buông, tay bị lấy ra rồi, nhưng mà lại trả về.

"Tôi bảo là anh thả tôi ra". Ngãi Giai Giai rất mãnh liệt rống to với Tăng Hải Lâm, lần nữa lấy tay anh ta ra.

"Anh sẽ mặc kệ không tha em, em bị xối như vậy, nhất định sẽ sinh bệnh, đi, mau theo anh đi". Tăng Hải Lâm dùng sức, thật sự chỉ muốn kéo Ngãi Giai Giai lên.

"Anh thả tôi ra, tôi bảo là anh thả tôi ra, không cho phép đụng tới tôi". Ngãi Giai Giai bị kéo lên, cố gắng hất Tăng Hải Lâm ra, sau đó đi ra khỏi cây dù của anh ta, tiếp tục để cho mưa xối đánh cô.

"Giai Giai, nhà của em ở đâu, anh đưa em trở về". Tăng Hải Lâm đuổi kịp cô, bung dù che cho cô.

"Không cần anh lo, không cho phép theo tôi". Ngãi Giai Giai dùng giọng ra lệnh Tăng Hải Lâm, sau đó đi lung tung ở trên đường cái, cũng không biết chính mình đi tới đâu.

Tăng Hải Lâm rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo cô, cùng cô bảo trì khoảng cách xa ba bước.

Người tránh mưa ở một bên nhìn một màn Ngãi Giai Giai và Tăng Hải Lâm ở trong mắt, tất cả mọi người cho bọn họ là một đôi tình nhân, đang cãi nhau!

Tề Hiên ngồi ở trong xe, nhìn mưa bên ngoài, trong lòng rất lo lắng, cũng rất sốt ruột.

Thời tiết vừa rồi khá tốt, nói như thế nào đã có mưa xuống, Giai Giai một mình ở bên ngoài, không biết hiện tại cô ấy thế nào, có thể tìm nơi tránh mưa hay không?

"Đáng ghét ——". Tề Hiên tức giận nửa ngày, cuối cùng đánh không lại nổi lo lắng và bất an ở trong lòng, vì vậy lái xe trở về, trở về tìm Ngải Giai Giai.

Cái cô gái ngốc này, có lẽ bây giờ còn không nghĩ ra tại sao anh tức giận rồi, nhưng mà anh vì chút chuyện ấy mà giận dữ cô, hình như là hơi quá đáng.

Chương 109: Có chút áy náy

Lúc Tề Hiên lái xe trở về thì đã nhìn không thấy bóng dáng Ngải Giai Giai, hiện tại anh đã không còn tâm tư để tức giận, chỉ có lo lắng thôi.

Anh sao có thể đáng ghét như vậy, cứ như vậy mà vứt bỏ cô lại, nếu như Giai Giai xảy ra chuyện gì, nhất định anh sẽ căm hận mình cả đời.

Lại nghĩ tới Ngải Giai Giai là người mù đường, trên người lại không tiền, trong lòng Tề Hiên càng nóng nảy hơn, vừa rồi bởi vì tức giận, lại không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà bây giờ mới nghĩ đến, đã quá muộn.

Tề Hiên trở lại chỗ ở của Tề Hùng, vẫn là trực tiếp vọt vào, đi đến trước mặt Tề Hùng, chất vấn: "Giai Giai có ở chỗ của ông hay không?".

Giai Giai và anh tách ra cách nơi này không xa, cho nên rất có thể cô ấy trở lại nơi này.

"Tề Hiên, hôm nay ba rất không hài lòng hành vi của con, đầu tiên là đến chỗ của ba tìm con trai con, hiện tại lại chạy đến chỗ của ba tìm người phụ nữ của con, hoài nghi ba bắt Tiểu Hiên đi cũng còn có lý, nhưng mà Ngải Giai Giai, ba có lý do gì bắt cô ta đi". Tề Hùng nổi giận mà bắt bẻ lại Tề Hiên.

Cơn tức vừa mới tiêu tan được một lúc, đứa con bất hiếu này lại chọc tức ông, nó rốt cuộc muốn thế nào?

"Nhưng mà ——". Tề Hiên dừng lại, vốn không biết cãi lại thế nào.

Đúng vậy, bắt cóc Tiểu Hiên, cha anh là đáng nghi nhất, nhưng mà Giai Giai, thì không có khả năng.

"Tôi là muốn hỏi, Giai Giai mới rồi có trở về tìm ông hay không?". Tề Hiên xấu hổ hỏi, không muốn nhìn thẳng Tề Hùng.

Nhiều năm tức giận như thế, đây là lần thứ nhất anh nói chuyện cùng cha của mình như thế, cho nên cảm thấy rất xấu hổ.

"Không có, sau khi con đi nó cũng chạy ra ngoài theo con, con sẽ không phải vì con bé gọi ba một tiếng bác trai mà cùng nó cãi nhau chứ?". Bộ dạng Tề Hùng ra vẻ chất vấn, nhìn Tề Hiên.

Tề Hiên thật sự hận ông đến tận xương như vậy ư, ngay cả người phụ nữ của mình gọi ông một tiếng bác trai cũng không cho?

"Chuyện không liên quan đến ông". (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Giọng nói của Tề Hiên rất lạnh lùng, sau đó xoay người, tính đi ra ngoài.

"Tề Hiên, nếu ba đáp ứng cho con được lấy Ngải Giai Giai, điều kiện tiên quyết chính là nó phải thông qua khảo hạch của ba, nhưng trước khi chưa có thông qua khảo hạch, các con mà gây náo loạn, đến lúc đó đừng trách ba lại bức con lấy Diệp Tầm Phương"- Tề Hùng cảnh cáo Tề Hiên.

Ngay lúc này Ngải Giai Giai gọi ông một tiếng bác trai, khiến cho ông cảm thấy ấm áp, giọng nói của nó tốt, điệu bộ như Tề Ngữ Ti, càng nghe càng khiến cho người thoải mái.

Tề Hiên nghe những lời này của Tề Hùng, đứng ở tại chỗ, đứng yên một hồi, sau đó lại tiếp tục đi tới cửa.

Khảo hạch, quý biết rõ khảo hạch của ông ta là cái gì, nếu như là loại vấn đề làm khó dễ người, thần tiên cũng không thông qua khảo hạch của ông ta.

Tề Hiên không để những lời này của Tề Hùng ở trong lòng, bởi vì anh tuyệt đối không tin tưởng Tề Hùng sẽ cho Ngải Giai Giai cơ hội, như vậy thì đến lúc đó sẽ lấy cớ đá Ngải Giai Giai văng ra mà thôi.

Tề Hiên đi rồi, Tề Hùng vẫy tay với hai người sau lưng.

"Hội chủ, có gì dặn dò?".

"Các người phái một ít anh em đi ra ngoài, lên tìm Ngải Giai Giai, tìm được rồi hãy đưa nó về nơi này".

Người đã già, lúc nhớ lại sự việc năm đó sẽ cảm thấy mình làm sai, nhưng mà lúc muốn đền bù, lại một chút cơ hội cũng không có, có lẽ ông nên ngẫm lại, con đường sau

này nên đi như thế nào.

"Vâng". Hai người nghe xong mệnh lệnh của Tề Hùng, không để ý mưa to phía ngoài, vẫn đi thi hành mệnh lệnh.

Tề Hiên mạo hiểm mưa to, đi loạn trên đường cái, cái ô cũng không dùng, vừa đi vừa nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng người quen thuộc, tìm cũng đã lâu, vẫn tìm không thấy.

Ngải Giai Giai biết rõ Tăng Hải Lâm vẫn đi theo cô, vì vậy bước nhanh hơn, trông thấy đường thì bước đi, cũng không biết mình đang đi tới nơi nào, một lòng chỉ muốn bỏ qua cái người theo đuôi đằng sau, nhưng mà đi mệt rồi, vẫn không vứt bỏ được anh ta, hơn nữa đầu của cô cũng bắt đầu mơ màng, thân thể quá lạnh, vừa rồi da tay trầy bị mưa giội, không cảm thấy đau, nhưng mà lúc này, đột nhiên trở nên đau quá.

"Giai Giai, em đừng đi như vậy nữa". Tăng Hải Lâm thật sự là nhịn không được, chạy đến phía trước Ngải Giai Giai, ngăn cản đường đi của cô.

"Tránh ra". Ngải Giai Giai cố gắng khiến cho mình thanh tỉnh, ra lệnh cho Tăng Hải Lâm.

Cô không thể ngã xuống ở trước mặt Tăng Hải Lâm, nếu như bị thiếu chủ biết được, thiếu chủ sẽ càng tức giận hơn, cho nên tuyệt đối cô không được ngã xuống.

"Em đang làm gì vậy, tra tấn chính mình sao?". Tăng Hải Lâm tức giận vứt cái ô đi, cũng để cho mưa đánh lên trên người của anh.

"Chuyện của tôi không cần anh lo, anh hãy về nhà mình đi". Ngải Giai Giai nhìn thấy anh vứt cái ô đi, trong lòng chấn động, cảm giác hơi áy náy.

Nếu như Tăng Hải Lâm vì vậy mà ngã bệnh, như thế là do cô làm hại. Nhưng mà cô không muốn quan tâm anh ta quá nhiều, miễn cho tạo thành quá nhiều hiểu lầm.

"Giai Giai, với người hoặc là đồ mà anh thích, anh chưa bao giờ lại mở miệng, anh thích em, sáu năm trước thì đã thích em rồi, bây giờ vẫn còn thích em như vậy, lại gặp em tra tấn mình như vậy, lòng của anh rất đau. Anh không biết em và bạn trai của mình có chuyện gì, có lẽ là cãi nhau, nhưng mà cho dù cãi nhau, em cũng không nên thương tổn mình như vậy". Tăng Hải Lâm nắm hai vai Ngải Giai Giai, thổ lộ rất thâm tình, còn lên án

manh mẽ cô thương tổn chính mình như vậy.

"Tôi đã có người mình thích, buông ra". Ngải Giai Giai rất lạnh nhạt, vung hai tay lên, bỏ tay Tăng Hải Lâm ra, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà quay người lại, thân thể liền hơi run rẩy, vốn giữ không được vững vàng, mắt thấy muốn ngã xuống đất, Tăng Hải Lâm xông tới, tiếp được thân thể cô đang ngã xuống, rất tự nhiên cô rơi vào trong lòng của anh.

"Giai Giai, em làm sao vậy, sắc mặt rất khó coi". Tay Tăng Hải Lâm đưa tới trên trán Ngải Giai Giai, đoán nhiệt độ của cô.

"Nóng như vậy, em đang sốt, đi, mau tránh mưa với anh, tiếp tục như vậy không được". Tăng Hải Lâm muốn lôi kéo Ngải Giai Giai đi, nhưng mà cô thực không muốn đi.

"Anh thả tôi ra, bằng không tôi kêu vô lễ".

Cô không muốn đi cùng người đàn ông khác, tuyệt đối không muốn.

"Em cũng đã ngã bệnh, còn không nghe lời như thế". Tăng Hải Lâm khiển trách cô, sau đó mặc kệ Ngải Giai Giai phản đối, trực tiếp ôm ngang cô lên, bước chạy nhanh trốn mưa, tính tìm nơi tránh mưa.

"Anh thả tôi ra, thả tôi ra, cứu mạng!". Ngải Giai Giai liều mạng đánh lồng ngực của Tăng Hải Lâm, rơi vào đường cùng đành phải cầu cứu.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn mang cô đi nơi nào, chẳng lẽ?

Ngải Giai Giai nhớ lại hình ảnh sáu năm trước mình từng bị bỏ thuốc, sau đó suýt nữa thì bị mấy người đàn ông cưỡng hiếp, may mà thiếu chủ xuất hiện, tuy cô giao mình cho thiếu chủ, nhưng mà tuyệt không hối hận, nhưng mà, người đàn ông khác muốn đụng cô, cô tuyệt đối không muốn.

Ngải Giai Giai mới kêu một tiếng, đột nhiên xuất hiện hai người, trực tiếp cho Tăng Hải Lâm một quyền.

Tăng Hải Lâm vì bị tập kích, tay trượt, không có ôm chắc Ngải Giai Giai, hai người

cùng ngã trên mặt đất, hơn nữa anh còn đặt Ngải Giai Giai ở phía dưới.

"A ——". Ngải Giai Giai đau đớn kêu một tiếng, cảm giác eo mình giống như bị chặt đứt vậy.

Chương 110: Đau đớn tức giận

Ngãi Giai Giai đau đớn kêu một tiếng, Tăng Hải Lâm lập tức bò dậy, vốn định xem cô thế nào, ai biết vừa đứng vững, lại bị người đánh một quyền tới trên phần bụng, sau đó lại ngã xuống đất lần nữa, lúc này anh không có ngã vào trên người Ngãi Giai Giai, mà là ngã vào bên cạnh cô.

"Các người là ai, vì sao đánh tôi?". Tăng Hải Lâm quỳ rạp trên mặt đất, tức giận nhìn hai người đàn ông mang kính mát trước mắt.

"Loại đàn ông ngang nhiên vô lễ với phụ nữ không nên đánh sao?". Một người đàn ông mang kính mát, đứng ở trong mưa, giọng nói lạnh như băng.

Một người đàn ông mang kính mát khác nâng Ngãi Giai Giai dậy.

"Các người là ai?". Ngãi Giai Giai sợ hãi nhìn người trước mắt, nhưng mà đối với bọn họ lại không cảm thấy lạ lẫm, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi.

Suy nghĩ cẩn thận, lúc này mới nhớ tới bọn họ chính là hai người đi theo bên cạnh Tề Hùng: "Các anh là người của bác trai".

"Giai Giai tiểu thư còn nhớ rõ chúng tôi, hội chủ muốn gặp cô, có thể mời cô theo chúng tôi đi không?".

"Bác trai muốn gặp tôi, có phải là có tin tức của Tiểu Hiên?". Ngãi Giai Giai kinh ngạc nhìn bọn họ, hơi kích động.

Hai người đàn ông mang kính mát đều im lặng không nói, bọn họ không muốn nói dối, nhưng mà cũng không biết nên nói với cô nguyên nhân gì, bởi vì bọn họ cũng không biết.

"Giai Giai, em biết bọn họ?". Tăng Hải Lâm cố gắng đứng lên, bộ dáng có vẻ như không tin.

Hai người kia thoát nhìn giống như là xã hội đen, Ngãi Giai Giai là một người phụ nữ bình thường, làm sao có thể quen biết bọn họ?

"Anh đi đi, tôi không muốn anh đi theo tôi". Thái độ của Ngải Giai Giai với Tăng Hải Lâm vẫn lạnh lùng như vậy.

"Các người biết nhau, anh đây yên tâm giao em cho bọn họ, tin tưởng bọn họ cũng sẽ không khiến em còn gặp mưa như vậy". Tăng Hải Lâm rất mất mát, sau đó ôm bụng, đi từ từ trong màn mưa.

"Chờ một chút". Ngải Giai Giai nhìn thấy bộ dáng này của Tăng Hải Lâm, hơi áy náy, vì vậy nhặt cái ô lên, giao vào trong tay của anh: "Mưa lớn như vậy, anh nên che dù đi".

Tăng Hải Lâm tiếp nhận cây dù, mỉm cười trong lòng ấm áp, sau đó che dù, từng bước một đi lên phía trước.

"Giai Giai tiểu thư, chúng ta cũng đi thôi, mưa quá lớn, như vậy cô sẽ sinh bệnh". Một người đàn ông mang kính mát đi đến bên người Ngải Giai Giai, nhắc nhở cô.

"Ừ ——". Ngải Giai Giai gật gật đầu, nhưng mà vừa mới gật đầu, mí mắt không giữ quy tắc, người cũng té xuống theo.

"Giai Giai tiểu thư". Hai người đàn ông mang kính mát vội vàng tiếp Ngải Giai Giai, sau đó bế cô lên xe.

Cách đó không xa, Tăng Hải Lâm nhìn thấy bọn họ bế Ngải Giai Giai hôn mê lên xe, trong lòng có chút không yên, muốn đuổi theo qua, nhưng mà khi anh muốn cất bước thì xe đã lái đi, anh muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Anh sao lại khinh địch như vậy liên tin tưởng hai người đàn ông đó, nếu như bọn họ làm gì Ngải Giai Giai, vậy chẳng phải anh là hại Giai Giai sao, nhưng mà nghĩ những chuyện này thì có ích lợi gì, người đã bị bọn họ mang đi.

Tăng Hải Lâm đứng yên tại chỗ, bất đắc dĩ mà thờ dài, rất ảo não, không lâu liên tiếp tục đi lên phía trước, đi như một cái xác không hồn, đi tới đi tới, liên bị người đụng ngã trên mặt đất.

Tề Hiên đội mưa, đi tìm Ngải Giai Giai trên đường, cũng không có nhìn đường, đêm tối ảnh hưởng thị giác của anh, bởi vì quá mức gấp gáp, không thấy phía trước có người, liên trực tiếp đụng phải, còn đụng người ngã, vì vậy dừng bước lại, nhìn người bị mình đụng ngã, rất kinh ngạc.

Người này không phải là Tăng Hải Lâm tự xưng là bạn học của Ngải Giai Giai ư, tên chán ghét này sao lại cũng đi trong mưa?

Tăng Hải Lâm bị đụng ngã, ngồi dưới đất, sau đó ngẩng đầu, nhìn xem là ai đụng anh ngã, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, liền biến thành tức giận, vì vậy nắm quần áo Tề Hiên, ra sức đánh anh ấy.

"Tôi đánh tên bại hoại như anh".

Đột nhiên tình huống tới khiến cho Tề Hiên phản ứng không kịp nữa, ăn vài quyền của Tăng Hải Lâm, sau đó cầm quả đấm của anh ta, lần nữa đẩy anh ta ngã trên mặt đất.

"Anh điên à, tôi chỉ không cẩn thận đụng vào anh mà thôi, không cần phải đánh người chứ?".

Thì ra cái tên Tăng Hải Lâm này là kẻ điên, khá tốt Ngải Giai Giai không quen anh ta.

"Tôi không điên, anh nói xem, rốt cuộc anh làm chuyện gì với Giai Giai, khiến cho cô ấy đau lòng như thế". Tăng Hải Lâm lại nắm chặt quần áo Tề Hiên, rống to mà chất vấn anh.

"Anh gặp qua Giai Giai, nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?". Tề Hiên vừa nghe đến Giai Giai, rất kinh ngạc, cũng rất sốt ruột, nắm chặt quần áo Tăng Hải Lâm.

"Anh là một người đàn ông, vì sao làm cho một phụ nữ đau lòng như thế, thật không may cô ấy lại yêu anh như vậy, anh không phải đàn ông". Tăng Hải Lâm rất phẫn nộ, không muốn trả lời vấn đề Tề Hiên, thậm chí muốn đánh người.

"Anh mau nói cho tôi biết, Giai Giai ở đâu?". Tề Hiên ngăn trở động tác Tăng Hải Lâm muốn đánh người, điên cuồng ép hỏi anh ta.

Anh tìm lâu như vậy, rốt cục có một chút tin tức, anh làm sao có thể buông tha được.

"Anh cũng lo lắng cho cô ấy ư, đã lo lắng cho cô ấy như thế sao lại để cô ấy ở trên đường cái, mặc cô ấy gặp mưa, bây giờ anh không có tư cách hỏi cô ấy ở đâu". Tăng Hải Lâm kéo tay Tề Hiên đặt ở trước ngực anh ra, sau đó đẩy anh ấy ra.

Thì ra Giai Giai vì đàn ông mới đau lòng để cho mưa xối, phụ nữ chỉ có vì đàn ông mới có thể đau lòng tra tấn mình như vậy, cho nên Giai Giai đau lòng như thế, nhất định cùng anh ta có quan hệ.

"Giai Giai bị mưa xối, chết tiệt". Tề Hiên vừa nghĩ tới Ngải Giai Giai đứng cho mưa xối, mặc cho mưa vỗ vào, trong lòng liền đau đớn, rất hối hận vừa rồi vì sao không mang cô theo.

"Đúng vậy, anh rất đáng chết". Tăng Hải Lâm một quyền đánh tới trên mặt Tề Hiên, để ở trên mặt anh ta một vết sưng đỏ.

Tề Hiên bởi vì thất thần nghĩ về Ngải Giai Giai, nên đã trúng một quyền của Tăng Hải Lâm, sau đó cũng trả một quyền lại cho anh ta.

"Nói, Giai Giai đâu?". Sau khi Tề Hiên ra sức đánh Tăng Hải Lâm một quyền, một tay nắm lấy quần áo anh ta, một tay nắm tay, to tiếng ở trước mặt anh ta, ép anh ta nói ra tin tức của Ngải Giai Giai.

"Cô ấy bị hai người đàn ông mang đi, trước khi mang đi, tôi chỉ biết cô ấy té xỉu rồi, cái đáp án này anh hài lòng chưa?". Tăng Hải Lâm không sợ nắm đấm của Tề Hiên, nên tức giận rống to.

“Cái gì đàn ông?”.

Hai người đàn ông mang Giai Giai đi —— Tề Hiên tưởng tượng là hai tên lưu manh, trong lòng càng thêm sôi ruột.

“Anh hỏi tôi, tôi đi hỏi ai đây, buông tay”. Tăng Hải Lâm kéo tay Tề Hiên ra, sau đó cố gắng đi về phía trước.

Tay Tề Hiên sau khi bị kéo ra, không có kéo Tăng Hải Lâm trở lại nữa, mà là đứng ở tại chỗ, chịu đựng đau đớn kịch liệt ở trong lòng, ảo não hành động vừa rồi của mình.

Nếu như Giai Giai xảy ra chuyện gì, đầu sỏ gây nên nhất định là anh.

“A ——”. Tề Hiên hô to một tiếng với bầu trời, sau đó nửa quỳ trên đất, dùng quyền đánh mặt đất, trong lòng đau đớn tức giận, đánh cho vài quyền mới dừng lại.

Mưa khiến cho vết máu anh để lại trên mặt đất bỗng chốc tẩy sạch toàn bộ.

Anh không thể ở chỗ này đau lòng, anh phải cứu Giai Giai trở về.

Tề Hiên nghĩ tới đây, lập tức đứng lên, tiếp tục ở trong mưa tìm người, còn lấy điện thoại di động ra, gọi cho Nghiêm Chính Phong, bảo anh ta cũng đi tìm.

Chương 111: Chuyện không nên làm nhất

Lúc Nghiêm Chính Phong nhận được điện thoại của Tề Hiên, thì vừa vặn từ trong bệnh viện đi ra, vì vậy bảo Trần Tiểu Ngoạn tự mình trở về, rồi sau đó rời đi.

Song khi anh tìm được Tề Hiên thì phát hiện anh ấy ngồi ở trên ghế công viên, toàn thân đã ướt đầm, vẻ mặt đau thương, bây giờ mưa vẫn còn rơi, nhưng mà anh ấy lại không đi tránh mưa, mà cứ ngồi ở chỗ đó như thế, để mặc cho mưa xối xuống.

"Thiếu chủ, trước tiên đi tránh mưa đi".

"Chính Phong, hôm nay tôi làm một chuyện rất không nên, tôi không nên bỏ lại Giai Giai". Tề Hiên cúi đầu không có mặt mũi sám hối với Nghiêm Chính Phong.

Hôm nay không chỉ là làm một chuyện không nên làm, có lẽ là từ lúc chào đời tới nay đây là một chuyện anh không nên làm nhất.

"Thiếu chủ, xảy ra chuyện gì, Giai Giai tiểu thư làm sao vậy?". Nghiêm Chính Phong ngồi vào bên cạnh anh.

Trong mắt anh, thiếu chủ chắc sẽ không vứt bỏ Ngải Giai Giai, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến cho anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ cô ấy?

"Hiện tại không phải nói lúc này, cậu mau tìm vài người tìm cô ấy về, tôi lo lắng hiện tại cô ấy đã xảy ra chuyện". Lúc Tề Hiên nói những lời này thì tinh thần rất sa sút, sắc mặt rất khó nhìn, vừa sốt ruột vừa hối hận.

"Thiếu chủ, hiện tại đã là nửa đêm, quần áo của cậu lại ướt, tôi vẫn là đưa cậu trở về thay quần áo trước, có lẽ Giai Giai tiểu thư đã trở về?". Nghiêm Chính Phong có vẻ lo lắng cho Tề Hiên.

Gặp mưa như vậy ngay cả người khỏe mạnh cũng sẽ sinh bệnh, bây giờ bọn họ cũng không biết Ngải Giai Giai ở đâu, có lẽ chưa đợi anh tìm ra người, Tề Hiên cũng đã ngã xuống rồi.

"Đúng, Giai Giai có thể đã trở về rồi, đi, bây giờ chúng ta trở về xem sao". Tề Hiên bị một câu của Nghiêm Chính Phong vạch trần, vì thế đứng lên, bước nhanh về phía trước,

tính ghé về nhà một chút, hi vọng Ngải Giai Giai đã trở về, lúc này đang ở trong nhà.

Nghiêm Chính Phong bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, đi theo Tề Hiên, hơi lo lắng cho anh.

Lúc anh và Trần Tiểu Ngoạn tách ra thì có nói rồi, nếu như thấy Ngải Giai Giai về nhà, thì gọi điện thoại cho anh, nhưng mà lúc này điện thoại di động của anh cũng không có vang lên, chắc là Ngải Giai Giai vẫn chưa trở về, nhưng mà vì muốn cho Tề Hiên đi tìm một chỗ tránh mưa, anh đành phải nói như thế.

Tề Hùng nhìn Ngải Giai Giai đang hôn mê, vẫn gọi điện thoại cho Tề Hiên, muốn liên lạc với anh, nói cho anh biết Ngải Giai Giai ở đây, nhưng mà gọi thế nào cũng là tắt máy.

Tề Hiên một lòng chỉ muốn cứu người, không biết điện thoại của mình sau khi anh gọi cho Nghiêm Chính Phong cũng đã bị mưa ngâm hư, tự động tắt máy.

"Các người gọi, ắt phải liên lạc với thiếu chủ". Tề Hùng đưa di động giao cho hai người ở đằng sau, sau đó ngồi ở bên giường, nhìn Ngải Giai Giai.

Kỳ thật ông vẫn luôn muốn có một đứa con gái, cũng bởi vì như vậy mà ông mới cưng chiều Tề Ngữ Ti. Nếu như không phải vợ mình chết sớm, có lẽ hiện tại ông đã có con gái.

"Con bé ngốc, chuyện gì khiến cho con tra tấn chính mình như vậy chứ, mới vừa rồi còn rất tốt, sao một chốc liền thành cái dạng này rồi, ai ——". Tề Hùng thở dài.

Ông đại khái đoán được nguyên nhân Ngải Giai Giai đau lòng, có lẽ chính là con bé gọi ông một tiếng bác trai, một mực cung kính đối với ông, vì thế, Tề Hiên mới cãi nhau với con bé.

Tề Hùng vừa nghĩ tới Tề Hiên hận ông như thế, trong lòng liền buồn bực. Cha con họ bế tắc nhiều năm như vậy, không biết khi nào thì mới có thể giải đây?

"Ai ——". Tề Hùng lại thở dài lớn hơn.

"Hội chủ, ông đừng quá lo lắng, chúng tôi tin tưởng sẽ liên lạc được với thiếu chủ". Hai người đằng sau nhìn thấy Tề Hùng vẫn thở dài, vì vậy an ủi ông một chút.

"Các người không hiểu, nó hận tôi nhiều năm như vậy, bây giờ oán hận vẫn mãnh liệt như vậy, ai ——". Tề Hùng vẫn như cũ thờ dài.

Năm đó ông đúng là ích kỷ một chút, nhưng mà ích kỷ của ông lại khiến cho ông mất đi rất nhiều thân tình, người đã già, chí khí không còn như năm đó nữa, chỉ muốn ôm cháu trai, nghe một chút giọng nói dễ nghe của bọn nhỏ, đáng tiếc những điều này với ông mà nói cũng rất khó.

Tề Hùng vẫn thờ dài, hai người kia ở đằng sau cũng không biết nên nói gì, dù sao vai vế bọn họ khá nhỏ, kinh nghiệm cũng ít, không biết triết lý gì.

Lúc này ông Lâm đến, đi đến bên người Tề Hùng, vỗ vỗ bờ vai của ông, an ủi.

"Hội chủ, một ngày nào đó thiếu chủ sẽ rõ, ông cũng đừng quá thương tâm".

"Ông đã đến rồi, bà Lâm chắc hẳn cũng đã tới rồi chứ". Tề Hùng thấy ông Lâm đến, mỉm cười.

Đây là người anh em chiến đấu cùng với ông năm đó, bây giờ còn chưa an hưởng tuổi già, còn theo ông làm việc, bọn họ tuy nói là chủ tớ nhưng là anh em.

"Nhận được tin tức của ông, nói thiếu chủ và Giai Giai tiểu thư đều ở chỗ này, cho nên chúng tôi tới".

Ngãi Giai Giai mất tích sáu năm, bọn họ cũng buồn sáu năm, đồng thời cũng thấy thiếu chủ đau khổ sáu năm, rốt cục cũng đợi đến ngày này, biết rõ thiếu chủ tìm Ngãi Giai Giai trở về rồi, bọn họ cũng rất vui vẻ, nhưng mà ai biết lại phát triển vấn đề mới.

"Bà Lâm đâu?"- Tề Hùng quan tâm hỏi.

"Bà ấy ở dưới thu dọn đồ đạc, bà ấy à, đều lấy ra tất cả quần áo Giai Giai tiểu thư mặc lúc mười tám tuổi".

Ông và bà Lâm đã là vợ chồng già rồi, nhưng mà không có con gái, bà Lâm đã sớm xem Giai Giai như con gái của mình, sáu năm nay, bà tưởng nhớ Ngãi Giai Giai, sẽ đi đến phòng của cô ấy, nhìn một chút quần áo Giai Giai mặc, dùng cái này để giải nỗi khổ tưởng nhớ.

"Ông Lâm, ông hãy nói một câu thật lòng, ông có từng hận tôi không?". Tề Hùng đột nhiên trở nên rất đa sầu đa cảm, muốn đem nỗi buồn trong lòng nói ra toàn bộ.

"Cho tới bây giờ tôi chưa từng hận ông, mà chỉ có tức giận thôi, nhưng mà bây giờ đã không còn tức giận nữa, kỳ thật Giai Giai tiểu thư rất tốt, hi vọng hội chủ có thể tiếp nhận cô ấy, để cho thiếu chủ cưới cô ấy, đừng ngăn trở bọn họ ở cùng nhau nữa, có lẽ như vậy thiếu chủ sẽ không còn hận ông. Ông cũng biết người như Diệp Tầm Phương, lòng dạ cô ta ác độc như thế, nếu như không có Diệp thị chống đỡ cho cô ta, chỉ sợ tên ăn mày cũng không muốn lấy người như vậy, con dâu như vậy, ông muốn sao?".

Ông Lâm nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng.

"Năm đó muốn Tề Hiên lấy Diệp Tầm Phương đều là vì Tề thị, tôi không muốn Tề thị sụp đổ như thế".

"Nhưng mà những năm này thiếu chủ quản lý Tề thị rất khá, hiện tại đã vượt qua Diệp thị, cũng không cần dựa vào Diệp Tầm Phương nữa. Kỳ thật những thứ này đều là công lao của Giai Giai tiểu thư, sáu năm trước cũng bởi vì cô ấy giao dịch với Diệp Tầm Phương, dùng điều kiện rời khỏi thiếu chủ, cô ấy cầm năm ngàn vạn, năm ngàn vạn này cô ấy để toàn bộ cho thiếu chủ, không mang theo một đồng mà rời đi. Cũng bởi vì như vậy, Tề thị mới có ngày hôm nay, cho nên hội chủ, đừng có bức thiếu chủ nữa". Ông Lâm mang theo một tia cầu khẩn.

"Tôi tự có chừng mực, bây giờ không phải lúc để trở mặt với Diệp thị. Đi thôi, để cho Giai Giai nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đi ra ngoài trước, để cho bà Lâm ở lại chăm sóc con bé".

Tề Hùng nói xong, đứng lên, đi ra ngoài cửa, ông Lâm bất đắc dĩ mà lắc đầu, cũng đi theo đi ra ngoài. Ông Lâm đi tới cửa thì vẫn không quên quay đầu lại, lại liếc nhìn Ngải Giai Giai, trong mắt tràn đầy tình thương của người cha.

Bà Lâm xem Giai Giai như con gái, còn ông sao lại không chứ!

Chương 112: Bị mắng

Tề Hiên về đến nhà, liền đẩy cửa ra vọt vào, sốt ruột hỏi Trần Tiểu Ngoạn: "Giai Giai trở về chưa?".

Sau khi Tề Hiên hỏi Trần Tiểu Ngoạn xong thì nhìn bốn phía, không phát hiện thân ảnh của Ngải Giai Giai, tâm lại từ từ hạ xuống.

Trần Tiểu Ngoạn vừa nhìn thấy Tề Hiên thì liền nổi giận: "Tôi còn đang đợi anh mang cô ấy về cho tôi đó, sớm biết anh sẽ vứt bỏ Giai Giai như vậy, lúc ấy tôi không nên để cho anh mang cô ấy đi, tối thiểu nhất để cô ấy ở nhà vẫn còn an toàn hơn đi theo anh ra ngoài".

Có lẽ lúc ấy để Giai Giai ở nhà, mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, lúc ấy sao cô hồ đồ như vậy chứ, làm sao lại để cho Giai Giai theo Tề Hiên đi ra ngoài?

"Trần Tiểu Ngoạn, nếu cô lại nói chuyện với thiếu chủ như vậy, đừng trách tôi không khách khí với cô". Nghiêm Chính Phong đứng ở trước mặt Trần Tiểu Ngoạn, cảnh cáo cô.

"Tôi nói chuyện với anh ta như vậy thì làm sao, đừng tưởng rằng anh ta là ông chủ của tôi thì không sao, cùng lắm thì bốn tiểu thư không làm, thì ra đàn ông đều là một dạng, ngoài miệng nói, và trong lòng nghĩ chính là hai chuyện khác nhau, mà ngay cả hành vi cũng giống vậy. Tề Hiên, anh có thể giải thích cho rõ vì sao vứt bỏ Giai Giai không?". Bộ dạng Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ chất vấn.

Mặc dù cô nhận tiền của Tề Hiên làm việc, nhưng mà tình cảm chị em nhiều năm với Giai Giai như thế, tiền tài không sánh được, cô sẽ không vì tiền mà nịnh bợ một người tổn thương chị em của cô.

"Tôi — —". Tề Hiên thật sự là không biết nên nói như thế nào, tại sao anh lại vứt bỏ Giai Giai, hình như anh cũng không có lý do để vứt bỏ Giai Giai lại?

Tề Hiên khổ sở ảo não nghĩ, vốn nghĩ không ra lý do vì sao lúc đó bản thân lại vứt bỏ Ngải Giai Giai.

Giai Giai chỉ là gọi ba anh vài tiếng bác trai, lại nói mấy câu lễ phép với ông ấy mà thôi, tại sao anh phải tức giận đến nỗi vứt bỏ cô ấy lại chứ, chuyện này vốn cũng không phải là nghiêm trọng, nhưng mà anh lại nghiêm trọng hóa vấn đề.

"Tôi tôi cái gì hả, nói đi, nói ra một cái lý do để khiến cho tôi hiểu anh vứt bỏ Giai Giai. Cô ấy vì anh mà chịu khổ biết bao nhiêu, anh lại nhẫn tâm ném cô ấy như vậy, anh có phải là đàn ông không?". Trần Tiểu Ngoạn dùng tay chỉ lồng ngực của Tề Hiên, thái độ chất vấn vô cùng mãnh liệt.

"Trần Tiểu Ngoạn, xin cô tôn trọng một chút, thiếu chủ không phải là người mà cô có thể tùy tiện mắng". Nghiêm Chính Phong kéo tay Trần Tiểu Ngoạn ra, trừng mắt cô.

"Không thể tùy tiện mắng ư, chẳng lẽ anh ta giết người phóng hỏa cũng không thể mắng ư, tôi rất hiểu Giai Giai, cô ấy không thể làm ra chuyện có lỗi với Tề Hiên, cô ấy luôn nghĩ tới thiếu chủ, vô luận thiếu chủ làm cái gì cũng bên vực thiếu chủ, quyết một lòng yêu thiếu chủ, tôi nghĩ không ra người phụ nữ thương anh ta như vậy, anh ta có lý do gì mà vứt bỏ cô ấy, trừ phi —— anh ta đã thay lòng".

Trần Tiểu Ngoạn nổi giận cực lớn rồi không ngừng rống to với Nghiêm Chính Phong.

Tề Hiên vì câu chuyện này của Trần Tiểu Ngoạn, lòng càng thêm đau đớn, vì hành vi hôm nay của mình mà càng thêm hối hận.

"Đủ rồi". Nghiêm Chính Phong nóng vội mà tát cô một cái.

Ba —— một tiếng, cả không khí càng thêm nặng nề.

Trần Tiểu Ngoạn bụm lấy mặt bị đánh, sau đó từ từ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Nghiêm Chính Phong tay đang phát run và vẻ mặt ngờ ngàng của Tề Hiên.

"Tôi ——". Nghiêm Chính Phong run rẩy nhìn Trần Tiểu Ngoạn, ánh mắt vô cùng phức tạp, không biết nên nói gì mới được.

Anh sao có thể ra tay đánh người chứ, hơn nữa còn là đánh phụ nữ?

"Chính Phong". Tề Hiên đứng ở bên cạnh Nghiêm Chính Phong, vỗ vỗ bờ vai của anh, an ủi.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý". Nghiêm Chính Phong run rẩy hồi lâu mới nói ra những lời này, mà tiếng nói ra cũng run run.

"Đàn ông đều là cái dạng này sao, sau khi làm thương tổn một phụ nữ thì dùng những lời 'thực xin lỗi, tôi không phải cố ý' này để lấy cớ, vì muốn che dấu hành vi mình làm sao?". Trần Tiểu Ngoạn đưa tay từ trên mặt của mình xuống, để cho năm ngón tay trên mặt hiện ra trước mắt bọn họ, mang theo nụ cười châm chọc.

"Tôi ——". Nghiêm Chính Phong bị những lời này trách mắng này của Trần Tiểu Ngoạn làm cho không phản bác được, cúi đầu xuống, không dám nhìn dấu tay của anh ở trên mặt cô, lòng thực sự bị nhéo đau đớn.

"Tiểu Ngoạn, tôi thừa nhận, bỏ lại Giai Giai một mình là tôi không đúng, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm cô ấy trở về". Tề Hiên hứa với Trần Tiểu Ngoạn, sau đó đi ra ngoài.

"Thiếu chủ, bên ngoài trời vẫn còn mưa, hơn nữa quần áo trên người cậu đều ướt đầm, hay là trước tiên tắm rửa, thay một bộ quần áo đi". Nghiêm Chính Phong chạy đến phía trước Tề Hiên, ngăn cản đường đi của anh.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy toàn thân Tề Hiên và Nghiêm Chính Phong nhếch nhác, tâm không đành lòng mà cúi đầu xuống, có chút bất an.

Nhìn ra được, Tề Hiên rất hối hận vì vứt bỏ Giai Giai, hơn nữa cũng rất đau lòng, toàn thân đều ướt đầm, anh vốn đã rất ân hận, mà cô còn mắng anh như vậy, có phải là hơi quá đáng không?

"Không được, tìm người quan trọng hơn". Tề Hiên vượt qua Nghiêm Chính Phong, đi ra ngoài.

Nghiêm Chính Phong nhìn Tề Hiên nóng lòng, bất đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó quay đầu lại trừng mắt Trần Tiểu Ngoạn: "Cái này cô hài lòng chưa, tôi thật sự rất vất vả mới khuyên thiếu chủ trở về tránh mưa thay quần áo, cô không biết cũng đừng nói lung tung, nói cô người phụ nữ đáng ghét thật là không sai, hừ ——".

Nghiêm Chính Phong khiển trách Trần Tiểu Ngoạn một trận, rồi cũng đuổi theo ra ngoài, đi phía sau Tề Hiên, che dù cho anh.

Trần Tiểu Ngoạn bị Nghiêm Chính Phong nói như thế, trong lòng vừa tức giận vừa hối hận.

Cô thừa nhận mình hơi kích động, nhưng mà cô đã trúng một cái tát rồi, còn dựa vào

cái gì mắng cô như vậy, đáng ghét.

Trần Tiểu Ngoạn khó thở rồi cầm lấy gối ôm trên ghế sa lon, đánh lung tung, dùng cái này để xả tức giận trong lòng, đúng lúc này, điện thoại nhà vang lên.

Trần Tiểu Ngoạn cố gắng hít sâu, sau đó đi tiếp điện thoại.

"Alo, xin chào".

"Tiểu Ngoạn?". Bà Lâm gọi điện thoại nghe được tiếng Trần Tiểu Ngoạn, rất hưng phấn.

"Bác là —— bác Lâm?". Trần Tiểu Ngoạn cũng rất kinh ngạc, cô đã sáu năm không có liên hệ với bác Lâm rồi, như thế nào bà đột nhiên lại có số điện thoại nhà cô?

"Ai, là bác, bác là bác Lâm".

"Bác Lâm, làm sao bác biết số điện thoại nhà con, con rất nhớ người đó". Cô thật đúng là nhớ món ăn bác Lâm làm!

"Bác cầm sổ ghi chép điện thoại cả thành phố A, gọi từng số một, gọi cho vài trăm số mới gọi được tới con, con cũng không biết bác gọi lộn rất nhiều số điện thoại, thậm chí gọi tới chỗ giới thiệu hôn nhân đó". Bà Lâm ngồi ở điện thoại bên cạnh, đem bản dày đặc số điện thoại đặt ở trên đùi, gọi từng dãy số một, rốt cuộc cũng gọi điện thoại tới gia đình Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn.

"Bác Lâm, bác tìm con có chuyện gì không?". Trần Tiểu Ngoạn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao bác Lâm phải dùng loại phương pháp mò kim đáy biển này tìm cô?

"Tiểu Ngoạn, Giai Giai ở chỗ của bác, mọi người vẫn liên lạc với thiếu chủ mà không được, điện thoại của Nghiêm Chính Phong cũng không gọi được, cho nên mới tìm con đó".

"Thật vậy sao, Giai Giai không có việc gì là tốt rồi, nói cho con biết địa chỉ, con tới liền".

Trần Tiểu Ngoạn cực kỳ hưng phấn, muốn bà Lâm nói địa chỉ, sau đó cúp điện thoại,

choàng tùy tiện một cái áo khoác, đem thêm cái ô đi ra ngoài.

Cô còn không muốn sớm như vậy nói chuyện này cho Tề Hiên và Nghiêm Chính Phong, hiện tại cô đuổi theo nhất định có thể tìm được bọn họ, nhưng bản thân cô sẽ không làm như thế, ai bảo bọn họ vừa rồi đối với cô như vậy.

Chương 113: Điều là cô sai

Sau khi Trần Tiểu Ngoạn đi đến chỗ ở của bà Lâm, bà Lâm và ông Lâm rất nhiệt tình, ôm cô một chút, sau đó đi vào phòng Ngải Giai Giai thăm cô ấy.

"Bác Lâm, Giai Giai làm sao vậy, sao sắc mặt tái nhợt như thế?".

"Bị mưa xối lên, sốt vừa mới lui, bây giờ vẫn còn hôn mê.". Bà Lâm đắp kín mền cho Ngải Giai Giai, đau lòng nhìn cô.

Đứa bé này sao mà từ nhỏ đến lớn đều mạng khổ như vậy chứ, tai nạn không ngừng.

"Tay của bạn ấy làm sao vậy?". Trần Tiểu Ngoạn nhìn đến tay Ngải Giai Giai trên đó băng vải bao lấy dày đặc, rất lo lắng, rất nôn nóng.

Gặp mưa nhiều nhất chỉ là cảm mạo phát sốt mà thôi, tay làm sao lại bị thương?

"Khả năng là té bị thương, vết thương bị nhiễm trùng, lại thêm hiện tại con bé sinh bệnh, có thể sẽ ảnh hưởng một chút đến việc lành lại vết thương".

"Làm sao lại té bị thương chứ, tại sao bạn ấy gặp mưa, tại sao lại ngã xuống, đều là vì Tề Hiên kia, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không chăm sóc được, anh ta còn coi là đàn ông sao, Giai Giai vì anh ta đã khổ sở bao nhiêu, hiện tại anh ta không thể cho Giai Giai hạnh phúc thì thôi, lại thương tổn bạn ấy như vậy, con nghĩ có phải là nên đem Giai Giai trốn đi hay không, để cho cả đời anh ta tìm không được". Trần Tiểu Ngoạn đứng ở bên giường, mắng liên tục.

Mới vừa rồi cô mắng Tề Hiên vài câu đã cảm thấy hơi áy náy rồi, bây giờ nhớ lại, một chút áy náy cũng không có.

"Nhưng mà thuộc hạ của hội chủ nói, bọn họ là cứu Giai Giai từ trong tay một người đàn ông trở về, lúc ấy Giai Giai hô cứu mạng, may mắn kịp thời cứu về được, bằng không hậu quả không biết sẽ như thế nào?". Bà Lâm đem tin tức của hai người kia báo cho mình hiểu, cho rằng người đàn ông ôm Ngải Giai Giai chính là một kẻ lưu manh, bằng không Giai Giai cũng sẽ không hô cứu mạng.

"Nếu như Tề Hiên không vớt Giai Giai lại thì, bạn ấy sẽ gặp được kẻ bắt cóc, nói đi

nói lại, đều là lỗi của tên Tề Hiên kia. Anh ta có biết hay không, Giai Giai vì anh ta đã khổ sở biết bao nhiêu, một mình nuôi lớn con của anh ta, anh ta không những không làm tròn trách nhiệm, lại còn tức giận với Giai Giai, đàn ông khốn kiếp, đàn ông không có gì tốt, cái tên Nghiêm Chính Phong kia lại càng không tốt". Trần Tiểu Ngoạn càng nói càng tức.

"Tiểu Ngoạn, trước tiên con đừng tức giận, có lẽ sự tình cũng không phải như vậy, có lẽ lúc đó thiếu chủ và Giai Giai có một chút hiểu lầm cũng nói không được". Bà Lâm an ủi Trần Tiểu Ngoạn, không để cho cô nóng nảy như vậy.

"Hiểu lầm, hiểu lầm gì mà nghiêm trọng như vậy, khiến cho anh ta bỏ lại người phụ nữ yếu ớt như Giai Giai, hơn nữa còn là người phụ nữ một lòng yêu thương anh ta, còn là mẹ của con anh ta, anh ta lại nhẫn tâm như thế, anh ta làm như vậy không cảm thấy làm mất mặt một người đàn ông sao?". Rõ ràng tức giận của Trần Tiểu Ngoạn còn chưa có tan, ngược lại càng ngày càng mạnh.

"Tiểu Ngoạn ——". Bà Lâm đang muốn khuyên cô vài câu nữa, nhưng mà còn chưa nói, đã có người vì Tề Hiên mà giải thích trước.

"Tiểu Ngoạn, thiếu chủ không phải như thế". Ngải Giai Giai mơ mơ màng màng nghe được Trần Tiểu Ngoạn mắng Tề Hiên, vì vậy hơi mở mắt, vì Tề Hiên giải thích.

"Giai Giai, cậu đã tỉnh". Trần Tiểu Ngoạn và bà Lâm vui mừng nghiêng người qua, kích động nhìn cô.

Ngải Giai Giai liền cố gắng chớp chớp mắt, giống như nháy mắt đã hao hết khí lực của cô vậy. Khi thấy khuôn mặt hiền lành và quen thuộc của bà Lâm thì kích động mà chảy nước mắt.

"Mẹ Lâm ——".

"Giai Giai sao con khóc, có phải là có chỗ nào không thoải mái không?". Bà Lâm ngồi vào đầu giường, nâng Ngải Giai Giai dậy, tựa vào trong ngực của mình.

"Giai Giai, trước tiên cậu đừng khóc, nói cho mình biết chuyện gì xảy ra, nếu như thật sự Tề Hiên bắt nạt cậu, mình nhất định đánh anh ta một trận". Trần Tiểu Ngoạn lộ ra năm đấm, bộ dạng có vẻ hung ác.

"Tiểu Ngoạn, đừng đánh thiếu chủ, chuyện không liên quan đến anh ấy". Ngải Giai Giai thực sự hơi yếu giải thích cho Tề Hiên.

"Sao chuyện lại không liên quan đến anh ta chứ, anh ta vô duyên vô cớ vứt bỏ cậu, mặc kệ là nguyên nhân gì, chuyện đều liên quan đến anh ta, một người đàn ông mặc kệ là dưới tình huống nào cũng không thể đem người phụ nữ của mình bỏ rơi, cho nên bây giờ anh ta tội nghiệt nặng nề".

"Tiểu Ngoạn, sự tình không phải như thế, là do mình không đúng trước, là mình khiến thiếu chủ không vui, đúng là mình rất ngốc, mình thật sự không biết mình làm sai cái gì, chộc thiếu chủ không vui vẻ như thế, mọi người giúp mình nghĩ lại được không?". Ngải Giai Giai dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn bà Lâm và Trần Tiểu Ngoạn.

Đến bây giờ cô vẫn không biết thiếu chủ đang tức giận cái gì, thật sự rất ngốc, cô là người phụ nữ ngốc như thế, đáng bị người bỏ. Cô không trách thiếu chủ, chỉ tự trách mình quá ngu ngốc, ngốc đến nỗi đường về nhà cũng không biết.

"Giai Giai, cậu cũng đừng nhận tất cả trách nhiệm lên trên người mình, chuyện này vốn cũng không phải là lỗi của cậu". Trần Tiểu Ngoạn đối với suy nghĩ của Ngải Giai Giai như vậy thực sự không biết nói gì.

Cô biết rõ Giai Giai rất yêu Tề Hiên, yêu đến tận trong tâm khảm, nếu không cũng sẽ không vì anh ta mà khổ sở như vậy, mấy năm nay nếu như không có cô ở bên cạnh Giai Giai, có lẽ cô ấy đã sớm chết rồi.

"Là mình không tốt, mình không nên chộc thiếu chủ tức giận, mẹ Lâm, Tiểu Ngoạn, thật sự là con không tốt, không biết hiện tại thiếu chủ có tha thứ con không, con rất sợ". Ngải Giai Giai bổ nhào vào trong ngực bà Lâm khóc lớn.

"Đứa ngốc, thiếu chủ nhất định sẽ tha thứ cho con, đừng khóc". Bà Lâm vuốt tóc cô, an ủi cô.

"Mình nói ——". Trần Tiểu Ngoạn còn muốn tiếp tục nhắc tới nữa, nhưng mà bà Lâm lại ném một ánh mắt cảnh cáo cho cô.

Giai Giai quyết một lòng đối với thiếu chủ rồi, sẽ không thể nào nói thiếu chủ là không đúng, càng sẽ không mắng thiếu chủ, nghe người khác nói về thiếu chủ của cô như thế, trong lòng của cô nhất định rất khó chịu. Bà biết rõ Trần Tiểu Ngoạn thật sự quan

tâm Giai Giai, nhưng mà phương pháp này không đúng, làm như vậy ngược lại sẽ khiến cho Giai Giai càng đau lòng hơn.

"Mình ——". Trần Tiểu Ngạn muốn nói vài lời oán giận thì bị bà Lâm trừng như thế, toàn bộ đều mắc ở cổ họng, cũng không nói ra được.

"Mẹ Lâm, người nói thật ư, thiếu chủ thật sự sẽ tha thứ cho con sao?". Ngải Giai Giai khát vọng nhìn bà Lâm.

"Phải, nhất định, thiếu chủ rất quan tâm con, nhất định cậu ấy sẽ tha thứ cho con, cho nên bây giờ chuyện quan trọng nhất của con chính là dưỡng thân thể cho khỏe, chờ thiếu chủ đến thì mới có thể cùng cậu ấy ở cùng một chỗ!

"Vâng, con nhất định sẽ dưỡng thân thể thật tốt, chờ thiếu chủ hết giận rồi, anh ấy sẽ tha thứ cho con". Bộ dạng Ngải Giai Giai có vẻ ngây thơ.

Hi vọng thiếu chủ không tức quá lâu, bởi vì anh tức giận, lòng của cô sẽ rất đau.

"Giai Giai, cậu an tâm dưỡng bệnh đi, kỳ thật thiếu chủ của cậu đã tha thứ cho cậu rồi, mình mới vừa rồi còn gặp anh ấy, anh ấy vì tìm cậu, cả đêm đều chạy ở bên ngoài, quần áo ướt đầm cũng không quản, thoát nhìn vô cùng thương tâm, nếu như anh ấy không có tha thứ cho cậu, thì cũng không mạo hiểm mưa to mà tìm cậu rồi, đúng không?". Trần Tiểu Ngạn bị lòng si mê của Ngải Giai Giai đánh bại, chỉ có thể nói vài lời tốt cho Tề Hiên, cô sợ hãi nếu nói xấu Tề Hiên, Ngải Giai Giai sẽ âm ỉ với cô.

Ngải Giai Giai vừa nghe Trần Tiểu Ngạn nói như thế, sắc mặt thay đổi, sốt ruột muốn xuống giường, thiếu chút nữa là lăn xuống dưới, nếu bà Lâm không kịp thời ôm lấy cô, chỉ sợ cô đã ngã xuống đất.

Chương 114: Trúng độc quá sâu

Trần Tiểu Ngoạn thấy Ngải Giai Giai sắp ngã xuống giường, vọt tới muốn tiếp cô, nhưng mà may mắn bà Lâm nhanh một bước, không để cho cô ngã xuống.

"Giai Giai, không phải mới vừa bảo con dưỡng bệnh cho khỏe ư, tại sao lại không nghe lời?". Bà Lâm quan tâm nên mạnh mẽ lên án một phen.

"Quần áo của thiếu chủ đã ướt đẫm anh ấy cũng không quản, như vậy anh ấy sẽ sinh bệnh, con phải đi tìm anh ấy về, trước tiên để cho anh ấy thay đổi quần áo". Ngải Giai Giai cố gắng đứng dậy, nhưng mà thân thể không có một chút sức lực, căn bản là dậy không nổi.

Cô vì sao dậy không nổi, cô sao lại vô dụng như vậy chứ, mỗi lần đều như thế.

"Giai Giai, bây giờ cái dạng này của con làm sao mà đi tìm cậu ấy chứ, hãy để những người khác đi tìm, con an tâm nằm ở chỗ này, trước tiên dưỡng thân thể của mình thật tốt, như vậy mới có thể có sức lực mà chăm sóc thiếu chủ, có phải không?". Bà Lâm dè Ngải Giai Giai xuống, sau đó đắp kín mền cho cô.

"Nhưng mà mẹ Lâm, con thật sự rất lo lắng, đều tại con không tốt". Ngải Giai Giai nước nỡ oán trách mình.

"Con khỏe mạnh, thiếu chủ cũng rất khỏe, tất cả mọi người khỏe, không tốt chính là ông trời, ai bảo ông ấy hạ mưa lâu như vậy, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, hội chủ đã phái nhiều người đi tìm thiếu chủ rồi".

"Giai Giai, cậu hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi, mình giúp cậu đi tìm người về, đừng có lại muốn tự mình đi ra ngoài tìm đó! Ngoan ngoãn nào". Trần Tiểu Ngoạn cũng dụ dỗ Ngải Giai Giai, sau đó đứng lên, quay về phía bà Lâm: "Bác Lâm, bác hãy chăm sóc Giai Giai thật tốt, con đi tìm người về".

Nếu như cô nói Tề Hiên không đúng, chắc hẳn Ngải Giai Giai sẽ trở mặt với cô, Giai Giai vì một người đàn ông như vậy, đáng hay không?

Trần Tiểu Ngoạn thật sự không hiểu Ngải Giai Giai vì sao lại khiến cho mình trải qua đau khổ như vậy, tình yêu thật sự là độc dược, ăn vào thì không có thuốc nào cứu được sao? Có lẽ là Giai Giai trúng độc quá sâu rồi.

"Tiểu Ngoạn, cảm ơn cậu". Ngãi Giai Giai cảm kích.

Cô thật sự mắc nợ Tiểu Ngoạn nhiều lắm, khả năng đời này cũng không trả hết.

"Là chị em thì cũng đừng khách khí với mình, được rồi, mình đi trước, bye bye".
Trần Tiểu Ngoạn phát phát tay với bà Lâm và Ngãi Giai Giai, sau đó đi ra ngoài.

Vì có thể khiến cho Giai Giai an tâm, cô đành phải cố mà đi tìm hai tên đàn ông đáng giận kia vậy.

Trần Tiểu Ngoạn vừa nghĩ tới Nghiêm Chính Phong, lửa lại đầy bụng, hận không thể đem anh ta thành bao cát mà đánh. Nhưng mà hiện tại không thể, hiện tại điều quan trọng nhất chính là tìm được bọn họ.

Trần Tiểu Ngoạn lấy điện thoại di động ra, bấm số của Nghiêm Chính Phong vài chục lần đều tắt máy, hai tên đàn ông này sao lại tắt máy cơ chứ?

Không có biện pháp, chỉ có thể tìm lung tung thôi, tìm được ở đâu thì chính là ở đó, nếu như vận khí tốt, có thể rất nhanh tìm được, nếu vận khí không tốt, khả năng đến hừng đông cũng tìm không thấy.

Trần Tiểu Ngoạn cắt di động đi, che dù, ở trong mưa tìm kiếm thân ảnh Tề Hiên và Nghiêm Chính Phong.

Trần Tiểu Ngoạn đi rồi, Ngãi Giai Giai cũng không thể ngủ được, hình như đang đợi cô ấy mang Tề Hiên về vậy.

"Giai Giai, sao lại không nhắm mắt nghỉ ngơi chứ?". Bà Lâm nhìn thấy Ngãi Giai Giai vẫn không có nhắm mắt, vì thế hỏi.

"Mẹ Lâm, con ngủ không được, con lo lắng cho thiếu chủ, hiện tại con rất muốn gặp thiếu chủ, không biết hiện tại anh ấy thế nào, bị ngâm mưa, có thể giống con mà ngã bệnh hay không, nếu như anh ấy ngã bệnh, có người bên cạnh chăm sóc anh ấy hay không?". Ngãi Giai Giai nói ra tất cả chuyện lo lắng trong lòng mình.

"Thân thể thiếu chủ rất tốt, rất khỏe mạnh, sẽ không dễ dàng sinh bệnh như thế, con

đừng lo lắng, nghỉ ngơi cho khỏe, chờ thiếu chủ trở lại, con mới có tinh thần nói chuyện với cậu ấy, đúng hay không?".

Bà Lâm chính là giống như một người mẹ, ngồi ở bên giường, không ngừng an ủi cô.

"Con đã rất cố gắng khiến cho mình nhắm mắt lại, nhưng mà vừa nhắm mắt lại con liền nghĩ tới thiếu chủ, làm sao cũng ngủ không được".

"Ngủ không được hãy theo ông già như bác đây trò chuyện đi, bà Lâm, bà đi chuẩn bị chút thức ăn đi". Tề Hùng đột nhiên đi đến, mỉm cười.

"Vâng". Bà Lâm đứng lên, nhường lại vị trí, sau đó đứng nán lại một chút mới đi ra.

Ngãi Giai Giai muốn rời giường, muốn tỏ ý với Tề Hùng, nhưng bị ông ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích, thân thể con còn rất yếu, cứ nằm đó, bác ngồi ở chỗ này là được rồi". Tề Hùng ngồi lên vị trí vừa rời của bà Lâm, nhìn Ngãi Giai Giai.

"Bác trai, nụ cười của bác rất ôn hòa". Ngãi Giai Giai mỉm cười, nhìn Tề Hùng nở nụ cười.

Nếu như mỗi ngày bác trai có thể cười với thiếu chủ như vậy, có lẽ lúc đó cha con họ sẽ không cứng nhắc như vậy.

"Thì ra miệng của con ngọt như thế, khó trách Tề Hiên lại yêu con như vậy, con thật là một đứa trẻ khiến người yêu thích". Tề Hùng vì những lời này của Ngãi Giai Giai mà phấn khởi trong lòng.

Không biết đã bao lâu rồi, đã lâu cũng chưa từng có người khen ông như vậy, ông thật sự rất thích được đứa trẻ này khen ngợi như thế.

"Bác trai, con là nói thật đó, con cũng chưa bao giờ nói dối với thiếu chủ".

Cô luôn luôn không nói dối, cũng không biết nên nói dối như thế nào.

"Trẻ con thành thực là tốt". Tề Hùng hài lòng gật gật đầu, càng thêm yêu thích Ngãi Giai Giai.

Có lẽ cô bé này thật sự có thể khiến cho cha con bọn họ bỏ đi ngàn cách nhiều năm, xem ra ông không nên bức Tề Hiên lấy Diệp Tầm Phương rồi, ông cũng không phải coi trọng dòng dõi gì, mà là sợ hãi Diệp thị, nhiều năm như thế, ông vẫn không dám đối nghịch cùng Diệp thị, cho dù là thực lực của Tề thị đã vượt qua Diệp thị rất xa, cái cảm giác sợ hãi kia vẫn tồn tại, có thể là sợ hãi quá lâu, không xóa được.

Ông nên học phải kiên cường, cũng đã nhiều tuổi như thế, có ham muốn gì nữa đâu.

"Bác trai, bác có tâm sự phải không?". Ngải Giai Giai nhìn thấy bộ dạng Tề Hùng có vẻ đau thương, vì vậy quan tâm hỏi.

"Con biết chuyện xưa của bác và Tề Hiên sao?". Tề Hùng vừa nghĩ tới chuyện năm đó, thì đau lòng không thôi.

"Vâng". Ngải Giai Giai gật gật đầu.

"Nó đã nói với con như thế nào?".

"Anh ấy nói, bác trai vì Tề thị, ngay cả mạng của vợ mình cũng không để ý". Lúc Ngải Giai Giai nói những lời này thì có chút kinh hoàng, cô lo lắng nói như vậy sẽ khiến Tề Hùng không vui, dù sao những lời này cũng không phải là lời hay gì.

"Ha ha ——"- Tề Hùng cười lạnh.

"Bác trai, bác đừng tức giận, con không phải cố ý muốn chọc bác tức giận". Ngải Giai Giai nhìn thấy nụ cười lạnh kia của Tề Hùng, hơi sợ.

"Bác không có giận con, bác chính là giận chính mình".

Xem ra Tề Hiên thật sự vì chuyện năm đó mà hận ông như vậy, lại thêm về sau ông không có yêu thương anh, thậm chí muốn huấn luyện anh thành một người mạnh mẽ, nhưng lại bức anh lấy Diệp Tầm Phương, gộp tất cả những điều này cộng lại, đủ để cho Tề Hiên hận người ba như ông thấu xương.

"Bác trai, kỳ thật con cảm thấy trong quan hệ cha con không có thù hận sâu như vậy, chỉ cần bác và anh ấy nói một chút, thì mọi chuyện sẽ tốt, đúng hay không?".

"Nếu như nó chịu nói chuyện với bác giống như con vậy, thì đã tốt rồi, chỉ tiếc chúng ta vừa thấy mặt đã âm ỉ, tính tình của bác và tính tình của nó là một dạng, cứng đầu đến ghét, cũng không muốn lui bước". Giọng Tề Hùng mang theo châm chọc.

"Bác trai, nếu không bác nói với con, sau đó con lại nói với thiếu chủ, có lẽ như vậy sẽ hữu dụng hơn".

Nếu như có thể giúp thiếu chủ cùng ba của anh giải trừ mâu thuẫn giữa bọn họ, có lẽ thiếu chủ sẽ hạnh phúc hơn, cho nên cô nhất định phải thử biện pháp này.

Chương 115: Sự thật năm đó

Ngãi Giai Giai thất thần mà suy nghĩ làm thế nào mới có thể xoá bỏ mâu thuẫn giữa Tề Hiên và Tề Hùng.

"Giai Giai, con đang suy nghĩ gì đấy, nghĩ đến nhập thần như vậy?". Tề Hùng nhìn thấy Ngãi Giai Giai thất thần, vì thế kêu cô tỉnh.

"Không có, không có gì". Ngãi Giai Giai lấy lại tinh thần, cố gắng cười.

"Năm đó bác tính toán thế này, trước dùng vợ của mình ngăn chặn anh trai của bác, chính là bác cả của Tề Hiên, sau đó chờ cảnh sát đến, bác sẽ lại dùng quyền thừa kế Tề thị để đối người với ông ta, bởi vì như thế, anh trai bác sẽ phạm pháp, dù cho có được quyền thừa kế, ông ta cũng không thể thừa kế, nhưng mà không nghĩ tới ông ta ra tay quá nhanh, khiến cho bác đỡ không được, cho nên mới tạo thành bi kịch hôm nay. Bởi vì bác nợ vợ của mình nhiều lắm, từ đó về sau cũng không có cưới vợ nữa".

Tề Hùng nhớ lại chuyện năm đó, tim liền đau đớn, vốn ông cũng không có đoán được anh của mình ra tay nhanh như vậy, cho là ông ấy sẽ cùng mình quần nhau một phen, nếu như lúc ấy cẩn thận một chút, hôm nay mọi chuyện sẽ không như thế này.

"Bác trai, vậy bác có biết lúc ấy thiếu chủ ở chỗ nào không?".
<http://diendanlequydon.com>

Thiếu chủ nói qua, lúc ấy anh bị người trói, đặt ở trong một góc nhỏ, vậy mà Tề Hùng lại không có nhắc tới anh, có chút kỳ quái?

"Bác nhớ lúc ấy Tề Hiên hẳn là ở trường học, Giai Giai, tại sao con lại hỏi vấn đề này?".

Nói đến cũng thấy lạ, ngày đó Tề Hiên vừa trở về liền chửi mắng ông người cha này, ông cũng không biết Tề Hiên làm sao biết được chuyện này, tin tức nhanh như vậy.

"Bác trai, con biết vì sao anh của bác lại ra tay quá nhanh, bởi vì trong tay ông ấy còn có thiếu chủ có thể uy hiếp bác, bởi vì lúc ấy thiếu chủ ở ngay tại hiện trường, anh ấy bị trói, ném vào trong góc. Con nghĩ bác cả của thiếu chủ lúc ấy bắt được hai người, cho nên ông ấy mới dám xuống tay nhanh như thế".

Tề Hùng nghe Ngải Giai Giai nói như thế, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhiều năm như thế, ông luôn cho rằng Tề Hiên là nghe người khác kể mẹ mình chết như thế nào mà hận ông, thì ra là nó nhìn thấy tận mắt, chính tai nghe, lúc ấy mỗi một câu ông nói nó đều nghe được, cũng khó trách nó hận ông nhiều năm như thế!

"Xem ra bác vẫn là tính sai, lúc ấy bác cũng không biết Tề Hiên ở đó, nếu biết, thì sẽ không đi bước này".

Khó trách anh của ông ra tay nhanh như vậy, thì ra chỉ là giết gà dọa khỉ, đều do ông, sơ sót an toàn của Tề Hiên, để cho người ta bắt nó đi, ông lại không biết.

"Bác trai, thiếu chủ có lẽ còn không biết bác nghĩ như vậy, nếu như nói rõ rồi, tin tưởng cảm tình giữa hai cha con sẽ tốt thôi".

"Xem ra là do bác không nói chuyện với nó cho tốt, từ sau khi mẹ nó chết, bác chỉ lo dốc sức lập sự nghiệp, nhưng mà chính mình lại không rành việc kinh doanh, đã hủy hoại Tề thị"- Tề Hùng châm chọc mình.

"Do thiếu chủ quá quan tâm bác, cho nên mới bị thương sâu như vậy. Mỗi người đều sợ hãi mất đi người quan trọng nhất hoặc đồ gì đó của mình".

Thật ra thì thiếu chủ rất quan tâm ba của mình, chỉ là chịu đựng không chú ý đến ông thôi.

"Những lời này bác thích nghe, đã lâu không có nghe qua lời nói xuôi tai như thế rồi, xem ra cô gái nhỏ như con đây thật sự có chút bản lãnh dụ dỗ người, khó trách Tề Hiên giống như đem con thành bảo bối mà đối đãi, con đó, thật đúng là kẻ dở hơi, đồng thời cũng là vận may của nó, nếu như không có con, có lẽ hiện tại sẽ không có nó- Tề Hùng đang cảm thán.

Ông biết rõ mười năm trước là Ngải Giai Giai cứu Tề Hiên, sáu năm trước Ngải Giai Giai cứu Tề thị, là Tề gia bọn họ thiếu nợ cô ấy quá nhiều.

"Bác trai, bây giờ tâm tình bác khá hơn chưa?".

Ngải Giai Giai nghe Tề Hùng nói như thế, chỉ là cười nhẹ, căn bản không để những chuyện kia ở trong lòng.

"Tốt, hiện tại tâm tình bác rất tốt!".

"Bác trai, có tin tức Tiểu Hiên chưa, nó đã mất tích một ngày, con thật lo lắng cho nó". Ngải Giai Giai đột nhiên muốn giận Ngải Tiểu Hiên.

Hôm nay vốn là tính đi tìm con trai, không nghĩ tới lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho tới bây giờ còn chưa đi tìm, thật không biết Tiểu Hiên bị ai bắt đi, vậy mục đích của người kia là cái gì?

"Con yên tâm đi, bác đã phái người đi tìm, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức. Trước tiên con nghỉ ngơi cho khoẻ đi, người sinh bệnh nên có bộ dạng bệnh nhân, bác không quấy rầy con".

Tề Hùng đứng lên, mỉm cười với Ngải Giai Giai, sau đó xoay người, đi tới cửa, sau khi ra cửa vẫn không quên đóng cửa lại nhẹ nhàng.

Ngải Giai Giai nhìn một loạt động tác này của Tề Hùng, cảm thấy ông ấy là người rất cẩn thận, với lại cũng không còn tàn bạo như trong tưởng tượng của cô, cô sẽ tìm cơ hội nói rõ những chuyện này với thiếu chủ, hi vọng có thể hóa giải mâu thuẫn giữa cha con họ.

Ngải Giai Giai nằm, suy nghĩ lung tung rồi ngủ thiếp đi, ngay cả có người tiến vào cũng không biết.

Trần Tiểu Ngoạn tìm được Tề Hiên, sau đó nói toàn bộ cho anh biết, Tề Hiên vừa nghe chuyện của Ngải Giai Giai thì vội vàng chạy đến, lúc này đã là buổi sáng rồi, vậy mà anh lại vẫn là cả người ướt sũng, về đến nhà cũng không muốn đi thay quần áo, vẫn đứng ở trong phòng Ngải Giai Giai, nhìn cô.

Thật tốt cô ấy không có việc gì, may mắn cô được Tề anh hội cứu về, thật sự là cảm ơn trời đất.

Nhìn Ngải Giai Giai đang ngủ an toàn, anh thở dài một hơi, kết quả so với trong tưởng tượng của anh tốt hơn nhiều. Sau khi anh biết Ngải Giai Giai được người của mình cứu trở về, trong lòng vui vẻ vô cùng.

"Thiếu chủ, trước tiên cậu đi đổi quần áo trên người đi, bằng không sẽ ngã bệnh đó".

Bà Lâm lặng lẽ tiến đến, bên tai Tề Hiên thấp giọng nói.

"Tôi muốn chờ cô ấy tỉnh lại". Thái độ Tề Hiên rất kiên định, không muốn rời giường một bước.

"Thiếu chủ, bộ dạng này của cậu, khi Giai Giai tiểu thư tỉnh lại thấy được, sẽ đau lòng, hơn nữa cũng sẽ rất lo lắng, cậu nhẫn tâm để cho cô ấy thấy bộ dạng thương tâm khổ sở của cậu sao?". Bà Lâm tiếp tục khuyên anh.

Tề Hiên nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý, vì vậy đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên liền cảm thấy đầu hơi choáng váng.

"Thiếu chủ, cậu làm sao vậy?". Bà Lâm nhìn thấy anh đứng không vững, vì vậy đỡ anh.

Tề Hiên cố gắng lắc đầu, nâng cao tinh thần, nặn ra nụ cười, nhìn bà Lâm: "Mẹ Lâm, tôi không sao, bây giờ tôi đi thay quần áo".

Bị mưa ngâm một ngày, bôn ba một ngày, xem ra anh hơi khó chịu, được trước đi tìm chút thuốc uống, bằng không chờ khi Giai Giai tỉnh lại, anh lại ngã gục, vậy không được.

Tề Hiên trở lại gian phòng của mình, tùy tiện tìm một bộ quần áo sạch sẽ thay, sau đó lục tất cả ngăn kéo, cũng không tìm được một viên thuốc.

Thân thể của anh luôn luôn rất tốt, gần như đều không sinh bệnh, cho nên trong phòng cũng không có chuẩn bị thuốc cần dùng hằng ngày, lúc này muốn dùng sẽ không có.

Tề Hiên bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, ngồi xuống, cảm thấy đầu càng ngày càng lờ mờ, vì vậy tính nằm một chút rồi sẽ đi đến phòng Ngải Giai Giai, nhưng mà mới vừa nằm xuống, đầu óc liền mê man ngủ thiếp đi, bất tỉnh nhân sự.

Chương 116: Sinh ngã bệnh

Bà Lâm cho rằng Tề Hiên chỉ trở về phòng thay quần áo mà thôi, hoàn toàn cũng không có tới nhìn xem, vẫn ở lại gian phòng Ngải Giai Giai, chăm sóc cô.

Nhưng mà không lâu sau, liền quên chuyện này đi.

Mấy tiếng đồng hồ sau.

"Mẹ Lâm ——". Ngải Giai Giai cố gắng mở mắt, ánh sáng mãnh liệt đâm vào trong mắt của cô, làm cho cô hơi khó chịu, nhưng mà cũng khiến cho cô biết, bây giờ trời đã sáng.

Nhất định cô đã ngủ rất lâu rồi, trời đã sáng, không biết bây giờ thiếu chủ đang ở đâu, có còn tức giận cô không?

"Giai Giai con đã tỉnh, cảm thấy như thế nào?". Bà Lâm thả một cái gối ôm sau lưng Ngải Giai Giai, vịn cô.

"Tốt hơn nhiều, không còn choáng đầu, thân thể cũng có sức lực, đúng rồi Mẹ Lâm, thiếu chủ trở về chưa?". Cô đã ngủ một giấc rồi, có thể lúc này Trần Tiểu Ngoạn đã tìm được thiếu chủ rồi, như vậy có lẽ thiếu chủ cũng sẽ theo Trần Tiểu Ngoạn đến đây, nhưng mà vì sao lúc cô tỉnh lại không thấy anh?

"Đã trở lại rồi!". Bộ dáng Bà Lâm có vẻ tự nhiên đáp lại Ngải Giai Giai, mới trả lời xong thì vẻ mặt kinh ngạc, tự trách mình: "Ôi chao, sao ta lại quên đi thiếu chủ?".

Thiếu chủ đi đổi quần áo lại đổi mấy giờ rồi, còn chưa trở lại, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi.

"Mẹ Lâm, thiếu chủ làm sao vậy?". Ngải Giai Giai nhìn bà Lâm kinh hoảng như vậy, mình cũng kinh hoảng theo.

"Nửa đêm hôm qua thiếu chủ đã trở lại rồi, ta thấy cả người cậu ấy ướt đẫm, vì vậy bảo cậu ấy trở về phòng thay quần áo, nhưng mà cũng đã qua mấy giờ rồi, còn chưa có thấy cậu ấy đi ra, buổi sáng này bận quá, ta quên luôn chuyện thiếu chủ, bây giờ ta lập tức đến phòng của cậu ấy xem sao". Bà Lâm vội vàng chạy ra ngoài.

Thông thường bà không cần chăm sóc thiếu chủ như vậy, nhưng mà lần này không giống vậy, bởi vì ngày hôm qua bà cũng cảm thấy thiếu chủ có chuyện, hình như cũng ngã bệnh.

Xem ra bà già rồi, trí nhớ hơi kém, chuyện quan trọng như thế sao có thể quên.

"Mẹ Lâm, con cũng đi". Ngải Giai Giai mặc đồ ngủ, cứ như vậy xông ra ngoài, đi theo đằng sau bà Lâm.

"Thiếu chủ, cậu có ở bên trong không, mở cửa ra đi!". Bà Lâm đi đến trước cửa phòng Tề Hiên, dùng sức gõ cửa phòng, còn la lớn tiếng.

"Mẹ Lâm, thiếu chủ ở phòng này sao?". Ngải Giai Giai nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng rất khẩn trương, cũng có chút hưng phấn.

Đợi lát nữa cửa mở ra thì cô có thể nhìn thấy thiếu chủ rồi, đầu tiên nhìn thấy anh, nhất định cô sẽ nói xin lỗi với anh, mặc kệ cô đã làm sai điều gì, có phải là lỗi cô hay không, trước tiên cứ xin lỗi vậy, chỉ cần thiếu chủ có thể tha thứ cô là được rồi.

"Ừ". Bà Lâm gật gật đầu, sau đó tiếp tục gõ cửa.

Gõ rất nhiều lần, cũng không có nhìn thấy bất kỳ động tĩnh nào.

"Thiếu chủ, cậu đang ở bên trong chứ, mở cửa ra đi". Bà Lâm mù xoay vặn khóa ngoài cửa, nhưng mà vặn thế nào cũng không mở, xem ra là đã khóa trái từ bên trong rồi.

"Làm sao vậy, mẹ Lâm?". Ngải Giai Giai đứng ở một bên, sốt ruột nhìn tay bà Lâm, hi vọng tay của bà có thể mở cửa nhanh lên.

"Hình như thiếu chủ khóa trái mình ở bên trong, làm thế nào cũng không mở cửa được". Bà Lâm càng nóng nảy hơn, hai tay cùng dùng sức, nhưng mà bất kể dùng sức thế nào, vẫn là vô dụng.

"Nhất định thiếu chủ còn đang giận con, cho nên không có ý định mở cửa gặp con, anh ấy vẫn không tha thứ cho con". Ngải Giai Giai cho rằng Tề Hiên cố ý làm như thế, mục đích chính là không muốn nhìn thấy cô, vì vậy đau lòng mà khóc.

"Giai Giai, không thể nào, đêm qua thiếu chủ còn muốn canh giữ ở bên giường của con, bảo là muốn chờ con tỉnh lại, ta thấy cậu ấy lo lắng sức khỏe của con, không giống như là đang tức giận, giống như là đang tức giận mình, nếu như không phải ta khuyên cậu ấy đi thay quần áo, cậu ấy còn tính cả người ướm sưng ngồi ở bên giường con, chờ con tỉnh lại!". Bà Lâm lấy tay lau nước mắt ở khóe mắt Ngải Giai Giai, an ủi cô.

"Thật vậy sao, có phải là thiếu chủ đã tha thứ cho con, nhưng mà vì sao thiếu chủ không mở cửa gặp con?".

"Không xong, có thể là ở bên trong bị bệnh, ngày hôm qua ta cảm thấy sắc mặt thiếu chủ không tốt, trước mắt cũng không có chú ý, không được, ta phải đi gọi người phá cái cửa này ra. Giai Giai, con ở chỗ này cố gắng gọi, hi vọng như thế có chút tác dụng, ta đi tìm người phá cửa". Về mặt bà Lâm bối rối, sau đó vội vàng đi tìm người.

"Thiếu chủ, mau mở cửa ra, thiếu chủ". Bà Lâm đi rồi, Ngải Giai Giai nghe lời của bà, vẫn kêu gọi, còn không ngừng đập cửa.

"Thiếu chủ, em là Giai Giai, anh mở cửa được không?".

Tiếng gào thêm tiếng đập cửa, vang dội cả tòa nhà, chắc hẳn động vật ngủ đông có thể đã tỉnh lại rồi.

"Giai Giai, mới sáng sớm con la to như thế, đã xảy ra chuyện gì sao?". Tề Hùng từ phòng không xa đi tới, còn ngáp tựa hồ còn chưa ngủ tỉnh.

Vốn ông đang ngủ ngon giấc, nhưng mà nghe được Ngải Giai Giai hô to gọi nhỏ như vậy, ông muốn ngủ cũng ngủ không được nữa. Ngày hôm qua mở cánh cửa lòng nói chuyện với Ngải Giai Giai, khiến cho ông có cảm giác ngủ ngon, còn có mộng đẹp, nếu như không phải là bị đánh thức, ông còn không muốn dậy?

"Bác trai, thiếu chủ tự giam mình ở trong phòng, không muốn đi ra, con thật lo lắng!".

Mẹ Lâm nói thiếu chủ có thể là sinh bệnh, nhưng lúc này cô tình nguyện là vì thiếu chủ tức giận mới không mở cửa, cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng sinh bệnh của anh.

"Nó trở về chưa?". Về mặt Tề Hùng nghi vấn.

Đêm qua lúc ông ngủ hình như Tề Hiên còn chưa trở lại.

"Mẹ Lâm nói thiếu chủ đã trở lại, ở trong phòng này, nhưng mà anh ấy không chịu mở cửa". Bộ dạng Ngải Giai Giai có vẻ vội, con mắt đã bắt đầu ửng hồng.

Thiếu chủ không chịu mở cửa, rốt cuộc là bởi vì tức giận hay là sinh bệnh đây, cô sốt ruột muốn chết.

"Có lẽ là quá sớm, nó còn đang nghỉ ngơi, các người mới sáng sớm đã kêu người rời giường, ai muốn dậy chứ, nếu bác, bác cũng không muốn, bây giờ bác còn muốn trở về ngủ!". Tề Hùng ngáp một cái thật lớn.

"Thật là như vậy sao?". Ngải Giai Giai cảm thấy Tề Hùng nói có lý, nhưng mà lại có nhiều điểm hoài nghi.

Thiếu chủ không giống người lười như thế!

"Vậy con nghĩ thế nào?". Bộ dáng Tề Hùng ra vẻ không sao cả.

"Mẹ Lâm nói có khả năng thiếu chủ bị bệnh ở bên trong, con rất lo lắng, cho nên mới gọi lớn tiếng như vậy".

Ngải Giai Giai vừa giải thích xong, bà Lâm đã mang Nghiêm Chính Phong đến.

"Chính Phong, phá cửa ra".

"Bà Lâm, mới sáng sớm các người phá cửa làm gì chứ?". Tề Hùng có chút không vui chất vấn.

"Hội chủ, thiếu chủ có khả năng bị bệnh ở bên trong, cho nên chúng tôi đành phải làm như thế này, hi vọng không phải giống như tôi nghĩ". Bà Lâm hơi cúi đầu, hành lễ với Tề Hùng.

"Sinh bệnh?". Tề Hùng có chút không tin.

Thân thể Tề Hiên tốt như vậy, làm sao có thể dễ dàng sinh bệnh chứ, nhưng mà vì an lòng, vẫn là vào xem một chút.

"Bác trai, bác không cho mọi người phá cửa, không nhìn thấy thiếu chủ bình an, con cảm thấy rất sợ hãi". Ngải Giai Giai cầu khẩn Tề Hùng.

Bộ dạng Tề Hùng có vẻ bất đắc dĩ, sau đó dùng chân mang dép lê đập cửa ra.

Phanh —— một tiếng, cửa bị đá hỏng, dọa mọi người giật mình.

"Thiếu chủ ——". Trong nháy mắt cửa mở ra, Ngải Giai Giai liền nhìn thấy Tề Hiên nằm không nhúc nhích, trái tim đau một trận, sau đó khóc chạy bổ nhào vào, lấy tay ôm lấy mặt Tề Hiên, lo lắng, nôn nóng, sợ hãi nhìn anh.

Sau đó bà Lâm, Tề Hùng, Nghiêm Chính Phong cũng tiến vào theo, nhìn người đóng chặt hai mắt lại, khiến cho bọn họ không thể không tin, người hơn mười năm không có sinh bệnh, lúc này đột nhiên ngã bệnh.

"Thiếu chủ, anh làm sao vậy, sao anh nóng như vậy?". Ngải Giai Giai vươn tay, đưa tới trán Tề Hiên, suy đoán nhiệt độ cơ thể của anh, phát hiện rất nóng.

"Để ta xem". Bà Lâm đi lên, cũng đi thăm nhiệt độ của Tề Hiên, phát hiện nóng hơn Ngải Giai Giai trước kia, bà lo lắng thuốc hạ sốt cũng không có tác dụng.

"Mẹ Lâm, thiếu chủ thế nào, người mau lấy thuốc hạ sốt cho anh ấy uống, để cho anh ấy hạ sốt". Ngải Giai Giai cầu khẩn bà Lâm.

"Hiện tại thuốc hạ sốt có thể không dùng được rồi, phải đưa đi bệnh viện mới được, Chính Phong, cậu cũng thiếu chủ xuống dưới đi, tôi bảo ông Lâm chuẩn bị xe, Giai Giai, con sợ bệnh viện, ở nhà đi". Bà Lâm dặn dò từng việc gọn gàng ngăn nắp.

"Tôi trở về phòng đổi một bộ quần áo, đi cùng các người". Tề Hùng cũng nhanh chóng trở về thay quần áo.

Nghiêm Chính Phong công Tề Hiên lên, bà Lâm đỡ đi từ từ xuống lầu.

Tất cả mọi người đi, chỉ để lại Ngải Giai Giai đầy ngạc nhiên.

Bệnh viện, là nơi cô sợ nhất, nhưng mà cô lại muốn ở bên cạnh thiếu chủ, cô nên làm

cái gì bây giờ mới được?

Lần đầu tiên cô thấy thiếu chủ ngã bệnh, lần đầu tiên cảm giác được thiếu chủ cũng là một người cần được người ta chăm sóc, nhưng mà cô lại không thể ở bên cạnh anh, có phải là rất không bình thường hay không. Nói như vậy, chồng ngã bệnh, vợ không phải là nên bên cạnh anh, chiếu cố anh sao, thiếu chủ nói cô là vợ của anh, cho nên cô hẳn là nên ở bên cạnh anh, chăm sóc anh.

Ngãi Giai Giai vừa sợ hãi tự hỏi, vừa đi trở về phòng của mình, còn chưa nghĩ ra cô cũng đã thay xong quần áo hàng ngày rồi, sau đó đi ra phòng của mình, tới ngoài cửa, nhìn mọi người đưa Tề Hiên vào xe.

"Giai Giai, con ở nhà, thiếu chủ có chuyện gì ta sẽ gọi điện thoại báo cho con". Bà Lâm ở trong xe, về mặt đầy bất đắc dĩ khuyên Ngãi Giai Giai.

Bà biết rõ Giai Giai có chứng sợ bệnh viện, đi bệnh viện còn đáng sợ hơn so với muốn mạng của cô, cho nên bà mới không cho cô đi cùng.

"Con ——". Ngãi Giai Giai không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là chăm chăm vào Tề Hiên ở trong ngực Nghiêm Chính Phong, nhìn anh không hề tức giận nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, cô thực sự chán ghét chính mình, hận tại sao mình lại có chứng sợ hãi đối với bệnh viện, nếu như không có, lúc này cô có thể đi cùng thiếu chủ.

"Giai Giai, về nghỉ ngơi đi, chốc nữa chúng ta sẽ trở lại". Lúc này Tề Hùng cũng thay quần áo xong đi ra ngoài, an ủi Ngãi Giai Giai một câu, cũng lên xe đi.

Sau khi Tề Hùng lên xe, ông Lâm liền khởi động xe.

Ngãi Giai Giai nhìn xe dần dần đi xa, trong lòng cực kỳ đau, nước mắt chảy ra ngăn không được, lau thế nào cũng lau không hết.

Vì sao cô vô dụng như vậy, lúc nào cũng muốn dựa vào người khác, nếu như không phải cô, thiếu chủ cũng sẽ không sinh bệnh, nếu như cô có thể có ích một chút, cũng sẽ ngay cả bệnh viện cũng không dám đi, cô thật sự rất vô dụng.

Ngãi Giai Giai càng nghĩ càng đau khổ, cuối cùng ngồi ở trên mặt đất, khóc ồ lên.

Chương 117: Phải trở nên kiên cường

Ngãi Giai Giai ngồi ở cửa ra vào khóc hơn nửa ngày, khóc đến nỗi con mắt cũng sưng đỏ cũng chưa ngừng, Trần Tiểu Ngoạn cũng bị tiếng khóc của cô đánh thức.

"Giai Giai, sao cậu ngồi khóc một mình ở đây?". Trần Tiểu Ngoạn đi tới ngoài cửa ngồi xổm xuống, vịn Ngãi Giai Giai quan tâm hỏi.

Đêm qua bởi vì cô đi tìm Tề Hiên, đến ba giờ sáng mới tìm được, mệt mỏi tùy tiện tìm một phòng rồi ngủ say, sáng sớm vốn không biết rõ chuyện gì xảy ra, nếu không phải là tiếng khóc của Ngãi Giai Giai quá lợi hại, chỉ sợ cô vẫn còn đang ngủ!

"Tiểu Ngoạn". Ngãi Giai Giai bổ nhào vào trong ngực Trần Tiểu Ngoạn, càng khóc lớn tiếng hơn, khóc đến nỗi tê tâm liệt phế, như thể đem tất cả các nước mắt khóc hết.

Bây giờ cô chỉ có thể làm là khóc và lo lắng, Tiểu Hiên bị bắt rồi, thiếu chủ ngã bệnh, hết thảy đều là cô sai, tại sao cô lại vô dụng như thế.

"Giai Giai, có phải Tề Hiên lại bắt nạt cậu, đừng khóc, mình giúp cậu giáo huấn anh ta, thay cậu trút giận, báo thù cho cậu, cậu nói được không?". Trần Tiểu Ngoạn lấy ra quả đấm, dụ dỗ Ngãi Giai Giai.

"Không phải như thế, Tiểu Ngoạn, ngàn vạn lần cậu không được đi đánh thiếu chủ, chuyện không liên quan đến anh ấy". Ngãi Giai Giai vừa nghe Trần Tiểu Ngoạn nói như thế, cố gắng lắc đầu.

"Cho dù là như vậy, cậu cũng sẽ nói không phải, mình còn không biết cậu sao, cậu một lòng hướng về Tề Hiên, mặc kệ anh ta làm cái gì, nói cái gì, cậu đều cảm thấy đúng, cho dù bị anh ta bắt nạt, cũng cảm thấy đúng. Như ngày hôm qua, anh ta tùy tiện vứt bỏ cậu, cậu còn nói là mình sai, trong đầu của cậu rốt cuộc là nghĩ thế nào, bị oan ức cũng không nói". Trần Tiểu Ngoạn rất bất mãn đối với việc Ngãi Giai Giai đều luôn nghĩ tới Tề Hiên.

Chuyện ngày hôm qua cô còn chưa có tha thứ cho Tề Hiên đâu, hôm nay lại không biết xảy ra chuyện gì, thật là. Xem ra cô cần phải tìm một cơ hội, giáo huấn Tề Hiên mới được, xem anh ta sau này còn dám bắt nạt Giai Giai hay không.

"Tiểu Ngoạn, chuyện không phải như thế, thiếu chủ không phải như thế, anh ấy

không có ăn hiếp mình, là lỗi của mình, mình vô dụng, ngay cả bệnh viện mình cũng không dám đi, mình thật sự rất vô dụng". Ngải Giai Giai tiếp tục vùi vào trong ngực Trần Tiểu Ngoạn, khóc lớn.

"Cái gì với cái gì, tại sao lại kéo đến bệnh viện rồi?". Vẻ mặt Trần Tiểu Ngoạn khó hiểu.

Tề Hiên sau khi trở về phát sinh chuyện gì cô không biết, bởi vì lúc đó cô đã ngủ say.

"Thiếu chủ ngã bệnh, mọi người đưa thiếu chủ đến bệnh viện, mà mình lại ——". Ngải Giai Giai hổ thẹn tiếp tục khóc.

Mà bởi vì cô lại có chứng sợ hãi với bệnh viện, cho nên không có đi theo mọi người, chỉ có thể một mình ở nơi này một mình đau lòng.

Nếu như cô không có chứng sợ hãi bệnh viện, có lẽ lúc này hẳn là ở lại bên người thiếu chủ, chăm sóc anh.

"Ngoạn, đừng khóc, đây không phải là lỗi của cậu". Trần Tiểu Ngoạn an ủi Ngải Giai Giai.

Thì ra Tề Hiên sinh bệnh, xem ra ngày hôm qua ngâm mưa quá nhiều rồi, cô thực không hiểu nổi, rõ ràng hai người rất yêu nhau, lại khiến cho đối phương mình đầy thương tích, làm cho nhau đau lòng khổ sở, đây không phải tự tìm khổ sở ư, tình yêu như vậy, có lý thú gì chứ?

Nếu như tình yêu đều là như vậy, thế thì cô tình nguyện không muốn, chỉ cần có tình là tốt rồi, tất nhiên cô cũng rất muốn có tình thân, nhưng mà một người thân cô cũng không có, đi đâu mà tìm tình thân chứ?

"Không phải, đây là mình sai, đều là lỗi của mình, nếu như không phải mình, thiếu chủ cũng sẽ không tức giận, cũng sẽ không sinh bệnh, nếu như không phải mình bất lực như vậy, thì cũng sẽ không khiến thiếu chủ tức giận". Ngải Giai Giai không ngừng tự trách ở trong ngực Trần Tiểu Ngoạn.

"Giai Giai, trên thế giới này không có người thập toàn thập mỹ, cho dù là có, loại người như vậy chưa chắc là tốt nhất, bởi vì có chỗ thiếu hụt, đó mới là đẹp thật sự. Người quá hoàn mỹ, cậu sẽ cho rằng người ta là thần, không dám đến gần".

"Tiểu Ngoạn, đi bệnh viện cùng mình được không, mình thật sự muốn ở bên thiếu chủ, muốn tự mình chăm sóc anh ấy, cậu đi bệnh viện với mình được không?". Ngải Giai Giai đột nhiên rời khỏi ngực Trần Tiểu Ngoạn, cố gắng ngừng khóc, cầu khẩn cô.

"Cậu nhất định phải đi bệnh viện ư, nhưng mà cậu ——". Trần Tiểu Ngoạn hơi lo lắng.

Cô biết rõ Ngải Giai Giai rất sợ bệnh viện, cho nên lúc sinh Tiểu Hiên cũng không dám đưa cô ấy đến bệnh viện, lo lắng cô quá sợ hãi, tình huống sẽ bất bất hơn.

"Từ giờ trở đi, mình phải vượt qua loại cảm giác sợ hãi này, mình muốn bản thân trở nên kiên cường hơn, không thể chuyện gì cũng dựa vào người khác". Ngải Giai Giai nổi giận với mình.

"Được, cậu đã muốn thay đổi chính mình như vậy, mình đây sẽ giúp cậu, đi, chúng ta bây giờ phải đến bệnh viện". Trần Tiểu Ngoạn nắm tay Ngải Giai Giai, sau đó đi ra ngoài.

Ngải Giai Giai vừa đi, trong lòng vẫn đang tự nói với mình, bệnh viện cũng chỉ là một nơi mà thôi, cũng không phải là điện Diêm Vương gì, cho nên không cần sợ nó.

Lúc Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn đi tới cửa thì lại gặp phải Diệp Tâm Phương vừa vặn nhấn chuông cửa.

"Ồ, thật là đúng dịp nha, tôi còn chưa có nhấn chuông cửa mà, các người nghênh đón tôi, thật vinh hạnh đó". Bộ dạng Diệp Tâm Phương ra vẻ rất kiêu ngạo, châm chọc Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn, trong mắt lộ vẻ khinh bỉ. Khi thấy hai mắt Ngải Giai Giai sừng đỏ thì càng thêm cao hứng.

Cô đã nói với Tề Hùng, Tề Hiên phải lấy cô, bằng không Diệp thị sẽ không ngừng đả kích Tề thị trên kinh tế, chắc hẳn Ngải Giai Giai nhất định đã nghe được tin tức Tề Hiên phải kết hôn với cô, nên mới đau lòng khóc đến như vậy.

"Xin lỗi, chúng tôi không phải tới đón tiếp cô, chúng tôi phải ra ngoài, xin cô cứ tự nhiên". Trần Tiểu Ngoạn kéo Ngải Giai Giai đi, tiếp tục đi ra ngoài cửa.

"Đứng lại". Diệp Tâm Phương dùng giọng nói ra lệnh, gọi bọn họ lại.

Trần Tiểu Ngạo lập tức xoay người, nhưng mà Ngải Giai Giai từ từ xoay người, hơi run rẩy, gần như rất sợ hãi Diệp Tâm Phương này.

"Nhìn cái dạng này của cô, chắc là đã khóc chứ gì, hơn nữa là rất đau lòng mà khóc đi, có phải là Tề Hiên không muốn cô nữa, cho nên cô mới đau lòng khóc đến như vậy, sớm biết sẽ đau lòng như vậy, cô giành với tôi làm gì!". Diệp Tâm Phương đặc ý nhìn Ngải Giai Giai, cười rất tà ác.

"Diệp Tâm Phương, cô muốn làm gì, đừng tưởng rằng ngực lớn thì ngon lắm, chưa nghe nói những lời ngực to là không có não hay sao?". Trần Tiểu Ngạo nhìn Diệp Tâm Phương mặc quần áo thấp ngực kia, hai quả đào thật to trước ngực đều muốn nhảy ra rồi, vì vậy cũng châm chọc một phen.

Diệp Tâm Phương này chỉ biết dựa vào sắc đẹp, hoặc là dùng tiền mua người, nếu như cô ta không có tiền không có sắc đẹp, có lẽ là sống không nổi nữa.

"Tôi xem cô là ăn không được bồ đào bảo bồ đào chua nha, làm sao vậy, tôi chính là ngực lớn, có bản lĩnh cô cũng lớn cho tôi xem đi!". Diệp Tâm Phương ưỡn chính mình tới trước mặt Trần Tiểu Ngạo, rất cao ngạo.

"Thôi quên đi, tôi nhưng không muốn nâng cao hai cái túi nước nặng nề sống qua ngày, cô chậm rãi hưởng thụ đi, Giai Giai chúng ta đi". Trần Tiểu Ngạo kéo tay Ngải Giai Giai, tính đi về phía trước, nhưng mà Ngải Giai Giai cũng không muốn đi, mà buông tay cô ra, đi đến phía trước Diệp Tâm Phương, trong mắt có chút cầu khẩn nhìn cô ấy.

Chương 118: Chịu uy hiếp

Trần Tiểu Ngoạn cảm thấy kỳ quái, nhìn thấy Ngải Giai Giai muốn đi về phía Diệp Tâm Phương, vì vậy lập tức kéo cô ấy lại, cảnh giác nhìn Diệp Tâm Phương, tràn đầy địch ý.

"Giai Giai, đừng đi qua, người con gái này rất kinh khủng, chúng ta vẫn là cách cô ta càng xa càng tốt, để tránh bị cô ta giết".

Ngải Giai Giai không có giấy dựa, mà vẫn để cho Trần Tiểu Ngoạn kéo lại, nhưng vẫn dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Diệp Tâm Phương: "Diệp tiểu thư, con của tôi có phải là cô bắt đi không, nếu như vậy, xin cô trả nó cho tôi được không?".

Thiếu chủ nói, bắt Tiểu Hiên đi chỉ có thể có hai người, một người chính là bác trai, còn một người chính là Diệp Tâm Phương, hiện tại có thể chứng thật không phải là bác trai, như vậy chính là Diệp Tâm Phương.

"Giai Giai, ý của cậu nói là, Tiểu Hiên là bị người phụ nữ đáng ghét này bắt đi?". Trần Tiểu Ngoạn vô cùng kinh ngạc, sau đó trừng mắt Diệp Tâm Phương.

"Con của cô, Tiểu Hiên?". Diệp Tâm Phương cảm thấy khó hiểu đối với mấy chữ này, nhưng dùng đầu óc ngẫm lại có thể nghĩ ra được, tên nhóc gọi là Tiểu Hiên nhất định là con trai của Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

Chết tiệt, bọn họ cũng đã có con, chờ sau khi Tề Hiên cưới cô, cô không phải thành mẹ kế người khác sao?

"Diệp tiểu thư, nếu quả thật chính cô bắt Tiểu Hiên đi, tôi van cầu cô trả nó lại cho tôi được không?". Ngải Giai Giai tiếp tục cầu khẩn.

"Không được, chờ sau khi tôi và Tề Hiên kết hôn, con của cô tôi đương nhiên sẽ trả lại cho cô, cho đến lúc này, nếu như cô thông minh sẽ mang con của mình cao chạy xa bay, bằng không, tôi không dám cam đoan mẹ con các cô sẽ có kết cục gì". Diệp Tâm Phương cảnh cáo Ngải Giai Giai.

Bọn họ cũng đã có con, nhưng lúc này con của bọn họ không thấy, đây không phải là ông trời đang giúp cô ư, vậy cô đành phải thuận theo an bài của ông trời.

"Nói như vậy Tiểu Hiên thật sự là cô bắt đi, cô là người độc ác quá mà". Trần Tiểu Ngoạn nắm chặt hai đấm, hận không thể đi lên cho Diệp Tâm Phương vài quyền.

"Trần Tiểu Ngoạn, tôi biết cô có thể đánh, nếu cô dám đánh tôi một quyền, tôi liền cho con trai của Ngải Giai Giai hai quyền, xem ai chịu thiệt". Diệp Tâm Phương không kiêng kỵ địch ý của Trần Tiểu Ngoạn, nhìn cô đầy khiêu khích.

Xem ra trong tay có một lá bài chủ rất tốt, cô phải nhanh chóng nắm tên nhóc gọi là Tiểu Hiên vào tay, con ách chủ bài này có uy hiếp còn lớn hơn với việc dùng Diệp thị để đả kích Tề thị, Tề Hiên tuyệt đối sẽ thỏa hiệp.

"Với đứa bé cô cũng nhẫn tâm ra tay, lòng của cô rốt cuộc làm bằng gì?". Trần Tiểu Ngoạn nhin xuống tức giận trong lòng, tức giận mắg to.

"Diệp tiểu thư, tôi van cầu cô, trả con cho tôi đi". Ngải Giai Giai đột nhiên quỳ xuống, khóc cầu khẩn Diệp Tâm Phương.

"Giai Giai, cậu làm gì, sao lại quỳ với loại người này, mau đứng lên". Trần Tiểu Ngoạn dùng sức kéo Ngải Giai Giai lên.

Nhưng mà Ngải Giai Giai không muốn đứng lên, vẫn quỳ với Diệp Tâm Phương.

"Tiểu Ngoạn, cậu để cho mình quỳ đi, nếu như vậy có thể làm cho cô ấy thả Tiểu Hiên, đều đáng giá". Ngải Giai Giai lắc đầu với Trần Tiểu Ngoạn, ý bảo cô ấy không nên ngăn cản cô quỳ xuống.

Nếu như chỉ có thể quỳ gối để đổi về con của mình, cô nguyện ý.

"Đừng uổng phí thời gian, muốn tôi thả người có thể, chỉ có một điều kiện, chính là trong vòng mười ngày Tề Hiên phải thành hôn với tôi, trở thành vợ chồng hợp pháp trên pháp luật, nếu như không, mười ngày sau, tôi không dám cam đoan tên nhóc con đó sẽ biến thành cái dạng gì đâu, ha ha ——". Diệp Tâm Phương điên cuồng cười to, không có ý định tiến vào, lại xoay người rời đi.

Mục đích tới nơi này của cô chỉ là muốn uy hiếp Tề Hiên lần nữa, để cho anh ta ngoan ngoãn lấy cô, hiện tại có một con át chủ bài tốt, cô không cần làm gì nữa! Trong vòng mười ngày, cô nhất định phải nắm được tên nhóc Tiểu Hiên kia vào tay, thật ra cô muốn ngày mai Tề Hiên sẽ đi đăng ký với cô, nhưng mà hiện tại trên tay cô còn chưa có

con át chủ bài, cho nên chỉ có thể hoãn một chút, đợi lúc cô nắm người trong tay, sẽ xử lý tất cả.

Vì Tề Hiên, cô lãng phí quá nhiều thời gian và tinh lực, thậm chí là thanh xuân của mình, cô tuyệt đối sẽ không rời đi như vậy, nếu phải rời khỏi người đàn ông này, trước đó phải trừng phạt anh ta thật tốt rồi mới đi, để cho anh ta nhìn thấy rõ ràng, Diệp Tâm Phương cô không phải một người phụ nữ dễ trêu.

"Người phụ nữ đáng ghét, phụ nữ như vậy nhất định không có kết cục gì tốt, hừ". Trần Tiểu Ngoạn giả làm cái mặt quỷ với hướng rời đi của Diệp Tâm Phương, chửi cô ta.

Phụ nữ như vậy, ai cưới thì người đó xui xẻo, nếu Tề Hiên cưới thì, Tề Hiên liền xui xẻo.

Diệp Tâm Phương cười to sau đó rời đi, Ngải Giai Giai vẫn quỳ, vẻ mặt mờ mịt, nước mắt từ từ bùng lên lần nữa.

Tiểu Hiên hiện tại ở trong tay Diệp Tâm Phương, cô hoặc là sẽ mất đi con trai, hoặc là sẽ mất đi người yêu, điều này cô làm thế nào mà lựa chọn được, hai người đều là sinh mệnh quan trọng nhất của cô, một người cũng không thể mất đi, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Giai Giai, đứng lên đi". Trần Tiểu Ngoạn dùng sức đỡ Ngải Giai Giai lên.

"Tiểu Ngoạn, cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ?". Ngải Giai Giai ôm Trần Tiểu Ngoạn khóc rống.

"Giai Giai, chúng ta còn thời gian, chúng ta có thể ở trong vòng mười ngày cướp Tiểu Hiên từ trong tay Diệp Tâm Phương về, nhưng bây giờ chúng ta giết người hay là đi bệnh viện thăm người, cậu quyết định đi".

Nếu như Ngải Giai Giai nói hiện tại muốn giết người, như vậy cô sẽ bắt Diệp Tâm Phương lại, bức cô ta giao người, nhưng mà nếu như Ngải Giai Giai lựa chọn đi bệnh viện thì, cô cũng sẽ đi cùng cô ấy, thời gian còn mười ngày.

Nhưng mà kỳ quái, Diệp Tâm Phương vì sao nói là mười ngày sau, mà không phải hôm nay hoặc là ngày mai chứ, chẳng lẽ mười ngày sau mới là thời gian tốt. Theo cô,

người phụ nữ Diệp Tâm Phương này rất nóng nảy, làm chuyện gì cũng rất nóng vội, tuyệt đối sẽ không kéo lâu như vậy. Cô ta bắt cóc Tiểu Hiên, chính là vì bức Tề Hiên kết hôn với cô ta, loại sự tình này không phải càng nhanh càng tốt ư, thời gian kéo dài sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề, chẳng lẽ Diệp Tâm Phương này quá ngu ngốc à.

Trần Tiểu Ngoạn làm thế nào cũng nghĩ không thông Diệp Tâm Phương tại sao phải chọn mười ngày sau.

"Hay là trước đi xem thiếu chủ đi, tối thiểu nhất bây giờ Tiểu Hiên an toàn, Diệp Tâm Phương chưa đạt được mục đích, chắc là không thương tổn Tiểu Hiên".

Diệp Tâm Phương muốn mười ngày sau, cho nên trong mười ngày này, Tiểu Hiên sẽ rất an toàn, cô bây giờ nên lo lắng cho bệnh tình của Tề Hiên. Có lẽ chờ sau khi thiếu chủ khỏe lại, thì tìm biện pháp cứu Tiểu Hiên từ trong tay Diệp Tâm Phương về cũng được?

"Được, đi thôi, nắm tay của mình, như vậy cậu sẽ không quá sợ hãi, trong lòng nghĩ bệnh viện kỳ thật cũng là một nơi bình thường thôi, có lẽ cũng không quá sợ hãi". Trần Tiểu Ngoạn nắm tay Ngải Giai Giai, đi đến ven đường, chặn một chiếc xe, sau đó hai người ngồi lên đi.

Bệnh viện chỉ là một nơi bình thường mà thôi, không có gì đáng sợ —— Ngải Giai Giai ngồi ở trong xe, trong lòng vẫn lặp đi lặp lại những lời này, động viên cho mình, hi vọng lúc đến bệnh viện cô sẽ không sợ như vậy. Tuy trong lòng cô tự nói với mình như thế, nhưng vẫn hoang mang rối loạn.

Vì có thể nhìn thấy thiếu chủ, vì muốn thiếu chủ tha thứ cho cô sớm một chút, vì muốn thiếu chủ khỏe sớm một chút, sau đó đi cứu con của bọn họ, cô phải dũng cảm, chỉ là đi bệnh viện mà thôi, không có gì phải sợ.

Chương 119: Không sợ hãi nữa

Ngải Giai Giai đi vào cửa bệnh viện thì nắm chặt tay Trần Tiểu Ngoạn, không dám đi lên phía trước, thân thể run rẩy không ngừng.

Cô đã rất cố gắng tự nói với mình, không được sợ, nhưng mà vì sao lại còn sợ như vậy chứ, chân cũng không nghe lời, không muốn đi lên phía trước.

Cô không thể lại sợ hãi nữa, tuyệt đối không thể, thiếu chủ còn đang chờ cô ở bên trong!

"Giai Giai, đừng sợ, thực ra bệnh viện cũng không có gì, cũng chỉ là một địa phương mà thôi". Trần Tiểu Ngoạn tiếp tục cổ vũ cô ấy, sau đó buông tay của cô ấy ra, để cho cô ấy tự mình đi.

"Đúng, chỉ là một địa phương mà thôi, mình cũng không phải đến điện Diêm Vương, không có gì phải sợ, mình không sợ". Ngải Giai Giai không ngừng động viên mình, sau đó từng bước một đi về phía cửa chính bệnh viện, đi từng bước một.

Vì thiếu chủ, cô phải dũng cảm đi tới bệnh viện, như vậy mới có thể chăm sóc anh thật tốt, nói mình phải dũng cảm một chút, vượt qua chứng sợ hãi bệnh viện.

"Cố gắng lên, Giai Giai, cậu có thể làm được, tin tưởng mình". Trần Tiểu Ngoạn ở đằng sau cô ấy không ngừng cổ vũ cho cô ấy, đi theo cô ấy từng bước một.

Một bước, hai bước, ba bước, Ngải Giai Giai đi lên bậc thang trước cửa, dũng khí càng lúc càng lớn, cuối cùng đứng ở trước cửa, cố gắng hít sâu.

Đi lên trước một bước nữa, cô bước vào bệnh viện, cô cảm thấy tim của mình bị nhéo rất căng.

"Giai Giai, đi vào thì cậu sẽ thành công".

"Mình sẽ thành công". Ngải Giai Giai cố gắng hít sâu lần nữa, sau đó bước phía trước một bước, đi vào trong bệnh viện, thân thể có chút không ổn, nhưng cô lại cố gắng làm cho mình đứng vững.

Mọi người đi ngang qua dùng ánh mắt khác nhau nhìn hành động quái dị của Ngải Giai Giai, có một y tá đã đi tới, lễ phép hỏi: "Tiểu thư, cô làm sao vậy?".

Y tá vừa hỏi như thế, Ngải Giai Giai vừa mới đứng vững sợ tới mức ngồi xuống trên mặt đất.

"A ——".

"Tiểu thư, cô không sao chứ?". Y tá thấy Ngải Giai Giai hoảng sợ như thế, thì muốn đỡ cô dậy, nhưng mà tay vừa đụng đến Ngải Giai Giai, đã bị cô gạt ra.

"Không nên đụng tôi, tránh ra".

Y tá bị Ngải Giai Giai dùng sức đẩy ra, có chút không vui, nhưng mà dựa vào lễ nghi nghề nghiệp, cô không thể không mỉm cười nhìn cô ấy, ôn tồn hỏi: "Tiểu thư, có phải cô ngã bệnh hay không, có muốn tôi dẫn cô đi gặp bác sĩ hay không?".

"Không cần, chúng tôi là đến thăm người". Trần Tiểu Ngoạn nâng Ngải Giai Giai dậy, cự tuyệt y tá, sau đó kéo cô ấy, từ từ đi vào bên trong.

Y tá cảm thấy bẽ mặt, vì thế cũng rời đi, dù sao cô đã tận chức, phát sinh chuyện gì không liên quan tới cô.

"Tiểu Ngoạn, làm sao bây giờ, mình vẫn còn rất sợ hãi". Khuôn mặt Ngải Giai Giai vàng vọt, vẻ mặt bối rối, cơ thể run rẩy, càng run mạnh mẽ hơn, vừa nhìn cũng biết là đang sợ.

Cô đã rất cố gắng để cho mình không được sợ rồi, nhưng mà vẫn rất sợ.

"Giai Giai, chỉ cần cậu nghĩ Tề Hiên ở đây, nghĩ tới mục đích cậu đến đây là chăm sóc anh ấy, có lẽ sẽ không sợ hãi như vậy, cậu thử xem".

Trần Tiểu Ngoạn cũng không để ý đến ánh mắt khác của người bên ngoài, một lòng chỉ muốn giúp Ngải Giai Giai.

"Được!". Ngải Giai Giai cố gắng nghĩ tới phương diện này, tuy vẫn rất sợ hãi, nhưng lại không có sợ hãi như vừa rồi.

Nhìn người ta lui tới trong bệnh viện, ngoại trừ những bác sĩ và y tá kia mặc áo choàng màu trắng, những người khác cũng như những người mà cô thường thấy không có gì khác biệt, có lẽ bệnh viện cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng của cô, chẳng qua là tự cô ảo giác mà thôi.

Đúng, những cảm giác sợ hãi này chỉ là do ảo giác của cô sinh ra thôi, ảo giác mà thôi, ảo giác cũng không đáng sợ, chỉ cần không nghĩ, sẽ không có gì.

"Có phải là thoải mái hơn không, thực ra bệnh viện vốn cũng không có gì, chỉ cần xem như là nơi bình thường thì được rồi. Mỗi người đều có đau bệnh nhỏ, do đó, bệnh viện không tách rời cuộc sống của chúng ta, cậu phải kiên cường mà thích ứng nó".

"Cám ơn cậu Tiểu Ngoạn, mình đã không còn sợ hãi như vậy nữa, chúng ta đi tìm thiếu chủ đi". Ngải Giai Giai luôn cho mình dũng khí, làm cho mình kiên cường.

Vì thiếu chủ, cô tuyệt đối không được sợ hãi mà lui về phía sau, phải đi về phía trước.

Bà Lâm cầm ấm nước đi ra ngoài lấy nước, nhìn thấy rõ là Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn đến, giật mình, sau đó đi tới.

"Giai Giai, sao con lại tới đây?".

Giai Giai không phải có chứng sợ hãi bệnh viện ư, sao lại tới nơi này?

"Mẹ Lâm, thiếu chủ đâu rồi, thiếu chủ thế nào?". Ngải Giai Giai nắm tay bà Lâm thật chặt, rất kích động, vẻ mặt lo lắng. Nhưng mà sự sợ hãi của cô đã giảm đi rất nhiều.

"Bệnh viện mới vừa tiêm cho thiếu chủ, đã bớt nóng, nhưng mà người vẫn chưa tỉnh. Giai Giai, sao con lại vào bệnh viện, chẳng lẽ con không sợ sao?". Bà Lâm nắm tay Ngải Giai Giai, kích động nhìn cô.

Bà biết rõ Giai Giai rất sợ bệnh viện, mà bây giờ lại dũng cảm đứng ở nơi này, thật khiến người ta vui mừng, xem ra Giai Giai nhất định là vì thiếu chủ mới trở nên kiên cường như vậy.

"Mẹ Lâm, từ nay về sau con không bao giờ sợ bệnh viện nữa, con phải kiên cường, khiến cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, thiếu chủ ở phòng bệnh nào, con đi nhìn anh ấy".

Cô phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, bằng không về sau nếu có chuyện gì xảy ra, cô cũng chỉ có thể khóc hoặc dựa vào người khác, cô không muốn làm người bất lực như vậy nữa.

"Chính là phòng bệnh số 8 phía trước, ông Lâm và Nghiêm Chính Phong cũng ở trong đó chăm sóc cậu ấy". Bà Lâm chỉ vào phòng bệnh phía trước.

"Cám ơn mẹ Lâm". Ngải Giai Giai nói lời cảm tạ sau đó liền chạy đi, Trần Tiểu Ngoạn vốn muốn cùng đi, nhưng lại bị bà Lâm kéo lại.

"Bác Lâm, bác kéo con làm gì?". Trần Tiểu Ngoạn nghi ngờ nhìn bà Lâm.

"Tiểu Ngoạn, Giai Giai thật sự không có chuyện gì sao, con bé thật sự dám đến bệnh viện sao?". Bà Lâm vẫn là bộ dáng có vẻ không thể tin.

"Cô ấy đã rất cố gắng mới dám đi vào bệnh viện, nhưng con tin tưởng Giai Giai, cô ấy nhất định sẽ làm được, à không, bây giờ không phải là cô ấy đã làm được à. Bác đừng thấy ngoài mặt Giai Giai nhu nhược yếu ớt, giống như chuyện gì cũng ỷ lại người khác, kỳ thật, trong lòng của cô ấy đều kiên cường hơn người khác rất nhiều, chỉ cần chuyện cô ấy muốn làm, cô ấy nhất định sẽ cố gắng kiên trì tới cùng". Trần Tiểu Ngoạn ca ngợi.

Trong lòng kiên cường so với kiên cường bên ngoài càng khiến cho người ta bội phục, Giai Giai chính là người như vậy.

"Đúng vậy, Giai Giai chính là đứa bé như vậy". Bà Lâm gật gật đầu, sau đó đi về phía bên kia, tiếp tục đi lấy nước của mình.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn bà Lâm rời đi, do dự có nên đi đến phòng bệnh không, hay là đi dạo chung quanh, giờ này khắc này hẳn là nên để cho Giai Giai và Tề Hiên ở một chỗ, cô vẫn là đi xung quanh một chút thì hơn.

Ngải Giai Giai vọt tới phòng bệnh số 8 thì ông Lâm và Nghiêm Chính Phong ngồi ở bên trong đều kinh ngạc rồi đứng lên.

"Giai Giai, sao con lại tới đây?". Ông Lâm đi đến trước mặt cô, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Bác Lâm, thiếu chủ thế nào?" Ngải Giai Giai không trả lời vấn đề của ông Lâm, sau đó chạy đến bên giường, kích động nhìn người hôn mê.

Ông Lâm nháy mắt với Nghiêm Chính Phong, sau đó hai người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Chương 120: Không phản đối nữa

Ngãi Giai Giai biết ông Lâm và Nghiêm Chính Phong đã rời khỏi, nhưng hiện tại cô thật sự không có nhiều tâm tư để ý đến chuyện khác, chỉ muốn ở bên cạnh Tề Hiên, một tắc cũng không rời.

Tề Hùng đi toilet trở về, vừa định vào phòng bệnh, thì bị ông Lâm kéo lại.

"Hội chủ, Giai Giai tiểu thư ở bên trong, để cho bọn họ ở một chỗ đi".

Giai Giai?

Tề Hùng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn gật gật đầu, đi tới bên cạnh.

Bọn họ không phải nói Ngãi Giai Giai có chứng sợ bệnh viện đấy sao, sao lúc này lại tới?

Có lẽ vì Tề Hiên khiến cho con bé có động lực khắc phục chứng sợ hãi cũng như cho con bé dũng cảm.

Tất cả mọi người biết Ngãi Giai Giai ở trong phòng bệnh cùng Tề Hiên, vì vậy cũng rất thức thời không quấy rầy bọn họ, đi đến hoa viên trong bệnh viện.

"Bác trai, cháu có thể gọi bác như vậy không?". Trần Tiểu Ngoạn đi đến trước mặt Tề Hùng, cung kính hỏi.

Nghiêm Chính Phong vẫn gương mặt nghiêm túc nhìn cô, Trần Tiểu Ngoạn cũng thỉnh thoảng liếc mắt trừng anh.

"Có thể, bác thích những đứa trẻ như con gọi bác như vậy, con tên là Trần Tiểu Ngoạn à, cảm ơn con đã chăm sóc Giai Giai nhiều năm như vậy, còn có cháu trai của bác".

Ông biết Trần Tiểu Ngoạn đi theo Ngãi Giai Giai mười năm rồi, không rời, làm bạn bè đến mức này như con bé, thật sự là ít lại càng ít!

"Đâu có, Tiểu Hiên xem như là con của cháu nha, mỗi ngày nghe thằng bé gọi con là

mẹ, con cũng rất vui vẻ".

"Đối trá". Nghiêm Chính Phong thấp giọng nói một câu.

Nếu không phải mỗi tháng thiếu chủ cho cô ta mười vạn, cô ta sẽ nguyện ý làm như thế ư, nói ra thực đối trá.

"Họ Nghiêm kia, anh nói cái gì, lập lại lần nữa cho tôi". Trần Tiểu Ngoạn rất giống con cọp mẹ cảnh cáo Nghiêm Chính Phong.

"Tôi cái gì cũng chưa nói". Nghiêm Chính Phong sợ vẻ hung hãn này của cô, đành phải phủ nhận, sau đó chuyển tầm mắt qua nơi khác, không nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

Nói thêm gì đi nữa cũng chỉ là cãi nhau mà thôi, hơn nữa kết quả đều là anh bị thua.

"Hai đứa bây thực sự là một đôi oan gia, nhưng cũng rất xứng đôi đó". Tề Hùng nhìn Trần Tiểu Ngoạn và Nghiêm Chính Phong, càng nhìn càng cảm thấy bọn họ rất xứng.

"Ai xứng đôi với anh ta chứ, hừ ——". Trần Tiểu Ngoạn khinh thường hừ một tiếng, cũng dời tầm mắt đi, không nhìn Nghiêm Chính Phong.

"Cô nghĩ xứng đôi, tôi đây không muốn đâu!". Nghiêm Chính Phong thấp giọng phản bác.

"Anh nói cái gì?". Trần Tiểu Ngoạn thính tai nghe được, hai tay chống nạnh, rộng to chất vấn.

"Được rồi, hai đứa đừng ầm ĩ nữa, có phải là xứng đôi hay không, về sau sẽ biết". Tề Hùng ra mặt hoà giải.

Ông có dự cảm, hai đứa kia sau này nhất định là một đôi, ông sẽ đợi cho đến khi có thể uống rượu mừng của bọn họ.

"Bỏ đi, tôi không so đo với anh. Đúng rồi bác trai, có chuyện cháu muốn nhờ bác hỗ trợ". Trần Tiểu Ngoạn khôi phục bộ dáng nghiêm túc, cầu khẩn Tề Hùng.

"Nói đi, chuyện gì?".

"Tiểu Hiên bị Diệp Tâm Phương bắt đi, cô ta tính dùng Tiểu Hiên để uy hiếp Tề Hiên, để mười ngày sau Tề Hiên lấy cô ta. Bác lớn tuổi kiến thức rộng rãi, khá nhiều thuộc hạ là người tài giỏi, cháu hi vọng bác có thể lên tìm Tiểu Hiên trở về, đừng để cho kế hoạch của Diệp Tâm Phương được thực hiện".

Tề Hùng xem ra không phải là nhân vật đơn giản, để cho ông ấy ra tay có lẽ có giúp đỡ được một chút.

"Cháu dám khẳng định cháu của bác đang ở trong tay Diệp Tâm Phương ư, xác định trăm phần trăm?". Tề Hùng hỏi nhấn mạnh lần nữa.

Diệp Tâm Phương đưa con gái này quả nhiên rất ác độc, loại chuyện bắt Tiểu Hiên đi này nó cũng có thể làm được, nhưng mà tin tức của nó sao có thể nhanh như vậy, trong ngày hôm ấy khi ông vừa mới biết mình có cháu trai là có thể bắt người đi, nếu như nó đã sớm biết sự tồn tại của Ngải Tiểu Hiên, vì sao không ra tay sớm một chút?

Tề Hùng đối với chuyện Diệp Tâm Phương bắt Ngải tiểu Hiên đi còn có chút hoài nghi.

"Chính miệng của cô ta thừa nhận, cái này có thể giả bộ sao?".

Trần Tiểu Ngoạn vừa nghĩ tới bộ dáng kiêu ngạo đáng ghét vừa rồi của Diệp Tâm Phương, thì hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Chính Phong, cậu âm thầm đi điều tra một phen, xem Tiểu Hiên có phải là ở trong tay Diệp Tâm Phương không, nếu quả thật là như thế, vậy thì có trò hay rồi". Trong mắt Tề Hùng hiện lên tia khôn khéo.

Những năm gần đây, ông vẫn hơi sợ Diệp thị, chính là sợ thế lực của bọn họ, sáu năm trước bởi vì Tề thị sắp sụp đổ, khiến cho ông không thể không lui bước, vì giữ lại Tề thị, đối với người của Diệp gia luôn cung kính, hiện tại, ông đã biết thế cục rồi, Diệp thị không thể uy hiếp được ông, cho nên ông không cần sợ nữa.

Tề Hiên nói đúng, thực lực của Tề thị bọn họ đã vượt qua Diệp thị, vì sao còn phải e ngại bọn chúng chứ?

"Vâng". Nghiêm Chính Phong cố gắng khom người chào, sau đó đi ra ngoài.

Trần Tiểu Ngoạn nhìn thân ảnh Nghiêm Chính Phong dần dần rời đi, đột nhiên có chút không đành lòng.

Kỳ quái, tại sao cô lại cảm thấy không đành lòng chứ, cô không phải muốn người này biến mất ở trước mắt cô sớm một chút sao!

"Đừng lo, nó chỉ là đi ra ngoài làm việc mà thôi, lại không phải đi chết." Tề Hùng liếc Trần Tiểu Ngoạn.

"Ai không đành lòng cho anh ta, cháu muốn anh ta biến đi còn không kịp! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Bác trai, nếu như Diệp Tâm Phương thật sự dùng Tiểu Hiên bức Tề Hiên lấy cô ta, chúng ta nên làm gì bây giờ, cũng không thể để cho Tề Hiên đi lấy người phụ nữ kia, nếu quả thật như vậy, Giai Giai nhất định sẽ đau lòng đến chết". Trần Tiểu Ngoạn nói sang chuyện khác.

Cô không muốn nghe người khác nói về Nghiêm Chính Phong nữa, vừa nói đến anh ta thì cả người khó chịu.

"Diệp Tâm Phương đưa con gái này làm việc vĩnh viễn không thông qua đại não, chỉ thích trổ tài nhất thời, nếu như là nó bắt Tiểu Hiên đi, uy hiếp Tề Hiên lấy nó, vậy thì làm sao chứ, chờ Tề Hiên cưới nó, nó vẫn phải thả Tiểu Hiên, cho đến lúc này, Tề Hiên lại dùng lý do bức hôn rồi đưa ra pháp viện xin ly hôn, cho dù Diệp Tâm Phương không ký tên trên thỏa thuận ly hôn, phần thỏa thuận ly hôn này vẫn có hiệu lực. Chỉ cần Tề Hiên ly hôn với nó, Tiểu Hiên đã trở về, Giai Giai và Tề Hiên có thể ở cùng một chỗ rồi. Diệp Tâm Phương đi quân cờ này thật sự là sai lầm lớn rồi".

Bộ dạng Tề Hùng có vẻ rất nhẹ nhàng, tuyệt không lo lắng.

"Có đạo lý". Trần Tiểu Ngoạn bội phục nhìn Tề Hùng.

Thật không hổ là một nhân vật lợi hại, có thể đem một sự kiện nghĩ đến xa như vậy, xem ra lần này Diệp Tâm Phương thật sự là dời tảng đá lên đập bể chân của mình.

"Nếu như bác thật sự nhất định muốn Tề Hiên lấy Diệp Tâm Phương, sáu năm trước cũng đã làm cho Tề Hiên lấy nó, chẳng qua là tốn một chút công sức, nhưng bây giờ công sức này đã không cần làm".

Ngày hôm qua ông mới biết rõ, Tề thị dưới sự quản lý của Tề Hiên đã phát triển tốt như vậy, thực lực vượt xa Diệp thị, bây giờ Diệp thị chính là Tề thị của sáu năm trước, không chịu nổi một kích, không có gì đáng sợ.

"Vậy có phải nói rõ Giai Giai và Tề Hiên có thể ở cùng một chỗ hay không, bác cũng không phản đối bọn họ nữa?". Trần Tiểu Ngoạn vô cùng hưng phấn.

"Không phản đối, có đứa con dâu tốt như Giai Giai vậy bác cầu còn không được, cháu còn tưởng rằng bác thật sự muốn đứa con dâu như Diệp Tâm Phương ư, ghê tởm chết được". Bộ dạng Tề Hùng ra vẻ tính trẻ con.

Trần Tiểu Ngoạn cùng bà Lâm ông Lâm nhìn đối phương, bật cười.

Chỉ cần Tề Hùng không phản đối Tề Hiên và Giai Giai ở cùng một chỗ, như vậy hết thảy mọi chuyện đều rất tốt, Diệp Tâm Phương kia càng không là vấn đề.

Chương 121: Em là vợ của anh

Ngãi Giai Giai một mình túc trực ở bên giường Tề Hiên, nắm tay của anh, nhìn anh ngay cả ánh mắt cũng không nháy một cái, mong đợi anh sớm tỉnh lại.

Trước kia cô sinh bệnh nằm viện thì thiếu chủ cũng như vậy với cô, hiện tại thiếu chủ sinh bệnh nhập viện thì cô cũng phải ở cùng anh như vậy.

Bây giờ chuyện Ngãi Giai Giai sợ bệnh viện đã không nghiêm trọng nữa, bây giờ cô toàn tâm muốn chăm sóc Tề Hiên thật tốt.

"Thiếu chủ, đừng có giận Giai Giai nữa được không, từ nay về sau em nhất định sẽ không chọc anh giận nữa". Ngãi Giai Giai nắm tay Tề Hiên, áp vào mặt mình, từng giọt nước mắt thương xót nhỏ lên trên lưng bàn tay của Tề Hiên.

"Thiếu chủ, chỉ cần anh không giận em, muốn em làm gì em cũng chấp nhận".

Ngãi Giai Giai liên tục hứa hẹn với Tề Hiên, chỉ hy vọng anh có thể tha thứ cho cô, sớm tỉnh lại.

Tề Hiên cảm thấy mình ngủ quá lâu, nhưng lại cảm thấy mình còn chuyện rất quan trọng chưa làm, dù cho thân thể mệt mỏi, anh cũng làm cho mình tỉnh lại, chính là ý thức vừa mới khôi phục lại nghe được giọng nói của Ngãi Giai Giai, mùi thuốc nồng nặc thì anh biết, nơi này là bệnh viện.

Bệnh viện?

Tề Hiên nhớ lại mọi chuyện, biết mình ngã bệnh, xem ra là mọi người đưa anh đến bệnh viện đi, nhưng sao Giai Giai lại ở bệnh viện chứ, không phải cô có chứng sợ bệnh viện sao?

"Giai Giai, sao em lại tới bệnh viện?". Tề Hiên nghe thấy tiếng của Ngãi Giai Giai, suy nghĩ một lúc, sau đó mở mắt, nhẹ giọng hỏi cô.

Ngãi Giai Giai nghe giọng nói của Tề Hiên, hưng phấn ngẩng đầu lên lau đi nước mắt, và cười rất vui vẻ.

"Thiếu chủ, anh đã tỉnh, thật tốt".

"Giai Giai, trong này hẳn là bệnh viện, sao em lại ở trong bệnh viện, chẳng lẽ em không sợ sao?". Tề Hiên cố gắng ngồi dậy, hơi lo lắng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Ngải Giai Giai.

Nhưng anh đã tận mắt thấy qua bộ dạng phát điên của Ngải Giai Giai khi ở bệnh viện, nhớ lại cũng có chút sợ, nhưng mà bây giờ cô lại ở trong bệnh viện, canh giữ ở bên giường của anh, làm thế nào giải thích đây?

"Sợ". Ngải Giai Giai không do dự mà trả lời.

Mặc dù nói cô đã vượt qua nỗi sợ lớn nhất, nhưng bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng mà chút sợ hãi ấy cô có thể gắng gượng qua được, bởi vì bên cạnh còn có người quan tâm cô nhất.

"Đi, bây giờ anh dẫn em rời khỏi nơi này". Tề Hiên mặc quần áo bệnh nhân, tính xuống giường, nhưng đã bị Ngải Giai Giai ngăn cản.

"Thiếu chủ, anh vừa mới tỉnh, vẫn là nghỉ ngơi một chút nữa đi".

"Nhưng mà em sợ nơi này nha!".

Tề Hiên lo lắng nhìn cô, thậm chí muốn xuống giường ôm cô đi ra.

"Em đúng là sợ nơi này, nhưng mà mức sợ hãi này em có thể chịu được, mà bây giờ cũng không còn sợ như vậy nữa, tin tưởng qua một thời gian nữa em sẽ không còn cảm thấy sợ bệnh viện nữa, em muốn cố gắng vượt qua loại sợ hãi này". Ngải Giai Giai vừa giải thích, vừa đắp mền giúp Tề Hiên, để anh nằm nghỉ cho khỏe.

"Ừ ——". Tề Hiên cảm thấy rất kinh ngạc về sự thay đổi của Ngải Giai Giai, cảm thấy có một loại từ định lượng thay đổi đến biến đổi về chất.

"Thiếu chủ, anh còn đang giận em sao?".

Ngải Giai Giai cúi đầu, bộ dáng có vẻ bi thương, trong câu nói gần như hàm chứa nghẹn ngào.

Thiếu chủ giống như không còn tức giận, nhưng mà cô vẫn là hỏi một chút, như vậy cô sẽ an tâm hơn.

"Ngốc, em không giận anh là tốt rồi, anh có tư cách gì mà giận dữ với em!". Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai vào trong ngực, cả hai cùng nằm trên giường bệnh.

"Thiếu chủ, cho tới bây giờ em cũng chưa từng giận anh, em sợ anh tức giận thôi, em thật sự rất sợ anh không quan tâm tới em nữa". Ngải Giai Giai cong người ở trong ngực Tề Hiên khóc rống lên, ôm anh thật chặt.

Trong khoảng thời gian thiếu chủ tức giận, cô thật sự rất khó chịu, thật sự rất sợ sẽ luôn luôn như vậy.

"Đừng khóc, nếu lại khóc thì anh giận thật đó." Hai tay Tề Hiên nâng Ngải Giai Giai dậy, sau đó lau nước mắt cho cô, lúc này mới phát hiện trên cổ tay cô bị băng vải dày bao lấy, vì vậy nắm tay của cô, kinh hoàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm qua không phải em cảm mạo phát sốt thôi ư, làm sao tay có thể bị thương như vậy?".

"Em thực ngốc, cũng rất xui xẻo, liên tục trong vòng vài ngày bị cướp hai lần, ngày hôm qua sau khi anh đi, em nghĩ gọi điện thoại để cho Tiểu Ngoạn tới đón em, nhưng còn chưa gọi được, thì điện thoại đã bị người cướp đi rồi, cho nên tay bị thương". Ngải Giai Giai hổ thẹn cúi đầu xuống.

Cô chính là một người xui xẻo như thế, đi tới chỗ nào cũng xui xẻo, cũng khiến cho người khác xui xẻo theo, nếu như không phải do cô, thiếu chủ cũng sẽ không sinh bệnh mà nằm ở trong bệnh viện.

"Chết tiệt, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho tên đó"- Tề Hiên tức giận mắng.

"Bỏ đi thiếu chủ, dù sao cũng chỉ là một vết thương nhỏ, mấy ngày nữa thì khỏe rồi, lại thấy anh không giận em nữa, em rất vui".

Ngải Giai Giai rất thỏa mãn nhìn Tề Hiên.

"Thực không có biện pháp làm khó em". Tề Hiên vươn tay, chạm đến mặt cô, cảm giác đàn hồi lại dâng lên rồi lại hận không thể thương yêu nhìn cô nhiều hơn, sau đó kéo cô đến bên cạnh mình, từ từ đưa lên môi mình nhẹ chạm vào miệng nhỏ của cô.

"Thiếu chủ, nơi này là bệnh viện"- Ngải Giai Giai then thùng nói.

"Bệnh viện thì sao, dù sao cũng không có người, ngoan ngoãn để cho anh hôn nào". Tề Hiên mặc kệ hôn Ngải Giai Giai mãnh liệt một phen, nhưng mà đang lúc cao hứng thì cửa đột nhiên bị người ta mở ra.

Một y tá cầm thuốc đi vào, nhìn thấy Tề Hiên và một cô gái đang hôn nồng nhiệt, nhú mày một lát, cũng không vì quấy rầy chuyện tốt của bọn họ mà cảm thấy xấu hổ.

"Đã đến giờ uống thuốc". Y tá trực tiếp đi vào, trừng mắt nhìn Ngải Giai Giai một cái.

"Không có ai nói với cô tiến vào không gõ cửa là một việc rất không lịch sự sao?". Tề Hiên không vui chất vấn y tá.

"Tôi đây cũng là vì người bệnh thôi, đến thời gian nên uống thuốc, mau uống thuốc". Y tá rất dịu dàng nói với Tề Hiên, còn tự mình chuẩn bị thuốc, kéo Ngải Giai Giai ra, đi đến trước mặt Tề Hiên.

"A —— cô ——". Ngải Giai Giai bị y tá kéo ra, thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã xuống.

Tề Hiên thấy rất rõ động tác của y tá, nếu như Ngải Giai Giai thật sự ngã sấp xuống, anh khẳng định sẽ cho y tá chó má này trả giá thật nhiều.

"Tiên sinh, đây là thuốc của anh, mau uống đi". Y tá một tay cầm nước, một tay cầm thuốc, dụ dỗ nhìn Tề Hiên.

Người đàn ông này vừa vào bệnh viện, cô liền vừa ý, mất một ít thời gian mới có thể đưa thuốc đến cho anh, nếu như anh có thể làm người đàn ông của cô thì tốt biết mấy!

"Đưa thuốc cho vợ tôi là được rồi, tôi không thích những người phụ nữ khác bưng trà đưa nước cho tôi". Tề Hiên lạnh lùng nói một câu, sau đó đẩy một ánh mắt cho Ngải Giai Giai.

"Y tá tiểu thư, đưa thuốc cho tôi đi". Ngải Giai Giai nhận được ánh mắt của Tề Hiên, sau đó nâng lên dũng khí, đi đến bên người y tá, run rẩy vươn tay, để cho cô ấy giao thuốc và nước cho cô.

"Cô ấy là vợ của anh?". Y tá vẻ mặt không thể tin.

Người con gái này thoát nhìn tuyệt không xứng với người đàn ông này, tại sao có thể là vợ chồng?

Chương 122: Ngây ngốc yêu thương

Tề Hiên nhìn thấy bộ dạng y tá không tin, trong lòng liền đốt lửa, chán ghét cô ta tới cực điểm.

Mục đích của y tá này cũng biểu hiện quá rõ ràng, trên mặt đều viết cô ta muốn anh, Tề Hiên anh là người dễ dàng lấy được như vậy sao, nếu như vậy, thì Diệp Tâm Phương cũng không quần quít lấy anh nhiều năm như vậy.

"Cô ấy không phải vợ của tôi chẳng lẽ là cô ư, mang thứ đó giao cho vợ tôi, sau đó cô đi ra ngoài ngay cho tôi". Tề Hiên thái độ rất lạnh lùng, bắt đầu đuổi người.

"Y tá tiểu thư, đưa cho tôi đi". Ngải Giai Giai chặn lại nỗi sợ hãi trong lòng, thở hào hển.

Cô mới vừa khắc phục chứng sợ bệnh viện, nhưng là vẫn là rất sợ y tá và bác sĩ, nếu như không phải vì thiếu chủ, cô có thể đã bị dọa chạy từ sớm rồi.

Cô không được sợ, y tá cũng là người, không khác gì người bình thường, chỉ là mặc quần áo không giống thôi, cởi quần áo, bọn họ vẫn giống nhau.

Ngải Giai Giai ở trong lòng luôn tự nói với mình như vậy, nhưng mà sắc mặt vẫn là rất khó coi, vẻ mặt lộ vẻ bối rối.

"Tôi lo lắng cô ấy không phải người chuyên nghiệp, làm không tốt, nào, ngoan ngoãn uống thuốc đi". Y tá không muốn giao thuốc và nước cho Ngải Giai Giai, cũng không muốn đi quần quít lấy Tề Hiên nữa.

"Không nghe thấy lời tôi nói sao, tôi bảo là cô đi". Tề Hiên nổi trận lôi đình, tức giận ra lệnh cho y tá, cũng không vì cô ta là một phụ nữ mà có chút phong độ đàn ông với cô ta.

Ngải Giai Giai vốn đã ở trong sự sợ hãi, bị loại tiếng hô như sư tử của Tề Hiên, thì chân nhũn ra ngồi xuống mặt đất, đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Giai Giai, em làm sao vậy?". Tề Hiên nhìn thấy trên mặt Ngải Giai Giai tái nhợt ngồi xuống mặt đất, lập tức xuống giường, đỡ cô lên, không đếm xỉa y tá kia bị anh làm cho

tức giận đến sắp tắt thở.

Ngãi Giai Giai cong người ở trong ngực Tề Hiên, dồn dập thở dốc, đem nỗi sợ hãi trong lòng thở ra đường hô hấp.

"Giai Giai, sắc mặt của em thật là khó nhìn, sao vậy?"- Tề Hiên lo lắng hỏi.

Mới vừa rồi còn rất tốt, từ khi y tá này đi vào, Giai Giai của anh liền biến dạng, chẳng lẽ y tá này trước đó đã bắt nạt Giai Giai sao?

Tề Hiên suy đoán lung tung trong lòng, càng đoán càng chán ghét y tá kia càng lớn. Khi thấy sắc mặt sợ hãi của Ngãi Giai Giai thì anh biết là có chuyện rồi.

Giai Giai sợ bệnh viện, đồng thời cũng sợ y tá và bác sĩ.

"Anh ——". Y tá cảm tức nhìn Tề Hiên và Ngãi Giai Giai ôm nhau thân mật, rất tức giận, nhưng mà cô lại không biết nên nói gì.

"Bỏ thuốc xuống, cô rút ra ngoài cho tôi". Tề Hiên đoán được Ngãi Giai Giai là vì nhìn thấy y tá mới sợ hãi bối rối như thế, vì vậy đuổi người lần nữa.

"Tôi muốn tận mắt thấy anh uống thuốc, miễn cho viện trưởng nói tôi không chuyên nghiệp". Y tá vẫn vô lại không chịu đi.

Hạnh phúc cần chủ động và cố gắng, người đàn ông này cô đã vừa ý phải cố gắng tranh thủ, không có tranh thủ mà buông tha, đời này của cô sẽ không có hạnh phúc.

"Đáng ghét". Tề Hiên đoạt lấy thuốc từ trong tay y tá, ném vào trong miệng, nước cũng không uống trực tiếp nuốt xuống, tiếp theo trừng mắt y tá, chỉ tay ra cửa: "Được rồi, thuốc tôi đã uống, cô có thể lăn rồi".

"Chuyện này —— hừ ——". Y tá á khẩu không trả lời được, dùng sức đặt chén nước lên trên mặt bàn, sau đó trừng liếc Ngãi Giai Giai, mới bằng lòng rời đi.

"Giai Giai, không sao chứ, cô ta đi rồi, đừng sợ". Tề Hiên nhìn y tá sau khi đi ra ngoài, mới như dỗ Ngãi Giai Giai như dỗ một đứa trẻ.

"Thực xin lỗi thiếu chủ, em không phải cố ý sợ hãi, chỉ là ——". Ngải Giai Giai muốn tìm lý do cho mình thoát ra, nhưng mà lại tìm không thấy lý do hợp lý.

Cô rõ ràng nói hay lắm không được sợ, vì sao còn sợ như vậy chứ, chỉ là một y tá thôi mà.

"Em đã rất kiên cường rồi, không cần phải nói xin lỗi, đi thôi". Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, tính đi ra ngoài.

"Đi đâu vậy?".

Theo cô biết, người còn đang nằm viện là không thể tùy tiện đi, như vậy thân thể sẽ không tốt.

"Đương nhiên là rời khỏi nơi này rồi, anh cũng rất ghét ở trong bệnh viện, cho nên chúng ta nên đi".

Kỳ thật anh cũng không phải nghĩ như vậy, mà là vì Giai Giai sợ chỗ này, cho nên anh không muốn ở chỗ này, dù sao anh cũng không có chuyện gì, vậy ở trong bệnh viện không phải lãng phí thời gian sao?

"Không được, bác sĩ còn chưa cho phép anh xuất viện, anh không thể tùy tiện xuất viện, như vậy thân thể của anh sẽ không tốt, ngoan ngoãn nằm xuống". Ngải Giai Giai kéo Tề Hiên về.

"Nhưng mà em ——".

"Đừng lo cho em, em không sao, em rất tốt". Ngải Giai Giai vui vẻ cười, không còn sợ như vừa rồi nữa, sắc mặt cũng không tái nhợt, thoát nhìn cũng rất bình thường không có gì khác.

"Thật sự?" - Tề Hiên vẫn hoài nghi.

Mới vừa rồi còn sợ tới mức hồn cũng bị mất, lúc này lại như không có chuyện gì, thay đổi rất nhanh đó.

"Thiếu chủ, chẳng lẽ anh nghĩ em có việc mới vui vẻ sao?". Ngải Giai Giai chu miệng

lên, bộ dạng giả vờ không vui, làm nũng hời.

"Đương nhiên không phải". Tề Hiên xấu hổ cười, bị bộ dạng đáng yêu của cô đánh bại.

Quên đi, chỉ cần cô ấy không có việc gì, cô ấy muốn thế nào thì thế đó đi!

"Thiếu chủ, từ nay về sau em mà làm sai chuyện gì, anh liền trực tiếp mắng em được rồi, ngàn vạn đừng tức giận được không, bằng không tim của em sẽ rất đau". Ngải Giai Giai nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cảm thấy rất đau lòng, rất không thoải mái.

Thì ra làm cho thiếu chủ tức giận hậu quả nghiêm trọng như vậy, từ nay về sau cô tuyệt đối sẽ không tái phạm.

"Em, cô ngốc này, nói tất cả không phải là lỗi của em, là lỗi của anh, anh không nên cứ như vậy ném em ra, vốn là lỗi của anh, em còn dám nói mình sai, em để mặt anh ở đâu đây, chẳng lẽ đào cái động chui vào sao?". Tề Hiên có chút hổ thẹn.

Chuyện này vốn là anh không đúng, anh không nên vì chuyện nhỏ như vậy mà phát hỏa, hơn nữa còn là phát đến trên người vô tội, người hoàn toàn vô tội này còn là người anh yêu thương nhất, nhưng cô bé ngốc này lại nói là lỗi của mình, làm cho anh xấu hổ vô cùng.

"Thiếu chủ không có sai, thiếu chủ vĩnh viễn sẽ không sai, muốn sai cũng là em sai". Ngải Giai Giai thái độ rất kiên định, không nói là lỗi của mình thì không được.

Cô biết rõ lòng tự trọng của đàn ông rất lớn, bình thường đều sĩ diện hơn so với phụ nữ, là phụ nữ của một người đàn ông, cho chồng của mình thể diện, như vậy anh có thể ngừng đầu đối mặt với người ngoài, cho nên mặc kệ chuyện là như thế nào, cái sai này nhất định là cô.

"Được rồi, chúng ta mặc kệ là sai của ai được không, để cho chuyện này qua đi, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm". Tề Hiên thật sự là không lay chuyển được cô, đành phải giảng hòa.

Trái tim của người con gái này, chỉ cần yêu một người thì sẽ quyết một lòng, tuy phương pháp có chút ngu ngốc, yêu đến ngây ngốc, nhưng lại thật sự chân thành, làm cho người ta từ trong ngốc của cô cảm nhận được ấm áp vô hạn.

Chương 123: Tha thứ không được

Ngãi Giai Giai gật đầu, mỉm cười.

Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, cô đề cập tới làm gì, sẽ làm tổn thương tình cảm.

"Thiếu chủ, chúng ta đều quên chuyện này được không, từ nay về sau cũng không cho phép ai nhắc lại".

"Được". Tề Hiên ôm cô, cười hạnh phúc.

Ngãi Giai Giai cong người ở trong ngực Tề Hiên, cảm thấy cực kỳ ấm áp, thực không muốn rời đi, nhưng mà đột nhiên nghĩ đến Ngãi Tiểu Hiên, vì vậy rời khỏi cái ôm của Tề Hiên, hoảng sợ nhìn anh.

"Giai Giai em làm sao vậy?"- Tề Hiên lo lắng hỏi.

Đang tốt đẹp vậy, sao lại hoảng sợ chứ?

"Thiếu chủ, Tiểu Hiên bị Diệp Tâm Phương bắt đi, cô ấy muốn mười ngày sau anh lấy cô ấy, bằng không cô ấy sẽ gây bất lợi với Tiểu Hiên, thiếu chủ, em không muốn anh lấy người con gái khác, nhưng mà em cũng không muốn Tiểu Hiên gặp chuyện không may, làm sao bây giờ?".

Thiếu chủ rất quan trọng với cô, con trai cũng rất quan trọng với cô, hai người đều quan trọng như vậy làm cho cô không biết lựa chọn như thế nào!

"Lại người đàn bà nhiều chuyện này, sao cô ta lại đáng ghét như vậy chứ!". Tề Hiên thực sự rất chán ghét người đàn bà Diệp Tâm Phương này.

Người phụ nữ này bắt đầu từ mười năm trước đã quấy rối lấy anh, quấy đến bây giờ cũng không buông tay, thực sự chán ghét mà.

"Thiếu chủ, em thật sự lo lắng cho Tiểu Hiên, em rất sợ Diệp Tâm Phương sẽ đối với con ——".

Suy đoán phía sau Ngải Giai Giai không dám nói, cô rất sợ Diệp Tâm Phương sẽ ngược đãi Ngải Tiểu Hiên, sợ đến nỗi nói cũng không dám nói.

"Đừng lo lắng, anh sẽ cứu Tiểu Hiên trở về, bây giờ anh không chỉ muốn cứu Tiểu Hiên trở về, anh còn phải khiến cho cô ta trả một cái giá lớn". Tề Hiên nắm chặt hai tay, ánh mắt phát ra tức giận rất giống như muốn ăn thịt người.

Diệp Tâm Phương dựa vào chính là Diệp thị, nếu như không có Diệp thị, thì cô ta dựa vào cái gì?

Tề Hiên tà ác cười, bộ dạng có vẻ đã có tính toán trước.

"Thiếu chủ, có phải anh có biện pháp cứu Tiểu Hiên rồi hay không?".

Bộ dạng thiếu chủ có vẻ tự tin, nhất định là có biện pháp cứu Tiểu Hiên rồi, nhưng mà dù cho có biện pháp rồi, cô vẫn rất lo lắng.

"Giai Giai em yên tâm, anh sẽ mang Tiểu Hiên bình an trở về bên cạnh chúng ta, nhưng bây giờ anh còn phải đi làm một chuyện". Tề Hiên nói đến đây, sắc mặt không tốt, lại có chút xấu hổ.

Muốn lật đổ Diệp thị, anh tất phải trở về Tề Thị mới được, nhưng mà hôm qua anh mới nộp toàn bộ Tề thị, hiện tại muốn trở về khiến cho anh có chút khó chịu.

"Thiếu chủ, chuyện gì khiến anh cảm thấy không vui như vậy?". Ngải Giai Giai nhìn khuôn mặt Tề Hiên khổ sở, vì thế quan tâm hỏi.

"Bởi vì anh phải trở về cầu người ba không đủ tư cách kia, nghĩ đến ông ấy trong bụng anh liền nổi giận".

"Thiếu chủ, kỳ thật sự tình không giống như anh tưởng tượng đâu, bác trai ——". Ngải Giai Giai còn chưa nói xong, đã bị Tề Hiên rống một tiếng.

"Đừng ở trước mặt anh gọi ông ta thân thiện như thế, anh không thích".

Người như vậy không xứng được người khác tôn trọng, anh không thích người bên cạnh mình tôn trọng người như vậy.

"Thiếu chủ, anh đừng tức giận, em không gọi". Ngải Giai Giai cho rằng Tề Hiên tức giận, rất lúng túng giải thích.

Cô vốn còn muốn nói cho Tề Hiên nghe chuyện của Tề Hùng ngày hôm qua nói cho cô biết, nhưng mà mới gọi một câu ‘bác trai’, anh đã tức giận, vậy chuyện kế tiếp làm sao cô dám nói đây! Nhưng mà không nói, giữa cha con bọn họ liền vĩnh viễn tồn tại ngăn cách, thật sự khiến cho cô khó xử.

"Giai Giai thực xin lỗi, anh không nên đem sự bức tức người khác vung lên trên người của em, anh ——". Tề Hiên cố gắng đem tư tưởng trong lòng áp chế lại, ra sức giải thích, nhưng mà lại không biết giải thích như thế nào.

Anh cũng vì chuyện này mà bức bội không nguôi, hai người âm ỉ cũng không vui vẻ, lại hại Giai Giai, cho nên anh không thể sai phạm lần thứ hai.

"Thiếu chủ, không phải lỗi của anh, là lỗi của em, em nói khiến cho anh không vui, thực xin lỗi". Ngải Giai Giai đều đem tất cả trách nhiệm lên trên người mình.

Thì ra thiếu chủ tức giận là do cô gọi Tề Hùng là bác trai, nhưng mà không gọi bác trai, cô nên gọi tên gì?

"Giai Giai, không phải như vậy, anh không phải đang giận em, là anh đang tức giận mình, tức anh sao lại vô dụng như vậy, vì sao lại nhỏ mọn như vậy, anh không nên đem nỗi hận của bản thân với cha mình đổ hết lên người em". Tề Hiên nắm hai vai Ngải Giai Giai, kích động giải thích.

Vừa mới hòa thuận, anh không thể vì chuyện giống vậy mà cãi nhau với cô lần nữa.

"Thiếu chủ, nói cho em biết, anh hận ba của mình nhiều không?".

Mặc kệ như thế nào, cô vẫn phải nói rõ ràng mọi chuyện, nếu như thiếu chủ thật sự không muốn tha thứ cho cha mình, vậy từ nay về sau cô sẽ không đề cập tới chuyện này nữa miễn cho anh tức giận.

"Một người vì lợi ích mà không màng đến tính mạng vợ mình, quả thực là đáng hận tới cực điểm, anh hận ông ấy".

Tề Hiên lại nhớ chuyện năm đó, trong lòng tức giận và hận ý liên tục tỏa ra.

Vì sao cha của anh không thể như những người cha khác, có lòng yêu thương với người vợ của mình chứ, cho dù là yêu một chút cũng được, nhưng mà một chút ông cũng không có, cha như vậy anh không muốn.

"Thiếu chủ, kỳ thật sự tình không phải như thế, ngày hôm qua em có nói chuyện với ba anh một lúc, em hỏi ông năm đó tại sao lại nhẫn tâm như vậy, ông nói chuyện ban đầu không phải là như vậy, lúc ấy ông nghĩ đến bác cả anh chỉ bắt mẹ của anh mà thôi, ông cũng không biết anh đang ở trong tay bác cả, cho nên tính toán độ sức với bác cả anh, ngăn chặn ông ấy, nhưng mà không nghĩ tới ——".

"Mặc kệ sự tình là dạng như thế nào, nói tóm lại, ông ấy chính là một người không để ý đến tính mạng vợ mình, vì lợi ích, ông ấy không tiếc hy sinh hết cả". Tề Hiên chính là nhận định điểm này, mặc kệ các chi tiết, dù sao sự thật chính là như thế, sai chính là sai, mặc kệ nói như thế nào cũng sẽ không biến thành đúng.

"Thiếu chủ, anh đừng tức giận, bây giờ thân thể anh còn chưa khỏe, đừng nóng giận được không, em không nói nữa".

Cô mới nói vài điểm, thiếu chủ cũng đã tức thành như vậy, xem ra cô không thể nói nữa, miễn cho chọc tức thiếu chủ.

"Giai Giai, anh biết mình hơi nóng, nhưng mà anh không tha thứ cho ba của anh được, mỗi đêm lúc nhắm mắt lại, anh sẽ thấy cảnh tượng mẹ anh chết thê thảm năm đó, nhìn thấy những chuyện này, anh càng hận ba của anh hơn, hận ông ấy bị lợi ích làm cho mù quáng, hận ông ấy vô tình vô nghĩa". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, nói ra tất cả đau khổ.

Anh cũng đã thử tha thứ cho ba của mình, nhưng anh thật sự làm không được, vừa thấy ông ấy liền nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia.

"Thiếu chủ, từ nay về sau em không nói là được, anh cũng đừng suy nghĩ nữa, như vậy sẽ khá hơn một chút". Ngải Giai Giai khuyên nhủ anh.

Xem ra ngăn cách giữa cha con bọn họ là vấn đề rất khó giải quyết.

Tề Hùng ở ngoài cửa, nghe đoạn đối thoại của Tề Hiên và Ngải Giai Giai, tâm tư vô cùng lạnh lẽo, sau đó bước đi.

Xem ra Tề Hiên hận ông đến mức này, loại tình trạng này ông không tưởng được, kế tiếp ông nên làm như thế nào cho phải đây?

Một người sắp bước vào quan tài, muốn một thứ kỳ thật rất đơn giản, đó chính là tình thân, nhưng mà cái này với ông mà nói lại khó khăn như vậy.

Chương 124: Y tá dây dưa

Tề Hiên thay quần áo xong thì định rời bệnh viện, nhưng mà vừa mới mở cửa, y tá kia lại đến, trên tay còn cầm kim và nước thuốc.

Ngải Giai Giai nhìn thấy y tá lại đến nữa, mặc dù không có sợ hãi như vừa rồi, nhưng vẫn hơi sợ một chút.

"Cô tới đây làm gì?". Tề Hiên không kiên nhẫn chất vấn.

"Chích cho anh, mau nằm sắp xuống, cởi quần ra, không cho phép nhúc nhích". Y tá đi vào giữa Ngải Giai Giai và Tề Hiên, tách hai người ra, sau đó thả kim và nước thuốc trong tay lên mặt bàn, chuẩn bị chích cho Tề Hiên.

Y tá bảo Tề Hiên cởi quần ra những lời này nói mà hơi thở không gấp mặt không đỏ, tuyệt không rụt rè, giống như quản gia lo cơm nước vậy.

Ngải Giai Giai và Tề Hiên bị ép tách ra, đều rất kinh ngạc nhìn y tá này, mặt Tề Hiên cực kỳ âm lãnh, bộ dạng có vẻ muốn nổi giận, Ngải Giai Giai bên cạnh có phần không biết chuyện gì xảy ra.

Một người con gái trực tiếp bảo một người đàn ông cởi quần, hình như quá lớn mật nha. Nhưng nơi này là bệnh viện, y tá bảo người cởi quần là chuyện thường, tuy vậy cô cảm thấy không được tự nhiên. Hơn nữa cô cũng không thích thiếu chủ cởi quần trước mặt những cô gái khác.

"Nếu tôi không cởi, cô có thể làm gì tôi?". Tề Hiên xoay người, mắt lạnh nhìn y tá trước mắt.

Đây là bệnh viện gì, chất lượng phục vụ kém như vậy, lại còn có loại y tá không có đạo đức nghề nghiệp như thế.

"Tôi đây là vì muốn tốt cho anh, anh là người bệnh, nên nghe lời". Y tá cầm kim, loay hoay trước mặt Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

Cái này chính là kim, cô thấy qua y tá đã từng chích cho mẹ rất nhiều, vì sao những y tá kia đâm kim vào tay mẹ thì mẹ lại không kêu lên đau đớn?

Ngãi Giai Giai nhớ lại tình cảnh năm đó mẹ của cô tiêm ở bệnh viện, trong lòng đối cái kim kia từ từ sinh ra cảm giác sợ hãi.

"Tôi chẳng muốn để ý cô, Giai Giai, chúng ta đi". Tề Hiên kéo tay Ngãi Giai Giai lần nữa, đi tới cửa.

"Chờ một chút, nếu như anh không tiêm, bệnh không tốt hoặc là chuyển biến xấu cũng đừng nói là lỗi của bệnh viện chúng tôi, trách nhiệm này tôi gánh không nổi". Y tá ý đồ dùng lý do này để ngăn cản Tề Hiên rời đi.

Cô cũng chưa tìm được phương thức liên lạc của người đàn ông này, nên không thể bỏ qua như thế.

"Thiếu chủ, hay là anh tiêm đi, bằng không bệnh sẽ không tốt". Ngãi Giai Giai vừa nghe y tá nói như thế, trong lòng không còn cảm thấy sợ hãi nữa nhưng lại biến thành lo lắng.

Nếu như thiếu chủ thật sự không có tiêm cái này mà bệnh tình chuyển biến xấu, vậy thì hỏng bét.

"Em đừng nghe cô ta nói mò, nói không chừng cô ta sẽ chích thuốc độc cho anh, để cho cô ta chích ngược lại sau đó anh sẽ chết. Yên tâm đi, Mai Tử Thành đã tới nơi này, trở về để cho ông ấy xem bệnh còn tốt hơn là ở chỗ này cho y tá xấu xa này chích". Tề Hiên dùng ngữ khí rất châm chọc nói chuyện với y tá, kết quả chọc giận y tá.

"Anh sao lại như thế, tôi là vì tốt cho anh, rõ ràng anh nói năng lỗ mãng, cẩn thận tôi tố cáo anh phỉ báng".

Không chỉ là một người đàn ông hơi đẹp mắt thôi sao, cô không lạ gì.

"Tôi là người sử dụng dịch vụ bệnh viện các cô, tôi có quyền chọn phục vụ làm tôi hài lòng, tôi bây giờ rất không hài lòng cô, tôi nói ra điểm này, cho nên nói chưa tính là phỉ báng".

Tề Hiên không phục phản bác lại.

Một y tá lại dám kiêu ngạo như thế, cho dù phía sau cô ta có lớn hơn nữa cũng không thể không coi ai ra gì, xem ra bệnh viện này thật sự là không có tổ chất.

"Anh ——". Y tá không phản bác được, chỉ có thể trừng người.

"Thiếu chủ, đã xảy ra chuyện gì?". Lúc này Mai Tử Thành đẩy cửa vào, liền nhìn thấy ba người giăng co bên trong, vì thế đánh vỡ yên lặng.

"Chú Mai ——". Ngải Giai Giai nhìn thấy người bác sĩ gia đình làm cho anh bốn năm, rất hưng phấn.

"Cháu là Giai Giai, ông trời, thật sự là cháu sao, sáu năm không gặp, làm chú nhớ muốn chết". Mai Tử Thành cũng rất hưng phấn.

"Chú Mai, cháu cũng nhớ chú, chú mau nhìn xem thiếu chủ, y tá này nói thiếu chủ nhất định phải tiêm, bằng không bệnh sẽ không tốt, nhưng mà cô ấy muốn thiếu chủ cởi quần cho cô ấy tiêm, cái này thực sự có tốt không?". Ngải Giai Giai rất ngây thơ cầu khẩn Mai Tử Thành.

"Sáng nay tôi mới chạy tới nơi này, nhưng đầu tiên là nghe nói các người đều đến bệnh viện, cho nên mới tới nhìn xem, thiếu chủ ngã bệnh ư, lẽ lười tôi xem một chút". Mai Tử Thành đi đến trước mặt Tề Hiên, bảo anh lẽ lười cho ông xem.

Tề Hiên không nói hai lời lẽ lười ra.

"Không có bệnh gì lớn, không cần tiêm, nghỉ ngơi thật tốt thì được rồi, thân thể thiếu chủ tốt lắm, tiêm cái gì chứ!". Mai Tử Thành nhìn Tề Hiên, sau đó bộ dáng có vẻ không sao cả.

Y tá nghe Mai Tử Thành nói như thế, trong lòng hơi căm tức.

Đúng vậy, vốn người bệnh ở phòng này không cần tiêm, nhưng cô vì muốn lấy cớ này, cho nên mới dùng tiếng là tiêm, tới xem một chút. Nhưng vì mặt mũi, cô cũng không thể nói như vậy. Cô vốn là muốn dịu dàng mà nói chuyện, nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông trong mộng của mình cưng chiều cô gái khác, cũng không biết tức giận của cô ở đâu xuất hiện. Tuy người đàn ông này không phải là của cô, nhưng rất nhiều chuyện cũng phải qua tiến trình cố gắng mới biết được kết quả, cô còn chưa cố gắng mà, sao biết người đàn ông này không phải là của cô?

"Ông là ai vậy, ông nói không cần tiêm thì không cần tiêm ư, xảy ra vấn đề gì ông đảm đương được hay sao hả?". Y tá chất vấn Mai Tử Thành.

"Tôi đảm đương được, cô là y tá mà tôi thấy không có đạo đức nghề nghiệp và tổ chức nhất, nếu như nơi này là một bệnh viện chính quy, xem ra tôi phải khiếu nại cô với viện trưởng các cô mới được". Mai Tử Thành khiển trách y tá.

"Ông ——". Y tá bị Mai Tử Thành nói như thế hơi sợ, vì thế không vui thu dọn kim và thuốc, trừng liếc Ngải Giai Giai, sau đó đi ra ngoài.

Ngải Giai Giai bị y tá trừng như thế, sợ tới mức ngã lên trên người Tề Hiên.

"Giai Giai, em làm sao vậy?". Tề Hiên vịn lấy cô, lo lắng.

"Xem ra là bị hù rồi, Giai Giai vốn là sợ bệnh viện, lại càng sợ những y tá và bác sĩ kia, vừa rồi y tá kia dữ như vậy, chắc hẳn là hù Giai Giai đáng yêu của chúng ta rồi". Mai Tử Thành cười nói, mặt khác dùng cái này để thay đổi không khí nặng nề, muốn Ngải Giai Giai không cần sợ hãi như vậy.

"Mai Tử Thành, chuyện bệnh viện này giao cho ông xử lý, Giai Giai chúng ta đi". Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai đi ra ngoài cửa.

Lúc này đây mặc kệ như thế nào, anh nhất định phải mang Giai Giai rời khỏi bệnh viện xấu xa này.

"Thiếu chủ, chúng ta cứ đi như vậy hình như không tốt lắm đâu, mẹ Lâm và bác Lâm vẫn còn ở chỗ này mà?". Ngải Giai Giai đi ra cửa chính bệnh viện, sau khi không sợ hãi nữa, thì mới nhớ tới những người khác.

"Yên tâm đi, Mai Tử Thành sẽ nói cho bọn họ biết, anh đói bụng, tìm một chỗ ăn gì đi". Tề Hiên cảm thấy không quan trọng, sau đó mang Ngải Giai Giai đi ăn.

Diệp Tâm Phương nghe nói Tề Hiên vào bệnh viện, vì vậy tính đến xem, kết quả mới tới cửa liền nhìn thấy anh và Ngải Giai Giai tay trong tay rời đi, nhất thời cơn tức bùng nổ.

Cô không phải nói với Ngải Giai Giai muốn cô ta rời khỏi Tề Hiên đấy sao, bằng

không cô sẽ mượn Ngãi Tiểu Hiên khai đao, chẳng lẽ người phụ nữ này ngay cả con trai mình cũng không muốn, chỉ cần người đàn ông này?

Chương 125: Tha thứ cho sự ích kỷ của cô

Diệp Tâm Phương nhìn thấy Tề Hiên và Ngải Giai Giai đang nắm tay nhau bước chậm rãi, cười cười nói nói, cơn tức trong lòng càng lúc càng lớn, vì thế đi đến trước mặt bọn họ, chặn đường đi của bọn họ.

Ngải Giai Giai vừa nhìn thấy Diệp Tâm Phương, lập tức nhớ tới con của mình còn đang trong tay cô ấy, sắc mặt trở nên lo sợ, đầy lo lắng.

Vừa rồi cho rằng sợ hãi bệnh viện còn có y tá kia, khiến cô thiếu chút nữa quên con của mình còn ở trên tay người con gái này, hiện tại cô ta tự tìm tới mình, rốt cuộc muốn làm gì đây, chả lẽ muốn cô lập tức rời khỏi Tề Hiên.

“Diệp tiểu thư, tôi ——”.

Bây giờ nên làm gì mới tốt, mới chỉ trong chốc lát, Diệp Tâm Phương này lại tới nữa, có phải Tiểu Hiên xảy ra chuyện gì không?

“Ngải Giai Giai, có vẻ cô đã quên chuyện vừa rồi tôi nói với cô”. Diệp Tâm Phương khiêu khích Ngải Giai Giai.

“Không phải như vậy, cô đừng làm hại Tiểu Hiên được không, tôi ——”. Ngải Giai Giai muốn nói sẽ đáp ứng rời khỏi Tề Hiên, nhưng mà nói không nên lời.

Sáu năm trước cô là hạ quyết tâm rất lớn mới ép mình rời khỏi thiếu chủ, sáu năm sau cô không biết mình còn có thể làm được hay không, nhưng bây giờ xem ra, hình như là làm không được, bởi vì cô thật sự rất yêu thiếu chủ, nhưng không rời khỏi thiếu chủ, Tiểu Hiên sẽ bị làm hại, cô lựa chọn thế nào đây, hai người cô đều muốn có, chẳng lẽ cái này rất ích kỷ sao?

Ông trời, hãy thông cảm cho sự ích kỷ của cô, cô vừa muốn con trai cũng muốn người yêu.

“Giai Giai, đừng sợ, có anh ở đây, để cho anh ứng phó với mẹ đàn bà ác độc này”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, dùng ngôn ngữ châm chọc Diệp Tâm Phương.

Diệp Tâm Phương này da mặt thật sự là quá dày, anh cũng đã châm chọc cô ta mười

năm rồi, cô ta còn chưa chịu buông tha, thật sự là khiến người chán ghét.

Diệp Tâm Phương bởi vì lời nói của Tề Hiên mà tức giận một lúc, nhưng rất nhanh liền không tức giận, cười đắc ý: “Tề Hiên, miệng lưỡi anh có vẻ rất bén, tôi không tranh cãi với anh, nhưng tôi sẽ tính toán với con của anh”.

“Đừng”. Ngải Giai Giai đẩy Tề Hiên ra, kích động hô to: “Van cầu cô đừng làm hại Tiểu Hiên, tôi van cô”.

“Cô đã không đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi cần gì phải nghe lời cô”. Diệp Tâm Phương cực kỳ kiêu ngạo.

“Tôi ...”. Ngải Giai Giai nhìn nhìn Tề Hiên, lại nhìn Diệp Tâm Phương một lúc, thật sự rất khó lựa chọn.

Vì sao ông trời lại bắt cô lựa chọn chứ, sáu năm trước cô lựa chọn rồi đi, sáu năm sau chẳng lẽ còn muốn cô rời đi ư, nhưng nếu không rời đi, Tiểu Hiên sẽ bị làm hại, rốt cuộc cô nên lựa chọn như thế nào?

“Giai Giai, chuyện này để anh xử lý, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh anh là được rồi”. Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai lại, đứng ở trước mặt cô, sau đó mặt không thay đổi nhìn Diệp Tâm Phương.

“Tề Hiên, chắc hẳn anh cũng đã biết đại khái sự tình đi, muốn con của anh bình an, vậy anh nhất định phải lấy tôi, thời gian định vào mười ngày sau, nếu trễ tôi không dám cam đoan con của anh được an toàn”. Diệp Tâm Phương vẫn phô trương thanh thế hù dọa Tề Hiên.

Dù sao cũng không có ai biết rõ con của bọn họ có phải thật sự ở trên tay của cô hay không, sợ cái gì, chỉ cần cô không nói ra người đang ở đâu, nên chuyện gì cũng không sợ.

“Cô dám thề, con của tôi chính xác là bị cô bắt đi sao?”. Tề Hiên nhấn mạnh lần nữa hỏi.

“Như thế nào, anh nghi ngờ sao?”. Bộ dạng Diệp Tâm Phương giả vờ ra vẻ trấn tĩnh, không để cho lòng mình biểu hiện ra bất an.

Đúng vậy, con của bọn họ xác thực không ở trên tay của cô, nhưng cô đã bí mật phái người đi tìm, tin tưởng không bao lâu sẽ đến tay cô.

“Chỉ cần cô dám thừa nhận, Tiểu Hiên thật sự là do cô bắt đi, chúng tôi sẽ trao đổi toàn bộ”. Tề Hiên nắm điện thoại di động trong tay mình, mở tính năng ghi âm ra.

Diệp Tâm Phương này không có đầu óc, thấy lần này anh nói như thế thì cô hoàn toàn trở mình không được.

“Ừ, người là tôi bắt đi, nhưng tôi đây luôn nói lời giữ lời, chỉ cần anh đáp ứng kết hôn với tôi, thì tôi liền thả người, tôi tuyệt đối sẽ không như những người khác, cầm tiền rồi đổi ý”. Diệp Tâm Phương châm chọc Ngải Giai Giai. Lúc trước Ngải Giai Giai cầm năm ngàn vạn của cô, đáp ứng sẽ rời khỏi Tề Hiên, nhưng bây giờ đã trở về, tuy bọn họ không có ký hiệp nghị, nhưng cơ bản làm người uy tín cô vẫn phải có.

Diệp Tâm Phương nói xong câu đó, Tề Hiên đã đóng tính năng ghi âm của điện thoại, cất kỹ thứ ghi âm vừa rồi, sau đó kéo tay Ngải Giai Giai.

“Giai Giai, chúng ta đi thôi”.

“A ——”. Ngải Giai Giai giật mình.

Cứ như vậy mà đi sao, nhưng sự tình hình như là chưa có giải quyết nha!

“Tề Hiên, anh đứng lại đó cho tôi”. Diệp Tâm Phương nhìn thấy Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai xoay người rời đi, vì vậy rộng to gọi bọn họ lại.

Tề Hiên không muốn dừng bước lại, vẫn đi về phía trước.

Nói toạc mọi chuyện cùng Diệp Tâm Phương kia cũng vô dụng, còn không bằng dùng hành động giải quyết mọi chuyện cho tốt hơn.

“Thiếu chủ, chúng ta cứ đi như vậy, Tiểu Hiên thì sao, Tiểu Hiên làm sao bây giờ?”. Ngải Giai Giai lo lắng hỏi, có phần không muốn đi.

Cô muốn ở lại tiếp tục cầu Diệp Tâm Phương, cô biết rõ chỉ cần thành tâm nhất định có thể làm được.

“Yên tâm đi, anh sẽ cứu Tiểu Hiên bình an trở về, tin tưởng anh”. Tề Hiên rất tự tin.

Diệp Tâm Phương ở phía sau nghe những lời này của Tề Hiên, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, nhưng cô cũng không biểu hiện ra, đi đến trước mặt Tề Hiên và Ngải Giai Giai lần nữa, chặn đường đi của bọn họ.

“Các người đứng lại cho tôi”.

Tề Hiên thấy Ngải Giai Giai lại muốn cầu Diệp Tâm Phương rồi, vì vậy kéo cô lại, không cho cô đi cầu người đàn bà này.

“Thiếu chủ, em không thể không để ý đến tiểu Hiên, em ——”.

“Giai Giai ngoan ngoãn, anh sẽ mang Tiểu Hiên bình an trở về bên cạnh của chúng ta, bây giờ chuyện em cần làm chính là không cần để ý người đàn bà này, hiểu chưa, bằng không anh sẽ không có biện pháp cứu Tiểu Hiên trở về”. Tề Hiên lừa gạt Ngải Giai Giai.

Anh sợ, anh sợ Ngải Giai Giai lần nữa bị Diệp Tâm Phương lừa gạt mà rời khỏi anh, chuyện như vậy anh tuyệt đối không cho phép phát sinh nữa.

“Thiếu chủ, em đã biết”.

Cô không nói chuyện với Diệp Tâm Phương này, bằng không sẽ làm hỏng chuyện của thiếu chủ.

“Tề Hiên, lời này của anh là có ý gì?”. Diệp Tâm Phương nhìn thấy bộ dạng Tề Hiên như đã tính toán trước mọi việc, cảm thấy cũng hơi sợ, nhưng vẫn không thể hù cô.

“Diệp Tâm Phương, hôm nay tôi nói rõ đây, cô là người đàn bà đáng ghét, từ đầu đến chân đều khiến người chán ghét, nếu để cho Tề Hiên tôi cưới cô, còn không bằng tôi đi tìm cái chết, vì hạnh phúc của tôi và an toàn của người nhà tôi, tôi tuyệt đối sẽ phá hủy toàn bộ của cô, kể cả Diệp thị, cô hãy đợi xem kết quả đi, người đàn bà ngu xuẩn luôn khiến cho người chán ghét như cô”. Tề Hiên đầy khinh bỉ và chán ghét Diệp Tâm Phương, cũng khinh thường nhìn cô một cái, tiếp tục kéo tay Ngải Giai Giai đi về phía trước.

“Tề Hiên, đừng tưởng rằng anh là thần, tôi sẽ nhìn xem anh có bản lĩnh gì”. Diệp Tâm Phương ở phía sau hô to.

Cô tin chắc Tề Hiên không thể phá đổ Diệp thị, vì sao tâm lại hoang mang rối loạn, cô đang sợ ư, cô sợ cái gì chứ?

Tề Hiên không để ý tới Diệp Tâm Phương ở đằng sau, vẫn nắm tay Ngải Giai Giai đi về phía trước.

Chương 126: Tiệm mì bình thường

Ngãi Giai Giai đi theo Tề Hiên, im lặng, bởi vì cô biết rõ Tề Hiên đang suy nghĩ chuyện gì, cho nên không muốn quấy rầy anh.

Thiếu chủ nói có thể làm cho Tiểu Hiên bình an trở về thì nhất định có thể làm được, cô cần phải làm là ngoan ngoãn nghe lời thiếu chủ nói là được rồi, miễn mang đến phiền toái cho thiếu chủ.

“Giai Giai, đáp ứng anh, mặc kệ Diệp Tâm Phương đưa ra dạng yêu cầu gì, cũng không được giống như sáu năm trước, im lặng mà rời khỏi anh, em ở trong lòng anh rất quan trọng, anh không muốn em rời khỏi anh”. Tề Hiên đột nhiên dừng bước, thâm tình nhìn Ngãi Giai Giai, trong giọng nói mang theo một tia cầu khẩn.

Bây giờ anh còn không thể biết Diệp Tâm Phương sẽ dùng phương thức gì dụ dỗ Giai Giai, lừa gạt cô ấy đi, lúc chuyện còn chưa có phát sinh, anh phải chuẩn bị sẵn sàng trước mới được.

Diệp Tâm Phương hiện tại đã muốn dùng Ngãi Tiểu Hiên để khiến Ngãi Giai Giai rời khỏi anh, nhưng chuyện này anh đã biết rồi, cho nên Diệp Tâm Phương tuyệt đối sẽ không thành công, nhưng lần này anh có thể ngăn cản âm mưu của Diệp Tâm Phương, tiếp theo thì sao, anh không biết.

“Thiếu chủ, lần này em đáp ứng anh, mặc kệ Diệp Tâm Phương nói cái gì em cũng sẽ không đáp ứng, nhưng anh nhất định phải mang Tiểu Hiên bình an trở về, em thật sự rất lo lắng cho Tiểu Hiên, em sợ Diệp Tâm Phương kia gây bất lợi với Tiểu Hiên”.

Cô luôn tưởng tượng đến hình ảnh Ngãi tiểu Hiên bị Diệp Tâm Phương tra tấn, mặc dù chỉ là cô tưởng tượng, nhưng cô vẫn rất sợ hãi.

“Yên tâm đi, Tiểu Hiên chưa hẫng ở trên tay cô ta, nếu như Tiểu Hiên thật sự ở trên tay cô ta, cô ta sẽ không muốn mười ngày sau anh mới kết hôn với cô ta, mà là lập tức kéo anh đi kết hôn với cô ta, cho nên lời nói của cô ta em không được tin. Mà ngay cả anh cũng vừa biết mình có một đứa con lớn như thế, Diệp Tâm Phương làm sao có thể biết sớm hơn anh”.

Diệp Tâm Phương có bao nhiêu trọng lượng anh đều biết rõ, không phải loại người nghĩ sâu tính kỹ, làm việc luôn có trăm ngàn chỗ hở, chỉ có người con gái ngu ngốc như

Ngãi Giai Giai mới có thể bị cô ta lừa gạt mà thôi, đổi lại là người khác, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

“Nhưng anh không phải nói Tiểu Hiên không phải bị ba anh bắt đi thì chính là bị Diệp Tâm Phương bắt đi ư, em biết Tiểu Hiên không ở trong tay ba anh, hiện tại anh nói cũng không ở trong tay Diệp Tâm Phương, vậy nó sẽ ở đâu, rốt cuộc là ai bắt Tiểu Hiên đi chứ?”. Ngãi Giai Giai nóng nảy, vốn đang có một cơ sở, biết rõ Ngãi Tiểu Hiên ở nơi nào, nhưng bây giờ một cơ sở cũng không có, loại cảm giác này khiến cô thật sự rất sợ hãi, giống như tận thế tùy thời có thể đến vậy.

Tiểu Hiên không ở trong tay Tề Hùng, cũng không ở trong tay Diệp Tâm Phương, vậy còn có ai chứ, là ai có thể gây bất lợi với bọn họ, cô không biết?

“Giai Giai, trước tiên em đừng nóng vội, mặc kệ là ai bắt Tiểu Hiên đi, bây giờ Tiểu Hiên nhất định rất an toàn, bởi vì còn chưa có xuất hiện. Người ta bắt Tiểu Hiên đi nhất định là có mục đích, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy có bất kỳ tin tức của người đó, cho nên Tiểu Hiên vẫn còn an toàn, em đừng nóng vội”.

Trước đó anh cũng cho rằng chỉ có ba của mình và Diệp Tâm Phương mới bắt Ngãi Tiểu Hiên đi, bây giờ xem ra đều không phải hai người bọn họ, rốt cuộc là ai?

Tề Hiên cũng không nghĩ ra còn có ai lại nhàm chán đi bắt cóc một đứa bé như thế, nếu như bắt cóc là vì tiền cũng không đúng, Ngãi Giai Giai mang Ngãi Tiểu Hiên vừa mới đến thành phố A, không có mấy người biết, hơn nữa các cô ấy cũng không có tiền, những tên cướp kia sẽ không ngốc đến nỗi đi bắt một người không có tiền đâu!

“Thiếu chủ, em đã biết, em tin tưởng Tiểu Hiên sẽ không có chuyện gì. Tiểu Hiên không ở trong tay Diệp Tâm Phương, vì sao cô ấy còn lấy Tiểu Hiên để uy hiếp chúng ta chứ?”. Ngãi Giai Giai không muốn Tề Hiên thấy bộ dáng lo lắng của cô, vì vậy không để cho mình sốt ruột, tránh tăng thêm phiền toái cho anh.

Cô càng lo lắng, thiếu chủ lại càng không vui, Tiểu Hiên đã không có việc gì, vậy cô cũng không nên có bộ dạng lo lắng nữa, miễn làm cho thiếu chủ mệt mỏi.

“Cô ta chỉ là đang gạt người mà thôi, người đàn bà này hay lừa gạt em, nhớ kỹ, từ nay về sau mỗi một câu nói của cô ta đều không được tin, hiểu chưa?”. Tề Hiên nhấn mạnh lần nữa.

“Em hiểu rồi, phía trước có một tiệm mì, chúng ta vào quán ăn được không, đã lâu em chưa ăn mì”. Ngải Giai Giai nhìn thấy phía trước có một tiệm mì, đột nhiên muốn ăn mì, vì vậy đề nghị. Nhưng mà vừa mới nói xong, liền biết ý mà cúi đầu xuống, rất xấu hổ.

Cô biết rõ loại tiệm mì này là nơi người bình thường đi vào, chi phí tương đối thấp, nhân vật lớn như thiếu chủ chắc là không biết đến chỗ như thế này đâu.

“Em đã muốn ăn, vậy chúng ta đi ăn thôi”. Bộ dạng Tề Hiên ra vẻ không để ý, kéo tay Ngải Giai Giai đi về phía trước, nhưng Ngải Giai Giai cũng không muốn đi.

“Làm sao vậy, không phải em muốn ăn mì ư, sao lại không đi?”- Tề Hiên nghi ngờ.

“Thiếu chủ, cái nơi đó hình như không thích hợp với anh, chúng ta đi chỗ khác đi”. Ngải Giai Giai cười gượng nhìn Tề Hiên, hơi thẹn thùng.

Rời khỏi thiếu chủ sáu năm, loại tiệm mì này cô thường đi, cảm thấy không có gì, nhưng cô biết cho tới bây giờ thiếu chủ cũng chưa đi qua nơi đó.

“Vì sao không thích hợp với anh, ý của em là nói anh ăn chỗ tiệm mì đó sẽ tiêu chảy sao?”. <http://diendanlequydon.com>

Tề Hiên đã đoán ra Ngải Giai Giai muốn biểu đạt ý tứ gì rồi, nhưng anh cũng không vạch trần.

Anh biết mình sinh ra chính là một quý công tử, chưa bao giờ đi vào một quán mì bình thường, nhưng chỉ cần là ở cùng một chỗ với người mình yêu mến, đi nơi nào ăn cơm cũng được, huống chi anh đã đợi Giai Giai sáu năm.

“Em không phải có ý này”. Ngải Giai Giai thật sự không biết nên nói như thế nào.

“Vậy ý của em có phải là ông chủ tiệm mì kia không muốn buôn bán, không làm mì cho anh ăn?”- Tề Hiên tiếp tục suy đoán.

“Không đúng không đúng”. Ngải Giai Giai nghe Tề Hiên nói càng ngày càng thái quá, hơi sốt ruột.

“Giai Giai, em nhớ kỹ, anh cũng không phải loại quý công tử sống an nhàn sung

sướng, cũng không để ý những điều này, đi thôi, chúng ta đi ăn mì, anh thật sự muốn nếm thử mì ở chỗ đó có hương vị gì”.

Tề Hiên lại nắm tay Ngải Giai Giai, đi vào tiệm mì, hai người giống như là tình nhân đang yêu nhau tha thiết, làm cho người ta hâm mộ.

Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai vào tiệm mì, sau đó phát hiện bên trong rất nhiều người, thật vất vả mới tìm được một chỗ trống, nhưng vừa ngồi xuống, anh lại không biết kế tiếp nên làm như thế nào?

Nơi này thật sự là lần đầu tiên anh đến, mặc kệ chỗ nào, tiến vào ngồi xuống sẽ không có sai, nhưng trong này cũng không thấy nhân viên phục vụ, anh làm sao biết kế tiếp nên làm như thế nào chứ?

“Giai Giai, chúng ta ăn như thế nào vậy, không có người để ý chúng ta?”. Tề Hiên ở bên tai Ngải Giai Giai thấp giọng hỏi.

Ngải Giai Giai mỉm cười, sau đó mở menu ra đưa cho anh: “Anh xem trên đó có mì gì, muốn ăn cái gì thì ghi lên giấy, sau đó đem giấy đến chỗ quầy thu ngân, trả tiền, đợi lát nữa tự nhiên sẽ có người đưa thức ăn tới”.

“A, thì ra là thế, phải trả tiền trước mới có thể ăn!”. Tề Hiên hiểu ra, bắt đầu xem menu, tùy tiện tìm mấy thứ ghi lên giấy, sau đó dựa vào Ngải Giai Giai nói rồi đi trả tiền.

Nhưng khi anh trả tiền, lúc trở về lại phát hiện vị trí của bọn họ đã bị người đoạt, hơn nữa là hai tên lưu manh, Ngải Giai Giai hình như đang tranh cãi với bọn họ, nổi lên xung đột.

Chương 127: Đoạt vị trí

Ngải Giai Giai ngồi ở vị trí tốt, chờ Tề Hiên thanh toán trở về, nhưng Tề Hiên vẫn còn chưa trở lại, đã có hai tên lưu manh đi đến, quả thực chỉ muốn đuổi cô đi.

Bởi vì tiệm mì đã chật ních, không còn chỗ trống, hai tên lưu manh nhìn thấy Ngải Giai Giai chỉ có một mình, hơn nữa bộ dạng nhìn qua có vẻ rất dễ bắt nạt, vì vậy tính chiếm lấy cái bàn của cô.

"Tiểu thư, cái bàn này anh em chúng tôi ngồi rồi, cô đổi chỗ khác đi". Tên lưu manh dùng giọng điệu ra lệnh với Ngải Giai Giai, không đợi Ngải Giai Giai bác bỏ, bọn họ đã ngồi xuống, chiếm đoạt cái bàn.

"Có thể anh tới trước, nhưng cái bàn này là tôi ngồi trước, phải đổi cũng là các anh đổi đó?". Ngải Giai Giai có vẻ sợ sệt phản bác lại, rất sợ hai tên lưu manh trước mắt.

Nếu còn chỗ thì cô sẽ đổi, nhưng đã không còn chỗ, thiếu chủ cũng đã đói bụng, cô đành phải lấy ra dũng khí mà phản bác.

"Tôi bảo cô đổi, thì cô đổi đi, muốn ăn đấm có phải không?". Tên lưu manh đuổi nắm tay ra, đe dọa Ngải Giai Giai.

"A ——". Ngải Giai Giai sợ tới mức lấy tay ôm đầu, rất hoảng sợ.

Tiếng kêu dẫn tới ánh mắt của mọi người trong quán, nhưng mọi người chỉ xem, cũng không có ai dám ra mặt.

Nguyên tắc bây giờ là, có thể không gây chuyện thì cố gắng không nên gây chuyện, tránh cho gặp chuyện phiền toái, chính mình gặp họa.

"Lá gan nhỏ thế sao, còn dám tranh giành với chúng tôi, mau biến, bằng không cô sẽ thấy". Tên lưu manh vẫn cầm nắm tay hù dọa Ngải Giai Giai, cô càng sợ hãi, bọn họ lại càng hưng phấn, cũng càng kiêu ngạo.

"Được, tôi ——". Ngải Giai Giai đang muốn nói mình đi, lại nghe thấy tiếng kêu gào như giết heo.

"A ——".

Ngãi Giai Giai từ từ ngẩng đầu lên, nhìn xem xảy ra chuyện gì, thế mới biết, thì ra Tề Hiên đang vặn tay của tên lưu manh hù dọa cô, song xoay trật cổ tay, lại khiến cho người ta có thể nghe được tiếng xương cốt phát ra ken két.

Thấy Tề Hiên đã đến, Ngãi Giai Giai thở một hơi thật to, không còn sợ hãi nữa.

"Buông tay, bằng không anh em chúng tao sẽ cho mày thấy". Tên lưu manh nhún xuống đau đớn, cảnh cáo Tề Hiên.

"Tao xem làm sao mày khiến cho tao đẹp mặt". Tề Hiên gia tăng lực đạo, dùng sức vặn tay tên lưu manh.

"A —— ". Tên lưu manh lần nữa kêu một tiếng đau đớn.

"Mày dám đắc tội với chúng tao, tại vùng này mày cũng đừng nghĩ lẫn lộn". Tên lưu manh khác cảnh cáo Tề Hiên.

"Ít cùng nó nói nhảm đi, mau đánh". Tên lưu manh bị Tề Hiên vặn tay gọi tên lưu manh khác ra tay đánh Tề Hiên.

Tên lưu manh kia nghe xong lời của hắn, bất chấp tất cả cầm lấy ghế đập lên người Tề Hiên.

Tề Hiên kéo tên lưu manh trong tay đến trước mặt, dùng anh ta làm tấm chắn, kết quả ghế nện vào trên người của anh ta.

"A ——". Tên lưu manh đau đớn kêu một tiếng, sau đó mắng tên lưu manh cầm ghế đập người mình, "Tao muốn mày đánh nó, không phải đánh tao".

"Tao là đánh nó mà, nhưng mày cũng thấy đấy, nó lấy mày ra làm tấm chắn, tao đây cũng không phải cố ý muốn đánh mày".

Cái này có thể trách hắn sao, chỉ trách đối phương không phải nhân vật đơn giản.

"Tên nhóc, bây giờ mày thả tao, tao không so đo với mày, nếu không từ nay về sau

mày sẽ không sống yên đâu, buông tay". Tên lưu manh dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi Tề Hiên.

"Tao lại muốn biết làm sao mày khiến cho tao không có một ngày yên lành". Tề Hiên dùng sức vặn tay tên lưu manh lần nữa, sau đó dùng lực đá đầu gối chân trái của hắn, làm cho hắn quỳ một gối xuống, khiến hắn quỳ xuống trước Ngải Giai Giai.

"Mày ——".

"Xin lỗi". Tề Hiên ra lệnh cho tên lưu manh xin lỗi Ngải Giai Giai.

"Thiếu chủ, bỏ đi, không cần". Ngải Giai Giai không muốn gây chuyện, chỉ muốn làm nhẹ chuyện này.

Ở bên ngoài có thể không gây chuyện thì cố gắng không gây chuyện, dù sao rước lấy phiền toái đối với bọn họ cũng không tốt.

"Không được, anh muốn nó nói xin lỗi, mau xin lỗi". Tề Hiên không muốn dừng tay như thế, muốn tên lưu manh xin lỗi.

Chỉ yêu cầu bọn hắn nói xin lỗi đã rất tiện lợi cho bọn hắn rồi, nếu bình thường, anh chắc chắn khiến cho tên này trả một cái giá lớn hơn nhiều.

"Muốn ông mày xin lỗi con gái, làm không được". Tên lưu manh chỉ quỳ một đầu gối trên mặt đất, không muốn xin lỗi Ngải Giai Giai.

Tề Hiên nghe tên lưu manh nói như thế, đá cái chân còn lại của hắn, để cho hai gối hắn ta quỳ xuống, sau đó ép đầu hắn ta xuống, để cho hắn ta đập đầu với Ngải Giai Giai.

Tên lưu manh khác nhìn thấy tình huống như vậy, len lén di chuyển ra cửa, sau đó lấy điện thoại ra, gọi điện thoại xin giúp đỡ.

"Thiếu chủ, bỏ đi, chúng ta đổi quán khác đi". Ngải Giai Giai khoác tay lên cánh tay Tề Hiên, tính cùng nhau rời đi.

"Có gan bọn mày cũng đừng đi, chờ anh em tao đến đây, bọn mày sẽ biết". Tên lưu manh không phục, cho dù là quỳ vẫn còn rất kiêu ngạo.

Lúc này khách trong tiệm mì đều rời đi, bởi vì tất cả mọi người nhìn ra được ở lại sẽ phát sinh chuyện không tốt, cho nên tốt nhất vẫn là nhanh chóng rời đi.

Ông chủ tiệm mì nhìn thấy tình huống đến mức này, không thể không ra mặt, bằng không ông còn buôn bán sao được chứ!

"Các vị, các người muốn đánh nhau thì đi ra bên ngoài đánh đi, đừng ảnh hưởng tới việc buôn bán của tôi".

"Ông dài dòng nữa, ngày mai tôi sẽ cho quán của ông đóng cửa". Tên lưu manh đe dọa ông chủ tiệm mì.

Ông chủ tiệm mì bị tên lưu manh đe dọa như thế, cái gì cũng không nói, chỉ thở dài mà đi vào bên trong.

Làm chút buôn bán sợ nhất chính là chuyện như vậy, những tên lưu manh này ngày thường thích bắt nạt những người như bọn họ, có đôi khi còn ăn cơm chùa, động một chút lại nói sẽ phá tiệm, khiến cho bọn họ có khổ không dám nói!

"Xem ra bọn mày ngày thường quen thói bắt nạt người tanhieu nhĩ, hôm nay coi như không may cho bọn mày, chọc phải tao". Tề Hiên dùng sức đá tên lưu manh một cước cho hả giận, đối với loại hành vi của bọn họ này tỏ vẻ rất bất mãn.

"A ——". Tên lưu manh đau đớn kêu một tiếng, khiến cho Ngải Giai Giai nhìn cũng cảm thấy không đành lòng.

"Thiếu chủ, bỏ đi, chúng ta đừng để ý đến bọn họ".

"Không có thời gian chơi với bọn mày". Tề Hiên đá tên lưu manh một cước nữa, sau đó kéo Ngải Giai Giai tính đi ra ngoài.

Lúc này tên lưu manh đi ra ngoài gọi điện thoại đã trở lại, hơn nữa đằng sau còn dẫn theo vài người.

"Muốn đi, không dễ như vậy đâu, lão đại của chúng tao đã tới, xem anh ấy trừng phạt mày ra sao".

"Lão đại, được, kêu nó ra đi!". Tề Hiên rất khinh thường tên lưu manh trước mắt, dù cho người bên đối phương khá nhiều anh cũng không sợ, ngược lại là Ngải Giai Giai sợ tới mức toàn thân phát run.

Ông trời, đối phương nhiều người như vậy, bọn họ chỉ có hai người, nhưng thực tế đứng lên cũng chỉ có một người, bởi vì cô không thể đánh, cô cũng không phải là Trần Tiểu Ngoạn.

"Thiếu chủ, làm sao bây giờ, người của bọn họ rất nhiều!".

"Không sao, an tâm, loại trường hợp này anh đã thấy nhiều rồi". Tề Hiên an ủi Ngải Giai Giai.

Người có thể ăn sạch hắc bạch lưỡng đạo, trường hợp giống như vậy chưa thấy qua mới là lạ đó!

"Là ai bắt nạt người của tao". Lúc này sau lưng đám lưu manh truyền đến một giọng nói quen thuộc, tiếp theo mọi người nhường ra một con đường, một người đàn ông mặc áo da màu đen ra oai đi đến.

Tề Hiên và Ngải Giai Giai nhìn thấy người tới, đôi mắt đều trừng to ra.

Chương 128: Thượng bất chính, hạ tất loạn

Tề Hiên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chính là vẻ mặt khinh thường.

Thì ra tên Tăng Hải Lâm kia chính là lão đại của đám lưu manh này, thượng bất chính, hạ tất loạn, xem ra Tăng Hải Lâm này cũng không phải là tốt.

"Là anh, anh chính là lão đại của những xấu người này?". Ngải Giai Giai dùng ngón tay trỏ chỉ vào Tăng Hải Lâm, vẻ mặt không thể tin.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy Tăng Hải Lâm, còn tưởng rằng anh ta là một nhân viên cửa hàng, tối đa cũng chỉ là một người quản lý hoặc anh ta chính là ông chủ cửa hàng, chỉ không nghĩ tới anh ta thật sự là lão đại của những người này.

Ngải Giai Giai bởi vì Tăng Hải Lâm là lão đại của đám lưu manh này mà cảm thấy chán ghét, càng không muốn có có bất kỳ liên quan nào với anh ta.

"Sao lại là hai người?". Tăng Hải Lâm cũng giật mình, thậm chí hơi sợ.

Anh vốn muốn cho Ngải Giai Giai một ấn tượng tốt, hiện tại mất ráo, vì sao chuyện luôn không thuận theo ý của anh vậy chứ, luôn để cho anh nếm mùi thất bại. Nhưng không sao, anh có thể cố gắng bẻ lại tình thế.

"Lão đại, anh biết bọn họ sao?". Tên lưu manh quỳ trên mặt đất nhìn thấy lão đại của mình đến, vì vậy đứng lên đi đến bên cạnh anh ta rất đặc ý, cái gọi là ỷ thế hiếp người, chính là cái dạng này của hần.

"Tăng Hải Lâm, không nghĩ tới anh là lão đại của những người này nha, hạnh ngộ hạnh ngộ". Giọng điệu của Tề Hiên tràn ngập châm chọc, bộ dạng có vẻ chê cười Tăng Hải Lâm.

Anh còn tưởng rằng người họ Tăng này chính là công dân tuân thủ luật pháp chứ, thì ra anh nhìn lầm rồi, đây cũng là lần đầu tiên Tề Hiên anh nhìn lầm người, chỉ có thể nói họ Tăng này đóng kịch quá tốt. Nhưng lần đầu như thế, Giai Giai càng thêm chán ghét với người này, mối quan hệ bạn học kia trong lòng anh dường như đã biến mất không ít nha.

"Hiểu lầm, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm". Tăng Hải Lâm gượng cười.

"Lão đại, tên này ra tay đánh em, không phải hiểu lầm". Tên lưu manh không phục, muốn Tăng Hải Lâm xả giận cho hắn ta.

"Câm miệng". Tăng Hải Lâm tức giận ra lệnh.

"Thiếu chủ, chúng ta đi thôi". Ngải Giai Giai không muốn ở lại chỗ này thêm một khắc nào nữa.

Tề Hiên lần này rất cam tâm tình nguyện để cho Ngải Giai Giai kéo đi, đặc ý nhìn Tăng Hải Lâm, trong lòng vô cùng sung sướng.

Tăng Hải Lâm có thể nói xem như là tình địch của anh, hiện tại tình địch bị đánh bại, anh đương nhiên cao hứng.

"Giai Giai". Tăng Hải Lâm chặn Ngải Giai Giai.

"Xin anh tránh ra được không?"- Ngải Giai Giai lạnh nhạt cầu xin.

Cô không thích loại người bắt nạt người nhỏ yếu, nhất là cái loại lưu manh này, bây giờ nhìn thấy người đứng đầu của bọn họ, cô cảm thấy chán ghét hơn, một khắc cũng không muốn ở lại.

"Giai Giai, em nghe tôi giải thích, sự tình không phải như em nghĩ". Bộ dạng Tăng Hải Lâm thoát nhìn có vẻ rất sốt ruột.

Đúng vậy, anh là lão đại đám lưu manh này, nhưng nếu như không có lời của anh, những tên lưu manh này càng điên cuồng ngang ngược hơn, anh cũng từng dạy bọn họ, đừng nên làm những chuyện tổn hại đến người khác, chỉ tiếc nói thế nào bọn họ vẫn là như cũ.

"Tăng Hải Lâm, không có gì để nói, tránh ra". Tề Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, sau đó đẩy Tăng Hải Lâm sang một bên, đi ra ngoài.

"Đứng lại". Tăng Hải Lâm gọi lại Tề Hiên và Ngải Giai Giai đã đi tới cửa.

Tề Hiên dừng bước, quay người lại, mặt không biểu tình nhìn Tăng Hải Lâm: "Anh

còn có chuyện gì ư, nếu như là muốn ra tay đánh nhau, tùy thời tiếp nhận".

"Giai Giai, người đàn ông này ngày hôm qua còn khiến cho em thương tâm như vậy, em liền dễ dàng tha thứ cho anh ta như thế sao?". Tăng Hải Lâm nhớ tới ngày hôm qua Ngải Giai Giai đau đớn gặp mưa, muốn dùng cái cơ này, chia rẽ bọn họ.

"Anh sai rồi, là tôi yêu cầu anh ấy tha thứ, không phải anh ấy muốn tôi tha thứ, thiếu chủ, chúng ta đi thôi". Lúc này đây Ngải Giai Giai kéo tay Tề Hiên đi lên phía trước.

Trước kia thiếu chủ không thích người này, cô đã không có cảm giác gì, bởi vì thiếu chủ không thích, cho nên cô muốn cách xa người này, mà bây giờ cô lại không thích người này, muốn cách xa anh ta, vì người này không phải là người tốt.

Tề Hiên rất vui để cho Ngải Giai Giai kéo đi, vẫn không quên cho Tăng Hải Lâm một ánh mắt thẳng lợi.

Tăng Hải Lâm nhìn bóng lưng hai người bọn họ đi xa, mất mát mà đứng yên tại chỗ.

Anh cảm giác tương lai của mình và Ngải Giai Giai rất xa vời, trước cũng đã rất mong manh, hôm nay xảy ra chuyện này, khiến anh cảm thấy càng thêm mong manh.

"Lão đại, có phải anh yêu mến cô gái kia hay không, các anh em giúp anh giành trở về". Những tên lưu manh đứng ở bên cạnh Tăng Hải Lâm bắt đầu ồn ào.

"Câm miệng, hừ ——". Tăng Hải Lâm vô cùng tức giận, trừng hai tên lưu manh đặc tội với Ngải Giai Giai, sau đó một mình rời đi.

Vốn anh cũng không hy vọng có thể giành được Ngải Giai Giai, bây giờ âm ỉ như thế, anh càng không có cơ hội rồi, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha sao?

Con người khi còn sống có thể gặp được vài người trong lòng mà mình thật tình, chẳng lẽ anh cứ như vậy mà buông tha sao? Sáu năm trước anh buông tha thì coi như đâm mất đi cơ hội, bây giờ cơ hội tới anh quyết sẽ không dễ dàng buông tha.

Tăng Hải Lâm trong lòng vẫn cố vũ chính mình, tuyệt đối sẽ không buông tha như thế, anh nhất định sẽ cùng bạn trai của Ngải Giai Giai tranh giành đến cùng.

Không xong, quên hỏi bạn trai của Ngải Giai Giai tên là gì rồi, không biết tên của anh ta, anh làm sao đi thăm dò tư liệu của anh ta chứ, bây giờ anh đối với người kia tuyệt không hiểu rõ, sao cùng anh ta tranh được chứ.

Tăng Hải Lâm càng nghĩ càng tức, vì vậy lấy điện thoại di động ra, gọi cho những tên lưu manh vừa rồi, để cho bọn họ đi điều tra chuyện về Tề Hiên.

"Điều tra về người đàn ông vừa rồi cho tao, tao muốn biết tài liệu kỹ càng về anh ta." Tăng Hải Lâm nói xong thì cúp điện thoại.

Nếu muốn đánh bại một người, đầu tiên biết được anh là ai, nói tóm lại, mặc kệ anh ta là ai, trận đấu giữa bọn họ đã định rồi.

Tề Hiên bởi vì sự kiện này, mà cao hứng thật lâu, cũng không còn đói bụng, cười đầy ý vị.

"Thiếu chủ, anh đã cười lâu rồi, rốt cuộc chuyện gì làm cho anh vui như thế, không phải anh nói đói bụng sao, sao không đi tìm thức ăn?". Ngải Giai Giai chậm rãi mà đi theo Tề Hiên, thỉnh thoảng liếc nhìn anh, phát hiện anh cười liên tục, cảm thấy rất kỳ quái.

Thiếu chủ rất ít khi như vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa thấy thiếu chủ cười ngây ngô như thế, vì sao vậy?

"Em không nói anh còn quên bây giờ mình đã đói bụng đấy, đi thôi, chúng ta đi chỗ khác ăn". Tề Hiên khôi phục lại bộ dáng bình thường, nắm tay Ngải Giai Giai đi lên phía trước, nhưng trên mặt vẫn còn treo nụ cười.

"Thiếu chủ, anh là lạ".

"Đó là bởi vì anh rất vui, đi thôi, đến nhà hàng phía trước đi, anh cảm thấy bây giờ mình có thể ăn một đầu bò". Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai đi đến phía trước.

Vừa rồi quá hưng phấn, quên chuyện mình đang đói bụng, bây giờ nghĩ lại mới phát hiện, anh thật sự rất đói.

Ngải Giai Giai nhìn đi phía trước, lúc này mới phát hiện là nhà hàng này trước kia đã từng được Diệp Tâm Phương bao hết, trong lòng không muốn đi, nhưng lại nghĩ tới Tề Hiên đói bụng, cũng không nói gì.

Thiếu chủ cũng nói, Tiểu Hiên chưa hẳn ở trong tay Diệp Tâm Phương, cô còn sợ cô ta làm gì chứ.

Chương 129: Tim có hơi rung động

Tề Hiên và Ngải Giai Giai chơi cả ngày, đến tối mới về nhà, nhưng vừa về tới nhà đã cảm thấy không khí bất thường, mỗi người đều một khuôn mặt cứng nhắc ngồi ở trong phòng khách, không khí rất nặng trĩu, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Ngải Giai Giai sau khi vào cửa thì buông tay Tề Hiên ra, mang trái tim lo lắng bất an đi từ từ đến trước mặt bà Lâm, to gan hỏi: "Mẹ Lâm, đã xảy ra chuyện gì, vì sao sắc mặt của mọi người đều khó coi như vậy?".

"Vừa rồi có người lấy ra một bộ quần áo nhỏ, mặt trên còn có một ít vết máu, Tiểu Ngoạn nhìn thấy món quần áo đó, là Tiểu Hiên, nhưng đối phương chỉ thả một bộ quần áo ở ngoài cửa, không có gì cả, chúng ta căn bản không biết là ai, cũng không biết kế tiếp bọn họ muốn gì, chỉ có thể rầu rĩ". Bà Lâm bất đắc dĩ giải thích, sau đó đem món quần áo nho nhỏ dính máu ra, đưa tới trước mắt Ngải Giai Giai.

"Cái gì?". Ngải Giai Giai nhìn thấy món quần áo nho nhỏ dính máu, sợ tới mức hôn mê bất tỉnh, nếu như không phải Tề Hiên đỡ cô, cô đã sớm ngã xuống.

"Giai Giai, em làm sao thế?".

"Giai Giai, chỉ là một vật quần áo dính máu mà thôi, không thể nói được gì, trước tiên con đừng lo lắng, có lẽ đây là bọn họ hù dọa chúng ta, mục đích là để cho chúng ta sống ở trong kinh hoàng sợ hãi". Bà Lâm thu hồi quần áo dính máu, an ủi Giai Giai.

"Giai Giai, cậu yên tâm đi, chuyện còn chưa có rõ ràng, đừng vội". Trần Tiểu Ngoạn cũng khuyên.

Mọi người đều lo lắng Ngải Giai Giai không chịu nổi sự đả kích này mà hôn mê bất tỉnh, cho nên an ủi cô.

"Nhất định là Diệp Tầm Phương, vừa rồi chúng ta đối với cô ấy như vậy, nhất định là đã chọc tức cô ấy, cho nên cô ấy mới có thể ra tay với Tiểu Hiên, Tiểu Hiên nhất định ở trong tay Diệp Tầm Phương, thiếu chủ, van cầu anh cứu Tiểu Hiên đi". Ngải Giai Giai khóc cầu khẩn Tề Hiên.

Do còn chưa rõ tình huống của Ngải Tiểu Hiên thì cô còn có thể bắt buộc chính mình không cần phải lo lắng quá, có lẽ Tiểu Hiên rất an toàn, nhưng bây giờ lại thấy được quần

áo dính máu, cô có thể không sốt ruột sao?

Đây không phải là cô quá ích kỷ, quá tham lam sao, muốn thiếu chủ lại muốn Tiểu Hiên nữa, cho nên ông trời trừng phạt cô phải không?

"Chỉ dựa vào một bộ quần áo dính máu thì không thể xác định có phải Diệp Tầm Phương bắt Tiểu Hiên đi không, xem ra đối phương có mục đích khác, bằng không cũng sẽ không chỉ là đưa một bộ quần áo dính máu đến mà thôi, bây giờ chuyện chúng ta cần làm chính là tiếp tục tìm kiếm và chờ đợi". Tề Hùng đột nhiên lên tiếng.

Ông đã bảo Nghiêm Chính Phong đi ra ngoài điều tra Diệp Tầm Phương, bây giờ vẫn chưa có tin tức, nhưng không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, bởi vì sự việc vẫn còn là ẩn số, bọn họ còn có hi vọng.

"Không phải, nhất định là Diệp Tầm Phương, vừa rồi cô ấy đã nói, nếu như chúng ta dám đối với cô ấy như vậy, cô ấy nhất định sẽ đòi lại trên người Tiểu Hiên, bây giờ chính là cô ấy đang trả thù chúng ta, là cô ấy, chính là cô ấy". Ngải Giai Giai bổ nhào vào trong ngực Tề Hiên khóc lớn, khóc đến nỗi trái tim tan nát rồi.

Đều do cô không tốt, nhất thời vui vẻ, hại Tiểu Hiên, cô không đủ tư cách làm mẹ, nếu như Tiểu Hiên thật sự đã xảy ra chuyện, bảo cô nên làm gì bây giờ?

"Giai Giai ngoan, đừng khóc, anh không thích bộ dạng em khóc, Tiểu Hiên thông minh như vậy, nhất định nó sẽ không có chuyện gì".

Tề Hiên chỉ có thể ngoài miệng nói vài lời an ủi, kỳ thật trong lòng cũng rất lo lắng, nói cho cùng anh hoàn toàn không biết là ai bắt Tiểu Hiên đi.

"Đúng, Tiểu Hiên nhất định sẽ không có chuyện gì, Tiểu Hiên thông minh như thế, chắc chắn sẽ không có việc gì". Ngải Giai Giai an ủi mình.

Lúc này điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, dọa mọi người giật mình, không có ai dám đi nhận cú điện thoại kia, đều sợ hãi đây là điện thoại mang đến tin tức xấu.

"Tôi tới nhận". Trần Tiểu Ngạn thấy không ai nhận, vì vậy chủ động đi đến nghe.

"Muốn mạng sống đưa nhỏ, ngoan ngoãn giao Tề thị ra đây". Trần Tiểu Ngạn can

đảm đảm điện thoại lên bên tai, đối phương nói những lời này xong cúp điện thoại, cũng không cho cô có cơ hội nói chuyện.

Trần Tiểu Ngoạn sau khi nghe xong những lời này, đứng lặng tại đó, kinh ngạc.

Ông trời, lòng tham của bọn cướp này cũng quá lớn đi, muốn cả Tề thị.

Tất cả mọi người đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trần Tiểu Ngoạn, hi vọng cô ấy nói ra nội dung người kia nói trong điện thoại, nhưng mọi người lại sợ hãi, sợ tin tức này làm cho bọn họ đi vào tuyệt vọng.

"Tiểu Ngoạn, đối phương nói gì?". Bà Lâm là người đầu tiên hỏi.

"Hắn nói, nếu như muốn mạng sống Tiểu Hiên, hãy giao Tề thị ra".

"Cái gì, cũng quá đáng đi, muốn toàn bộ Tề thị, rốt cuộc là ai chứ, lòng tham lớn như vậy, tiền bạc không cần, nhất định muốn cả Tề thị"- Bà Lâm mắng to.

Tề Hiên cùng Tề Hùng liếc nhìn lẫn nhau, trong lòng cùng suy nghĩ về một người.

Người vẫn muốn chiếm Tề thị thành của mình chỉ có một, chính là Tề Triển. Không nghĩ tới mất tích vài năm, lúc này lại gây ra sóng gió, bọn họ tính toán vạn lần, cũng không tính đến người này.

"Tề Hiên, hiện tại ba đều giao hết thầy cho con, con muốn làm như thế nào thì làm như thế đó, ba sẽ không phản đối". Tề Hùng nói rất thoải mái, giống như Tề thị trong mắt ông đã không còn quan trọng vậy.

"Thiếu chủ, bác trai, hai người đang nói gì vậy?". Ngải Giai Giai nghe không hiểu.

Vừa rồi nghe thấy đối phương muốn Tề thị trao đổi Tiểu Hiên, cô đã cảm thấy không có hi vọng. Tề Hùng coi trọng Tề thị cỡ nào, làm sao có thể lấy ra đổi, nhưng lần này lời nói của Tề Hùng lại khiến cô chấn động, những người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì chứ?

"Nếu như bác không có đoán sai, Tiểu Hiên là bị em trai của bác, Tề Triển bắt đi, người này không biết là nguyên nhân gì, biến mất đã nhiều năm, bây giờ vừa xuất hiện thì bắt Tiểu Hiên đi, chỉ có nó mới có lòng tham lớn như vậy, muốn cả Tề thị"- Tề Hùng thở

dài giải thích.

Cho tới giờ ông cũng không muốn đi tin dã tâm của Tề Triển, dù sao nó cũng là ba của Tề Ngữ Ti, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến ông không thể không tin.

"Tôi sẽ xử lý chuyện này, có một việc ông phải xử lý trước, là phải cho Lữ Ly Liên biến mất. Nếu như tôi đoán không sai, sự tồn tại của Tiểu Hiên chính là từ trong miệng bà ta nói ra, ba thân ái của tôi". Bộ dạng Tề Hiên ra vẻ chỉ trích nhìn Tề Hùng, giống như đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người của ông.

"Khi ba biết mình có một đứa cháu thì thật sự rất hưng phấn, rất muốn tìm người để chia sẻ niềm vui của ba, cho nên ngày đó các con vừa đi, ba liền gọi điện thoại nói với Lữ Ly Liên, ba có cháu trai, nói gọi là Tiểu Hiên, rất đáng yêu, ba rất yêu mến nó. Ba già rồi, không giống như muốn đồ vật năm đó, bây giờ ba thầm nghĩ mỗi ngày cùng người thân của mình ở một chỗ sống thật vui vẻ, không còn yêu cầu gì". Tề Hùng nói thực chân thành, tuyệt không phải là giả vờ.

Ông biết rõ Lữ Ly Liên là người đàn bà không thể tin tưởng, ông cũng chưa từng tin tưởng bà ta, chỉ là rất vui vẻ, muốn tìm người chia sẻ, lúc tìm không được người thì dưới tình huống đó chỉ có thể tìm bà ta.

Tề Hiên nhìn bộ dáng Tề Hùng chân thành, trái tim có hơi rung động, thật sự rất muốn đi qua ôm cha mình. Nhưng vừa nghĩ tới mẹ, trong lòng của anh lại hận, làm sao cũng không thể tha thứ ông được.

Chương 130: Sai lầm chính là sai lầm

Ngãi Giai Giai thấy Tề Hiên và Tề Hùng đang nhìn nhau, đột nhiên lại có một cơn xúc động, muốn hóa giải mâu thuẫn giữa hai cha con họ.

Kỳ thật nhìn thấy bọn họ có thể ở chung, cô cũng rất vui vẻ, nhưng cô sợ mình mở miệng, sẽ khiến thiếu chủ không vui.

"Thiếu chủ ——".

Nhưng lời nói vừa mới tới miệng, cũng không dám nói ra.

"Giai Giai, em muốn nói cái gì?". Tề Hiên thu hồi tầm mắt, nắm hai vai Ngãi Giai Giai, giống như đang dùng ánh mắt nói cho cô biết, không được nói lời anh không muốn nghe.

Anh không thể nhìn Tề Hùng như vậy nữa, bằng không anh sẽ không khống chế được mình, muốn hận, nhưng lại không hận nổi, muốn tha thứ cho ông, nhưng lại không thể, cái này quá mâu thuẫn, khiến anh thật sự không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể trốn tránh.

Tề Hùng cười khỏ, cũng thu hồi tầm mắt.

Ông còn tưởng rằng con trai mình cảm nhận được thành ý của ông, không nghĩ tới ông đã suy nghĩ quá nhiều. Thật hy vọng có thể lúc này nhận được sự tha thứ của nó, nhưng bây giờ xem ra rất khó.

"Em ——". Ngãi Giai Giai ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào.

"Giai Giai, con lo lắng bác không dám mang Tề thị đi đổi Tiểu Hiên phải không, cái này con yên tâm đi, trước khi bác bước vào quan tài còn có thể được ôm cháu trai, bác đã rất vui vẻ rồi, những cái khác cũng không quan trọng, quan trọng là cháu của bác bình an". Tề Hùng cho rằng Ngãi Giai Giai lo lắng ông không muốn đáp ứng mang Tề thị đi trao đổi Tiểu Hiên, cho nên giải thích một chút.

Kỳ thực Tề thị là sản nghiệp của nhà họ Tề, chỉ cần là ở trong tay người họ Tề là tốt rồi, cần gì phải so đo nhiều như vậy chứ, Tề Triển muốn, vậy cho ông ta là được rồi,

nhưng ông tin tưởng, Tề Triễn và ông, không phải một kẻ quản lý và kinh doanh tốt, Tề thị ở trong tay ông ta không bao lâu cũng sẽ sụp, có lẽ đến lúc đó lại có Tề Hiên ra mặt cứu giúp.

"Bác trai ——". Ngải Giai Giai kích động nhìn Tề Hùng, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Trước kia cô và Tề Hùng có nói qua, lúc đó cô chưa đủ tin tưởng Tề Hùng có ý nghĩ như thế, không còn như trước kia, trong lòng chỉ có lợi ích, không có thân tình, bây giờ xem ra, cô đã suy nghĩ quá nhiều, Tề Hùng thật sự thay đổi rất nhiều, không giống như trước kia, đa sầu đa cảm hơn.

Ngải Giai Giai nhìn thấy Tề Hùng chân thành như vậy, quyết định lại cố gắng hóa giải mâu thuẫn giữa cha con họ một lần nữa.

"Ông có tình người như vậy thì tốt rồi, nếu như ông thật sự có tình có nghĩa như vậy thì năm đó cũng sẽ không coi thường sống chết của mẹ tôi". Tề Hiên nói một câu rất châm chọc, tuyệt không tin tưởng Tề Hùng sẽ biến thành người đầy tình người như vậy.

Nhưng vì sao nói xong những lời này thì anh lại cảm thấy có một cảm giác phạm tội, giống như mình làm sai cái gì rồi, trong lòng rất không thoải mái.

"Ha ha ——". Tề Hùng đối với lời nói của Tề Hiên chỉ là cười nhạt, không so đo với anh.

Người già rồi, có lẽ là không còn tinh lực để so đo nhiều chuyện như thế, ông cũng không muốn so đo, thầm nghĩ chính mình trước khi đi vào quan tài có thể được đưa con trai này tha thứ.

"Thiếu chủ, kỳ thật bác trai rất yêu thương anh". Ngải Giai Giai cố lấy dũng khí, nói ra.

Lần trước cũng là bởi vì cô nói những điều này, thiếu chủ mới tức giận, lúc này đây cô biết mình không nên nói, nhưng lại không thể không nói, dù sao đây là vì muốn tốt cho thiếu chủ, chẳng lẽ để cô nhìn hai cha con họ cứ ầm ĩ như vậy sao?

"Giai Giai, em cũng biết, anh không thích nghe những chuyện này, em không nên nói nữa, bằng không anh sẽ tức giận". Tề Hiên nghe Ngải Giai Giai nói giúp cho Tề Hùng, có

chút không vui.

Có kinh nghiệm lần trước, bây giờ mặc kệ như thế nào anh đều phải cố gắng nhin cơn tức giận này vào trong lòng, không được phát cáu, bằng không sẽ xúc phạm tới Giai Giai.

"Thiếu chủ, anh tỉnh tâm xuống đi, hãy nghe em nói được không?". Ngải Giai Giai không nản, quả thực chỉ muốn nói rõ.

"Giai Giai, em không nên nói nữa, bằng không anh sẽ tức giận". Tề Hiên không muốn nghe, thả Ngải Giai Giai ra, xoay người đưa lưng về phía cô.

"Giai Giai, bỏ đi, bác không hy vọng lại nhìn thấy các con bởi vì bác mà âm ỉ không vui, hết thấy thuận theo tự nhiên đi". Trong lòng Tề Hùng rất mất mát, nhưng vẫn là ép buộc nói ra lời giảng hòa.

Có lẽ đây là ông trời đang trừng phạt ông, trừng phạt khi còn trẻ ông đã làm quá nhiều chuyện sai.

"Thiếu chủ, cậu hãy nghe một chút đi, mỗi lần nhìn hai người vừa thấy mặt đã cãi nhau, trong lòng của tôi cũng rất khó chịu"- Bà Lâm cầu khẩn.

Bà chỉ biết là Tề Hùng vì Tề thị không để ý mạng sống của vợ mình, chính là mẹ của Tề Hiên, nếu quả thật là như thế, thì cũng đã là chuyện nhiều năm rồi, hận gì cũng đều nên buông xuống, huống chi lại là cha con ruột.

"Thiếu chủ, cậu hãy nên nghe một lúc đi". Ông Lâm cũng khuyên.

"Đúng, rõ ràng là cha con, làm sao lại khiến cho bế tắc như vậy chứ, ngay cả nghe cũng không muốn nghe". Trần Tiểu Ngạn cũng châm chọc Tề Hiên.

Tất cả mọi người đang khuyên Tề Hiên, để anh cùng Tề Hùng nói chuyện, nhưng mà những lời khuyên giải này ở trong tai Tề Hiên lại như có ý răn dạy anh, răn dạy anh phải cùng cha của mình nói chuyện, những điều này khiến anh không vui.

"Đừng nói nữa". Tề Hiên xoay người, đối với mọi người hét lớn một tiếng, sau đó tức giận nhìn Tề Hùng.

"Thiếu chủ, năm đó bác trai cũng không có xem nhẹ an nguy mẹ anh, chỉ là ông không biết anh bị bác cả của anh bắt đi ——". Ngải Giai Giai muốn nói một hơi cho xong, nhưng mới nói đến một nửa đã bị Tề Hùng ngăn lại.

"Đủ rồi Giai Giai, đừng nói nữa, năm đó là lỗi của bác, bác không nên vì tư lợi như thế, tự cho là đúng, bác mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đây. Tề thị các người muốn thế nào thì làm, không cần hỏi qua tôi". Tề Hùng ném xuống những lời này, sau đó đi lên lầu, đi đến gian phòng của mình.

Năm đó sai lầm chính là sai lầm, mặc kệ có nhiều cố hơn nữa cũng giống nhau, bây giờ ông có thể làm chính là đền bù thiệt thòi cho Tề Hiên.

Tề Hiên nhìn thấy bộ dạng Tề Hùng có vẻ mất mát thương tâm đi lên lầu, trong lòng cũng thương tâm theo.

Anh thật sự rất muốn cùng ba mình nói chuyện, nhưng mà làm không được, mỗi khi đối mặt anh sẽ nhớ tới cảnh tượng mẹ chết thảm, anh thật sự không có biện pháp tiếp nhận một người phạm phải sai lầm lớn như thế. Có lẽ anh cần nhiều thời gian hơn để mài phẳng vết thương trong lòng, nhưng lúc này anh lại không biết là bao lâu.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai to gan nhìn Tề Hiên, lo lắng anh đang giận cô.

"Ai, cần gì chứ, chưa nghe nói qua ‘trên đời không có cha mẹ có lỗi, chỉ có con có lỗi’ ư, có lẽ năm đó ba của anh thật sự sai lầm, nhưng bây giờ ông đã biết sai rồi, anh làm thế là không cho ông một cơ hội, bởi vì cái gọi là ‘biết sai mà có thể sửa, chẳng gì tốt đẹp bằng’, huống chi ông cũng là ba anh, suy nghĩ cẩn thận đi, tôi đi ra ngoài làm ít chuyện!". Trần Tiểu Ngọan đi đến bên người Tề Hiên, thờ dãi nói một hơi, sau đó mới đi ra ngoài.

"Tôi đi nấu cơm". Bà Lâm cũng đi.

"Tôi đi xem Chính Phong đã trở về chưa". Ông Lâm cũng kiểm cố đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại có Ngải Giai Giai và Tề Hiên, không khí rất căng thẳng.

Chương 131: Khoảnh khắc sợ hãi

Ngãi Giai Giai từ từ vươn tay, sau đó giữ chặt tay Tề Hiên, bộ dáng nhìn anh ra vẻ làm sai chuyện cầu khẩn anh tha thứ.

"Thiếu chủ, thực xin lỗi, em không phải cố ý chọc cho anh tức giận, em chỉ muốn hóa giải mâu thuẫn giữa anh và bác trai, kỳ thật ông ấy biết mình sai rồi, giữa hai cha con có thâm cừu đại hận gì không thể buông được chứ?".

"Giai Giai, đừng nói những việc này được không, anh không muốn nghe". Tề Hiên xoay người, đưa lưng về phía Ngãi Giai Giai, không muốn nghe những chuyện cô nói nữa.

"Thực xin lỗi thiếu chủ, anh đừng tức giận được không?". Ngãi Giai Giai cúi đầu xuống, cầu khẩn.

Cô không muốn nói, nhưng lại nhịn không được mà muốn nói, vì sao cô có thể như vậy, nói không được lại chọc thiếu chủ tức giận.

"Giai Giai, anh hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước đã". Tề Hiên không nói gì, lên lầu, đi đến gian phòng của mình.

Ngãi Giai Giai nhìn Tề Hiên đi vào gian phòng đóng cửa lại, trái tim cô vô cùng đau đớn.

Cô vừa chọc thiếu chủ tức giận, tuy lúc này thiếu chủ không biểu hiện rõ như thế, nhưng cô có thể cảm giác được, thiếu chủ rất không vui.

Ngãi Giai Giai chán nản ngồi lên trên ghế sa lon, tim đang rơi lệ, rất đau, rất chán nản, thực sự hận chính mình, hận tại sao mình luôn chọc thiếu chủ tức giận.

"Giai Giai, thiếu chủ đâu?". Bà Lâm cầm một ít điểm tâm từ trong phòng bếp đi ra, chỉ thấy Ngãi Giai Giai, không thấy Tề Hiên, vì thế hỏi.

"Mẹ Lâm, thiếu chủ anh ấy đang giận con, con vừa chọc thiếu chủ tức giận, sao con lại đáng ghét như vậy". Ngãi Giai Giai bổ nhào vào trong ngực bà Lâm khóc lóc kể lể.

"Giai Giai, con đừng suy nghĩ nhiều, thiếu chủ không có giận dữ với con, cậu ấy chỉ là thương tâm khổ sở mà thôi, con đừng luôn đem trách nhiệm đổ lên trên người mình, phải kiên cường, như vậy mới có thể chăm sóc chồng và con của mình được tốt".

Bà Lâm ôm cô, cho cô cổ vũ và an ủi.

"Đúng vậy, sao con vừa gặp phải khó khăn lại khóc chứ, người như vậy hẳn là khiến người khác chán ghét". Ngải Giai Giai lau nước mắt, cố gắng không để cho mình lại khóc.

"Đi, cùng mẹ Lâm đi mua thức ăn, mua món ăn thiếu chủ thích ăn, sau đó con tự mình xuống bếp, làm cho thiếu chủ ăn, như vậy cậu ấy sẽ rất vui".

"Thật vậy sao?"- Ngải Giai Giai ngây thơ hỏi.

Đúng rồi, bình thường đàn ông đều yêu thích phụ nữ biết làm món ăn, hình như cô chưa từng làm món ăn gì cho thiếu chủ nếm qua!

"Đương nhiên là thật, lau khô nước mắt, đi với mẹ Lâm".

"Vâng". Ngải Giai Giai lau nước mắt, cố gắng bày ra nụ cười, sau đó đi ra ngoài với bà Lâm.

Tề Hiên trên lầu từ cửa sổ nhìn xuống, thấy Ngải Giai Giai và bà Lâm cùng nhau đi ra ngoài, bất đắc dĩ mà thở dài.

Tại sao anh phải kích động như vậy, trước kia lúc Tề Hùng và anh âm ỉ anh mới kích động như thế, nhưng bây giờ không giống với lúc trước, hình như Tề Hùng luôn nhượng bộ, rất chân thành nhận sai, ông ấy là cha của anh, vì sao anh không thể cho cha mình một cơ hội chứ, không cần phải âm ỉ thành như vậy, những thứ này anh muốn sao?

Đang lúc Tề Hiên lâm vào trầm tư thì đột nhiên có người lo lắng gõ cửa.

"Thiếu chủ, mở cửa nhanh đi!". Ông Lâm ở bên ngoài liều mạng hô to.

Tề Hiên nhìn thấy ông Lâm sốt ruột như thế, vì vậy mở cửa, bình tĩnh hỏi: "Bác Lâm, đã xảy ra chuyện gì, làm gì gấp vậy?".

"Thiếu chủ, bệnh tim của hội chủ đột phát, té xỉu ở trong phòng mình".

Vừa rồi ông muốn đi tìm Tề Hùng, an ủi ông ấy vài câu, nhưng mà gõ cửa nhiều lần đều không có phản ứng, vì thế ông liền tự mình đẩy cửa đi vào, đi vào liền nhìn thấy Tề Hùng cầm thuốc trong tay, ngã trên mặt đất.

"Bệnh tim đột phát, thân thể của ông ấy gần đây không phải rất tốt sao, tại sao lại đột nhiên có bệnh tim?". Vẻ mặt Tề Hiên kích động, trong lòng đều không có mùi vị.

Anh vốn là hận cha mình, vì sao vừa nghe ông ấy sinh bệnh thì anh lại lo lắng sợ hãi như vậy chứ?

"Kỳ thật mấy năm trước hội chủ cũng đã bị như vậy, chỉ là cậu không biết mà thôi, đừng nói nữa, bây giờ tôi lập tức đưa hội chủ đi bệnh viện, hi vọng Mai tiên sinh còn ở đó". Biểu hiện của ông Lâm rất sốt ruột, sau đó đi đến cửa phòng Tề Hùng.

Tề Hiên do dự một lát, cuối cùng vẫn là đánh không lại vẻ lo lắng ở trong lòng, chạy tới gian phòng Tề Hùng.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy một ông lão rét lạnh đang nằm không nhúc nhích, ông Lâm vén chăn lên, dùng sức nâng ông ấy dậy, nhưng ông Lâm cũng đã lớn tuổi, lực bất tòng tâm.

"Bác Lâm, để cho tôi, bác chuẩn bị xe đi". Tề Hiên dùng dũng khí rất lớn mới nói ra được những lời này.

Khi thấy cha mình nằm không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, anh đột nhiên ý thức được, tùy thời anh có thể sẽ mất đi một người thân, tuy anh đối người thân này tràn đầy hận ý, nhưng dù cho như vậy, anh vẫn rất sợ, sợ mất ông.

Thì ra từ đáy lòng anh vẫn rất quan tâm cha mình, chỉ là không muốn nói ra ngoài miệng mà thôi.

Tề Hiên mang theo mâu thuẫn trong lòng, vươn tay ra chạm vào người Tề Hùng, anh có thể nói đã nhiều năm không có cùng cha mình thân mật tiếp xúc như vậy. Lúc tay đụng phải ông không có chút lực đàn hồi thì anh càng sợ hơn.

Đúng vậy, người này đã không phải là người tinh lực dư thừa như mười năm trước

kia, bây giờ ông chỉ là một ông lão, một ông lão sắp đến cuối đời mà thôi, nhưng mà anh lại đến lúc này mới ý thức được.

Cha già rồi, không còn giống như trước, mà hận ý của anh với ông lại vẫn mãnh liệt như vậy, có phải là anh quá đáng giận hay không?

Tề Hiên nhìn cha mình già nua, hận ý trong lòng đột nhiên biến thành đau lòng, có phần hận mình ngoan cố, vì sao không cho ông ấy một cơ hội.

Tề Hiên vừa nghĩ tới cũng không còn cơ hội để tha thứ cho cha mình nữa mà cảm thấy rất sợ hãi, sợ ông cứ như vậy nhắm mắt lại, vĩnh viễn cũng không mở ra.

Ông Lâm nhìn thấy Tề Hiên cùng Tề Hùng xuống lầu, phóng lên xe, trên mặt lộ vẻ lo lắng, vì vậy lộ ra một nụ cười, rồi mới phát động xe.

Xem ra thiếu chủ bọn họ vẫn còn rất quan tâm tới hội chủ, chỉ nói là không nói ra mà thôi.

Bà Lâm và Giai Giai vốn đang mua thức ăn ở siêu thị, đột nhiên nhận được điện thoại của ông Lâm, nói Tề Hùng bệnh tim đột phát, đi bệnh viện, cũng lo lắng.

"Mẹ Lâm, làm sao vậy, là thiếu chủ xảy ra chuyện, hay là Tiểu Hiên đã xảy ra chuyện gì?". Ngải Giai Giai nhìn thấy vẻ mặt bà Lâm lo lắng, cũng bối rối theo.

"Giai Giai, con đừng đoán lung tung, không phải thiếu chủ, cũng không phải Tiểu Hiên, là hội chủ, bệnh tim của ông ấy đột phát, đi bệnh viện, có lẽ là chuyện vừa rồi làm cho ông chịu không nổi, nên bệnh tim mới đột phát thôi. Giai Giai, món ăn cũng mua đủ, chúng ta mau về thôi, ta muốn hầm vài món đồ bổ đưa cho hội chủ".

"Vâng".

Ngải Giai Giai và bà Lâm nhanh chóng tính tiền, đi đến cửa chính siêu thị, nhưng đi không bao xa, đột nhiên vài tên lưu manh chạy tới, lôi Ngải Giai Giai đi.

"Mấy người làm gì, thả tôi ra, thả tôi ra". Ngải Giai Giai liều mạng hô cùng giãy dụa, đáng tiếc một chút cũng không có.

"Giai Giai ——". Bà Lâm liều mạng hô, vút đồ trong tay xuống, muốn đuổi theo, nhưng mấy tên lưu manh kéo đi quá nhanh, bà căn bản là đuổi không kịp, cuối cùng không kịp thở ngồi xuống đất, nhìn Ngải Giai Giai bị người lôi đi.

"Giai Giai ——".

Người qua đường nhìn thấy mấy tên lưu manh kia lôi kéo một người chạy, sợ bị đụng phải, đều vọt qua một bên.

Chương 132: Ích kỷ một lần

Ngãi Giai Giai bị mấy tên lưu manh rất nhanh kéo đến trong hẻm nhỏ không có người, trên đường đi, người bên ngoài thấy được cũng mặc kệ.

"Mấy người là ai, mau thả tôi ra". Ngãi Giai Giai không ngừng giãy dụa, kết quả bị một người dùng vải bố nhét miệng lại, tiếp theo lại bị một cái bao tải đen trùm lên, lúc này muốn hô muốn giãy dụa cũng không được.

Ngãi Giai Giai chỉ cảm thấy mình bị người ta nâng lên, sau đó ném đến một chỗ, tiếp theo đó là cảm giác chòng chành, nên cô biết mình đang ở trên xe.

Những người này tại sao phải bắt cô, bọn họ là ai, muốn dẫn cô đi nơi nào?

Ngãi Giai Giai tràn đầy nghi vấn và sợ hãi, sợ tới mức toàn thân phát run, nước mắt không chịu thua lại chảy ra.

Tên lưu manh sau khi dùng túi đen bao Ngãi Giai Giai lại, hai người liền một trước một sau mà khiêng cô, sau đó phóng tới bên xe mang người đi.

Bà Lâm đuổi theo đằng sau đám lưu manh, kết quả chạy một đoạn, thật sự là chạy hết nổi rồi mới dừng lại. Nghĩ báo cho Tề Hiên biết, lúc này mới phát hiện vừa rồi lúc ra cửa không mang điện thoại, rơi vào đường cùng đành phải thuê xe đi bệnh viện, muốn bằng tốc độ nhanh nhất báo cáo với Tề Hiên, Ngãi Giai Giai đã xảy ra chuyện, bà lo lắng chậm trễ sẽ không kịp.

Tề Hiên và ông Lâm sau khi đưa Tề Hùng đến bệnh viện, thì lập tức tiến hành cấp cứu, hai người lo lắng chờ trước cửa phòng phẫu thuật.

Trong thời gian chờ đợi này, Tề Hiên suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng sợ.

Bây giờ tối thiểu nhất anh còn có cha, nếu có một ngày, người cha anh hận hơn mười năm này thật sự rời đi, anh còn có thể cảm thấy hận ông ấy ư, có lẽ lúc đó anh sẽ cảm thấy cái gọi là hận của mình không có chút ý nghĩa nào. Nếu như thời gian có thể quay lại, anh sẽ chọn tha thứ cho cha của mình sao?

Trước kia có lẽ anh sẽ chọn không, nhưng bây giờ, anh sẽ chọn có.

"Thiếu chủ, cậu vẫn rất quan tâm hội chủ, cậu rất lo lắng cho ông ấy đúng không?". Ông Lâm ngồi ở bên cạnh Tề Hiên, nhìn anh và mỉm cười.

Thiếu chủ ngoài miệng nói không tha thứ cho cha của mình, kỳ thật trong lòng cậu ấy lại khẩn trương hơn ai khác.

"Bác Lâm, bác nói xem nếu như mẹ còn sống, có thể hận ba hay không?"- Tề Hiên thâm trầm hỏi.

"Sẽ không". Ông Lâm rất quả quyết.

"Vì sao?".

"Bởi vì lúc ấy hội chủ cũng không phải thiệt tình muốn nói những lời kia, chỉ là vì muốn đối phó với bác cả của cậu, nhưng hội chủ lại tính sai một bước, chính là cậu ở trong tay bác cả của cậu, chính vì sai một bước ở chỗ này, đưa đến hậu quả như vậy. Tôi nghĩ, nếu như lúc ấy hội chủ biết rõ cậu đang ở trong tay bác cả cậu, tuyệt đối sẽ không đi bước cờ nguy hiểm này. Thiếu chủ, bi kịch đã tạo ra rồi, cậu lại đi trách tội ai đó cũng không thay đổi được sự thật này, huống chi hội chủ bởi vì sự kiện này đã đau khổ nhiều năm như vậy, cậu hãy tha thứ cho ông ấy đi". Ông Lâm rất chân thành nói với Tề Hiên, hi vọng anh có thể tiếp nhận.

"Đúng vậy, bi kịch đã tạo thành rồi, tôi hận cũng có thể thay đổi được gì!". Tề Hiên cười khổ, cảm thấy những năm qua mình có chút ngu xuẩn.

Bởi vì chuyện của mẹ, cha cũng rất đau khổ, nhưng mà anh lại không nhìn thấy nỗi đau khổ của ông ấy.

"Thiếu chủ, cậu hãy tha thứ cho hội chủ đi, người đã già rồi, không còn nhiều thời gian, hi vọng cậu đừng để cho ông ấy đi mà còn tiếc nuối".

Tề Hiên nghe xong những lời này của ông Lâm, trở nên vô cùng lo lắng, thậm chí là sợ hãi.

Người đã già, không có nhiều thời gian, những lời này của bác Lâm là có ý gì, chẳng lẽ ông ấy biết tình trạng của cha mình.

"Bác Lâm, lời này của bác là có ý gì, ba của tôi ông ấy làm sao vậy?".

"Thiếu chủ, cậu đừng vội, tôi cũng chỉ là đoán mò mà thôi, người đã già, vấn đề về thân thể nhất định cũng rất nhiều, lúc này lại muốn có người quan tâm ông ấy, chăm sóc ông ấy thật tốt, hội chủ cũng không ngoại lệ. Những ngày này cậu cũng phát hiện, hội chủ thay đổi rất nhiều, ông nghĩ muốn cái gì, chẳng lẽ cậu không biết sao?".

Tề Hiên lúc này mới chợt hiểu ra, thì ba anh đều biểu hiện toàn bộ ra ngoài cũng không phải giả dối.

Lúc này đèn phòng giải phẫu tắt, bác sĩ cũng đi ra, Tề Hiên xông lên, sốt ruột hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, ba của tôi ông ấy thế nào?".

"Không sao, nhưng hi vọng từ nay về sau đừng để cho ông lại bị kích thích quá lớn, nếu không nghe lời ——". Bác sĩ lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Tôi đã biết". Tề Hiên gật đầu đáp ứng.

"Có thời gian nên cũng ba của anh nói chuyện nhiều một chút, kỳ thật các ông lão đều như thế, làm con thì cậu nên tìm thời gian ở bên ông ấy nhiều hơn, cho ông ấy một ít an ủi tinh thần, còn hơn các lễ vật nhiều".

Thầy thuốc vừa nói xong, bà Lâm liền vội vàng chạy tới, không kịp thở, lời nói đều nói không ra được.

Ông Lâm nhìn thấy bà Lâm chạy như vậy, lo lắng bà đứng không vững, vì vậy vịn bà: "Bà chạy nhanh như vậy làm gì, đã lớn tuổi rồi, thận trọng một chút, hội chủ cũng không sao rồi".

Ông Lâm cho rằng bà Lâm là vì chuyện Tề Hùng mới gấp gáp như vậy.

"Mẹ Lâm, bà không sao chứ". Tề Hiên cũng quan tâm hỏi một câu.

"Cậu đi vào cùng với ba cậu cho tốt đi, tốt nhất lúc ông ấy tỉnh lại có thể gặp được cậu, đây là trợ giúp cho sức khỏe của ông ấy rất tốt, đối với người tim có vấn đề, hãy làm cho ông ấy vui vẻ là phương pháp trị liệu tốt nhất". Bác sĩ nhắc nhở Tề Hiên lần nữa, sau đó đi ra.

Bà Lâm nghe bác sĩ nói như thế, cũng không biết có nên nói cho Tề Hiên biết Giai Giai đã xảy ra chuyện hay không, nếu như nói rồi, Tề Hiên sẽ lập tức đi tìm Ngải Giai Giai, nhưng như thế lúc hội chủ tỉnh lại không nhìn thấy thiếu chủ, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ông ấy, nhưng mà không nói, Giai Giai làm sao bây giờ chứ, con bé sẽ rất nguy hiểm.

"Mẹ Lâm, bà làm sao vậy?". (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Tề Hiên nhìn thấy vẻ mặt bà Lâm khổ sở, cảm thấy là lạ.

Cho tới bây giờ anh chưa từng thấy bà Lâm gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là vì ba anh vào bệnh viện sao?

Tề Hiên đoán như thế, nhưng cảm thấy hình như không có khả năng.

"Thiếu chủ, cậu đi vào cùng hội chủ đi, tôi tới an ủi bà ấy vài câu là được rồi". Ông Lâm kéo bà Lâm đi.

Bà Lâm bị ông Lâm kéo đi, cố gắng quay đầu lại nhìn Tề Hiên, phát hiện anh đã đi vào trong phòng bệnh, bà muốn hô to, thế nhưng hô không được.

"Bà làm sao vậy?". Ông Lâm kéo bà Lâm đến một góc không có người, hỏi thăm bà.

"Giai Giai bị người ta bắt đi, tôi vừa rồi muốn nói cho thiếu chủ, nhưng mà nghe thấy lời nói của bác sĩ kia, tôi lại không biết có nên nói hay không, thật sự là chết người mà. Đầu tiên là Tiểu Hiên bị bắt, bây giờ Giai Giai cũng bị bắt, đối phương rõ ràng muốn thế nào đây?". Bà Lâm rất lo lắng.

"Giai Giai bị bắt, chuyện khi nào, ở đâu?". Ông Lâm ý vị hỏi.

"Hôm nay tôi và Giai Giai đi mua món ăn, kết quả đi không bao xa đã thấy mấy tên lưu manh tới, bắt Giai Giai đi, ông nói bây giờ nên làm gì đây, nên nói cho thiếu chủ biết hay không?".

"Bà ở nơi này chăm sóc, tôi đi tìm Giai Giai, trước đừng nói cho thiếu chủ biết, đợi lát nữa hội chủ tỉnh lại rồi nói sau, để chúng ta ích kỷ một lần đi, dù sao Giai Giai cũng đã bị bắt đi, bây giờ thiếu chủ đi ra ngoài tìm cũng không biết tìm ở đâu, vẫn là tôi đi trước xem tình huống một chút".

Tình hình Tề Hùng không tốt lắm, cần Tề Hiên cố vũ cho ông ấy, hãy cho bọn họ ích kỷ một lần đi.

Bà Lâm khó xử gật đầu, sau đó rời đi.

Sau khi bà Lâm đi, thì ông Lâm đi ra bệnh viện, bắt đầu tìm người khắp nơi.

Chương 133: Lần đầu tiên mạng chửi người

Ngải Giai Giai bị người ta khiêng đến đâu, cô cũng không biết, cái gì cũng nhìn không thấy, bởi vì bao tải không có mở ra, nhưng cô biết mình bị ném vào trong góc, sau lại không người đến trông coi cô.

Vì sao không có người trông coi cô, những người này bắt cô lại không để ý tới cô, làm gì đây?

Nhưng không có người trông coi cô thì thế nào, cô vẫn không giãy thoát, miệng bao tải bị buộc chặt, mặc kệ cô cố gắng thế nào cũng không được, vẫn bị vây ở trong bao bố.

Ngải Giai Giai vùng vẫy một lúc lâu, tiêu hao hết sức lực mới buông tha, ngồi liệt trên mặt đất, cố gắng hít thở. Không khí trong bao bố làm cho cô cảm thấy rất khó chịu, giống như cô sắp hít thở không thông.

Lúc này Ngải Giai Giai nghe được một tiếng mở cửa, vì vậy ngừng thở, và đợi vận rủi đến.

Ông trời, rốt cuộc là ai tới vậy, bắt cô tới làm gì, cũng không phải là muốn làm gì với cô chứ? Trên TV không phải đều diễn như vậy đấy sao, vài tên lưu manh ở trên đường tùy tiện bắt phụ nữ lại, sau đó sẽ đùa những phụ nữ này cho tới chết thì thôi, cô sẽ không xui xẻo như thế chứ.

Ngải Giai Giai có thể cảm giác được tim của mình đập rất nhanh, giống như sắp nhảy ra rồi, rất sợ hãi.

"Mấy thằng nhãi con tụi bây, lén lén lút lút làm gì vậy?". Tăng Hải Lâm vốn đang dùng cơm, nhưng đột nhiên bọn anh em thuộc hạ kéo anh tới đây, cũng không nói cho anh biết chuyện gì, thần thần bí bí.

"Lão đại, đợi tí nữa anh sẽ biết, đám anh em muốn cho anh kinh ngạc".

"Kinh ngạc cái gì, bọn bây đừng cho tao kinh sợ là được rồi, còn ngạc nhiên ư, nói xem, chuyện gì, đừng thần thần bí bí, tao không có thời gian kéo dài với bọn bây". Tăng Hải Lâm không kiên nhẫn nói, nhưng vẫn là đi lên phía trước, và cũng bị đám anh em đẩy mạnh tới.

"Lão đại, đợi tí nữa anh sẽ biết, anh xem anh em bọn em tốt như thế nào, bọn em không có gì báo đáp, chỉ có thể làm chút ít chuyện để báo đáp anh"- Tên lưu manh thân thiện nói.

Kể từ khi bọn họ biết cô gái lão đại thích là ai, sau đó bọn họ phải dùng rất nhiều phương pháp mới bắt được cô gái này, thật không rõ, lão đại bọn họ làm sao có thể yêu mến loại con gái gầy teo khô khốc như vậy.

"Bọn bây khi nào thì trở nên tốt bụng như thế, chớ thừa nước đục thả câu, nói nhanh một chút, chuyện gì thần thần bí bí". Tăng Hải Lâm dùng bước lại, ra lệnh.

Nhưng mà lúc này Tăng Hải Lâm đã đứng ở chỗ cách bao tải chứa Ngải Giai Giai vài bước, vốn không có chú ý tới cái bao tải này.

Trời ạ, giọng nói này sao quen thuộc như vậy, không phải là Tăng Hải Lâm ư, lão đại của đám lưu manh kia, anh ta bắt cô tới làm gì?

Ngải Giai Giai nghe được giọng nói của Tăng Hải Lâm, cảm giác sợ hãi trong lòng càng ngày càng mạnh, nhưng mà chán ghét đối với anh ta cũng càng lúc càng lớn, cô thực sự không thích người này, nhưng không thích thì có thể làm gì đây, bây giờ cô đang ở trong tay của anh ta!

"Lão đại, đợi tí nữa khẳng định cho anh cực kỳ kinh ngạc". Một tên lưu manh nhỏ đi đến bên cạnh bao tải, sau đó cởi bỏ dây thừng ở miệng bao tải, đầu của Ngải Giai Giai hiện ra.

Trên mặt Tăng Hải Lâm vốn đang cười, khi thấy người trong bao bố là Ngải Giai Giai thì lập tức sợ tới mức trừng to mắt nhìn cô, trong lòng hoang mang rối loạn, tay có phần run run, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Miệng Ngải Giai Giai lúc này còn bị đút miếng vải bố, không thể chửi ầm lên, chỉ có thể tức giận trừng mắt Tăng Hải Lâm.

"Chuyện gì xảy ra đây?". Tăng Hải Lâm tức giận chất vấn.

Chuyện ngày hôm qua anh đã không còn mặt mũi để gặp lại Ngải Giai Giai rồi, bây giờ lại một chuyện nữa, vậy anh làm sao theo đuổi cô gái mình yêu thích, cái này anh nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Lão đại, không phải anh yêu mến cô gái này ư, đám anh em giúp anh bắt tới, bây giờ cô ấy sẽ là người phụ nữ của anh". Tên lưu manh vô cùng hưng phấn, căn bản không cảm thấy tức giận của Tăng Hải Lâm, cho là anh kinh ngạc quá độ.

"Khốn kiếp!". Tăng Hải Lâm trong cơn tức giận mà quạt một cái tát cho tên lưu manh kia.

Ba —— một tiếng, tất cả tiếng cười đều biến mất, không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh, làm cho người ta cảm thấy rất khẩn trương, giống như ông trời muốn đáp xuống vậy.

"Lão đại, vì sao đánh em?". Tên lưu manh bị đánh không phục hồi.

"Ai muốn bọn mày làm như thế, khốn kiếp". Tăng Hải Lâm một cước đá văng tên lưu manh ra, sau đó đi đến bên cạnh Ngải Giai Giai, muốn đỡ cô từ trong bao bố đi ra, nhưng anh vừa mới đụng Ngải Giai Giai, đã bị cô đẩy ra.

"Tránh ra, đừng đụng vào tôi".

"Giai Giai, em hãy nghe tôi nói, không phải tôi bảo bọn họ làm như thế, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi". Tăng Hải Lâm sau khi bị Ngải Giai Giai đẩy ra, thì cố gắng giải thích.

Ngải Giai Giai không để ý tới Tăng Hải Lâm, tự mình cố gắng đi từ trong bao bố ra.

"Giai Giai ——". Tăng Hải Lâm gọi tên Ngải Giai Giai một lần nữa.

Ngải Giai Giai sau khi tìm được tự do, tự mình lấy vải bố trong miệng xuống, cảnh giác mà phần nộ nhìn Tăng Hải Lâm: "Họ Tăng kia, không nghĩ tới anh xấu xa đến mức này, anh thật sự là cực kỳ đáng ghét".

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay cô mắng chửi người, cô không thích mắng chửi người, nhưng vì hành động của Tăng Hải Lâm, khiến cho cô quá tức giận, cho nên liền mắng.

"Giai Giai, em hiểu lầm rồi, kỳ thật chuyện không phải như thế, tôi cũng không biết bọn họ bắt em lại, nếu như tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ làm như thế,

Giai Giai em tin tưởng tôi được không?". Thái độ của Tăng Hải Lâm rất kiên định, cầu khẩn Ngải Giai Giai.

Anh yêu Giai Giai, nhưng mà không muốn dùng loại thủ đoạn này để có được cô.

"Người giống như anh vậy, bảo tôi làm sao tin tưởng anh, anh khốn kiếp, từ nay về sau tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa". Ngải Giai Giai tức giận cho Tăng Hải Lâm một cái tát.

Ba —— một tiếng, mọi người hết sức kinh hãi.

"Cái con nhỏ này, ngay cả lão đại của bọn tao cũng dám đánh, muốn chết sao?". Một tên lưu manh quá tức giận, chỉ vào Ngải Giai Giai mắng to, muốn xông tới cho Ngải Giai Giai một cái tát, nhưng lại bị Tăng Hải Lâm đẩy về.

"Mày câm miệng cho tao". Tăng Hải Lâm quát mắng tên lưu manh đang mắng Ngải Giai Giai.

"Lão đại, đứa con gái này không biết tốt xấu như vậy, anh cần gì che chở cho nó, người vĩ đại như anh muốn phụ nữ gì mà không có, tại sao cố tình chọn một người ngu ngốc như thế". Tên lưu manh không phục nói, còn trừng liếc Ngải Giai Giai.

Đều là con nhỏ này làm hại, nếu như không phải nó, lão đại cũng sẽ không đánh hấn, nếu không phải nó là phụ nữ lão đại thích, hấn đã sớm lãng nhục nó.

"Tao bảo mày câm miệng, mày có nghe hay không?". Tăng Hải Lâm ra lệnh lần nữa.

"Lão đại, tôi ——".

"Câm miệng". Lúc này Tăng Hải Lâm nhấn mạnh.

Tên lưu manh bị Tăng Hải Lâm rống như thế, không dám nói thêm nữa, chỉ có thể cúi đầu, đứng ở một bên.

"Đủ rồi, đừng diễn trò nữa, Tăng Hải Lâm, tôi chán ghét anh, cho tới bây giờ tôi chưa từng chán ghét ai như thế, vì sao anh không thể làm người tốt, đều là làm chuyện khiến cho người ta chán ghét". Ngải Giai Giai tràn đầy chán ghét với Tăng Hải Lâm, nhìn thấy

anh đã cảm thấy tức giận.

"Giai Giai, chuyện này thật sự không phải là tôi làm, em tin tưởng tôi được không?".
Tăng Hải Lâm cầu khẩn cô.

Ngãi Giai Giai trừng liếc Tăng Hải Lâm, sau đó đi ra ngoài cửa.

Chương 134: Anh không cần làm bộ tốt bụng

Ngãi Giai Giai còn chưa đi đến cửa lớn, đã bị một tên lưu manh đẩy ngã lên mặt đất, không cho cô đi ra ngoài.

Bị tên lưu manh đẩy như thế, Ngãi Giai Giai đứng không vững ngã trên mặt đất, kinh hô một tiếng, thân thể hơi đau, nhưng cô vẫn có thể nhịn được.

"A ——".

Ngãi Giai Giai ngã trên mặt đất sợ hãi nhìn tên lưu manh trước mặt, lui về sau từng chút một, lo lắng tên lưu manh này sẽ làm hại cô.

Không biết vì sao, cô không sợ lão đại của đám nhóc lưu manh này, lại sợ bọn họ, có lẽ vì Tăng Hải Lâm đã từng là bạn học của cô sao?

"Mày làm gì vậy?". Tăng Hải Lâm trách mắng tên lưu manh đẩy ngã Ngãi Giai Giai, sau đó tiến lên muốn đỡ Ngãi Giai Giai dậy, nhưng bàn tay đến một nửa, lại thu trở về.

Anh biết rõ Ngãi Giai Giai khẳng định sẽ không nhận tình cảm của anh, cho nên anh vẫn là thức thời một chút, nhưng quan tâm hỏi một chút cũng tốt.

"Giai Giai, em không sao chứ?".

"Không cần anh làm bộ tốt bụng". Ngãi Giai Giai tức giận nói với Tăng Hải Lâm, sau đó tự mình đứng lên, nhìn cũng không nhìn Tăng Hải Lâm.

Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến cho cô không sợ Tăng Hải Lâm, tóm lại chính là cô không muốn cùng anh ta có bất kỳ quan hệ gì.

"Con đàn bà thối tha, mày còn dám quá đáng với lão đại bọn tao, xem tao trị mày như thế nào". Tên lưu manh đẩy ngã Ngãi Giai Giai cảnh cáo, muốn đi lên dạy dỗ Ngãi Giai Giai, nhưng lại bị Tăng Hải Lâm ngăn cản.

Hắn chính là nghĩ mãi mà không rõ, lão đại bọn họ tại sao để cho một cô gái bắt nạt như vậy, thiệt là.

"Câm miệng cho tao, còn dám nói lung tung, tao sẽ cho mày xem, bọn mày từ nay về sau nếu dám làm gì cô ấy, cũng đừng đi theo tao, có nghe hay không". Tăng Hải Lâm quát mắng tên lưu manh kia lần nữa, sau đó cảnh cáo đám người ở đây.

Nếu như lại bị đám nhóc lưu manh này phá hư, vậy anh sẽ không có cách nào tiếp tục theo đuổi Ngải Giai Giai.

Đám lưu manh ở trong sân vì những lời này của Tăng Hải Lâm, sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

"Tăng Hải Lâm, xem như tôi cầu xin anh vậy, anh bỏ qua cho tôi đi". Ngải Giai Giai bất đắc dĩ mà cầu khẩn Tăng Hải Lâm.

Có lẽ cái sự kiện này thật sự không liên quan với anh ta, nhưng cô không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh ta.

"Giai Giai, từ sáu năm trước chúng ta đã quen biết nhau không phải sao, tôi là bạn học của em, sao có thể hại em". Bộ dáng Tăng Hải Lâm ra vẻ rất chân thành đang cầu xin Ngải Giai Giai tha thứ.

"Bây giờ anh đã hại tôi rồi, nếu như không muốn tôi hận anh, vậy bây giờ anh hãy thả tôi đi đi".

"Giai Giai, chẳng lẽ chúng ta không thể giống như bạn bè, ngồi xuống nói một chút, có lẽ em sẽ phát hiện, giữa chúng ta đều là hiểu lầm, kỳ thật rất nhiều chuyện cũng không phải giống như em thấy đâu". Tăng Hải Lâm không buông tha, vẫn muốn dùng thiện ý làm cảm động Ngải Giai Giai.

Không phải nói phụ nữ đều là nước chảy sao, vì sao người con gái anh yêu lại cứng rắn như thế, làm thế nào cũng không làm cảm động được, chẳng lẽ trong lòng của cô ấy cũng chỉ chứa người đàn ông tổn thương cô ấy sao?

Tăng Hải Lâm càng nghĩ càng không phục, càng nghĩ càng giận, thật sự có một loại xúc động, muốn bắt Ngải Giai Giai đến nhà của mình. Nhưng anh biết rõ, tuyệt đối không thể làm như thế nào.

"Không có gì để nói, nếu như anh muốn chứng minh chuyện này hoàn toàn đều là hiểu lầm, vậy bây giờ anh để tôi đi, từ nay về sau đừng làm phiền tôi, để cho cuộc sống

của tôi trải qua yên tĩnh được không, coi như tôi van anh".

Tiểu Hiên bị bắt rồi, thiếu chủ lại đang tức giận, cô đã đủ rồi phiền rồi, vì sao Tăng Hải Lâm này còn muốn đến phiền cô chứ, cô thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng mệt mỏi như thế, sáu năm trước chạy trốn, một mình nuôi dưỡng Tiểu Hiên cô cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng bây giờ, cô thật sự quá mệt mỏi, không phải thân thể mệt mỏi, mà là trái tim mệt mỏi.

Cô nên làm như thế nào để thiếu chủ không tức giận, lại có thể tha thứ cho bác trai, cô nên làm như thế nào, mới có thể cứu Tiểu Hiên trở về, cô nên làm như thế nào, mới có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với thiếu chủ, cô thật sự không biết, những chuyện này cuốn lấy khiến cô quá mệt mỏi, khiến cô sắp thở không được.

"Giai Giai, em phải biết rằng, không phải tôi trói em đến đây, là bọn họ". Tăng Hải Lâm chỉ vào đám lưu manh bên cạnh.

"Bọn họ là người của anh, anh là lão đại của bọn họ, tuy tôi ngốc, nhưng đạo lý đó tôi vẫn hiểu, tôi còn không ngốc đến mức chuyện gì cũng đều không hiểu, Tăng Hải Lâm, anh bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ cảm kích anh cả đời".

Thiếu một Tăng Hải Lâm làm phiền, con đường của cô và thiếu chủ sẽ đi tốt một chút, trong mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, từ lúc chào đời tới nay cô đều chưa có thấy nhiều chuyện như vậy, quá nhiều chuyện cùng phát sinh một chỗ, thật sự khiến người ta có chút chịu không nổi.

"Được, tôi thả em đi, bây giờ tôi để cho em đi, nhưng tôi sẽ dùng phương pháp quang minh chính đại để thắng được lòng của em, em hãy chờ đi". Tăng Hải Lâm buông những lời này xong sau đó đi ra ngoài, đi tới cửa dừng bước lại, đưa lưng về phía Ngải Giai Giai.

"Trong lòng của tôi đã có một người, không thể dung nạp người khác, anh buông tha đi".

Vì sao Tăng Hải Lâm không thể hết hy vọng chứ, cô và anh ta thật sự không quen biết, đừng nói là sáu năm sau, cho dù là sáu năm trước cô cũng sẽ không quen biết anh ta, tiếp nhận anh ta, suy cho cùng sáu năm trước, lòng của cô đã thuộc về thiếu chủ.

"Giai Giai, cho tới bây giờ tôi chưa có thật lòng yêu mến một ai, trừ em ra, cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tha. Chúng ta đi". Tăng Hải Lâm lần nữa cho Ngải Giai Giai

thấy tâm ý của mình, sau đó mang người của mình rời đi.

Những tên lưu manh kia không phục nhìn liếc Ngải Giai Giai, rơi vào đường cùng đành phải đi theo Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm đi rồi, Ngải Giai Giai thở một hơi thật dài, bất đắc dĩ mà lắc đầu, đang muốn rời đi, lại phát hiện, cô vốn không biết rõ nơi này là nơi nào, hình như là một kho hàng.

Nhưng lần này khá tốt, trên người cô có tiền, có thể thuê xe về nhà. Có kinh nghiệm lần trước, cô sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai nữa.

Ngải Giai Giai đi loạn một vòng trong kho hàng, tính đi ra ngoài, tìm nơi thuê xe, nhưng mặc kệ đi thế nào, hình như đều đi chuyển tại chỗ, bởi vì kho hàng này có quá nhiều phòng, đối tới đối lui đều khiến cho đầu cô hôn mê.

"Cái nơi quỷ quái gì vậy, đi thế nào cũng không đi ra được, đều là cái tên Tăng Hải Lâm kia làm hại, vô duyên vô cớ bắt mình đến nơi đây, bức mình". Ngải Giai Giai hơi tức giận, tức tên Tăng Hải Lâm kia hại cô đến nơi này, đi thế nào cũng không đi ra được.

Kỳ thật phòng ở trong kho hàng này đều có chữ, hơi chú ý một chút sẽ phát hiện bí quyết, rất dễ dàng có thể đi ra ngoài, nhưng Ngải Giai Giai quá mức nóng lòng, không có chú ý tới điểm này, đều đi lung tung một hồi. Đối với một dân mù đường mà nói, chỉ cần có nơi tương tự như mê cung là có thể vây khốn cô ấy, Ngải Giai Giai chính là người như vậy.

Đi tới đi lui, đột nhiên nghe được một tiếng động kỳ quái, vì vậy thả chậm bước chân, tìm nguồn gốc tiếng động.

Tiếng gì, kỳ quái như vậy, giống như là tiếng đồ đánh, hoặc như là tiếng liều mạng đánh cửa sắt, nhưng cô có thể xác định, nhất định là có người bị giam ở đâu đó trong kho hàng, không ra được.

Chương 135: Chạy trốn tuyên cáo thất bại

Giải Giai Giai nghiêng tai đi nghe một kho hàng, nghe một chút xem là cái kho hàng nào phát ra tiếng động, muốn trợ giúp người bị giam, nghe rất nhiều lần, rốt cuộc nghe được động tĩnh ở một kho hàng.

Mặc dù trong lòng hơi sợ, nhưng cô cảm thấy vẫn là nên trợ giúp người khác một chút.

"Bên trong có ai không?". Ngải Giai Giai hô to một tiếng.

Ở trong kho hàng, Ngải Tiểu Hiên bị trói rất chặt, miệng bị dán băng keo, chỉ có thể dùng thân thể liên tục đụng đồ bên cạnh. Đột nhiên nghe được phía ngoài cửa có người đang kêu, vì vậy càng dùng sức đụng hơn, hy vọng có thể được cứu giúp.

Nhưng mà giọng nói này rất quen thuộc, hình như là mẹ.

Ngải Tiểu Hiên bỏ rơi ảo tưởng trong đầu, cậu cho là Ngải Giai Giai không thể nào tới địa phương này, đại khái là cậu quá nhớ mẹ.

Bởi vì trong kho hàng này có vẻ đơn giản, đều là dùng sắt lá mỏng làm thành, chỉ cần đụng một chỗ, chỗ khác cũng sẽ chịu chấn động, cho nên Ngải Giai Giai nghe được tiếng va chạm bên trong.

Ngải Tiểu Hiên nghe thấy có người đáp lại, hơn nữa còn là giọng cậu quen thuộc, vì vậy dùng sức đụng lần nữa.

"Bạn đừng vội, bây giờ tôi sẽ tìm biện pháp mở cửa ra". Ngải Giai Giai nghe được một tiếng va chạm kịch liệt, vì vậy bắt đầu nghĩ biện pháp, cầm ổ khóa trước mắt, không biết nên làm sao mới phải đây.

Ổ khóa kia lớn vậy, cô làm thế nào mới có thể mở ra đây?

Lần này, Ngải Tiểu Hiên nghe rõ ràng, người bên ngoài chính là mẹ của cậu, vì vậy càng dùng sức đụng.

"Bạn đừng gấp, tôi đang nghĩ biện pháp". Ngải Giai Giai cảm thấy đụng càng kịch liệt

hơn, vì vậy lên tiếng, an ủi một chút.

Ngãi Giai Giai suy nghĩ nên mở ổ khóa ra như thế nào, đột nhiên thấy trên đất có một tảng đá, nhanh trí vội nhặt tảng đá lên, liều mạng đập khóa, đập nhiều lần vẫn là không có hiệu quả gì, nhưng đã làm cô mệt mỏi gần chết, ngồi dưới đất thở.

"Bạn à, thật sự xin lỗi, để cho tôi nghỉ ngơi một chút nha". Ngãi Giai Giai hướng về phía cửa đóng chặt lầm bầm lâu bầu, nghỉ ngơi đủ rồi sau lại tiếp tục đập khóa.

Phanh —— phanh — — phanh —— tiếng vang, cả kho hàng chấn động cũng giống như đang đung đưa vậy, cuối cùng cũng đập được khóa ra rồi.

"Cửa đã mở ra, bạn có thể đi nha". Ngãi Giai Giai cho rằng có người bị giam ở bên trong, nhưng cửa mở ra là được rồi, vì vậy cô ném tảng đá sau khi đập cửa ra, cũng không còn nhìn rõ tình huống bên trong rồi rời đi.

Hiện tại cô không có nhiều thời gian để lãng phí, nhất định mau chóng trở về, nếu như thiếu chủ nhìn thấy cô chưa trở về, nhất định sẽ rất lo lắng.

Ngãi Giai Giai vội vã trở về, cho nên lại đi loạn tiếp tục, nhưng lần này cô lại đi ra ngoài, thấy được đường lớn.

"Quá tốt rồi, cuối cùng mình cũng đi ra được". Ngãi Giai Giai rất hưng phấn, đi tới ven đường, chặn một chiếc tắc xi, sau đó nói địa chỉ nhà, rồi rời đi.

Ngãi Tiểu Hiên biết mới vừa rồi đập cửa ra là mẹ ngu ngốc của cậu, nhưng tại sao mẹ lại ở chỗ này chứ, hơn nữa còn đập cửa ra rồi, đập ra cũng không đi vào nhìn một chút, hiện tại cả người cậu đều bị trói, muốn đi cũng đi không được nha, trên miệng còn dán băng dính thúì, cậu khó chịu muốn chết.

Mắt thấy cửa mở, thế nhưng cậu lại không thể trốn đi, buồn bực muốn chết.

Ngãi Tiểu Hiên cố gắng giãy giụa, sợi dây trói quá chặt, cậu không có biện pháp, cho nên không thể làm gì khác hơn là buông tha, nhưng mà cậu chỉ là buông tha không lột bỏ sợi dây mà thôi, cũng không có buông tha không trốn đi.

Ngãi Tiểu Hiên nỗ lực đứng dậy, để cho mình ổn định thân thể, sau đó từ từ nhảy về phía ngoài cửa, ý định cứ như vậy mà nhảy ra ngoài, nhảy một bước lại tìm chút thời giờ

để ổn định thân thể của mình rồi mới tiếp tục nhảy, nhưng cậu không có nhiều thời gian lắm, mấy tên bắt cóc kia tùy thời đều có thể xuất hiện, cho nên cậu nhất định phải chạy trốn trước khi bọn bắt cóc trở lại.

Cố gắng một chút, cũng sắp đến rồi.

Lúc Ngải Tiểu Hiên sắp nhảy đến cửa, ở trong lòng không ngừng động viên mình, khi cậu chuẩn bị nhảy ra một bước cuối cùng thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người, cậu sợ tới mức đứng không vững mà ngã trên mặt đất.

Chạy trốn tuyên cáo thất bại, bởi vì bọn bắt cóc đã trở lại.

"Thằng nhóc, lại dám trốn, xem tao thu thập mày như thế nào". Tề Triển một tay nắm lấy quần áo của Ngải Tiểu Hiên, sau đó dẫn cậu bé về kho hàng, ngoài miệng vẫn mắng to.

Ngải Tiểu Hiên cố gắng giãy giụa, chỉ tiếc một chút tác dụng cũng không có.

Bọn bắt cóc này trói cậu tới đây đã hai ngày rồi, chỉ là đúng giờ cho cậu ăn, có lúc mất hứng còn có thể bắt cậu ra chọc tức, đến bây giờ cậu còn không biết mục đích của bọn bắt cóc này là cái gì?

Tề Triển ném Ngải Tiểu Hiên lên trên mặt đất, sau đó tháo băng dính trên miệng cậu xuống.

"Thằng nhóc, bản lãnh của mày cũng không nhỏ, cả người bị trói còn có thể mở khoá bên ngoài ra, xem ra tao phải coi chừng mày chặt một chút mới được, mau ăn đi". Tề Triển vừa mắng vừa cầm bánh bao cứng nhét vào trong miệng Ngải Tiểu Hiên.

Thiếu một chút sẽ để cho tên tiểu quỷ này chạy mất, xem ra ông phải tùy thời đi nhìn nó mới được.

Ngải Tiểu Hiên cố gắng cắn một miếng lớn, còn một phần bánh bao dư lại cứ như vậy rơi xuống đất, cậu cũng không quản nhiều như vậy, liều mạng nuốt, thật sự là cậu quá đói rồi, mỗi ngày chỉ ăn một chút xíu bánh bao cứng, thật không biết loại cuộc sống này phải chịu đựng bao lâu.

Nếu mà mới vừa rồi mẹ đi tới liếc mắt nhìn thì tốt, cậu có thể được cứu, nhưng mẹ lại

cố tình không vào, ai ——

Ngãi Tiểu Hiên vừa ăn như hổ đói, vừa thở dài.

Mẹ của cậu là hạng người gì cậu biết rõ, một người phụ nữ ngốc, lá gan lại nhỏ, mẹ có thể đập cửa ra cũng đã không tệ rồi.

"Ông chú, rốt cuộc tại sao ông trói tôi chứ, ông cũng đã trói tôi mấy ngày, cả người tôi cũng có chuyện rồi, nói lòng cho tôi một chút có được hay không, tôi thật sự là không ổn rồi, tôi lo lắng tiếp tục như vậy, tôi sẽ bởi vì máu không thể lưu thông mà chết". Bộ dáng Ngãi Tiểu Hiên ra vẻ ngây thơ cầu khẩn Tề Triển.

"Tiểu quý đầu, đừng giở trò với tao, đợi sau khi chuyện thành công mày liền tự do". Tề Triển rất tự tin.

Quan sát hai ngày nay, ông biết, Tề Hiên nhất định sẽ dùng Tề thị để trao đổi con trai của nó, cho nên không bao lâu, ông chính là Tổng Giám đốc của Tề thị, Tề thị là của ông rồi, đến lúc đó ông sẽ chinh Tề Hiên cho gần chết, để cho nó sống không bằng chết.

"Vậy nếu như tôi chết, chuyện của ông không phải không thành ư, bây giờ tôi đã cảm thấy mình sắp không được!". Ngãi Tiểu Hiên giả vờ ra bộ dáng có vẻ yếu ớt, từ từ ngã xuống đất.

Tề Triển thấy Ngãi Tiểu Hiên ngã xuống, nóng nảy, lập tức đi đến nâng cậu bé lên, liều mạng lay: "Tiểu quý, mày tỉnh lại cho tao, có nghe hay không?".

Ngãi Tiểu Hiên mặc kệ Tề Triển lay như thế nào, rống thế nào, cũng không mở mắt.

Nhưng mà cậu chịu nhịn lay động cũng rất đau khổ đó, hình như cậu thật sự không chịu đựng được rồi.

Tề Triển kêu nửa ngày, cũng không thấy Ngãi Tiểu Hiên mở mắt, càng nóng nảy hơn, vì vậy bắt đầu mở trói cho cậu, cho rằng máu của cậu thật sự không thể lưu thông mới như vậy.

Tên tiểu quý này bây giờ không thể chết, ông còn chưa có làm giao dịch với Tề Hiên mà, nó chết đi, ông lấy cái gì đi làm giao dịch đây?

Chương 136: Cậu không nên oán giận

Ngài Tiểu Hiên cảm giác được Tề Triển đang mở trời cho cậu, vì vậy len lén mở mắt ra, xem tình huống một chút, đợi đến khi Tề Triển cởi toàn bộ sợi dây ra, lập tức cắn một cái thật to ở trên cánh tay của ông, tiếp theo đánh một quyền lên bụng của ông, sau đó chạy ra phía ngoài.

"A ——". Tề Triển bị cắn một miếng, đau đớn kêu to, tiếp đó lại bị một quyền, ông đau muốn chết.

Tên tiểu quỷ này sao sức lớn như vậy chứ, sớm biết cũng không mở toàn bộ sợi dây trên người nó ra, bây giờ không, bản thân ông gặp nạn.

"Mày đứng lại đó cho tao". Tề Triển đợi đau đớn giảm một chút, liền đuổi theo.

Ông mới vừa phát đi tin tức cho Tề Hiên, muốn nó dùng Tề thị để đổi người, nếu như lúc này người trong tay ông chạy mất, ông lấy cái gì đi đổi đây, cho nên ông nhất định phải bắt người trở về.

"Tiểu quỷ, mày đứng lại đó cho tao, có nghe hay không".

Ngài Tiểu Hiên liều mạng chạy, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn Tề Triển đuổi theo cậu, trong lòng rất sợ.

Đứng lại, không có cửa đâu, ngu ngốc mới không chạy, cậu cũng không phải là ngu ngốc.

Nếu là trước kia, có thể cậu sẽ chạy mất, nhưng bây giờ cậu lại đói lại mệt mỏi, một chút hơi sức cũng không có, có thể không cưỡng được bao lâu, cho nên cậu muốn trước khi bị Tề Triển bắt được, tìm được người có thể giúp cậu.

Thế nhưng trong này đều là kho, đâu có người nào chứ, hơn nữa còn giống như một mê cung, muốn chạy trốn, đã khó càng thêm khó, xem ra phải dựa vào chính mình rồi.

"Đứng lại cho tao, có nghe không, chạy nữa, tao liền cắt đứt hai chân mày". Tề Triển vừa đuổi theo vừa đe dọa cậu bé, chính ông đuổi theo cũng rất khổ cực, chạy một đoạn là thở hổn hển rồi.

Một đứa bé chết tiệt, lực đạo lớn, chạy trốn lại nhanh, trừ phi là từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt, bằng không sẽ không có bản lĩnh như vậy. Nhưng theo ông biết, Tề Hiên cũng vừa mới biết mình có một đứa con lớn như thế, làm sao có thời gian mà đi huấn luyện thằng bé chứ?

Ngãi Tiểu Hiên thấy khoảng cách của Tề Triển và cậu càng ngày càng gần rồi, tâm cũng hoang mang rối loạn, thật sợ hãi, cậu biết, nếu như bị bắt trở về, chờ đợi cậu chính là đau khổ vô tận, cho nên cậu phải cố gắng chạy, cậu không muốn lại đợi ở trong kho hàng đen thùi lùi đó, mỗi ngày cũng chỉ ăn một chút xiu đồ, hơn nữa còn là bánh bao cứng, cậu không cần.

Cái tên xấu xa này bắt cậu nhất định là muốn hại ba mẹ, cậu không thể để cho ông ta được như ý, tuyệt đối không thể.

"A —— ". Ngãi Tiểu Hiên phân tâm, kết quả không cẩn thận ngã lên trên đất, cánh tay và đầu gối đều té bị thương, còn có rất nhiều vết thương, có thể nghĩ, một cú ngã này của cậu cũng không nhẹ!

Ngã nghiêm trọng như thế, nhưng Ngãi Tiểu Hiên không khóc, mà cố gắng bò dậy, nhưng mà quá đau đớn, cậu lại không còn sức, bò nửa ngày cũng không bò dậy được.

Tề Triển thấy Ngãi Tiểu Hiên ngã xuống rồi, nằm trên mặt đất, cố gắng muốn bò dậy, đáng tiếc bò không được, vì vậy dừng bước lại, đặc ý nhìn cậu bé, đi tới từng bước một.

"Không được tới đây". Ngãi Tiểu Hiên chống hai tay trên đất mặt, dùng cả tay chân lui về phía sau, cậu muốn chạy, nhưng mà tay chân đều rất đau, không chạy được!

"Tiểu quỷ, mày cảm thấy có thể ư, lần này tao nhất định sẽ dùng xích sắt khóa mày, xem mày trốn như thế nào". Tề Triển đi lên trước, một tay nắm lấy quần áo trước ngực Ngãi Tiểu Hiên, ôm cả người cậu.

"Buông tôi ra, cái tên bại hoại này, cứu mạng, cứu mạng!". Ngãi Tiểu Hiên hô to cầu cứu, liều mạng giãy giụa.

"Không được kêu, nơi này sẽ không có người xuất hiện, ngoan ngoãn vào lại trong kho hàng cho tao, còn dám ra vẻ, tao sẽ chém một cái tay của mày". Tề Triển hung ác cảnh cáo Ngãi Tiểu Hiên.

Thiếu một cái tay, nói vậy Tề Hiên vẫn sẽ cầm Tề thị tới trao đổi, chỉ cần tiểu quý không chết, vậy thì xong chuyện tốt.

"Cứu mạng, cứu mạng!". Ngải Tiểu Hiên không buông tha, tiếp tục liều mạng hô to.

Bây giờ có thể làm cũng chỉ là kêu.

"Câm miệng, đợi lát nữa mày sẽ dễ chịu thôi". Tề Triển quát Ngải Tiểu Hiên, xách cậu đi về phía kho hàng mới lúc này, nhưng mà mới đi mấy bước, có người đột nhiên chặn đường đi của ông.

Tăng Hải Lâm đi không bao lâu, có phần lo lắng cho Ngải Giai Giai ở chỗ này một mình, lo lắng cô xảy ra chuyện gì, vì vậy trở lại xem một chút, ai biết không tìm được Ngải Giai Giai, ngược lại nghe được một tiếng cầu cứu của trẻ con.

Nơi này bình thường đều là địa phương côn đồ và lưu manh ẩn hiện, tại sao có thể có trẻ con chứ?

Tăng Hải Lâm lo lắng là thủ hạ của mình bắt trẻ con, vì vậy tới xem một chút, khi thấy một người lạ xách một đứa nhỏ lên thì trong lòng anh hơi thở phào nhẹ nhõm.

May mắn không phải là người của anh, bằng không anh sẽ tức chết, Ngải Giai Giai biết sẽ càng không tha thứ cho anh, ngăn cách của bọn họ sẽ càng lúc càng lớn.

"Mày là ai, tránh ra". Tề Triển hung hãn ra lệnh cho Tăng Hải Lâm.

"Một người lớn bắt nạt một đứa bé, có phải rất không tốt hay không?". Tăng Hải Lâm châm chọc nói.

Nếu không phải là người của anh, có thể không xen vào việc của người khác sẽ không xen vào việc của người khác thôi.

"Bố dạy dỗ con trai mình chẳng lẽ có lỗi ư, mày tránh ra cho tao". Bộ dáng Tề Triển ra vẻ hung hãn, xách Ngải Tiểu Hiên đi tới bên cạnh Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm cho rằng bọn họ thật sự là cha con, vì vậy không có ý định quản việc

vớ vẫn này rồi, dù sao chuyện nhà của người khác, anh không lý do để quản.

"Chú ời cứu cứu cháu, cháu không phải con trai ông ta, chú cứu cứu cháu". Ngải Tiểu Hiên liều mạng vẫy cầu cứu với Tăng Hải Lâm.

"Tiểu tử thúì, đánh mày mấy cái, mày ngay cả cha của mình cũng không nhận, trở về xem tao dạy dỗ mày như thế nào". Bộ dáng Tề Triển cố ý ra vẻ ba dạy dỗ con trai, khiến trách Ngải Tiểu Hiên, còn dùng tay đánh nhẹ cậu, vì chỉ là diễn trò cho Tăng Hải Lâm nhìn.

Kết quả trước mắt ông cũng không nên gây rối loạn, tránh cho kế hoạch thất bại.

"Chú, cháu là bị ông ta trói, cháu thật sự không phải là con của ông ta, chú cứu cháu, van cầu chú cứu cứu cháu". Ngải Tiểu Hiên không buông tha, tiếp tục cầu cứu.

"Mày được đẩy tiểu tử thúì, ngay cả cha mày, mày cũng dám vu oan, về nhà xem tao dạy dỗ mày thế nào". Tề Triển lo lắng Tăng Hải Lâm tin tưởng lời nói của Ngải Tiểu Hiên, vì vậy diễn trò cho đủ.

Chỉ là Tăng Hải Lâm quyết định mặc kệ chuyện này rồi, bởi vì không liên quan với anh, anh còn muốn đi tìm Ngải Giai Giai, không biết cô ấy đã rời đi đâu.

Ngải Tiểu Hiên thấy Tăng Hải Lâm đi, thất vọng dùng gào thét, chấp nhận để cho Tề Triển xách về, tiếp tục bị trói và nhét vào trong kho hàng, miệng vẫn là bị băng dính thối dán lại.

Xem ra cậu xui xẻo rồi, mẹ có tới lại không cứu cậu đi, gặp phải một chú lại không có thông cảm như thế, lại không cứu cậu, tức chết người đi được.

Ngải Tiểu Hiên vừa nghĩ tới Tăng Hải Lâm không để ý sống chết của cậu, bộ dạng xoay người rời đi, liền vô cùng tức giận, đối với người này cũng càng ngày càng ghét.

Chỉ là suy nghĩ một chút cũng đúng, cái chú đó lại không biết cậu, tại sao mạo hiểm cứu cậu, xã hội này người có tinh thần trọng nghĩa đã rất ít rồi, phần lớn đều là người sợ phiền phức, cậu không nên oán giận.

Chương 137: Mâu thuẫn cuối cùng được hóa giải

Tề Hiên ngồi trong phòng bệnh chờ Tề Hùng tỉnh lại, còn bà Lâm thì ở ngoài cửa lo lắng, bước đi thoạt nhìn giống như là kiến bò trên chảo nóng vậy.

Ông Lâm nói đi tìm Giai Giai, nhưng nói tìm thế thôi, cụ thể làm sao để tìm được, đi nơi nào tìm ông cũng không biết. Đây không phải là mò kim đáy biển sao, một chút manh mối cũng không có, thì làm sao tìm được, cho dù tìm được chỉ sợ đã chậm.

Bà Lâm càng nghĩ càng sốt ruột, càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng. Về mặt lo lắng cũng càng ngày càng rõ khiến Tề Hiên nhìn ra manh mối.

“Mẹ Lâm” —— Từ trong phòng bệnh Tề Hiên nhẹ nhàng kêu bà Lâm, nhưng bà Lâm hình như không nghe thấy, vẫn đi tới đi lui bộ dạng rất hoang mang lo lắng.

Tề Hiên càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, vì thế đi ra đứng ở ngoài cửa: “Mẹ Lâm”.

Khoảng cách của tiếng quát quá gần khiến bà Lâm sợ hết hồn: “Thiếu chủ, cậu làm tôi giật mình”.

“Mẹ Lâm, bà làm sao vậy, sao lại hoang mang rối loạn như thế?”. Tề Hiên dùng ánh mắt khác nhìn bà Lâm, cảm thấy bà có chuyện gặt anh.

“Không có, không có gì đâu, thiếu chủ”. Bà Lâm trả lời cà lăm không biết lúc này có nên nói ra chuyện của Ngải Giai Giai hay không

Hội chủ vẫn còn chưa tỉnh, bà vẫn là không nên nói để tránh xảy ra chuyện xấu. Giai Giai đã xảy ra chuyện, cho dù có nói cho thiếu chủ cũng không được gì, lại thêm một người lo lắng mà thôi.

Bà Lâm nhìn vào bên trong, Tề Hùng đang bị bệnh, vì thế quyết định không nói cho Tề Hiên biết chuyện Ngải Giai Giai bị người ta bắt đi, dù sao Tề Hùng cũng cần Tề Hiên ở bên cạnh ông.

“Mẹ Lâm, ánh mắt của bà nói cho tôi biết, bà đang nói dối”. Tề Hiên có phần không vui chất vấn.

Bà Lâm luôn không nói dối với anh, lời nói, vẻ mặt thường ngày của bà không giống vậy, cho nên anh nhìn một cái thì biết có gì đó không đúng.

“Thiếu chủ, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Tôi là đang lo lắng cho hội chủ, thân thể của hội chủ luôn luôn rất tốt, không ngờ đột nhiên gục xuống, khiến cho tôi hơi bối rối. Người đã già sẽ xuất hiện rất nhiều bệnh tật, đây là chứng minh chúng tôi sắp bước vào quan tài, tôi chỉ là đang xúc động vì mình đã già rồi mà thôi”. Bộ dạng bà Lâm ra vẻ như xúc động, vì muốn che giấu bất an trong lòng nên tùy tiện lấy cớ để trả lời Tề Hiên, hy vọng có thể vượt qua trót lọt.

Tề Hiên nhìn mái tóc trắng ở trên đầu bà Lâm còn có dung nhan già nua của bà, từ từ nhớ tới trước kia sau đó là tuổi tác của bà Lâm.

Ba tuổi già, bà Lâm và ông Lâm không phải là đã dâng hiến cả cuộc đời của mình cho nhà họ Tề của bọn sao, mà bây giờ vẫn không thể an hưởng tuổi già là sơ sót của anh.

“Mẹ Lâm, nơi này đã có tôi, bà có thể đi về nghỉ ngơi trước”.

“Thiếu chủ, tôi ...” —— Bà Lâm bởi vì Tề Hiên đột nhiên quan tâm mà cảm động, thiếu chút nữa thì kích động mà khóc ra.

Thiếu chủ luôn luôn không biết nói những lời này, vậy mà hôm nay lại nói ra, làm cho người ta có phần chống đỡ không được.

“Mẹ Lâm, về sau có yêu cầu gì, cứ việc nói đừng khách khí, tôi có thể làm được thì nhất định giúp bà”.

Anh thật sự nghĩ không ra, làm thế nào để báo đáp cho bà Lâm và ông Lâm, dù sao anh thật sự là đã thiếu họ quá nhiều rồi, mặc dù họ là chủ tớ nhưng là trên thực tế cũng không phải như vậy, từ nhỏ đã không có tình thương của mẹ, cho nên bà Lâm và ông Lâm coi anh như con trai của mình vậy, chăm sóc cho anh, vì thế anh phải hiếu kính bà Lâm và ông Lâm thật tốt.

“Thiếu chủ” —— Bà Lâm cũng nhịn không được cơn kích động trong lòng mà khóc.

Thiếu chủ giống như đã thay đổi thành người khác, hình như trái tim tràn đầy yêu thương làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp, thiếu chủ như vậy bà rất thích, nhưng mà

cũng muốn biết là vì cái gì mà khiến cậu ấy biến thành như vậy.

“Thiếu chủ là chuyện gì mà khiến cậu có thay đổi lớn như vậy”.

“Chuyện này khiến cho tôi có thay đổi sao, không có đâu”. Tề Hiên vô ý cười một tiếng, sau đó đi trở về phòng bệnh, tiếp tục ngồi ở bên giường bệnh của Tề Hùng chờ ông tỉnh lại.

Bà Lâm không cùng đi vào, mà là đứng ở ngoài cửa vui vẻ nhìn Tề Hiên.

Thiếu chủ hình như đã trưởng thành, không phải thân thể lớn lên, mà là trên tâm lý đã lớn lên, cậu ấy hiểu được quan tâm những người bên cạnh, không còn là người lạnh lùng của trước kia.

Bà Lâm nhìn, rồi lại cảm thấy không khí bây giờ rất ấm áp, nên quên đi mà không phiền não chuyện của Ngải Giai Giai.

Lúc này Tề Hùng từ từ tỉnh lại, thời khắc đầu tiên mở mắt liền nhìn thấy Tề Hiên, thì cảm thấy cực kỳ vui vẻ, thật sự bất ngờ.

Loại cảnh tượng này là khát vọng đã lâu của ông, không nghĩ tới cuối cùng lại để cho ông trông thấy.

“Con” —— Tề Hùng hưng phấn không biết nên nói cái gì cho đúng.

“Ba, ba tỉnh rồi, cảm thấy khá hơn chút nào không?”. Tề Hiên khẽ mỉm cười áp chế khẩn trương trong lòng, nói ra lời nói trong lòng muốn nói và không dám nói.

Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, anh nên quý trọng là trước mắt, nếu như lại mất đi ba, vậy anh sẽ càng đau khổ hơn, thay vì vậy không bằng thân nhiên đối mặt với tất cả chuyện trước kia.

“Không phải ba đang nằm mơ chứ, mới vừa rồi con gọi ba là gì!”. Tề Hùng càng kích động hơn, nhanh chóng ngồi dậy nắm tay Tề Hiên, khát vọng nhìn anh.

Ông nghe thấy Tề Hiên gọi ông là ba, cuối cùng nó cũng chịu gọi ông là ba, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua anh gọi ông là ba.

“Ba, ba không phải là đang nằm mơ, con đã thông suốt rồi, con không còn hận ba nữa cũng không tức giận với ba nữa. Giai Giai nói đúng, con nên cho người biết sai một cơ hội. Khi con thấy ba bị bệnh, thì đột nhiên có cảm giác rất sợ, sợ mất ba. Thật ra thì trong lòng con vẫn rất quan tâm người ba này. Chỉ là ngoài miệng không thừa nhận mà thôi, hôm nay con muốn cố gắng thừa nhận ba, hi vọng ba tha thứ cho. Mấy năm nay con ngu ngốc đối với ba lạnh lùng như thế”. Tề Hiên rất chân thành nhìn Tề Hùng, rồi cầm tay của ông.

“Tha thứ cái gì chứ, con có thể tha thứ cho ba, gọi ba một tiếng ba. Có chết ba cũng nhắm mắt”. Tề Hùng kích động đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Đây là lời nói hơn mười năm nay của ông. Hôm nay cuối cùng lại để cho ông chờ mong. Ông còn tưởng rằng đi vào quan tài rồi vẫn không nghe được. Dù sao thái độ trước kia của Tề Hiên cực kỳ mãnh liệt khiến ông không thấy được hi vọng.

“Ba đừng nói những điều xấu kia, cái chết gì đó đừng giắt bên khốe miệng nữa, thân thể ba không khoẻ, không thể khóc, ba vẫn là nghỉ ngơi thật tốt đi”. Tề Hiên đầu tiên là khiển trách một phen nhưng mà lại tràn đầy hiếu tâm, thấy Tề Hùng khóc vì thế an ủi ông, để cho ông nằm xuống.

“Ba không mệt, ba muốn nhìn con, hiện tại tinh thần ba cực tốt”. Tề Hùng không muốn nằm xuống, vẫn nhìn Tề Hiên giống như muốn đem tình cha con bỏ lỡ hơn mười năm bù lại.

Bây giờ tinh thần ông khá tốt, tốt hơn so với bình thường gấp trăm lần, làm sao có thể ngủ được.

Tề Hiên không cưỡng được, anh chỉ có thể để cho ông nhìn như vậy. Mặc dù cảm giác là lạ nhưng anh vẫn miễn cưỡng mình mà ngồi ở nơi đó cho Tề Hùng nhìn.

Bà Lâm đứng ở ngoài cửa, thấy trường hợp như vậy rất cảm động, rất cao hứng vì bọn họ. Mâu thuẫn giữa thiếu chủ và hội chủ hơn mười năm, cuối cùng cũng được hóa giải, bà thật sự vì bọn họ mà cảm thấy cao hứng.

Chương 138: Chuyện giang hồ giải quyết theo phương pháp giang hồ

Ngãi Giai Giai thuê xe trở về thì lại phát hiện cửa lớn đã đóng, không có ai ở nhà. Cô cũng không mang chìa khóa trên người, cũng không có điện thoại di động liên lạc với những người khác, không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ ở cửa.

Thiếu chủ không có ở đây, bác trai cũng không có ở đây. Tiểu Ngoạn không có ở đây, Nghiêm Chính Phong không có ở đây, mẹ Lâm và bác Lâm cũng không có. Tất cả mọi người đều không có ở nhà, vậy sẽ đi chỗ nào đây.

Đúng rồi nhất định là đã đi bệnh viện rồi.

Ngãi Giai Giai nhớ lại, mới vừa rồi mẹ Lâm nói, Tề Hùng đột nhiên bệnh tim bộc phát liền đoán tất cả mọi người đều ở bệnh viện. Vì vậy lại rời nhà thuê xe đi bệnh viện.

Trước khi cô bị bắt đi, thì nghe mẹ Lâm nói Tề Hùng đột nhiên bệnh tim bộc phát đã được đưa đến bệnh viện. Nói vậy lúc này tất cả mọi người đều ở bệnh viện.

Ngãi Giai Giai vừa nghĩ tới Tề Hùng ngã bệnh, trong lòng cũng rất lo lắng.

Bác trai là ba của thiếu chủ, cô cũng phải coi ông ấy như ba mà chăm sóc, cho nên cô phải đi bệnh viện chăm sóc cho ông.

Ngãi Giai Giai vừa mới lên tắc xi, thì ông Lâm lái xe trở về. Ông nghĩ trở về nhìn một chút, xem Ngãi Giai Giai có ở nhà không, nhưng mà tìm khắp trong nhà cũng không tìm được, vì vậy lại lái xe đi ra ngoài tiếp tục tìm kiếm, rồi gọi một cú điện thoại cho bà Lâm.

Ông đã tìm hơn nửa ngày, một chút tin tức cũng không có. Lúc này là nên nói cho Tề Hiên biết, bằng không Ngãi Giai Giai thật sự xảy ra chuyện gì, thì ông chính là tội nhân.

Bà Lâm nhìn hai cha con ở trong phòng bệnh đến xuất thần. Bà rất khát vọng mình cũng có một đứa con hiếu thuận như thế. Nếu không phải là điện thoại di động của bà đột nhiên vang lên, thì bà vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của mình.

“Mau đi nói chuyện Giai Giai cho thiếu chủ biết đi, có thể xảy ra chuyện lớn, tôi tìm hơn nửa ngày mà một chút tin tức cũng không có. Hội chủ tỉnh chưa?”. Ông Lâm ở trong điện thoại vội vàng nói.

“Tĩnh rồi. Tôi sẽ nói cho thiếu chủ biết”. Bà Lâm cúp điện thoại thần sắc hốt hoảng đi vào

“Bà Lâm, bà làm sao vậy?”. Tề Hùng thấy bà Lâm là lạ, vì vậy hỏi bà một câu, trong giọng nói chứa đầy quan tâm.

“Mẹ Lâm, hôm nay bà là lạ, rốt cuộc làm sao vậy? Mới vừa rồi bà nói là bởi vì ba tôi, nhưng mà bây giờ ba tôi đã tỉnh, sao khuôn mặt của bà còn buồn vậy, có phải là có chuyện gì hay không?”. Tề Hiên vẽ mặt mỉm cười nhìn bà Lâm nói giỡn một câu.

“Thiếu —— Thiếu chủ” —— Bà Lâm cà lăm, trong lòng rất khẩn trương có một loại cảm giác không dám nói ra.

Bà thật sự rất sợ sau khi thiếu chủ biết sẽ nổi điên, càng sợ cho Giai Giai hơn. Bây giờ đã xảy ra chuyện, nếu như Giai Giai thật sự đã xảy ra chuyện gì. Thiếu chủ nhất định sẽ chịu không nổi. Đều do bà không có chuyện làm, sao lại mang Ngải Giai Giai đi mua thức ăn làm gì, nếu không chuyện này sẽ không xảy ra.

Bà Lâm đang trách mình mang Ngải Giai Giai đi ra ngoài mua thức ăn, lại không có thể chăm sóc cô ấy thật tốt.

“Mẹ Lâm, có chuyện gì thì bà cứ nói đi, tôi sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của bà, nhưng điều kiện đầu tiên là tôi có thể làm được”. Tề Hiên cho rằng bà Lâm là có chuyện cầu xin anh, mà khó mở miệng.

“Đúng vậy, bà và ông Lâm nói gì thì cũng coi như là một phần tử của nhà họ Tề. Là người của nhà họ Tề, có lời gì cứ nói đi, có gì cần hoặc là có cái gì khó khăn thì cứ nói”. Tề Hùng quan tâm nói.

“Hội chủ, thiếu chủ, không phải như thế đâu mà là Giai Giai tiểu thư đã xảy ra chuyện”. Bà Lâm lấy dũng khí nói ra.

“Giai Giai đã xảy ra chuyện? Giai Giai bị làm sao?”. Tề Hiên bị tin tức đột nhiên xuất hiện này mà chấn động kinh hoàng, rất nóng nảy vội vàng đứng lên điên cuồng ép hỏi bà Lâm.

“Hôm nay tôi mang Giai Giai đi mua thức ăn, nhưng mới ra cửa siêu thị không lâu thì

đã có mấy tên lưu manh tới, bắt Giai Giai đi. Tôi đuổi theo một hồi rồi không đuổi kịp nữa, vì thế tính tới nói cho cậu biết. Nhưng vừa lúc bắt gặp bác sĩ nói, lúc hội chủ tỉnh lại thì thiếu chủ cậu tốt nhất nên ở bên cạnh ông ấy, cho nên tôi và ông Lâm quyết định trước tiên không nói cho cậu biết” —— Bà Lâm kinh hoàng giải thích rõ mọi chuyện, giọng nói càng ngày càng thấp, cuối cùng khóc.

“Chết tiệt! Biết rõ đối phương là ai không?”. Tề Hiên nhin vẻ sợ hãi này vào trong lòng, để cho mình ổn định lại tính toán rõ ràng mọi chuyện hơn.

Vậy mà lúc này Tề Hùng đã đi xuống giường, cầm quần áo của mình ở bên cạnh lên rồi mặc vào.

“Không biết, chỉ cảm thấy bọn họ rất giống lưu manh”. Bà Lâm nói ra toàn bộ mà mình biết.

“Lưu manh”. Tề Hiên tìm kiếm ở trong đầu, muốn tìm ra tên lưu manh nào sẽ bắt Ngải Giai Giai đi, chợt nghĩ đến một người —— Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm chính là lão đại của một đám lưu manh, sẽ không phải là hãn ta cho người bắt Giai Giai đi chứ.

Tề Hiên càng nghĩ càng cảm thấy có thể, Tăng Hải Lâm vẫn luôn theo đuổi Ngải Giai Giai, nhưng dùng thủ đoạn này cũng không phải là không thể.

“Mặc kệ lưu manh gì, đi, chúng ta lập tức đi tìm người, bây giờ ba lập tức gọi anh em Tề anh hội tới. Chuyện giang hồ thì giải quyết theo cách giang hồ, ba xem nó là tên lưu manh cao cấp thế nào. Ngay cả con dâu của ba cũng dám đụng vào, muốn chết”. Tề Hùng giống như một lão đại của hắc bang, rất có khí thế nhưng mà vừa đi ra khỏi cửa phòng bệnh thì lại bị Tề Hiên ngăn cản.

“Ba, ba vừa mới tỉnh lại, hay là trước tiên nghỉ ngơi thật tốt đi, con đi tìm hiểu xem là ai bắt Giai Giai đi. Chuyện này con đi xử lý là được rồi”.

“Ba không sao, ba rất khỏe, con biết là ai bắt con dâu của ba đi phải không, tốt nhất dẫn đường đi, ba muốn nhìn xem nó có khả năng thế nào”. Thái độ của Tề Hùng rất cứng rắn, quả thực rất muốn đích thân ra tay.

Ông thừa nhận quản lý một xí nghiệp ông không làm được, nhưng mà làm một lão

đại thì ông biết, quản lý thủ hạ của mình như thế nào cho tốt. Chuyện này ông tuyệt đối quản rồi.

Tề Hiên chỉ đành chịu mà đi theo Tề Hùng, cùng nhau đi ra khỏi bệnh viện. Sau đó lên xe tính đi đến chỗ Tăng Hải Lâm tìm anh ta, cái đó cũng chính là ‘cửa hàng mọi người yêu thích’. <http://diendanlequydon.com>

Đám người của Tề Hiên đi không lâu, thì Ngải Giai Giai liền thuê xe đi tới bệnh viện. Từ lần trước đã khắc phục được chứng sợ bệnh viện, sau đó cô không còn sợ bệnh viện nữa. Xuống xe liền trực tiếp chạy vào bên trong bệnh viện, tùy tiện tìm một y tá hỏi : “Tiểu thư, xin hỏi có một vị gọi là Tề Hùng nằm ở trong bệnh viện này hay không?”.

“Cô nói chính là bệnh nhân bị bệnh tim đột phát à!”.

“Đúng vậy! Chính là ông ấy, xin nói cho tôi biết bây giờ ông ấy đang ở đâu?”.

Thì ra thiếu chủ thật sự ở bệnh viện, hi vọng bác trai không có sao.

Ngải Giai Giai trong lòng vì Tề Hùng khẩn cầu mà cầu nguyện cho ông.

“Bọn họ đã đi rồi, lúc mới vừa rồi không lâu đã bỏ đi rất vội vàng. Đi ra ngoài giống như có chuyện gì gấp đó”- Y tá giải thích.

Nếu như không phải là có việc gấp, thì một bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, không thể nào cứ như vậy mà rời khỏi đây, đối với bệnh nhân rất không tốt.

“Cái gì, đi rồi!”. Ngải Giai Giai kinh ngạc hét lên.

Chẳng lẽ bọn họ là đi ra ngoài tìm cô sao, rất có khả năng.

“Đúng vậy, đi rồi”. Y tá nói khẳng định rồi sau đó đi.

Về mặt Ngải Giai Giai thất vọng, lại bất đắc dĩ mà đi ra khỏi bệnh viện. Lúc này thật đúng là không biết nên đi nơi nào tìm bọn họ. Xem ra không thể làm gì khác hơn là đi về nhà chờ, bởi vì ở nhà cô cũng có thể đợi đến lúc thiếu chủ trở về. Nếu như chạy loạn thì có thể đánh mất mình, cho nên tốt nhất là cô về nhà chờ.

Chương 139: Khởi binh hỏi tội

Tề Hiên chở Tề Hùng đi tới ‘cửa hàng Ái Chúng’, tức giận hằm hằm đi vào trong cửa hàng, khí thế kia có hơi dọa người, khách ở bên trong cũng nhao nhao rời đi, ngay cả nhân viên bán hàng cũng sợ tới mức không dám đến gần, thậm chí còn tìm chỗ trốn.

Người quản lý cửa hàng nhìn thấy bọn họ khí thế hùng hổ, bộ dạng có vẻ như đi hỏi tội, có chút sợ hãi, nhưng là vì trách nhiệm, anh ta không thể lùi bước, chỉ có thể nhắm mắt đi lên hỏi thăm: "Hai vị tiên sinh, xin hỏi các vị ——".

Người quản lý cửa hàng còn chưa hỏi xong, Tề Hiên liền rống to: "Gọi Tăng Hải Lâm ra cho tôi".

Anh chỉ biết Tăng Hải Lâm ở chỗ này, nếu như thời gian có thể trở lại, thì hôm đó anh sẽ không theo Ngải Giai Giai tới cửa hàng này, như vậy cũng sẽ không biết cái tên Tăng Hải Lâm đáng ghét.

"Thật xin lỗi, ông chủ của chúng tôi không có ở đây"- Người quản lý sợ sệt trả lời.

"Không xong, thật sự chính là hắn ta?". Tề Hiên nghe người quản lý nói Tăng Hải Lâm không có ở đây, thì trong lòng càng hoài nghi chính là anh ta bắt Ngải Giai Giai đi.

"Là ai vậy, con nói chính là cái tên Tăng Hải Lâm bắt Giai Giai đi sao?". Tề Hùng hỏi Tề Hiên vẫn đang tức giận.

Cũng khó trách sao lại tức giận như thế, người con gái mình yêu bị người ta bắt đi rồi, ai mà không tức giận.

"Tăng Hải Lâm là lão đại của một đám lưu manh, trước đó hắn ta lại quấn lấy Giai Giai không tha, con có chút hoài nghi là hắn ta bắt Giai Giai đi, bây giờ là giờ làm việc, hắn ta lại không có ở đây, cho nên càng có thể là hắn ta". Tề Hiên sốt ruột mà giải thích.

Biết là Tăng Hải Lâm thì sao, bây giờ anh vốn tìm không được người, càng không biết anh ta mang Giai Giai đi đâu.

"Lão đại lưu manh, có lẽ hắn ta vốn cũng không phải là tốt đẹp gì". Dáng vẻ của Tề Hùng có vẻ khinh thường, đối với cái tên gọi là Tăng Hải Lâm thì ấn tượng cực kém.

"Bây giờ con thật sự hi vọng hẳn ta là người tốt, tối thiểu như vậy Giai Giai sẽ an toàn một chút, nếu như hẳn ta thật không phải là người tốt, vậy thì hồng bét". Tề Hiên vẻ mặt lo lắng, lại nói ra lời châm chọc.

Nếu như Tăng Hải Lâm ấy là loại tiểu nhân hèn hạ, vậy Giai Giai chẳng phải là đã xảy ra chuyện sao.

Tề Hiên không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ anh lại càng sợ.

"Bây giờ cậu lập tức gọi điện thoại, gọi ông chủ của các cậu trở về". Tề Hùng ra lệnh cho người quản lý cửa hàng, khí thế kia làm người quản lý sợ tới mức toàn thân phát run.

"Vậy ——". Người quản lý cửa hàng có chút bối rối.

Anh chỉ là một nhân viên nho nhỏ, sao dám đi gọi điện thoại cho ông chủ chứ!

"Không cần". Đang lúc người quản lý bối rối thì Tăng Hải Lâm đi vào.

Tề Hiên thấy Tăng Hải Lâm đi tới, không nói hai lời liền xông lên, cho anh ta một quyền.

Tăng Hải Lâm không có né tránh, kiên cường ăn một quyền này của Tề Hiên, ngã xuống đất.

Anh biết tại sao Tề Hiên đánh anh, có lẽ chuyện ngày hôm nay anh ta đã biết, nhất định là tới ra mặt vì Ngải Giai Giai.

Tề Hiên đánh Tăng Hải Lâm một quyền xong, rồi nín lấy quần áo trước ngực anh ta, nhắc cả người anh ta tới, tức giận chất vấn.

"Giai Giai đâu rồi, mày đem cô ấy đi đâu?".

"Giai Giai còn chưa trở về sao, theo lẽ thường thì bây giờ cô ấy đã về đến nhà rồi chứ?". Tăng Hải Lâm nghe Tề Hiên nói thế nào, cảm thấy rất kỳ quái, cũng bắt đầu hoảng sợ.

"Nói như thế thì thật sự là mày đã bắt Giai Giai đi, mày là tên khốn kiếp". Tề Hiên mắng to một tiếng, sau đó đánh vào bụng Tăng Hải Lâm mấy quyền, sau đó đẩy anh ta ngã trên mặt đất, căm tức nhìn anh ta.

"Chuyện không phải như thế, tôi vốn không có cho người bắt Giai Giai đi, tất cả chỉ là hiểu lầm, huống chi tôi đã bảo bọn họ thả Giai Giai". Tăng Hải Lâm ngã trên mặt đất, bị mấy quyền của Tề Hiên, sau đó cũng nổi giận.

Chuyện vốn không phải là anh làm, tại sao ai cũng cho là anh làm, vậy đối với anh thật không công bằng.

"Hiểu lầm ư, vậy anh nói xem cái gì mới không phải hiểu lầm, khốn kiếp". Tề Hiên còn muốn đi đánh Tăng Hải Lâm, nhưng mà lại bị Tề Hùng kéo lại.

"Được rồi, con đánh chết hăn cũng vô ích, mau trở về xem Giai Giai có ở nhà không, bây giờ chuyện quan trọng nhất là Giai Giai được bình an, nếu như Giai Giai thật sự xảy ra chuyện, không đợi con ra tay, ba liền cho cái tên họ Tăng này tàn phế".

"Đúng, bây giờ con lập tức trở về". Tề Hiên bưng tỉnh, sau đó vọt ra khỏi cửa hàng.

"Anh nghe đây, mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không buông tha Giai Giai, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với anh". Tăng Hải Lâm thấy Tề Hiên muốn chạy ra ngoài, vì vậy đứng lên, hạ chiến thư với Tề Hiên.

"Như vậy anh nhất định thua". Tề Hiên dừng bước lại, đưa lưng về phía Tăng Hải Lâm, dùng giọng nói cực kỳ chắc chắn.

Giai Giai đối với anh là quyết một lòng, mười năm trước đã vậy, thì mười năm sau vẫn là như vậy, huống chi bọn họ cũng đã có con, chắc chắn cái tên Tăng Hải Lâm này vẫn chưa biết.

"Thắng hay thua, chúng ta thử xem". Tăng Hải Lâm tuyệt không lùi bước.

Đối với đồ mình thích, anh tuyệt đối không dễ dàng mà buông tha.

Tề Hiên không để ý tới Tăng Hải Lâm nữa, nhanh chóng bước đi, tính đi về nhà xem một chút, xem Ngải Giai Giai đã trở về chưa.

Sau khi Tề Hiên đi, Tề Hùng nhíu mày nhìn Tăng Hải Lâm: "Cậu đang đánh chủ ý vào con dâu tôi sao?".

"Đúng thì sao, huống chi bọn họ còn chưa kết hôn". Tăng Hải Lâm khí khái trả lời Tề Hùng.

"Có khí phách, nhưng mà cái khí phách này của cậu chỉ sợ là lãng phí, cậu có biết chuyện xưa của Giai Giai và con trai tôi không, cậu có biết bọn họ yêu đối phương nhiều thế nào không, vậy cậu có biết bọn họ đã có con rồi hay không, tôi cảnh cáo cậu, nếu như cậu dám phá hư hạnh phúc của bọn nó, Tề Hùng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu". Tề Hùng chỉ vào Tăng Hải Lâm, cảnh cáo anh ta.

"Tề Hùng?". Tăng Hải Lâm nghe tên đó, chột giật mình.

Tề Hùng là lão đại của Tề Anh hội, là người mà hắc bạch lưỡng đạo đều sợ, chẳng lẽ là ông ta sao?

"Không sai, tôi chính là Tề Hùng, người mới vừa rồi đánh cậu chính là con trai tôi, Tề Hiên, cậu biết nó là ai chứ?". Dáng vẻ của Tề Hùng có vẻ ra oai.

Hôm nay tâm tình của ông tốt, tinh thần tốt, cảm thấy cái gì cũng tốt, bởi vì ông và con trai ông hoà nhau rồi, cho nên ông đặc biệt vui vẻ, vui vẻ đến nỗi không muốn dạy dỗ tên Tăng Hải Lâm này.

"Tề Hiên, Tổng Giám đốc Tề thị". Tăng Hải Lâm càng kinh ngạc hơn.

Khó trách anh cảm thấy người này kiêu ngạo như thế, thì ra là có lai lịch lớn như vậy!

"Không sai, biết mình không so được với con trai tôi thì mau buông tha đi, đừng khiến cho cuối cùng lại đánh nhau". Tề Hùng châm chọc Tăng Hải Lâm.

"Tôi tin tưởng Giai Giai không phải là người ái mộ hư vinh, cô ấy không phải bởi vì Tề Hiên là Tổng Giám đốc Tề thị mới cùng anh ta ở chung một chỗ, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha". Tăng Hải Lâm kinh ngạc một lúc, nhưng vẫn cố lấy dũng khí, kiên quyết không buông tha.

Một chút thân phận như vậy mà khiến cho anh buông tha, vậy thì anh cũng quá vô dụng rồi.

"Hội chủ, chúng ta đi thôi, đừng tổn nước miếng với cậu ta nữa, chúng ta cũng biết lòng của Giai Giai đối với thiếu chủ, sợ cái gì, nếu như cậu ta dám phá hư Giai Giai và thiếu chủ, chúng ta lại dạy dỗ cậu ta cũng không muộn". Bà Lâm cảm thấy còn nói tiếp như vậy nữa cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng để cho sự thật chứng minh tất cả.

"Nói cũng phải, đi thôi". Tề Hùng hưng phấn phụ họa, sau đó cùng bà Lâm rời khỏi.

Tăng Hải Lâm nhìn bóng lưng đi xa của Tề Hùng, trong lòng thề, anh nhất định phải đoạt lấy Ngải Giai Giai, tuyệt đối sẽ không bởi vì cái dạng này mà liên buông tha.

Chương 140: Giọng nói quen thuộc

Tề Hiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, phát hiện mình cũng không có mang cái chìa khóa, kết quả là gõ cửa mấy lần, vẫn không có phản ứng, nóng nảy, vì vậy một cước đá văng cửa, vọt vào, tìm chung quanh.

Nhưng là tìm khắp nơi cũng không có tìm được Ngải Giai Giai, trong lòng cảm thấy lo lắng hơn.

Con trai đã xảy ra chuyện, lại ngay cả vợ cũng gặp chuyện không may, làm chồng như anh có phải quá thất bại hay không?

Tề Hiên về đến nhà không bao lâu, tìm một hồi cũng không tìm được người, muốn đi ra ngoài tìm, kết quả Tề Hùng và bà Lâm trở về, ngăn cản anh.

"Thiếu chủ, cậu tính đi đâu đấy?".

"Mẹ Lâm, chăm sóc ba tôi thật tốt, tôi muốn đi ra ngoài tìm Giai Giai". Tề Hiên bắt đầu dĩ nhìn Tề Hùng.

Cha vừa mới ra viện, theo lý là anh nên chăm sóc ông, nhưng mà bây giờ anh nhất định phải đi tìm Giai Giai về, nếu không trong lòng cũng không yên.

"Con định đi đâu tìm người?"- Tề Hùng hỏi Tề Hiên.

Bọn họ căn bản cũng không biết rõ Ngải Giai Giai đang ở đâu, không biết nên tìm từ chỗ nào, đi ra ngoài tìm như mò kim đáy biển, vậy phải đến lúc nào mới tìm được.

"Dù sao so với chờ ở nhà cũng tốt hơn nhiều, con đi tìm Tăng Hải Lâm, hẳn ta nhất định biết, lần này con nhất định phải đánh cho hẳn ta nói ra". Bộ dạng Tề Hiên có vẻ tức giận, nắm quả đấm thật chặt.

Nếu như Giai Giai có xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Tăng Hải Lâm, tuyệt đối không.

"Vậy cũng được, bây giờ ba lập tức triệu tập mọi người giúp con tìm". Tề Hùng không lay chuyển được con, chỉ có thể mặc cho nó đi tìm.

"Cám ơn ba". Tề Hiên cảm kích.

Thì ra anh cũng có thể nói chuyện ôn hoà nhã nhặn với ba mình như vậy, thậm chí là tràn đầy yêu thương, xem ra trước kia là do anh quá cực đoan rồi.

"Nói cám ơn cái gì, đều là người trong nhà mà".

Tề Hùng nói xong, lấy điện thoại di động ra, tính liên lạc với mọi người, đột nhiên Lữ Ly Liên vọt vào, cầm lấy tờ giấy, chỉ vào Tề Hùng chất vấn: "Tề Hùng, ông đây là có ý gì?".

Mọi người bởi vì Lữ Ly Liên đột nhiên xông tới mà ngây ra, im lặng một lúc, đối với lời nói của bà ta mà thấy quái lạ.

"Ở đây không hoan nghênh bà, bà rút cho tôi". Tề Hùng ra lệnh với Lữ Ly Liên.

Kể từ khi biết là do bà ta nói ra chuyện của Ngải Tiểu Hiên, ông liền quyết định không cần người phụ nữ này nữa, không nghĩ tới bà ta lại tự mình tìm tới cửa, bộ dạng còn ra vẻ hỏi tội, buồn cười.

"Tề Hùng, tại sao muốn ly hôn với tôi, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?". Lữ Ly Liên cầm giấy thỏa thuận li hôn, chất vấn Tề Hùng.

Ngày hôm qua đột nhiên bà nhận được giấy thỏa thuận ly hôn do luật sư đưa, rất khiếp sợ, bà cũng không biết mình đã làm sai điều gì, mà Tề Hùng muốn ly hôn với bà.

"Bà làm cái gì thì tự trong lòng hiểu rõ nhất, đừng cho là tôi mắt mờ, cái gì cũng không biết, tôi chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao mục đích tôi cưới bà chỉ là để đi xã giao mà thôi, bà vụng trộm tôi cũng không so đo với bà, chỉ cần bà không quá đáng là được rồi, nhưng mà bà không nên động tới người thân của tôi, chỉ với một điểm này, tôi liền muốn bà trả giá thật lớn". Tề Hùng tức giận nhìn Lữ Ly Liên, giống như muốn ăn sống bà vậy.

Ông mới may mắn mình có một đứa cháu, người phụ nữ này liền đánh chủ ý vào cháu trai của ông, đã vượt quá giới hạn chịu đựng của ông.

"Tôi lúc nào thì đụng tới người thân của ông, ông có chứng cứ gì không?". Lữ Ly Liên không bỏ qua, tiếp tục cãi lại.

Tề Hùng nói như thế, chẳng lẽ là biết toàn bộ chuyện bà đã nói với Tề Triển ư, không đúng, ông ấy làm sao biết là bà nói?

Những năm gần đây, bà rất ít tiếp xúc với Tề Triển, gần như không có nhược điểm gì mà để cho Tề Hùng và Tề Hiên bắt được, nếu có tiếp xúc thì cũng phải rất cẩn thận, Tề Hùng sẽ không biết.

"Đừng cho rằng tôi không biết là bà nói chuyện cháu trai của tôi cho Tề Triển biết, bà và nó vì chật vật, bắt Tiểu Hiên đi, món nợ này tôi sẽ từ từ tính rõ ràng với các người, nếu như bà an phận một chút, có thể ở nhà họ Tề hưởng phúc cả đời, chỉ tiếc bà không an phận, tôi ghét người không an phận". Tề Hùng càng nghĩ càng giận.

Năm đó sao ông lại chọn người phụ nữ này chứ, thật sự là thất bại.

"Tề Hùng, ông có chứng cứ gì chứng minh là tôi nói chứ, nếu như ông có chứng cứ, tôi đây tâm phục khẩu phục, nếu như không có, phần giấy thỏa thuận li hôn này ông thu hồi lại cho tôi".

Gia sản nhà họ Tề bà còn chưa lấy được, Tề Triển bắt cóc Ngải Tiểu Hiên để đổi Tề thị cũng chưa có thành công, nếu như lúc này bà rời khỏi Tề gia thì cái gì cũng không có, bà hao phí thanh xuân nhiều năm như thế, chẳng lẽ quay đầu lại thật sự là không lấy được sao, bà không cam lòng.

"Trừ bà nói chuyện Tiểu Hiên cho Tề Triển biết thì sẽ không có ai nói với nó, cho dù nó biết, nhưng tin tức cũng sẽ không nhanh như vậy, sẽ không có ngày hôm sau đã cho bắt người đi, đừng cho rằng tôi không biết chuyện vụng trộm giữa bà và Tề Triển, tôi chỉ là không muốn đi quản các người thôi, nhưng mà bà ngàn vạn lần không nên đụng đến cháu của tôi".

Lời nói của Tề Hùng khiến Lữ Ly Liên chấn động.

Thì ra là Tề Hùng luôn biết chuyện của bà và Tề Triển, nhưng mà ông ta lại cái gì cũng không nói, bị đeo nón xanh (bị cấm sừng) nhiều năm như thế lại tuyệt không để ý, rốt cuộc trong lòng người này đang suy nghĩ gì.

"Ba, có một việc có lẽ ba không biết". Tề Hiên thấy Lữ Ly Liên, cũng nghĩ đến Tề Triển, càng muốn nói lên chuyện mười năm trước.

"Chuyện gì?".

Lữ Ly Liên nghe thấy Tề Hiên gọi Tề Hùng là ba, thì càng giật mình hơn.

Bà đến nhà họ Tề hơn mười năm, chưa bao giờ nghe Tề Hiên kêu Tề Hùng một tiếng ba, hai người vừa thấy mặt đã gây gổ, mà bây giờ tất cả đều đã thay đổi, Tề Hiên lại gọi Tề Hùng là ba, hơn nữa Tề Hùng hình như rất cao hứng, tình cảm của hai người tốt vô cùng, trong đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà bà không biết.

"Biết vì sao mà mười năm trước con mang Giai Giai tới nhà họ Tề không, bởi vì Giai Giai là ân nhân cứu mạng của con, mười năm trước, chú hai phái người đuổi giết con, chém ở trên người con không biết bao nhiêu đao, nếu không phải có Giai Giai, chỉ sợ con cũng đã chết từ lâu rồi".

Nhớ lại Tề Triển làm những chuyện như vậy với anh, quả thực là đáng giận tới cực điểm, người đối với cháu ruột mình cũng có thể hạ sát thủ như thế, anh cũng sẽ không có chút tình cảm với ông ta, cho dù là ông ta là chú của anh.

"Cái gì, tại sao không nói chuyện này cho ba biết?". Tề Hùng rất kinh ngạc, suy nghĩ toàn bộ mọi chuyện vào mười năm trước, chợt hoảng sợ, mười năm trước thiếu chút nữa thì ông mất đi con trai của mình, vậy mà ông lại không biết.

Mười năm trước, con ông bị chính em trai của mình chém nhiều đao, vậy mà ông lại không biết chuyện, khó trách nó chán ghét Tề Triển như vậy, ngay cả Tề Ngữ Ti cũng ghét.

Tề Ngữ Ti, Tề Hùng nghĩ tới Tề Ngữ Ti, đột nhiên cảm thấy mình không nên quá cưng chiều con bé, thậm chí vì nó mà trở mặt với Tề Hiên. Xem ra thì đúng là ông làm sai không ít chuyện.

"Chuyện đã qua không có gì đáng nói, con muốn đi tìm Giai Giai". Tề Hiên không muốn nói chuyện trước kia, bây giờ anh chỉ muốn tìm Ngải Giai Giai về, chuyện của Lữ Ly Liên hãy để cho ba anh giải quyết đi, chuyện này anh cũng không cần thiết nhúng tay.

Tề Hiên nói xong, liền xoay người đi tới cửa, không muốn để ý tới chuyện của Lữ Ly

Liên, nhưng mà còn chưa đi tới cửa, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Chương 141: Không thể mềm lòng

Ngải Giai Giai từ bệnh viện về đến nhà, thấy cửa mở, vô cùng hưng phấn, trong lòng suy nghĩ vọt vào là có thể thấy Tề Hiên, vì vậy vừa hô vừa chạy.

"Thiếu chủ ——".

Tề Hiên thấy xông tới là người quen thuộc, kích động tiến lên ôm cô thật chặt, mặc kệ có người ở đây, hôn lên đôi môi nhỏ của cô thật sâu.

‘Uhm ——’. Ngải Giai Giai bị Tề Hiên đột nhiên hôn mà kinh hãi, muốn đẩy anh ra, nhưng lại không dám, cô lo lắng Tề Hiên cho rằng cô không thích anh đụng vào, sẽ vì vậy mà tức giận.

Vừa rồi lúc cô xông tới thì thấy rất nhiều người, cho nên hiện trường ngoại trừ thiếu chủ thì còn có người khác, bọn họ cứ như vậy mà hôn ở trước mặt người khác, có phải không tốt lắm hay không!

Bà Lâm và Tề Hùng đối với hành động của Tề Hiên và Ngải Giai Giai không để ý, chỉ là cười nhìn bọn họ, dáng vẻ ra vẻ không sao cả, giống như chuyện bình thường vậy, dù sao đi nữa về sau bọn họ sẽ là vợ chồng, hôn sẽ khiến cho bọn họ thân hơn thôi. Nhưng mà vẫn có người không tiếp thụ nổi, người này chính là Lữ Ly Liên.

Từ khi bà vào cái cửa này, bà Lâm và Tề Hiên đã không coi trọng bà, nói gì bà cũng là nữ chủ nhân của nhà họ Tề, tại sao phải bị loại đãi ngộ này.

Lữ Ly Liên thật sự là không chịu nổi, vì vậy châm chọc nói: "Các người không biết xấu hổ, còn mặt chúng tôi để ở đâu, muốn hôn muốn ôm thì vào trong phòng đi".

"Nơi này ngoại trừ bà không có tư cách nói chuyện ra, người còn lại đều có tư cách nói chuyện, bây giờ bà lập tức rút cho tôi, nơi này không hoan nghênh bà". Tề Hùng thấy Lữ Ly Liên kiêu ngạo như thế, cũng châm chọc bà ấy một phen.

Ngải Giai Giai nghe thấy lời nói của Lữ Ly Liên, không thể không đẩy Tề Hiên ra, sau đó mới cúi đầu, đứng yên ở bên cạnh Tề Hiên.

Người phụ nữ này cô đã gặp qua, bởi vì bà ấy muốn hại thiếu chủ, cho nên cô đặt

biệt có ấn tượng đối với bà ấy, cho dù bà ấy hóa thành tro cô cũng biết.

"Tề Hùng, đầu gì tôi với ông cũng làm vợ chồng hơn mười năm, ông liền tuyệt tình như thế sao?". Lữ Ly Liên cực kỳ tức giận, nhưng mà vẫn muốn cảm hóa Tề Hùng, dù sao bọn họ cũng đã làm vợ chồng hơn mười năm.

"Hơn mười năm nay, tôi có bạc đãi bà sao, cho dù bà cùng Tề Triển vụng trộm tôi cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc kệ các người, tôi đối với bà còn chưa đủ tốt sao, tại sao bà còn phải hại cháu trai tôi. Bà muốn làm cái gì, tôi đều mặc kệ, nhưng mà nếu như bà hại đến người thân của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà, nếu như không phải là do bà đi theo tôi hơn mười năm, bà cho rằng tôi chỉ là ly hôn với bà mà thôi ư, tôi đã mang bà đi làm mồi cho cá mập rồi". Tề Hùng quả trách Lữ Ly Liên, đối với bà một chút tình cảm vợ chồng cũng không có.

Năm đó chính là vì quá sĩ diện, mới có thể cưới người phụ nữ này về để đi ra ngoài xã giao, bây giờ suy nghĩ lại, thật sự không cần thiết lắm, ông thật đúng là tự nâng cục đá đập chân của mình.

"Lữ Ly Liên, năm đó chính là bà và Tề Triển hợp mưu, muốn hại chết thiếu chủ, còn nhớ rõ mười năm trước các người vụng trộm ở bệnh viện không, theo như lời của các người chúng tôi đều biết tất cả, bà cảm thấy bà còn cần thiết để diễn trò sao?". Bà Lâm châm chọc Lữ Ly Liên.

Chuyện giữa Lữ Ly Liên và Tề Triển bọn họ đã biết từ lâu, chỉ là không muốn để ý mà thôi, không nghĩ tới bọn họ lại làm nghiêm trọng hơn.

"Bà nói bậy, tôi không có". Lữ Ly Liên vừa nghe nói như thế, nóng nảy, lo sợ, có chút cảm giác giống lùi bước.

Ông trời, làm sao bọn họ biết nhiều chuyện như vậy, vậy mà bà lại không biết bọn họ đã biết, khó trách Tề Hùng lại đối với bà như vậy.

"Các người vụng trộm tại cầu thang, nói rất nhiều việc, song lúc đó Giai Giai đang ở phía dưới cầu thang, nghe các người nói chuyện rất rõ ràng, bà còn muốn ngụy biện sao?". Bà Lâm nhú mày nhìn Lữ Ly Liên, đối với bà ấy vô cùng chán ghét, trước kia bà còn có thể cho bà ấy ba phần mặt mũi, dù sao bà ấy cũng là nữ chủ nhân của nhà họ Tề, bây giờ thì không cần.

"Thì ra là mẹ đàn bà này đã làm nhiều chuyện xấu như thế, tôi lại không biết, tôi chỉ biết bà ta và Tề Triển có tư tình, nhưng mà vạn lần cũng không nghĩ tới bà ta lại ác độc như thế, bắt bà ta lại cho tôi"- Tề Hùng ra lệnh.

Chỉ là không đợi thủ hạ đi theo cạnh ông ra tay, Tề Hiên đã đè Lữ Ly Liên xuống đất rồi.

"Buông tôi ra, các người muốn làm gì, cẩn thận tôi kiện các người công kích người cô thế". Lữ Ly Liên cố gắng giãy giụa, đáng tiếc một chút tác dụng cũng không có, mặc kệ bà giãy giụa thế nào, Tề Hiên vẫn không buông bà.

"Bác trai, bắt bà ấy làm gì?". Ngải Giai Giai nghĩ không ra.

"Bắt bà ta đi đổi cháu trai của bác"- Tề Hùng đặc ý trả lời.

Ông cũng là vừa mới nghĩ đến chủ ý này, nếu Lữ Ly Liên và Tề Triển gần gũi như vậy, hơn nữa còn là tình nhân bí mật nhiều năm như vậy, nói vậy giữa Tề Triển và bà ta cũng có chút tình cảm, mang người phụ nữ này đổi cháu của ông, rất có lời.

"Tiểu Hiên, có thật không, có thể đem bà ấy đổi Tiểu Hiên trở về sao?". Ngải Giai Giai rất kích động, thiếu chút nữa muốn hoan hô.

"Ba, con cảm thấy chú hai có thể sẽ không đổi, mục đích của ông ta là Tề thị, sẽ không vì một người phụ nữ mà buông tha". Tề Hiên ấn Lữ Ly Liên, đưa ra ý nghĩ của mình.

"Thử một chút xem sao, dù sao cũng không có gì xấu, nếu như Tề Triển không muốn đổi, như vậy ba liền bán người đàn bà này sang Châu Phi vậy". Tề Hùng đe dọa Lữ Ly Liên.

"Tề Hùng, ông không thể đối với tôi như thế, ông không thể, có câu nói ‘một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa’, làm sao ông có thể đối với tôi như thế?". Lữ Ly Liên vừa nghe thấy Tề Hùng muốn bán bà sang Châu Phi, thì nóng nảy.

Theo sự hiểu biết của bà với Tề Triển, thì ông ta sẽ không đổi, hôm nay bà thật sự không nên đến tìm Tề Hùng, nếu như bà không đến cũng sẽ không bị bắt.

Bộ mặt Lữ Ly Liên hối hận, đáng tiếc không ai để ý tới bà.

"Thiếu chủ, có thể thử xem, nếu như Tề Triễn không muốn đổi, chúng ta còn có biện pháp khác, tôi tin tưởng, chỉ cần Tề Triễn còn chưa có được Tề thị thì sẽ không tổn thương đến Tiểu Hiên". Bà Lâm biết tất cả mọi người đang lo lắng cho Ngải Tiểu Hiên, không phải là bà không lo, nhưng mà vội thì có ích gì, chỉ có thể nghĩ biện pháp thôi.

"Được, thử xem sao, mẹ Lâm, tìm sợi dây trói bà ta lại". Tề Hiên xách Lữ Ly Liên lên, lấy hai tay của bà ta giữ ở phía sau thật chặt, kiểm chế bà ta thật chắc, chờ bà Lâm cầm sợi dây tới trói người tới.

"Được, tôi lập tức đi tìm dây". Bộ dạng bà Lâm có vẻ rất thích, đi vào trong nhà tìm sợi dây.

"Tề Hùng tôi đáp ứng ly hôn với ông, ông bỏ qua cho tôi đi, Tề Triễn sẽ không đổi đâu, tôi là người hiểu rõ ông ta nhất, ông ta vì Tề thị ngay cả cháu mình, thậm chí là anh trai của mình cũng dám giết, ông ta không thể vì tôi mà buông tha cơ hội này đâu". Lữ Ly Liên bắt đầu cầu khẩn Tề Hùng.

Không sai, chính xác là bà đã nói cho Tề Triễn biết trên đời này có Ngải Tiểu Hiên, nếu như không phải là bà nói cho Tề Triễn biết, có lẽ Tề Triễn phải đến một thời gian nữa mới biết chuyện này, chỉ là khi đó ông ta có thể không có cơ hội mà ra tay, lần này thật sự là bà tự nâng cục đá đập chân của mình.

Ngải Giai Giai thấy bộ dáng đáng thương của Lữ Ly Liên, không ngừng cầu khẩn, có chút mềm lòng, nhưng mà vì Tiểu Hiên, cô không thể đồng tình với người phụ nữ này, cô không thể để cho tâm của mình đồng tình như thế, Tiểu Hiên vẫn còn chờ cô đi cứu !

Chương 142: Muốn ra thêm chút sức

Bà Lâm tìm được sợi dây, sau đó liền trói gô Lữ Ly Liên lại. Sau đó mọi người vứt bà ta nằm ở trên mặt đất, mặc kệ bà ta cầu khẩn như thế nào, cũng không có ai để ý tới bà ta.

Chết tiệt, nỗi sỉ nhục này bà nhất định sẽ đòi lại, nhất định. Lữ Ly Liên âm thầm thề trong lòng.

Tề Hùng gọi điện thoại cho Tề Triển, nói với ông ta chuyện này. Đáng tiếc Tề Triển không chút suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt, còn nói Lữ Ly Liên chết hay sống đối với ông không quan trọng. Ông chỉ cần mang Tề thị để đổi Ngải Tiểu Hiên.

“Tề Triển không muốn đổi!”. Tề Hùng cúp điện thoại có chút mất mát mà nói cho mọi người biết tin này.

Mặc dù là chuyện trong dự liệu nhưng mà mọi người vẫn cảm thấy mất mát.

“Ông ta nguyện ý đổi mới là lạ chứ. Ông ta muốn chiếm Tề thị thành của mình mấy chục năm nay rồi. Thật vất vả mới có một cơ hội nên ông ta không thể buông tha. Chúng ta vẫn là suy nghĩ phải làm như thế nào để xử lý người đàn bà này đi”. Tề Hiên cười tà nhìn Lữ Ly Liên nằm dưới đất, tính xử lý bà ta.

Người đàn bà này đã hại anh mấy lần. Trước kia có ba anh chống đỡ, nên anh không muốn đụng đến bà ta. Hôm nay đúng là anh nên chinh bà ta cho tốt.

“Con muốn xử lý thế nào thì làm thế đó đi, ba phải suy nghĩ một chút làm thế nào cứu cháu của ba về”. Bộ dạng Tề Hùng ra vẻ không sao cả, trầm tư ngồi ở trên ghế sa lon.

“Đừng, tôi van cầu các người bỏ qua cho tôi đi. Nếu như các người chịu bỏ qua cho tôi, tôi sẽ nói cho các người biết Tề Triển giấu Ngải Tiểu Hiên ở đâu”. Lữ Ly Liên chỉ muốn giữ được mình, nếu Tề Triển mặc kệ bà, thì bà cần gì lo nhiều như vậy chứ.

Lời nói của Lữ Ly Liên khiến cho mọi người chấn động đều nhìn bà ta. Tề Hùng đi tới trước mặt bà ta, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt bà ta.

“Được, chỉ cần bà nói cho tôi biết, Tề Triển giấu cháu của tôi ở đâu, nếu là thật tôi nhất định sẽ thả bà, còn cho bà một số tiền lớn đủ cho cuộc sống nửa đời sau của bà trải

qua giàu có”. Tề Hùng bởi vì những lời này của Lữ Ly Liên mà hưng phấn, quyết định đánh cuộc một lần.

“Nhưng mà nếu như lời nói của bà là lừa dối để chạy trốn, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà”. Tề Hiên nhìn chăm chăm Lữ Ly Liên dùng loại ánh mắt của tử thần cảnh cáo bà ta.

“Là ở trong một phòng kho hàng ở ngoại ô, nơi đó tất cả đều là kho hàng. Các người mau đi đi, nếu chậm trễ tôi e rằng Tề Triển sẽ đổi địa điểm. Đến lúc đó không chừng các người còn nói tôi lừa các người”. Lữ Ly Liên vẻ mặt uất ức nói.

Nếu như thật sự Tề Triển đổi chỗ, vậy không phải bà xong đời rồi sao.

“Giai Giai, em và ba ở nhà chờ, anh đi kho hàng nhìn một chút”. Tề Hiên không muốn nói thẳng ra chuyện mình cần làm bây giờ.

“Các phòng ở kho hàng có phải giống nhau giống như mê cung hay không?”. Ngải Giai Giai nghi ngờ

“Là tôi nghe Tề Triển nói, nơi đó có phần giống mê cung”- Lữ Ly Liên trả lời cô

Ông trời, Ngải Giai Giai vô cùng kinh ngạc

Mới vừa rồi cô còn ở tại phòng kho hàng kia, chẳng lẽ nơi đó là nơi Tiểu Hiên bị nhốt. Chẳng lẽ cô đập cái kho hàng kia chính là nơi giam Tiểu Hiên.

Ngải Giai Giai càng nghĩ càng giật mình, cuối cùng muốn xông ra nhưng mà lại bị Tề Hiên kéo lại.

“Giai Giai, em ở nhà, để anh đi là được rồi”.

“Hôm nay em chính là bị người bắt đi đến đó, sau Tăng Hải Lâm thả em ra. Lúc đó em chỉ một lòng muốn về nhà, không chú ý Tiểu Hiên có ở đó hay không. Nhưng em đã phá khóa của một nhà kho vì em nghe có thanh âm ở bên trong, nhưng mà em lại đập cửa ra, rồi lại không đi vào bên trong xem qua. Nhất định là Tiểu Hiên muốn em đi cứu nó”. Ngải Giai Giai thực vội, thật sự muốn vọt tới nhà kho của kho hàng kia ngay lập tức mà cứu con trai về.

“Giai Giai, em đừng vội, yên tâm ở nhà đi, nếu như Tiểu Hiên thật sự ở đó, anh nhất định sẽ cứu con trở về. Tăng Hải Lâm chết tiết, lại cho đến em loại địa phương kia. Anh nhất định sẽ không bỏ qua hần ta”. Tề Hiên vừa nghĩ tới Ngải Giai Giai bị Tăng Hải Lâm mang đến loại địa phương đó, thì cơn giận liền giảm nhiều. Hần ta mới vừa rồi còn nói là hiểu lầm, bây giờ xem ra là cũng không có chút hiểu lầm.

“Các người đừng nói nhảm nhiều như vậy có được hay không? Không chịu đi, ngộ nhờ Tề Triển đổi địa phương khác, đến lúc đó không tìm được người, các người cũng đừng nói tôi lừa các người”- Lữ Ly Liên vội vàng nói.

Những người này không vội nhưng mà bà vội nha, ngộ nhờ Tề Triển thật sự đổi chỗ, vậy chẳng phải là bà bị tai ương sao.

“Không tìm được người, thì bà xong đời”. Tề Hiên đe dọa Lữ Ly Liên, sau đó xoay người rời đi.

Lữ Ly Liên bất đắc dĩ mà ngồi dưới đất lo lắng.

Ngải Giai Giai đi tới cửa, nhìn bóng lưng đi xa của Tề Hiên, cầu nguyện anh có thể mang Ngải Tiểu Hiên bình an trở về, đương nhiên anh cũng nhất định bình an trở về.

“Giai Giai, yên tâm đi, thiếu chủ sẽ mang theo tiểu thiếu chủ trở về”. Bà Lâm đi ra cửa kéo Ngải Giai Giai vào, rồi an ủi cô ấy mấy câu.

“Tiểu thiếu chủ”. Ngải Giai Giai đối với cái từ này có chút thắc mắc.

Tiểu thiếu chủ mà mẹ Lâm nói, sẽ không phải là Ngải Tiểu Hiên con trai của cô chứ.

“Chính là cháu trai của bác đó, bác chuẩn bị truyền vị trí hội chủ cho Tề Hiên, như vậy Tiểu Hiên đương nhiên sẽ trở thành tiểu thiếu chủ của nhà họ Tề. Không chỉ có Tề thị, còn có một tổ chức bí mật. Thật ra thì bí mật cũng không thể nói rõ, bởi vì rất nhiều người chỉ biết bọn họ như vậy, không biết cụ thể về tổ chức này mà thôi”. Tề Hùng giải thích đơn giản.

“Tổ chức bí mật”. Ngải Giai Giai cảm thấy thắc mắc hơn.

Cô mơ mơ màng màng biết có chuyện gì xảy ra ở nhà họ Tề, nhưng mà thiếu chủ không nói, mẹ Lâm và bác Lâm không nói, nên cô đương nhiên cũng không có hỏi.

“Cũng không phải là tổ chức bí mật gì, chỉ là vì người làm việc cho nhà họ Tề, tập hợp lại đứng lên trở thành một đoàn thể mà thôi. Không có gì lớn là không qua được Tề Anh hội, mọi người đều là tinh anh, năng lực làm việc số một. Giai Giai, con hãy yên tâm đi, bác sẽ cho anh em của Tề Anh hội đi trợ giúp Tề Hiên”. Tề Hùng rất khiêm tốn đơn giản hóa Tề Anh hội.

“A”. Ngải Giai Giai không biết những chuyện này, nhưng cũng không tiếp tục hỏi. Bởi vì cô biết mặc kệ người ta giải thích như thế nào, cô cũng sẽ không hiểu.

“Có thể mở trói cho tôi trước hay không? Trói như vậy tôi rất khó chịu, tôi bảo đảm không trốn đi”. Lữ Ly Liên cầu khẩn mọi người

“Không thể”. Không đợi Tề Hùng mở miệng, bà Lâm đã mở miệng cự tuyệt.

“Bà dựa vào cái gì mà quyết định”. Lữ Ly Liên kiêu ngạo phản bác bà Lâm, trong lòng vẫn chỉ là coi bà ấy như một người làm của nhà họ Tề thôi.

“Bây giờ mọi chuyện lớn nhỏ ở trong nhà họ Tề, đều do bà Lâm trông coi, bà nói xem bà ấy có thể quyết định hay không. Tôi hơi mệt muốn đi nghỉ một lúc, bà Lâm, Giai Giai, người đàn bà này giao cho các người. Các người muốn thế nào thì làm thế đi”. Tề Hùng nói những lời này rồi sau đó đi lên lầu.

“Bác trai, con đỡ bác về phòng nghỉ ngơi”. Ngải Giai Giai vịn cánh tay Tề Hùng muốn cố gắng thêm một chút để chăm sóc cho ông.

“Giai Giai, con có phần tâm ý này, bác rất vui nhưng mà bác còn chưa đến mức yếu ớt mà ngay cả năng lực trở về phòng cũng không có. Con ở lại cùng bà Lâm đi, luôn để ý đến người đàn bà này nhé. Nhớ kỹ, mặc kệ bà ta nói gì cũng đừng tin, đừng để ý tới bà ta là được”. Tề Hùng nhắc nhở Ngải Giai Giai, sau đó một thân một mình đi về phía trước.

Người đàn bà Lữ Ly Liên này rất nhiều tâm cơ, nếu như chỉ có mỗi Ngải Giai Giai để ý đến bà ta, sợ rằng nhất định sẽ bị bà ta lừa gạt. Nhưng có bà Lâm thì ông cũng yên tâm một chút.

Ngải Giai Giai không phải không hiểu lời nói của Tề Hùng, nhưng mà cũng không có nói gì mà nhìn ông đi lên lầu.

Chương 143: Không thể để ý đến bà ấy

Tề Hùng trở về phòng, sau đó Lữ Ly Liên suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra biện pháp gì, để khiến cho bà Lâm và Ngải Giai Giai mở trí. Vì thế bà không thể làm gì khác hơn là lặng im ngồi ở chỗ đó.

Ngải Giai Giai vẫn nhìn phía ngoài cửa, mong đợi Tề Hiên mang Ngải Tiểu Hiên trở về. Thời gian vừa mới trôi qua có một chút xiu, mà cô đã cảm thấy lâu lắm rồi, có lẽ cái này chính là cảm giác sống một ngày bằng một năm đi.

“Giai Giai đói bụng không, ta đi làm cho chút gì cho con ăn”. Bà Lâm thấy Ngải Giai Giai như thế, cũng muốn cố gắng dời đi sự chú ý của cô, không để cho cô lo lắng như vậy.

“Mẹ Lâm, con không đói bụng. Thiếu chủ đi lâu như vậy, sao vẫn còn chưa trở về”.

Ngải Giai Giai đứng ở ngay cửa ra vào trông ngóng, đừng nói là ăn gì ngay cả rời khỏi cửa, một bước cô cũng không muốn.

“Giai Giai, lúc này có thể thiếu chủ còn chưa tới đâu, đừng nói chi là trở về. Con kiên nhẫn chờ chút đi”. Bà Lâm chỉ có thể nói một chút để an ủi người, nếu thực sự chuyện như vậy mà nói không lo lắng thì cũng không đúng, không ai có thể biết được cảm nhận trong lòng người khác.

“Mẹ Lâm, con không sao, con ở đây chờ thiếu chủ trở về”. Ngải Giai Giai nhìn ra ngoài cửa, tiếp tục mong đợi Tề Hiên trở về, cũng hy vọng anh có thể cùng về với Ngải Tiểu Hiên.

“Aizz” —— Bà Lâm bất đắc dĩ mà thở dài một cái, sau đó liền đi vào trong tính làm chút gì đó để ăn.

Trong phòng khách chỉ có Lữ Ly Liên và Ngải Giai Giai. Lữ Ly Liên bị trí cũng không thể làm gì được. Cho nên bà mới yên tâm đi làm chút thức ăn cho cô ấy.

Lữ Ly Liên thấy bà Lâm đi thì cười đắc ý, sau đó giả vờ ra một bộ dáng có vẻ khổ sở nhìn Ngải Giai Giai, nức nở mà nói: “Giai Giai, tôi bị trí đến nỗi cả người đều khó chịu, cô giúp tôi cười ra một chút được không, tôi cam đoan tuyệt đối không chạy trốn”.

“Tôi sẽ không để ý đến bà đâu, cho dù bà đáng thương tôi cũng sẽ không để ý đến bà. Bác trai nói không được để ý đến bà”- Ngải Giai Giai nói.

Cô cũng cảm thấy Lữ Ly Liên rất đáng thương, nhưng mà Tề Hùng đã nhắc nhở qua với cô. Cô không thể đồng tình với bà ấy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô chịu khổ thì không sao, nhưng nếu như Thiếu chủ và Tiểu Hiên chịu khổ, thì cô làm sao. Cho nên cô không thể thông cảm.

“Cô” —— Lữ Ly Liên muốn mắng người, nhưng mà lại không biết mắng như thế nào đành phải thôi.

Ngải Giai Giai thấy Lữ Ly Liên im lặng, thì tiếp tục nhìn ngoài cửa chờ mong Tề Hiên trở về. Nhưng thời gian lại trôi qua mà vẫn không có một chút kết quả nào.

Không được, mình không thể ở nhà chờ. Ngải Giai Giai thật sự là không nhẫn nại được vì thế chạy ra ngoài.

Đúng lúc Trần Tiểu Ngoạn trở lại, thì nhìn thấy Ngải Giai Giai chạy ra ngoài, vì thế hét lên: “Giai Giai, cậu đi đâu vậy?”.

“Mình đi ra ngoài một chút”. Ngải Giai Giai cũng không quay đầu lại mà nói.

Giai Giai đi ra ngoài làm gì? Trần Tiểu Ngoạn đứng tại chỗ lăm bầm lâu bầu.

“Giai Giai” —— Bà Lâm ở trong phòng bếp, nghe có tiếng la vì thế chạy ra, lại không nhìn thấy thân ảnh của Ngải Giai Giai thì nóng nảy.

“Mẹ Lâm, đã xảy ra chuyện gì? Giai Giai sao lại gấp như vậy? Cô ấy muốn đi đâu?”. Trần Tiểu Ngoạn cảm thấy khó hiểu, vì thế hỏi bà Lâm.

“Tiểu Ngoạn, con nhanh một chút đi, Giai Giai đi đến kho hàng ở ngoại ô. Tiểu Hiên bị Tề Triển bắt đến nơi đó. Ai nha, nhất thời cũng không nói rõ ràng được, con mau đi giúp bọn họ đi. Ta lo lắng Giai Giai đi thế nào cũng lại xảy ra thêm chuyện nữa”. Bà Lâm lo lắng mà nói lung tung.

“Được, con đi liền”. Trần Tiểu Ngoạn lập tức chạy ra ngoài cửa.

“Ai” —— Bà Lâm nhìn thấy bóng lưng chạy đi của Trần Tiểu Ngoạn mà thở dài một cái.

“Con nhỏ ngu xuẩn”. Lữ Ly Liên đều nhìn thấy một màn vừa rồi, vì thế mới nói một câu châm chọc.

“Bà câm miệng cho tôi, bằng không tôi sẽ vá miệng bà lại”. Bà Lâm bởi vì lo lắng cho Ngải Giai Giai và Tề Hiên, lại bị Lữ Ly Liên nói như thế nên rất tức giận.

“Tôi nói là sự thật, Ngải Giai Giai đó mà đi, thì có thể hỗ trợ cái gì, sẽ chỉ là gánh nặng cho Tề Hiên. Loại phụ nữ này không ngu xuẩn sao”. Nếu Ngải Giai Giai đi theo, khiến cho Tề Hiên không cứu được Ngải Tiểu Hiên, vậy chịu khổ chính là bà rồi.

“Dù sao so ra cũng tốt hơn người đàn bà ghê tởm như bà. Bà an phận một chút cho tôi”. Bà Lâm không vui mà đá Lữ Ly Liên một cái.

Vậy mà Tề Ngữ Ti vừa đi vào lại nhìn thấy màn này, vì thế giận dữ mắng bà Lâm : “Cái bà đầy tớ này, ai cho bà lá gan lớn như vậy, lại dám trói bác lại”.

Mới vừa trở về nước cô liền hỏi thăm được là Tề Hùng và Tề Hiên ở chỗ này. Vì thế muốn tới thăm một chút, không ngờ không gặp Tề Hùng và Tề Hiên, mà lại thấy bà Lâm ngược đãi Lữ Ly Liên.

“Ngữ Ti mau cứu bác, bà Lâm thừa dịp mọi người không có ở đây nên trói bác lại, không biết muốn đối phó bác thế nào đây. Con mau cứu bác đi”. Lữ Ly Liên thấy Tề Ngữ Ti đến nên uất ức mà cầu cứu.

Tề Hùng không có ở đây chắc đã ngủ rồi, nói vậy lúc này ở hiện trường sẽ không ai có thể chứng minh, đây không phải là chủ ý của của bà Lâm, tự mình trói bà lại.

“Bà Lâm còn không mau thả người, cẩn thận tôi nói cho bác trai biết”. Tề Ngữ Ti cảnh cáo bà Lâm.

“Được, hội chủ đang ở trên lầu, cô đi nói cho hội chủ biết đi, tôi ở chỗ này chờ”. Lời nói của bà Lâm rất khinh thường Tề Ngữ Ti.

Tề Triển không phải người tốt, thì con gái của ông ta cũng như thế thôi.

“Bà lại còn dám nói chuyện với tôi như vậy, bà là ai chứ?”. Tề Ngữ Ti nổi giận nóng nảy.

Mới vừa trở về nước, chuyện đầu tiên chính là bị giọng điệu khinh bỉ này, làm cô nuốt không trôi.

“Ngữ Ti đừng nói nữa, bác thật sự khó chịu quá, mau giúp bác cởi dây đi”- Lữ Ly Liên cầu khẩn.

“Được”. Tề Ngữ Ti tiến lên tính giúp Lữ Ly Liên cởi sợi dây ra, nhưng mà lại bị bà Lâm ngăn cản.

“Không được”.

“Tại sao không được, bà tránh ra cho tôi”. Tề Ngữ Ti dùng sức đẩy bà Lâm ra, sau đó đi cởi dây giúp Lữ Ly Liên.

Bà Lâm bị Tề Ngữ Ti đẩy như thế, đứng không vững nên ngã trên mặt đất động đến thắt lưng.

“Ai yêu —— eo của tôi”.

“Đáng đời”. Tề Ngữ Ti không thèm để ý mà châm chọc bà Lâm.

Lúc này sợi dây trên người Lữ Ly Liên cũng đã được cởi ra, bà ta đã cuống quýt chạy ra ngoài cửa.

“Bác, bác làm sao vậy, chạy cái gì chứ.?”. Tề Ngữ Ti cảm thấy khó hiểu.

Nơi này là nhà của bác ấy mà, bác ấy không cần phải chạy trốn chết như vậy chứ.

“Tề Ngữ Ti, cô xong đời rồi, cô chờ xem hội chủ và thiếu chủ sẽ lột da của cô ra”. Một tay chống nạnh cố gắng ngồi dậy.

Con người cũng thật là, không nhịn được gió táp mưa rơi, lại bị Tề Ngữ Ti đẩy như thế, không biết hông của bà lúc này có bị gì không đây.

“Tôi xem là bà chờ bác trai lột da đi. Ngay bây giờ tôi sẽ đi nói cho bác trai biết, hành động việc làm của bà”. Tề Ngữ Ti vô cùng kiêu ngạo tính đi tìm Tề Hùng.

“Bây giờ tôi đang ở trước mặt cô, cô có thể nói đi”. Tề Hùng từng bước từng bước đi xuống cầu thang, mặt không chút thay đổi cất dấu sự phẫn nộ nhìn Tề Ngữ Ti, vậy mà Tề Ngữ Ti lại nhìn ra.

Nghe thấy tiếng ồn ào nên ông mới ra ngoài, nhưng mà lúc ra ngoài thì vừa hay lại nhìn thấy Lữ Ly Liên chạy đi. Chỉ là bà ta chạy không được, bởi vì ông đã sai người bắt bà ta trở về.

Chương 144: Nuôi bên người rất nhiều sói

Tề Ngữ Ti thấy Tề Hùng đi xuống, vì vậy tiến lên khoác lên cánh tay của ông làm nũng.

“Bác trai, người đàn bà họ Lâm này lại trói bác gái lại, có phải quá kiêu ngạo hay không? Trong mắt không xem ai ra gì, bà ta phải biết bà ta chỉ là người làm ở nhà họ Tề mà thôi. Sao có người làm nào dám trói chủ nhân lại. Bác trai, bà Lâm này bác phải dạy dỗ thật tốt mới được đó”.

Trước đây cô đã muốn trừng trị cái bà Lâm này rồi, chỉ tiếc bà có Tề Hùng và Tề Hiên chống lưng. Nhưng mà bây giờ đã phạm sai lầm, nói vậy thì không ai có thể chống đỡ cho bà ta đi.

“Chính là cái này sao, còn gì nữa không?”. Bộ dạng Tề Hùng ra vẻ không sao cả, mặc cho Tề Ngữ Ti cặp tay đi tới bên sofa ngồi xuống.

“Bà ta thường không thém đế con vào mắt, bà ta cũng chỉ sợ mỗi bác và anh họ thôi. Bác, người làm như vậy cần bà ta làm gì, mau sa thải đi ạ”.

Tề Ngữ Ti dùng mắt liếc bà Lâm một chút, rất đặc ý giống như đang đợi kết quả của bà ấy.

“Hội chủ, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện”. Bà Lâm nhìn Tề Ngữ Ti thì bộ dạng như bừng tỉnh hiểu ra.

“Bác, bà ta cố ý đổi chủ đề, bác đừng nghe bà ta”- Tề Ngữ Ti phản bác.

Hôm nay cô không cho bà Lâm này đẹp mặt thì không được, xem bà ta sau này còn có dám khinh thường cô hay không.

“Hội chủ, nếu như nói trong tay chúng ta có Lữ Ly Liên và Tề Ngữ Ti, vậy Tề Triển có phải sẽ trao đổi hay không?”. Bà Lâm không đợi Tề Hùng mở miệng bảo bà nói, bà liền tự mình nói ra.

“Lời này của bà là có ý gì?”. Tề Ngữ Ti nổi giận rồi đứng lên chỉ vào bà Lâm mắng to.

“Đúng vậy, đây cũng là biện pháp tốt”. Tề Hùng rất hưng phấn trùng hợp là ngược lại với biểu tình của Tề Ngữ Ti.

“Bác này” —— Tề Ngữ Ti mờ mịt, không biết vì sao nhưng mà vì một lòng muốn trừng trị bà Lâm, vì vậy làm nũng với Tề Hùng.

“Bác, bà Lâm là một người làm, lại to gan như vậy. Bác hãy trừng trị bà ta, để cho con hả giận có được hay không?”.

Tề Hùng cũng không thèm nhìn tới Tề Ngữ Ti một cái, trong lòng đang suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

Lúc này Nghiêm Chính Phong vừa vặn trở về, lúc đi vào thì phát hiện Tề Ngữ Ti cũng ở đây. Vì vậy chỉ cúi người chào Tề Hùng, không nói gì: “Hội chủ”.

Nếu như Tề Hùng không cho anh nói, anh kiên quyết không nói.

“Chính Phong à, nhặt sợi dây trên đất lên”. Tề Hùng chỉ vào sợi dây mới vừa rồi trói Lữ Ly Liên.

“Dạ”. Nghiêm Chính Phong nhặt sợi dây lên cầm ở trên tay, nghe chỉ thị tiếp theo.

“Trói cô ta lại cho tôi”. Tề Hùng kéo tay Tề Ngữ Ti, sau đó ném lên trên đất.

“Cái gì”. Tề Ngữ Ti vô cùng kinh ngạc, cho là Tề Hùng vốn định trói bà Lâm, không ngờ lại là cô.

Nghiêm Chính Phong nghe mệnh lệnh, không chút do dự tiến lên trói Tề Ngữ Ti lại.

“Bác, tại sao muốn trói con”. Tề Ngữ Ti cố gắng giãy giụa, chỉ tiếc cũng không có chút tác dụng gì, không lâu sau đã bị Nghiêm Chính Phong trói chặt.

Tề Ngữ Ti mới vừa hỏi xong, thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lữ Ly Liên, thì càng thêm kinh ngạc.

“Buông tôi ra”.

Lữ Ly Liên bị mấy người bắt trở về, quần áo hơi xốc xếch giống như là đã giầy giụa.

“Bác Liên”. Tề Ngữ Ti vẻ kinh ngạc nhìn Lữ Ly Liên chật vật trước mắt. Sau đó nhìn Tề Hùng ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, thế mới biết vừa mới bắt đầu cô đã sai lầm rồi.

Lữ Ly Liên không phải bị bà Lâm trối, mà là Tề Hùng. Vậy mà cô lại không có đầu óc đi mở trối cho bà ta, còn lớn tiếng nói để bác ấy trừng trị bà Lâm.

“Bác, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, con...”. Tề Ngữ Ti vừa vội lại vừa sợ nên trong đầu trống rỗng.

Tề Hùng vẫn luôn rất cưng chiều cô, sao có thể như vậy với cô chứ, trong này nhất định có hiểu lầm gì đó.

“Chính Phong, Tiểu Hiên không có ở trong tay Diệp Tầm Phương phải không?”. Tề Hùng không để ý tới Tề Ngữ Ti, mà hỏi Nghiêm Chính Phong

“Hội chủ, tiểu thiếu chủ xác thực không có ở trong tay Diệp Tầm Phương. Nhưng mà bây giờ Diệp Tầm Phương đang tìm kiếm tiểu thiếu chủ, tôi nghĩ là cô ta muốn sau khi nắm được tiểu thiếu chủ, mới trở lại uy hiếp thiếu chủ”.

Anh tra xét một ngày, cuối cùng lại để cho anh khẳng định, Ngải Tiểu Hiên không có ở trong tay Diệp Tầm Phương. Nhưng trái lại người phụ nữ này rất thông minh, vụng trộm phái thật nhiều người đi tìm Ngải Tiểu Hiên.

“Bác, tiểu thiếu chủ này và Diệp Tầm Phương lại có quan hệ gì?”. Tề Ngữ Ti càng không hiểu, chỉ muốn biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng mặc kệ cô nói, hỏi thế nào, cũng không ai để ý tới cô.

“Tiểu Hiên ở trong tay Tề Triển, đương nhiên không có ở trong tay Diệp Tầm Phương. Cái con nhóc Diệp Tầm Phương này uy hiếp tôi nhiều năm như thế, cũng nên tính sổ với cô ta rồi”. Trong mắt Tề Hùng thoáng qua một tia khôn khéo.

“Bác trai, cái gì Tiểu Hiên ở trong tay ba con, đây là ý gì chứ?”- Tề Ngữ Ti hỏi nữa.

“Đủ rồi, chính là ba cô, nếu không phải là tâm tư ông ta quá lớn, thì chúng ta cũng không bị trói ở chỗ này. Ba cô bắt con trai của Tề Hiên để uy hiếp Tề Hùng. Và bắt Tề Hiên cầm Tề thị tới trao đổi. Bây giờ Tề Hùng định dùng chúng ta để trao đổi cháu của ông ta. Hiếu chưa đồ ngốc”. Lữ Ly Liên phần nộ trả lời tất cả vấn đề của Tề Ngữ Ti. Bây giờ bà căm thù Tề Triển, và căm thù cả con gái của ông ta.

“Cái gì, anh họ có con trai, rồi sau đó chuyện của ba tôi, ông ấy...”. Tề Ngữ Ti muốn nói ba của mình không thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà lại không nói ra miệng, bởi vì cô biết Tề Triển thật sự sẽ làm chuyện như vậy.

“Đừng nói nhảm. Chính Phong trói hai người phụ nữ này lại. Lập tức liên lạc với Tề Hiên, nói cho nó biết chuyện này. Sau đó chúng ta sẽ từ từ cùng Tề Triển tính sổ, nếu như nó thật sự không muốn mang Tiểu Hiên đổi con gái và phụ nữ của mình. Vậy thì chúng ta mang bọn họ bán sang Châu Phi. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Là do nó trước đó không để ý tới tình anh em. Vậy thì đừng trách tôi vô tình”. Ngọn lửa trong mắt Tề Hùng như thiêu đốt hừng hực, khiến mọi người thấy cũng đều có chút sợ hãi, nhất là Tề Ngữ Ti. Đã sợ đến mức không dám nói tiếp nữa.

“Đều là cha con mày, hại tao thảm như vậy, đáng ghét”. Lữ Ly Liên tức giận mắng to, không biết tìm ai hả giận nên không thể làm gì khác hơn là mắng Tề Ngữ Ti.

“Bà lại không ác sao, đừng cho là tôi không biết. Chuyện bà theo ba tôi, bà gả cho bác trai chính là vì chờ ông ấy chết. Sau đó phân một nửa tài sản của nhà họ Tề, nhưng mà sau bà lại biết, di chúc đã lập từ lâu, sau khi chết tất cả tài sản của nhà họ Tề, tất cả đều thuộc về Tề Hiên. Cho nên bà mới không phục, mà tính lợi dụng ba tôi chiếm đoạt tài sản của nhà họ Tề”. Tề Ngữ Ti cũng nói ra toàn bộ bí mật của Lữ Ly Liên.

“Mày” —— Lữ Ly Liên cực kỳ tức giận, thực khiếp đảm mà nhìn Tề Hùng.

Xong rồi, lần này khẳng định là bà xong đời rồi. Bị Tề Ngữ Ti nói như thế, Tề Hùng chắc chắn sẽ không thả bà.

“Được lắm, tôi còn không biết mình nuôi nhiều con sói bên cạnh như vậy. Xem ra hôm nay phải tiêu diệt hết các người, những con sói này mới được. Chính Phong ném bọn họ vào xe, chúng ta cùng đi kho hàng. Bà Lâm, bà ở nhà để tiếp ứng, nếu đến tối chúng tôi còn chưa trở về. Bà hãy cho anh em của Tề Anh hội phát ra tin tức cho các phân hội khắp nơi. Mặc kệ gặp được Tề Triển ở đâu, bắt hết cho tôi”. Tề Hùng ra lệnh Nghiêm Chính Phong mang Tề Ngữ Ti và Lữ Ly Liên vào xe, còn dặn dò bà Lâm một chuyện.

Vốn cho rằng chỉ là một chuyện đơn giản. Xem ra ông đã nghĩ sai rồi, chuyện này cực kỳ phức tạp.

Chương 145: Đều cùng suy nghĩ

Tề Hiên một thân một mình đi tới kho hàng mà Lữ Ly Liên nói, sau đó mười mấy anh em của Tề Anh hội cũng tới, bọn họ là người được Tề Hùng phái tới trợ giúp anh. Vậy mà Tề Hiên nhìn thấy bọn họ lại có chút lo lắng. Tới nhiều người như vậy, ngộ nhờ Tề Triển hoảng sợ mà thương hại tới Tiểu Hiên, vậy phải làm sao.

“Thiếu chủ, hội chủ bảo chúng tôi tới giúp cậu”.

“Bỏ đi, tới cũng đã tới rồi. Mấy người đi chung quanh tìm xem mỗi một kho hàng, rồi đi vào trong xem một chút đi, mặc kệ phát hiện cái gì cũng phải nói cho tôi biết, nhất định phải cẩn thận đó”- Tề Hiên ra lệnh.

Người cũng đã tới, vậy cũng đành phải như thế. Có lẽ Lữ Ly Liên đang nói dối, Tề Triển vốn không có giấu Ngải Tiểu Hiên ở đây.

“Vâng”.

Mười mấy người đều mở ra từng cái kho hàng, rồi đi vào tìm người. Nhưng mà tìm khắp nơi cũng không tìm được.

“Thiếu chủ, tìm từng cái kho một cũng không thấy người”.

Chẳng lẽ Lữ Ly Liên nói dối, Tiểu Hiên căn bản cũng không có ở đây. Tề Hiên tự lẩm bẩm tự hỏi mình.

“Thiếu chủ, ở bên trong một cái kho tôi phát hiện cái này”. Một người mặc tây trang màu đen, cầm một túi thức ăn đưa tới trước mặt của.

“Cái gì vậy?”. Tề Hiên cầm qua, mở ra xem một chút.

Là thức ăn, hơn nữa còn nóng lắm, xem ra ở nơi này trước đó không lâu đã có người.

“Mấy người tìm lại cẩn thận một chút, không chỉ có là kho hàng, mà ngay cả xó xỉnh cũng phải tìm”. Tề Hiên vứt túi thức ăn trên tay đi, ra lệnh thuộc hạ tiếp tục tìm.

Có thức ăn chứng minh là có người, có thể là Tề Triển để lại. Nếu như ông ta có trốn

thì cũng trốn không xa.

Nhưng mà ở một góc nào đó, Tề Triển cùng Ngải Tiểu Hiên cả người bị trói, núp ở nơi đó len lén nhìn ra phía ngoài.

Lữ Ly Liên, con đàn bà đáng ghét này, lại dám bán đứng ông. Cũng may ông đã có chuẩn bị, tính mang Ngải Tiểu Hiên đi, đáng tiếc còn chưa đi thì Tề Hiên đã dẫn người tới.

Lữ Ly Liên là hạng người gì ông biết rõ, bị Tề Hùng bắt được nhất định sẽ nghĩ biện pháp tự vệ, không thể giúp ông giữ bí mật. Nhưng nếu như ông thất bại, thì Lữ Ly Liên cũng phải chịu trách nhiệm, dù sao chuyện này bà ta cũng có tham dự.

Tề Triển thấy những người đó lại bắt đầu tìm kiếm chung quanh, hơn nữa so với trước kia càng cẩn thận hơn. Lần này không chỉ là nhìn kho hàng mà thôi, ngay cả góc cũng lật đổ. Vì vậy dùng sức hạ Ngải Tiểu Hiên thấp xuống che giấu cậu bé thật tốt.

Với phương pháp tìm của những người đó như vậy, nhất định ông sẽ bị phát hiện. Lúc này nên làm gì cho phải đây, bây giờ ông vẫn không thể để cho Tề Hiên nhìn thấy ông. Đối phương nhiều người như vậy, mà ông chỉ có một mình, phần thắng quá nhỏ. Tề thị còn chưa tới tay, tuyệt đối không thể để cho Tề Hiên mang đứa nhỏ này đi. Ông cũng không muốn làm nhiều như vậy, mà cái gì cũng chưa đến được.

Tề Triển trầm tư suy nghĩ biện pháp để thoát khỏi Tề Hiên, nhưng đã lâu như vậy, vẫn còn chưa nghĩ ra được, càng nghĩ càng nóng lòng.

Ngải Tiểu Hiên thấy Tề Hiên mang theo rất nhiều người tới nơi này, nên rất hưng phấn cậu muốn kêu. Nhưng mà cả người đều bị trói, còn miệng thì bị băng dính bịt lại, căn bản là không kêu được, chỉ có thể nhìn Tề Hiên lo lắng.

Cậu phải nghĩ biện pháp để cho ba biết, cậu đang ở nơi này mới được. Nhưng mà trước mắt cậu nên làm gì, thì mới có thể để cho ba biết cậu đang ở đây.

Ngải Tiểu Hiên nhìn đồ vật bên cạnh một lúc.

Bọn họ trốn ở trong một đồng cọc gỗ bị bỏ hoang, bên trên còn dùng một miếng vải đen thối đắp bên cạnh, ngoại trừ cọc gỗ vẫn là cọc gỗ, nhưng mà những cọc gỗ này xem ra hình như không thể đựng cho ngã xuống được.

Ngài Tiểu Hiên đang nghiên cứu những cọc gỗ này có thể đục ngã xuống hay không. Tề Triển thì đang suy tư nên làm gì mới có thể chạy trốn, hai người đều cùng nghĩ.

Này lúc một thuộc hạ của Tề Hiên đi tới bên cạnh đồng cọc gỗ kia, nhìn chung quanh một lượt thì thấy một miếng vải đen, tính cầm miếng vải đen kia lên.

Tề Triển thấy thế thì hoảng sợ, vì vội từ trong túi lấy ra một con dao nhỏ gác lên cổ của Ngài Tiểu Hiên. Kéo miếng vải đen ra, đứng dậy nắm Ngài Tiểu Hiên uy hiếp.

“Đừng tới đây, nếu không tao sẽ giết nó”.

Người của Tề Hiên vừa định lấy miếng vải đen ra, thì lập tức lui về phía sau không dám làm bậy. Bởi vì trong tay ông ta còn kẹp một đứa bé, nếu như anh không đoán sai, thì đứa bé này chính là con trai của thiếu chủ, là tiểu thiếu chủ của bọn họ.

“Tiểu Hiên” —— Tề Hiên thấy Ngài Tiểu Hiên thì vội chạy tới, nhưng mà sau đó lại không thể không dừng lại, cách xa Tề Triển mấy bước.

“Tề Hiên, nếu mày dám tới đây, tao liền cắt cổ con trai mày, lui về phía sau”- Tề Triển uy hiếp.

“Ông đừng làm ầu”. Tề Hiên vừa cảnh cáo Tề Triển, vừa từ từ lui về phía sau.

Ngài Tiểu Hiên bị trói rất chặt, miệng cũng bị đồ bịt lại, căn bản cũng không có thể nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt kích động nhìn Tề Hiên, ở trong lòng reo hò —— ba cứu con.

“Chuẩn bị cho tao một chiếc xe, nhanh lên!”. Tề Triển lấy Ngài Tiểu Hiên uy hiếp rồi ra lệnh cho Tề Hiên.

“Chú hai, chú cảm thấy có một chiếc xe là có thể chạy trốn sao? Có phải chú cảm thấy quá ngây thơ rồi hay không? Bây giờ đã trở thành đối tượng bị Tề Anh hội bắt. Mặc kệ đi tới chỗ nào, chỉ cần có người của chúng tôi, chú đừng mơ tưởng có cuộc sống tốt đẹp. Nếu như bây giờ chú thả Tiểu Hiên, tôi cho chú một con đường sống”. Tề Hiên tính dàn xếp với Tề Triển, hi vọng có chuyển biến tốt đẹp hơn.

Giờ khắc này anh có thể cảm nhận được cảm thụ năm đó của Tề Hùng.

Năm đó ba chính là định dàn xếp như vậy, sau đó chờ đợi thời cơ, chỉ tiếc là đã thất bại.

“Ít nói nhảm đi, tao muốn mày chuẩn bị thì mày mau đi chuẩn bị cho tao đi”. Tề Triển không có kiên nhẫn để nói nhảm cùng Tề Hiên, chỉ muốn trốn đi để tìm một địa phương bí ẩn khác, sau đó sẽ lấy Ngải Tiểu Hiên đổi Tề thị.

“Chuẩn bị cho ông ấy một chiếc xe”. Tề Hiên nói với một thuộc hạ, sau đó cho anh ta một cái ánh mắt, chỉ là không biết anh ta có hiểu hay không mà thôi.

“Vâng”. Thuộc hạ tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó đi chuẩn bị xe.

Ánh mắt mới vừa rời của thiếu chủ, anh lăn lộn nhiều năm như vậy khẳng định biết là ý gì, không phải là rút hơn phân nửa dầu trong xe, chỉ chừa một chút xíu thôi.

“Chú hai, tôi đã chuẩn bị xe theo dặn dò của chú, chú tính lúc nào thì thả Tiểu Hiên”. Tề Hiên tiếp tục đối phó với Tề Triển, mừng thầm trong lòng.

“Chờ tao lên xe hãy nói. Nhóc con, mày đừng giở trò với tao, nếu không tao sẽ cho con trai của mày trả giá thật lớn”. Trong lòng Tề Triển cảm thấy hơi lạ, hình như chuyện không có đơn giản như ông nghĩ, nhưng mà ông vẫn không nói ra được là kỳ quái chỗ nào.

Tề Hiên không phải một nhân vật đơn giản, sẽ không dễ dàng khuất phục, nhưng mà ông lại đoán không được anh đang nghĩ cái gì.

“Chú hai, tôi có giở trò gì đâu, chú muốn tôi chuẩn bị xe, thì tôi đã cho người đi chuẩn bị rồi, chú còn muốn gì nữa”. Dáng vẻ của Tề Hiên giả vờ ra vẻ rất bất đắc dĩ.

“Vậy là tốt. Nếu như mà tao biết mày giở trò, tao sẽ lấy mạng của con trai mày”.

Tề Hiên muốn nói một vài lời để Tề Triển đừng xúc động. Vậy mà lời anh còn chưa nói, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc làm cho anh kinh ngạc không thôi.

“Tiểu Hiên” —— Ngải Giai Giai chạy tới hiện trường, thì nhìn thấy Tề Triển kẹp Ngải Tiểu Hiên, còn cầm dao gác ở trên cổ của con, thật kinh hoàng thật sợ hãi hận không thể xông lên cứu Ngải Tiểu Hiên về. Nhưng mà cô biết là không thể làm được.

Chương 146: Muốn trao đổi

Tề Hiên phát hiện ra Ngải Giai Giai thì kinh ngạc một lúc, nhưng mà cũng rất nhanh trấn tĩnh lại.

Anh nên đoán được là Ngải Giai Giai sẽ đến, nói cho cùng cô bé này vĩnh viễn đều đặt người khác ở vị thứ nhất, mà người khác chính là anh, trước kia chỉ có anh mà thôi, nhưng mà bây giờ lại có thêm một đứa con trai.

Tề Hiên đột nhiên hơi ghen, ăn dấm với con trai mình, bởi vì nó đã là một phần trong lòng của Ngải Giai Giai, điểm này khiến anh có phần không vui, nhưng mà suy cho cùng nó cũng là con anh, dù cho ghen thế nào cũng không thể không để ý đến con trai.

"Giai Giai, không phải bảo em ở trong nhà chờ ư, sao lại tới hả?".

"Thiếu chủ, em không yên lòng, em hiểu mình tới cũng không giúp được gì, có thể còn là gánh nặng của anh, nhưng em lại không thể làm cho mình an tâm mà ở trong nhà chờ đợi, em muốn cùng anh đối mặt với mọi chuyện, cùng nhau cứu Tiểu Hiên trở về".

Loại mùi vị sợ hãi trong chờ đợi này thật sự rất khó chịu, cô không muốn chờ đợi như vậy.

"Em, cô bé ngốc này, anh thật sự là không có biện pháp với em". Tề Hiên vươn tay đưa tới khuôn mặt của Ngải Giai Giai, nhẹ nhàng chạm tới cô, dùng đôi mắt thâm tình, nhét cô vào trong cánh chim của anh.

Một cô bé ngốc yêu anh, khiến anh vĩnh viễn cũng không bỏ cô được.

"Tề Hiên, đủ chưa, đã là lúc nào rồi mà bọn mày còn có thể nói chuyện yêu đương, tình chàng ý thiếp, xe tao muốn đâu?". Tề Triển đối với chuyện Tề Hiên và Ngải Giai Giai thâm tình nhìn thẳng vào mắt cũng không có chút cảm giác, chỉ muốn trốn.

"Thiếu chủ ——". Ngải Giai Giai dùng đôi mắt khát vọng nhìn Tề Hiên, hi vọng anh có thể cứu con trai về.

"Yên tâm đi, không có chuyện gì". Tề Hiên khẽ mỉm cười với cô, sau đó nhìn Tề Triển.

Lúc này người được Tề Hiên phái đi chuẩn bị xe đã trở lại, sau đó ở bên tai Tề Hiên thì thầm nói vài lời.

"Tề Hiên, mày đang giở trò gì, mày cũng đừng làm vậy, nếu không tao sẽ cho con trai của mày trả giá thật lớn". Tề Triển thấy Tề Hiên cùng với thuộc hạ của mình thì thầm, lo lắng bọn họ có âm mưu gì, vì vậy cảnh cáo anh lần nữa.

Tề Hiên nhất định sẽ không dễ dàng để cho ông đi như vậy, cho nên ông nhất định phải xốc tinh thần lên mới được, không thể mắc bẫy của nó.

"Chú hai, xe đã chuẩn bị xong, chính là đại lộ bên cạnh, bây giờ chú muốn thế nào?". Tề Hiên không sợ cảnh cáo của Tề Triển, bộ dạng ra vẻ thoải mái.

"Được, cho tao ——". Tề Triển đang muốn nói tránh ra cho tao, thì điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, không chỉ có của ông vang lên, mà điện thoại của Tề Hiên cũng vang lên.

Tề Hiên không nói gì lấy điện thoại di động ra nghe, mà Tề Triển lại do dự một lát, có hơi sợ hãi nhìn Tề Hiên, tay run rẩy lấy điện thoại di động ra, nhìn biểu hiện điện thoại tới trên mặt, mãi mà không nhận điện thoại.

Cú điện thoại này là Tề Hùng gọi tới, lúc này Tề Hùng gọi điện thoại cho ông là có ý gì?

Tề Triển nghĩ không ra, không biết có nên nhận hay không, nhưng mà ông còn chưa nhận thì Tề Hiên đã cúp điện thoại, bất đắc dĩ, ông cũng đành phải nhận.

"Thiếu chủ, ai gọi điện thoại tới?". Ngải Giai Giai thấp giọng hỏi.

"Là mẹ Lâm gọi tới, mẹ Lâm nói ba sẽ đến đây, hơn nữa còn mang theo hai tin mừng cho ông ta". Tề Hiên dùng mắt khiêu khích Tề Triển đang nghe điện thoại.

"Tề Hùng, ông là tên khốn kiếp, chuyện như vậy mà ông cũng làm được sao". Tề Triển mắng to ở trong điện thoại, sau đó liền cúp điện thoại.

"Chú hai, chú đang nói ba tôi cái gì mà cũng có thể làm được hả?". Tề Hiên đặc ý hỏi,

trong lòng đã biết là chuyện gì rồi.

"Mày với ba mày đều không phải là người tốt, lại dùng con gái tao tới uy hiếp tao, đừng tưởng rằng như vậy tao sẽ thỏa hiệp, tao sẽ không sợ bọn mày"- Tề Triển tức giận mắng to.

"Buồn cười, ba tôi bắt con gái chú tới uy hiếp chú thì không phải là người tốt, vậy chú lấy con trai tôi tới uy hiếp tôi chính là người tốt ư, chú nói câu này thì có nhớ đến hành động việc làm của mình bây giờ hay không đây?"- Tề Hiên châm chọc.

"Tao không nói nhảm với mày, tránh ra". Tề Triển mang Ngải Tiểu Hiên đi về phía đại lộ, tính đi bộ, mặc kệ Tề Ngữ Ti.

Ông đánh cuộc một phen, đánh cuộc Tề Hùng sẽ không làm như thế với Tề Ngữ Ti, dù sao trước kia Tề Hùng cũng rất cưng chiều Tề Ngữ Ti, không thể bán nó đến Châu Phi.

"Ông thật sự mặc kệ con gái ông sao?"- Tề Hiên nhú mày hỏi.

Cái này Tề Triển thật sự đúng là bị ích lợi làm cho mù quáng, bị ma quỷ ám rồi, thậm chí con gái của mình cũng không quan tâm, thật không phải là người rồi.

"Chuyện của tao không cần mày quan tâm". Tề Triển không để ý tới khiêu khích của Tề Hiên, mang Ngải Tiểu Hiên từ từ đi về phía đại lộ, quả nhiên thấy một chiếc xe đậu ở chỗ đó, trong lòng mừng thầm.

"Tiểu Hiên ——". Ngải Giai Giai nhìn Tề Triển kèm Ngải Tiểu Hiên, từ từ đi về phía xe, trong lòng vô cùng lo lắng.

Chẳng lẽ để cho cô nhìn con trai bị người mang đi như thế ư, không được, lần này cô tuyệt đối không thể để cho Tề Triển mang Ngải Tiểu Hiên đi.

"Tôi van cầu ông thả Tiểu Hiên đi, để tôi làm con tin của ông".

"Giai Giai, em điên rồi". Tề Hiên đối với những lời này của Ngải Giai Giai rất không vui, vội khiển trách cô.

"Thiếu chủ, mấy ngày nay Tiểu Hiên nhất định rất khổ sở, em không thể trơ mắt nhìn

con chịu khổ, lần này em tuyệt đối sẽ không để cho con bị người xấu mang đi, tuyệt đối sẽ không". Giọng của Ngải Giai Giai mang theo khẳng định cùng cầu khẩn, ý muốn được sự đồng ý của Tề Hiên.

"Giai Giai em yên tâm, anh nhất định sẽ làm cho Tiểu Hiên bình an trở về".

"Em sao có thể yên tâm được, em xem tiểu Hiên cũng đã gầy đến như vậy rồi, còn bị trói chặt như vậy, nói cũng không được, con là một đứa thích nói chuyện, mà bây giờ lại không thể nói chuyện, đây là chuyện đau khổ dường nào, anh biết không?". Ngải Giai Giai khóc lóc kể lể.

"Anh biết, anh biết, anh đều biết, đừng khóc, tất cả đều yên tâm mà giao cho anh được không?". Tề Hiên lau nước mắt cho Ngải Giai Giai, an ủi cô.

"Thật xin lỗi thiếu chủ". Ngải Giai Giai dùng sức đẩy Tề Hiên ra, sau đó chạy đến trước mặt Tề Triển.

"Giai Giai ——". Tề Hiên kinh ngạc hô to, lập tức kéo Ngải Giai Giai trở về, không để cho cô làm chuyện điên rồ.

"Thiếu chủ, hãy cho em đi đổi tiểu Hiên đi, anh để cho em đi đi". Ngải Giai Giai cố gắng giãy ra, muốn chạy về phía Tề Triển, đổi Ngải Tiểu Hiên về.

"Giai Giai, em hãy nghe anh nói!". Tề Hiên cố gắng ổn định cô, nhưng lại không dám dùng sức quá mức, lo lắng làm thương tổn tới cô.

"Em không nghe, cái gì em cũng không muốn nghe, em muốn đi đổi Tiểu Hiên trở về, thiếu chủ anh buông em ra được không?". Thái độ của Ngải Giai Giai vô cùng mãnh liệt, đây là lần đầu tiên cô mãnh liệt phản kháng Tề Hiên như thế.

Tề Hiên rất bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng sức ngăn chặn cô, thế nhưng kiểu áp chế cô như vậy, nhất định sẽ làm tổn thương đến cô, anh nên làm gì bây giờ?

Đang lúc Tề Hiên không còn kế sách nào thì Ngải Giai Giai đột nhiên nhắm mắt, ngã vào trong ngực Tề Hiên.

"Giai Giai ——". Tề Hiên cảm thấy lo lắng nhìn Ngải Giai Giai ở trong ngực, sau đó nhìn người đứng ở phía sau cô, lúc này mới an tâm phần nào.

Chương 147: Điều kiện mê người

Lúc Trần Tiểu Ngoạn chạy tới hiện trường thì liền nhìn thấy Ngải Giai Giai đang kích động, nghe bọn họ nói chuyện thì mới biết cô ấy muốn dùng chính mình để đi đổi Ngải Tiểu Hiên, bất đắc dĩ đành phải đánh cho cô ấy ngất xỉu.

"Ông chủ, thật xin lỗi, tôi đây cũng là không còn cách nào khác, chớ trách chớ trách!". Trần Tiểu Ngoạn sau khi đánh Ngải Giai Giai ngất xỉu, thì hơi chột dạ nhìn Tề Hiên.

Cô không có được sự đồng ý của Tề Hiên mà đã đánh Ngải Giai Giai bất tỉnh, có phần chột dạ là bình thường.

"Giai Giai trước tiên giao cho cô rồi, chăm sóc cô ấy thật tốt". Tề Hiên giao Ngải Giai Giai cho Trần Tiểu Ngoạn, giống như cũng không có ý trách tội cô ấy, sau đó đi về phía Tề Triển.

"Yên tâm, Giai Giai hãy giao cho tôi, anh mau đi cứu con nuôi của tôi trở về là tốt rồi". Trần Tiểu Ngoạn đỡ Ngải Giai Giai, ý bảo để cho Tề Hiên yên tâm.

"Đừng tới đây, đứng lại". Tề Triển cảnh cáo Tề Hiên, sau đó đẩy Ngải Tiểu Hiên tới chỗ cạnh tài xế, tiếp theo mình cũng lên xe, lập tức khởi động xe, bằng tốc độ nhanh nhất mà chạy trốn.

Tề Triển mới vừa lái xe đi, thì Tề Hùng chở Tề Ngữ Ti cùng Lữ Ly Liên tới.

"Tề Triển kia mang cháu của ba đi đâu?" Tề Hùng vừa xuống xe liền hỏi Tề Hiên chuẩn bị muốn lên xe.

"Mới vừa đi về phía bên kia rồi, bọn con lập tức đuổi theo". Tề Hiên lên một cái xe khác, theo phía sau đuôi Tề Triển, đi theo ông ta.

"Cùng đi lên". Tề Hùng thấy thế, ngồi xong, ra lệnh cho tài xế đi theo phía sau Tề Hiên, cùng đuổi theo Tề Triển.

Trần Tiểu Ngoạn đỡ Ngải Giai Giai bị cô đánh ngất xỉu, bất đắc dĩ mà nhún nhún vai, sau đó mang Ngải Giai Giai rời đi.

Mọi người đi hết rồi, vậy cô cũng nên đi.

Tề Triển tăng ga đến mức tối đa, vẫn lo lắng xe đuổi theo phía sau, nhưng mà lái không được bao lâu, hình như xe có vấn đề, thanh âm hình như không đúng, hơn nữa cảm thấy bánh xe là lạ.

Tề Hiên sẽ không phải chuẩn bị cho ông một chiếc xe hư chứ?

Trước khi Tề Triển đoán được đáp án, thì xe cũng đã hết xăng, hơn nữa hình như bánh xe cũng không còn hơi, tốc độ xe dần dần chậm lại, cuối cùng dừng ở giữa đại lộ.

Vậy mà xe mới vừa dừng lại, đột nhiên bốn phía có rất nhiều xe bao quanh xe của Tề Triển, lúc này Tề Triển mới ý thức được tại sao Tề Hiên lại dễ dàng để cho ông lái xe đi như thế, thì ra là nó đã chuẩn bị kỹ càng từ đầu, không chỉ xe có vấn đề, ngay cả người chặn lại ông cũng đã sắp xếp xong xuôi, thật không hổ là Tổng Giám đốc của Tề thị, làm việc đều chu đáo như thế.

"Khốn kiếp". Tề Triển vỗ tay lái mà trong lòng tức giận, tiếp theo kéo Ngải Tiểu Hiên xuống xe, dùng dao găm kèm hai bên của cậu nhóc, sau đó mở miệng mắng.

"Tề Hiên, mày là thằng khốn kiếp, lại dám xếp đặt ông, hôm nay ông sẽ để cho con trai mày trả giá thật lớn".

Lúc này xe Tề Hiên cùng với Tề Hùng vừa đến, nghe rất rõ lời nói vừa rồi của Tề Triển.

"Mày dám đụng đến cháu nội của tao, vậy tao sẽ đòi lại ở trên người con gái mày". Tề Hùng xuống xe, tức giận nhìn Tề Triển, sau đó làm một dấu tay, bảo người mang Tề Ngữ Ti cùng Lữ Ly Liên từ trong xe đi tới đây.

"Ba, cứu con!". Tề Ngữ Ti vừa xuống xe liền lập tức cầu cứu với Tề Triển.

"Tề Hùng, Ngữ Ti là cháu gái ông, ông dám ra tay với nó sao?". Tề Triển gian ác hỏi.

"Mày cũng dám ra tay với cháu nội tao, tao sao lại không dám ra tay với con gái mày, nhà họ Tề luôn luôn kiêng kị đầu đá trong nhà, Tề Triển, lần này chính là mày khơi lên

trước, nếu như không phải là bắt Tiểu Hiên, tao cũng sẽ không dùng chiêu này để đối phó mày". Tề Hùng đối với khiêu khích của Tề Triển tuyệt đối không để ở trong lòng.

Không sai, trước kia ông rất cưng chiều Tề Ngũ Ti, nhưng là cái loại cưng chiều đó cũng không sẽ đại biểu là nó muốn làm gì thì làm, có lẽ Tề Ngũ Ti có lúc rất biết nói chuyện, dụ dỗ làm cho ông vui vẻ, ông mới cưng chiều nó, thế nhưng lúc này ông tuyệt đối không vui.

"Bác, chuyện ba cháu cưỡng ép cháu nội của bác cháu tuyệt không biết, chuyện này không liên quan đến cháu, cháu không có phạm kiêng kị của nhà họ Tề!". Tề Ngũ Ti cầu khẩn Tề Hùng, hi vọng ông có thể mềm lòng mà thả cô.

"Sao chuyện lại không liên quan đến cô, chẳng lẽ cô chưa nghe nói qua cha vợ con trả ư, Tề Triển làm chuyện như vậy, cô đừng mơ tưởng đẩy sạch trách nhiệm, dù sao cha con các người cũng không phải là người tốt gì". Lữ Ly Liên châm chọc Tề Ngũ Ti.

"Chúng tôi không phải người tốt, chẳng lẽ bà cũng coi như là người tốt ư, nhưng mà bà chịu ở dưới ba tôi hơn mười năm, đừng cho là tôi không biết, không chỉ có ba tôi, bà ở bên ngoài cũng có câu kết với vài người đàn ông, còn không biết bà cùng mấy người đàn ông ngủ qua rồi, tôi cảm thấy để cho ba tôi ở chung một chỗ với loại đàn bà như bà thật sự là mất thể diện". Tề Ngũ Ti cũng không thua kém, trái lại châm chọc Lữ Ly Liên một chút.

"Mày —— tao đánh chết cái đứa con gái đáng ghét như mày". Lữ Ly Liên tức giận, muốn xông tới đánh Tề Ngũ Ti.

"Tôi sợ bà làm không được". Tề Ngũ Ti làm bộ muốn đánh với Lữ Ly Liên

Đáng tiếc hai người còn chưa có đụng phải thì đã bị người kéo lại, không để cho họ đánh.

"Hai người mà tranh đi cãi lại thì tôi sẽ dán miệng các người lại". Tề Hùng không vui cảnh cáo họ.

Tề Ngũ Ti cùng Lữ Ly Liên bị Tề Hùng cảnh cáo như thế, nói cái gì cũng không dám nói, chỉ cảm tức nhìn đối phương.

"Tề Triển, tao đáp ứng mày, nếu như mày thả cháu nội của tao ra, hai tay tao sẽ dâng

lên một vạn cộng thêm con gái của mày". Tề Hùng đưa ra điều kiện trao đổi.

"Cha, mau đáp ứng đi". Tề Ngữ Ti nghe được điều kiện như thế, lập tức khuyên Tề Triển đáp ứng.

"Mày câm miệng đi". Tề Triển hét lớn với Tề Ngữ Ti.

"Thế nào, không muốn ư, tao chỉ cho mày một cơ hội duy nhất, bỏ lỡ cơ hội lần này cái gì mày cũng sẽ bị mất, Tiểu Hiên tao sẽ nghĩ biện pháp khác để cứu, nhưng mà nửa đời sau của mày có lẽ cũng không có cuộc sống sung sướng, nếu như không phải là nể tình anh em, mày cho rằng tao sẽ lui bước như thế sao?". Trong giọng nói của Tề Hùng có một chút tình cảm.

Tề Triển nói gì cũng là em trai của ông, ông không muốn dùng phương pháp năm đó của anh trai ông đối với ông mà đối phó nó.

"Ông phải làm thế nào để tôi tin tưởng là ông sẽ không đổi ý đi, ngộ nhờ tôi thả người, ông liền đổi ý, vậy tôi chẳng phải là không có gì cả sao, thậm chí sẽ bị người của Tề Anh hội đuổi giết". Tề Triển cảnh giác hỏi.

Cái điều kiện này là rất tốt, một vạn so với Tề thị ông muốn còn tốt hơn, dù sao Tề thị cần suy nghĩ để kinh doanh, mà trùng hợp là ông không có ý định đó.

"Nơi này có một thư thoả hiệp, tao đã ký tên ở phía trên, cho mày". Tề Hùng lấy ra một lá thư thoả hiệp, ném cho Tề Triển, đó là ông vừa mới chuẩn bị xong.

Tề Triển nhận lấy thư thoả hiệp, tùy ý lật xem một chút, đối với nội dung viết bên trong vừa lòng cực kỳ, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười, sau đó ném dao trong tay, lật xem kỹ càng hơn.

Phía trên thoả hiệp quả nhiên viết cho ông một vạn, hơn nữa người của Tề Anh hội sẽ không làm gì với ông, có cái thoả hiệp này, ông cầm một vạn cũng không sợ.

Tề Hiên thấy Tề Triển đều đặt cả tâm tư lên thoả hiệp, vì vậy lặng lẽ đến gần ông, lúc cách ông ta còn có mấy bước, thì đột nhiên đưa tay đoạt lại Ngải Tiểu Hiên, sau đó ôm đến bên cạnh Tề Hùng, lập tức xé xuống băng dính bên ngoài miệng của cậu bé, rồi mở mắt cho cậu bé.

Chương 148: Nam tử hán đại trượng phu

Tề Triển một lòng chỉ nghĩ tới chuyện trên thư thoả hiệp, nên đối với chuyện Tề Hiên mang Ngải Tiểu Hiên đi, chỉ kinh ngạc một lúc thôi, rồi sau đó lại có dáng vẻ không sao cả, mà tiếp tục xem thoả hiệp. Dù sao chuyện cũng thoả hiệp xong rồi, có trả lại đứa bé cho bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Tề Hiên sau khi đoạt lại Ngải Tiểu Hiên, thì lập tức mở trói cho cậu, lấy băng dính trên miệng cậu xuống, kích động mà ôm cậu.

“Tiểu Hiên, để cho ba xem có bị thương chỗ nào không?”.

“Ba —— con không sao”. Ngải Tiểu Hiên nhào vào trong ngực Tề Hiên, nhịn cố gắng không khóc mà ôm anh thật chặt.

Mấy ngày nay cuộc sống của cậu thật vất vả, mỗi ngày đều bị trói lại, ăn không đủ no ngủ không ngon, đây quả thực không phải là cuộc sống mà con người trải qua.

“Tiểu Hiên ngoan, con rất kiên cường, ba cảm thấy vẻ vang vì con, về sau ba nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ không để cho người khác bắt nạt con nữa”. Tề Hiên cũng ôm Ngải Tiểu Hiên mà cam đoan.

Đứa nhỏ này thật sự rất kiên cường, gặp phải chuyện như vậy lại không khóc, anh nên cảm thấy cao hứng. Nhưng mà không nói đến con trai kiên cường, anh cũng không bảo vệ Tiểu Hiên thật tốt. Bị Tề Triển bắt đi là thất trách của người làm cha như anh.

“Vâng, ba, nam tử hán đại trượng phu nhất định phải nói lời giữ lời nha”.

“Ừ, nói phải giữ lời”.

Hai cha con Tề Hiên và Ngải Tiểu Hiên ở chỗ đó ôm thật chặt, khiến người khác hâm mộ tình cha con của bọn họ.

“Tiểu Hiên ngoan, tới đây để cho ông nội ôm có được hay không?”. Trái tim Tề Hùng ngứa một chút, rất muốn ôm cháu của ông một cái, giống như ông còn chưa từng được ôm đứa cháu này vậy.

“Ba”—— Ngải Tiểu Hiên có chút do dự không biết có nên đi hay không, không thể làm gì khác hơn là hướng Tề Hiên nhờ giúp đỡ.

Trước đó ông nội này đã cùng ba mẹ cãi nhau, còn phản đối bọn họ ở chung một chỗ, ông nội này hình như không thích mẹ của cậu, vậy cậu có nên đi qua hay không đây. Nhưng mà ông ấy là ông nội nha.

“Đi đi, mau đi gọi ông nội đi, ông ấy là ông nội của con đó”. Tề Hiên buông Ngải Tiểu Hiên ra, nhẹ nhàng đẩy cậu bé về phía Tề Hùng.

Mâu thuẫn giữa anh và cha đã hóa giải, hơn nữa Tề Hùng cũng đón nhận Ngải Giai Giai, cái kết quả này ngoài suy nghĩ và dự đoán của anh. Còn tưởng rằng cả đời này Tề Hùng sẽ không đồng ý cho anh cưới Ngải Giai Giai, không nghĩ tới chuyện này lại thay đổi nhanh như vậy.

“Ông nội” —— Ngải Tiểu Hiên nghe Tề Hiên nói thế, thì chạy về phía lồng ngực của Tề Hùng mà ôm ông ấy thật chặt. Thêm một người ba rồi lại thêm một ông nội, có thể sẽ thêm một bà nội đây. Ngải Tiểu Hiên ôm Tề Hùng trong lòng âm thầm ảo tưởng cực kỳ hưng phấn.

“Ngoan, thật là cháu nội ngoan của ông nội, lại cho ông nội ôm một cái”. Tề Hùng bế Ngải Tiểu Hiên lên, phát hiện thể trọng của cháu hơi nhẹ rất không vui.

“Cháu nội ngoan, sao con nhẹ như vậy”.

“Ông nội, đã mấy ngày nay con chưa ăn được bữa cơm no. Mỗi ngày đều là ăn bánh bao cứng nguội lạnh, con muốn ăn đùi gà, con muốn ăn cá, con muốn ăn thật nhiều đồ ăn ngon”. Ngải Tiểu Hiên uất ức nói.

“Tề Triển mày đáng chết, lại ngược đãi cháu của tao như vậy!”. Tề Hùng nghe được câu này, thì cực kỳ tức giận mà chửi ầm lên với Tề Triển.

“Được rồi, cháu tôi cũng đã trả lại cho các người, lúc này các người nên tuân thủ hứa hẹn đi, dù sao cũng đã như vậy rồi, ông muốn như thế nào”. Tề Triển không quan tâm nhún nhún vai, không thèm để ý đến sự tức giận của Tề Hùng.

Muốn ông không đối với Ngải Tiểu Hiên như vậy, thì ông đã đối đãi như vậy rồi, còn nói cái gì nữa. Dù sao chỉ cần nắm được tiền, thì chuyện gì ông cũng không để ý.

“Thả Tề Ngữ Ti”. Tề Hùng lạnh lùng ra lệnh, nhin lửa giận ở trong lòng, nếu như Tề Triển không phải là em trai của ông, nhất định ông sẽ cho nó trả giá thật lớn.

Người đang áp tải Tề Ngữ Ti, nghe lời nói của Tề Hùng, mở trói cho cô ấy. Tề Ngữ Ti hưng phấn chạy đến bên cạnh Tề Triển, để lại một mình Lữ Ly Liên đang ở nơi đó tức giận.

“Ba cũng là người hiếu rõ con nhất”. Tề Ngữ Ti kéo cánh tay Tề Triển làm nũng.

“Ba làm sao mà không đau lòng một đứa con gái như con chứ!”.

“Tề Triển, cái tên không có lương tâm, tôi thiết thòi đi theo ông nhiều năm, vì ông làm bao nhiêu chuyện, ông lại đối với tôi như vậy.

“Ông không phải là người”. Lữ Ly Liên thấy Tề Triển chỉ để ý đến con gái của mình, không quan tâm đến bà, nên bà tức giận phẫn nộ mà chửi ầm lên.

“Ly Liên, không phải là tôi nói bà nha, người phụ nữ như bà cũng thật không biết xấu hổ, nói gì mà đi theo tôi nhiều năm như vậy. Đừng quên bà là phụ nữ của anh trai tôi, không phải phụ nữ của tôi. Cái này mọi người đều biết, bà không phải là phụ nữ của tôi. Tôi xong rồi sao phải xen vào chuyện của bà”. Tề Triển rũ sạch quan hệ của ông và Lữ Ly Liên. Bọn họ vẫn luôn lợi dụng lẫn nhau mà thôi, làm gì có tình cảm.

“Tề Triển tôi nguyện rửa ông, người như ông sẽ không chết được tử tế, nhất định sẽ không có kết quả tốt”. Lữ Ly Liên bất đắc dĩ chỉ có thể mắng chửi người. Nếu như Tề Triển thật sự mặc kệ bà, Tề Hùng lại muốn đối phó với bà, vậy là kết quả của bà thật sự là rất thê thảm. Nếu sớm biết như vậy, thì nên an phận một chút, không quá tham, tối thiểu bà còn có cuộc sống tốt, nhưng mà bây giờ thì mất hết.

“Bà cứ việc mắng đi”. Tề Triển bị Lữ Ly Liên mắng như thế, vẫn không thêm quan tâm.

“Ba, dù sao bây giờ bà ta cũng chỉ có thể mắng mà thôi. Đợi bà ta bị bán sang Châu Phi đi, thì xem sau đó bà ta còn có thể chửi chúng ta thế nào”.

Tề Ngữ Ti đắc ý mà phụ họa.

Lữ Ly Liên người đàn bà này, cô đã nhìn không thuận mắt từ lâu. Nếu như không phải là bà ta vẫn đi cùng với ba cô, thì cô đã muốn vạch mặt bà ta từ lâu.

“Đúng rồi, các người cũng đừng quên một vạ nha. Ngày mai tôi mà không thấy tiền ở trong tài khoản, thì ông phải biết tôi sẽ làm ra chuyện gì rồi đó?”. Tề Triển cầm thoa hiệp lắc lắc ở trước mặt của Tề Hùng nhắc nhở ông.

“Yên tâm, một vạ có thể làm cho mày từ đó biến mất ở trước mặt tao, không còn nguy hại tới con trai cùng cháu trai của tao thì đáng giá”. Tề Hùng rất không vui mà nhìn Tề Triển.

“Được, tôi liền tin ông một lần. Ngủ Ti chúng ta đi thôi”. Tề Triển kéo tay Tề Ngủ Ti đi tới ven đường, sau đó chặn một chiếc xe rồi rời đi.

Lữ Ly Liên nhìn Tề Triển ngồi xe mà cắn răng nghiêng lợi hận không thể chặt tên Tề Triển này thành trăm mảnh. Bà vì Tề Triển làm nhiều như vậy, quay đầu lại cái gì cũng không còn, cái gì cũng không có, tại sao bà lại có kết quả như vậy.

“Bà đi đi, tôi sẽ cho bà một khoản tiền coi như tôi bồi thường đã làm phí tuổi thanh xuân của bà”. Tề Hùng có chút áy náy với Lữ Ly Liên, bất đắc dĩ nói một câu, rồi sau đó liền ôm Ngải Tiểu Hiên lên xe.

Sau khi Tề Hùng lên xe, người đang áp chế Lữ Ly Liên cũng mở trói, ném bà ở một chỗ rồi cũng rời đi.

Lữ Ly Liên nhìn xe Tề Hùng đi xa, mà chảy nước mắt thương tâm, tràn đầy hối hận. Năm nay rốt cuộc bà làm được gì, Tề Hùng căn bản cũng không có bạc đãi bà, bà muốn cái gì thì sẽ có cái đó, xài bao nhiêu tiền Tề Hùng cũng không có nói bà, mà bà lại cùng người đàn ông khác hợp mưu muốn hại ông, rốt cuộc bà có phải là người không!

Tề Triển, tuyệt đối bà sẽ không bỏ qua cho tên đàn ông đáng ghét này, tuyệt đối sẽ không.

Chương 149: Lo lắng

Trần Tiểu Ngoạn mang Ngải Giai Giai bị đánh ngất xỉu về nhà, đưa cô ấy đến phòng, sau đó cùng theo bà Lâm ra phòng khách chờ Tề Hiên trở về. Vậy mà Tề Hiên chưa về thì Diệp Tâm Phương lại tới.

Diệp Tâm Phương không gõ cửa, mà trực tiếp xông vào cửa đã được bà Lâm và Trần Tiểu Ngoạn mở ra. Vì là muốn chờ Tề Hiên trở về, lại không ngờ tiện nghi cho Diệp Tâm Phương, để cho cô ta vọt vào mà không hề bị ngăn trở.

“Cô tới làm gì?”. Trần Tiểu Ngoạn rất không thân thiện mà hỏi Diệp Tâm Phương.

“Cũng không phải tới tìm cô, Tề Hiên đâu, gọi anh ta ra đây gặp tôi. Nếu như anh ta không có ở đây, thì bảo Tề Hùng đi ra gặp tôi cũng được”.

Diệp Tâm Phương vô cùng kiêu ngạo căn bản không thèm để ý đến bà Lâm và Trần Tiểu Ngoạn.

“Bọn họ đều không có ở đây. Hôm khác cô trở lại đi, đi thông thả không tiễn”. Dáng vẻ của Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ không thân thiện mà đuổi người, không hoan nghênh Diệp Tâm Phương.

“Cô là gì ở đây, cô không có tư cách nói chuyện, lại càng không có tư cách đuổi tôi đi”. Diệp Tâm Phương chanh chua mà phản bác Trần Tiểu Ngoạn.

“Cô ấy không có tư cách, thì tôi có tư cách vậy. Nơi này không hoan nghênh cô, cô đi cho tôi”. Bà Lâm đứng dậy chỉ vào cửa để cho Diệp Tâm Phương cút xéo đi.

“Bà cũng không còn tư cách nói chuyện, nếu Tề Hiên và Tề Hùng đều không có ở đây, vậy tôi sẽ chờ bọn họ về là được”. Bộ dạng của Diệp Tâm Phương ra vẻ nữ chủ nhân, đi tới bên sofa mà ngồi xuống, kiêu ngạo nhìn Trần Tiểu Ngoạn và bà Lâm.

“Tôi nói người phụ nữ như cô sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ. Người ta cũng đã bảo cô cút đi, mà cô còn mặt dày mày dạn không chịu đi, có biết xấu hổ không vậy”. Trần Tiểu Ngoạn mắng Diệp Tâm Phương

Diệp Tâm Phương này cậy vào chính mình có mấy đồng tiền dơ bẩn mà phách lối

như vậy. Nếu như có một ngày cô ta không còn tiền, thì không biết hình dáng cô ta sẽ thế nào đây.

“Bởi vì các người không có tư cách đuổi tôi đi, cho nên tôi không đi cũng không mất thể diện, muốn đi, chờ chủ nhân của nơi này đuổi tôi đi mới được, mấy người chỉ là người làm, một người hèn mọn lau giày cho tôi cũng không xứng”. Diệp Tầm Phương không thèm để ý Trần Tiểu Ngoạn, xem cô ta như cái rắm.

“Cô”—— Trần Tiểu Ngoạn tức chết, không biết nên nói gì mới được, dù sao da mặt của Diệp Tầm Phương này rất dày.

“Tiểu Ngoạn, bỏ đi, cô ta muốn đợi thì để cho cô ta đợi. Đẳng nào thì lát nữa hội chủ và thiếu chủ trở về cũng sẽ đuổi cô ta đi, chúng ta đây coi cô ta như là không khí được rồi”. Bà Lâm an ủi Trần Tiểu Ngoạn đang bốc lửa.

“Này, cũng không nhất định, nếu như làm cho tôi khó chịu, thì tôi liền lấy con trai anh ta ra khai đao”. Diệp Tầm Phương dùng giọng nói tà ác mà uy hiếp.

“Ngu ngốc”. Trần Tiểu Ngoạn nghe những lời này của cô ta, rất khinh thường thầm mắng một câu.

Lúc này Ngải Giai Giai lại vừa lúc từ trên lầu cuống quýt đi xuống, vọt tới trước mặt Trần Tiểu Ngoạn, cầm bả vai của cô ấy liều mạng mà lắc hỏi: “Tiểu Ngoạn, thiếu chủ đâu, Tiểu Hiên đâu, sao mình lại ở nhà?”.

“Giai Giai, trước tiên cậu hãy tỉnh táo lại, nghe mình nói được không?”. Trần Tiểu Ngoạn bị Ngải Giai Giai lay mà đầu óc choáng váng, lần đầu tiên cô phát hiện Ngải Giai Giai có lực đạo lớn như vậy.

Diệp Tầm Phương vẫn ngồi yên ở trên ghế sa lon, vậy mà Ngải Giai giai cũng không để ý đến sự tồn tại của cô, làm cho cô rất không vui, sắc mặt khó coi vô cùng. Sao có một người bự ngồi ở đây như vậy, mà cô ta cũng không để ý cô, đáng ghét.

“Giai Giai, trước tiên con đừng kích động, yên lặng nghe Tiểu Ngoạn nói hết đi”. Bà Lâm vịn Ngải Giai Giai không để cho cô ấy lay Trần Tiểu Ngoạn nữa, trấn an tâm tình của cô ấy một chút.

“Tiểu Ngoạn, cậu nói nhanh đi, bây giờ tình hình như thế nào? Thiếu chủ đâu? Sao

thiếu chủ còn chưa trở về”. Ngải Giai Giai bình tĩnh lại, chờ Trần Tiểu Ngoạn nói rõ tình hình.

Cô không biết sao đột nhiên mình bị hôn mê, lúc tỉnh lại thì phát hiện thân thể hơi đau, nhưng mà mặc kệ đau đớn thế nào, cô cũng không có để ý: “Rốt cuộc bây giờ là thiếu chủ và Tiểu Hiên như thế nào?”.

“Yên tâm đi, Tề Hiên có bản lĩnh như thế, nhất định không có sao, huống chi Tề Hùng cũng đi, cậu đợi ở trong nhà là được rồi. Chờ tin tức tốt của bọn họ đi, đừng chạy ra ngoài nữa, bằng không bọn họ còn phải lo lắng cho cậu mà làm không tốt, mọi chuyện sẽ bị cậu làm hỏng. Bây giờ chuyện cậu có thể làm, chính là ngoan ngoãn chờ”. Trần Tiểu Ngoạn cực lực khuyên Ngải Giai Giai.

“Nhưng mà, bây giờ họ còn chưa có trở về, mình thật sự rất lo lắng!”.

“Giai Giai yên tâm đi, bọn họ sẽ bình an trở về, bây giờ chuyện con cần làm chính là an tâm mà chờ, con không tin chúng ta, chẳng lẽ cũng không tin hội chủ và thiếu chủ sao!”. Bà Lâm nắm tay Ngải Giai Giai, để cho cô ấy yên tĩnh một chút, đáng tiếc hình như là vô dụng, vì bộ dạng Ngải Giai Giai còn có vẻ rất lo lắng.

Diệp Tâm Phương nghe cả buổi, cũng không biết họ đang nói cái gì, hơn nữa còn không ai để ý đến cô, cực kỳ bức bối: “Các người im lặng cho tôi”.

Ngải Giai Giai đột nhiên nghe thấy giọng nói của Diệp Tâm Phương, mà sợ hết hồn tức thì trấn tĩnh, nhìn lại cô ta. Diệp Tâm Phương tới lúc nào sao cô không biết.

“Cô” ——

“Tôi thì sao, mắt cô bị mù à, lại làm như tôi không tồn tại”. Diệp Tâm Phương đứng lên giận dữ nhìn Ngải Giai Giai, mở miệng mắng.

“Tôi thật sự là không biết cô ở đây!”. Ngải Giai Giai cúi đầu, không dám mở mắt nhìn Diệp Tâm Phương, muốn lui về phía sau. Mặc dù biết Tiểu Hiên không có ở trong tay Diệp Tâm Phương, nhưng mà cô vẫn rất sợ cô gái hung hãn này.

“Ít nói nhảm đi, lời cô vừa nói là có ý gì? Tề Hiên và Tề Hùng đi đâu?”. Diệp Tâm Phương dùng giọng ra lệnh hỏi.

“Bọn họ không có đi đâu!”. Ngải Giai Giai cà lăm mà nói dối. Vậy mà cô vừa nói thì Diệp Tâm Phương cũng biết cô đang nói dối.

“Mau nói thật, nếu không đừng trách tôi không khách khí với con trai cô”. Diệp Tâm Phương cảnh cáo Ngải Giai Giai

“Diệp Tâm Phương, cô kiêu ngạo đủ chưa, cũng nên phách lối đủ rồi đó. Tiểu Hiên căn bản cũng không ở trên tay cô, cô vẫn còn ở đây nói khoác lác giống như một bà điên vậy”. Trần Tiểu Ngoạn che Ngải Giai Giai ở phía sau, sau đó mắng Diệp Tâm Phương.

Diệp Tâm Phương là có tiền, có tiền thì ngon sao, dù sao cũng không phải là tiền của cô ta, cô ta cũng sẽ không cho cô một phân tiền, cần gì phải nhìn sắc mặt của cô ta chứ.

“Cô có chứng cứ gì nói rõ đứa nhỏ không có ở trên tay tôi. Có tin ngay bây giờ tôi gọi điện thoại, bảo người ta quật nó một trận hay không!”. Diệp Tâm Phương phô trương thanh thế hù dọa Trần Tiểu Ngoạn.

“Được, vậy cô gọi ngay bây giờ đi, tôi xem cô còn có thể diễn trò bao lâu”. Trần Tiểu Ngoạn khiêu khích Diệp Tâm Phương.

“Trần Tiểu Ngoạn, tôi không nói chuyện với cô, cô tránh ra cho tôi”. Diệp Tâm Phương nói không lại Trần Tiểu Ngoạn, không muốn nói nhảm với cô ấy, chỉ muốn lừa gạt Ngải Giai Giai kia.

“Cô nói không lại tôi mới như vậy. Giai Giai chúng ta đừng để ý tới cô ta”. Trần Tiểu Ngoạn kéo Ngải Giai Giai đi, không để cho Diệp Tâm Phương đến gần cô ấy.

“Được, để tôi xem các người có thể phách lối đến đâu, bây giờ tôi sẽ cho người ra sức đánh con trai của cô”. Diệp Tâm Phương nhin xuống lửa giận trong lòng, lấy điện thoại di động ra giả bộ muốn gọi điện thoại. Cô cho rằng Ngải Giai Giai sẽ khuất phục lập tức, nhưng mà cô cũng đã lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị quay số điện thoại, tại sao Ngải Giai Giai vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ cô ta mặc kệ sống chết của con trai mình sao.

Chương 150: Ấm áp

Ngãi Giai Giai biết Ngãi tiểu Hiên không có ở trong tay Diệp Tâm Phương, cho nên mặc kệ cô ta lấy điện thoại ra, cô cũng không thèm để ý.

“Ngãi Giai Giai, cô thật sự không để ý sống chết của con trai cô sao?”. Diệp Tâm Phương không có quay số điện thoại, dùng giọng nói nhấn mạnh hỏi Ngãi Giai Giai lần nữa.

Trước kia Ngãi Giai Giai vẫn luôn khổ sở mà cầu khẩn cô đừng nên thương tổn con trai của mình, sao hôm nay lại tuyệt đối không quan tâm. Chẳng lẽ bọn họ biết người không có ở trên tay của cô sao.

“Diệp tiểu thư, cô đừng giả bộ nữa, Tiểu Hiên căn bản cũng không có ở trên tay cô”. Ngãi Giai Giai khẽ mỉm cười, giọng nói rất bình thản. Vậy mà nụ cười của Ngãi Giai Giai, ở trong mắt của Diệp Tâm Phương chính là cười nhạo.

“Lời này của cô là có ý gì, cô đang nói tôi giả bộ sao. Cô không tin nếu như làm tôi phát bực, tôi nhất định sẽ cho con của cô trả giá thật lớn”.

“Người đàn bà không có thuốc nào cứu được”. Trần Tiểu Ngoạn nghe những lời này của Diệp Tâm Phương thì châm chọc cô ta một lúc.

Người ở đây đều biết Ngãi Tiểu Hiên ở trong tay Tề Triển, có thể Diệp Tâm Phương không biết, nên đi đến đây diễn trò.

“Trần Tiểu Ngoạn, nếu cô dám trêu tôi, tôi sẽ khiến cho cô chịu không nổi”. Diệp Tâm Phương cảnh cáo Trần Tiểu Ngoạn.

“Được được được, tôi không nói nữa, cô muốn gọi điện thoại sao, vậy thì gọi đi, tôi không sao cả, Giai Giai cũng vậy”. Trần Tiểu Ngoạn giả vờ một cái mặt quỷ với Diệp Tâm Phương, sau đó kéo Ngãi Giai Giai đến bên kia ngồi xuống. Diệp Tâm Phương này thật đúng là biết diễn trò, không đi làm diễn viên thật sự là đáng tiếc.

“Gọi thì gọi, ai sợ ai chứ, đến lúc đó xem là ai khóc”. Diệp Tâm Phương không muốn thua trận, cầm điện thoại di động bắt đầu quay số điện thoại, sau đó để ở bên tai tính nói vài lời để người ta đối phó Ngãi Tiểu Hiên, vậy mà lời còn chưa nói xong, thì nhìn đến một đứa bé chạy vào, khiến cho cô kinh ngạc, càng làm cho cô giật mình, là đứa bé này

gọi Ngải Giai Giai.

“Mẹ” —— Ngải Tiểu Hiên vừa về tới nhà, tự mình xuống xe trước, sau đó vọt vào trong nhà, thấy Ngải Giai Giai đang ngồi ở trong phòng khách, lập tức nhào vào trong ngực của cô.

“Tiểu Hiên, thật là con sao? Con ngoan của mẹ, con đã trở về, thật tốt quá”. Đôi tay của Ngải Giai giai đang cầm mặt của Ngải Tiểu Hiên, vô cùng kích động thiếu chút nữa đã khóc lên, sau đó cô ôm thật chặt.

“Mẹ, con đã trở về, là ba và ông nội dẫn con trở về, được ông nội ôm ở trong ngực thật là ấm. Ông nội nói ông không phản đối mẹ và ba ở cùng một chỗ nữa. Con thật vui vẻ nha, mấy ngày gần ngủi có ba, lại có ông nội, con cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Nếu để cho con khổ sở mấy ngày mà có thể đổi được hạnh phúc của mẹ và ba, con rất vui lòng”. Ngải Tiểu Hiên hưng phấn mà nói một tràng. Ngải Tiểu Hiên bị bắt, thật sự rất khổ sở, sau đó được cứu trở về thì có một gia đình hạnh phúc, chút khổ sở này cậu cảm thấy rất đáng giá.

“Ha ha” —— Tề Hùng ở ngoài cửa nghe được một đoạn này của Ngải Tiểu Hiên, hưng phấn cười to đi tới, Tề Hiên đi theo phía sau ông.

“Thiếu chủ” —— Ngải Giai Giai buông Ngải Tiểu Hiên ra, đi tới trước mặt của Tề Hiên, kích động nhìn anh.

“Giai Giai không sao, đều không sao”. Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai bộ dáng có vẻ hạnh phúc.

“Ai nói không có chuyện gì?”. Ngải Tiểu Hiên đột nhiên nói ầm ĩ một tràng.

“Tiểu Hiên, nói cho mẹ biết, con có bị thương chỗ nào, có chỗ nào không thoải mái hay không?”. Ngải Giai Giai lo lắng nhìn Ngải Tiểu Hiên, sau đó kiểm tra cậu mấy lần

“Mẹ, con rất khỏe, con không sao, chỉ là bụng của con quá đói, nếu không cho con món ăn ngon này nọ, con có thể sẽ ngã xuống đó!”. Bộ dạng Ngải Tiểu Hiên giả vờ ra vẻ rất buồn cười, khiến mọi người cười ha ha.

Ha ha ——

Nhưng duy chỉ có một người cười không nổi, đó chính là Diệp Tâm Phương.

Cô còn muốn bắt đứa nhỏ, để ép buộc Tề Hiên và Ngải Giai Giai, không ngờ bọn họ đã sớm một bước tìm được người. Khó trách vừa rồi Ngải Giai Giai tuyệt đối không lo cô gọi điện thoại để cho người dạy dỗ con trai của cô ta, thì ra cô ta đã biết người không có ở trong tay cô. Nói tới như vậy, mới vừa rồi là cô một mình ở đây diễn vai hề sao. Diệp Tâm Phương càng nghĩ càng nổi giận, cảm thấy sĩ diện của mình đều mất hết, trong lòng chỉ muốn đưa cái sĩ diện này trở về.

“Lại đây, để cho bà Lâm nhìn một chút. Bé ngoan này, bụng của con rất đói có phải hay không? Bà Lâm đi làm thức ăn ngon cho con nha”. Bà Lâm ôm Ngải Tiểu Hiên từ trong tay Ngải Giai Giai, rất thích đứa bé này.

“Chào bà Lâm”. Ngải Tiểu Hiên cảm thấy bà Lâm thân thiện, cho nên cũng rất thân thiện đối với bà.

“Tiểu Hiên, con nên gọi là bà ngoại Lâm mới đúng, đợi lát nữa sẽ còn có ông ngoại Lâm, bọn họ nhất định cũng sẽ rất yêu thích con”. Tề Hiên bóp khuôn mặt của Ngải Tiểu Hiên, ý bảo cậu đối xứng hô.

“Thật sao, vậy con chẳng phải là có thêm một ông ngoại, bà ngoại thương con sao. Wow, con thật sự là quá hạnh phúc. Mẹ nuôi, mẹ nói có phải là con rất hạnh phúc hay không?”. Ngải Tiểu Hiên vui mừng hỏi Trần Tiểu Ngoạn đang đứng gần bà Lâm.

“Ừ, con rất hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi làm cho mẹ nuôi đổ ky luôn”. Trần Tiểu Ngoạn nói giỡn.

“Tiểu Hiên ngoan nha, trước tiên ở cùng ba mẹ của con, bà ngoại Lâm sẽ đi làm thức ăn ngon ngay bây giờ cho con. Chờ nha, rất nhanh”. Bà Lâm để Ngải Tiểu Hiên xuống, giao cho Trần Tiểu Ngoạn, sau đó đi tới phòng bếp.

“Cám ơn bà ngoại Lâm”. Ngải Tiểu Hiên vùi vào trong ngực Trần Tiểu Ngoạn, cảm kích bà Lâm.

“Đứa nhỏ này, thật sự rất hiểu chuyện, rất lễ phép, thật khiến cho người ta thích”. Tề Hùng không ngừng tán dương cháu của mình.

Một màn ấm áp của nhà họ Tề, không ngừng trình diễn ở trước mắt Diệp Tâm

Phương, làm cho cô không thể nhịn được nữa: “Các người thật sự quá ghê tởm”.

“Cô không xem thì có thể đi, như vậy cũng sẽ không cảm thấy ghê tởm”. Tề Hiên rất khinh thường mà nói rồi liếc Diệp Tâm Phương một cái, sau đó lại đem tầm mắt chuyển lên trên người của Ngải Giai Giai và Ngải Tiểu Hiên.

“Tề Hiên, anh” —— Diệp Tâm Phương chỉ vào Tề Hiên, anh nửa ngày cũng không nói ra được câu nào, chẳng qua là cơn giận càng lúc càng lớn.

“Tâm Phương, cô đi đi, nhà họ Tề không thích hợp với cô”- Tề Hùng dịu dàng nhã nhặn nói. <http://diendanlequydon.com>

Trước kia ông vẫn ép Tề Hiên cưới Diệp Tâm Phương, cũng từng cam đoan với Diệp Tâm Phương, nói nhất định cô sẽ được gả vào nhà họ Tề. Bây giờ xem ra là không thể được, ông cũng không muốn chia rẽ Tề Hiên và Ngải Giai Giai, bọn họ yêu đối phương sâu như vậy, lại có một đứa con trai đáng yêu như thế. Những thứ này ông cũng rất thích, tuyệt đối không muốn đánh phá vỡ loại gia đình ấm áp này. Vậy ông đành làm một người không tuân thủ chữ tín đi.

“Không đi cũng phải đi, nhà họ Tề không dung cho người đàn bà này”. Giọng của Tề Hiên vô cùng mãnh liệt, đem Diệp Tâm Phương vốn đã giận đến bốc lửa, lại càng tăng thêm tức giận.

“Các người —— Tề Hiên, anh sẽ hối hận với những lời nói của ngày hôm nay”. Diệp Tâm Phương mở miệng thở dốc, lửa giận trong lòng giống như đốt không được. Không phải là nơi có thể làm cho nó bớt đi, chỉ có thể tức giận quét nhìn người trước mặt: “Tôi sẽ không để yên đâu, tôi sẽ cho các người phải trả giá thật lớn, hừ” —— Diệp Tâm Phương hung ác nói, tức giận đùng đùng mà đi ra ngoài.

Chương 151: Đổi họ Tề

Diệp Tâm Phương rời đi, giọng cười của mọi người vô cùng hưng phấn, làm cho Diệp Tâm Phương mới vừa đi tới phía ngoài, đã nghe được thậm chí là rất chói tai, nhưng mà lại không thể làm gì, chỉ có thể rời đi. Trong lòng âm thầm thề nhất định sẽ không bỏ qua những người đã sỉ nhục cô.

“Mẹ, dì vừa rời hung hăng giống như là sắp nổ tung vậy, ha ha”. Ngải Tiểu Hiên kéo tay Ngải Giai giai lớn tiếng cười, giống như là vì cảm thấy bộ dạng bỏ đi của Diệp Tâm Phương mà vô cùng cao hứng.

“Bây giờ thì chúng ta vui vẻ, ba lo lắng Diệp Tâm Phương sẽ nghĩ biện pháp trả thù, người như cô ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho chuyện mình bị thiệt thòi, xem ra chúng ta sắp gặp phải một trận đánh ác liệt rồi”. Tề Hùng hơi lo lắng, thế lực sau lưng Diệp Tâm Phương không nhỏ, nếu quả thật có làm, chỉ sợ nhà họ Tề cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

“Ba, ba yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho con làm đi, con sẽ không để cho Diệp Tâm Phương làm hại tới mọi người đâu”- Tề Hiên vô cùng tự tin. Những năm gần đây, anh vẫn âm thầm chú ý đến sự phát triển của Diệp thị, thỉnh thoảng cũng cho Diệp thị một vài đả kích, làm cho bọn họ sợ hãi, thời điểm vượt qua khủng hoảng, anh đã sắp xếp người của mình vào bên trong, vì chính là muốn chờ đợi khoảnh khắc đó mà ra tay phá huỷ Diệp thị.

“Bây giờ cũng chỉ mong được như vậy, ba già rồi nên lực bất tòng tâm. Bây giờ chỉ muốn an hưởng lúc tuổi già, hưởng chi bây giờ ba đã có cháu trai, ba chỉ muốn cuộc sống sau này, chơi đùa và chăm sóc cháu của ba thật tốt thôi”. Tề Hùng ôm Ngải Tiểu Hiên qua, cưng chiều cậu nhóc.

“Bác trai, trẻ con không thể quá cưng chiều, bằng không sẽ làm nó hư”. Vẻ mặt Ngải Giai Giai hạnh phúc nói.

“Ba muốn cưng chiều cháu trai của ba, ba tin tưởng tuyệt đối sẽ không vì được sủng mà kiêu, nó nhất định sẽ là đứa trẻ ngoan. Ba còn chờ các con sinh cho ba một cháu gái nữa!”. Tề Hùng đột nhiên trở nên vô cùng yêu thích trẻ con. Ông đã cùng cháu của mình mất đi thời gian năm năm, không thể để mất đi lần nữa.

Lời nói của Tề Hùng làm cho Ngải Giai Giai đỏ mặt mà cúi đầu xuống. Sinh con gái hình như không tồi, nhưng mà không phải một mình cô muốn sinh thì có thể sinh ra

được!

“Có gì mà xấu hổ, hai vợ chồng sinh đứa bé đó là chuyện bình thường”. Tề Hiên cố ý nói ra lớn tiếng.

“Thiếu chủ” —— Ngải Giai Giai không được tự nhiên liên tục cúi đầu. Bọn họ còn chưa phải là vợ chồng chính thức, nói những cái này không then mới là lạ.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, Ngải Tiểu Hiên con là loại người này sao, con chính là một đứa trẻ ngoan, tuyệt đối sẽ không bị làm hư”. Bộ dáng Ngải Tiểu Hiên ra vẻ người lớn, chuyển hướng chủ đề để cho Ngải Giai Giai có một cơ hội thoát ra.

Tề Hùng nghe xong những lời này của Ngải Tiểu Hiên, thì khuôn mặt đột nhiên sa sầm, nhưng tất cả mọi người đều không có phát hiện, vẫn nhìn Ngải Tiểu Hiên cười.

“Giai Giai, có phải là nên đổi họ cho Tiểu Hiên hay không? Dù sao nó cũng là cháu nội của nhà họ Tề, nên mang họ Tề”.

“Con cũng đồng ý với đề nghị của ba. Giai Giai, em cảm thấy thế nào? Có nên để cho Tiểu Hiên mang họ Tề không? Chẳng lẽ em muốn cho nó mang họ mẹ sao?”- Tề Hiên nói rất nghiêm túc.

“Cái này có vấn đề gì đâu, Tiểu Hiên vốn là con trai của thiếu chủ, phải cùng họ với thiếu chủ thôi”. Ngải Giai Giai không quan tâm đến vấn đề này, bởi vì chủ đề được chuyển hướng, nên cô mới dám ngẩng đầu nói chuyện. Tiểu Hiên vốn là nên mang họ Tề, chỉ là năm đó có quá nhiều nguyên nhân, nên đành phải để cho con mang họ Ngải của cô mà thôi. Bây giờ vấn đề đều đã được giải quyết, Tiểu Hiên là nên họ Tề.

“Ý của mọi người là sau này con gọi là Tề Tiểu Hiên”. Ngải Tiểu Hiên nghe những người lớn này nói chuyện, trong lòng cũng có chút để ý.

“Ừ, Tiểu Hiên thật thông minh, từ nay về sau con được gọi là Tề Tiểu Hiên, không gọi Ngải Tiểu Hiên. Từ nay về sau con và ông nội cùng mang một họ”. Trên mặt Tề Hùng lộ ra vui vẻ.

“Mẹ, từ nay về sau con được gọi là Tề Tiểu Hiên. Ngày mai đến trường, con sẽ liền nói cho từng bạn học biết, bọn họ phải gọi con là Tề Tiểu Hiên, không gọi Ngải Tiểu Hiên”. Tề Tiểu Hiên vô cùng hưng phấn, còn cố ý nhấn mạnh với Ngải Giai Giai.

“Được, từ nay về sau con được gọi là Tề Tiểu Hiên”. Ngải Giai Giai với tình thương của người mẹ, mà cười phụ họa Tề Tiểu Hiên.

“Xem ra các người đã đoàn tụ một nhà, tôi thật sự rất vui vẻ. Giai Giai có chuyện này mình không biết có nên nói hay không, mình sợ nói ra cậu sẽ tức giận. Nhưng mà không nói mình lại e rằng sẽ không còn cơ hội để nói”. Trần Tiểu Ngoạn đột nhiên có chút lo lắng. Nhìn thấy cả nhà bọn họ có vẻ hạnh phúc, làm cho cô đột nhiên nghĩ tới, mình còn có một người ba, chỉ là không biết đang ở góc nào trên thế giới mà thôi.

“Tiểu Ngoạn, chúng ta đều làm chị em nhiều năm như vậy, có chuyện gì mà vẫn không thể nói chứ, nói đi mình nhất định sẽ không tức giận”. Ngải Giai Giai rất bình tĩnh, trong lòng cũng đã chuẩn bị điều xấu nhất, nhưng cô tin tưởng Trần Tiểu Ngoạn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cô.

“Kỳ thật từ mười năm trước chúng mình đã gặp mặt rồi, lúc đầu mình chính là cận vệ của cậu, Tề Hiên cam đoan mỗi tháng gửi cho mình mười vạn để thuê mình bảo vệ cậu. Về sau anh ta đi du học ở nước ngoài, mình cứ như vậy làm bạn học với cậu bốn năm. Mỗi tháng đều cầm mười vạn tiền thù lao, mà chuyện gì cũng không làm. Nhưng tình bạn giữa mình với cậu là chân thật, mình thật sự xem cậu như chị em. Sau đó cậu cùng Diệp Tâm Phương giao dịch, buộc phải rời khỏi Tề Hiên, sau việc đó mình thật sự rất lo lắng, sợ cậu xảy ra chuyện, cho nên vẫn đi theo cậu ở cùng nhau sáu năm”. Trần Tiểu Ngoạn chủ động nói ra chuyện của mình.

Ngải Giai Giai đối với lời nói của Trần Tiểu Ngoạn mà hơi có chút giật mình, kinh ngạc nhìn Tề Hiên.

Tề Hiên bất đắc dĩ mà liếc nhìn Ngải Giai Giai, sau đó gật đầu tỏ vẻ Trần Tiểu Ngoạn nói toàn bộ đều là sự thật.

Thì ra Trần Tiểu Ngoạn và Tề Hiên vẫn luôn có bí mật, chỉ là cô không biết mà thôi, tuy Trần Tiểu Ngoạn theo cô mười năm, nhưng mười năm nay cô ấy là thật tình chân thật với cô, em cô như em gái mà chăm sóc, cũng bởi vì điểm ấy mà cô không thể phủ định toàn bộ những chuyện của Trần Tiểu Ngoạn làm.

“Giai Giai vốn là mình muốn nói với cậu, nhưng mình lo lắng cậu sẽ vì chuyện lừa gạt này mà tức giận, cho nên mới kéo dài tới bây giờ, hi vọng cậu đừng giận mình, không phải bởi vì tiền mới đối với cậu tốt. Mình thật tâm chân thành xem cậu như chị em”. Trần

Tiểu Ngoạn nhấn mạnh lần nữa, hơn nữa có chút sốt ruột, bởi vì Ngải Giai Giai nghe xong những lời cô nói, vẫn luôn là vẻ mặt không biểu tình.

“Tiểu Ngoạn, cậu đừng sốt ruột, mình không có giận, cậu vì mình mà trả giá nhiều như vậy, sao mình lại giận chứ. Mấy năm nay cậu đối với mình tốt thế nào, mình làm sao có thể không biết chứ, chuyện đó không thể đo được bằng tiền”. Ngải Giai Giai mỉm cười, cũng không có cảm giác tức giận.

“Vậy mình yên tâm rồi”. Trần Tiểu Ngoạn thở dài một hơi.

“Tiểu Ngoạn, cậu vừa mới nói cái gì mà sợ sau này sẽ không có cơ hội nói, những lời này là có ý gì?”. Ngải Giai Giai đột nhiên nghĩ tới lời nói vừa rồi của Trần Tiểu Ngoạn mà cảm thấy là lạ.

Khuôn mặt Trần Tiểu Ngoạn đột nhiên trầm xuống, bộ dạng có vẻ buồn bã giống như trong lòng đang cất giấu chuyện gì.

Chương 152: Không hoa không nhẫn em cũng không quan tâm

Ngải Giai Giai cảm thấy Trần Tiểu Ngoạn là lạ, hình như có tâm sự. Đột nhiên cảm thấy chính mình gần đây hình như rất ít để ý tới Trần Tiểu Ngoạn.

“Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy”. Tề Tiểu Hiên đi đến bên cạnh Trần Tiểu Ngoạn rồi nắm tay của cô.

“Mình muốn đi tìm ba của mình. Tuy ông ấy rất đáng hận, rất không có trách nhiệm. Nhưng mà dù sao ông ấy vẫn là ba của mình, mấy năm nay mình đã tích lũy rất nhiều tiền, cũng đủ để mình đi tìm ba. Vừa rồi nhìn thấy người một nhà của cậu hạnh phúc như thế, mình đột nhiên cũng rất muốn có một gia đình hạnh phúc như vậy. Cho nên mình tính đi tìm ba về, để chăm sóc ông ấy thật tốt”. Trần Tiểu Ngoạn nói chuyện cảm giác rất nghiêm túc, cũng không giống như đang nói đùa. Trên đời này không có cha mẹ làm sai, Tề Hiên hận cha của mình như thế, anh ta cũng có thể tha thứ, vì sao cô lại không thể.

“Nói cách khác là cậu muốn đi?”. Ngải Giai Giai vô cùng kinh ngạc mà cầm tay Trần Tiểu Ngoạn, không muốn để cho cô ấy đi.

“Thay vì chính cô đi tìm, không bằng để cho người của Tề Anh hội giúp cô. Hiệu suất tìm tuyệt đối tốt hơn so với tự cô đi tìm”. Tề Hùng khoe khoang nói.

“Cái này không tốt lắm đâu, dù sao đây là chuyện của cá nhân tôi, làm phiền các vị, tôi cảm thấy rất xấu hổ”. Trần Tiểu Ngoạn hơi xấu hổ, uyển chuyển cự tuyệt. Cô và nhà họ Tề thực sự cũng không có nhiều giao tình. Tề Hiên mời một cận vệ tới mà thôi, hơn nữa còn cầm tiền của bọn họ mà làm việc, sao không biết xấu hổ mà đi làm phiền bọn họ chứ.

“Cô là mẹ nuôi của Tiểu Hiên, chuyện của cô chính là chuyện của chúng tôi, có cái gì mà xin lỗi chứ. Để tôi gọi bà Lâm dọn dẹp một phòng ở nhà họ Tề cho cô. Từ nay về sau, cô hãy ở đây, nhiều người thì cũng náo nhiệt hơn, huống chi tôi thật sự thích thân thủ của nhóc con như cô, người lại thẳng thắn, tôi rất thích”. Tề Hùng cực lực giữ Trần Tiểu Ngoạn lại, tuyệt đối không cảm thấy cô ở lại nhà họ Tề có gì không tốt.

“Trần Tiểu Ngoạn, nếu như cô nguyện ý, thì nhà họ Tề tiếp tục muốn cô làm cận vệ, tiền thù lao có thể bàn bạc lại, hơn nữa tôi sẽ cho người của Tề Anh hội cố hết sức tìm kiếm ba của cô. Cô cảm thấy như thế nào?”. Tề Hiên vẫn không có mở miệng, thì cuối cùng đã mở miệng. Trần Tiểu Ngoạn bảo vệ Ngải Giai Giai mười năm, đột nhiên không

còn nữa sẽ làm anh có chút không quen.

“Cái này” —— Trần Tiểu Ngoạn có chút do dự. Đúng vậy, nếu như cô một mình đi tìm ba, khả năng tìm mấy chục năm cũng không được, nhưng mà để cho người của Tề Anh hội hỗ trợ tìm thì có lẽ rất nhanh tìm được.

“Tiểu Ngoạn đừng do dự nữa, cậu hãy ở lại đây đi, mình cũng không muốn mất đi người chị em tốt như cậu, hơn nữa mấy năm nay có cậu ở bên cạnh làm bạn đã thành thói quen, đột nhiên để cho mình vĩnh viễn không được gặp cậu, mình thật sự không cam lòng”. Ngải Giai Giai nắm tay Trần Tiểu Ngoạn giữ cô lại.

“Giai Giai, mình cũng là phụ nữ nha, đời này cũng sẽ lập gia đình. Chẳng lẽ cậu lại không muốn mình lập gia đình sao”. Trần Tiểu Ngoạn trêu chọc.

“Mẹ nuôi, mẹ phải lập gia đình thì cũng phải có người chịu cưới mẹ mới được. Có muốn con trai giúp mẹ xem xét đối tượng, tìm một người đàn ông tốt để gả hay không?”. Tề Tiểu Hiên rất buồn cười nói, ý muốn chọc cho mọi người cười.

“Con đó, thằng quỷ nhỏ cẩn thận đó, sau này mẹ sẽ tìm cho con một cô vợ lợi hại để quản con cho tốt”. Trần Tiểu Ngoạn nắm khuôn mặt của Tề Tiểu Hiên mà đùa với cậu.

“Mẹ cần phải cẩn thận tìm nha, không lợi hại thì con sẽ không cần đâu”. Lời nói của Tề Tiểu Hiên khiến cho mọi người cười ha ha, nhưng vui vẻ nhất chính là Nghiêm Chính Phong đang đứng ở ngoài cửa.

Anh vừa trở về thì chợt nghe thấy Trần Tiểu Ngoạn nói muốn rời đi, đột nhiên cảm thấy lòng hơi đau, thực sự không muốn cô rời đi. Sau khi nghe được cô sẽ ở lại, thì lúc này mới thở dài một hơi, hơn nữa tâm tình cũng rất tốt. Anh đây làm sao vậy, rõ ràng là không đội trời chung với cô gái kia, thấy cô đi, anh hẳn là nên vui mừng mới đúng, tại sao lại buồn bực như thế, chẳng lẽ anh thích người con gái điên này sao? Không có khả năng, anh sao có thể yêu mến loại phụ nữ này chứ, nhất định là ảo giác thôi. Nghiêm Chính Phong cố gắng thuyết phục chính mình, sau đó tính đi ra ngoài một chút để làm rõ ý nghĩ của mình.

“Ăn cơm”. Lúc này trong tay bà Lâm đang bưng rất nhiều thức ăn ngon, đặt ở trên mặt bàn rồi hô to một tiếng.

“Có thức ăn, thật tốt quá”. Tề Tiểu Hiên vọt tới bên cạnh bàn, bộ dạng ra vẻ sắp chảy

nước miếng nhìn thức ăn trên bàn. Đúng là đã mấy ngày rồi cậu không có được ăn thịt, nên không thể trách sao lại chảy nước miếng nha!

“Ăn đi, nhìn con cũng đói bụng lắm rồi đó”. Bà Lâm ôm Tề Tiểu Hiên lên trên ghế, sau đó gấp cho cậu thật nhiều thức ăn.

“Ông nội, ba mẹ, mẹ nuôi ăn cơm đi”. Tề Tiểu Hiên mở miệng ăn, với lại gọi mọi người cùng nhau ăn.

“Được, mọi người cùng nhau ăn cơm đi, Tiểu Ngoạn cũng ăn đi, từ nay về sau con hãy cùng chúng ta ăn cơm nha”. Tề Hùng rất thân thiện với Trần Tiểu Ngoạn.

“Cám ơn bác!”. Trần Tiểu Ngoạn cực kỳ cảm động, giống như chính mình là một phần tử của nhà họ Tề vậy, cảm thấy rất hạnh phúc.

“Hiên, Giai Giai, các con tính lúc nào thì kết hôn”. Tề Hùng ngồi vào ghế, còn chưa ăn gì, đã hỏi vấn đề này trước tiên.

“Ba, con tính trong tháng này sẽ cùng Giai Giai kết hôn, càng nhanh càng tốt miễn cho lại có vấn đề gì xảy ra”. Tề Hiên nóng vội nói rồi nhìn Ngải Giai Giai. Mấy năm trước, anh đã hứa hẹn với Ngải Giai Giai, anh nhất định sẽ lấy cô, mà cô cũng sẽ là vợ của anh. Nếu như không phải là Diệp Tâm Phương phá hư, thì bọn họ đã sớm thành vợ chồng rồi.

“Không cần vội như vậy đâu”. Ngải Giai Giai xấu hổ cúi đầu xuống.

“Đứa nhỏ cũng đã lớn như thế rồi còn không gấp sao. Bà Lâm hãy xem gần nhất có ngày nào tốt không. Nhà họ Tề đã lâu không có náo nhiệt rồi. Không bằng mở một buổi tiệc náo nhiệt một chút”- Tề Hùng hỏi bà Lâm.

“Hội chủ, gần nhất chỉ sợ là không có ngày tốt, phải chờ tới tháng sau mới có ngày tốt”.

“Để ý ngày tốt hay không tốt làm gì, ngay ngày mai con sẽ cùng Giai Giai đi đăng ký, đăng ký xong thì bọn con chính là vợ chồng hợp pháp. Về phần buổi tiệc mọi người thích cái gì thì bày cái đó, con không sao cả”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai tuyên bố quyết định của mình.

“Thiếu chủ” —— Ngải Giai Giai ngượng ngùng mà cúi đầu xuống, có chút thẹn thùng.

“Đừng thẹn thùng như vậy được không, con của chúng ta cũng đã lớn như vậy rồi, còn có cái gì mà xấu hổ nữa chứ. Ngày mai cùng anh đi đăng ký, sau chờ đến ngày tốt, anh sẽ bù lại cho em một hôn lễ lớn và lãng mạn”. Tề Hiên mang theo giọng điệu thâm tình mà cầu khẩn nhìn Ngải Giai Giai.

“Tề Hiên, đây là anh đang cầu hôn với Giai Giai?”- Trần Tiểu Ngoạn khinh khỉnh hỏi.

“Ừ”. Tề Hiên không chút do dự trả lời.

“Không hoa không nhẫn mà anh cũng dám cầu hôn sao, thật không biết xấu hổ”. Trần Tiểu Ngoạn không quên trách mắng Tề Hiên một chút.

“Tôi đây sẽ đi mua ngay, mua hoa mua nhẫn như vậy cũng có thể được chứ, Trần Tiểu Ngoạn tiểu thư”. Tề Hiên bực Trần Tiểu Ngoạn, rồi đứng lên tính đi mua hoa cùng nhẫn, nhưng đã bị Ngải Giai Giai kéo lại.

“Thiếu chủ, em đáp ứng anh, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh, không hoa không nhẫn em cũng không quan tâm”.

“Vẫn là Giai Giai tốt nhất”. Tề Hiên đặc ý nhìn Trần Tiểu Ngoạn, bộ dáng ra vẻ người thắng.

“Ông nội, chúng ta ăn để cho bọn họ từ từ cầu hôn đi”. Tề Tiểu Hiên ăn rất ngon miệng, căn bản không để ý tới chuyện ba mẹ mình.

“Được, chúng ta ăn, ha ha”. Tề Hùng vốn đang nhìn Tề Hiên và Ngải Giai Giai, thì bị Tề Tiểu Hiên nói như thế, nên toàn bộ chú ý bị chuyển qua đây, sau đó cùng với cháu của mình ăn.

Ngải Giai Giai hơi xấu hổ, cảm thấy bọn họ sao lại ở trước bàn cơm mà nói những lời buồn nôn này, vì vậy mà ngậm miệng không nói nữa, chỉ chú ý đến thức ăn của mình. Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác người một nhà ăn cơm, mà loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc, hi vọng hạnh phúc như vậy có thể kéo thật dài thật lâu.

Chương 153: Kết hôn như tia chớp

Ngày hôm sau, Tề Hiên thật sự kéo Ngải Giai Giai đi đăng ký kết hôn, rồi hai người lãnh giấy hôn thú, đã trở thành vợ chồng hợp pháp, bây giờ chỉ kém công bố thiên hạ thôi.

“Thiếu chủ, như vậy chúng ta đã được xem như là vợ chồng. Đây không phải gọi là kết hôn như tia chớp sao?”. Ngải Giai Giai cầm giấy hôn thú có điểm không thể tin.

Cảm giác kết hôn chính là như vậy sao. Sao cô lại không có một chút cảm giác vui mừng nào. Hay là trong lòng cô muốn có áo cưới màu trắng, giống như những người ở trên TV mới được. Và trong tay cầm bó hoa, đi vào lễ đường ở trước mặt cha xứ, rồi hứa hẹn ưng thuận với nhau, nhưng mà những cái này chỉ là hình thức mà thôi, cô không nên quan tâm.

“Đúng vậy, từ hôm nay trở đi Ngải Giai Giai em chính là vợ chính thức của Tề Hiên anh. Tề Hiên anh chính là chồng chính thức của em. Chúng ta cùng nhau xây dựng một gia đình tốt đẹp”. Hay tay Tề Hiên nắm hai vai của Ngải Giai Giai, hạnh phúc nhìn cô.

“Nhưng mà, thiếu chủ sao mà em có cảm giác hình như thiếu cái gì đó”. Khuôn mặt Ngải Giai Giai hơi khổ sở, mà nói ra ý nghĩ ở trong lòng. Kỳ thật cô không muốn nói, nhưng mà trong lòng lại có loại khát vọng khó hiểu càng ngày càng mãnh liệt, làm cho cô nhịn không được mà nói ra.

“Giai Giai, anh biết, anh nợ em một cái hôn lễ, nhưng em yên tâm, nhất định anh sẽ đền bù cho em một hôn lễ đúng thời điểm. Hôm nay chúng ta chỉ là đăng ký mà thôi, chắc chắn anh sẽ cho em được làm cô dâu”. Tề Hiên rất chân thành hứa hẹn với Ngải Giai Giai.

Nghe xong lời hứa của Tề Hiên, trong lòng Ngải Giai Giai liền thoải mái, không còn trống rỗng nữa mà được lấp đầy hạnh phúc.

Thì ra phụ nữ muốn không chỉ là phong phú trên tinh thần, mà cũng cần phải có hình thức. Mỗi người phụ nữ đều khát vọng được yêu. Hi vọng tình yêu của mình được thông báo với thế giới. Mà cô cũng là một phụ nữ, cô cũng muốn để cho người trên thế giới được biết, có một người đàn ông yêu thương cô đến nhường nào.

“Thiếu chủ anh thật tốt”. Ngải Giai Giai ôm eo của Tề Hiên, cong người ở trong ngực

của anh mà cười hạnh phúc.

“Có một câu nói rất đúng ‘sau lưng người đàn ông thành công đều có một cô gái tốt’, bởi vì có em cho nên anh mới cảm thấy mình thành công”. Tề Hiên biểu đạt thâm tình với người yêu của mình, nhưng mà vừa mới nói xong, lại nghe thấy một tiếng vỗ tay. Ngải Giai Giai nghe được tiếng vỗ tay thì buông Tề Hiên ra, im lặng nhìn người đi tới.

Diệp Tâm Phương vỗ tay rồi từ từ đi đến trước mặt Tề Hiên và Ngải Giai Giai, châm chọc nói: “Chúc mừng hai vị đã kết hôn”.

“Giai Giai, chúng ta đi”. Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai hướng về phía bên kia rời đi.

“Tề Hiên, ở trong mắt của anh tôi thật sự không đáng giá như vậy sao? Ngay cả nhìn anh cũng không thèm liếc mắt nhìn”. Diệp Tâm Phương kích động hỏi. Cô làm nhiều như vậy, là vì cái gì, chỉ là muốn cho Tề Hiên để mắt đến cô một lần mà thôi, vì sao lại khó như vậy.

“Cô ở trong mắt tôi không phải là không đáng giá, mà là không hề có giá trị. Mặc kệ ở mặt nào cô cũng không có một chút giá trị. Ngay cả một chút tình cảm cũng không có. Vì sao tôi phải nhìn cô”. Tề Hiên dừng bước lại, quay người lại châm chọc Diệp Tâm Phương.

“Anh” —— Diệp Tâm Phương bị lời nói của Tề Hiên mà tức giận đến sắp tắt thở, nhưng cô lập tức điều hòa tâm tình bản thân thật tốt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại rồi nói: “Tôi làm nhiều như vậy còn không phải là vì muốn có được anh sao. Một phụ nữ muốn hạnh phúc, nhất định phải cố gắng giành được chiến thắng mà không từ thủ đoạn, có như vậy người đó mới tìm được hạnh phúc. Nhưng trận chiến này của tôi và Ngải Giai Giai đánh tới bây giờ. Lúc này tôi tạm thời là người thất bại, nhưng mà tôi tin tưởng trên thế giới này không có người thắng vĩnh viễn, hôm nay có lẽ cô là người thắng cuộc nhưng mà ngày mai sẽ không nhất định”.

Trên đời này mọi chuyện đều luôn luôn thay đổi, ai cũng sẽ không biết trước ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, có lẽ ngày mai Ngải Giai Giai và Tề Hiên đột nhiên phản bội nhau trở thành kẻ thù cũng không chừng.

“Đúng vậy, trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều thay đổi, nhưng mà có một thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cô biết là cái gì không?”. Tề Hiên nhíu mày hỏi Diệp Tâm Phương.

“Cái gì?”. Diệp Tâm Phương kinh ngạc hỏi lại

“Chân tình, chân tình không chỉ là không thay đổi, hơn nữa tiền tài cũng không mua được, giống như cô vậy, mặc kệ cố gắng thế nào cũng sẽ không được tôi yêu. Nếu như sáu năm trước tôi thật sự khuất phục dưới uy hiếp của cô mà cưới cô, thì tôi đây đối với cô cũng không có bất cứ cảm tình nào, càng không có chân tình, cô có cũng chỉ là thể xác mà thôi”.

“Thiếu chủ mặc kệ phát sinh chuyện gì, tim của em đối với anh vĩnh viễn không thay đổi. Dù cho chúng ta không thể ở cùng nhau, nhưng mà lòng của em vẫn luôn như vậy”. Ngải Giai Giai cười hạnh phúc, lúc này rất nhiều chuyện đã rõ ràng rồi, không còn hi vọng quá nhiều về hình thức gì đó. Có lúc hai người yêu nhau, có thể ở gần nhau, so với cái khác cũng không quan trọng, có lẽ bọn họ không có hôn lễ lãng mạn mà long trọng, thậm chí là không được người khác chúc phúc, nhưng mà bọn họ là yêu thương lẫn nhau, như vậy là đủ rồi.

“Được, tôi muốn nhìn chân tình của hai người có giá trị bao nhiêu tiền. Sáu năm trước, Ngải Giai Giai dùng năm ngàn vạn bán đi tình yêu giữa hai người. Sáu năm sau, tôi muốn xem cô ta sẽ bán bao nhiêu tiền. Tề Hiên, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, trên thế giới này không có vĩnh hằng bất biến đâu, chân tình gì đó cũng sẽ thay đổi”. Diệp Tâm Phương giống như hạ chiến thư với Tề Hiên. Cô không tin trên thế giới này thật sự có tình yêu vĩnh hằng bất biến, rất nhiều cái gọi là tình yêu đều bởi vì người khác mà thay đổi. Cô muốn chứng minh cho Tề Hiên thấy, cái anh ta gọi là tình yêu, thật sự là một loại rất buồn cười.

“Diệp tiểu thư, bây giờ mặc kệ cô ra bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không giao dịch với cô nữa”. Thái độ của Ngải Giai Giai nói rất nghiêm túc, cũng rất khẳng định.

“Diệp Tâm Phương, hình như cô đã lầm, sáu năm trước thứ Giai Giai bán không phải là tình yêu giữa chúng tôi, mà là đang chứng minh cô ấy rất yêu tôi. Yêu đến nỗi cái gì cũng nguyện ý làm, nguyện ý trả giá. Nếu như cô ấy không thương tôi, thì sẽ không làm nhiều như vậy. Cũng bởi vì có cô ấy mới có tôi ngày hôm nay. Nếu như không có cô ấy, tôi cũng sẽ không có được năm ngàn vạn, để làm cho Tề thị được cải tử hồi sinh, càng không cần phải cưới cô, người phụ nữ đáng ghét này”. Tề Hiên tiếp tục châm chọc Diệp Tâm Phương.

Nhưng mà Ngải Giai Giai lại không vì những lời nói của Tề Hiên mà cảm thấy vui vẻ,

cô cảm thấy đối với Diệp Tâm Phương như vậy là không được tốt. Dù sao mọi người đều có lòng tự trọng, hôm nay bọn họ đối xử với Diệp Tâm Phương như thế. Sau này cô ấy cũng sẽ trả thù bọn họ như vậy.

“Diệp tiểu thư thực xin lỗi, xin cô tha thứ cho, và cũng xin cô thành toàn cho tôi và thiếu chủ được không?”.

Diệp Tâm Phương bởi vì lời nói của Ngải Giai Giai mà giật mình chấn động, rất kinh ngạc với lời nói của cô ấy. Lời nói như vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy rất tốt, hình như không thể tức giận.

“Giai Giai, em làm gì thế, nói với cô ta những lời khách khí như vậy làm gì, đừng để ý tới cô ta, chúng ta đi”. Tề Hiên kéo Ngải Giai Giai đi lên phía trước, không để cho cô ấy nói chuyện với Diệp Tâm Phương như vậy. Diệp Tâm Phương làm hại bọn họ còn chưa đủ thảm sao. Dựa vào cái gì mà phải ăn nói khép nép.

Diệp Tâm Phương đã có vẻ hết giận, nhưng mà lời nói của Tề Hiên như thế, thì toàn bộ đã trở lại liều chết với bóng lưng của hai người bọn họ.

Chương 154: Tình địch hạ chiến thư

Tề Hiên kéo chặt tay Ngải Giai Giai đi rất nhanh, làm cho Ngải Giai Giai cũng phải cố hết sức.

“Thiếu chủ, anh làm sao vậy?”. Thiếu chủ đang tức giận, cô vừa làm chộc thiếu chủ tức giận sao. Trong lòng Ngải Giai Giai tự trách mình, cảm thấy mình luôn luôn chộc cho Tề Hiên mất hứng.

Tề Hiên không trả lời, chỉ là cố sức kéo Ngải Giai Giai đi, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn thì biết anh đang tức giận. Giai Giai rõ ràng lại cùng người đàn bà kia thỏa hiệp, lại còn cầu xin cô ta nữa. Chuyện này làm cho anh rất mất hứng, bởi vì ý nghĩa này chính là Ngải Giai Giai muốn cầu cạnh Diệp Tâm Phương. Như vậy Diệp Tâm Phương sẽ có lý do đả kích bọn họ, thậm chí sẽ phát sinh giống như chuyện của sáu năm trước. Anh sẽ không để cho chuyện như vậy tái diễn nữa, tuyệt đối sẽ không.

“Thiếu chủ, chậm một chút đi”. Tề Hiên liều mạng mà đi về phía trước, chỉ lo tốc độ bước chân của mình, căn bản không có chú ý Ngải Giai Giai, đã bị anh buông lỏng đi vài phần, làm cô ngã trên mặt đất.

Tề Hiên không có chú ý, nhưng mà Tăng Hải Lâm vừa vặn dừng xe ở ven đường lại phát hiện, thấy một màn như vậy nên cực kỳ tức giận.

Tên đàn ông đáng ghét này lại đang bắt nạt Ngải Giai Giai, thật sự là làm mất hết mặt mũi của đàn ông.

Tăng Hải Lâm xuống xe vọt tới bên cạnh Tề Hiên cùng Ngải Giai Giai, không nói hai lời liền đưa tay kéo bọn họ ra, sau đó đem Ngải Giai Giai che chở ở trong ngực của mình.

Tề Hiên bị tình huống này đột nhiên hơi kinh hãi không thể tin, không đầu không đuôi lại bị người kéo ra rất không vui. Tên Tăng Hải Lâm này thật đúng là quá to gan, rõ ràng là đã đoạt vợ của anh.

Ngải Giai Giai còn không biết là tình huống gì, thì đã bị Tăng Hải Lâm ôm chặt, trừng to mắt nhìn trước mắt một lúc, nhưng mà sắc mặt của Tề Hiên hình như càng lúc càng khó coi, làm cho cô có chút sợ hãi, sợ hãi nên lập tức giẫy khỏi cái ôm của Tăng Hải Lâm. Nhưng mà Tăng Hải Lâm ôm quá chặt làm cô không thoát ra được!

Tăng Hải Lâm này rốt cuộc lại phát bệnh gì đây, từ đâu xông lại liền ôm cô không tha. Bây giờ cô chính là phụ nữ đã có chồng nha!

“Tăng Hải Lâm, buông cô ấy ra”- Tề Hiên ra lệnh.

“Tôi biết anh là Tổng Giám đốc của Tề thị có quyền có thế, nhưng mà anh cũng không được bắt nạt Giai Giai. Giai Giai là người mà tôi biết rõ, cô ấy rất yêu anh nhưng mà anh không thể bởi vì cô ấy yêu anh, nên anh không biết quý trọng và bảo vệ cô ấy”. Tăng Hải Lâm chỉ trích Tề Hiên.

“Tôi sao lại không biết quý trọng và bảo vệ cô ấy”. Tề Hiên lạnh lùng cười, muốn cướp Ngải Giai Giai về, nhưng mà đã bị Tăng Hải Lâm che, làm cho anh không thể đoạt lại cứng rắn được, lo lắng sẽ làm Ngải Giai Giai bị thương.

“Trước kia anh đã làm cho Giai Giai thương tâm gần chết, để cho cô ấy dầm mưa, bây giờ anh lại không để ý tới cảm thụ của Giai Giai, mà kéo cô ấy đi, anh có biết vừa rồi thiếu chút nữa là Giai Giai ngã xuống đất hay không. Anh đây gọi là quý trọng và bảo vệ cô ấy sao. Trước kia tôi còn nghĩ có nên buông tha, thành toàn cho các người hay không, nhưng mà bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không buông tha, bởi vì anh không phải một người đàn ông đáng để Giai Giai phó thác”. Tăng Hải Lâm khiến trách Tề Hiên một phen, sau đó muốn kéo Ngải Giai Giai đi, nhưng mà Ngải Giai Giai cũng không nguyện ý.

“Xin anh thả tôi ra được không?”.

“Giai Giai, anh ta đối với em như thế, em còn không biết. Toàn bộ chuyện vừa rồi anh đều nhìn thấy, em mảnh mai như thế chẳng lẽ anh ta không biết sao, lôi kéo em như vậy, sẽ làm em bị thương, em đừng có lại si mê người đàn ông này. Anh ta không đáng để em yêu”. Tăng Hải Lâm nắm chặt bả vai Ngải Giai Giai mà oán trách. Kể từ khi biết thân phận của Tề Hiên, anh đã từng rất nhiều lần nghĩ tới phải buông tha Giai Giai, dù sao Giai Giai đi theo Tề Hiên sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Nhưng mà sự tình không như anh tưởng tượng. Tề Hiên này không hiểu được quý trọng cô ấy. Vậy hãy để cho anh được quý trọng và bảo vệ cô ấy đi. Anh tin tưởng chân thành nhất định có thể đả động được tim của Ngải Giai Giai.

“Anh hiểu lầm rồi, chuyện không phải như thế”. Ngải Giai Giai cực lực biện hộ cho Tề Hiên. Cô biết rõ thiếu chủ đang tức giận, tức giận cô ăn nói dịu dàng với Diệp Tâm Phương, nếu như cô không có làm như thế thì thiếu chủ tuyệt đối sẽ không tức giận, cho nên nói người sai chính là cô.

“Mặc kệ chuyện như thế nào. Nhưng mà một người đàn ông chân chính sẽ không làm như thế với một phụ nữ, nếu vừa rồi Giai Giai té ngã thì sao đây, chẳng lẽ anh cảm thấy xin lỗi một cái là được rồi sao”. Tăng Hải Lâm liếc Tề Hiên, tiếp tục chỉ trích là anh không phải.

Tề Hiên nghe Tăng Hải Lâm nói như thế, mới ý thức được chính mình vừa rồi lại phát sinh sai lầm giống vậy. Anh không nên đem tâm tình của mình trút lên người Ngải Giai Giai. Kinh nghiệm lần trước đã là một bài học, nhưng mà lúc này anh lại tái phạm nữa, thật sự là không thể tha thứ.

“Giai Giai thực xin lỗi, xin em tha thứ cho anh, lần sau sẽ không bao giờ như vậy nữa”. Tề Hiên đầy áy náy mà xin lỗi với Ngải Giai Giai.

“Không phải như thế đâu thiếu chủ, kỳ thật em không sao, em đây không nên chọc làm cho thiếu chủ tức giận, em thực xin lỗi”. Ngải Giai Giai dùng sức bỏ Tăng Hải Lâm ra, chạy đến trước mặt Tề Hiên cũng nói xin lỗi với anh. Mặc kệ thế nào cô chọc cho thiếu chủ tức giận, thì chính là không đúng.

“Giai Giai em đừng ngốc, nếu như anh ta thật sự yêu em, thì vừa rồi cũng không đối xử với em như thế, sau đó lại xin lỗi thì được gì. Đừng bị lời nói ngọt ngào của anh ta lừa dối”. Tăng Hải Lâm sốt ruột mà khuyên Ngải Giai Giai. Cô gái ngốc này, sao lại u mê như vậy.

“Giai Giai, em sao lại ngốc như vậy, rõ ràng là lỗi của anh, em còn nói chính là lỗi của mình, em thật sự làm cho anh thấy rất hổ thẹn”. Tề Hiên duỗi tay ra ôm lấy Ngải Giai Giai, khuôn mặt rất lấy làm tiếc mà nhìn cô.

“Thiếu chủ vĩnh viễn cũng sẽ không sai, chỉ có em sai, ha ha”. Ngải Giai Giai ngây ngốc cười. Yêu một người là phải bao dung hết tất cả của anh, mà cô yêu thiếu chủ, cho nên nguyện ý bao dung hết mọi chuyện của anh.

Tăng Hải Lâm nhìn thấy một màn ấm áp của bọn họ mà lại ghen tị, mà lại là tức giận ân ái của bọn họ, tức giận Ngải Giai Giai ngu ngốc. Tề Hiên đối với cô ấy như thế, mà cô còn một lòng yêu anh ta, một câu oán hận cũng không có. Cô gái này quá ngu ngốc, ngốc đến nỗi làm cho người ta đau lòng.

“Giai Giai từ hôm nay trở đi anh sẽ triển khai truy đuổi em, Tề Hiên anh hãy đợi để tiếp chiêu đi”. Tăng Hải Lâm hạ chiến thư với Tề Hiên.

“Tăng Hải Lâm, đã quên nói cho anh biết, Giai Giai và tôi đã kết hôn rồi, bây giờ chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, nếu phá hư hạnh phúc của gia đình người ta, thì chính là phạm pháp. Cần thận tôi tố cáo anh lên toà án”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai, bộ dạng ra vẻ tham muốn giữ lấy, nhìn Tăng Hải Lâm, để chứng minh với anh ta rằng Ngải Giai Giai là của anh.

“Kết hôn thì có thể ly hôn, bây giờ tỉ lệ ly hôn rất cao. Thời đại kết hôn rồi ly hôn là chuyện rất bình thường. Chỉ cần đối phương không có ai là được rồi. Giai Giai, anh đi trước, nếu như Tề Hiên bắt nạt em, thì nhớ rõ hãy tới tìm anh, ngực của anh lúc nào cũng hoan nghênh em”. Tăng Hải Lâm nói rất mập mờ, sau đó đi về xe của mình, phát ra một cái hôn gió với Ngải Giai Giai.

Cái hôn gió của Tăng Hải Lâm, làm cho toàn thân Ngải Giai Giai không được thoải mái, không chỉ có nổi da gà, mà ngay cả trong lòng cũng nhảy dựng lên. Tăng Hải Lâm này và Diệp Tâm Phương giống nhau, khó chơi cực kỳ, thật không biết sau này anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

Chương 155: Về nhà

Tề Hiên thấy Tăng Hải Lâm phát một hôn gió với Ngải Giai Giai, thì trong lòng ghen tuông tăng cao, hận không thể xông lên hung hăng dạy dỗ Tăng Hải Lâm một chút. Nhưng mà anh vẫn không làm gì cả, cho dù làm gì thì lý do anh ra tay trước, sẽ khiến cho Tăng Hải Lâm có cơ hội phản bác, cho nên anh sẽ không ngốc đến mức ở trước công chúng mà ra tay đánh người.

“Tề Hiên, cạnh tranh của chúng ta bắt đầu. Tôi sẽ cướp Giai Giai từ bên cạnh của anh, anh chờ tiếp chiêu đi”. Tăng Hải Lâm nhấn mạnh lần nữa với cái quyết định của mình, sau đó lái xe rời đi.

“Khốn kiếp, ngay cả phụ nữ của tôi, cũng dám có chủ ý, đừng mơ tưởng”. Tề Hiên tức giận nhìn hướng Tăng Hải Lâm rời đi mở miệng mắng to. Tề Hiên không có hình tượng mà mắng to ở trên đường cái, dẫn đến rất nhiều ánh mắt quái dị của quần chúng, nhưng mà anh cũng không thèm để ý.

“Thiếu chủ đừng nóng giận, tức giận đối với thân thể không tốt”. Ngải Giai giai an ủi. Tăng Hải Lâm nói vậy là cô biết có ý gì rồi, xem ra sau này cô không thể có ngày yên lành rồi.

“Giai Giai, em đừng để ý đến hắn, cũng không được rời khỏi anh. Anh biết mới vừa rồi là mình không đúng, anh không nên đem tâm tình của mình trút lên trên người của em, tha thứ cho anh được không?”. Tề Hiên rất căm giận, tại sao mình luôn không thể khống chế tâm tình cực kỳ buồn bực của mình.

“Thiếu chủ, xin anh hãy tin em, mặc kệ dưới tình huống nào, em cũng sẽ không rời anh”. Tăng Hải Lâm muốn làm gì thì để cho anh ta làm đi, cô không thèm để ý là được rồi.

“Anh tin, vì không để cho Tăng Hải Lâm đó quấy rầy chúng ta, anh quyết định ngày mai sẽ trở về nhà lúc đầu của chúng ta”.

“Thiếu chủ nói là chỗ em ở lúc nhỏ sao, chính là cái biệt thự xinh xắn kia”. Ngải Giai Giai rất vui. Chỗ đó cô đã ở bốn năm, rất thích nơi đó.

“Đúng vậy, em nguyện ý trở về cùng anh không?”. Lần này Tề Hiên trưng cầu ý kiến của Ngải Giai Giai, không muốn cố chấp không để ý đến ý nguyện của cô nữa.

“Dĩ nhiên là nguyện ý, có điều bọn em mới vừa mở tiệm bán hoa, cứ như vậy mà đóng cửa có chút không muốn. Tới nơi này mở một tiệm bán hoa, vốn cho rằng sẽ kinh doanh rất tốt, không ngờ cái tiệm bán hoa này, ngày khai trương đầu tiên liền đóng cửa thì hơi buồn cười”.

“Em rất muốn mở cửa hàng bán hoa sao?”. Tề Hiên nghiêm túc hỏi. Không phải mỗi người đều thích đợi ở trong nhà, chuyện gì cũng không làm, có người thì muốn có một công việc ổn định để làm, để cho mình cảm thấy mình còn có giá trị, nên anh tôn trọng lựa chọn của Ngải Giai Giai.

“Vâng, em rất muốn có một tiệm hoa của riêng mình, mỗi ngày sắp xếp những thứ hoa tươi xinh đẹp kia, gói chúng nó lại để cho người ta mua, trong lòng em cũng sẽ vui vẻ theo”.

“Sau khi trở về anh sẽ mở một tiệm bán hoa, để cho em làm bà chủ thì thế nào”. Bắt đầu từ bây giờ anh phải học tôn trọng ý nguyện của người phụ nữ mình yêu một chút, nếu không, cho dù cô có thương anh nữa, cũng sẽ bởi vì bá đạo của anh mà chán ghét.

“Có thật không? Em thật sự có thể có được tiệm hoa của riêng mình sao?”. Về mặt Ngải Giai Giai không thể tin, vui vẻ đến nỗi cũng không biết biểu đạt vui sướng trong mình như thế nào.

“Thật, sau này em chính là một bà chủ của một tiệm hoa nha”. Tề Hiên đùa với Ngải Giai Giai.

“Thiếu chủ, anh cũng đừng có chế nhạo em nữa. Lúc nào thì chúng ta mở cửa hàng bán hoa vậy?”. Ngải Giai Giai chỉ muốn tự mình lo tiệm bán hoa cho tốt. Bây giờ có thể nói là không thể chờ đợi.

“Anh hi vọng là ngày hôm nay đi”. Nên rời khỏi đây sớm một chút, như vậy Tăng Hải Lâm cũng không thể tới làm phiền bọn họ, cũng có thể thoát khỏi dây dưa của hắn ta.

“Hôm nay có thể không? Chỉ là không biết bác trai và Tiểu Hiên chuẩn bị sẵn sàng chưa, ngộ nhờ bọn họ không muốn đi hôm nay”. Ngải Giai Giai hơi băn khoăn. Cô thật sự là muốn trở về nhanh một chút, sau đó mở một cửa hàng bán hoa. Nhưng cô cũng biết có nhiều việc không thể gấp, cũng không gấp được.

“Đơn giản thôi, gọi điện thoại hỏi thì sẽ biết ngay, nếu như bọn họ nguyện ý thì bây

giờ chúng ta sẽ đặt vé máy bay”. Tề Hiên lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại hỏi Tề Hùng.

Ngãi Giai Giai đứng ở bên cạnh anh, nghe anh nói điện thoại, rồi nhìn Tề Hiên không ngừng gật đầu, trong lòng cô cực kỳ vui vẻ. Nói cách khác, hôm nay bọn họ có thể trở về. Ngày mai cô mà có thể bắt tay vào chuyện chuẩn bị tiệm bán hoa.

Tề Hiên cúp điện thoại, rồi sau đó kéo tay Ngãi Giai Giai đi về phía trước, chỉ là lần này anh khống chế tốc độ của mình, không để cho Ngãi Giai Giai phải cố hết sức nữa.

“Thiếu chủ. Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu vậy?”.

“Book vé máy bay, sau đó về nhà thu dọn đồ đạc. Kế tiếp chúng ta liền bay về. Em nói có được hay không?”. Tề Hiên cương chiều nhìn Ngãi Giai Giai, hai người là một đôi vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta hâm mộ, những cặp tình nhân đi ngang qua cũng không nhìn được mà nhìn lại mấy lần.

“Được được được, thật tốt quá. Vậy chúng ta đi nhanh một chút đi”. Ngãi Giai Giai vui vẻ kéo Tề Hiên đi về phía trước, hận bây giờ không thể bay trở về được.

Rời khỏi nơi đó sáu năm, nơi mà cô đã từng cho rằng là nhà, cho cô cảm giác rất quen thuộc. Bây giờ cuối cùng cũng đã được về, nhưng chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống của cô, là người quan tâm nhất cũng ở bên cạnh cô.

Trên máy bay ——

“Ông nội, sao chúng ta đi vội vàng vậy, phải đi đâu ạ”. Tiểu Hiên ngồi ở bên cạnh Tề Hùng rất vui vẻ, nhưng mà trong lòng cảm thấy là lạ. Ngày mai cậu còn muốn đến trường học, để nói với các bạn học là cậu đã đổi họ Tề, không ngờ lại vội vội vàng vàng mà rời đi.

“Trở về nhà chính thức của chúng ta!”. Tề Hùng ôm Tiểu Hiên cương chiều cậu.

“Nhà chính thức nhất định rất xinh đẹp phải không ạ, phòng có lớn hay không? Con muốn ngủ phòng thật to”. Tiểu Hiên ôm Tề Hùng vui vẻ hô to.

“Lớn, con muốn bao nhiêu thì có lớn bấy nhiêu”.

“Ông nội con yêu ông”.

“Cháu nội ngoan, ông nội thích nghe nhiều lần câu này của con nha!”.

“Ông nội con yêu ông, ông nội con yêu ông”.

Tề Hiên và Ngải Giai Giai ngồi chung một chỗ tựa sát vào nhau, vui vẻ nhìn một già một trẻ bên cạnh chơi đùa, mà Trần Tiểu Ngoạn lại vẫn trừng Nghiêm Chính Phong, giống như người ở trước mắt có thù không đội trời chung với cô ấy vậy.

Nghiêm Chính Phong bị Trần Tiểu Ngoạn nhìn chăm chăm như thế, cảm thấy cả người rét run, nhưng trong lòng cũng không muốn âm ỉ với cô ấy, lại càng không muốn đấu với cô ấy. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, không nhìn thẳng vào mắt của cô ấy, nhắm mắt làm ngơ.

“Thiếu chủ, em cảm thấy Tiểu Ngoạn và Chính Phong rất xứng đôi”. Ngải Giai Giai thấy Trần Tiểu Ngoạn vẫn nhìn chăm chăm Nghiêm Chính Phong như thế, thì đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi, trong lòng sinh ra ý niệm muốn ghép bọn họ thành đôi.

“Anh cũng cảm thấy như vậy, hơn nữa anh dám khẳng định tương lai bọn họ nhất định sẽ là một đôi”.

“Thiếu chủ, tại sao anh lại khẳng định như thế?”. Trong lòng Ngải Giai Giai cũng không chắc khẳng định, dù sao rất nhiều việc đều là không biết được.

“Không phải oan gia không đụng đầu, chúng ta sẽ từ từ chờ xem bọn họ phát ra tia lửa tình yêu đi”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Nghiêm Chính Phong, tưởng tượng bộ dạng của cậu ấy và Trần Tiểu Ngoạn đi vào lễ đường, cảm thấy rất buồn cười.

Nghiêm Chính Phong đột nhiên cảm thấy có rất nhiều đôi mắt nhìn anh, cả người không được tự nhiên, vì vậy giả vờ giữ chặt tứ thế ngồi thoải mái mà tựa vào nơi đó, nhắm mắt lại cái gì cũng không nhìn. Tốt nhất cái gì cũng không nhìn, bằng không sẽ tức chết.

Chương 156: Sẽ không yêu người khác nữa

Tăng Hải Lâm không biết ngày đó Tề Hiên đã mang Ngải Giai Giai rời đi, kết quả tìm mấy ngày ở thành phố A cũng không tìm được bóng dáng của Ngải Giai Giai, thậm chí đi đến nơi bọn họ thường đi cũng không thấy, buồn bực muốn chết, nhưng anh cũng không có buông tha, mà nỗ lực tìm bọn họ.

Chỉ cần biết thân phận của Tề Hiên, muốn tìm được anh ta cũng không phải là việc khó khăn gì, chỉ cần dùng tâm tất cả đều có thể, huống chi anh ta còn là một nhân vật lớn như thế.

Sau mấy ngày cố gắng, cuối cùng thì tiệm bán hoa của Ngải Giai Giai cũng khai trương, chỉ là mỗi ngày tiệm bán hoa kinh doanh khá ngắn, mỗi ngày chỉ buôn bán có mấy giờ mà thôi. Nguyên nhân là cô muốn chăm sóc chồng và con của mình, mà Trần Tiểu Ngoạn thì một lòng muốn đi tìm ba. Cho nên cũng không có nhiều thời gian để chăm sóc tiệm bán hoa, nhưng Ngải Giai Giai lại không muốn buông tha giấc mộng của mình, nhất định phải làm cho tốt cái tiệm bán hoa này.

Tiệm bán hoa cách nhà rất gần, đi chừng mười phút đồng hồ đã đến. Mỗi ngày Ngải Giai Giai đều sẽ đóng cửa trở về nhà khi Tề Hiên tan việc. Nếu như Tề Hiên trở về mà thấy cô vẫn còn ở tiệm bán hoa, thì nhất định sẽ không vui. Ngải Giai Giai không muốn Tề Hiên vì chuyện nhỏ này mà tức giận, cho nên cũng đành phải đóng cửa thật sớm để về nhà.

Ngải Giai Giai cẩn thận sửa sang hoa lại thật tốt, sau đó cầm hoa để nhẹ lên bàn, rồi chuẩn bị đóng cửa.

“Mẹ” —— Tề tiểu Hiên vọt vào tiệm bán hoa, nhào vào trong ngực Ngải Giai Giai.

“Tiểu Hiên, hôm nay tan học cũng không có đi gây chuyện chứ, chơi cùng với các bạn học có tốt hay không?”. Ngải Giai Giai đang dọn dẹp tiệm bán hoa, chuẩn bị đóng cửa, thì Tề tiểu Hiên vọt vào trong ngực của cô, làm cô không thể không thả công việc trong tay ra mà ôm cậu. Cuộc sống bây giờ cô rất thích, mỗi ngày chăm sóc con và chồng của mình, còn có tiệm hoa, cảm giác vô cùng phong phú, cho dù nhặt nhẽ nhưng cô cảm thấy rất hạnh phúc, hi vọng hạnh phúc như vậy có thể vẫn luôn duy trì.

“Mẹ, các bạn học đối với con rất tốt, con còn kết giao với rất nhiều bạn tốt đó. Mẹ nên trở về ăn cơm đi, ba cũng sắp về tới rồi. Mẹ cũng không muốn thấy ba ghen với tiệm

bán hoa chứ, nếu không tiệm hoa của mẹ sẽ không được mở nữa đó”. Tề Tiểu Hiên rời khỏi lồng ngực của Ngải Giai Giai, giúp cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị đóng cửa.

“Được, xong ngay đây”. Ngải Giai Giai đi tới cửa, muốn dời hoa ngoài cửa vào. Vậy mà mới muốn mang hoa vào, đột nhiên có một bóng đen bao phủ lấy cô, vì vậy từ từ ngẩng đầu lên nhìn xem ai tới, kết quả hoảng sợ tới mức mà lui về phía sau.

Tăng Hải Lâm mặc âu phục trắng thơm, mang mắt kính màu đen đứng ở trước mặt của cô. Bóng người vừa lúc che lên trên người cô, làm cho người ta cảm thấy có chút u ám.

“Anh —— sao anh lại tới đây”. Thiếu chủ vội vàng mang cô rời đi, nguyên nhân chính là không muốn để cho Tăng Hải Lâm trở lại quấy rầy bọn họ, không ngờ người này đã tìm tới cửa mình.

“Giai Giai, cuối cùng cũng để cho anh tìm được em, thật là ông trời không phụ người khổ tâm!”. Tăng Hải Lâm gỡ kính mát xuống, kích động nhìn Ngải Giai Giai, hận không thể xông lên ôm lấy cô ấy. Nhưng mà anh vẫn là nhịn không được, anh dùng rất nhiều phương pháp, tìm nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng để cho anh tìm được Ngải Giai Giai. Tốt hơn là bây giờ Tề Hiên không có ở bên cạnh cô ấy.

“Anh tìm tôi làm cái gì? Sao anh biết tôi ở chỗ này?”. Ngải Giai Giai hốt hoảng nhìn Tăng Hải Lâm, thối lui đến bên cạnh Tề Tiểu Hiên, cùng anh ta kéo ra khoảng cách.

Tề Tiểu Hiên nhìn Tăng Hải Lâm trước mặt, mới nhìn cũng biết này người này, chính là người ngày đó ở kho hàng, thấy chết mà không cứu. Bởi vì ấn tượng đối với ông ta đặc biệt kém, cho nên bây giờ đối với ông ta cũng không còn cảm tình. Cái chú này giống như đang đánh chủ ý với mẹ, quá ghê tởm.

“Bởi vì anh đối với em là thật tâm chân thành, cho nên nguyện ý dụng tâm đi tìm em, chỉ cần dụng tâm đương nhiên sẽ biết em đang ở đâu”. Tăng Hải Lâm nở nụ cười, mặc dù là mỉm cười nhưng mà ở trong mắt Ngải Giai Giai, liền chuyển thành nụ cười âm hiểm.

“Tôi không cần anh tìm”. Ngải Giai Giai tức giận phản bác quay đầu đi không nhìn Tăng Hải Lâm. Cô không thích bị đàn ông khác dây dưa, chỉ cần một mình thiếu chủ, tại sao cái tên Tăng Hải Lâm này không muốn buông tha chứ.

“Giai Giai, anh nói rồi, anh sẽ không bỏ qua, không ngờ Tề Hiên lại không có chí khí

như thế. Ngày đó liền mang em đi, làm hại anh tìm thật lâu mới tìm được nơi này. Nếu như không phải biết anh ta là Tổng Giám đốc của Tề thị, sợ rằng còn không dễ tìm!

“Anh tìm tôi làm gì?”- Ngải Giai Giai cà lăm hỏi.

“Anh cũng hạ chiến thư với Tề Hiên, em nói anh tìm em làm gì, thì là theo đuổi em đó!”. Tăng Hải Lâm lại bước lên trước một bước, Ngải Giai Giai lại lui về sau một bước, trên mặt càng lúc càng khó coi, vô cùng khẩn trương.

“Tôi đã là vợ của thiếu chủ, anh đừng dây dưa với tôi nữa có được hay không? Chẳng lẽ anh thích giành vợ của người khác sao?”- Ngải Giai Giai cầu khẩn.

“Anh chỉ thích một mình em, theo anh được biết hình như Tề Hiên chưa cho em một cái hôn lễ. Nếu như nói các người đã đăng ký, thì tại sao anh ta không muốn cho em một cái hôn lễ. Một người đàn ông không cho một người phụ nữ một hôn lễ, nguyên nhân chỉ có một đó chính là anh ta không coi trọng, không thương người phụ nữ này”.

“Anh nói vậy, không nên lại đây”. Ngải Giai Giai tức giận cảnh cáo, thực sự không thích những lời này của Tăng Hải Lâm.

“Anh không có nói vậy, trong lòng em đã rõ ràng. Giai Giai đừng lừa mình dối người nữa. Tề Hiên anh ta không thương em”. Tăng Hải Lâm từ từ tiến tới gần.

Ngải Giai Giai lùi một bước thì Tăng Hải Lâm liền tiến một bước, càng lúc càng kích động.

“Được rồi, anh đừng lại nữa, có muốn nói gì thì đứng ở nơi đó là được rồi”. Ngải Giai Giai lo lắng Tăng Hải Lâm đến gần hơn nữa. Vì vậy bảo anh ta đừng bước.

Tăng Hải Lâm nghe Ngải Giai Giai nói như thế, thì dừng bước đứng tại chỗ thâm tình nhìn cô.

“Giai Giai, anh nghe em, em bảo anh dừng thì anh dừng liền, anh sẽ dùng tất cả của mình để chứng minh, lòng của anh đối với em là vĩnh hằng bất biến.

“Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, tôi chỉ thích một mình thiếu chủ, sẽ không yêu người đàn ông nào nữa. Anh rút đi cho tôi”. Ngải Giai Giai vốn là không muốn dùng loại thái độ mãnh liệt này đối với Tăng Hải Lâm. Nhưng Tăng Hải Lâm này thật sự là quá dây

dựa, khiến cô không thể làm gì khác!

“Người đàn ông kia đáng để em yêu sao? Nếu như lại có chuyện bất ngờ gì xảy ra, thì anh ta vẫn đối với em như trước kia. Giai Giai, em đừng chỉ nhìn bề ngoài thì thấy được bản chất của người ta”. Tăng Hải Lâm dừng bước lại một lúc, rồi lại bắt đầu đi tới phía trước. Tề Hiên bá đạo như vậy, tại sao Ngải Giai Giai còn yêu, chẳng lẽ bây giờ phụ nữ như cô ấy đều thích đàn ông chú ý đến sao.

“Đừng tới đây”. —— Ngải Giai Giai thấy Tăng Hải Lâm lại tiến tới gần, thì cảnh giác mà hô to.

Tề Tiểu Hiên thật sự là không chịu nổi nữa, đi tới trước mặt của Ngải Giai Giai, ngăn Tăng Hải Lâm lại không để cho anh ta tiến gần thêm nữa, sau đó căm tức nhìn Tăng Hải Lâm.

Cái chú này không có cứu cậu, cái này không phải lỗi của chú ấy, dù sao đối với một người xa lạ mà nói, không ra tay cứu giúp là chuyện thường tình. Cậu cũng không thể trách cái chú này không cứu cậu, nhưng mà cậu thực sự không thích người này.

Chương 157: Răn dạy Tăng Hải Lâm

Tăng Hải Lâm đang còn muốn đi đến trước mặt Ngải Giai Giai, muốn đến gần với cô hơn để nói chuyện, không ngờ một tên nhóc con đột nhiên xông vào cản trở hành động của anh, chặn ngang giữa anh và Ngải Giai Giai, bộ dạng còn có vẻ tức giận, hơn nữa tên nhóc này còn nhìn hơi quen, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi. Tên nhóc này ở đâu đến mà khiến người ta chán ghét như thế. Tăng Hải Lâm chỉ là cảm thấy Tề Tiểu Hiên hơi quen, cũng không đoán được cậu nhóc là con của Ngải Giai Giai cùng Tề Hiên.

“Bạn nhỏ, chuyện của người lớn trẻ con đừng có chen vào, tránh ra đi”. Tăng Hải Lâm lừa Tề Tiểu Hiên, còn trong đầu thì tìm kiếm hình ảnh về tên nhóc con này. Nhưng mặc kệ nó là ai cũng không thể ngăn anh theo đuổi Giai Giai.

“Đối với một người thấy chết mà không cứu, tuy không phải lỗi của chú, nhưng mà tôi vẫn không thể không nói với chú, chú là người rất đáng ghét. Người giống như chú vậy, người khác không thích chú là bình thường”. Bộ dạng Tề Tiểu Hiên ra vẻ người lớn răn dạy Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm nghe mà không hiểu gì cả, không đầu không đuôi thì đã bị một đứa bé mắng, buồn cười thật.

“Cái gì thấy chết mà không cứu chứ, tôi thấy hình như là cháu học thành ngữ không có học giỏi nha, dùng sai thành ngữ mà cũng không biết, vẫn là trở về học tập thật tốt đi, rồi hãy đến giải thích lời nói của cháu bây giờ”. Tăng Hải Lâm châm chọc Tề Tiểu Hiên.

Chỉ là đứa bé này anh cảm thấy hơi quen mà thôi, hơn nữa bây giờ trẻ con có bộ dạng như thế rất nhiều, cũng không khác nhau lắm, luôn giống hệt nhau. Nên anh có loại cảm giác hơi quen, đương nhiên cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

“Tôi thấy hình như chú đã là già lại ngu ngốc nên có chứng dễ quên, nhưng tôi thì chưa quên, chú đối với tôi thấy chết mà không cứu, hừ”. Tề Tiểu Hiên trừng Tăng Hải Lâm, tràn đầy địch ý với anh.

“Nhóc con, nói cũng không thể tùy tiện nói lung tung nhé, hơn nữa trẻ con mà nói với người lớn như vậy, thật sự là không có lễ phép. Như vậy người khác sẽ nói ba mẹ của cậu không có dạy dỗ cậu cho tốt. Bây giờ cháu giống như là đứa trẻ không được giáo dục vậy”. Tăng Hải Lâm không thêm qua tâm cảnh cáo cùng tức giận của Tề Tiểu Hiên, tiếp tục lừa cậu. Một tên nhóc con thôi mà, không nên cùng nó so đo quá.

“Một người ngu ngốc lại vừa dễ quên, chú xấu xa chú là người đầu tiên nói tôi không biết lễ phép. Hơn nữa tôi cũng không cần phải lễ phép với chú, người không có tinh thần trọng nghĩa như vậy, không cần nói lễ phép cùng tôn trọng gì với chú. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Tuy thấy chết mà không cứu không phải là lỗi của chú, nhưng mà chú quả thật là làm cho người ta chán ghét”. Tề Tiểu Hiên hai tay vây lại mang theo một giọng điệu khinh thường nói chuyện với Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm vẫn là không hiểu gì cả, sao anh luôn cảm giác tên nhóc con này có cừu oán với anh chứ, nhưng mà anh khẳng định rằng chính mình không có lỗi với một đứa bé nha.

“Cậu là con nhà ai, sao cậu không hiểu chuyện như vậy. Không có ai thích trẻ con như cậu, trẻ con nên ngoan ngoãn nghe lời biết không?”. Tăng Hải Lâm bắt đầu tức giận. Vốn không muốn so đo với đứa trẻ ranh này, nhưng lời nói của nó thật sự là đã quá phận, hơn nữa bộ dáng thoát nhìn không giống như con nít, rất giống một người lớn vậy, làm cho anh không muốn tức giận cũng khó.

“Tôi đương nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lại không phải là ngoan ngoãn nghe lời chú nói. Đương nhiên là tôi là đứa trẻ ngoan của ba mẹ tôi nha. Tôi sao lại không hiểu chuyện chứ. Tôi rất hiểu chuyện, nhưng cũng bởi vì hiểu chuyện, nên tôi mới biết được có hạng người đàn ông giống như chú vậy tuyệt đối không phải là người để cho phụ nữ có thể phò thác cả đời”. Tề Tiểu Hiên càng nói càng hăng, nhưng vẫn không quên châm chọc Tăng Hải Lâm.

Ngãi Giai Giai nghe Tề Tiểu Hiên nói như vậy, thì trong lòng liền run lên, rất lo lắng cho cậu. Bộ dáng Tăng Hải Lâm ra vẻ ôn hoà thân thiện, nhưng mà sau lưng anh ta lại là lão đại của một đám lưu manh. Người như Tăng Hải Lâm không nên chọc vào nha! Làm sao để bảo vệ Tiểu Hiên bây giờ. Không được cô tuyệt đối sẽ không để cho Tăng Hải Lâm làm hại tới con của mình.

“Vậy ba mẹ cậu là ai, tôi đến muốn biết là kiểu cha mẹ gì, mà dạy dỗ ra loại trẻ con không có giáo dưỡng như thế này”- Tăng Hải Lâm tức giận mắng.

“Ông chú đáng ghét này, nếu như chú biết ba mẹ của tôi là ai, chú sẽ làm như thế nào?”. Tề Tiểu Hiên không hề sợ hãi Tăng Hải Lâm tức giận nhú mày nhìn cậu.

Cái ông chú xấu xa này có vẻ là đang đánh chủ ý lên mẹ, cậu phải giúp ba trông coi

mẹ mới được, nhưng cậu cũng tin tưởng mẹ. Mẹ tuyệt đối sẽ không đi theo loại ông chú xấu xa này.

“Tôi nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ một chút, để cho sau này bọn họ quản giáo cậu cái tên nhóc không hiểu chuyện này cho tốt”- Tăng Hải Lâm cười nhạo nói.

“Chỉ là giáo dục thôi sao, chú đối với mẹ và ba tôi có cảm tưởng gì. Chú muốn mẹ của tôi, có lẽ chú cũng muốn ba của tôi dạy chú một chút sao”- Tề Tiểu Hiên càng khoa trương hơn hỏi

“Nhóc con, đầu cậu có phải có vấn đề hay không hả, tôi muốn mẹ cậu làm gì, tôi muốn ba của cậu dạy tôi cái gì, buồn cười tránh ra”- Tăng Hải Lâm ngang ngạnh ra lệnh.

“Nói cách khác là chú không muốn mẹ tôi, cũng không muốn để cho ba tôi dạy chú cái gì đó”.

“Ừ, tôi không có hứng thú đối với ba mẹ cậu, tránh ra”. Tăng Hải Lâm cho rằng tên nhóc trước mắt không phải là con của Ngải Giai Giai. Nhưng mà vừa mới nói xong đã cảm thấy không đúng. Cái tên nhóc con này bộ dạng hình như rất giống Tề hiên. Chẳng lẽ nó là con trai của Tề Hiên.

“Ông chú xấu xa, là chú nói không có hứng thú với ba mẹ của tôi nha, nên chú hãy đi đi, đừng đến quấy rối lấy mẹ tôi, mẹ cũng không thích chú đâu”. Tề Tiểu Hiên xoay người đi bên cạnh Ngải Giai Giai, nắm tay của cô mà xua đuổi Tăng Hải Lâm.

Vừa rồi cậu cố ý hỏi Tăng Hải Lâm những vấn đề này, thêm vào nhân tố ‘ba’, chỉ là không muốn để cho ông chú này đoán được Ngải Giai Giai chính là mẹ của cậu. Không ngờ cái ông chú này lại ngây ngốc mà lâm vào bẫy rập do cậu thiết lập.

“Cô ấy là mẹ...”. Tăng Hải Lâm cực kỳ kinh ngạc mà trừng to mắt nhìn Ngải Giai Giai, Ngải Giai Giai tại sao lại có một đứa con trai lớn như thế, khó trách anh cảm thấy đứa bé này quen như thế, thì ra bộ dáng của nó và Tề Hiên rất giống nhau.

Ngải Giai Giai nhìn thấy vẻ mặt của Tăng Hải Lâm bất thường, thì lập tức ôm Tề Tiểu Hiên vào trong lòng, lo sợ Tăng Hải Lâm sẽ làm hại tới cậu bé.

“Đúng vậy, bà ấy chính là mẹ của tôi. Chính là chú nói không có hứng thú với mẹ tôi. Chú đã không có hứng thú với mẹ tôi, vậy cũng đừng đến quấy lấy mẹ tôi nữa”.

“Thì ra vừa rồi cậu dẫn tôi đi một vòng lớn như vậy, là đang bầy lời nói của tôi à, nhóc con”. Tăng Hải Lâm rất không vui mà trừng mắt với Tề Tiểu Hiên. Thì ra ngay từ đầu anh đã bị đứa bé này đùa giỡn, thật đáng giận loại cảm giác này rất không vui. Thật sự muốn dạy dỗ tên nhóc con này một chút. Nhưng mà nó là con của Giai Giai, quả thực không được động đến nó.

Ngãi Giai Giai cảm nhận được Tăng Hải Lâm đang tức giận. Vì vậy che cho Tề Tiểu Hiên càng chặt hơn, lo sợ Tăng Hải Lâm sẽ có bất lợi với con mình.

“Chú không chỉ là người đàn độn dễ quên, mà còn là một tên ngu ngốc”. Tề Tiểu Hiên le lưỡi nhát ma với Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm tức giận đến điên, muốn xông qua dạy dỗ Tề Tiểu Hiên cho tốt. Kết quả Ngãi Giai Giai đã vươn mình ra, không cho anh động đến Tề Tiểu Hiên. Tuy cô cũng rất sợ cái tên Tăng Hải Lâm này, nhưng mà vì Tiểu Hiên cô không được sợ.

Tăng Hải Lâm nhìn thấy Ngãi Giai Giai đưa người ra, thì không dám ra tay. Dù sao anh không muốn tạo ấn tượng xấu một lần nữa với Ngãi Giai Giai.

Chương 158: Toàn bộ bị tôi đặt

Ngãi Giai Giai vịn Tề Tiểu Hiên, rồi lui về sau một chút, cảnh giác nhìn Tăng Hải Lâm: “Anh muốn làm gì?”.

“Giai Giai em yên tâm, anh sẽ không đối với em như vậy!”. Tăng Hải Lâm nói những lời này, rồi sau đó nghiêng răng nghiêng lợi với Tề tiểu Hiên. Vì sao cái tên nhóc đáng ghét này, lại là con của Ngãi Giai Giai. Nếu như không phải thì nhất định anh sẽ dạy dỗ nó một chút. Sao anh lại trở nên hẹp hòi với một đứa nhóc gây khó dễ với anh như thế, anh không phải là người như thế mà. Tăng Hải Lâm bởi vì nghĩ mình xấu xa như vậy, mà cảm thấy buồn bực trong lòng, vô cùng mâu thuẫn, anh vẫn muốn tạo ấn tượng tốt với Ngãi Giai Giai, đáng tiếc mỗi lần đều không như mong muốn.

“Tôi cũng không cho phép anh làm hại con tôi”- Ngãi Giai Giai nhấn mạnh. Tăng Hải Lâm nói sẽ không làm hại cô mà thôi. Ai biết anh ta có thể làm hại con của cô hay không. Người này thật sự là làm cho người ta không nhìn thấy được.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con không sợ ông chú đó”. Tề Tiểu Hiên khiêu khích nhìn Tăng Hải Lâm. Nếu quả thật muốn đánh cậu cũng không sợ, nếu như đánh không lại thì chơi xấu, ai bảo cậu vẫn còn là một đứa trẻ.

“Tiểu Hiên, con không biết đâu, anh ta không phải là người dễ chọc, đừng để ý đến anh ta là được rồi”. Ngãi Giai Giai lo lắng mà nhắc nhở, đặc tội với lưu manh khăng định là không tốt, dù sao chuyện gì bọn họ cũng có thể làm.

“Nhóc con, tôi không so đo với cậu, cậu đi qua một bên chơi”. Tăng Hải Lâm không để ý tới Tề Tiểu Hiên, không muốn âm ỉ cùng một đứa bé.

“Chú không so đo với tôi, nhưng tôi còn muốn so đo chú đấy, ông chú xấu xa thấy chết mà không cứu, không được lại đến đây dựa mẹ tôi, mẹ tôi thuộc về ba của tôi, có nghe hay không?”. Tề Tiểu Hiên cảnh cáo Tăng Hải Lâm. Cái ông chú xấu xa này nhìn là biết, đánh chủ ý lên mẹ cậu, cậu nên vì ba mà bảo vệ mẹ thật tốt mới được, miễn cho bị ông chú ấy lừa lấy.

“Tiểu Hiên, vì sao con luôn nói anh ta thấy chết mà không cứu vậy”. Ngãi Giai Giai nghi hoặc nhìn Tề Tiểu Hiên.

“Tôi cũng rất muốn biết rõ nguyên nhân, vì sao luôn nói tôi thấy chết không cứu.

Nếu như là bởi vì cậu không biết cái ý nghĩa của thành ngữ này, bây giờ tôi có thể giải thích cho cậu nghe”. Tăng Hải Lâm đối với sự vu oan của Tề Tiểu Hiên, mà cực kỳ không vui, nếu không vì nó là đứa bé anh đã sớm đánh nhau với nó rồi.

“Tăng Hải Lâm, nếu như anh dám động đến con tôi, tôi tuyệt đối sẽ liều mạng với anh”. Ngải Giai Giai trừng mắt căm thù Tăng Hải Lâm. Tăng Hải Lâm này nhìn là biết không thích Tiểu Hiên. Nếu Tiểu Hiên lại chọc anh ta, cô sợ Tăng Hải Lâm sẽ gây bất lợi với Tiểu Hiên.

“Vậy hãy để cho con của em nói, chớ nghĩ rằng nói mấy lời lung tung là muốn anh gánh trách nhiệm”. Tăng Hải Lâm mặc dù là nói với Ngải Giai Giai nhưng lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Tề Tiểu Hiên.

“Tiểu Hiên, từ giờ trở đi đừng có tìm anh ta nói chuyện nữa nhé”. Ngải Giai Giai nhắc nhở Tề Tiểu Hiên.

“Mẹ, con không có nói lung tung, ông chú ấy thật sự là thấy chết mà không cứu, lần trước con bị bắt cóc nhốt ở trong một kho hàng, sau khi mẹ đập cửa ra thì đi về. Sau con một mình chạy trốn, nhưng không có trốn thành công, đã bị cái tên bại hoại kia bắt trở về, cái ông chú này thấy được đã không cứu con. Đây không phải là thấy chết mà không cứu sao, hừ”. Tề Tiểu Hiên nói xong làm ngáo ộp với Tăng Hải, châm chọc anh ta. Rõ ràng cũng không phải là quân tử, còn muốn giả vờ làm quân tử, buồn cười.

“Tiểu Hiên thực xin lỗi, đều là mẹ không tốt”. Ngải Giai Giai nghe Tề Tiểu Hiên nói lại chuyện bị Tề Triển bắt cóc, thì cảm thấy đau lòng. Rõ ràng cô có thể cứu Tiểu Hiên ra, lại bởi vì sơ sẩy mà bỏ lỡ cơ hội, rõ ràng đã đập cửa ra lại không đi vào. Nếu như cô đi vào, thì có thể cứu được Tề Tiểu Hiên về rồi.

“Thì ra là cậu, cậu chính là đứa nhỏ kia, nhưng mà...”. Tăng Hải Lâm bưng tỉnh hiểu ra, khó trách anh cảm thấy cái tên nhóc này quen quen, không phải bởi vì bộ dạng nó giống Tề Hiên, mà là bọn họ đã gặp mặt.

“Không có nhưng mà gì cả, bây giờ chú còn nói tôi vu oan cho chú không, rõ ràng chính là thấy chết mà không cứu, còn chết cũng không thừa nhận mình là nguy quân tử”. Tề Tiểu Hiên châm chọc Tăng Hải Lâm.

“Tôi không biết, nếu như lúc đó tôi biết rõ cậu là con của Giai Giai, nhất định tôi sẽ cứu”. Tăng Hải Lâm cực lực giải thích.

“Chú là bởi vì mẹ tôi mới cứu tôi. Nếu như là những đứa trẻ khác, vậy chú có phải sẽ không cứu hay không? Nếu là như vậy chú vẫn là người xấu thấy chết mà không cứu”.

“Được rồi, Tiểu Hiên đừng nói nữa”. Ngải Giai Giai ngăn cản Tề Tiểu Hiên, lo con nói quá nhiều sẽ chọc Tăng Hải Lâm nổi giận, dù sao có thể làm thủ lĩnh của một đám lưu manh, thì không phải một nhân vật đơn giản.

“Vâng, con nghe lời mẹ không nói nữa, mẹ chúng ta cần phải trở về, ba sắp trở về rồi đó”. Tiểu Hiên kéo tay Ngải Giai Giai, không để ý tới Tăng Hải Lâm nữa.

“Giai Giai thực xin lỗi, chuyện này là anh không đúng, lúc đó anh vội vã trở về tìm em cho nên” —— Tăng Hải Lâm muốn giải thích cho mình, nhưng lại không được tìm lý do nào.

“Được rồi. Anh đi đi tôi muốn đóng cửa”.

“Ông chú xấu xa có nghe hay không, chúng tôi phải đóng cửa. Chú đi đi”. Tề Tiểu Hiên giúp Ngải Giai Giai đuổi người.

“Anh mua hoa”. Tăng Hải Lâm đột nhiên toát ra một câu.

“A” —— Ngải Giai Giai rất quái dị.

“Anh muốn mua hoa, như vậy anh chính là khách của em, em sẽ không phải ngay cả khách cũng đuổi chứ”. Ấn tượng xấu đã ở trong lòng Ngải Giai Giai. Bây giờ điều anh cần phải làm, là cố gắng thay đổi ấn tượng về anh trong lòng cô, hi vọng không làm chuyện sai lầm nào nữa.

“Cái này” —— Ngải Giai Giai không biết trả lời như thế nào, thật khó xử.

“Vị tiên sinh này, cửa hàng bán hoa của chúng tôi hôm nay đã đóng cửa. Hôm nào ngài lại đến nhé”. Tề Tiểu Hiên giúp đỡ Ngải Giai Giai. May mà cậu đến đây, bằng không mẹ nhất định sẽ bị con sói này ăn. Tề Tiểu Hiên tin, với đầu óc của Ngải Giai Giai, nhất định sẽ bị Tăng Hải Lâm lừa.

“Không phải bây giờ các người còn chưa đóng cửa sao? Không phải mở cửa ra là để

buôn bán sao?”. Cái tên nhóc này thật không hổ là con trai của Tề Hiên rất thông minh, nhưng anh không thích bởi vì nó là con của Tề Hiên.

“Vậy anh muốn mua hoa gì?”. Ngải Giai Giai đành phải chịu mà hỏi

“Anh muốn mua hết tất cả hoa hồng trong này, để tặng ...” —— Tăng Hải Lâm còn chưa nói xong, thì Tề Tiểu Hiên đã cắt đứt lời của anh.

“Thực xin lỗi, toàn bộ hoa ở trong này đã bán hết. Ngải lần sau lại đến nhé”. Mẹ của cậu chính là ngốc như vậy, có thể tùy tiện một lý do để từ chối, mà rõ ràng là mẹ không biết.

“Sao có thể, từ lúc tôi tới đến giờ, cũng không một người khách đến mua hoa, hoa này không phải còn ở đây sao”. Tăng Hải Lâm chỉ vào hoa hồng bên cạnh.

“Toàn bộ đã được người ta đặt trước”. Cái ông chú đáng ghét này, để xem ông có thể làm gì. Tề Tiểu Hiên vẫn đối nghịch với Tăng Hải Lâm.

“Được, chỉ cần cậu có thể nói ra toàn bộ là ai đặt, tôi lập tức đi ngay”. Cái lý do chó má gì chứ, rõ ràng là đang đùa giỡn anh.

“A” —— Ngải Giai Giai biết rõ Tiểu Hiên đang nói dối, thật đúng là không biết nên làm gì bây giờ, căn bản là không có ai đặt những hoa này!

“Bị” —— Tề Tiểu Hiên thật muốn nói là toàn bộ đã bị ba cậu đặt, thì đã có người mở miện trước cậu.

“Toàn bộ đã được tôi đặt”.

Chương 159: Chuyện gì đó là lạ

Tề Hiên về đến nhà thì không thấy Ngải Giai Giai. Vì vậy đi đến cửa hàng bán hoa nhìn xem. Nhưng mà vừa đến ngoài cửa, thì chợt nghe thấy giọng nói của Tăng Hải Lâm. Đột nhiên có một loại ý thức nguy cơ.

“Hoa trong này đều đã bị tôi mua, anh có thể đi rồi”. Tăng Hải Lâm nghe giọng nói thì nhìn lại, phát hiện là Tề Hiên, vì vậy nhăn lông mày lại.

Hiếm khi anh có nhiều cơ hội ở cùng một chỗ với Ngải Giai Giai như vậy, nếu như không phải do tên nhóc con này ở đây, có lẽ anh đã đạt được thiện chí của Ngải Giai Giai từ lâu, tối thiểu nhất là có thể làm bạn bè trước, nhưng mà giờ Tề Hiên đã đến đây thì không đùa được.

“Đây không phải là Tổng Giám đốc của Tề thị sao. Sao có thời gian rảnh mà tới loại cửa hàng nhỏ như vậy chứ”. Tăng Hải Lâm cố ý châm chọc. Một Tổng Giám đốc mà lại để cho người phụ nữ của mình mở tiệm hoa ở bên ngoài, nói ra không sợ bị người ta cười rụng răng sao.

“Tăng Hải Lâm cách xa người phụ nữ của tôi một chút, mặc kệ anh có mục đích gì, tôi cũng sẽ không để cho anh thực hiện được”. Tề Hiên đi đến bên cạnh Ngải Giai Giai, ôm cô rồi cảnh cáo Tăng Hải Lâm. Cái tên này thật đúng là có năng lực, có thể đuổi tới nơi này, thật làm cho người ra không thể không bội phục.

“Tề Hiên, anh chính là Tổng Giám đốc của Tề thị, lại để cho Giai Giai ra ngoài mở tiệm hoa kiếm tiền. Anh được coi là đàn ông sao?”. Tăng Hải Lâm cho rằng, Tề Hiên để Ngải Giai Giai mở tiệm hoa là vì kiếm tiền, nên cảm thấy tức giận vô cùng.

“Cửa hàng bán hoa là tôi tự mình ...”. Ngải Giai Giai muốn giải thích, nói cửa hàng bán hoa là do chính cô muốn mở, không liên quan đến Tề Hiên, nhưng Tề Hiên lại cắt đứt lời của cô.

“Đây là việc nhà của tôi, không cần anh quản nhiều như vậy, hơn nữa anh cũng không được xen vào, bây giờ anh có thể biến”. Tề Hiên không muốn giải thích quá nhiều với Tăng Hải Lâm. Đối một người phụ nữ đã kết hôn rồi, mà quẩn quýt chặt như vậy người này thật đúng là hiếm thấy, làm cho người ta có chút không hiểu.

“Tề Hiên anh không thể bá đạo như vậy, ngay cả Giai Giai kết giao bạn bè cũng

không cho à”.

“Tôi không phải là bạn của anh, hơn nữa tôi với anh không quen, mà tôi cũng không muốn làm bạn với anh”. Ngải Giai Giai nghe được câu này của Tăng Hải Lâm, lập tức phản bác một câu, cuối cùng cúi đầu xuống mà thấp giọng nói.

Cô biết Tăng Hải Lâm rất ít, không có chút ấn tượng nào về bạn học ở trung học, đã không biết thì sao có thể làm bạn. Tăng Hải Lâm nói có viết thư tình cho cô, nhưng mà cô nhớ rất rõ, cô chưa từng xem qua, bởi vì tất cả thư tình của cô, đều để cho Trần Tiểu Ngoạn xem. Một lá cô cũng không xem.

“Giai Giai em phải có chủ kiến của mình, phải hiểu được bảo vệ quyền lợi của mình. Không được để cho Tề Hiên bá đạo, bắt nạt như vậy, không cần nghe lời của anh ta, làm chuyện em muốn làm là được rồi”. Tăng Hải Lâm còn tự cho là đúng mà khuyên Ngải Giai Giai, cho rằng cô khuất phục ở dưới uy quyền của Tề Hiên.

“A” —— Ngải Giai Giai đối với lời nói của Tăng Hải Lâm, cảm thấy không biết nên nói như thế nào.

“Tôi nói với ông chú xấu xa này, chú không có biết rõ mọi chuyện thì cũng đừng có nói lung tung, cẩn thận làm trò cười đó”. Tề Tiểu Hiên nhìn thấy Tề Hiên đến, nên lá gan cũng lớn không ít, lại bắt đầu khiêu khích Tăng Hải Lâm, giống như là muốn chê cười ông chú này.

“Tôi nói nhóc con nhà cậu biết, nếu như ngày đó tôi cứu cậu, bây giờ cậu sẽ làm gì để giúp tôi theo đuổi mẹ, hay là trực tiếp nhận tôi làm ba”. Tăng Hải Lâm lại châm chọc Tề Tiểu Hiên.

“Con trai, cái gì ngày đó hấn ta cứu con vậy”. Tề Hiên cũng không hiểu gì cả.

“Ai, xem ra con lại phải nói lại lần nữa, cái đoạn thời gian mà con bị bắt cóc đã từng trốn được một lần, sau đó lại bị bắt trở về, kết quả đụng phải cái ông chú thấy chết mà không cứu này. Chú ấy rõ ràng không cứu con”.

“Tôi làm sao biết cậu là con của Giai Giai, nếu như tôi biết thì nhất định sẽ cứu”. Tăng Hải Lâm có chút muốn lấy lòng Tề Tiểu Hiên. Cảm thấy nếu như anh có thể lấy lòng được cái tên nhóc này, thì Giai Giai sẽ có cách nhìn mới với anh.

“Ông chú xấu xa, ngàn vàng khó mua, đã biết từ lâu rồi chứ”.

“Tề Hiên không thể không nói anh có một đứa con rất thông minh, bội phục. Nhưng tôi sẽ không dễ dàng buông tha như thế đâu. Con đường phía sau còn dài lắm, chúng ta xem đi”. Tăng Hải Lâm không thể đối mặt với ba miệng nhà bọn họ.

“Tăng Hải Lâm, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể buông tha. Anh phải biết rằng, bây giờ Giai Giai đã là vợ của tôi, cô ấy là người đã có chồng”. Tề Hiên dùng giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt, muốn đem mọi chuyện giải quyết sạch sẽ. Tăng Hải Lâm thật sự yêu Ngải Giai Giai, là chỉ dựa vào quan hệ bạn học sáu năm trước, thì đã khiến cho anh ta đối với Ngải Giai Giai nhớ mãi không quên như thế, anh không tin.

“Tôi sẽ không dễ dàng buông tha, tôi nhất định sẽ giành Giai Giai về tay mình, sau đó tôi sẽ nhìn các người ly hôn, tôi đi trước. Gặp lại sau, bye bye”. Tăng Hải Lâm cười đắc ý cho Ngải Giai Giai một cái hôn gió, sau đó xoay người rời đi.

Ngải Giai Giai đối với lời nói của Tăng Hải Lâm, mà cực kỳ khó xử. Cô chỉ thấy qua đàn ông theo đuổi không buông với phụ nữ chưa kết hôn. Thật sự là chưa từng thấy qua đàn ông theo đuổi không buông với phụ nữ đã kết hôn có gia đình hạnh phúc.

“Ba, cái chú này đầu óc có bệnh à, là lạ”. Tề Tiểu Hiên vẻ mặt bất đắc dĩ, không biết Tăng Hải Lâm rốt cuộc đang suy nghĩ gì, hình như có điểm không phù hợp logic.

“Ba cũng cảm thấy vậy, đầu óc anh ta có chút vấn đề, cảm thấy hơi là lạ”. Tề Hiên cũng cảm thấy quái dị.

“Hai cha con đang nói cái gì mà là lạ vậy, sao em không biết hả, chuyện gì là lạ”. Ngải Giai Giai nhìn biểu hiện của Tề Hiên cùng Tề Tiểu Hiên, lại thấy vẻ mặt hai người nghi ngờ giống nhau. Cô cũng nghi ngờ theo, chính là nghi ngờ suy nghĩ của hai cha con.

“Mẹ, cái ông chú xấu xa kia có phải là lạ không ạ”.

“Lạ, mẹ chỉ cảm thấy anh ta quá kích động thôi, nhưng nghe hai cha con nói như thế, thì mẹ cũng cảm thấy anh có điểm quái lạ”. Ngải Giai Giai đột nhiên cũng hiểu được Tăng Hải Lâm là lạ.

Một người đàn ông không có liên qua đến cô nhiều lắm, cho dù là sáu năm trước đã từng viết thư tình cho cô, nhưng mà cô cũng không có xem. Cái này chẳng phải là cự

tuyệt anh ta rất rõ ràng sao, lại cũng không hề có liên lạc mà còn tách ra sáu năm, sao có thể yêu sâu đậm như vậy, quái lạ.

“Mặc kệ hắn ta, coi như hắn ta là người bị bệnh thần kinh vậy. Đi thôi, chúng ta nên trở về nhà ăn cơm”. Tề Hiên không muốn để cho cái tên Tăng Hải Lâm này trở thành đối tượng làm bọn họ buồn bực, trực tiếp để qua một bên, mặc kệ hắn ta muốn làm gì, anh cũng sẽ không để cho hắn ta được như ý.

“Dạ ba, con đói quá về nhà ăn cơm thôi”.

“Được, hỗ trợ đóng cửa, sau đó chúng ta về nhà ăn cơm”.

Cả nhà Tề Hiên sau khi dọn cửa hàng bán hoa xong, thì đóng cửa. Sau đó nắm tay bước chậm đi về nhà, nhưng mà lại không biết ở xa xa, có một đôi con mắt đang tức giận bọn họ.

Diệp Tâm Phương mang một cái kính râm, đứng ở một góc nhìn Tề hiên, dáng vẻ cả nhà ấm áp hạnh phúc, cơn tức liền nổi lên. Lúc này Tăng Hải Lâm đã đi tới cười đắc ý với Diệp Tâm Phương.

“Xem ra biện pháp của cô hình như không có chút hiệu quả, cô gái kia căn bản đều mặc kệ tôi, dù cho bộ dạng của tôi đẹp trai cũng vô dụng”.

“Trò hay giờ mới bắt đầu, tiếp tục đi”. Diệp Tâm Phương kiêu ngạo nói một câu, nhìn cũng không nhìn Tăng Hải Lâm mà đi.

Tăng Hải Lâm lạnh lùng cười giống như là đang cười nhạo mình, vì vậy cũng rời đi.

Chương 160: Sinh con gái

Tề Hiên mang Ngải Giai Giai và Tề Tiểu Hiên về đến nhà. Tề Hùng cảm lịch vui vẻ hô to:

“Tốt rồi, tốt rồi”.

“Ba, chuyện gì mà làm cho ba vui vẻ như thế”. Tề Hiên vừa vào cửa chợt nghe thấy Tề Hùng đang cười, vì vậy hỏi.

“Ông nội, ông vui một mình, không bằng vui với mọi người, nói ra cho mọi người cùng vui với ạ!”. Tề Tiểu Hiên chạy đến bên cạnh Tề Hùng ngây thơ nói.

“Lúc trước bà Lâm nói gần nhất là không có một ngày nào tốt cả, hôm nay ông xem hoàng lịch mới biết được, tuần sau chính là có một ngày rất tốt. Ông muốn ngày đó mở một buổi tiệc cho ba mẹ con tổ chức hôn lễ, hai đứa có chịu không?”. Tề Hùng cảm hoàng lịch vô cùng vui mừng. (Hoàng lịch: sách nói về thời tiết ngày tháng)

“Ba, ba làm chủ đi”. Tề Hiên cười hạnh phúc, trả lời đơn giản, kỳ thật trong lòng vô cùng vui vẻ. Anh biết trong lòng Ngải Giai Giai cũng muốn có một hôn lễ, dạo này bận rộn chuyện của công ty, nên lơ là với cô ấy, cũng nên đền bù cho cô ấy.

“Giai Giai, con có ý kiến gì không? Có ý kiến thì hãy nói ra đi, tổ chức tiệc chính là công bố với mọi người con là con dâu của nhà họ Tề ta, đến lúc đó con sẽ không thể chối ý”. Tề Hùng cố ý trưng cầu ý kiến của Ngải Giai Giai, kỳ thật ông biết Ngải Giai Giai sẽ đáp ứng.

“Bác trai, chỉ cần bác vui vẻ là được rồi”. Ngải Giai Giai thẹn thùng cúi đầu xuống, ngại ngùng mà trả lời. Hôn lễ kia, có phải là cô có thể được mặc áo cưới xinh đẹp giống như những cô dâu khác, làm cho mình trở nên thật xinh đẹp rồi gả cho người đàn ông mình yêu mến không.

“Vui, đương nhiên ta vui chứ. Nhà họ Tề đã lâu không có náo nhiệt như vậy rồi, phải náo nhiệt một trận, bây giờ ta suy nghĩ nên mở tiệc ở chỗ nào mới tốt, còn phải ghi thiệp mời, rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị, bà con bạn bè một người cũng không được thiếu”. Tề Hùng ôm hoàng lịch như có điều suy nghĩ.

Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai cho cô một nụ cười cưng chiều: “Giai Giai, có cảm thấy

anh rất bá đạo hay không? Chuyện gì cũng tự mình quyết định, không hỏi qua ý nguyện của em”.

“Thiếu chủ, anh thích em có bộ dạng như thế nào”. Ngải Giai Giai hỏi lại

“Anh thích bộ dạng em vui vẻ”.

“Em nguyện ý để cho thiếu chủ quyết định mọi chuyện của em, em cảm thấy như vậy rất vui vẻ. Anh không phải nói thích bộ dạng em vui vẻ sao. Như vậy thì em vui vẻ, thiếu chủ còn cảm thấy có vấn đề gì không?”. Cô là một phụ nữ không có nhiều chủ kiến. Mặc dù phụ nữ như vậy ở xã hội hiện đại có rất ít, nhưng mà cô cũng không cảm thấy oan ức, hơn nữa cô thích đuổi theo sau lưng người đàn ông mình yêu thương, giúp đỡ mọi chuyện của anh, như vậy đã cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn rồi, không nghĩ ra còn có yêu cầu gì nữa.

“Nếu anh đem em bán đi, em cũng sẽ vui vẻ như thế à”- Tề Hiên nói giỡn.

“Ba, thật sự ba sẽ không đem mẹ bán đi chứ, bán mẹ thì con sẽ không có mẹ rồi”. Tề Tiểu Hiên ngồi ở bên cạnh, nghe được những lời này của Tề Hiên mà kinh ngạc vô cùng.

“Cháu trai, sao lại trở nên ngốc như vậy chứ, con không thấy là ba của con đang đùa giỡn với mẹ hay sao!”. Tề Hùng bất đắc dĩ mà nói ra, lại tiếp tục nghiên cứu hoàng lịch của mình, tự hỏi nên tổ chức tiệc như thế nào.

“A, làm con sợ muốn chết, vậy ba mẹ cứ từ từ nói đùa đi, con đi tìm bà Lâm, xem bà đã làm cơm xong chưa, nếu như chưa làm, thì con sẽ giúp bà”. Tề Tiểu Hiên đứng lên đi đến phòng bếp.

“Tiểu Hiên cẩn thận một chút nha!”- Ngải Giai Giai nhắc nhở.

“Yên tâm đi, có bà Lâm thì nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, dù sao cơm cũng còn chưa làm xong, ta trở về phòng từ từ nghĩ xem cái hôn lễ này nên làm sao cho long trọng đây”. Tề Hùng ôm hoàng lịch đi về phía gian phòng của mình, để phòng khách lại cho Tề Hiên và Ngải Giai Giai, để cho bọn họ nói chuyện yêu đương.

“Thiếu chủ, sao bọn họ đều đi hết vậy?”. Ngải Giai Giai cảm thấy rất kỳ quái, hình như là mọi người cố ý tránh đi vậy.

“Đi rồi, đã đi cũng không phải không trở lại. Giai Giai chúng ta lại sinh con gái được không?”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai giống như một đứa trẻ mà làm nũng.

“Thiếu chủ, hôm nay anh cũng kỳ lạ, mọi người đều kỳ quái quá, làm sao vậy”. Ngải Giai Giai đối với chuyện Tề Hiên đột nhiên trở nên trẻ con như thế, thì có điểm không thích ứng được.

“Không có gì, chỉ là muốn em lại sinh con gái mà thôi, nếu như em không muốn sinh, anh cũng không miễn cưỡng”. Tề Hiên cố ý giả ra bộ dáng không sao cả, kỳ thật trong lòng rất muốn. Nếu có thể có một đứa con gái tri kỷ thì tốt biết bao!

“Thiếu chủ, anh đừng nói nữa, người ta rất xấu hổ”. Ngải Giai Giai không được tự nhiên, khuôn mặt đỏ hồng mà cúi đầu xuống.

“Có gì mà xấu hổ, giữa vợ chồng muốn sinh con là chuyện rất bình thường, em đó đúng là dễ đỏ mặt. Cũng đã là vợ chồng rồi, mỗi ngày đều ngủ chung mà còn e lệ như vậy”.

“Người ta chính là cảm thấy ngượng ngùng thôi, hơn nữa” —— Ngải Giai Giai càng lúc càng xấu hổ, làm thế nào cũng không nói ra được.

“Hơn nữa cái gì”.

“Hơn nữa, người ở bên ngoài cũng không biết chúng ta là vợ chồng”- Ngải Giai Giai nói.

“Mặc kệ, một tuần sau, anh sẽ cho mọi người trên thế giới biết rõ, em là vợ của Tề Hiên anh. Bà xã, bây giờ em còn có vấn đề gì không”.

Ngải Giai Giai cười hạnh phúc mà lắc đầu.

Chỉ cần tuần sau thì cô có thể trở thành vợ chính thức của thiếu chủ rồi. Tuy bọn họ đã đăng ký, nhưng mà thiếu cái hôn lễ kia, làm cho cô cảm thấy khó chịu, giống như cô và thiếu chủ còn chưa phải là vợ chồng. Bây giờ cuối cùng cũng đã được như nguyện. Vấn đề gì cô cũng không có.

“Thật sự không có vấn đề”- Tề Hiên nhấn mạnh hỏi lần nữa.

“Không có”.

“Vấn đề này đã được giải quyết. Vậy em nên ngẫm lại có nên sinh con gái cho anh hay không?”. Tề Hiên tuyệt đối nghiêm túc hỏi. Năm đó Ngải Giai Giai có mang Tiểu Hiên, anh cũng không cố hết sức trách nhiệm của một người chồng, không thể làm bạn với đứa bé theo quá trình từ trong bụng mẹ đi đến thế giới. Cho nên anh muốn đích thân mình nghênh đón kết tinh khác của bọn họ.

“Thiếu chủ, sinh con cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, không cần gấp gáp như vậy!”. Ngải Giai Giai vẫn có chút e lệ, nhưng đã không còn nghiêm trọng như trước, tối thiểu nhất là cô không phải cúi đầu nói chuyện.

“Em chỉ cần nói có nguyện ý hay không là được rồi. Những chuyện khác để anh giải quyết”. Tề Hiên nói vô cùng thoải mái. Anh đương nhiên biết rõ, chuyện sinh con không phải là ngày một ngày hai, nhưng anh muốn thể nghiệm toàn bộ quá trình.

“Được, chúng ta lại sinh con gái”.

“Đi thôi”. Tề Hiên nghe xong những lời này của Ngải Giai Giai, thì kéo tay của cô đi về phòng.

“Đi đâu?”. Ngải Giai Giai cảm thấy rất kỳ quái, cũng sắp phải ăn cơm rồi, thiếu chủ còn muốn mang cô đi đâu.

“Đi sinh con gái”. Tề Hiên không muốn giải thích quá nhiều, trực tiếp ôm lấy cô đi lên trên lầu.

“Thiếu chủ, đang là ban ngày mà, hơn nữa cũng sắp ăn cơm, chúng ta còn ...”. Ngải Giai Giai xấu hổ muốn chết, nếu như hiện trường còn có bên thứ ba, khẳng định cô sẽ đào cái lỗ mà chôn mình.

“Yên tâm đi, mẹ Lâm còn đang nấu cơm, chúng ta làm xong việc, lại xuống dùng cơm”.

“A” —— Ngải Giai Giai hết chỗ nói luôn.

Cái này không phải là thiếu chủ muốn có con gái đến điên rồi đấy chứ.

Chương 161: Bất đắc dĩ

Sáng sớm hôm sau Ngải Giai Giai đến mở cửa tiệm bán hoa rất trễ. Vậy mà vừa mới đi tới cửa tiệm bán hoa, thì phát hiện bên ngoài đễ đầy hoa hồng, lấp kín cửa tiệm bán hoa, làm cho cô giật mình. Ngày hôm qua không phải là cô đã thu dọn cửa tiệm rất tốt sao. Sao mà mới sáng sớm lại có nhiều hoa bên ngoài như vậy chứ, nhưng mà đám hoa này hình như không phải là của cô. Trong tiệm của cô không có nhiều hoa hồng như vậy!

“Giai Giai thích không? Đây là 999 đóa hồng anh tặng em, cộng thêm một đóa này thì vừa đủ 999 đóa hoa hồng”. Tăng Hải Lâm cầm một đóa hoa hồng trên tay đi ra, sau đó ra về đàn ông đưa hoa hồng trong tay đến trước mặt của Ngải Giai Giai.

“Là anh”. Ngải Giai Giai cực kỳ hoảng sợ, không nhận lấy hoa hồng Tăng Hải Lâm đưa tới.

Xem ra đám hoa này nhất định là kiệt tác của Tăng Hải Lâm, người này quả thật là dây dưa hơn so với Diệp Tâm Phương, làm cho người ta có phần buồn bực. Sao lại đưa nhiều hoa như vậy đến cửa tiệm của cô làm gì, điều này làm cho cô rất buồn bực, aiz.

“Đúng, chính là anh, anh đã nói rồi sẽ không bỏ qua. Cho nên anh tới đây xin em nhận lấy 999 đóa hoa hồng anh tặng, được không?”. Tăng Hải Lâm cúi người lại đưa hoa hồng đến trước mặt của Ngải Giai Giai, thái độ rất chân thành làm cho người ta khó chống đỡ.

“Nhưng mà ...”. Ngải Giai Giai đối với hành vi của Tăng Hải Lâm, tuyệt đối không cảm động, có cũng chỉ là buồn bực và im lặng. Cô căn bản không thích người này, hơn nữa đã rất kiên quyết cự tuyệt anh ta, mà anh ta còn quẩn chặt như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy phiền chết.

“Tôi không muốn, anh mau mang đám hoa này đi đi, tôi phải mở cửa bán hàng. Còn anh nữa, về sau đừng trở lại làm phiền tôi, tôi sẽ không thích anh”. Ngải Giai Giai lạnh lùng cự tuyệt, muốn đi mở cửa, nhưng mà cửa tiệm bán hoa đều bị 999 đóa hoa hồng chặn, khiến cho cô không biết làm sao.

“Tăng Hải Lâm anh đã đưa ra cái gì thì tuyệt đối sẽ không nhận về. Đám hoa này tặng cho em thì chúng nó sẽ là của em, em thích xử trí ra sao thì xử trí như thế đi”. Tăng Hải Lâm cầm đóa hồng ở trên tay thả vào trong bụi hoa.

“Anh không đem đám hoa này đi, thì tôi làm sao mở cửa bán hàng đây”. Ngải Giai Giai hơi tức giận. Cô không muốn tức giận, nhưng người này thật sự là khiến cho người ta tức giận.

“Anh nói những bông hoa này đã là của em, làm thế nào thì là do em xử trí. Anh đi trước, bye bye.” Tăng Hải Lâm lại cho Ngải Giai Giai một nụ hôn gió, sau đó rời đi để lại một đồng hoa hồng, để cho Ngải Giai Giai một mình đi thu dọn.

Hoa nhiều như vậy, tôi xử lý như thế nào đây. Cửa cũng bị chặn lại. Ngải Giai Giai oán trách với 999 đóa hoa hồng ở ngoài cửa, thật không biết nên làm gì với hoa đây.

Ném thì được nhưng mà ném thế nào, phải ném đi đâu chứ, chuyển đi nhưng mà nên chuyển đi đâu đây.

Đang lúc Ngải Giai Giai rầu rĩ, một chàng trai trẻ chạy tới, bộ dạng có vẻ vội : “Tiểu thư, tiệm bán hoa còn chưa mở cửa sao? Bây giờ tôi rất muốn mua hoa, nếu như trong vòng mười phút tôi không mua được 99 đóa hoa hồng, thì bạn gái của tôi sẽ phải chia tay với tôi. Nếu như là cô là chủ tiệm bán hoa, vậy làm phiền cô mau mở cửa để cho tôi mua hoa đi”.

“Ở đây có 999 đóa hoa hồng, cậu cầm hết đi, một phen tiền cũng không cần”. Bộ dạng Ngải Giai Giai vô cùng hài lòng.

“A” —— Chàng trai trẻ không thể tin nhìn Ngải Giai Giai, sau đó lại nhìn vào một đồng hoa ở trước mắt.

“Đừng a nữa, mau cầm để đi dụ dỗ bạn gái của cậu đi, tiệm hoa của tôi mới vừa khai trương không lâu, đây là hoạt động tặng cho người đầu tiên đến mua hoa của ngày hôm nay. Cậu là người đầu tiên đến mua cho nên những bông hoa này đều tặng cho cậu”. Ngải Giai Giai đột nhiên cảm thấy mình trở nên thông minh, lại có thể nghĩ ra cái cớ tốt như vậy. Nếu như người này cầm đi hết đồng hoa này, vậy cô liền bớt đi nhiều việc.

“Có thật không? Thật tốt quá, cảm ơn cô. Nhưng tôi chỉ cần 99 đóa là được rồi”. Chàng trai trẻ tuổi bắt đầu cầm hoa đếm đủ 99 đóa rồi thôi.

“Không lấy thêm sao, còn rất nhiều mà!”. Ngải Giai Giai khích lệ cậu ấy.

“Cảm ơn cô, tôi chỉ cần 99 đóa là được rồi. Đi trước, bye bye”. Chàng trai rất cảm

kích Ngãi Giai Giai, sau đó vội vàng chạy đi.

999 đóa hoa hồng, ít đi 99 đóa vậy còn 900 đóa, bây giờ cô nên làm gì với 900 đóa hoa hồng này đây. Ngãi Giai Giai không biết làm sao, đành dời hoa ở trước cửa qua một chút, sau đó mở cửa tiệm.

Nhưng một đống hoa ở trước cửa, vẫn làm cho cô không có biện pháp, cũng không thể ném ra ven đường, ngộ nhỡ làm cản trở giao thông, người khác tìm cô tính sổ, hoặc là xảy ra tai nạn giao thông thì làm sao. Bây giờ không có biện pháp, thì cứ đặt hoa ở cửa như vậy, nơi bán hoa nhiều một chút sẽ không có ảnh hưởng gì.

Tề Hiên lo lắng Tăng Hải Lâm lại tới đây đùa với Ngãi Giai Giai. Ở bên trong phòng làm việc cũng không an tâm, rất phiền não làm chuyện gì cũng không thể làm cho anh bình tĩnh lại. Vì vậy tính tới tiệm bán hoa xem Ngãi Giai Giai một chút.

Cô gái ngu ngốc kia rất dễ bị người lừa. Đặc biệt là ở dưới tình huống người ta có dụng ý khác thì càng dễ bị lừa. Tăng Hải Lâm chính là một nhân vật nguy hiểm, anh không thể để cho Giai Giai ở bên ngoài một mình, tùy lúc bị Tăng Hải Lâm làm phiền.

Nhưng mà ở cửa tiệm bán hoa, thì thấy một đống hoa hồng hơi khác. Cho dù là nơi bán hoa, hình như cũng sẽ không chồng chất nhiều hoa hồng như vậy ở cửa. Hơn nữa còn có rất nhiều hoa bị đẽ hủ, Giai Giai sẽ không để hoa như vậy, chuyện gì đã xảy ra. Tề Hiên cảm thấy có chuyện bất thường, vì vậy nhanh chóng vọt vào trong tiệm hoa, thì thấy Ngãi Giai Giai đang chào hỏi khách hàng, sau đó gói hoa. Lúc này mới thở dài một hơi. Tối thiểu cô ấy vẫn an toàn, hơn nữa Tăng Hải Lâm cũng không có làm phiền cô ấy.

“Cám ơn quý khách đã ghé, lần sau lại đến”. Ngãi Giai Giai vui vẻ tiễn một vị khách, lúc này mới phát hiện Tề Hiên tới, rất kinh ngạc: “Thiếu chủ, sao anh lại tới đây, không phải là anh đang đi làm sao”.

“Anh lo lắng Tăng Hải Lâm lại tới quấy rầy em, cho nên mới đến xem một chút. Những bông hoa hồng ngoài cửa là sao vậy”.

“Thiếu chủ, đó là 999 đóa hoa hồng do Tăng Hải Lâm đưa tới, mới vừa rồi em tặng người khác 99 đóa còn 900 đóa, không biết nên xử lý thế nào”. Ngãi Giai Giai giải thích lại hơi lo lắng sợ Tề Hiên sẽ tức giận. Nhận hoa hồng người khác đưa hình như không được tốt cho lắm, những thứ này cô không muốn nhận, nhưng cô trả thì cũng không trả được.

“Đáng ghét, Tăng Hải Lâm thật sự là chưa từ bỏ ý định”- Tề Hiên tức giận mắg.

“Thiếu chủ anh đừng tức giận, em không có nhận những bông hoa này. Lúc sáng em tới, thì những bông hoa này đã ở đây rồi, mà Tăng Hải Lâm lại không muốn thu hồi, em cũng không biết làm sao nên đành phải cầm những bông hoa này”. Bộ dáng Ngải Giai Giai có vẻ oan ức giải thích chuyện này rõ ràng hơn một chút.

Tề Hiên trầm tư mặt không chút thay đổi, sau đó lộ ra nụ cười giống như rất đắc ý.

Ngải Giai Giai thấy Tề Hiên cười, thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm bởi vì cô biết anh không có tức giận.

Chương 162 : Hôm nay anh nghỉ phép

Mặc dù Tề Hiên cười, nhưng mà Ngải Giai Giai lại không biết tại sao anh cười, theo lý thuyết thì Tề Hiên nên tức giận mới đúng, thế mà lại khác với phỏng đoán của cô.

“Thiếu chủ anh đang cười cái gì”.

“Đang cười Tăng Hải Lâm đó là một tên ngu ngốc, nhất định là đầu anh ta có vấn đề, mới có thể làm những chuyện nhảm chán này”. Tăng Hải Lâm cho rằng đưa những bông hoa là có thể lừa Ngải Giai Giai đi sao, thật sự là quá ngây thơ mà.

“Thiếu chủ, em không hiểu, nhưng em bảo đảm mặc kệ anh ta làm cái gì, em cũng sẽ không đi theo anh ta”. Ngải Giai Giai giơ tay lên thề.

“Cái này anh tuyệt đối tin em, anh thà rằng tin trời sập, cũng sẽ không tin em không thật lòng”. Tề Hiên trêu chọc Ngải Giai Giai lấy tay điểm cái mũi của cô, giọng điệu rất chắc chắn. Cô bé ngốc này đều chỉ biết một lòng yêu anh, chuyện khác cô cũng sẽ không để ở trong lòng, anh có gì mà phải lo lắng. Mặc kệ Tăng Hải Lâm làm gì, anh cũng sẽ không sợ Ngải Giai Giai thay đổi tình cảm.

“Thiếu chủ anh đừng đùa nữa, vẫn là suy nghĩ phải xử lý những bông hoa này như thế nào đi, cũng không thể đặt ở cửa chặn lối đi”. Ngải Giai Giai đi về phía những bông hoa hồng kia ở ngoài cửa mà than thở. Đúng là cô mở cửa hàng bán hoa, thế nhưng hoa cũng không phải là của cô, chúng là của Tăng Hải Lâm. Cô đã nhận những bông hoa anh ta đưa, nhưng cũng xem như là không phải của cô.

“Đơn giản thôi, em đi ra bên ngoài nói là chỉ cần mua một bó hoa ở cửa tiệm, thì sẽ tặng chín cành hoa hồng, để cho khách hàng lấy đi toàn bộ số hoa hồng này, hơn nữa còn có thể đem hoa ở trong tiệm bán đi, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao. Nếu như ngày mai Tăng Hải Lâm lại đưa hoa tới, em làm theo đi, xem anh ta có thể đưa được bao nhiêu”. Tề Hiên nói cực kỳ nhẹ nhàng: “Có người đưa hoa tới không công, không lợi dụng cho tốt thì chẳng phải là lãng phí sao”.

“Cái chủ ý này hình như không tệ lắm”. Ngải Giai Giai vẫn có chút không tin.

“Em tới cửa đi, kêu thử một lần, anh lại tới viết biển quảng cáo để người đi đường bên ngoài có thể thấy được, đương nhiên sẽ động lòng”. Tề Hiên nháy mắt với Ngải Giai Giai, sau đó đi tìm giấy, bút viết biển quảng cáo. Anh đường đường là Tổng Giám đốc của

Tề thị, lại có thể đến nơi này viết biển quảng cáo thật là ly kỳ a.

“Được, em đi ngay lập tức”. Ngải Giai Giai đi tới ngoài cửa, đứng ở giữa cửa hô to: “Hôm nay chỉ cần mua bất kỳ một bó hoa nào của cửa tiệm, sẽ tặng miễn phí chín đóa hoa hồng”.

Vậy mà vừa mới hô xong, thì khách tới liền. Ngải Giai Giai hướng về phía Tề Hiên viết biển quảng cáo bên trong, vui vẻ cười một tiếng. Xem ra đầu óc của thiếu chủ thật sự là rất tốt, khó trách có thể quản lý Tề thị tốt như vậy.

Tề Hiên viết xong biển quảng cáo, thì sau đó ra bên ngoài đặt đồ đã viết lên phía trước hoa hồng, khiến cho Ngải Giai Giai càng kỳ lạ hơn. “Chỉ cần vào bốn tiệm xem hoa, cho dù có mua hay không cũng tặng chín đóa hồng”.

“Thiếu chủ, không phải nói mua hoa mới tặng sao, tại sao lại là đi vào sẽ tặng, có phải viết sai chữ hay không”.

“Không sai đúng là như vậy. Dù sao những hoa hồng này cũng không phải tiền vốn, tặng miễn phí cho người ta như vậy, còn có thể làm cho tiệm bán hoa của em được nổi tiếng”. Dáng vẻ Tề Hiên ra vẻ không sao cả, đặt biển quảng cáo xong, sau đó xoay người đang muốn đi vào trong tiệm, thì kết quả có mấy người vọt vào vây quanh anh và Ngải Giai Giai

“Tiên sinh, tiểu thư có phải đi vào là có thể cầm chín đóa hồng hay không vậy”.

“Đúng”. Tề Hiên mỉm cười gật đầu, rồi cuộc những người đó cũng chạy tới tiệm bán hoa sau đó lại chạy trở lại.

“Chúng tôi có thể cầm hoa sao?”.

“Hoa hồng ngoài cửa các vị lấy đi, mỗi người có thể cầm chín đóa”. Tề Hiên nói rõ ràng, còn dùng tay chỉ hoa hồng ngoài cửa.

Ngải Giai Giai thấy mấy người kia vọt tới, thì lập tức nhường chỗ để cho bọn họ cầm hoa, sau đó đứng ở một bên cười: “Ha ha” ——

Kết quả không bao lâu, toàn bộ hoa hồng ở ngoài cửa chỉ còn lại một cánh hoa rơi xuống.

“Thiếu chủ hết hoa rồi”.

“Không còn thì cầm biển quảng cáo vào, nếu không lát nữa có người tới lấy hoa nữa, vậy thì chúng ta hồng bát”. Tề Hiên thấy hoa hồng trước mắt đều biến hết cũng rất hưng phấn, hơn nữa còn hướng về phía ngoài cửa cười tà ác.

Đã tiếp xúc qua với Tăng Hải Lâm mấy lần, anh còn chưa hiểu rõ cách làm người của hắn ta sao. Tặng hoa đã khẳng định không phải tác phong của hắn ta. Hắn ta nhất định là núp ở một góc xem kịch vui! Xem đi nhìn rồi cho tức chết. Muốn đấu, vậy thì anh phải xem Tăng Hải Lâm này có bao nhiêu bản lĩnh, chiêu tặng hoa này không có hiệu quả.

“Đúng nha, hoa hồng không còn, nếu người ta trở lại sẽ không có để tặng”. Ngải Giai Giai vội vàng cầm biển quảng cáo ngoài cửa cất đi.

“Thiếu chủ, hôm nay anh không đi Tề thị làm việc sao?”. Ngải Giai Giai cất xong biển quảng cáo, thì lúc này mới cảm thấy Tề Hiên vẫn còn ở tiệm hoa của cô, có phần không thích hợp. Theo lý thuyết thì lúc này anh hắn là ở phòng làm việc của Tổng Giám đốc, mà không phải ở trong tiệm hoa nho nhỏ này của cô.

“Không sao, hôm nay anh nghỉ phép”. Tề Hiên tùy tiện lấy cái cớ để trả lời Ngải Giai Giai.

“À, thì ra là hôm nay anh nghỉ phép, ha ha”. Ngải Giai Giai ngây ngốc cho rằng lúc Tề Hiên nghỉ phép, nên mới đến trông tiệm hoa với cô. Nhưng mà cô lại không nghĩ rằng, đường đường là một Tổng Giám đốc thì cũng cần xin nghỉ sao.

Tăng Hải Lâm ở một góc, nhìn hoa của mình tặng cho Ngải Giai Giai, từng bông từng bông bị người lấy đi, thì rất buồn bực. Có ai mà thích nhìn thấy đồ mình tặng cho người khác, lại bị tặng cho người khác chứ. Nhưng mà điều này cũng là chuyện đã đoán từ đầu, dù sao anh cũng là một kẻ phá hoại, có ai sẽ đối với tốt với một kẻ phá hoại nhỉ. Tăng Hải Lâm buồn bực một lúc, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Diệp Tâm Phương.

“Diệp tiểu thư, chuyện cô muốn tôi làm, tôi cũng đã tận lực rồi. Cô gái Ngải Giai Giai này vẫn quyết một lòng với Tề Hiên, mặc kệ tôi dùng biện pháp gì, cũng không thể nắm được lòng của cô ấy. Tôi không muốn làm tiếp chuyện đã biết rõ là không có kết quả mà còn ngu ngốc đi làm”.

Nếu như không phải là vì Diệp Tâm Phương, anh cũng sẽ không quẩn lấy Ngải Giai Giai lâu như thế. Ban đầu nghe cô quyết một lòng đi theo Tề Hiên, anh cũng đã bỏ qua. Vậy mà Diệp Tâm Phương phát hiện ra, đều làm cho anh hoàn toàn rối loạn.

Diệp Tâm Phương người đàn bà này, chỉ có bề ngoài xinh đẹp, kỳ thật thì bên trong đều không ra gì cả, thật sự quá tàn nhẫn.

“Quên đi, tôi cũng đoán được anh không thể đoạt Ngải Giai Giai từ bên người Tề Hiên, cô ta là người rất cố chấp, so với thuốc dán chó, còn dính người hơn. Nếu không xuống tay trên người của Ngải Giai Giai, vậy thì xuống tay từ trên người khác đi, chần anh phải biết người khác là ai chứ”. Diệp Tâm Phương cười một tiếng vô cùng tà ác.

Ngải Giai Giai con nhỏ ngu ngốc kia, chỉ biết yêu Tề Hiên, Tăng Hải Lâm sẽ thành công mới là lạ. Ban đầu sao cô lại dằn như vậy, nghĩ tới chủ ý thối này, muốn Tăng Hải Lâm đi đoạt Ngải Giai Giai chứ.

Diệp Tâm Phương cúp điện thoại, ngồi vào trên ghế sa lon trên khuôn mặt đều lộ vẻ tức giận.

Tề Hiên trở về liền bắt đầu đả kích Diệp thị. Trước kia không nghiêm trọng như vậy, bây giờ có thể nói là đuối cùng giết tận. Ngay cả kinh doanh nhỏ cũng giành với Diệp thị, nếu tiếp tục như vậy nữa, nhất định Diệp thị sẽ xong đời, cho nên cô nhất định phải phản kích.

Chương 163: Thật ra thì không muốn phá hư

Ngày hôm sau Ngải Giai Giai cho rằng Tăng Hải Lâm có thể lại tới tiệm bán hoa tặng hoa nữa, dù sao anh ta cũng là người khó chơi, cho nên phải nghĩ nhiều cái cớ và lời nói để đả kích anh ta, để cho anh ta lùì bước. Song khi cô đi tới tiệm bán hoa, lại phát hiện không có Tăng Hải Lâm, chẳng lẽ Tăng Hải Lâm đã bỏ qua.

Nếu quả như bông tha thật thì tốt, tránh cho lại gây ra chuyện phiền toái gì. Cô chỉ cần mỗi ngày sống yên bình ở bên thiếu chủ. Chỉ cần như vậy là được rồi, còn cái gì khác thì cũng không muốn.

Ngải Giai Giai vui vẻ mở cửa buôn bán, cứ theo như chuyện ngày thường của mình mà làm, nhưng mà lại không biết có một đôi mắt đang ở trong bóng tối ngắm nhìn cô.

Thật ra thì Tăng Hải Lâm hôm nay có tới, chỉ là không có xuất hiện mà thôi. Anh đúng là thích Giai Giai, nhưng Giai Giai không thích anh, anh cũng không có biện pháp. Cũng không thể làm cho anh ngang ngạnh đi giành, cho dù có thể đoạt được cô thì thế nào. Với sự lạnh lùng của Tề Hiên thì nhất định có thể đoạt lại. Anh cần gì phải làm điều thừa chứ.

Tại sao Giai Giai ngay cả cơ hội cũng không muốn cho anh, nếu như không có Diệp Tâm Phương thì có lẽ anh đã bỏ qua từ lâu.

Nhưng mà Diệp Tâm Phương lại phát hiện ra, làm cho anh lại nhen nhóm ý chí, muốn tiếp tục theo đuổi. Vậy mà lần thất bại trước đã làm cho anh nản lòng thoái chí, không muốn dây dưa nữa. Cuộc sống như thế đến lúc nào thì mới có được chứ. Thấy Ngải Giai Giai hạnh phúc, anh cũng không muốn phá hư, nhưng mà lại không thể không phá hư.

Tăng Hải Lâm núp ở trong góc trầm tư, khuôn mặt đau thương cùng bất đắc dĩ.

“Sao, nửa đường muốn bỏ cuộc sao?”. Diệp Tâm Phương đột nhiên xuất hiện ở bên người Tăng Hải Lâm, châm chọc hỏi.

“Sao cô lại tới đây”. Tăng Hải Lâm cảnh giác nhìn Diệp Tâm Phương. Diệp Tâm Phương tới nơi này làm gì, chẳng lẽ cô ta đến để ra tay với Ngải Giai Giai sao.

“Sao tôi lại không thể tới? Anh lo lắng tôi sẽ gây bất lợi với Ngải Giai Giai phải

không?”.

“Cô muốn làm gì?”. Tăng Hải Lâm tức giận nhìn Diệp Tầm Phương, trong lòng rất giận phần, lo lắng cô ta đi đối phó với Ngải Giai Giai.

“Anh có biết hôm nay là ngày mấy không?”. Diệp Tầm Phương cười lạnh hỏi cái khác.

“Ngày mấy thì có quan trọng không? Dù sao tôi biết là không có lễ gì lớn, đối với tôi mà nói thì cũng như bình thường”. Bộ dạng Tăng Hải Lâm ra vẻ không quan trọng.

Vậy mà Diệp Tầm Phương lại vì những lời này của Tăng Hải Lâm, mà vô cùng tức giận hét lớn với anh ta. “Hôm nay là Tề Hiên tổ chức họp ký giả, sẽ tuyên bố Diệp thị đã nhập vào sản nghiệp của Tề thị, trở thành một công ty chi nhánh của Tề thị. Vậy anh nói xem hôm nay là ngày gì, chính là ngày chết. Bắt đầu từ hôm nay Diệp Tầm Phương tôi sẽ thành hai bàn tay trắng, bây giờ ba tôi đã giận đến té xỉu, thật sự không biết Tề Hiên làm thế nào, mà chỉ trong một đêm đã có thể nắm được Diệp thị”.

Cô cho rằng Tề Hiên sẽ không thể phá huỷ Diệp thị nhanh như vậy, không ngờ mới có mấy ngày Diệp thị liền phá sản, mà cô cũng ở trong một đêm, liền trở thành một người hai bàn tay trắng. Không có tiền bạc chuyện gì cô cũng làm không được, lại nói đến bạn bè trước kia thì căn bản không cho cô mượn nợ, có người thậm chí còn mắng cô là người phụ nữ đáng ghét, thật là tức chết cô mà.

“Cái này không liên quan tới tôi”. Tăng Hải Lâm đối với những điều Diệp Tầm Phương nói, cũng không có chút phản ứng. Diệp thị, Tề thị này, những thứ đó cũng không có chút liên quan đến anh. Nhưng Tề Hiên phá đổ Diệp thị, anh cũng tuyệt đối không thấy kỳ lạ. Bởi vì anh ta có năng lực, huống chi Diệp Tầm Phương luôn đối nghịch với anh ta, cô ta cũng chỉ có thể làm như vậy với Tề Hiên thôi. Chỉ là Diệp Tầm Phương này ngu xuẩn, còn tự cho là đúng, không tự lượng sức đấu mà với Tề Hiên.

“Tăng Hải Lâm nếu như anh còn muốn anh em của anh bình an, thì tốt nhất hãy theo lời của tôi đi làm. Nếu không tôi sẽ làm cho đám anh em kia của anh sống nửa đời trong nhà lao”. Diệp Tầm Phương tức giận cảnh cáo Tăng Hải Lâm.

Tăng Hải Lâm nghe những lời này của Diệp Tầm Phương, sắc mặt liền thay đổi hết hoảng.

“Diệp Tâm Phương cô muốn làm gì? Tôi cảnh cáo cô, cô mà dám đụng đến anh em tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, đừng có chọc tôi”. Tăng Hải Lâm cũng cảnh cáo ngược lại Diệp Tâm Phương.

“Buồn cười, anh có khả năng thì tại sao trên tay anh không thể có cái gì uy hiếp được tôi, mà trên tay tôi lại có đám anh em kia của anh, và chứng cứ vi phạm pháp luật”. Diệp Tâm Phương rất đắc ý kiêu ngạo nhìn Tăng Hải Lâm.

“Xem như cô lợi hại, nói đi cô muốn làm gì”. Tăng Hải Lâm đành phải chịu tiếp tục chịu uy hiếp của cô ta, ai bảo anh có nhược điểm ở trên tay cô ta chứ.

“Đừng nóng vội, bây giờ anh phải làm chính là tiếp tục theo đuổi Ngải Giai Giai, khi kế hoạch thay đổi thì tôi sẽ thông báo với anh. Tốt nhất hãy thể hiện sức quyến rũ đàn ông của anh đi. Tôi đi, chúc anh ôm được mỹ nhân về, ha ha”. Diệp Tâm Phương tà ác cười với Tăng Hải Lâm, sau đó đeo mắt kính lên, xoay người rời đi, chặn một chiếc xe rồi đi.

Tăng Hải Lâm nhìn chăm chăm xe mà Diệp Tâm Phương ngồi, lúc xe biến mất anh vẫn còn đang trừng. <http://diendanlequydon.com>

Một ngày nào đó anh nhất định sẽ làm cho người đàn bà đáng ghét này được đẹp mắt. Nhưng bây giờ thì không được, anh không thể không suy nghĩ vì anh em của mình.

Tăng Hải Lâm tức giận mà đánh vào tường đá bên cạnh, trong lòng tức giận.

Vậy mà lúc này, Ngải Giai Giai vừa vặn đi ra khỏi cửa tiệm bán hoa, ở bên ngoài sửa sang lại vườn hoa cả người thoát nhìn rất tinh thần, hình như tâm tình rất tốt.

Thật hy vọng chuyện đến đây sẽ chấm dứt, Giai Giai có thể vĩnh viễn vui vẻ như thế, nhưng anh biết đây chỉ là ảo tưởng của anh mà thôi.

Tăng Hải Lâm ở phía xa nhìn Ngải Giai Giai mà mất hồn, nhìn tất cả thần thái cùng nụ cười của cô, hận mình kiếp này không có cơ hội được một cô gái tốt như vậy.

Ngải Giai Giai một lòng với Tề Hiên như vậy, mặc kệ anh cố gắng thế nào, cũng vô dụng. Vậy mà anh lại không thể buông tha, vì giúp đám anh em kia, anh nhất định phải phá hư hạnh phúc Ngải Giai Giai đang có.

Tăng Hải Lâm đang mất hồn, đột nhiên có người vỗ vai anh một cái, dọa anh giật mình. Vì vậy xoay người nhìn người tới thì kinh ngạc vô cùng.

“Hác tiên sinh, sao ngài lại tới đây”.

Một người đàn ông trung niên mặc áo da màu đen, đeo mắt kính vô cùng nghiêm túc, vẻ mặt cũng không làm cho người ta có cảm giác gì.

Cảm giác có chút thâm trầm hơn nữa lại rất thần bí.

“Tôi nghe anh em trên đường nói cậu đang gặp khó khăn. Dù sao gần đây cũng không có chuyện gì, cho nên tới xem có thể giúp được cậu việc gì hay không”.

“Hác tiên sinh, không phải là ngài vẫn đang tìm con gái ngài sao. Không có gì đâu, yên tâm đi. Chuyện bên này tôi ứng phó được”. Tăng Hải Lâm cậy mạnh nói.

Người tên Hác Cường này có thể nói coi như là sư phụ của anh, bắt đầu từ mười năm trước vẫn âm thầm dạy anh rất nhiều thứ, chỉ là người này hình như đang trốn tránh kẻ thù, cũng không muốn để cho người khác biết, hành tung của ông ta rất ư thần bí, cũng có thể nói giống như cái tên Hác Cường này.

“Tôi đã tìm con bé sáu năm rồi, cũng không có chút tin tức. Quên đi, không nói cái này nữa, nói cho tôi biết một chút tình huống gần đây của cậu đi. Xem tôi có thể giúp được cái gì cho cậu không”. Hác Cường vỗ vỗ bả vai Tăng Hải Lâm, ý bảo anh ta cùng đi với ông.

Tăng Hải Lâm hiểu, gật đầu một cái rồi lại nhìn Ngải Giai Giai một cái, sau đó đi cùng Hác Cường.

Có lẽ sự xuất hiện của Hác Cường, thật sự có thể trợ giúp anh, người này bí hiểm không ai biết, bối cảnh của ông ta cũng rất thần bí. Có lẽ là có năng lực giúp được anh.

Chương 164 : Lưu manh phá tiệm

Tăng Hải Lâm và Hác Cường mới vừa đi, thì Trần Tiểu Ngoạn đi tới tiệm bán hoa, hơn nữa còn mang theo sự tức giận, vừa vào tiệm bán hoa liền ra sức oán trách với Ngải Giai Giai:

“Giai Giai cậu biết không, tên Nghiêm Chính Phong kia thật đáng ghét, anh ta rõ ràng nhìn thấy mình không tránh, còn không chào hỏi mình. Mỗi ngày bày ra khuôn mặt thối với mình, tức chết mình mà, mình rốt cuộc có chỗ nào không giống phụ nữ . Chỉ là vóc dáng hơi cứng một chút, sức lực hơi mạnh một chút, tính tình nóng nảy một chút mà thôi. Phụ nữ khác có mình cũng có, tại sao phải dùng ánh mắt như thế nhìn mình”. Trần Tiểu Ngoạn càng nói càng tức, quả thật giống như là một trái bom vậy.

“Tiểu Ngoạn, đã xảy ra chuyện gì mà cậu nóng giận như thế”. Ngải Giai Giai rót một ly nước cho cô ấy để giải nhiệt.

Trần Tiểu Ngoạn nhận lấy nước Ngải Giai Giai đưa tới, uống một hơi cạn sạch, sau đó tiếp tục oán trách: “Bây giờ ở dưới cùng một mái nhà với anh ta nhưng anh ta rõ ràng coi mình như người xa lạ, gặp mặt cũng không chào hỏi, ngay cả mỉm cười cũng không có. Cậu nói xem có tức hay không chứ”.

“Anh ấy không đánh, không chào hỏi với cậu, vậy cậu hãy chào hỏi anh ấy đi. Dù sao luôn phải có một người mở đầu trước nha!”- Ngải Giai Giai khuyên nhủ.

Hai người oan gia này, không phải là bị thiếu chủ nói trúng rồi chứ, trời sinh một đôi, oan gia hoan hỉ, đúng là không tời. Tối thiểu Nghiêm Chính Phong này cũng đáng tín nhiệm.

“Tại sao là mình mở đầu trước, mà không phải là anh ta mở đầu. Anh ta là đàn ông, đàn ông thì nên có đức độ của đàn ông chứ”. Muốn cô cúi đầu trước không có cửa đâu.

Thái độ của Trần Tiểu Ngoạn vô cùng cứng rắn, chết sống cũng không khuất phục.

“Vậy cậu muốn thế nào, dùng năm đấm buộc anh ấy đánh, chào hỏi với cậu trước sao”.

“Làm sao có thể chứ, không phải là bảo mình đánh với chào hỏi anh ta sao, cùng với mình chủ động mở miệng trước thì có gì khác nhau đâu, không làm”.

Nếu nói như vậy thì cô rất mất mặt nha, cái tên Nghiêm Chính Phong chết tiệt kia, tựa như cọc gỗ vậy, gốc muốn chết, tuyệt đối không hiểu được thể thái nhân tình, ngay cả thăm hỏi cũng không biết.

“Vậy anh ấy vẫn không mở miệng thì cậu phải làm sao? Tiểu Ngoạn có phải cậu thích Nghiêm Chính Phong hay không?”. Ngải Giai Giai cười nhìn cô ấy.

“Ai mà thích con heo thúi đáng ghét đó chứ. Giai Giai, cậu mà nói như vậy nữa, coi chừng mình giận thật đó”- Trần Tiểu Ngoạn cảnh cáo Ngải Giai Giai.

Cô sẽ không thích Nghiêm Chính Phong, tuyệt đối sẽ không, nhất định sẽ không. Cô làm sao lại thích loại đàn ông không có phẩm chất như vậy chứ, lại không biết dỗ con người ta.

“Được rồi, mình không nói là được chứ gì, đừng tức giận nữa”. Ngải Giai Giai chỉ có thể bất đắc dĩ nói ngược lại.

Xem ra Trần Tiểu Ngoạn thật sự thích Nghiêm Chính Phong, chẳng qua là nhất định không chịu thừa nhận thôi.

“Vậy mới là chị em tốt của mình, sao cậu có thể để cánh tay ra ngoài được chứ”. Trần Tiểu Ngoạn hồn nhiên nhìn Ngải Giai Giai úp sấp trên người của cô.

“Không có” —— Ngải Giai Giai còn chưa nói xong, thì đột nhiên có mấy tên lưu manh vọt vào trong tiệm hoa, vừa tiến đến cái gì cũng không nói, mà bắt đầu đập đồ.

“Mấy người làm gì vậy?”. Ngải Giai Giai muốn tiến lên ngăn cản, nhưng mà đã bị Trần Tiểu Ngoạn kéo lại.

“Giai Giai đừng đi qua, bọn họ sẽ đánh cậu”.

“Nhưng mà hoa của mình” —— Ngải Giai Giai đau lòng nhìn hoa tươi được cô một lòng vun bồi, cứ như vậy mà bị hủy đi.

“Cậu trốn đi, để đó cho mình”. Trần Tiểu Ngoạn bảo Ngải Giai Giai tránh ra, sau đó xông tới ngăn cản mấy tên lưu manh kia, đánh một người ngã ở trên mặt đất.

Mấy tên lưu manh còn lại nhìn thấy người của mình bị đánh, thì cùng tiến lên đối phó Trần Tiểu Ngoạn.

“Tiểu Ngoạn cẩn thận một chút!”. Ngải Giai Giai lo lắng muốn chết, bây giờ đã không còn tâm tư để ý đến hoa, chỉ lo lắng an toàn của Trần Tiểu Ngoạn.

Đối phương nhiều người như vậy, Trần Tiểu Ngoạn lại chỉ có một mình, mặc dù cô ấy có thể đánh, nhưng một mình làm sao có thể đối phó được nhiều người như vậy chứ.

Lúc đầu chỉ có mấy tên lưu manh thôi, nên không bao lâu Trần Tiểu Ngoạn liền đánh bọn họ ngã, thế nhưng mấy tên ngã xuống lại chạy đi. Sau có mấy tên nữa vào, hơn nữa trên tay còn cầm gậy bóng chày hung hăng đánh xuống người Trần Tiểu Ngoạn.

“Tiểu Ngoạn coi chừng”. Ngải Giai Giai lo lắng hơn, tâm bị nhéo và rất lo lắng Trần Tiểu Ngoạn sẽ bị thương.

Đám lưu manh xông vào không chỉ đánh Trần Tiểu Ngoạn, thấy cái gì thì đánh cái đó, đập cả tiệm bán hoa, khắp nơi đều là tiếng bể tan tành.

“Mấy người dừng tay cho tôi, rút ra ngoài”. Trần Tiểu Ngoạn né tránh đám lưu manh vung cây gậy bóng chày tới, vậy mà nghe tiếng vật phẩm bể tan tành, thì giận không thôi, không có chú ý liền bị một gậy.

“A” —— Trần Tiểu Ngoạn bị người đánh một gậy vào phần bụng, thì đau đớn mà cô hô một tiếng, sau đó cắn răng chịu đựng.

“Tiểu Ngoạn”. Ngải Giai Giai thấy Trần Tiểu Ngoạn bị đánh thì nóng nảy, nhưng mà lại không biết làm cái gì bây giờ.

“Khốn kiếp, xem tao làm sao thu thập bọn này”. Trần Tiểu Ngoạn chịu đau đớn ở bụng, lần nữa xông tới đánh mấy tên lưu manh kia nằm sấp xuống, nhưng cô cũng đã bị vài gậy.

“Đừng đánh nữa, van cầu mấy người đừng đánh nữa”- Ngải Giai Giai khóc mà cầu khẩn.

“Các anh em chúng ta đi”. Mấy tên lưu manh thấy Trần Tiểu Ngoạn đã đánh rất nhiều anh em, mà cô ta cũng bị đả thương, vì thế mà rút lui.

Sau khi đám lừu mạnh chạy. Ngải Giai Giai liền tiến lên đỡ Trần Tiểu Ngoạn đang đứng không vững.

“Tiểu Ngoạn, cậu làm sao vậy, đừng dọa mình được không”.

Trần Tiểu Ngoạn đi theo cô mười năm, vậy mà lại là lần đầu tiên cô thấy cô ấy bị thương.

“Ha ha, mình không sao”. Trần Tiểu Ngoạn gượng cười một lúc mới vừa nói xong không có sao thì té xỉu.

“Tiểu Ngoạn”. Ngải Giai Giai cố hết sức ôm lấy cô ấy ngồi dưới đất, hốt hoảng lấy điện thoại di động ra, vốn muốn gọi điện thoại cho Tề Hiên, nhưng nghĩ lại đổi thành gọi điện thoại cho Nghiêm Chính Phong.

Nghiêm Chính Phong thấy Ngải Giai Giai điện tới thì tròn mắt, bởi vì Ngải Giai Giai chưa bao giờ gọi điện thoại tới cho anh, hôm nay sao lại phá lệ mà gọi điện thoại cho anh chứ, theo lý thuyết thì cô ấy nên gọi cho thiếu chủ mới đúng.

“Chính Phong sao kinh ngạc như vậy”. Tề Hiên ngồi ở trong phòng làm việc, nghe điện thoại của Nghiêm Chính Phong vang lên, vì vậy ngẩng đầu nhìn, anh phát hiện vẻ mặt anh ấy hơi bất thường.

“Thiếu chủ, là Giai Giai tiểu thư gọi điện thoại tới, có phải cô ấy gọi nhầm rồi không?”. Nghiêm Chính Phong không nhận điện thoại, mà là ngây ngốc nhìn điện thoại di động trong tay.

“Có lẽ cô ấy tìm cậu có chuyện gì đó, nhận đi”.

Mấy hôm nay anh cũng quan sát tình huống ở chung của Trần Tiểu Ngoạn và Nghiêm Chính Phong. Có lẽ là Trần Tiểu Ngoạn bảo Ngải Giai Giai gọi, cái này cũng chẳng có gì lạ.

Nghiêm Chính Phong nghe Tề Hiên nói như thế, thì nhận điện thoại. Vậy mà lời nói của Ngải Giai Giai ở trong điện thoại, làm cho anh thất kinh.

“Được, tôi lập tức chạy tới”.

Tề Hiên thấy Nghiêm Chính Phong vội như thế, cũng nóng nảy: “Chính Phong đã xảy ra chuyện gì”.

“Thiếu chủ có người đến đập tiệm bán hoa của Giai Giai tiểu thư, còn mang theo người đánh Tiểu Ngoạn bị thương, bây giờ tôi lập tức đi qua”.

Nghiêm Chính Phong nhanh chóng thuật lại mọi chuyện, hận bây giờ không thể vọt ngay tới tiệm hoa.

“Cái gì? Chúng ta cùng đi đi”. Tề Hiên vừa nghe Ngải Giai Giai đã xảy ra chuyện, thì nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc đi với Nghiêm Chính Phong.

Chuyện này khẳng định có liên quan đến Tăng Hải Lâm, mềm không được thì sẽ tới cứng, người này thật là đáng ghét.

Tề Hiên trong lòng thầm mắng Tăng Hải Lâm, dùng tốc độ nhanh nhất mà lái xe đến tiệm bán hoa.

Chương 165: Bốn bề thọ địch

Ngãi Giai Giai vẫn ôm Trần Tiểu Ngoạn đang hôn mê, mà trong lòng ghen ngào, rất lo lắng, thật sự sợ Trần Tiểu Ngoạn xảy ra chuyện gì. Thỉnh thoảng vẫn nhìn ra ngoài đợi Nghiêm Chính Phong xuất hiện.

“Tiểu Ngoạn cố chịu đựng, Nghiêm Chính Phong cũng sắp tới rồi, cậu nhất định sẽ không có chuyện gì, cậu không thể có chuyện, không thể”.

Nghiêm Chính Phong đi tới tiệm bán hoa, vội vàng chạy vào thì nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn té xỉu ở trong ngực Ngãi Giai Giai, đột nhiên tâm bị nhéo đau, nghe thấy tiếng khóc của Ngãi Giai Giai, tim của anh càng đau đớn hơn. Rất sợ Trần Tiểu Ngoạn ở trong ngực Ngãi Giai Giai đã ngừng thở rồi.

Ai nói anh không quan tâm cô gái này, ai nói anh không thích cô gái này, mặc dù cô ấy không đáng người như những cô gái khác, nhưng mà anh chỉ quan tâm cô, thậm chí anh đã yêu cô.

Anh yêu cô gái này, yêu cô gái luôn đối nghịch với anh.

“Tiểu Ngoạn, em làm sao vậy?”. Nghiêm Chính Phong từ trong ngực Ngãi Giai Giai ôm lấy Trần Tiểu Ngoạn, đau lòng nhìn cô, động tác rất nhẹ nhàng.

Ngãi Giai Giai thấy Nghiêm Chính Phong dịu dàng đối với Trần Tiểu Ngoạn như thế, thì trong lòng đã có đáp án, người đàn ông này yêu Tiểu Ngoạn.

Lúc này Tề Hiên cũng vọt vào, lập tức kéo Ngãi Giai Giai kiểm tra xem cô có bị thương không.

“Giai Giai em có bị thương ở đâu không?”.

“Thiếu chủ, em không sao, nhưng mà Tiểu Ngoạn cô ấy” ——

Tề Hiên không đợi Ngãi Giai Giai nói xong đã ôm cô thật chặt, có chút run rẩy giống như là đang sợ cái gì đó.

Đúng vậy anh đang sợ, sợ Ngãi Giai Giai sẽ giống như Trần Tiểu Ngoạn, đột nhiên bị

người ta làm hại, may mắn không có, may mắn cô không có bị thương.

“Thiếu chủ em không sao, trước tiên xem Tiểu Ngoạn một chút đi”. Ngải Giai Giai đẩy Tề Hiên ra, rời ánh mắt đến bên Nghiêm Chính Phong đang ôm Trần Tiểu Ngoạn, cảm thấy hình như anh ấy đang khóc.

“Tiểu Ngoạn, em tỉnh lại đi, đừng có dọa anh được không”. Nghiêm Chính Phong không chịu được mà rơi nước mắt.

“Mau đưa Tiểu Ngoạn đến bệnh viện, cô ấy bị người đả thương, tôi thật sự rất lo lắng!”. Ngải Giai Giai lo Nghiêm Chính Phong quá thương tâm, mà quên chuyện quan trọng nhất, vì vậy nhắc nhở.

“Chính Phong, trước tiên đưa người đi bệnh viện đi. Giai Giai, em cũng đi theo được không? Đừng sợ”. Tề Hiên dùng ánh mắt thâm tình nhìn Ngải Giai Giai. Hi vọng cô ấy cũng cùng đi theo.

Anh không thể để Ngải Giai Giai ở chỗ này một mình. Mấy tên lưu manh kia tuy lúc đều có thể xuất hiện, nếu quả như vậy thì sẽ đả thương cô. Anh nhất định sẽ hận chết mình.

“Tiểu Ngoạn cố chịu đựng, chúng ta bây giờ phải đi bệnh viện. Chờ em khoẻ lại, cái gì anh cũng nghe em, em muốn anh làm gì thì anh làm như thế, được không, cố chịu đựng nhé”. Nghiêm Chính Phong ôm lấy Trần Tiểu Ngoạn chạy ra ngoài, lập tức lên xe, miệng vẫn không ngừng nói chuyện với Trần Tiểu Ngoạn.

“Thiếu chủ, chúng ta cũng đi thôi”. Ngải Giai Giai biết Tề Hiên muốn nói gì, nhưng mà bây giờ không phải là lúc để nói chuyện.

“Đi thôi”. Tề Hiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng Ngải Giai Giai đi ra bên ngoài, rồi lên xe.

Nghiêm Chính Phong vốn là tính lái xe, nhưng kết quả lại bị Tề Hiên ngăn cản.

“Chính Phong, cậu ở phía sau với Tiểu Ngoạn đi, lần này để tôi lái”. Giai Giai cài chặt dây an toàn xong thì Tề Hiên nhắc nhở.

Nghiêm Chính Phong lặng một hồi, rồi sau đó liền trở về phía sau xe, ôm Trần Tiểu

Ngoạn, trong lòng vẫn còn đang lo lắng Trần Tiểu Ngoạn sẽ xảy ra chuyện lớn. Thiếu chủ không cho anh lái xe, đại khái là lo lắng anh không chuyên tâm lái xe, vậy cũng tốt.

“Tôi biết, vậy mau lái xe đi”. Ngải Giai Giai ngồi vào chỗ cạnh tài xế thắt dây an toàn. Tề Hiên thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong liền lái xe đi.

Vậy mà xe còn chưa lái đi đã có rất nhiều xe chặn đường, tiếp theo từ trong xe đi ra rất nhiều người. Nhìn dáng vẻ cũng biết là trên tay đám lưu manh đang cầm cây gậy chơi bóng.

“Thiếu chủ chính là bọn họ, là bọn họ đập tiệm bán hoa, đả thương Tiểu Ngoạn, chính là bọn họ”. Ngải Giai Giai thấy mấy tên lưu manh nhìn hơi quen, kinh ngạc chỉ vào những người ở phía trước mà hô to, tâm tình rất hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt sợ hãi.

“Tôi đi phết bọn họ”. Nghiêm Chính Phong cực kỳ tức giận, muốn xuống xe dạy dỗ những tên đó, nhưng mà Tề Hiên lập tức gọi anh lại.

“Đừng xúc động, đối phương nhiều người như vậy, cậu xông ra thì cũng bị đánh thối, vô ích lắm”.

“Nhưng bọn họ chặn đường như vậy, chúng ta làm sao đưa Tiểu Ngoạn đi bệnh viện được, đây là chuyện không thể trì hoãn!”. Nghiêm Chính Phong rất vội, tuyệt đối không muốn lãng phí, chờ khi xác định được Tiểu Ngoạn không có sao, nhất định anh sẽ tìm những tên này tính sổ.

“Thông báo cho anh em Tề Anh hội tới đây xử lý, chúng ta đánh bừa như vậy cũng không được”. Tề Hiên khá tỉnh táo, có lẽ vì người bị thương không phải là Ngải Giai Giai, nhưng mà anh biết cảm thụ bây giờ của Nghiêm Chính Phong.

Nghiêm Chính Phong nghe Tề Hiên nói như thế, liền vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi người của Tề Anh hội gần đây đến giúp một tay. Nói xong liền cúp điện thoại, sau đó vội nhìn Trần Tiểu Ngoạn, rồi ôm cô thật chặt.

“Anh Chính Phong, anh yên tâm đi, Tiểu Ngoạn không có sao đâu, thân thể cô ấy tốt như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì. Trần Tiểu Ngoạn sẽ khỏe mạnh thôi”. An ủi Nghiêm Chính Phong lòng như lửa đốt. Cô sao lại không lo lắng cho Trần Tiểu Ngoạn chứ, chẳng qua là an ủi lẫn nhau thôi.

“Cô ấy nhất định không có sao, tôi cũng sẽ không để cho cô ấy có chuyện, tuyệt đối sẽ không”. Nghiêm Chính Phong vội kéo Trần Tiểu Ngoạn vào trong ngực, lo lắng mà nói, vô cùng kích động

Lúc này đám lưu manh cầm gậy đứng ở đối diện, như hung thần ác sát đi tới vây xe Tề Hiên, làm cho bọn anh bốn bề thọ địch.

“Đã thương nhiều anh em của bọn tao như vậy mà muốn rời đi sao?”. Một gã lưu manh đứng đưa cây gậy khiêu khích nhìn Tề Hiên trong xe.

“Tụi bây là ai, hãy xưng tên ra”- Tề Hiên lạnh lùng hỏi.

Một đám lưu manh tầm thường căn bản cũng không có ra hồn, dám dả thương đến người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những tên này.

“Nói ra sợ hù mày, bây giờ hãy giao người đàn bà của mày ra đây, bọn tao cũng sẽ không làm khó dễ mày”.

“Thiếu chủ” —— Ngải Giai Giai nghe những lời này của đám lưu manh, thì vừa sợ lại vừa vội.

Mấy người này quả thật là nhắm vào cô, xem ra là cô đã liên lụy tới Trần Tiểu Ngoạn, nhưng bọn họ muốn cô làm gì chứ.

“Yên tâm đi, anh sẽ không giao em ra, mấy tên này anh cũng sẽ không bỏ qua đâu”. Tề Hiên ác độc nhìn chăm chăm đám lưu manh trước mặt, tay nắm chặt tay lái.

“Hắc, không cần sĩ diện mà lên mặt, lão đại của bọn tao, thích người phụ nữ của mày, mày nhất định phải đưa người phụ nữ này cho lão đại của bọn tao”.

Tề Hiên nghe những lời này của đám lưu manh, thì xác định đám người này là của Tăng Hải Lâm. Cái tên Tăng Hải Lâm này quả nhiên dùng cái loại thủ đoạn mềm không được thì sẽ cứng rắn, đáng ghét.

“Bọn bay là người của Tăng Hải Lâm, nếu không muốn chết thì rút cho tao”- Tề Hiên rống to.

“Mày cho rằng mày là ai hả? Bảo tụi tao cút thì cút sao? Các anh em, đập!”. Một gã lưu manh cầm cây gậy giơ lên thật cao ra lệnh.

Những tên lưu manh khác cùng nhau đập xe Tề Hiên.

Ngãi Giai Giai nhìn thấy rất nhiều cây gậy muốn đánh vào xe, thì sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại, lấy tay che mặt.

Chương 166: Đã đánh mất người

Tề Hiên thấy mấy tên lưu manh kia vọt tới muốn đập xe, vì vậy đóng kỹ cửa sổ xe, trong lòng cũng suy nghĩ phương pháp trì hoãn. Anh tin không lâu thì người của Tề Anh hội sẽ tới, đến lúc đó giải quyết những tên này cũng không phải là vấn đề.

Phanh —— một tiếng một cây gậy đánh tới thủy tinh trên xe, tiếng đánh dữ dội làm Ngải Giai Giai sợ tới mức ôm đầu cúi xuống trốn, thân thể phát run.

Ngải Giai Giai mới vừa trốn, lại nghe một tiếng đánh nữa, thì sợ tới mức hô lên tiếng “A” ——

“Giai Giai, em không sao chứ?”. Tề Hiên nghe thấy tiếng la của Ngải Giai Giai lo lắng hỏi.

“Thiếu chủ em không sao”. Ngải Giai Giai run rẩy trả lời Tề Hiên, vậy mà thái độ lại nói cho Tề Hiên biết ngay lúc này cô rất sợ hãi.

Nghiêm Chính Phong ôm chặt Trần Tiểu Ngoạn, dùng ngực của mình che chở cô. Thì ra là ở trên thế giới này thật sự có một cô gái như thế, có thể làm cho anh bảo vệ như thế, hơn nữa cô gái này ở bên cạnh anh.

“Mày chỉ cần giao người phụ nữ này ra, anh em bọn tao cũng sẽ không đối với mày như vậy”. Một gã lưu manh đứng ở trước xe của Tề Hiên uy hiếp.

“Giai Giai, em ở trong xe, đừng ra ngoài”. Tề Hiên nhắc nhở Ngải Giai Giai một câu, sau đó rất nhanh mà mở cửa xe xông ra ngoài, nhưng sau đó đã đóng cửa lại.

Nếu để cho đám lưu manh này đập xuống nữa, xe cũng sẽ bị hư mất, đến lúc đó sẽ làm bị thương đến người bên trong. Nên anh không thể để cho đám lưu manh này đập nữa.

Tề Hiên ra ngoài, ngay giây đầu tiên đám lưu manh kia liền lấy cây gậy đánh lên người anh, đáng tiếc lại không đánh trúng bởi vì Tề Hiên né tránh được.

Tay chân rất nhanh nhẹn, rất linh hoạt, một quyền một đã đánh cho đám lưu manh kia ngã xuống đất, liền o o kêu đau không bò dậy nổi.

“Thiếu chủ cẩn thận!”. Ngải Giai Giai thấy nhiều cây gậy đánh lên người Tề Hiên như vậy, thì tâm nhéo cực kỳ chặt, thật sự lo lắng anh bị đánh, hận không thể đi ra ngoài dùng thân thể của mình chặn những cây gậy kia, nhưng mà cô lại không thể làm gì, bởi vì cô biết đi ra ngoài chỉ gây thêm phiền toái cho thiếu chủ.

“Tiểu Ngoạn, anh đi giúp thiếu chủ, em tốt nhất ở yên trên xe, chờ anh trở lại”. Nghiêm Chính Phong thâm tình nhìn về phía Trần Tiểu Ngoạn đang hôn mê nói, sau đó nhẹ nhàng thả cô ấy lên ghế, để cho cô ấy dựa vào, quá đau xót mà chạm tới mặt của cô ấy một chút.

“Giai Giai tiểu thư, tôi đi giúp thiếu chủ, nhờ cô trông Tiểu Ngoạn một chút”. Nghiêm Chính Phong thả Trần Tiểu Ngoạn xong, vẫn không quên dặn dò Ngải Giai Giai một chút. Mặc dù anh biết Ngải Giai Giai không có cái năng lực để chăm sóc Trần Tiểu Ngoạn, nhưng vẫn là nhắc một câu, cầu xin an ủi ở trong lòng.

“Anh Chính Phong, anh cũng phải cẩn thận một chút”. Ngải Giai Giai quan tâm, sau đó lại tiếp tục nhìn Tề Hiên ở bên ngoài, phát hiện anh một mình phải đối phó với rất nhiều người. Lo lắng đến độ muốn khóc lên, nhưng mà làm cho cô vui là Tề Hiên còn chưa bị đánh, ngược lại là đám lưu manh kia bị thương rất thảm, khắp nơi đều là tiếng kêu đau của bọn họ.

Tề Hiên một mình cũng làm cho đám lưu manh này rất khó ứng phó rồi, thêm Nghiêm Chính Phong nữa khiến đám lưu manh kia phải cố hết sức để đánh bọn họ. Căn bản không biết thân thủ hai người kia lại tốt như vậy, lại có thể đánh như thế, từng tên lưu manh từ từ ngã xuống, mấy tên khác sợ tới mức không dám xông tới đánh Tề Hiên và Nghiêm Chính Phong, thậm chí là run rẩy mà lui về phía sau bắt đầu sợ hãi.

“Bọn bây lui về phía sau làm gì, lên đi... Hôm nay không giúp lão đại đoạt được người phụ nữ này, chúng ta cũng không cần lăn lộn giang hồ nữa”. Tên lưu manh cầm đầu hô to, sau đó xông tới quơ quơ cây gậy trong tay, muốn đánh một cái lên người Tề Hiên, còn chưa có chạy đến bên cạnh Tề Hiên, thì cũng đã bị Nghiêm Chính Phong đánh một quyền ngã xuống đất, o o kêu đau không đứng dậy nổi.

“Ai yêu” —— Tên lưu manh cầm đầu ngã xuống, thì mấy tên lưu manh khác cũng không dám xông lên nữa, không ngừng lui về phía sau.

“Chỉ dựa vào tụi bây mà cũng muốn đi ra giang hồ lăn lộn, lại không có gan dạ cũng

không có thể lực, nên biết đi đắc tội với người của Tề Hiên tao, thì sẽ nhận được kết quả gì”. Tề Hiên lạnh lùng nhìn đám người đang nằm kêu đau, sau đó sắc bén mà quét nhìn đám người ở đây.

“Mày là Tề Hiên”. Đột nhiên có một người thét lên kinh ngạc.

“Mày là Tề Hiên, mày thật sự là Tề Hiên sao?”. Lại một tên lưu manh nữa sợ hãi mà phụ họa, sau đó bỏ cây gậy ra chân nhũn đứng không vững.

“Cũng đã ra giang hồ lăn lộn, sao lại không tìm hiểu xem mấy người này, tụi mày có chọc vào nổi không, lại còn muốn cướp phụ nữ của tao. Xem những ngày sau tụi mày có cảm thấy sống được không, muốn tao thu xếp cho bọn mày một chút, đúng không?”. Tề Hiên từng bước từng bước đi qua, tên lưu manh đối diện nhìn thấy anh đi tới, thì không ngừng lui về phía sau, cuối cùng cuống quýt lên xe mà chạy trốn bỏ những tên vẫn còn ở trên đất.

“Đừng bỏ tao lại, chờ tao một chút!”. Người nằm trên đất thấy đám người đều trốn, lập tức bò dậy chạy đến một chiếc xe, muốn cùng bọn họ chạy trốn, đáng tiếc bọn họ còn chưa lái xe đi, đột nhiên xuất hiện rất nhiều xe chặn đường phía trước.

“Những người kia là người của Tề Anh hội, xong rồi xong rồi đều là lỗi của mày, nếu như không phải là mày nói cái gì tới giúp lão đại giành phụ nữ, chúng ta sao lại đắc tội với Tề Hiên, đắc tội với Tề Anh hội”. Một tên lưu manh phía trước chỉ trích tên lưu manh cầm đầu, rất là tức giận.

“Đúng, chúng tao cũng bị mày hại thảm rồi”. Một tên lưu manh khác cũng oán trách.

“Bây giờ nói những thứ này có tác dụng sao? Tao đây cũng là suy nghĩ cho lão đại, tao làm sao biết người kia chính là Tề Hiên. Nếu như mà tao biết, thì tao sẽ không có chán sống như vậy đâu”. Tên lưu manh cầm đầu không phục mà phản bác.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa có oán trách xong, thì đã bị một đám người mặc âu phục đen vây quanh, thậm chí kéo bọn họ từ trong xe ra, giải đến trước mặt của Tề Hiên.

Ngài Giai Giai thấy trước mắt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đẩy cửa ra xuống xe đi tới bên người Tề Hiên.

“Thiếu chủ, anh không sao chứ?”.

“Anh không sao, còn em không có bị thương gì chứ?”. Tề Hiên khẽ mỉm cười với Ngải Giai Giai, sau đó nhẹ nhàng che mặt của cô, thâm tình nhìn cô.

“Em không sao, chỉ cần có anh thì em liền không có sao”. May mắn là cô không có gì, thiếu chủ thật tốt, cô thật an tâm.

Nghiêm Chính Phong thấy Ngải Giai Giai xuống xe, liền chạy về xe xem Trần Tiểu Ngoạn ở trên xe thế nào. Song khi anh trở lại xe, thì lúc này mới phát hiện ra trên xe cũng đã không có người.

“Tiểu Ngoạn” —— Nghiêm Chính Phong không thấy Trần Tiểu Ngoạn, nên tìm khắp xe, cũng không thấy nên vội hô to.

Tề Hiên và Ngải Giai Giai nghe thấy tiếng kêu của Nghiêm Chính Phong, liền vội vàng đi tới, khi thấy trong xe trống rỗng thì kinh hãi.

“Mới vừa rồi tôi còn thấy Tiểu Ngoạn ở trong xe mà, sao đột nhiên lại không thấy chứ”. Ngải Giai Giai đau lòng cũng rất nóng lòng.

Nghiêm Chính Phong giao Trần Tiểu Ngoạn cho cô trông coi, vậy mà cô lại đánh mất người. Cô làm sao ăn nói với Nghiêm Chính Phong đây? Tiểu Ngoạn luôn liều mạng bảo vệ cô như thế, mà ngay cả chút chuyện trông coi người cô cũng làm không được, cô thật là hận chết mình mà.

Chương 167: Đau lòng

Tề Hiên đi theo Ngải Giai Giai tới, phát hiện không thấy Trần Tiểu Ngoạn cũng kinh ngạc một hồi. Thấy bộ dạng Ngải Giai Giai đau lòng khổ sở, trong lòng cũng khổ sở theo.

Không thấy Trần Tiểu Ngoạn, nói vậy Ngải Giai Giai khẳng định rất đau lòng, may mắn không phải là cô ấy. Nhưng mà những lời này anh không thể nói ra được, dù sao anh cũng biết cảm thụ của Nghiêm Chính Phong.

“Anh Chính Phong, tôi ...”. Ngải Giai Giai không biết nên làm sao mà đối mặt với Nghiêm Chính Phong, cũng không biết nên nói cái gì cho đúng, chỉ là cúi đầu rất áy náy.

“Giai Giai, em hãy yên tâm đi, Tiểu Ngoạn không có sao đâu”- Tề Hiên an ủi.

“Thiếu chủ, đều là em không tốt, em không có trông coi Tiểu Ngoạn thật tốt, là em đánh mất Tiểu Ngoạn, nếu như mà em không đi ra, thì Tiểu Ngoạn cũng không biến mất. Hơn nữa cô ấy còn bị thương. Tại sao em có thể để cô ấy ở một mình trên xe chứ? Tại sao em lại có thể đối với cô ấy như thế? Đều là em không tốt!”. Ngải Giai Giai càng nói càng kích động, cuối cùng oà khóc.

“Không có chuyện gì, anh sẽ tìm Trần Tiểu Ngoạn trở về, đừng khóc được không!”. Tề Hiên ôm cô an ủi, sau đó nhìn Nghiêm Chính Phong: “Chính Phong đừng quá khổ sở, chúng ta nhất định sẽ giúp cậu tìm Tiểu Ngoạn về”.

Nghiêm Chính Phong nhìn về phía xe trống không mà ngẩn người, vẻ mặt bị vây trong khiếp sợ, vô cùng lo lắng, thậm chí trong lòng có chút tức giận, nhưng mà anh lại không thể biểu hiện ra.

Anh giao Trần Tiểu Ngoạn cho Ngải Giai Giai chăm sóc, vậy mà cô ấy lại xuống xe, không trông coi Trần Tiểu Ngoạn, lại để cho cô ấy mất tích, anh có thể không nổi giận sao.

Nhưng mà tức giận thì có thể làm gì, dù sao thân phận của cô ấy cũng không tầm thường, anh không thể trách cô ấy chỉ có thể trách mình vô năng đi.

“Anh Chính Phong thực xin lỗi, anh đừng giận tôi có được không?”. Ngải Giai Giai nói xin lỗi với Nghiêm Chính Phong.

“Tôi đi tìm Tiểu Ngoạn”. Nghiêm Chính Phong rất lạnh lùng mà nói một câu, lập tức chạy đi chung quanh tìm người. Người nhất định còn chưa đi xa, cho nên Trần Tiểu Ngoạn nhất định vẫn còn ở vùng gần đây, nên anh muốn đi tìm.

Tề Hiên thấy Nghiêm Chính Phong điên cuồng tìm người cũng không có đi ngăn cản, mà để mặc cho cậu ấy đi tìm.

“Thiếu chủ, anh Chính Phong giận, anh ấy đang giận em, là em quá vô dụng, ngay cả một người cũng chăm sóc không tốt, đều tại em”. Ngải Giai Giai lại nhào vào trong ngực Tề Hiên khóc lớn.

Mặc dù Nghiêm Chính Phong ngoài miệng không nói gì, nhưng mà mọi người nhìn ra được anh ấy đang tức giận.

“Giai Giai không có chuyện gì, cậu ấy chỉ là quá lo lắng cho Trần Tiểu Ngoạn mà thôi. Nếu như em mất anh cũng sẽ giống như cậu ấy bây giờ, bọn anh có thể làm chính là giúp cậu ấy tìm Trần Tiểu Ngoạn về. Trước tiên anh đưa em về nhà, em hãy ở yên trong nhà, chuyện còn lại để cho bọn anh xử lý. Đi thôi!”. Tề Hiên đỡ Ngải Giai Giai lên xe, sau đó mình ngồi vào chỗ tài xế, lái xe đưa Ngải Giai Giai về nhà.

Tiệm bán hoa đã bị đập, sợ rằng lúc này cũng không thể mở cửa, nhưng như vậy cũng tốt. Như vậy Ngải Giai Giai có thể không cần mỗi ngày đều đến tiệm hoa, cũng không cần bị Tăng Hải Lâm quẫn lấy, càng sẽ không có nguy hiểm anh cũng có thể yên tâm hơn.

“Thiếu chủ, em và anh cùng đi tìm Tiểu Ngoạn có được không? Em muốn làm chút gì đó, nhưng mà em...”

Nhưng cô lại không thể làm gì, thậm chí sẽ thêm phiền, tại sao cô lại vô dụng như vậy, một chút chuyện nhỏ cũng làm không được.

“Giai Giai nghe lời được không? Hãy ở nhà chờ, anh sẽ mang Trần Tiểu Ngoạn trở về an toàn, em không phải lo lắng”. Ngải Giai Giai theo lời anh nói không lo lắng nữa, dù sao cũng không biết xảy ra chuyện gì.

“Thiếu chủ em hiểu, em nhất định sẽ ở nhà chờ các anh trở về”.

Lần trước bởi vì chuyện Tiểu Hiên mà kích động chạy ra ngoài, kết quả chuyện gì

cũng không giúp được, còn làm cho Trần Tiểu Ngoạn mang về, lần này hãy để cho thiếu chủ và Nghiêm Chính Phong đi tìm người là được rồi, cô đi theo chỉ biết cản trở.

Tề Hiên đưa Ngải Giai Giai về nhà, sau đó thì đi giúp Nghiêm Chính Phong tìm người.

Ngải Giai Giai nhìn bóng lưng Tề Hiên đi xa, mà trong lòng đều không có cảm giác.

Cái họa này có thể nói là do cô, nhưng mà một chút chuyện nhỏ cô cũng không giúp được, áy náy làm cho cô rất khó chịu, muốn làm chút gì đó để đền bù, nhưng lại không biết làm gì.

“Giai Giai, sao vẫn còn ở đứng ngoài cửa, mau trở vào đi”- Bà Lâm thét lên

“Dạ” Ngải Giai Giai thu hồi tầm mắt bất đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó cùng bà Lâm vào ngồi ở trong phòng khách, lo lắng, chờ đợi.

“Giai Giai con yên tâm đi. Tiểu Ngoạn bản lĩnh cao như vậy, không có việc gì đâu, con cũng đừng để ở trong lòng nữa”- Bà Lâm an ủi.

Mới vừa rồi lúc Tề Hiên trở về, cũng nói chuyện đã xảy ra với bà, bà biết trong lòng Ngải Giai Giai đang tự trách, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách cô bé. Nếu như lúc đó Ngải Giai Giai ở trên xe, nói không chừng không thấy không chỉ là Trần Tiểu Ngoạn, mà ngay cả Ngải Giai Giai cũng không thấy.

“Mẹ Lâm, con thật sự lo lắng cho Tiểu Ngoạn, mỗi lần gặp chuyện không may đều là cô ấy vươn mình ra, lần này cũng giống vậy, nếu như không có cô ấy, sợ rằng bị thương chính là con, nhưng mà ngay cả coi chừng cô ấy con cũng làm không được”.

“Giai Giai, con có nghĩ tới hay không, nếu như lúc đó không phải con rời khỏi xe, e rằng lúc này ngay cả con cũng mất tích đó. Đừng cứ mãi nghĩ chuyện xấu, cũng đừng khổ sở đau lòng. Đợi lát nữa tiểu thiếu chủ và hội chủ sẽ trở về”- Bà Lâm ôm Ngải Giai Giai dịu dàng.

“Có phải bác trai đến trường đón Tiểu Hiên không?”. Ngải Giai Giai cố gắng nhịn kích động muốn khóc, mà nói sang chuyện khác

Bây giờ mà đau lòng thì có ích lợi gì, chuyện đã xảy ra rồi, cũng chỉ có thể cầu

nguyện bọn họ mau tìm được Trần Tiểu Ngoạn mới đúng.

“Đúng vậy, lúc này cũng sắp trở về rồi”. Bà Lâm nhìn đồng hồ treo tường một chút rồi trả lời.

Bà Lâm mới vừa nói xong, thì điện thoại trong phòng khách liền vang lên, vì vậy đi nghe.

“A lô, xin chào”.

“Không có. Thiếu chủ vừa mới trở về, không có trở về với tiểu thiếu chủ, hơn nữa Giai Giai có ở nhà không có ở cùng với tiểu thiếu chủ”.

Ngài Giai Giai nghe được những lời này của bà Lâm mà kinh ngạc vô cùng, hốt hoảng đứng lên, trong lòng lại bắt đầu lo lắng cho Tề Tiểu Hiên.

Mẹ Lâm nói câu này là có ý gì, chẳng lẽ Tiểu Hiên cũng không thấy sao.

“Cái gì? Được tôi hiểu rồi, hội chủ hãy yên tâm đi”. Bà Lâm nói xong rồi cúp điện thoại, Ngài Giai Giai lập tức kéo bà Lâm hỏi.

“Mẹ Lâm có phải Tiểu Hiên xảy ra chuyện gì không? Nói cho con biết nhanh lên”.

“Giai Giai, hội chủ đi trường học đón tiểu thiếu chủ thì nghe giáo viên ở trường học nói tiểu thiếu chủ đã được ba đón đi, nhưng mà, mới vừa rồi thiếu chủ vẫn còn ở chỗ này, căn bản là không có đi đón tiểu thiếu chủ, ta nghi là có người giả mạo thiếu chủ để đi đón tiểu thiếu chủ”.

“Cái gì?”. Ngài Giai Giai càng kinh ngạc hơn, chán nản mà ngồi lên ghế sa lon, đáng vẻ muốn suy sụp.

Đầu tiên là không thấy Trần Tiểu Ngoạn, bây giờ là không thấy con trai của cô. Vậy kế tiếp có thể ngay cả Tề Hiên cũng không thấy hay sao.

Tại sao lại như vậy, gần tới ngày cô cho là hạnh phúc, thì lại cố tình xảy ra nhiều chuyện đến như thế.

Phải làm thế nào mới có thể để cho cô bình tĩnh vượt qua đây.

Mặt Ngải Giai Giai đầy nước mắt, bất đắc dĩ mà lắc đầu rồi cắn chặt hàm răng lại không để cho mình khóc.

Chương 168: Diệp Tâm Phương uy hiếp

Bà Lâm thấy Ngải Giai Giai đau lòng như vậy, cũng không biết nên làm thế nào để an ủi cô, chỉ có thể cùng ở chung một chỗ với cô.

“Giai Giai, con phải kiên cường một chút, thiếu chủ nhất định sẽ bình an vô sự, Tiểu Ngoạn cũng giống vậy”.

“Mẹ Lâm, con thật là khổ sở, tại sao những chuyện không tốt thế này luôn quần lấy con, con chỉ là muốn trải qua cuộc sống yên bình, hi vọng người bên cạnh bình an, chẳng lẽ đây đều là yêu cầu xa vời sao. Tại sao người không thấy không phải là con, mà là bọn họ. Vì sao?”. Ngải Giai Giai bổ nhào vào trong ngực bà Lâm mà khóc lớn.

“Cái này cũng không thể trách con, trách thì trách những người nhàm chán kia. Cả ngày rảnh rỗi đến mức cần phải đi phá hư gia đình của người khác”. Bà Lâm rẽ qua mảng Diệp Tâm Phương.

“Nhưng mà những người nhàm chán kia, tại sao không đi phá hư gia đình của người khác, lại muốn phá hư gia đình của con, con đây thật vất vả mới có cái gia đình này. Tại sao còn phải hành hạ con như thế?”. Ngải Giai Giai ở trong ngực bà Lâm khóc rống.

“Bé ngoan, đừng khóc, đây không phải là lỗi của con, đừng có trách nhiệm gì cũng ôm vào mình. Bộ dáng này của con, ta sẽ đau lòng, thiếu chủ sẽ càng đau lòng hơn”.

“Mẹ Lâm con biết, con nhất định sẽ kiên cường, không thể ở thời điểm này mà làm cho thiếu chủ lo lắng cho con nữa. Bọn họ đã rất bận rồi”. Ngải Giai Giai rời khỏi lồng ngực của bà Lâm, lau sạch nước mắt, cố gắng không để cho mình khóc. Thời điểm này nếu cô đau lòng nữa, chỉ làm cho mọi người thêm phiền toái mà thôi. Cho nên cô cũng phải kiên cường, không thể trở thành gánh nặng cùng phiền toái cho mọi người.

“Lúc này thiếu chủ ở bên ngoài cực khổ tìm người, con phải làm chính là để cho cậu ấy yên tâm về con. Như vậy cậu ấy sẽ bớt đi một phần gánh nặng, mới có thể yên tâm mà tìm người, tìm Tiểu Ngoạn và thiếu chủ trở về!”. Bà Lâm mỉm cười trong lòng rất vui, bởi vì Ngải Giai Giai đã trở nên kiên cường hơn so trước kia.

“Mẹ Lâm, mẹ hãy yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không làm cho mọi người lo lắng nữa. Đói quá”.

“Ta đi làm một chút thức ăn cho con được không?”.

Ngãi Giai Giai nghe bà Lâm nói thế, mỉm cười gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn bà Lâm rời đi.

Sau khi bà Lâm đi, trong phòng khách chỉ còn một mình Ngãi Giai Giai. Nhưng mà không biết vì sao, cô cứ có cảm giác còn có một đôi mắt đang nhìn cô.

Có lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều rồi, trong phòng khách ngoại trừ cô cũng không còn ai.

Nơi xa có một người đàn ông mặc áo đen đang dùng ống nhòm nhìn về phía cửa sổ, nhìn thấy Ngãi Giai Giai chỉ có một mình, liền lấy điện thoại di động ra gọi, chỉ là nói một câu đơn giản rồi cúp: “Đến lúc rồi”.

Lúc này Ngãi Giai Giai đột nhiên hướng về phía cửa sổ, nhìn xung quanh một chút. Người đàn ông áo đen sợ tới mức lập tức ngồi xổm xuống rồi từ từ rời đi.

Sao luôn có loại cảm giác này vậy nhỉ. Ngãi Giai Giai không nghĩ ra, cảm thấy có gì đó không đúng, giống như có người đang nhìn chăm chăm vào cô.

6 năm qua, cô lo lắng bị Tề Hiên tìm được, cho nên đặc biệt nhạy cảm đối với những đồ âm thầm quan sát, vừa có động tĩnh gì thì sẽ có cảm giác.

Lúc này điện thoại của Ngãi Giai Giai đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình. Vì vậy lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình một chút, phát hiện là một dãy số lạ, hơi do dự có nên nhận hay không.

Tiểu Ngoạn mất tích, Tiểu Hiên cũng mất tích, lúc này số điện thoại lạ gọi tới, chẳng lẽ là có tin tức của bọn họ.

Ngãi Giai Giai vừa nghĩ tới có thể là tin tức của Trần Tiểu Ngoạn hoặc Tề Tiểu Hiên. Vì thế lập tức nhận điện thoại, tay hơi run rẩy.

“A lô”.

“Ngãi Giai Giai, bây giờ cô yên lặng nghe tôi nói hết, không được phép nói chen vào.

Trần Tiểu Ngoạn và con trai cô đều đang ở trên tay tôi, chỉ là tôi sẽ không làm hại bọn họ. Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi bảo đảm bọn họ sẽ bình an vô sự. Chuyện này nếu như cô dám nói với người khác nửa chữ, tôi liền cắt đứt ngón tay của con trai cô, đặc biệt là Tề Hiên. Nếu cô nói cho anh ta biết Trần Tiểu Ngoạn và con trai cô ở tay tôi, vậy thì cô hãy chờ cho nhạt xác bọn họ đi”. Diệp Tầm Phương ở trong điện thoại không ngừng uy hiếp Ngải Giai Giai.

“Cô muốn gì?”. Ngải Giai Giai thở hỗn hển vô cùng khẩn trương, lo lắng Diệp Tầm Phương sẽ làm hại Trần Tiểu Ngoạn và Tề tiểu Hiên. Cô nên đoán được tất cả chuyện này là Diệp Tầm Phương làm, chỉ là không có một chút chứng cứ mà thôi.

“Bắt đầu từ bây giờ Tăng Hải Lâm bảo cô làm gì thì cô làm theo, hơn nữa không được để cho Tề Hiên biết, nếu không cô phải biết hậu quả là gì”. Diệp Tầm Phương nói xong câu đó, liền cúp điện thoại sau đó tà ác cười một tiếng, đảo mắt nhìn Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên bị trói cả người, ném vào góc, sau đó điên cuồng cười to.

“Ha ha” ——

Vốn là cô muốn bắt Ngải Giai Giai, ai ngờ trên xe chỉ có Trần Tiểu Ngoạn đang hôn mê. Người được phái đi cũng không biết Trần Tiểu Ngoạn là ai, nên đem cô ta trở thành Ngải Giai Giai bắt về, nhưng mà điều này cũng không cần vội, bởi vì Tề Tiểu Hiên ở trên tay của cô. Lần này là cô thật sự có lợi thế, để xem Tề Hiên có thể làm được gì.

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Diệp Tầm Phương, thì hơi đồng tình tâm lý của người đàn bà này có vấn đề.

“Mẹ nuôi, mẹ nói xem cái dì bệnh thần kinh này muốn Tăng Hải Lâm đó làm cái gì với mẹ”. Tề Tiểu Hiên hỏi và cậu tựa vào Trần Tiểu Ngoạn.

“Quý mới biết, nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt!”. Trần Tiểu Ngoạn khinh thường nhìn Diệp Tầm Phương.

Nếu không phải là cô hôn mê, chắc chắn sẽ không để cho người ta trói lại mà mang tới loại địa phương này.

“Các người muốn biết sao? Vậy tôi sẽ nói cho các người biết, ha ha” —— Diệp Tầm Phương rất đắc ý mà cười cười, nhíu mày nhìn Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên.

“Không phải là chuyện tốt, tôi không nghe”. Tề Tiểu Hiên quay đầu đi, không nhìn Diệp Tâm Phương ý bảo không nghe cô ta nói.

Trần Tiểu Ngoạn cũng giống vậy, quay đầu đi cũng không muốn nghe Diệp Tâm Phương nói.

“Các người không muốn nghe, tôi càng muốn nói cho các người biết. Hơn nữa mỗi ngày đều sẽ cho các người biết tình huống và kế hoạch của bước kế tiếp”. Diệp Tâm Phương ngồi chồm hồm xuống, nắm cằm của Tề Tiểu Hiên, để cho cậu đối diện với cô ta.

“Diệp Tâm Phương, cô hãy nhắm về tôi, đừng làm hại một đứa bé”. Trần Tiểu Ngoạn thấy Diệp Tâm Phương nắm cằm của Tề tiểu Hiên, nên tức giận rống to.

“Mấy người nghe kỹ cho tôi, tôi muốn làm cho tình cảm của Tề Hiên và Ngải Giai Giai hoàn toàn tan vỡ, tôi muốn khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể ở bên nhau”. Diệp Tâm Phương không để ý tới Trần Tiểu Ngoạn, vẻ mặt dữ tợn hung ác nắm cằm của Tề Tiểu Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ khiến cho Ngải Giai Giai ân ái cùng với người đàn ông khác, sau đó cùng xuất hiện ở trước mặt của Tề Hiên. Ha ha” ——

“Tôi biết cô muốn cho Tăng Hải Lâm đó đi phá huỷ tình cảm của Giai Giai và Tề Hiên, cho nên mới không để cho Giai Giai nói chuyện này cho Tề Hiên biết. Cô muốn dùng hiện tượng giả để khiến Tề Hiên hiểu lầm Giai Giai, rồi đi tình biệt ly. Diệp Tâm Phương cô thật sự là quá vô sỉ”. Trần Tiểu Ngoạn liên tưởng đến lời Diệp Tâm Phương mới vừa nói, đại khái cũng đoán được chuyện cô ta muốn làm.

“Xem ra cô thông minh hơn so với Ngải Giai Giai”- Diệp Tâm Phương châm chọc.

“Tôi tin tưởng tình cảm của Tề Hiên và Giai Giai, cô sẽ không thể phá huỷ được bọn họ”.

“Tôi cũng tin tưởng ba và mẹ tôi, bọn họ nhất định sẽ ở cùng một chỗ vĩnh viễn”.

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đều khẳng định rất có tự tin.

“Vậy chúng ta liền chóng mắt lên xem đi, đem bọn họ giam lại mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được mở trói cho bọn họ”. Diệp Tâm Phương ra lệnh cho mấy người đàn

ông đứng ở bên cạnh, sau đó cáo ngạo rời đi.

Chương 169: Cảm thấy là lạ

Trần Tiểu Ngoạn cùng Tề Tiểu Hiên bị người ta ném vào trong một phòng tối đen không thấy năm ngón tay, cả người bị trói quá chặt, căn bản không thoát ra được, chứ đừng nói là trốn. Mới vừa rồi nghe thấy tiếng đóng cửa nên bọn họ biết phía trước là một cửa sắt khổng lồ, cho dù cởi được dây trói cũng chưa chắc trốn ra được.

“Mẹ nuôi, con thật sự lo lắng cho ba mẹ”. Tề Tiểu Hiên không có giống Trần Tiểu Ngoạn đang cố gắng giãy giụa mà lẳng lặng ngồi ở đó trầm tư. Mẹ hơi ngốc nhất định sẽ bị Diệp Tâm Phương đó đùa giỡn xoay tròn, cậu thật lo lắng cho người mẹ ngốc nghếch này sẽ bị người lừa gạt mà cãi nhau với ba.

“Yên tâm đi ba con yêu mẹ như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu, có chuyện cũng là chúng ta có chuyện đó, bây giờ chúng ta đang ở trong tay người xấu nha”. Trần Tiểu Ngoạn vừa giãy giụa vừa giải thích khiến Tề Tiểu Hiên dễ có thể an tâm một chút, nhưng cô cũng tin tưởng tình cảm giữa Ngải Giai Giai và Tề Hiên sẽ không thể dễ dàng bị phá hư.

“Mẹ nuôi nói thì nói thế, nhưng mẹ ngốc như vậy, con lo lắng mẹ thật sự sẽ không nói với ba, sau đó bị Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm lừa gạt, đến lúc đó thì hỏng bét”. Tề Tiểu Hiên không vì lời nói của Trần Tiểu Ngoạn mà yên tâm, ngược lại càng lo lắng hơn.

“Cũng đúng, Giai Giai hơi ngốc, ở trong lòng chỉ muốn con và Tề Hiên được tốt, có thể bị gạt cũng không biết đâu, chúng ta nên làm thế nào mới tốt đây”. Trần Tiểu Ngoạn cũng bỏ qua giãy giụa và cùng với Tề Tiểu Hiên tự hỏi nên làm cái gì mới có thể trợ giúp được bọn họ.

“Không thể để cho mẹ bị tên họ Tăng đó lừa, bằng không ba sẽ rất đau lòng”. Tề Tiểu Hiên vô cùng sốt ruột cố gắng nghĩ biện pháp.

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể để cho cái tên họ Tăng đó ăn Giai Giai, bằng không giữa Giai Giai và Tề Hiên vĩnh viễn có ngăn cách”. Trần Tiểu Ngoạn lo lắng Tăng Hải Lâm sẽ dùng bọn họ để uy hiếp Ngải Giai Giai, ép cô ấy quan hệ với anh ta, sau đó để cho Tề Hiên biết chuyện này, một khi như vậy mặc kệ là tình cảm tốt cỡ nào cũng đều bị phá hư.

“Mẹ nuôi chúng ta mau nghĩ biện pháp đi”.

“Mẹ nuôi con đang suy nghĩ, ta cũng không phải là thiên tài, làm sao mà nhất thời có thể nghĩ ra biện pháp gì, huống chi cả người ta còn bị trói!”- Trần Tiểu Ngoạn vội oán trách.

“Vậy chúng ta cùng nhau nghĩ, nhất định phải nghĩ được biện pháp giúp ba và mẹ”.

“Được, cùng nhau nghĩ”.

Hai người một lớn một nhỏ đang bị trói cũng cố gắng nghĩ biện pháp, nhưng đã nửa ngày cũng nghĩ không ra biện pháp nào để trợ giúp Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

Ngải Giai Giai nhận được cú điện thoại này của Diệp Tâm Phương, sau đó giống như là kiến bò trên chảo nóng vậy, loanh quanh lo lắng muốn chết. Bà Lâm cho là cô vì lo lắng cho Trần Tiểu Ngoạn mới sốt ruột như thế, cho nên cũng không có cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này Tề Hùng mang theo dáng vẻ ưu sầu có vẻ mệt mỏi trở về nhà. Ngải Giai Giai thấy Tề Hùng trở về thì sợ hết hồn.

“Giai Giai, sao con hốt hoảng như vậy?”. Tề Hùng hơi nghi ngờ, sau đó vô lực mà ngồi vào trên ghế sa lon.

Lúc này bà Lâm đưa lên một ly nước giải nhiệt cho Tề Hùng, tùy ý nói: “Đương nhiên là đang lo lắng chuyện của Trần Tiểu Ngoạn và thiếu chủ. Aiz” ——

“Trần Tiểu Ngoạn thế nào?”. Tề Hùng chau chân mày lại.

Hôm nay cháu trai mất tích, ông tìm một ngày mà cũng không tìm được, cực kỳ đau lòng. Bây giờ lại nghe nói Trần Tiểu Ngoạn cũng mất tích, cảm thấy chuyện này rất bất thường

Những người này bắt đi cháu của ông, lại bắt đi Trần Tiểu Ngoạn, tới cùng là có mục đích gì đây.

“Hôm nay có một đám lưu manh đến phá tiệm bán hoa. Tiểu Ngoạn vì con liễu mạng nên bị thương té xỉu, sau đó thiếu chủ và Nghiêm Chính Phong tới, muốn mang cô ấy đi bệnh viện, ai ngờ đám lưu manh kia chặn đường, nên thiếu chủ và Nghiêm Chính Phong

xuống xe liêu mạng với bọn họ. Sau con cũng xuống xe, đến khi giải quyết sự tình xong, trở về phát hiện Tiểu Ngoạn đã không có ở trên xe”. Ngải Giai Giai đau lòng nói ra chuyện hôm nay, trong đầu luôn giấu tin tức Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên ở trong tay Diệp Tâm Phương.

Diệp Tâm Phương nói không được để cho người khác biết, nếu không sẽ bất lợi với bọn họ, cho nên cô cũng không thể nói, chỉ có thể nghe lời của Tăng Hải Lâm.

“Đám lưu manh đáng chết này, lại dám đắc tội với người của nhà họ Tề ta, ta sẽ không bỏ qua bọn nó”- Tề Hùng tức giận mắng to.

“Bác trai, bác đừng tức giận, tức giận không tốt cho thân thể, thật ra thì bọn họ đã bị thiếu chủ bắt lại toàn bộ rồi, chỉ là không biết sẽ làm thế nào”. Ngải Giai Giai khuyên Tề Hùng, để ông đừng nóng giận. Thật ra thì trong lòng cô vô cùng sốt ruột và lo lắng, nhưng cô phải hết sức áp chế, nếu không cô sẽ nói ra chuyện này.

“Nếu để cho ta biết là ai mang cháu của ta và Trần Tiểu Ngoạn đi, ta nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ”. Tề Hùng đứng lên, sau đó đi về phòng.

Ngải Giai Giai không có đuổi theo, nhưng mà ngồi ở trên ghế sa lon ánh mắt dò dẫm trầm tư.

Thiếu chủ và bác trai có thể đối phó được Diệp Tâm Phương, nhưng khi bọn họ còn chưa đối phó được cô ta thì Tiểu Hiên và Tiểu Ngoạn cũng đã bị làm hại, thậm chí là mất mạng. Cô không thể mạo hiểm như vậy, không thể để cho bọn họ biết người đang ở trong tay của Diệp Tâm Phương.

Ngải Giai Giai nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt đột nhiên chảy xuống. Tề Hiên vừa đi vào cửa, thì thấy cô rơi lệ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Còn có dáng vẻ của Nghiêm Chính Phong, hai người đều phong trần mệt mỏi.

“Giai Giai vẫn còn đang vì chuyện của Tiểu Ngoạn mà lo lắng sao? Yên tâm đi anh nhất định sẽ tìm cô ấy trở về, còn chuyện của Tiểu Hiên cũng vậy. Anh cũng biết Tiểu Hiên và Trần Tiểu Ngoạn mất tích đều là cùng một đám người làm”. Tề Hiên ngồi vào bên cạnh Ngải Giai Giai, nắm tay cô mà hứa hẹn. Trần Tiểu Ngoạn và Tề tiểu Hiên cùng mất tích một ngày, không thể nói là trùng hợp đi.

“Giai Giai tiểu thư, cô đừng quá đau lòng đối phương nhất định là đã có chuẩn bị,

chuyện này cũng không thể trách cô”- Nghiêm Chính Phong cũng an ủi Ngải Giai Giai.

Hôm nay thái độ của anh đối với Ngải Giai Giai có hơi nóng nảy, sau lại suy nghĩ một chút, chuyện này căn bản cũng không liên quan đến cô ấy, nếu như không phải là Ngải Giai Giai rời khỏi xe, có lẽ lúc này mất tích cũng không chỉ là Trần Tiểu Ngoạn.

“Anh Chính Phong, cảm ơn anh không trách tội tôi”. Ngải Giai Giai miễn cưỡng nặn ra nụ cười, vẻ mặt hơi khẩn trương, thậm chí thân thể hơi run rẩy.

“Được rồi, đừng đau lòng nữa, thật ra thì không có tin tức là đồng nghĩa với tin tức tốt, anh đã phái rất nhiều anh em đi tìm, tin tưởng sẽ có tin tức rất nhanh, khắp nơi đều có người của Tề Anh hội, muốn tìm người cũng không khó, em cứ yên tâm đi”. Tề Hiên vỗ vỗ tay Ngải Giai Giai lần nữa, giống như cho cô thuốc an thần.

“Thiếu chủ, em biết là các anh tìm cả ngày, cũng đã mệt mỏi rồi, trước tiên đi nghỉ ngơi thật tốt đi”. Ngải Giai Giai đỡ Tề Hiên dậy, tính đưa anh về phòng nghỉ ngơi.

“Vậy tôi cũng đi nghỉ ngơi”. Nghiêm Chính Phong thản nhiên nói một câu, sau đó rời đi.

Tề Hiên không có cự tuyệt, để mặc cho Ngải Giai Giai đỡ đi, nhưng mà anh cứ có cảm giác là Ngải Giai Giai có hơi kỳ lạ, nhưng lại không thể nói là lạ chỗ nào. Có lẽ là cô ấy đau lòng vì Trần Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên, nhưng anh vẫn cảm thấy là lạ.

Chương 170: Cha con trò chuyện

Ngãi Giai Giai cả buổi tối đều tâm thần bất định bất an, nhưng lại không thể biểu hiện, lo lắng Tề Hiên sẽ nhìn ra được sự khác thường của cô. Lúc này cô thật không biết nên nói với anh thế nào, nếu nói lại lo lắng Diệp Tầm Phương sẽ có bất lợi với Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên.

Tề Hiên cũng không có nhìn ra sự khác thường, vẫn cho rằng Ngãi Giai Giai là vì chuyện của Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên mà lo lắng, cho nên anh cũng không hỏi tới, anh sợ hỏi sẽ khiến cô càng khổ sở hơn, ăn bữa ăn sáng đơn giản còn phải đi làm.

“Thiếu chủ, tôi cảm thấy hình như Giai Giai tiểu thư là lạ.” Nghiêm Chính Phong đưa ra ý kiến của mình.

Bắt đầu từ hôm qua là anh đã cảm thấy Ngãi Giai Giai có điểm không đúng, chẳng qua là không nói ra mà thôi.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi, có thể là cô ấy quá lo lắng cho Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên mới như vậy. Chúng ta chỉ cần mau chóng tìm người về là được”. Tề Hiên vỗ vỗ bả vai Nghiêm Chính Phong để cho anh ấy an tâm một chút.

“Thiếu chủ, tôi hoài nghi Giai Giai tiểu thư biết Tiểu Ngoạn ở đâu, nhưng mà cô ấy không nói”. Nghiêm Chính Phong mạnh mẽ nói ra những lời này, sau đó cúi đầu không dám nhìn thẳng Tề Hiên.

“Chính Phong có những lời không nên nói, cậu hiểu không?”. Tề Hiên không vui khiển trách Nghiêm Chính Phong một chút.

“Thiếu chủ, tôi biết, nhưng mà ...”

“Được rồi, Giai Giai là hạng người gì, cậu còn không biết sao. Tôi hiểu cậu vì chuyện của Tiểu Ngoạn mà lo lắng sốt ruột, mặc dù Giai Giai không coi chừng Tiểu Ngoạn tốt, nhưng chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy”. Tề Hiên tiếp tục cãi cho Ngãi Giai Giai.

“Thiếu chủ, tôi không phải có ý như vậy” —— Nghiêm Chính Phong biết Tề Hiên hiểu lầm ý của anh, muốn giải thích nhưng Tề Hiên lại không cho anh cơ hội giải thích.

“Được rồi, tôi biết tâm tình bây giờ của cậu, hãy nghỉ ngơi một chút đi”. Tề Hiên cũng đã nói như vậy, Nghiêm Chính Phong không thể không rời khỏi phòng làm việc. Anh mang theo một nghi vấn giữ lại trong lòng đau buồn rời đi, trực giác của anh nói cho anh biết Ngải Giai Giai chắc chắn biết tung tích của Trần Tiểu Ngoạn, nhưng không biết vì sao cô ấy lại không nói.

Sau khi Nghiêm Chính Phong rời đi, Tề Hiên cũng không thể an tĩnh lại, mà đang suy nghĩ về vấn đề anh ta vừa mới nói. Ngải Giai Giai chính xác là có hơi lạ, làm việc và nói chuyện đều có cái gì đó không bình thường. Lúc đầu Tề Tiểu Hiên bị Tề Triển trối đi, cô ấy cũng rất lo lắng nhưng chưa từng thấy qua đau buồn như vậy, hình như có cái gì đó khó nói nên lời.

Tề Hiên không nghĩ ra, cũng không muốn hoài nghi Ngải Giai Giai. Đang muốn chuẩn bị làm việc, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Vì thế lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình hiển thị, phát hiện là dãy số của Trần Tiểu Ngoạn nên thất kinh mà lập tức nghe.

“A lô, ba là con”. Bên kia điện thoại Tề Tiểu Hiên thấp giọng nói. Cậu dùng miệng cắn điện thoại di động ở trong túi của Trần Tiểu Ngoạn ra, nhưng mất rất nhiều hơi sức, sau đó dùng cảm nhận thật lâu mới bấm được số điện thoại của Tề Hiên.

“Tiểu Hiên, con đang ở đâu nói cho ba biết, ba đi cứu con, còn nữa sao con lại dùng điện thoại di động của Trần Tiểu Ngoạn, con và cô ấy ở cùng một chỗ sao?”. Tề Hiên vừa nghe thấy giọng của Tề Tiểu Hiên thì vui mừng đứng dậy hỏi.

“Ba, ba trước tiên đừng nói chuyện, trước hết hãy nghe con nói. Con và mẹ nuôi đều rơi vào trong tay Diệp Tâm Phương, về phần đang ở đâu, bọn con cũng không biết. Diệp Tâm Phương dùng bọn con để uy hiếp mẹ, bảo mẹ nghe lời của Tăng Hải Lâm, bọn con không biết kế tiếp Tăng Hải Lâm sẽ làm gì, nếu biết sẽ nói cho ba biết”.

“Cái gì? Cô gái ngốc này sao không nói với ba chứ”. Tề Hiên vừa nóng vừa giận, may mắn Tề Tiểu Hiên nói cho anh biết chuyện này.

“Ba, trước tiên ba đừng nói chuyện, hãy nghe con nói. Diệp Tâm Phương uy hiếp mẹ, không cho mẹ nói cho ba biết chuyện này, nếu như ba biết bà ta sẽ giết chết con và mẹ nuôi. Cho nên ba cũng đừng có nói với mẹ, ba biết tung tích của bọn con. Diệp Tâm Phương định dùng Tăng Hải Lâm để phá hư tình cảm của hai người, cho nên ba thấy được cái gì cũng đừng tin nha! Nếu con biết được tên Tăng Hải Lâm này làm gì tiếp theo, lại

điện thoại cho ba, nhớ đừng đóng điện thoại nha, con sẽ tùy lúc mà gọi cho ba, ba đừng tùy tiện gọi tới, tránh cho Diệp Tâm Phương biết bọn con còn điện thoại di động rồi gọi điện thoại. Nếu bị tịch thu thì coi như xong rồi. Được rồi, con lo lằng điện thoại di động sẽ hết pin, cứ như vậy trước đi”. Tề Tiểu Hiên nói một hơi, sau đó cúp điện thoại di động rồi giấu kỹ.

May mắn trên người Trần Tiểu Ngoạn có điện thoại di động, may mắn điện thoại di động không bị Diệp Tâm Phương lấy đi, bằng không thì hỏng bét.

Tề Tiểu Hiên vừa đem điện thoại di động giấu kỹ, thì cửa sắt đã được mở ra. Diệp Tâm Phương nghênh ngang bước vào. Khoảnh khắc cửa được mở ra kia, Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đều nhất trí nhìn chăm chăm cô ta.

“Cô tới làm gì?”- Trần Tiểu Ngoạn tức giận hỏi.

“Tôi nói rồi, mỗi một kế hoạch tôi sẽ nói cho các người biết, ngày mai tôi sẽ bảo Tăng Hải Lâm hẹn hò với Ngải Giai Giai. Các người nói xem, nếu như Tề Hiên thấy Tăng Hải Lâm và Ngải Giai Giai hẹn hò ở chung một chỗ, thậm chí sẽ có hành động thân mật hơn, anh ta sẽ nghĩ sao đây. Ha ha”. Diệp Tâm Phương đắc ý nói ra kế hoạch, sau đó điên cuồng cười to.

“Chỉ là hẹn hò mà thôi, cũng không phải là chuyện ghê gớm gì. Tề Hiên sẽ không bởi vì chút chuyện này mà hoài nghi Giai Giai đâu”. Bộ dạng Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ rất khinh thường.

“Đúng, tôi tin tưởng, tình cảm của ba và mẹ tôi, bà chính là chết tâm đi”- Tề Tiểu Hiên cũng phụ họa.

“Chỉ là hẹn hò mà thôi sao? Nếu như lại thêm truyền thông nói vợ của Tổng Giám đốc Tề thị ngoại tình, mà nói đi sẽ là kết quả gì đây”.

“Diệp Tâm Phương, cô thật là quá hèn hạ, quá vô sỉ, kế hoạch của cô nhất định sẽ không thành công”- Trần Tiểu Ngoạn tức giận mắng to.

Để truyền thông biết những chuyện này, sợ rằng ảnh hưởng không tốt với Tề Hiên, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến Tề thị, Diệp Tâm Phương thật đúng là quá thông minh. Tề Hiên bị Tăng Hải Lâm đả kích, lại bị truyền thông đả kích nhất định sẽ không chịu nổi, và sẽ không chú ý đến nhiều việc.

“Bà nhất định sẽ không thành công, bà đừng mơ tưởng ba tôi và mẹ sẽ tách ra”. Tề Tiểu Hiên đã kích Diệp Tâm Phương.

Cái mục đàn bà xấu này, muốn phá hư ba mẹ của cậu, không có cửa đâu. Xem cậu làm thế nào mà phá hư kế hoạch của bà ta, cậu nhất định sẽ không để cho kế hoạch của mục đàn bà xấu này thành công.

“Vậy chúng ta liền chống mắt mà xem đi”. Diệp Tâm Phương không muốn nói với bọn họ nữa, kiêu ngạo xoay người rời đi.

Phanh —— một tiếng, cửa sắt bị đóng lại.

“Tiểu Hiên, mau thông báo cho ba con, kế tiếp Diệp Tâm Phương sẽ làm gì đi”.

“Không vội chúng ta còn một chút thời gian, con muốn suy nghĩ một chút, bây giờ nên làm gì mới có thể phá hư kế hoạch của Diệp Tâm Phương”. Tề Tiểu Hiên rất tỉnh táo ngồi ở đó trầm tư, cố gắng nghĩ biện pháp giải quyết.

“Vậy con mau nghĩ đi, ta không nghĩ được phương pháp xử lý tốt nào cả, chỉ là sẽ cố gắng cùng nhau nghĩ”. Trần Tiểu Ngoạn nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ đến trên người của Nghiêm Chính Phong, nghĩ như thế nào cũng là rất hi vọng anh ta giống như một kỵ sĩ xuất hiện ở trước mặt cô, cứu cô ra ngoài.

Vẫn là đừng mơ mộng ban ngày, Nghiêm Chính Phong làm sao có thể tốt như vậy, anh ta có thể đánh, bắt chuyện với mày cũng đã không tệ rồi.

Chương 171: Điện thoại làm cho người ta chán ghét

Tề Hiên sau khi nhận được điện thoại của Tề Tiểu Hiên, đã đem điện thoại đặt ở trên mặt bàn và đợi điện thoại kế tiếp của cậu nhóc, trong lòng vẫn luôn không yên bất an.

Khó trách Ngải Giai Giai lại quái lạ như vậy, thì ra là nhận được sự uy hiếp của Diệp Tâm Phương, nhưng mà cô lại không thể nói ra chỉ có thể một thân một mình chịu đựng.

Anh không thể ngồi mà đợi đánh chết, bằng không tuyệt đối sẽ có hại. Nhưng bây giờ không biết bước kế hoạch tiếp theo của Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm. Đúng lúc này lại cảm thấy khó khăn.

Tề Hiên rất lo lắng, vì vậy cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho Nghiêm Chính Phong: “Chính Phong, cậu vào đây một lúc”.

Nghiêm Chính Phong sau khi nhận được điện thoại, thì lập tức đi vào phòng làm việc của Tề Hiên: “Thiếu chủ, cậu tìm tôi có chuyện gì?”.

“Chính Phong có tin tức của Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên”.

Nghiêm Chính Phong nghe được những lời này của Tề hiên, thì vô cùng kích động: “Thật vậy sao? Cô ấy ở đâu?”.

“Bọn họ đều ở trong tay Diệp Tâm Phương, sợ dĩ Giai Giai cổ quái là vì cô ấy biết rõ chuyện này. Nhưng đã bị Diệp Tâm Phương uy hiếp, nên không thể nói ra được, nếu không sẽ gây bất lợi cho Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên. Chính Phong chuyện này không thể trách Giai Giai, hi vọng cậu có thể thông cảm cho cô ấy một chút”- Tề Hiên đem sự tình giải thích đơn giản.

“Diệp Tâm Phương chết tiệt, tôi đây phải đi tìm cô ta tính sổ”. Nghiêm Chính Phong tức giận mà xông ra ngoài, nhưng đã bị Tề Hiên kéo lại.

“Chính Phong đừng xúc động, bây giờ còn không biết Diệp Tâm Phương dấu Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên ở nơi nào, cậu làm như vậy sẽ đả thảo kinh xà, ngộ nhờ Diệp Tâm Phương biết được, còn tưởng rằng là do Giai Giai cáo mật. Như vậy sẽ ra tay với Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên. Chẳng lẽ đây là kết quả cậu muốn?”- Tề Hiên cố gắng khuyên Nghiêm Chính Phong.

Anh có thể lý giải tâm tình lúc này của Nghiêm Chính Phong, suy bụng ta ra bụng người, nếu như là Ngải Giai Giai rơi vào trong tay Diệp Tầm Phương, anh làm sao mà không mất đi lý trí như vậy.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?”.

“Vì phòng ngừa Diệp Tầm Phương cầu cấp khiêu tường (chó chạy đường cùng), cho nên chúng ta biết chuyện này cũng chỉ có thể làm bộ như không biết”.

“Làm bộ không biết, tôi biết rõ Tiểu Ngoạn ở trong tay Diệp Tầm Phương, lại làm bộ không biết tôi làm không được”. Nghiêm Chính Phong thoát nhìn rất tức giận, bộ dáng có vẻ muốn đánh người.

“Cậu làm không được cũng phải làm, nếu như bởi vì cậu xúc động mà hại Tiểu Ngoạn, chẳng lẽ đây là kết quả cậu muốn”. Tề Hiên dùng giọng điệu tức giận ra lệnh cho Nghiêm Chính Phong.

Nghiêm Chính Phong lúc này mới ý thức được lời mình vừa nói, vì vậy cúi đầu nhận lỗi với Tề Hiên: “Thiếu chủ, thực xin lỗi tôi quá xúc động rồi”.

“Tôi có thể cảm nhận được tâm tình của cậu, nếu như người bị bắt là Giai Giai, tôi cũng sẽ giống như cậu vậy. Cậu đừng quên Tiểu Hiên cũng ở trong tay Diệp Tầm Phương, tôi không thể không để ý đến bọn họ”.

“Thiếu chủ tôi không phải có ý này, tôi biết cậu nhất định sẽ cứu Tiểu Ngoạn, tôi không có trách cậu không có ý cứu cô ấy, tôi chỉ lo lắng mà thôi, xin tha thứ cho xúc động của tôi”. Nghiêm Chính Phong nói xin lỗi lần nữa.

Xem ra Trần Tiểu Ngoạn thật sự là có thể khiến anh phản kháng Tề Hiên.

“Không có gì, chúng ta đợi tin tức của bọn họ, xem bước tiếp theo nên làm cái gì, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể để cho Giai Giai biết được là chúng ta đã biết chuyện Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên ở trong tay Diệp Tầm Phương”. Anh thật sự lo lắng Ngải Giai Giai quá mức khờ khạo mà chuyện gì cũng nói ra, đến lúc đó thì phiền toái.

“Yên tâm đi thiếu chủ, tôi biết rõ nên làm thế nào. Nếu không bây giờ cậu trở về xem Giai Giai tiểu thư thế nào đi”- Nghiêm Chính Phong đề nghị.

“Không được. Bây giờ vẫn là nên ít xuất hiện ở trước mặt cô ấy, hơn nữa chỉ cần chúng ta vừa xuất hiện ở trước mặt, cô ấy sẽ vô cùng căng thẳng. Hãy để cô ấy một mình, như vậy cô ấy sẽ dễ chịu hơn một chút”. Diệp Tâm Phương chỉ là muốn tình cảm giữa anh và Giai Giai tan vỡ mà thôi, nên sẽ không thương tổn đến Tiểu Hiên và Trần Tiểu Ngoạn, cho nên lúc này anh có thể tạm yên tâm.

“Với lại bây giờ cô ấy cũng không biết nên đối mặt với chúng ta như thế nào. Chúng ta xuất hiện sẽ chỉ khiến cô ấy khẩn trương hơn thôi. Chính Phong cậu về nhà giám sát toàn bộ, có tình huống gì thì lập tức nói cho tôi biết, tôi đang đợi tin tức của Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên. Bây giờ bọn họ chỉ có thể vụng trộm dùng điện thoại liên lạc với chúng ta, nhớ kỹ mặc kệ điện thoại bị gì đều không được tắt điện thoại”- Tề Hiên rất mạch lạc mà phân phó.

Anh cũng không tin Diệp Tâm Phương này có bao nhiêu bản lĩnh muốn đấu. Lúc này anh nhất định sẽ làm cho cô ta hoàn toàn tâm phục.

“Được, tôi lập tức trở về”. Nghiêm Chính Phong nói xong lập tức đi ra ngoài, để lại một mình Tề Hiên ở trong phòng làm việc.

Tề Hiên nhìn điện thoại trên bàn, trầm tư tự hỏi tại sao mọi chuyện phải biến thành như vậy. Diệp Tâm Phương đây đưa mười năm, cô ta thật sự là có nghị lực. Mười năm cũng không buông tay, thậm chí là càng đánh càng mạnh, thật sự khiến cho người ta cảm thấy vô cùng phiền đối với người dính chặt như vậy, khiến người ta rất chán ghét. Nhưng loại người như cô ta sẽ không để ý đến anh ghét, không ngại mà dính chặt anh.

Tề Hiên đang ở trong trầm tư phiền muộn, đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, dọa anh nhảy dựng, vui mừng vì tưởng là Tề Tiểu Hiên hoặc là Trần Tiểu Ngoạn gọi điện thoại tới. Bởi vậy cũng không nhìn đến màn hình hiển thị liền tiếp.

“A lô —— Tiểu ——” Tề Hiên đang muốn gọi tên Tề Tiểu Hiên, lại nghe thấy giọng nói của Diệp Tâm Phương. Vì vậy lập tức thu hồi lời nói.

“Tề Hiên sao lại kích động như vậy chứ? Có phải rất vui vì nhận được điện thoại của tôi hay không hả!”- Diệp Tâm Phương nói

“Diệp Tâm Phương cô gọi điện thoại tới làm gì?”. Tề Hiên rất không thân thiện nói một câu, rất cố gắng ngăn chặn tức giận ở trong lòng.

Bây giờ anh không thể để cho Diệp Tâm Phương biết, anh đã biết Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên ở trong tay của cô ta, bằng không Diệp Tâm Phương này nhất định sẽ vì tức giận mà làm ra chuyện sai lầm.

“Tôi nhớ anh lắm cho nên điện thoại cho anh, không được sao?”.

“Có chuyện thì hãy mau nói đi, không thì tôi cúp”- Tề Hiên không kiên nhẫn nói

“Sao thế, không muốn cùng tôi nói chuyện à, nếu như tôi nói từ nay về sau chúng ta có thể sẽ sớm chiều ở chung, anh có ý kiến gì không?”- Diệp Tâm Phương cố ý dụ dỗ nói. Chờ sau khi Tăng Hải Lâm phá hư tình cảm giữa Ngải Giai Giai và Tề Hiên, như vậy Tề Hiên chính là của cô. Tề Hiên càng không muốn cô, cô lại càng muốn ở lại bên cạnh Tề Hiên, quần quít lấy anh ta không tha.

“Cô gọi điện thoại đến chính là vì muốn nói cái này. Thật có lỗi, bây giờ tôi không rảnh”. Tề Hiên nói xong rồi cúp điện thoại, không muốn nói nhiều với Diệp Tâm Phương.

Diệp Tâm Phương đã không để Ngải Giai Giai nói cho anh biết Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên ở trong tay của cô ta, thì chính cô ta đương nhiên cũng sẽ không nói, anh cần gì phải nói nhiều với cô ta, nói chuyện với người đàn bà này sẽ chỉ có tức giận thôi.

Tề Hiên cúp điện thoại, Diệp Tâm Phương tà ác cười cũng cất điện thoại di động.

Tề Hiên chúng ta xem trò hay còn ở phía sau, tôi xem anh và Ngải Giai Giai còn có thể ân ái bao lâu, anh hãy đợi để xem tôi làm thế nào để chia rẽ các người.

Diệp Tâm Phương trong lòng rất tự tin, đã bắt đầu nghĩ đến hình ảnh Ngải Giai Giai và Tề Hiên tách ra, mà người sau đó nắm tay của Tề Hiên, không còn là Ngải Giai Giai.

Chương 172: Kế hoạch A

Diệp Tâm Phương sau khi gọi điện thoại cho Tề Hiên xong có hơi tức giận. Vì vậy đi vào nơi giam giữ Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên, kêu ngạo nhìn bọn họ.

“Người đàn bà xấu xa, bà lại đây làm gì?”- Tề Tiểu Hiên khinh thường hỏi.

“Tôi thăm các người một chút xem có sống được không, thuận tiện nói cho các người biết về kế hoạch tối nay của tôi, tôi thay đổi chủ ý, tôi muốn ra tay ngay, không cho Tề Hiên và Ngải Giai Giai có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Cô không đợi được đến ngày mai, hôm nay cô đã muốn nhìn thấy bộ dạng tức giận của Tề Hiên.

“Cô muốn làm gì?”. Trần Tiểu Ngoạn trừng mắt Diệp Tâm Phương, tuyệt đối không sợ hãi cô ta.

“Tối nay tôi sẽ bảo Tăng Hải Lâm hẹn Ngải Giai Giai ra ngoài, sau đó đưa đến khách sạn, tiếp theo sẽ khiến cho một đám phóng viên đến bắt gặp, làm cho truyền thông đem chuyện Tề Hiên bị cầm tù phát ra ngoài, đến lúc đó để xem phản ứng của Tề Hiên ra sao. Ha ha”. Diệp Tâm Phương vô cùng đắc ý, nói ra toàn bộ kế hoạch của mình, sau đó cười to giống như một người điên.

“Bà nói cho chúng tôi biết, sẽ không sợ chúng tôi nói ra kế hoạch của bà sao”- Tề Tiểu Hiên cố ý châm chọc Diệp Tâm Phương.

“Không sợ, mấy người có bản lĩnh thì nói ra đi. Ha ha”. Diệp Tâm Phương lại điên cuồng cười sau đó đi ra ngoài.

Phanh - một tiếng. Diệp Tâm Phương sau khi ra ngoài, cửa sắt liền bị đóng lại.

“Tiểu Hiên mau nghĩ biện pháp đi, vốn tưởng là ngày mai nhưng Diệp Tâm Phương này đổi thành tối nay, mau thông báo cho ba của con biết đi. Bằng không thì hỏng bét”. Trần Tiểu Ngoạn vội vàng thúc giục Tề Tiểu Hiên.

“Mẹ nuôi con đang cố gắng, bây giờ con sẽ gọi điện thoại cho ba, mẹ chú ý một chút nhé, nếu có người đến thì lập tức nói cho con biết. Nếu mà bị bọn họ biết được, chúng ta

không có điện thoại để liên lạc với bên ngoài, vậy thì xong rồi”. Tề Tiểu Hiên cố gắng cầm lấy điện thoại di động ở trong túi Trần Tiểu Ngoạn ra, sau đó dùng cái cầm ấn dây số gọi điện thoại cho Tề Hiên.

“Mau lên đi, ta không biết Diệp Tâm Phương kia sẽ xuất hiện lúc nào”. Trần Tiểu Ngoạn vừa cảnh giác nhìn cửa sắt vừa thúc giục

“Con biết rồi”. Tề Tiểu Hiên trả lời qua loa, rồi cố gắng gọi điện thoại.

Tề Hiên ngồi ở trong phòng làm việc, chuyện gì cũng không làm được, đặt điện thoại di động của mình ở trước mặt, chờ Tề Tiểu Hiên gọi điện thoại thì sẽ nhận liền. Điện thoại mà không phải Trần Tiểu Ngoạn hoặc là Tề Tiểu Hiên gọi tới thì hoàn toàn không nói nhiều, mà trực tiếp cúp điện thoại.

Kỳ thật bây giờ anh cũng không làm việc được, muốn yên tĩnh cũng không nổi, chỉ một lòng chờ điện thoại của Tề Tiểu Hiên.

Cũng đã nửa ngày rồi mà Tiểu Hiên vẫn chưa liên lạc với anh, có phải là điện thoại đã bị Diệp Tâm Phương phát hiện rồi không.

Tề Hiên càng nghĩ càng nóng lòng, hận không thể gọi điện thoại đi, nhưng anh lại không thể làm như thế, lỡ anh gọi điện thoại qua, Diệp Tâm Phương còn đang ở nơi đó, chẳng phải là hỏng bét sao.

Đang lúc Tề Hiên sốt ruột điện thoại rốt cục cũng vang lên, hơn nữa lúc này anh vẫn cố ý xem màn hình hiển thị một lúc, thấy là điện thoại của Trần Tiểu Ngoạn, nên lập tức tiếp nghe.

“Tiểu Hiên” ——

“Ba, đêm nay mẹ sẽ hẹn hò, thực hiện kế hoạch của A chúng ta”- Tề Tiểu Hiên rất khôn khéo nói.

“Tiểu Hiên, cái gì là kế hoạch A”. Tề Hiên nghe mà không hiểu ra sao. Không phải nói là ngày mai Tăng Hải Lâm mới hẹn với Ngải Giai Giai sao. Sao hôm nay đã hẹn, hơn nữa còn nói linh tinh, còn cái gì kế hoạch A, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Ba, ba hãy nghe con nói, đêm nay Tăng Hải Lâm kia sẽ hẹn mẹ ra ngoài, còn có thể

mang mẹ đến khách sạn, sau đó Diệp Tầm Phương sẽ mang theo một đám phóng viên đến tóm lấy, làm cho toàn bộ thế giới biết. Cho nên tối nay ba thấy mẹ đi ra ngoài, thì làm bộ không thấy, sau đó vụng trộm đi theo mẹ đi vào khách sạn kia. Trước khi phóng viên xuất hiện, ba phải làm bộ trong lúc vô tình đụng phải mẹ và Tăng Hải Lâm, sau đó mang mẹ đi. Chờ những ký giả kia tới ba liền tuyên bố mẹ là vợ của ba, là phu nhân của Tổng Giám đốc Tề thị. Sáng mai Diệp Tầm Phương xem báo chí khẳng định sẽ tức chết luôn”. Tề Tiểu Hiên đem chiến lược mình đã nghĩ kỹ nói một lần cho kỹ càng.

“Con trai, cái này thật sự có thể được không? Nếu không ba trực tiếp đánh Tăng Hải Lâm là được rồi”. Tề Hiên vừa nghe thấy Tăng Hải Lâm kia sẽ mang Ngải Giai Giai đi liền tức giận.

“Ba ngàn vạn không thể làm như thế, nếu như ba làm thế, mặc dù ba nói gì những ký giả kia, bọn họ cũng cho rằng là ba đang đánh tình địch, ba nhất định phải giả bộ như không biết Tăng Hải Lâm, tốt nhất không đếm xỉa sự có mặt của ông ta”- Tề Tiểu Hiên lập tức khuyên.

“Cũng đúng, vậy người này sẽ đợi sau này hãy nói đi, sau này ba nhất định sẽ dạy dỗ Tăng Hải Lâm thật tốt. Đúng rồi, các con còn không biết mình ở đâu sao?”. Tề Hiên nhin xuống tức giận trong lòng. Tề Tiểu Hiên nói đúng, không thể hành động theo cảm tính, nếu quả như thật đánh Tăng Hải Lâm, vậy thì trúng như Diệp Tầm Phương nói rồi. Xem ra đứa con trai này của anh có chỉ số thông minh thật không phải thấp bình thường, thậm chí còn cao hơn anh.

“Vẫn không biết, mỗi lần cửa sắt mở ra, đều là đen xì, cái gì cũng nhìn không được, nhưng nơi này nghe thấy đậm mùi xăng, còn rất khó chịu. Không nói nữa, có tình huống gì con sẽ liên lạc lại, bây giờ con không chỉ là lo lắng Diệp Tầm Phương sẽ đến tịch thu điện thoại, mà còn lo lắng điện thoại sẽ không còn điện. Ba hãy chú ý mọi chuyện, bye bye”. Tề Tiểu Hiên nói rất nhanh, sau đó cúp điện thoại dùng miệng cắn di động giấu vào trong túi áo Trần Tiểu Ngoạn.

“Tiểu Hiên, cái kế hoạch A gì đó của con có thể thành công không?”. Trần Tiểu Ngoạn nhìn thấy Tề Tiểu Hiên cúp điện thoại, vì vậy nghi ngờ.

“Có thể thành công hay không thì phải xem ba. Nếu như ba có thể xuất hiện kịp thời, lại có thể nhin xuống tức giận trong lòng, không ra tay với Tăng Hải Lâm, thì mọi chuyện như vậy đều dễ dàng”.

“Yên tâm đi, ta tin tưởng Tề Hiên, ba của con cũng không phải là có bản lĩnh lớn sao!”. Tề Hiên cũng không phải là nhân vật tầm thường, bằng không cũng sẽ không quản lý Tề thị được tốt như vậy, càng không thể trong một đêm liền đánh Diệp thị gọn gàng. Cô và người này không phải là kẻ địch, bằng không khẳng định vô cùng thảm.

“Hắc hắc, ba của con mà, khẳng định không tệ đâu”. Tề Tiểu Hiên rất đắc ý, vì có người cha như vậy mà kiêu ngạo.

Đang lúc Trần Tiểu Ngoạn muốn nói gì đó, thì đột nhiên cửa ra vào vang lên.

“Có người đến đây”.

“Nhất định lại là Diệp Tâm Phương kia, chúng ta không để ý tới bà ta là được rồi”. Tề Tiểu Hiên nói xong dựa vào Trần Tiểu Ngoạn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trần Tiểu Ngoạn thấy thế cũng dựa vào Tề Tiểu Hiên nhắm mắt lại, mặc kệ là ai tiến vào.

Diệp Tâm Phương đi tới nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đều đang ngủ, vì vậy yên tâm rời đi. Cô đến chỉ là xem bọn họ còn ở đó hay không mà thôi. Hai người này là lợi thế, tuyệt đối không thể bị mất, bằng không kế hoạch gì của cô cũng không thể thực hiện.

Tề Hiên, người đàn ông này không lâu nữa sẽ là của cô, cô sẽ làm anh ta biết lợi hại của Diệp Tâm Phương cô.

Tề Hiên sau khi nhận được điện thoại của Tề Tiểu Hiên, liền rời văn phòng lặng lẽ lái xe về nhà, nhưng lại không có đi vào, mà là tránh ở một góc chờ Ngải Giai Giai đi ra. Tăng Hải Lâm nhất định sẽ hẹn Ngải Giai Giai ra ngoài, cho nên anh phải âm thầm đi theo cô ấy.

Chương 173: Không muốn đi vào

Ngãi Giai Giai ở nhà đứng ngồi không yên, vì không muốn để cho bà Lâm và Tề Hùng phát hiện sự khác thường của cô nên cô nhốt mình ở trong phòng, trong tay cầm điện thoại di động đi tới đi lui, nhưng không ngồi được.

Diệp Tâm Phương nói cô phải nghe lời của Tăng Hải Lâm, nhưng tại sao Tăng Hải Lâm còn chưa có liên lạc với cô, lúc này cô cũng lo lắng thiếu chủ sẽ nhìn ra sơ hở. Nếu thiếu chủ hỏi cô xảy ra chuyện gì, cô nói dối cũng không ai tin.

Đột nhiên điện thoại ở trong tay của Ngãi Giai Giai vang lên, dọa cô giật mình, sau đó run rẩy nghe điện thoại

“A lô” ——

“Giai Giai, anh chờ ở bên ngoài cách chỗ em không xa, em phải biết làm sao rồi chứ”. Giọng của Tăng Hải Lâm rất bình thản, cũng không có một chút uy hiếp, giống như là người bạn muốn mời cô đi chơi vậy, nhưng Ngãi Giai Giai nghe lại cảm thấy sợ. Tăng Hải Lâm không điện thoại tới thì cô lại mong đợi, bây giờ điện thoại tới cô lại sợ như thế.

“Được, tôi biết rồi”. Ngãi Giai Giai khẩn trương nói, sau đó cúp điện thoại đi ra khỏi cửa phòng, nhìn chung quanh xem có ai không mới đi xuống lầu, cố gắng bước nhẹ đi ra cửa.

Tăng Hải Lâm nói anh ta đang ở bên ngoài đợi cô, người đâu?

Ngãi Giai Giai ở cửa chờ sốt ruột, nhưng lại không thấy Tăng Hải Lâm, cô lo lắng nếu Tăng Hải Lâm không xuất hiện, mà bà Lâm xuất hiện, thì đến lúc đó cô làm thế nào mà giải thích đây.

Tề Hiên núp ở một bên nhìn thấy Ngãi Giai Giai đi ra, vì vậy che dấu mình thật tốt, sau đó âm thầm quan sát tất cả.

Lúc này một chiếc xe màu đen lái đến trước mặt Ngãi Giai Giai, rồi mở cửa xe ra ý bảo cô đi lên.

Ngãi Giai Giai thấy người đang ngồi trong xe là Tăng Hải Lâm, nên không chút do dự

lên xe. Cô không còn lựa chọn nào khác, vì Trần Tiểu Ngoạn và con trai mình nên cô nhất định phải lên xe.

“Giai Giai đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta phải không nhỉ?”. Tăng Hải Lâm mang theo nụ cười châm chọc hỏi.

“Mau lái xe đi, làm chuyện các người muốn làm đi, tôi chỉ muốn đảm bảo Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên được bình an”. Thái độ của Ngải Giai Giai với Tăng Hải Lâm rất lạnh lùng, ngồi vào xe sau đó cũng không thèm nhìn anh ta một cái.

“Giai Giai thật ra thì những chuyện này đều không phải là anh muốn làm, anh cũng là bị bắt đắ dĩ, hi vọng em có thể tha thứ”. Về mặt Tăng Hải Lâm bắt đắ dĩ nhìn Ngải Giai Giai. Bây giờ tất cả những chuyện anh làm đều không phải anh nguyện ý làm, bị ép với bắt đắ dĩ, nên anh chỉ có thể làm vậy. Bây giờ điều duy nhất anh có thể làm để trợ giúp Ngải Giai Giai chính là không làm tổn thương tới cô.

“Tôi không muốn nói với anh, mời theo kế hoạch của các người mà làm đi, nhưng nếu để tôi biết các người làm hại Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho các người”. Định ý của Ngải Giai Giai với Tăng Hải Lâm rất mạnh.

Tăng Hải Lâm bắt đắ dĩ mà lắc đầu, sau đó lái xe không nói gì nữa. Bởi vì anh biết, mặc kệ anh nói gì cũng vô dụng, Ngải Giai Giai chắc sẽ không tin anh.

Tề Hiên ở trong góc nhìn Ngải Giai Giai lên xe của Tăng Hải Lâm, lập tức đi theo phía sau bọn họ, giữ vững khoảng cách nhất định không để cho Tăng Hải Lâm phát hiện.

Lúc này đã hơn sáu giờ chiều, sắc trời hơi tối, không lâu nữa chính là ban đêm, Tề Hiên vừa lái xe vừa suy nghĩ, nên ở thời điểm nào thì xuất hiện ở trước mặt Tăng Hải Lâm cho tương đối thỏa đáng.

Tề Hiên đi theo Tăng Hải Lâm, Nghiêm Chính Phong đi theo Tề Hiên, ba chiếc xe cứ như vậy mà duy trì khoảng cách nhất định chạy trên con đường lớn.

Tăng Hải Lâm dừng xe đến một cửa khách sạn năm sao, sau đó mở cửa cho Ngải Giai Giai, dáng vẻ của Ngải Giai Giai không có một chút cảm kích, mà có vẻ oán hận.

“Đã tới chưa?”. Ngải Giai Giai lạnh lùng hỏi, nhìn khách sạn trước mặt một lúc, trong lòng có một loại dự cảm bất thường.

“Giai Giai, anh sẽ không đối với em như vậy, chẳng qua là Diệp Tầm Phương muốn tình cảm giữa em và Tề Hiên bị phá hư. Đợi lát nữa chúng ta đi vào, rồi sẽ có ký giả đuổi theo tới đây bắt chúng ta tại trận. Ngày mai ở trên tờ báo và tạp chí sẽ nhìn thấy vụ tai tiếng của Tổng Giám đốc Tề thị”. Tăng Hải Lâm đem tất cả nói cho Ngải Giai Giai biết.

“Diệp Tầm Phương cho rằng thiếu chủ thấy những tờ báo và tạp chí này sẽ hận tôi thậm chí sẽ không cần tôi có đúng hay không?”. Ngải Giai Giai tiếp tục phỏng đoán. Diệp Tầm Phương chính là muốn kết quả chia tay của cô và thiếu chủ, mà cô lại không thể giải thích.

“Giai Giai, anh nên nói em trở nên thông minh, hay nói Diệp Tầm Phương trở nên ngốc. Mục đích của kế hoạch này, một người tùy tiện đều có thể nhìn ra được”. Tăng Hải Lâm cười khổ nhìn Ngải Giai Giai.

“Hừ” —— Ngải Giai Giai hừ lạnh một tiếng, sau đó xuống xe tức giận nhìn khách sạn năm sao trước mắt.

Cái chỗ này sẽ làm cho cô có vết nhơ, thậm chí sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho thiếu chủ, cô không muốn đi vào, nhưng cô lại không thể không đi vào. Bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tăng Hải Lâm nghe Ngải Giai Giai hừ lạnh, cũng theo xuống xe nhưng trong lòng đã từ từ chết tâm. Cho dù nghĩ đến Ngải Giai Giai biết giữa bọn họ cũng sẽ có hiểu lầm, chỉ sợ anh ta sẽ không tiếp nhận đi, huống chi cô ấy yêu Tề Hiên như thế, một chút cơ hội anh cũng không có, nên buông tay thì tốt hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi vào phòng Diệp Tầm Phương đã đặt”. Tăng Hải Lâm vươn tay muốn dắt tay Ngải Giai Giai đi vào, nhưng Ngải Giai Giai cũng không để cho anh dắt tay.

“Tự tôi đi vào”.

“Không được, Diệp Tầm Phương nói nhất định chúng ta phải tay trong tay đi vào, em cũng không muốn Trần Tiểu Ngoạn và con trai của em gặp chuyện không may đi”. Tăng Hải Lâm bắt được cánh tay của Ngải Giai Giai, sau đó kéo cô vào khách sạn.

Ngải Giai Giai nghe lời nói của Tăng Hải Lâm, đành từ bỏ giấy giụa mặc cho Tăng Hải Lâm kéo cô vào khách sạn, đi đến phòng Diệp Tầm Phương đã đặt.

Lúc này chung quanh khách sạn đã xuất hiện đầy ký giả, bọn họ đều đang âm thầm quan sát, bởi vì có người cho bọn họ một tin tức, nói phu nhân Tổng Giám đốc Tề thị sẽ gặp tình nhân ở chỗ này, tin mới như vậy không đến sao được!

Lúc Tăng Hải Lâm đi vào khách sạn, thì nhìn thấy rất nhiều người lạ đứng ở gần đó, nhìn một cái cũng biết bọn họ là ký giả, đã tới đầy đủ cả rồi, trong lòng rất tức giận cũng rất lo lắng lại càng bất đắc dĩ. Anh không muốn làm như vậy, nhưng lại không thể không làm.

Tăng Hải Lâm đi tới đi lui thấy đám ký giả kia rục rịch ngóc đầu lên chuẩn bị tới chụp ảnh. Lúc này Tề Hiên đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, từ từ đi về phía Ngải Giai Giai. Tăng Hải Lâm rất ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của Tề Hiên, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi mà dừng bước kinh ngạc nhìn anh ta. Tề Hiên sao lại tới, chẳng lẽ Ngải Giai Giai nói tất cả cho Tề Hiên sao, nếu quả thật là như thế, vậy thì đại sự không ổn.

“Giai Giai, có phải em nói cho Tề Hiên biết không?”.

“Tôi không có”. Ngải Giai Giai vội thấp giọng phản bác. Cô thật sự không có nói gì, tại sao Tề Hiên xuất hiện ở nơi này thì cô không biết.

Ngải Giai Giai thấy Tề Hiên xuất hiện cũng kinh ngạc không thôi, không biết nên làm sao mà đối mặt, hơn nữa Tăng Hải Lâm còn nắm chặt tay của cô, cô làm thế nào cũng không bỏ ra được.

Cô không muốn bị Tề Hiên hiểu lầm, cũng không muốn Tiểu Ngạo và Tiểu Hiên có chuyện, thật không biết nên làm thế nào đây.

Chương 174: Tuyên bố trước mặt mọi người

Tề Hiên vừa xuất hiện thì tất cả phóng viên lập tức vây quanh, không ngừng hỏi và chụp ảnh, thậm chí là chen lấn làm cho Tăng Hải Lâm có chút không chống đỡ được.

“Tổng Giám đốc Tề, xin hỏi vị tiểu thư này là có phải phu nhân của ngài không?”.

“Tổng Giám đốc Tề xin hỏi phu nhân của ngài tại sao lại xuất hiện cùng người đàn ông khác ở khách sạn vậy?”.

“Tổng Giám đốc Tề, xin hỏi phu nhân của ngài có phải là ngoại tình không?”.

Tác giả của tất cả những câu hỏi đều rất trực tiếp, lạnh thấu xương, căn bản cũng không để ý đến cảm thụ của người trong cuộc, làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Ngãi Giai Giai nghe câu hỏi của đám ký giả kia, trong lòng vô cùng khẩn trương, thậm chí là sợ hãi muốn bỏ tay Tăng Hải Lâm ra, trở về bên cạnh Tề Hiên, nhưng Tăng Hải Lâm vẫn không buông tay mà cô lại không thể nói.

Sự tình không phải như những ký giả kia nói, thực sự là cô không có lỗi, thật sự không có biện pháp, cô không có ngoại tình. Ngãi Giai Giai trong lòng vẫn hò hét, nhưng đúng là không nói được, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Tề Hiên.

Trên mặt Tề Hiên vẫn mang theo nụ cười không so đo đám ký giả kia chụp ảnh, sau đó đi đến trước mặt Ngãi Giai Giai, từ trong tay Tăng Hải Lâm đoạt cô lại.

Tăng Hải Lâm lúc đầu không buông tay, nhưng Tề Hiên trừng mắt liếc anh một cái, sau đó đoạt người lại, Tăng Hải Lâm đành chịu mà buông tay. Tình huống rất bất ngờ, anh không biết là tiếp tục tiến hành theo kế hoạch, hay là buông tha, nhưng bây giờ nghĩ vấn đề này cũng không còn ý nghĩa, bởi vì Ngãi Giai Giai đã không ở trên tay của anh.

“Giai Giai, sao em biết hôm nay anh sẽ đến đây gặp một người khách quan trọng vậy, hơn nữa còn vừa đúng lúc anh nói với người khách kia, em sẽ tới đón anh về nhà. Có người vợ như em, anh thực hạnh phúc”. Tề Hiên ôm Ngãi Giai Giai đối với truyền thông đại chúng lộ ra một nụ cười hạnh phúc, cố ý đề cao âm lượng để cho tất cả mọi người nghe thấy.

“A” —— Ngải Giai Giai nghe mà không hiểu ra sao.

“Giai Giai em thật tri kỷ, có người vợ tốt như em là vinh hạnh lớn nhất đời này của anh”. Tề Hiên tiếp tục ở trước mặt mọi người thâm tình nhìn Ngải Giai Giai.

“A” —— Ngải Giai Giai không biết nên là vui mừng, hay là kinh ngạc, hoặc là bất an.

Thiếu chủ xuất hiện, Diệp Tầm Phương có thể cho rằng cô đã mật báo hay không? Nếu cho là như vậy, thì chẳng phải hồng bút sao? Diệp Tầm Phương nhất định sẽ lấy Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên làm cho hả giận.

Tăng Hải Lâm nghe những lời này của Tề Hiên càng thấy kỳ quái. Tề Hiên sao có thể đến, không phải Ngải Giai Giai nói không có nói cho Tề Hiên biết sao, huống chi Ngải Giai Giai vốn không biết anh sẽ mang cô ấy tới nơi này, lúc này thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao.

“Thiếu chủ, em ...”. Ngải Giai Giai tùy ý để Tề Hiên dắt đi tới trước mặt truyền thông đại chúng, có phần tò mò không hiểu. Cô không có cố ý tới đón anh về nhà nha, vì sao thiếu chủ lại nói như thế chứ, hơn nữa thiếu chủ căn bản không biết cô sẽ đến đây. Sự tình tại sao lại có thể như vậy, chẳng lẽ là do Tăng Hải Lâm an bài.

“Thì ra Tề phu nhân là người tri kỷ như thế, nhưng tại sao lại nắm tay người đàn ông khác”. Phóng viên không buông tha mà truy vấn.

“Đúng vậy, nếu là đến đón chồng mình, vì sao nắm tay người đàn ông khác”.

Phóng viên lại bắt đầu không ngừng đặt câu hỏi, quả thực là làm cho người ta rất phản cảm.

“Vừa rồi mọi người có thấy phu nhân của tôi giãy dụa hay không? Có lẽ người đàn ông này có ý đồ gây rối cũng không chừng. Tôi căn bản không biết anh ta, mà anh ta lại cầm lấy tay của phu nhân tôi không thả, có nhiều khả năng là bọn bắt cóc”. Tề Hiên nhẫn nại chết cũng không biểu hiện ra với đám phóng viên, chỉ vào Tăng Hải Lâm căm tức nhìn anh ta.

“Tề Hiên, anh ...”. Tăng Hải Lâm không thể tưởng được là Tề Hiên sẽ sử dụng chiêu này, kết quả tất cả phóng viên lập tức vây quanh Tăng Hải Lâm hỏi không ngừng.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, anh vì sao năm tay Tề phu nhân đến khách sạn, hơn nữa Tề phu nhân lại giả dục, chẳng lẽ anh thật sự có ý đồ bất chính”.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, anh có phải yêu mến Tề phu nhân hay không?”.

Tăng Hải Lâm không muốn trả lời câu hỏi của phóng viên, cố gắng chen ra ngoài cửa, sau đó lên xe của mình nhanh chóng rời đi.

Tề Hiên đặc ý nhìn Tăng Hải Lâm rời đi, nhìn đám ký giả kia đuổi theo anh ta không tha, sau đó định mang Ngải Giai Giai đi, ai ngờ còn chưa đi thì phóng viên đã vây trở lại.

“Tổng giám đốc Tề, xin hỏi tình cảm giữa ngài và phu nhân tốt không?”.

“Tổng giám đốc Tề, vì sao không thấy ngài và phu nhân cử hành hôn lễ”.

Đám ký giả kia vẫn hỏi không ngừng, giống như không chiếm được tin tốt thì thề không bỏ qua.

“Mọi người hãy im lặng nghe tôi nói”. Tề Hiên rất bình tĩnh đối với mấy phóng viên chen lấn đến trước mặt.

Lúc này tất cả phóng viên đều yên lặng, vội vàng cầm lấy notebook và bút giống như ghi nhớ lời Tề Hiên nói.

“Vợ tôi, cô ấy rất yêu tôi, yêu đến nỗi nguyện ý vì tôi trả giá hết thảy, kể cả tính mạng của cô ấy, đương nhiên tôi cũng rất yêu cô ấy. Về phần chuyện hôn lễ của chúng tôi, thì vào khoảng tuần sau sẽ cử hành một hôn lễ lớn, mời mọi người tham gia. Tôi sẽ dùng cả đời của mình để che chở cho người tôi yêu. Tên của cô ấy rất đẹp, gọi là Ngải Giai Giai”. Tề Hiên ở trước mặt đám phóng viên thâm tình nhìn Ngải Giai Giai, công khai chuyện của bọn họ trước mọi người.

“Thiếu chủ, em ...”. Giờ khắc này Ngải Giai Giai căn bản cũng không biết nói gì, cũng không biết tại sao sự tình lại biến thành như vậy. Cô căn bản không biết rằng khó có sự trùng hợp đúng lúc thiếu chủ tới nơi này gặp khách hàng. Nhưng lời nói của thiếu chủ thật sự làm cho cô rất cảm động. Đây là lần đầu tiên thiếu chủ ở trước mặt mọi người, công khai thân phận của cô. Đây là điều mà cô chờ mong đã lâu.

“Giai Giai, cái gì em cũng không cần nói, từ nay về sau có anh ở bên cạnh em, cái gì

em cũng không cần sợ, em chỉ cần an tâm làm cô dâu của anh là được rồi”. Tề Hiên kéo tay của Ngải Giai Giai, trước mặt mọi người, nhẹ nhàng hôn, để cho mọi người chứng kiến tình yêu của họ.

Tề Hiên vừa hôn xuống, tất cả phóng viên đều vỗ tay chúc phúc họ, nhưng mà ở trong góc có một đôi mắt đang tức giận. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

Diệp Tâm Phương muốn đến nhìn xem tình huống như thế nào, ai ngờ kết quả lại như vậy. Vì sao trùng hợp đụng phải Tề Hiên đang gặp khách hàng ở đây, đáng ghét.

Quên đi. Bọn họ gặp may mắn thôi. Lúc này cô không thành công, còn có thể lại một lần nữa, cô cũng không tin mỗi lần đều sẽ trùng hợp như vậy. Diệp Tâm Phương mang kính râm, tà ác cười đắc ý rời đi.

Tề Hiên chỉ lo kéo Ngải Giai Giai đi, căn bản không có phát hiện Diệp Tâm Phương ở bên cạnh, nhưng anh cũng không để ở trong lòng. Nếu Diệp Tâm Phương có xuất hiện ở đây cũng bình thường thôi.

“Thiếu chủ, chúng ta” —— Ngải Giai Giai bị Tề Hiên kéo lên xe, mà vẫn không hiểu gì cả.

“Đừng nói gì nữa, chúng ta về nhà nói đi, phóng viên nhiều lắm”. Tề Hiên cài chặt dây an toàn cho Ngải Giai Giai, rồi lập tức lái xe đi.

Câu hỏi của đám ký giả kia, nhất định là hỏi không hết. Trả lời vài câu hỏi quan trọng thì đại cáo thành công, chắc hẳn Diệp Tâm Phương biết là kết quả như vậy, nhất định sẽ tức chết đi. Sự tình hoàn thành rất thuận lợi, Tề Hiên rất hưng phấn vừa lái xe vừa cười. Nhưng mà trong lòng Ngải Giai Giai lại cười không nổi, lo lắng cho Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên.

Chương 175: Chỉ là trùng hợp

Diệp Tâm Phương rời khỏi khách sạn, sau đó trong bụng tức giận tới trước mặt Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên, cảm tức nhìn bọn họ không nói được lời nào. Tề Hiên xuất hiện ở khách sạn chỉ là trùng hợp thôi, tuyệt đối sẽ không còn có lần thứ hai.

“Diệp Tâm Phương, cô có chuyện thì nói mau, có rắc mau thả đi, thả xong rồi thì bước đi, đừng làm người ta chướng mắt”. Trần Tiểu Ngoạn rất khinh thường liếc nhìn Diệp Tâm Phương, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại làm bộ đang ngủ.

Tề Tiểu Hiên ngay cả nhìn cũng không nhìn Diệp Tâm Phương, tựa vào người Trần Tiểu Ngoạn, ngủ rất ngon.

“Tôi thật sự là bội phục các người đó, ở hoàn cảnh này cũng có thể ngủ được, quả nhiên là mạng khổ, cũng chỉ có những người mạng khổ mới ở hoàn cảnh này mà ngủ”. Diệp Tâm Phương không ngại hai người bọn họ không mở mắt nhìn, cô chỉ cần bọn họ có thể nghe được lời nói của cô là được rồi.

“Cô có nghe nói qua chưa, nếm trái khổ đau mới là người, chúng tôi có thể chịu được cực khổ như vậy, nhất định là người trên mọi người. Ngược lại là cô, một chút khổ sở nhỏ cũng không thể chịu được, thì chính là người dưới mọi người”. Trần Tiểu Ngoạn lần nữa mở to mắt chăm chọc Diệp Tâm Phương.

“Cô” —— Diệp Tâm Phương bởi vì những lời này của Trần Tiểu Ngoạn mà tức một trận.

“Cô cái gì mà cô, không có việc gì thì đừng cản trở giấc ngủ của tôi”. Trần Tiểu Ngoạn trừng Diệp Tâm Phương, sau đó quay đầu đi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Mẹ nuôi, mẹ nói nhiều như vậy làm gì chứ, làm phiền đến giấc ngủ của con”. Tề Tiểu Hiên không vui oán trách một câu, ý bảo Diệp Tâm Phương là người không đáng để bọn họ nói quá nhiều.

“Được, mẹ nuôi cũng không nói nhiều với cô ta, chúng ta tiếp tục ngủ đi. Nhưng có một vấn đề tôi muốn hỏi. Diệp Tâm Phương ở đây là nơi nào mà mùi xăng nồng nặc như vậy?”. Trần Tiểu Ngoạn cố ý bày ra bộ dạng có vẻ chán ghét, ý đồ muốn từ lời nói của Diệp Tâm Phương, mà biết nơi này là nơi nào. Nếu được vậy thì tốt rồi, cô sẽ có thể báo với Tề Hiên để trực tiếp tới cứu bọn họ.

“Tôi sẽ không ngốc như vậy mà nói cho các người biết nơi này là nơi nào”. Diệp Tầm Phương rất đặc ý mà nói một câu.

“Vậy cô nói cho chúng tôi biết kế hoạch của cô sẽ không ngốc, dù sao chúng tôi cũng không trốn thoát được, cũng không có khả năng nói cho biết Tề Hiên bất cứ chuyện gì. Chỉ là muốn biết nơi này là nơi quý quái nào mà thôi, không nói thì tôi đi ngủ”. Trần Tiểu Ngạc tìm một chỗ thoải mái, không thèm để ý tới Diệp Tầm Phương.

“Tôi cao hứng cô quản được sao, tôi thích đem kế hoạch nói cho các người biết, cho các người nhìn thấy thành quả của tôi. Nhưng hôm nay kế hoạch bị thất bại, Ngải Giai Giai và Tề Hiên rõ ràng là may mắn, lại trùng hợp như vậy. Nhưng lúc này tôi tuyệt đối sẽ không để cho có chuyện trùng hợp phát sinh”. Diệp Tầm Phương ngồi chồm hổm xuống nắm cái cằm của Tề Tiểu Hiên, kéo khuôn mặt của cậu đến trước mặt cô, để cho cậu đối diện với cô.

“Người đàn bà xấu, bà muốn làm gì?”. Tề Tiểu Hiên trừng mắt Diệp Tầm Phương tức giận hỏi, tuyệt đối không sợ cô ta, tuy cái cằm rất đau nhưng cậu tuyệt đối sẽ không kêu đau.

“Diệp Tầm Phương đừng cứ mãi đối phó với một đứa bé, cô hãy hướng về phía tôi đây này”. Trần Tiểu Ngạc thấy Diệp Tầm Phương véo cái cằm của Tề Tiểu Hiên, nên cô lo lắng Diệp Tầm Phương sẽ làm tổn thương Tề Tiểu Hiên. Người đàn bà này thật đúng là đáng ghét, chuyên bắt nạt một đứa nhỏ.

“Một đứa bé so với đối phó một người lớn dễ dàng hơn. Tôi nói cho các người biết, ngày mai tôi sẽ bảo Tăng Hải Lâm cầu hôn Ngải Giai Giai trước mặt mọi người, xem lúc này Tề Hiên còn có thể trùng hợp mà xuất hiện không, làm sao giải thích cùng với đám phóng viên truyền thông kia, hừ”. Diệp Tầm Phương dùng sức vung cái cằm của Tề Tiểu Hiên, sau đó đứng lên kiêu ngạo rời đi.

“Trước mặt mọi người cầu hôn, để xem Tề Hiên còn nói dối thế nào, nhưng Tề Hiên hẳn là chưa biết rõ ngày mai Tăng Hải Lâm sẽ cầu hôn nha, có khi cũng phải đợi đến lúc báo chí phát ra thì mới biết được không chừng”.

“Ôi, cái người đàn bà xấu xa này sao luôn gây khó dễ với cái cằm của tôi vậy, lỡ cằm của tôi bị biến dạng thì làm sao bây giờ, thật là”. Tề Tiểu Hiên oán trách chịu đựng cái cằm đau đớn.

“Tiểu Hiên không có sao chứ, đến mẹ nuôi thối cho con một chút”. Trần Tiểu Ngạn dùng miệng thối hơi lên cằm của Tề Tiểu Hiên.

“Mẹ nuôi, con không sao, nghe lời nói vừa rồi của người đàn bà xấu, hẳn là ba đã thực hành kế hoạch A thành công, con an tâm rồi. Cuối cùng cũng qua một cửa”. Tề Tiểu Hiên thở dài một hơi.

“Con đừng có cao hứng, vừa rồi Diệp Tâm Phương kia không phải nói, muốn Tăng Hải Lâm ngày mai cầu hôn với mẹ con sao? Trước nhiều phóng viên như vậy, mặc kệ ba của con nói như thế nào, cũng vô dụng, mau nghĩ biện pháp đi”. Diệp Tâm Phương này thật đúng là quá nhàm chán rồi, không có việc gì ăn no rồi việc lại chuyên làm người phá hư gia đình nhà người ta. Đối với người như vậy không có gì để nói.

“Đúng nha, cầu hôn trước mặt mọi người, cái này so với đi khách sạn còn khó hơn, mặc kệ nói thế nào, truyền thông cũng sẽ xôn xao, làm thế nào đây”. Tề Tiểu Hiên bắt đầu rầu rĩ, không ngừng nghĩ biện pháp, hy vọng có thể nghĩ ra biện pháp tốt, trợ giúp ba mẹ của mình.

“Đầu ta không dùng được, nghĩ không ra biện pháp tốt gì, con nghĩ đi”. Trần Tiểu Ngạn bất đắc dĩ nói, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Cảm thấy nên cầu nguyện cho Ngải Giai Giai và Tề Hiên có thể vượt qua cửa ải này thì tốt hơn.

Tề Hiên chờ Ngải Giai Giai trở về, thì thấy bà Lâm đang ở cửa ra vào lo lắng, thấy Ngải Giai Giai đã trở về mới yên tâm.

“Giai Giai, rốt cuộc con đã đi đâu, làm ta lo lắng muốn chết”.

“Mẹ Lâm thực xin lỗi, con” —— Ngải Giai Giai không biết nên giải thích thế nào, nên bất đắc dĩ hướng ánh mắt về phía Tề Hiên. Nói dối cô không biết, mà mượn cớ cô càng sẽ không, cái gì cũng không nói thì tốt hơn.

“Mẹ Lâm không có việc gì đâu, Giai Giai cố ý đi đón con đó, thôi chúng ta đi vào”. Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai, dắt cô đi vào.

“Thiếu chủ, hôm nay em ...”. Ngải Giai Giai muốn giải thích một chút, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

“Anh biết, anh biết là do Chính Phong nói với em, hôm nay anh phải đi khách sạn gặp khách hàng, sau đó em cố ý đến đón anh. Nếu như không phải anh kịp thời xuất hiện, chắc hẳn Tăng Hải Lâm kia sẽ quẩn quít em không buông”. Tề Hiên vì Ngải Giai Giai mà viện một cớ để giải vây cho cô. Để cho cô bé ngốc này suy nghĩ một hồi, thậm chí có thể nghĩ không ra cái gì để giải thích hợp lý, vẫn là anh dứt khoát một chút kiếm cớ cho cô thôi.

“Ha ha” —— Ngải Giai Giai gượng cười xem như cam chịu lý do này, bởi vì thật sự là cô không nghĩ ra lý do gì tốt hơn. Nhưng vì sao cô luôn cảm thấy sự tình này có vẻ kỳ lạ.

“Giai Giai, em hãy nghỉ ngơi một chút, anh đi thay quần áo”. Tề Hiên tìm cớ đi lên trên lầu, kỳ thật anh là muốn để cho Ngải Giai Giai được yên tĩnh một mình, tâm tình từ từ thoải mái, miễn cho quá bối rối.

Tề Hiên đi rồi, Ngải Giai Giai mới thở dài một hơi, nhưng lại thực không biết làm sao. Thiếu chủ thật sự chỉ là vừa vặn đến khách sạn gặp khách hàng, hay là thiếu chủ đã biết chuyện gì, nhưng cái gì cô cũng chưa nói mà, làm sao anh có thể biết được. Nhất định chỉ là trùng hợp mà thôi, cô suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là trùng hợp, tuyệt đối trùng hợp, cô không thể tự mình dọa mình.

Chương 176: Kế hoạch B

Tề Hiên trở về phòng tùy tiện tìm một bộ quần áo thoải mái để thay, nhưng anh vẫn không quên đem điện thoại của mình cất kỹ, bởi vì bây giờ điện thoại này là cách liên lạc duy nhất của anh với con. Điện thoại vừa mới đặt lên trên mặt bàn, đột nhiên vang lên.

Tề Hiên lúc này đang cởi quần áo một nửa, nghe điện thoại vang lên, không để ý tới bây giờ là mình đang ở trong tình trạng nào, lập tức cầm lấy điện thoại xem màn hình hiển thị, thấy là dãy số của Trần Tiểu Ngoạn, lập tức nhấn nghe, rất vui mừng.

“Con trai có khỏe không?”. <http://diendanlequydon.com>

“Ba, con rất khỏe, kế hoạch A ba thực hành rất khá, cố gắng lên, Diệp Tâm Phương kia quả thực sắp tức chết rồi”. Tề Tiểu Hiên đang điện thoại cho Tề Hiên để động viên.

“Bây giờ ba đã cho người đi xung quanh tìm, phạm là nơi nào có mùi xăng, đều tìm cẩn thận. Yên tâm đi, không lâu nữa ba nhất định sẽ cứu con trở về”. Tề Hiên vì nhận được điện thoại của Tề Tiểu Hiên mà vô cùng kích động. Tìm khắp nơi có xăng ở trong thành phố, anh cũng không tin tìm không được người.

“Ba, ngày mai có người cầu hôn với mẹ, thực hành kế hoạch B của chúng ta”.

“Con trai cái gì kế hoạch B, nói rõ chi tiết một lần đi để ba biết mà làm”. Tề Hiên vô cùng tin tưởng con trai mình. Kế hoạch A thành công, chắc hẳn kế hoạch B cũng nhất định sẽ thành công, Diệp Tâm Phương kia sau khi biết toàn bộ sẽ càng tức hơn.

“Ngày mai Tăng Hải Lâm kia sẽ cầu hôn với mẹ, hơn nữa là cầu hôn trước mặt mọi người. Hôm nay tốt nhất là ba nên vụng trộm trang bị một cái máy theo dõi trên người mẹ, như vậy mới có thể biết được bọn họ cầu hôn ở nơi nào. Sau kinh nghiệm lần này bọn họ nhất định sẽ không cho ba biết địa điểm, cho nên phải đặt ở trên người mẹ một cái máy theo dõi. Ba nhất định phải trước khi Tăng Hải Lâm còn chưa bắt đầu cầu hôn, mà xuất hiện ở trước mặt mẹ, trong tay nhất định phải có hoa hồng, nhẫn kim cương, đem Tăng Hải Lâm cầu hôn, biến thành ba cầu hôn với mẹ, nếu như truyền thông hỏi Tăng Hải Lâm là ai, thì ba trực tiếp nói là người bán hoa đưa hoa đến”.

“Con trai, con thật sự là rất thông minh, ba nhất định sẽ thực hiện kế hoạch B này, chỉ có thành công không được thất bại”. Tề Hiên rất tự tin hứa hẹn với Tề Tiểu Hiên. Khá lắm Tăng Hải Lâm, không đúng phải nói là Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm, hai người

thật đúng là đáng ghét, rõ ràng cái chiêu quỷ gì cũng dám lấy ra.

“Ba, không nói nữa, có việc con lại liên lạc điện thoại với ba, pin chỉ còn lại có một vạch, nói thêm nữa sẽ không còn điện. Bye bye”. Tề Tiểu Hiên nói xong, thì cúp điện thoại sau đó đem điện thoại cất kỹ.

Tề Hiên sau khi cúp điện thoại, ngay lập tức thay quần áo, anh lo không lâu nữa Ngải Giai Giai sẽ lên đây, nhưng trước hết phải kêu người đưa một cái máy theo dõi siêu cấp đến. Quả nhiên Tề Hiên lè mề quá lâu, Ngải Giai Giai liền lên lầu tìm anh.

“Thiếu chủ anh làm sao vậy, chuẩn bị có thể ăn rồi”- Ngải Giai Giai ở ngoài cửa kêu.

“Được rồi, tới liền”. Tề Hiên sửa sang lại quần áo, rồi đi mở cửa, sau đó ôm Ngải Giai Giai cùng đi xuống lầu. Lúc này Tề Hùng cũng vừa đi ra, vẻ mặt đau buồn.

“Ba, ba làm sao vậy”- Tề Hiên quan tâm hỏi.

“Cũng đã hai ngày rồi, mà còn chưa tìm được Tiểu Hiên, trong lòng của ba lo lắng, aiz —— Cháu của ba rốt cuộc là bị ai bắt đi, nếu như để cho ba biết được, ba nhất định sẽ không bỏ qua nó”. Tề Hùng thở dài, tiếp theo phần nộ mắng to, sau đó đi xuống dưới lầu. Cháu trai không thấy, ông ăn cái gì cũng cảm thấy không có mùi vị, cũng ngủ không ngon. Hai ngày nay cảm giác thân thể tệ đi rất nhiều.

“Ba, ba yên tâm đi. Tiểu Hiên nhất định sẽ không có chuyện gì, con sẽ mang nó về bình an, tin tưởng con đi”. Tề Hiên an ủi Tề Hùng. Bây giờ vẫn là không được để cho ba của mình biết Tiểu Hiên đang ở trong tay Diệp Tâm Phương, bằng không nhất định ông sẽ huy động nhân lực đi cứu người, như vậy sẽ khiến cho Diệp Tâm Phương chó cùng dút dậu.

“Bác trai, bác cũng đừng quá lo lắng, Tiểu Hiên sẽ không có chuyện gì đâu, thôi chúng ta đi ăn cơm đi”. Ngải Giai Giai vịn cánh tay của Tề Hùng, dắt ông vào bàn ăn cơm.

“Giai Giai, con nên đổi cách xưng hô đi, gọi ba đi, cũng đã sắp làm con dâu của nhà họ Tề rồi, sao còn gọi bác trai”. Tề Hùng cố gắng bày ra nụ cười, sau đó ngồi xuống.

“Đúng vậy Giai Giai, con nên gọi hội chủ là ba, dù sao con và thiếu chủ cũng đã đăng ký rồi, chính là vợ chồng hợp pháp nên gọi hội chủ là ba”. Bà Lâm vừa vặn bưng

thức ăn đi lên, cũng vui vẻ nói một câu.

“Cái này” —— Ngải Giai Giai hơi ngượng ngùng mở miệng.

“Như thế nào, con không muốn gả cho con ba, làm con dâu của nhà họ Tề ba sao, nếu như muốn thì mau gọi đi”- Tề Hùng cố ý hỏi lại.

“Không phải” —— Ngải Giai Giai cuống cuồng mà phản bác.

“Mau kêu ba đi, dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn”. Tề Hiên nắm tay Ngải Giai Giai, cổ vũ cô.

“Ba” —— Ngải Giai Giai khó khăn kêu, nhưng trong lòng cũng rất khổ sở. Cô và thiếu chủ có thể ở cùng nhau hay không, cũng không nói được. Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm nhất định sẽ phá hư một tiếng ba này. Kêu ba có hơi sớm, nhưng cô thật sự rất muốn gọi Tề Hùng một tiếng ba.

“Giai Giai đừng suy nghĩ quá nhiều, hết thấy đều giao cho anh đi, dùng cơm thôi”. Tề Hiên đem chiếc đĩa đặt vào trong tay Ngải Giai Giai, sau đó gấp rau cho cô. Cô bé ngốc này, nhất định là trong lòng đang rất mâu thuẫn.

“Vâng”. Ngải Giai Giai cầm chiếc đĩa, nhưng ăn không có một chút vị giác gì.

Lúc này Nghiêm Chính Phong cầm một cái cái hộp tinh xảo đi vào, giao cái hộp cho Tề Hiên rồi đi.

“Thiếu chủ đây là cái gì?”. Ngải Giai Giai nhìn cái cái hộp tinh xảo kia, thắc mắc.

“Nhất định là cái hộp trang sức dây chuyền hay nhẫn gì đó, có gì mà ngạc nhiên, ba đây đoán nhất định là muốn tặng cho Giai Giai”. Tề Hùng rất khinh thường nói, nhưng ăn cũng không chút vị giác, song vẫn nhìn chỗ bên cạnh ông, đó là chỗ cháu trai ngồi.

“Giai Giai đây là dây chuyền anh tặng cho em, bây giờ anh mang cho em nhé”. Tề Hiên từ trong cái hộp tinh xảo, cầm dây chuyền đưa lên trên cổ Ngải Giai Giai.

“Thiếu chủ, vật trân quý như thế, vẫn là nên cất đi”. Từ sau năm đó bị mẹ kế đoạt dây chuyền, cô cũng không dám mang theo, vẫn đem dây chuyền kia cất đi, lo lắng lại bị

người đoạt mất.

“Dây chuyền chính là để lấy ra đeo, nếu không mua để làm gì chứ. Giai Giai dây chuyền này là anh tự mình làm, em mang đi. Không có sự đồng ý của anh, em không được tùy tiện lấy xuống nhé”. Tề Hiên cương chiều nói, cố gắng nhấn mạnh không để cho cô lấy xuống.

“Vâng”. Ngải Giai Giai mỉm cười, vô ý thức đáp ứng Tề Hiên. Kỳ thật cô không muốn nói quá nhiều, lo sợ nếu nói quá nhiều sẽ càng bối rối hơn. Do đó không nên nói ra, thậm chí nếu để cho thiếu chủ nhìn ra sự khác thường, thì như vậy sẽ hỏng bét. Lỡ bị Diệp Tâm Phương biết được, Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên khẳng định có nguy hiểm.

Tề Hiên thấy Ngải Giai Giai miễn cưỡng nở nụ cười, không nói gì nữa mà chuyên tâm ăn cơm. Cô bé ngốc này đã quá khẫn trương rồi, nếu nói với cô ấy nữa, có thể cô ấy chịu không được.

Chương 177: Chấn động

Ngày hôm sau, Tề Hiên đi làm giống như thường ngày, Ngải Giai Giai tiễn anh ra cửa, rồi buồn rầu vào nhà ngồi, trong tay vẫn cầm điện thoại và đợi điện thoại của Tăng Hải Lâm.

Nhưng lần này Tăng Hải Lâm không gọi điện thoại cho cô, mà là gửi một tin nhắn, hẹn thời gian địa điểm. Ngải Giai Giai nhận được tin nhắn thì lặng lẽ rời đi, không cho Tề Hùng và bà Lâm biết hành tung của cô, vụng trộm đi ra bên ngoài, bắt taxi đi đến nơi Tăng Hải Lâm nói.

Tề Hiên ở đường bên kia, căn cứ theo máy theo dõi mà lặng lẽ đi theo. Ngày hôm qua đây chuyển anh tặng cho Ngải Giai Giai, chính là một máy theo dõi, chỉ là cô gái này không biết mà thôi.

Lúc này điện thoại của Tề Hiên đột nhiên vang lên, anh tưởng là điện thoại của Tề Tiểu Hiên, nên lập tức nhận, đến lúc nhìn màn hình hiện thì có hơi thất vọng, nhưng vẫn là rất nhanh nhận điện thoại.

“Thiếu chủ, căn cứ theo tin tức đáng tin, trước đó vài ngày có người nhìn thấy một phụ nữ và một đứa bé bị trói đến ngoại ô, một căn nhà có khí đốt bị bỏ hoang, có lẽ đứa bé kia chính là tiểu thiếu chủ.

“Lập tức phái người âm thầm điều tra, nếu quả thật là tiểu thiếu chủ, thì nhất định phải bảo đảm nó được bình an dưới tình huống cứu người ra”- Tề Hiên vừa lái xe vừa ra lệnh.

Sau khi Tề Hiên cúp điện thoại thì cười tà ác, trong lòng suy nghĩ làm thế nào xử trí Diệp Tâm Phương kia.

Ngải Giai Giai đi đến quảng trường rất nhiều người, sau đó xuống xe tìm kiếm Tăng Hải Lâm khắp nơi, nhưng không biết có rất nhiều người âm thầm nhìn cô.

Từ lúc Ngải Giai Giai vừa xuống xe, thì cũng đã có người âm thầm nhìn chăm chăm vào cô, nhất cử nhất động của cô đều rơi vào mắt của người khác.

Tăng Hải Lâm hẹn cô đến nơi nhiều người như thế làm gì, chẳng lẽ là muốn làm vài chuyện tổn hại đến Tề Hiên, sau đó để cho công chúng biết sao. Ngải Giai Giai bất đắc dĩ

thở dài lắc đầu, trong lòng đã có đáp án thấp giọng thì thầm tự nói: “Rốt cuộc mình nên làm thế nào mới tốt đây?”.

Tăng Hải Lâm cầm một bó hoa hồng to từ xa đã thấy Ngải Giai Giai, sau đó về mặt ưu sầu đi về phía cô. Bây giờ mọi chuyện anh làm đều không phải chủ ý của bản thân, tất cả đều là chủ ý của Diệp Tâm Phương, nhưng anh không thể không nghe theo, thực sự bất đắc dĩ. Nếu như có thể cho mình lựa chọn, anh chắc chắn sẽ không cầu hôn với Ngải Giai Giai, bởi vì anh biết rõ người Ngải Giai Giai yêu là Tề Hiên.

Ngải Giai Giai từ xa đã nhìn thấy Tăng Hải Lâm cầm hoa hồng đi tới, trong lòng thực hồi hộp, đứng ở tại chỗ mà trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Giờ khắc này đến có phải là ý nghĩa giữa cô và thiếu chủ chia rẽ, thậm chí từ nay về sau đều khó có khả năng ở chung một chỗ. Mặc kệ là đúng hay sai cô đều phải đối mặt.

Tăng Hải Lâm cầm một bó hoa hồng thật to, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt ở quảng trường, mọi người đều đứng ở tại chỗ nhìn anh, muốn biết anh sẽ tặng hoa cho ai.

Song khi Tăng Hải Lâm đi đến còn cách Ngải Giai Giai có vài bước, một đám người đùa giỡn ầm ĩ lao đến đụng vào Tăng Hải Lâm, thiếu chút nữa làm rơi hoa của anh, tiếp theo vây quanh Tăng Hải Lâm đùa giỡn, không đếm xỉa đến sự hiện hữu của anh.

“Các người làm gì?”- Tăng Hải Lâm không vui hỏi.

“Ha ha” —— Một đám lưu manh vây quanh Tăng Hải Lâm đùa giỡn, chạy vòng mấy vòng, sau đó bỏ chạy.

“Đáng ghét” —— Tăng Hải Lâm chỉ vào đám người đùa giỡn kia muốn mắng, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, vì vậy nhin xuống tiếp tục cầm hoa đi về phía Ngải Giai Giai, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười hình như là xấu hổ.

Tăng Hải Lâm đi chưa được mấy bước, lại bị đám người đùa giỡn vừa rồi đụng phải, lúc này thì anh cực kỳ nổi giận: “Mấy người kia, các người muốn chơi thì đi chỗ khác chơi, tốt nhất đừng chọc tôi”.

“Tiên sinh, nơi này là quảng trường tất cả mọi người đều có thể chơi ở đây, ngài dựa vào cái gì bảo chúng tôi đi chứ!”. Một người hơi giống lưu manh, hai tay vây quanh khiêu khích nhìn Tăng Hải Lâm.

“Nhưng các người cũng không nên luôn đụng đến người của tôi, tôi không muốn mọi chuyện ầm ỹ, nhưng tôi cũng không sợ có chuyện. Tôi cảnh cáo các người, tốt nhất đừng có chọc tôi”. Tăng Hải Lâm không muốn ầm ỹ, giọng điệu hơi hoà nhã một chút, nhưng hình như đối phương không muốn nhượng bộ, bắt đầu đẩy Tăng Hải Lâm mạnh to.

“Ông mày muốn nghĩ đụng ai thì đụng, mày quản được sao?”. Tên lưu manh dùng sức đẩy Tăng Hải Lâm, tràn đầy khiêu khích

“Bỏ đi, tôi không muốn so đo với các người”. Tăng Hải Lâm cầm hoa tính vượt qua mấy người này, tiếp tục làm chuyện của mình, nhưng lại bị người chặn.

“Anh không tính toán với chúng tôi, còn tôi muốn tính toán với anh. Mấy anh em chúng tôi đang chơi đùa vui vẻ, kết quả lại bị anh làm không còn hào hứng, anh nói chúng tôi có nên tính toán với anh hay không?”.

“Đúng vậy, nhất định phải tính”. Tên lưu manh khác phụ họa, lúc đó cũng thỉnh thoảng cho người bên cạnh một ánh mắt.

“Vậy các anh muốn thế nào?”. Tăng Hải Lâm căm tức nhìn mấy người này, bắt đầu không nhìn được, cũng không còn chú ý tới đám tên lưu manh này đang âm thầm truyền ánh mắt. Nếu như không phải vì còn có chuyện quan trọng muốn làm, anh khẳng định sẽ dạy dỗ đám người này thật tốt.

“Quý xuống xin lỗi anh em chúng tôi, chúng tôi sẽ không tính toán với anh”. Một kẻ lưu manh chỉ vào mặt đất ý bảo Tăng Hải Lâm quỳ ở đây.

“Không thể nào”- Tăng Hải Lâm không do dự mà trả lời.

“Vậy cũng đừng trách chúng tôi không khách khí”. Tên lưu manh vén tay áo lên tính ra tay đánh người.

Tăng Hải Lâm thấy thế mở miệng cười khinh thường, nhìn đám côn đồ còn chưa đủ lông đủ cánh ở trước mắt, sau đó nói một câu: “Không sợ ngồi tù thì cứ việc ra tay”.

“Không phải dọa mấy anh em chúng tao, đánh”. Tên lưu manh cầm đầu vừa hô xong, bên cạnh đột nhiên chạy ra rất nhiều người vây mấy tên lưu manh, khí thế hung hãn vô cùng, nhưng mà lại không có hù được bọn họ.

“Các người” ——

“Lão đại, đám người này có phải quấy rầy anh không? Yên tâm đi làm chính sự của anh đi, hãy giao bọn họ cho chúng em xử lý”. Một thuộc hạ của Tăng Hải Lâm rất hào khí mà vỗ vỗ lồng ngực.

“Khó trách kiêu ngạo như vậy, thì ra là có trợ thủ!”. Tên lưu manh châm chọc Tăng Hải Lâm và khiêu khích nhìn người chung quanh.

“Đám phá hư chuyện tốt của lão đại chúng tao, đợi lát nữa cho xương cốt tụi bây tiêu luôn”. Chính là thuộc hạ của Tăng Hải Lâm cảnh cáo mấy tên lưu manh.

“Được, tao lại muốn xem thử xương cốt của tụi bây có tốt không”. Một kẻ lưu manh nói xong, tất cả lưu manh đi theo đều cười to.

“Ha ha” ——

“Vậy làm phiền các người”. Tăng Hải Lâm nghe tiếng cười vô vị của đám người kia, cầm hoa hồng mỉm cười sau đó xoay người đi. Tính đi cầu hôn với Ngải Giai Giai, song khi anh xoay người sang chỗ khác, thì sau đó lại có chấn động lớn hơn.

Một người đàn ông mặc âu phục màu đen, quỳ một gối xuống ở trước mặt Ngải Giai Giai, trong tay anh ta cũng cầm lấy hoa hồng. Cái cảnh tượng này cùng với anh cầu hôn quả thực là giống nhau.

Rốt cuộc ai ở nơi này cầu hôn với Ngải Giai Giai, chẳng lẽ là Tề Hiên, nhưng anh ta căn bản không biết rõ Ngải Giai Giai đang ở đây, trừ phi Ngải Giai Giai nói hết mọi chuyện với anh ta.

Chương 178: Cố ý sắp xếp phương thức cầu hôn

Quỳ gối cầu hôn trước mặt Ngải Giai Giai, không phải ai khác chính là Tề Hiên. Bởi vì lúc này Tề Hiên đang đưa lưng về phía Tăng Hải Lâm, cho nên Tăng Hải Lâm vẫn không dám xác định người này chính là Tề Hiên.

“Giai Giai gả cho anh đi”. Tề Hiên đưa lên hoa hồng và kim cương cầu hôn ở trước mặt mọi người, lúc này một đám ký giả vây quanh không ngừng chụp hình. Vậy mà đám ký giả này lại không thể đến gần, bởi vì người của Tề Hiên đã chặn bọn họ, nhưng ký giả vẫn liều mạng chen vào.

“Xin hỏi Tổng Giám đốc Tề, vị này không phải đã là phu nhân của ngài sao, sao ngài còn cầu hôn với cô ấy nữa?”.

“Xin hỏi Tổng Giám đốc Tề, tại sao ngài lại chọn chỗ này để cầu hôn, nơi này có ý nghĩa gì đối với các người sao?”.

“Thiếu chủ” —— Ngải Giai Giai nghe câu hỏi của đám ký giả kia, trong lòng thực lo lắng cũng rất lúng túng. Ông trời ơi, vốn là cô đang chờ Tăng Hải Lâm tới đây cầu hôn, không ngờ thiếu chủ đột nhiên xuất hiện, sau đó quỳ gối trước mặt cô tặng hoa hồng cùng chiếc nhẫn kim cương, khiến cho cô khiếp sợ không thôi. Tại sao chuyện lại như vậy, chẳng lẽ nói thiếu chủ xuất hiện ở nơi này cũng chỉ là trùng hợp thôi sao. Trùng hợp này cũng thật không phù hợp logic rồi.

“Giai Giai gả cho anh được không?”. Tề Hiên không trả lời câu hỏi của ký giả, thâm tình nhìn Ngải Giai Giai cầu hôn. Mới vừa rồi những người đụng Tăng Hải Lâm là do anh cố ý làm. Chính là vì không muốn cho Tăng Hải Lâm đến gần Ngải Giai Giai, anh muốn nhìn xem Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm có bao nhiêu năng lực.

“Thiếu chủ, em” —— Ngải Giai Giai nhìn Tăng Hải Lâm ở đằng kia, không biết nên làm thế nào. Nếu là lúc trước, nhất định cô sẽ không chút do dự mà đáp ứng, nhưng bây giờ tình huống không giống vậy, cô nhất định suy nghĩ cho tình huống của Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên, cô không thể quá ích kỷ xây dựng hạnh phúc trên sự đau khổ của người khác.

“Giai Giai, tất cả đã có anh, em đáp ứng là được rồi”- Tề Hiên khích lệ.

“Thiếu chủ, trước tiên anh đứng lên được không?”. Ngải Giai Giai đỡ Tề Hiên đứng

lên.

“Tổng Giám đốc Tề, không phải ngài nói là tình cảm giữa các người rất tốt sao? Tại sao Tề phu nhân lại không đáp ứng cầu hôn của ngài vậy?”.

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngày hôm qua tất cả lời nói của các người ở trong khách sạn đều là giả sao?”.

“Tổng Giám đốc Tề, ngài có thể giải thích một chút tình huống bây giờ hay không? Tình cảm giữa ngài và phu nhân của ngài có phải có vấn đề hay không?”. Ký giả thấy Ngải Giai Giai không có đáp ứng cầu hôn của Tề Hiên, nên đưa ra nhiều câu hỏi hơn, càng hỏi càng kích động.

“Không phải như thế”. Ngải Giai Giai nóng nảy lập tức phản bác.

“Tề phu nhân có thể nói cho chúng tôi biết chuyện như thế nào không? Vì sao cô lại không đáp ứng lời cầu hôn của Tổng Giám đốc Tề vậy?”.

“Ai nói tôi không đáp ứng”. Ngải Giai Giai nghe ký giả hỏi như thế thì nóng nảy, vì vậy lập tức phản bác, phản bác xong thì khuôn mặt đau đớn mà đứng yên tại chỗ dường như rất lo lắng. Hồng rồi, hồng rồi, lúc này Diệp Tâm Phương nhất định sẽ tìm Trần Tiểu Ngọan và con trai của cô trút giận.

“Nói cách khác là cô đã đáp ứng cầu hôn của Tổng Giám đốc Tề. Chúc mừng hai vị!”. Ký giả lập tức vỗ tay và không ngừng chụp hình.

“Giai Giai, cảm ơn em”. Tề Hiên đứng lên, sau đó từ từ đeo nhẫn lên trên tay của Ngải Giai Giai.

Tăng Hải Lâm thấy Tề Hiên đeo nhẫn lên trên tay Ngải Giai Giai thì tức giận ném hoa lên mặt đất. Anh tức giận không phải là Ngải Giai Giai đáp ứng cầu hôn của Tề Hiên, mà là tức giận chuyện anh không thể xử lý được, không thể bảo vệ cho anh em của mình. Diệp Tâm Phương lúc này nhất định sẽ không buông tha cho mấy anh em kia.

Ngải Giai Giai nghe tiếng cười và chúc phúc của mọi người, trong lòng không biết là vui hay là lo, bất đắc dĩ nhìn Tăng Hải Lâm tức giận ở đằng kia càng sợ hơn.

Chuyện đến mức này, nói thế nào Diệp Tâm Phương cũng cho là cô đều nói hết cho

Tề Hiên, hi vọng ông trời phù hộ cho Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên thôi.

“Thiếu chủ, sao anh lại đến đây vậy?”- Ngải Giai Giai nghi vấn.

“Tôi cũng rất muốn biết, tại sao anh lại tới đây”. Tăng Hải Lâm ném hoa hồng ở trong tay đi, sau đó cầm tức nhìn Tề Hiên, rồi đi tới trước mặt anh ta. Chuyện tốt của anh đều bị Tề Hiên phá hư, thật là đáng ghét.

“Hôm nay vốn là tôi muốn cho Giai Giai một điều ngạc nhiên, để cho cô ấy ở dưới tình huống không chuẩn bị tâm lý, mà cho cô ấy một điều ngạc nhiên. Cho nên sáng sớm tôi bảo người âm thầm đi theo cô ấy, cô ấy tới nơi nào thì tôi ở nơi đó cầu hôn. Xin hỏi vị tiên sinh này, anh còn có vấn đề gì sao?”. Tề Hiên trả lời câu hỏi của Tăng Hải Lâm, nhưng lại làm như không biết anh ta. Giải thích như vậy, chắc hẳn Diệp Tâm Phương ngu ngốc kia, cũng sẽ không cho rằng là Ngải Giai Giai đã nói tất cả mọi chuyện cho anh biết.

“Sao lại trùng hợp như vậy?”- Tăng Hải Lâm thấp giọng tự nói.

Chẳng lẽ đúng như Tề Hiên nói sao, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng cái trùng hợp này cũng không tránh khỏi quá khác ý người đi.

“Đây không phải là trùng hợp, là tôi cố ý sắp đặt phương thức cầu hôn”. Tề Hiên mỉm cười nhìn Tăng Hải Lâm, giọng nói rất bình thản khiến người ngoài nhìn vào thì cho rằng bọn họ không biết nhau.

“Vậy sao?”- Tăng Hải Lâm cười thầm.

“Vị tiên sinh này, nếu như anh không còn vấn đề gì, vậy chúng tôi đi trước”. Tề Hiên dắt tay Ngải Giai Giai, sau đó rời đi.

Tăng Hải Lâm nhìn bóng lưng hai người bọn họ, càng nghĩ càng thấy không đúng, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào. Cái cố của Tề Hiên thật sự là quá đầy đủ.

Đang lúc Tăng Hải Lâm ở trong trạng thái trầm tư, thì điện thoại di động đột nhiên vang lên dọa anh giật mình. Vì vậy lấy điện thoại di động ra, thấy là Diệp Tâm Phương điện tới, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm bất tường, nhưng vẫn nghe điện thoại.

“Nghĩ biện pháp bắt người đàn bà Ngải Giai Giai này, chỉ cần tóm được cô ta, tôi sẽ bỏ qua cho anh em của anh”. Diệp Tâm Phương ở trong điện thoại tức giận ra lệnh, nói

xong cũng cúp điện thoại, sau đó căm tức nhìn Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên ở trước mặt cô.

“Cô nhìn bọn ta làm gì, nhìn chúng tôi cũng không tránh được có Tề Hiên bảo vệ cho Giai Giai, cô muốn bắt cô ấy, không có cửa đâu”. Trần Tiểu Ngoạn khinh thường nói. Chắc là kế hoạch lần nữa của Diệp Tầm Phương thất bại, cho nên mới tức giận như vậy đi.

“Tôi cũng không tin Tề Hiên mỗi lần đều có thể vượt qua trót lọt, các người chờ đó cho tôi, chờ tôi bắt Ngải Giai Giai tới làm bạn với các người, ha ha”. Diệp Tầm Phương điên cuồng cười to, sau đó đi ra ngoài.

Phịch một tiếng, cửa sắt đóng lại. Tề Tiểu Hiên lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tề Hiên, điện thoại vừa thông thì vội vàng nói: “Ba có người định đóng gói mẹ mang đi, thi hành kế hoạch AB của chúng ta”.

“Cái gì kế hoạch AB?”. Tề Hiên một tay dắt Ngải Giai Giai, một tay nghe điện thoại. Vậy mà Ngải Giai Giai theo âm đi ra ngoài điện thoại nghe được đó là giọng nói của Tề Tiểu Hiên, vì vậy kích động kéo tay Tề Hiên hỏi.

“Thiếu chủ có phải Tiểu Hiên không, có phải không?”.

“Giai Giai, bình tĩnh một chút nghe Tiểu Hiên nói hết đã”. Tề Hiên ổn định Ngải Giai Giai.

Ngải Giai Giai hiểu gật đầu một cái, sau đó im lặng nhìn Tề Hiên nói điện thoại:

“Tiểu Hiên nói đi, cái gì kế hoạch AB”.

“Ba, ba hãy nghe cho kỹ kế hoạch AB” —— Tề Tiểu Hiên mới nói có một chút, thì đột nhiên phịch một tiếng, dọa bọn họ giật mình.

Chương 179 : Hấp dẫn

Tề Tiểu Hiên đang định nói kế tiếp Tề Hiên nên làm như thế nào, nhưng cửa sắt đột nhiên bị người đung vỡ, sợ tới mức Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên giật mình, kế hoạch AB còn chưa nói ra. Thì sợ Diệp Tâm Phương phát hiện bọn họ có điện thoại di động, muốn vội vàng giấu điện thoại di động đi, nhưng đã không kịp.

Diệp Tâm Phương căm tức nhìn Tề Tiểu Hiên, sau đó đi tới từng bước một dùng chân đá điện thoại di động xuống đất.

“Tôi đã nói Tề Hiên làm sao lại nhiều lần xuất hiện trùng hợp như vậy, thì ra nguyên nhân là do các người, thật đúng là lợi hại. Cũng đã bị trói thành như vậy rồi, còn có thể liên lạc với bên ngoài, để tôi xem các người về sau làm thế nào mà liên lạc”. Diệp Tâm Phương đi tới vị trí điện thoại di động, sau đó giẫm hư di động, hơn nữa còn dùng sức mà đạp.

“Biết thì sao, dù sao kế hoạch của cô cũng đã thất bại, xì”. Trần Tiểu Ngoạn châm chọc Diệp Tâm Phương. Tuy trong lòng rất đau cho điện thoại của cô, nhưng suy nghĩ một chút về sau sẽ bảo Tề Hiên bồi thường không cần phải đau lòng.

“Trần Tiểu Ngoạn, cô không có một chút giá trị nào đối với tôi, có tin bây giờ tôi giết cô hay không?”. Diệp Tâm Phương hung tợn nhìn Trần Tiểu Ngoạn, có một loại kích động muốn giết người, gần như muốn điên.

“Diệp Tâm Phương, giết người là phạm pháp đó”. Trần Tiểu Ngoạn bắt đầu hơi sợ Diệp Tâm Phương, nhưng bộ dạng giả vờ không sợ hãi. Ông trời, Diệp Tâm Phương này sẽ không phải muốn giết chết cô chứ, hình như người phụ nữ này quá khủng bố.

“Người cản trở chuyện tốt của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu”.

“Tôi cũng không có cản trở chuyện tốt của cô”- Trần Tiểu Ngoạn cãi lại.

“Kéo con đàn bà này ra ngoài đánh cho tôi”. Diệp Tâm Phương không để ý tới Trần Tiểu Ngoạn, chỉ muốn tìm người trút giận, bây giờ cô vẫn không thể động đến con trai của Ngải Giai Giai, nhưng Trần Tiểu Ngoạn này cũng không có chút giá trị lợi nào với cô, đánh chết cô ta cũng không sao.

Giọng điệu Diệp Tâm Phương cứng rắn, nói xong có hai người đứng ở phía sau cô, đi

tới trước mặt Trần Tiểu Ngoạn, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn cô ấy.

“Làm gì vậy? Mấy người đừng làm loạn nha”. Trần Tiểu Ngoạn không ngừng lui về phía sau, sợ hãi nhìn bọn họ.

“Mấy người không được đụng đến mẹ nuôi của tôi”- Tề Tiểu Hiên cảnh cáo hai người đứng đó.

“Bây giờ mấy người không có tư cách nói chữ ‘không’, hai người còn đứng ở đây làm gì, mau đem người đàn bà này lôi ra đánh cho tôi. Đánh chết rồi trở về nói cho tôi biết”. Diệp Tâm Phương thấy hai người kia chỉ đứng yên bất động, nên tiếp tục ra lệnh, giọng nói rất cương quyết.

Thế nhưng ra lệnh lần nữa hai người kia còn không động dậy. Diệp Tâm Phương càng tức giận hơn.

“Mấy người làm ăn kiểu gì không biết, cầm tiền lại không nghe lời nói của tôi. Có tin một phen tiền tôi cũng không cho mấy người hay không?”.

“Hai vị đại ca, người phụ nữ này cho anh bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả gấp đôi so với cô ta, anh thả tôi có được hay không?”. Trần Tiểu Ngoạn nói. Dù sao Tề Hiên có tiền, nếu như cô không đủ tiền, vậy thì bảo Tề Hiên đưa.

“Hai vị đại ca ca, tôi trả gấp năm lần, mấy anh giúp tôi bắt người đàn bà kia lại”. Tề Tiểu Hiên tăng thêm cho hai người kia.

“Đừng nghe bọn họ nói bậy, lời nói của một đứa bé sao có thể tin được. Mấy người mau làm cho tôi”. Diệp Tâm Phương nóng nảy dùng sức đẩy hai người kia đi lên, để cho bọn họ đi bắt Trần Tiểu Ngoạn.

“Diệp tiểu thư, anh em chúng tôi nhìn tiền làm việc, làm cho cô nhiều như vậy. Bây giờ một phen tiền cô cũng chưa đưa, nếu như không có ông chủ chúng tôi sẵn sàng thay đổi”. Hai người đàn ông này xoay người tà ác nhìn Diệp Tâm Phương, nói ra ý nghĩ của mình. Bọn họ đều chỉ vì tiền mà thôi, nếu như có tiền ai mà muốn làm chuyện xấu, bọn họ chẳng qua là bất đắc dĩ thôi.

“Tôi nói cho mấy người biết Diệp thị đã sụp đổ rồi, cô ta căn bản không có tiền cho mấy người. Xem ra mấy người đã bị cô ta lừa. Bây giờ trước mắt mấy người chính là Tề

Hiên con trai của Tổng Giám đốc Tề thị. Nếu như mấy người cứu cậu ấy, Tề Hiên nhất định sẽ cho mấy người rất nhiều tiền”. Trần Tiểu Ngoạn nghe lời nói của hai người kia, nên tăng thêm cho bọn họ. Nếu như với hai người kia có tiền là có thể giải quyết, vậy thì rất tốt.

“Hai vị đại ca ca, chỉ cần anh thả chúng tôi, sau đó bắt người đàn bà kia, tôi nhất định bảo bà tôi tạ ơn hai vị ca ca thật tốt”. Tề Tiểu Hiên cũng gia nhập hàng ngũ, hy vọng có thể đả động tới hai người này.

Nghe Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên nói như thế, hai người kia bắt đầu thảo luận.

“Anh, anh cảm thấy thế nào?”.

“Vì người đàn bà này mà làm nhiều chuyện như vậy. Bây giờ một phen tiền cũng chưa nắm được, anh không muốn làm không công. Nếu không bây giờ chúng ta thay ông chủ”.

“Anh, em cũng cảm thấy thế. Nếu không chúng ta cứu hai người kia đi, nói không chừng còn có thể phát tài đó, cho dù bọn họ đang nói dối, nhưng lúc này đối với chúng ta cũng không có tổn thất gì. Chúng ta giúp người đàn bà họ Diệp này làm việc cũng chưa cầm được một phen tiền, còn liều mạng như thế!”.

“Được, xử lý thế đi, cời trói giúp bọn họ”.

“Được, em lập tức cời trói cho bọn họ”. Một người xoay người, muốn đi cời trói cho Trần Tiểu Ngoạn, nhưng mà đã bị Diệp Tầm Phương kéo lại.

“Mấy người không thể làm như thế, tôi đã nói rồi sẽ cho mấy người tiền thì nhất định sẽ cho”. Diệp thị sụp đổ, ba cô giận đến nổi bị bệnh ở bệnh viện, ngay cả tiền thuốc thang cũng là vấn đề, cô làm sao có thể có tiền mà cho đám người này, chẳng qua là đang kéo dài mà thôi.

“Tôi ra tiền gấp mười lần mời các anh cứu chúng tôi. Hai vị đại ca ca, các anh cảm thấy như thế nào. Nếu như các anh không tin tôi, có thể gọi điện thoại cho ba tôi, để ba tôi nói cho các anh biết”. Tề Tiểu Hiên rất hào khí, nói xong nhú mày nhìn Diệp Tầm Phương.

“Anh cái chủ ý này không tệ, lần này chúng ta có tiền”.

“VẬY mau cởi trói cho bọn họ đi”.

“ĐƯỢC”. Một người hưng phấn trả lời, sau đó lập tức cởi trói cho Trần Tiểu Ngoạn.

Sợi dây trên người Trần Tiểu Ngoạn mới được mở một nửa, Diệp Tâm Phương đột nhiên vọt lên, trong tay có thêm một con dao nhỏ, hung hăng đâm về phía người đang cởi dây cho Trần Tiểu Ngoạn. Động tác quá nhanh không ai có thể kịp thời ngăn cản, chỉ có thể trợn mắt nhìn Diệp Tâm Phương đâm dao vào đầu người kia.

A ——Tiếng kêu thảm thiết tới mức người ở chỗ này chấn động.

“Em” —— Một người đàn ông khác điên cuồng hô to, sau đó ôm em trai của mình, hô to: “Em” ——

A —— Diệp Tâm Phương run rẩy vứt con dao khê kêu một tiếng, sau đó hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Đàn bà thú vị trả mạng cho em trai tao”. Một người đàn ông khác đau khổ hô to, sau đó đuổi theo.

“Mẹ nuôi bọn họ đều đi rồi, aiz” —— Tề Tiểu Hiên hưng phấn nói.

“Đi thì đi, bọn họ đi chúng ta cũng đi”. Trần Tiểu Ngoạn cố gắng vùng vẫy một chút thì mở được sợi dây, mà người kia mới vừa rồi cũng đã mở ra cho cô, chỉ cần cố gắng một chút là được rồi.

“Oa mẹ nuôi, mẹ thật lợi hại nha!”. Tề Tiểu Hiên thấy Trần Tiểu Ngoạn cởi sợi dây ra, rất hưng phấn.

“Đừng nói nữa, trước tiên chạy trốn rồi hãy nói”. Trần Tiểu Ngoạn vội vàng cởi dây giúp Tề Tiểu Hiên, sau đó kéo cậu bé chạy, kết quả mới đi đến cửa thì bị người cản lại.

Chương 180: Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên

Trần Tiểu Ngoạn kéo tay Tề Tiểu Hiên đang định rời đi, ở cửa lại xuất hiện một người đàn ông trung niên lạ, mang kính đen dùng ánh mắt phức tạp nhìn Trần Tiểu Ngoạn, khiến cho người ta có chút quái lạ.

“Tránh ra, nếu không tôi sẽ cho ông đẹp mặt”. Trần Tiểu Ngoạn bày ra tư thế muốn đánh nhau, cảnh cáo người đàn ông trước mặt. Sao cô lại cảm thấy người đàn ông ở trước mắt nhìn hơi quen mắt nha, kỳ quái.

“Mẹ nuôi, con tới giúp mẹ”. Tề Tiểu Hiên cũng bày ra tư thế tính cùng với Trần Tiểu Ngoạn liên thủ đánh bại người ở trước mặt.

“Được, đã lâu rồi chúng ta không có liên thủ, xem phối hợp còn ăn ý không”. Nhưng Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên bày tư thế đã lâu mà người đàn ông trước mặt cũng không ra tay, cũng không nói câu nói nào, mà ngơ ngác nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

“Mẹ nuôi, người này hình như có ý với mẹ nha”. Tề Tiểu Hiên thu hồi tư thế, hoài nghi nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó to gan đi về phía trước, muốn đi tới chạm vào ông ta, kết quả còn chưa có đụng thì đã bị Trần Tiểu Ngoạn kéo về.

“Tiểu Hiên, con làm gì đấy? Người này là ai con cũng không biết, sao lại tùy tiện đến gần ông ta chứ”.

“Mẹ nuôi, con cảm thấy người này không có ác ý đâu, ông ấy thật sự có ý với mẹ. Mẹ nuôi, số đào hoa của mẹ đã tới rồi”- Tề Tiểu Hiên nói giỡn.

“Cái tên nhóc này, nói chuyện hoang đường gì đấy, đây là thái độ của con nói chuyện với mẹ nuôi sao?”. Trần Tiểu Ngoạn không vui khiển trách. Cái gì chứ, Trần Tiểu Ngoạn cô dù tệ thế nào, cũng sẽ không tìm một người có thể làm ba của cô để kết giao chứ, tuyệt đối sẽ không.

“Mẹ nuôi, con nói thật sự không có sai mà, hì hì”. Tề Tiểu Hiên cười hì hì, nói xong thì đi tới bên cạnh Trần Tiểu Ngoạn.

“Chút nữa sẽ tính sổ với con”. Trần Tiểu Ngoạn khinh thường nhìn Tề Tiểu Hiên, sau đó cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đứng ở trước mặt Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên, không phải ai khác chính là Hác Cường

“Cô tên là Trần Tiểu Ngoạn”. Hác Cường kích động hỏi Trần Tiểu Ngoạn, nhưng mà vẫn không cởi mắt kính ra.

Cũng do hôm qua ông mới vừa nghe Tăng Hải Lâm nói, Diệp Tâm Phương bắt một cô gái và một đứa bé. Tên của cô gái gọi là Trần Tiểu Ngoạn, cho nên mới dốc sức tìm kiếm tung tích của bọn họ.

“Đúng thì sao? Ông muốn làm gì? Tôi cho ông biết, tôi không phải là dễ bắt nạt”. Trần Tiểu Ngoạn càng cảnh giác cao hơn. Người này biết cô tên là Trần Tiểu Ngoạn tuyệt không kỳ quái, có lẽ người này chính là người của Diệp Tâm Phương, nên đương nhiên biết cô tên Trần Tiểu Ngoạn.

“Cô thật sự là Trần Tiểu Ngoạn, Trần Tiểu Ngoạn của võ quán Trần gia”- Hác Cường nhấn mạnh lần nữa.

“Làm sao ông biết tôi là Trần Tiểu Ngoạn của võ quán Trần gia. Chẳng lẽ ông là chủ nợ của ba tôi, khoản nợ sáu năm trước tôi đã trả xong rồi, không thể còn thiếu nợ ông, nhất định là lường gạt. Tôi cho ông biết, Trần Tiểu Ngoạn tôi không phải dễ bắt nạt đâu”. Trần Tiểu Ngoạn thu lại tư thế, ngược lại trở nên tức giận. Vừa nghĩ tới năm đó, ba vì mắc nợ mà vứt bỏ cô một thân một mình rời đi, thì cô đã nổi giận nhưng mà cô lại muốn tìm ba mình trở về, thật là mâu thuẫn.

Có lẽ năm đó ba vì tránh né nợ nần mới trốn đi, nhưng mà khoản nợ đã được trả sạch. Tại sao ông ấy còn chưa xuất hiện, để gặp đứa con gái là cô đây. Chẳng lẽ thật sự không cần cô sao. Trần Tiểu Ngoạn vừa nghĩ tới ba của mình thật sự không cần mình, thì trong lòng khổ sở chau chặt chân mày.

“Mẹ nuôi, người này thật sự là chủ nợ sao? Mẹ còn thiếu người ta bao nhiêu tiền vậy? Con nghe nói ba con rất nhiều tiền, con kêu ba con giúp mẹ trả được không?”. Tề Tiểu Hiên quan tâm kéo tay Trần Tiểu Ngoạn. Cậu tuyệt đối không biết mẹ nuôi còn thiếu tiền người ta. Nếu như mà biết được, cậu nhất định sẽ bảo ba giúp mẹ.

“Tám phần là chủ nợ, nhìn cái dạng kia của ông ta thì biết. Ba của mẹ nuôi thiếu tiền rất nhiều người, có thể năm đó còn thiếu tiền của người này”. Trần Tiểu Ngoạn vẫn nhìn chằm chằm Hác Cường, rất không thân thiện. Năm đó những người kia đòi nợ đều là rất

hung hãn, không có tiền nên ra tay đánh người. Cũng chính vì cái dạng này, cô mới nỗ lực tập luyện, để cho mình trở nên có năng lực như vậy, mới có thể bảo vệ mình.

“Mẹ nuôi, nếu là chủ nợ thì tốt thôi. Mẹ lấy tiền trả cho ông ấy là được, còn đánh làm gì, đừng có đánh”. Tề Tiểu Hiên kéo tư thế của Trần Tiểu Ngoạn xuống.

“Đúng, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện hiển nhiên. Nếu ba tôi nợ tiền của ông, tôi trả tiền cho ông. Nói đi thiếu bao nhiêu, tôi nhất định trả, nhưng không phải bây giờ, bởi vì bây giờ tôi không có tiền”. Về mặt Trần Tiểu Ngoạn bất đắc dĩ nói, căn bản không để ý đến Hác Cường. Nếu là đến đòi nợ, cô trả tiền là được, có gì phải sợ.

“Tiểu Ngoạn, tôi” —— Hác Cường muốn nói lại thôi, càng lúc càng kích động muốn đưa tay ra đụng vào khuôn mặt của Trần Tiểu Ngoạn, nhưng lại không có cái dũng khí đó. Con gái của ông, con gái mà ông đã tìm sáu năm, lại là ở trường hợp như vậy mà gặp được nó, mà nó chính là bị Diệp Tâm Phương bắt cóc chừng mấy ngày. Người của ông tại sao không tới sớm một chút. Nếu như tới sớm một chút, nó cũng sẽ không khổ sở nhiều như vậy.

“Dừng lại, đừng có gọi thân thiết như vậy. Tôi với ông không quen, sau khi trả tiền cho ông, thì sau đó chúng ta đều không thiếu nợ nhau, ông đi đường quan đạo của ông, tôi đi cầu độc mộc của tôi”. Trần Tiểu Ngoạn nghe Hác Cường gọi cô thân mật như vậy, thì có chút quái lạ.

“Tiểu Ngoạn thật ra thì tôi” —— Hác Cường muốn nói thật ra thì ông là ba của cô, nhưng lại nói không nên lời. Năm đó ông vứt bỏ con gái, không biết đứa con gái này còn nhận người ba như ông hay không.

“Đã nói ông đừng có gọi thân mật, mà ông còn nói nữa. Yên tâm đi ba tôi nợ tiền ông, tôi nhất định sẽ trả lại cho ông, không cần bộ dạng nôn nóng lo lắng như tôi sẽ không trả tiền lại vậy”. Trần Tiểu Ngoạn cố gắng nhấn mạnh, mình sẽ trả tiền.

Nhưng cô càng nói như thế, Hác Cường lại càng không nói nên lời, nói cho cô biết ông là ba của cô.

“Mẹ nuôi chúng ta đi thôi. Ông bác này, nếu như mà mẹ nuôi tôi thật sự nợ tiền ông, vậy ông đến Tề thị tìm ba tôi. Tôi nói cho ông biết, ba tôi gọi là Tề Hiên”. Tề Tiểu Hiên kéo tay Trần Tiểu Ngoạn đi ra khỏi cửa, nhưng Hác Cường lại không có can bọ họ lại, mà lưu luyến nhìn bóng lưng của Trần Tiểu Ngoạn.

Con gái của ông lại không nhận ra ông, là cố ý không nhận ông hay là thật sự đã quên ông đây. Hác Cường nhìn Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên biến mất, sau đó mang theo đau buồn ở trong lòng rời đi. Mặc kệ như thế nào cuối cùng cũng đã tìm được con gái, ngày sau cũng nên bồi thường cho đứa con gái này thật tốt.

Trần Tiểu Ngoạn quay đầu lại liếc mắt nhìn Hác Cường, cảm thấy người này rất quen thuộc, có một loại cảm giác rất thân thiết, nhưng cô vẫn không nói ra được là cảm thấy giống ai. Tại sao người này lại giống như người ba kia, thật sự là ba của cô sao. Sẽ không, nếu như ba có trở lại tìm cô, thì đã sớm trở lại.

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên mới vừa đi, thì Nghiêm Chính Phong mang theo một đám người vọt vào, tìm kiếm khắp nơi thì thấy một người chết. Thấy không còn có ai ở trong này, vì vậy khẩn trương lo lắng, trong lòng tức giận đến nơi khác đi tìm, gần như tìm khắp nơi có xăng của thành phố.

Chương 181: Bị bắt đi

Tề Tiểu Hiên đột nhiên cúp điện thoại, chỉ nói được mấy chữ ‘kế hoạch AB’, khiến cho Tề Hiên vô cùng lo lắng, không biết rốt cuộc Nghiêm Chính Phong có tìm được bọn họ không, hay là lúc bọn họ đang gọi điện thoại thì đã bị Diệp Tâm Phương phát hiện.

“Thiếu chủ, mới vừa rồi là anh đang nói chuyện với Tiểu Hiên phải không? Anh nói cho em biết có được hay không?”. Ngải Giai Giai thấy Tề Hiên đột nhiên cúp điện thoại thì rất kích động mà hỏi anh.

Mới vừa rồi cô rõ ràng nghe được tiếng của Tề Tiểu Hiên trong điện thoại, tại sao đột nhiên lại cúp điện thoại chứ.

“Giai Giai, thật ra thì anh đã sớm biết Tiểu Hiên và Tiểu Ngoạn ở trong tay Diệp Tâm Phương, cũng biết Diệp Tâm Phương lấy bọn họ để uy hiếp em. Vì thế anh muốn xem thử Tăng Hải Lâm muốn làm cái gì. Tiểu Hiên cũng sẽ gọi điện thoại nói cho anh biết, cho nên anh mới có thể trùng hợp như vậy mà xuất hiện ở trước mặt em, đều giải quyết tất cả”.

“Thì ra là anh đã sớm biết, ha ha” —— Ngải Giai Giai gượng cười. Thì ra cô vẫn luôn lo lắng vô ích, bởi vì chuyện gì thiếu chủ cũng biết, thậm chí biết bước kế tiếp Tăng Hải Lâm sẽ làm cái gì, mà cô còn ngây ngốc cái gì cũng không biết.

“Giai Giai không có chuyện gì đâu, anh sẽ không để cho Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm động tới một sợi lông của em”. Tề Hiên ôm Ngải Giai Giai mà hứa hẹn.

“Nhưng Tiểu Hiên và Tiểu Ngoạn vẫn còn ở trên tay bọn họ. Nếu như mọi người đều biết chuyện này, Diệp Tâm Phương nhất định sẽ làm hại hai người. Bọn họ nhất định sẽ làm như vậy”. Ngải Giai Giai vùi vào trong ngực của Tề Hiên mà đau lòng khóc. Lúc này mà Diệp Tâm Phương cũng biết, có phải sẽ gây bất lợi với Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên hay không đây?

“Yên tâm đi, anh đã phái người đi tìm, tin rằng không bao lâu sẽ tìm được bọn họ. Nơi có xăng của thành phố này không nhiều lắm, đều tìm từng cái một cũng không khó”.

“Thiếu chủ, có phải anh biết được chỗ Diệp Tâm Phương bắt bọn họ đúng không?”- Ngải Giai Giai rất kích động kéo tay Tề Hiên hỏi.

“Anh chỉ biết bọn họ bị giam ở một nơi có xăng, về phần là nơi nào thì bây giờ vẫn đang tìm, nhưng anh tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức, em đừng lo lắng”.

“Có thật không, vậy thì tốt rồi, Tiểu Hiên cũng sắp về nhà, Tiểu Ngoạn cũng vậy, thật sự là quá tốt”. Ngải Giai Giai thật cao hứng lấy tay lau nước mắt.

Cô trông mong giờ khắc này đã lâu rồi, mặc dù chỉ là mấy ngày ngắn ngủn, nhưng cô lại cảm thấy như là đã mấy năm, cuối cùng lại để cho cô hi vọng.

“Đi thôi, chúng ta đi về nhà chờ tin tức của Tăng Hải Lâm có được không?”. Tề Hiên cương chiều ôm Ngải Giai Giai.

“Được, nói không chừng bọn họ đã ở trong nhà chờ chúng ta, chúng ta đi nhanh một chút”. Ngải Giai Giai giống như đã không kịp chờ đợi muốn về nhà, giống như Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đang ở trong nhà chờ đợi cô vậy.

“Được, đừng có gấp, đi chậm một chút nếu không sẽ ngã đấy”. Tề Hiên thấy Ngải Giai Giai vui vẻ như thế cũng cao hứng theo. Hi vọng Trần Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên ở nhà chờ bọn họ, bằng không Ngải Giai Giai nhất định sẽ thất vọng đau lòng.

Ngải Giai Giai kéo tay Tề Hiên bước nhanh, đột nhiên có một đám người chạy tới bao vây hai người.

Tề Hiên lập tức che chở Ngải Giai Giai, cảnh giác nhìn những người đó.

“Mấy người là ai, muốn làm gì?”.

“Thiếu chủ, sao lại nhiều người như vậy, thật là đáng sợ!”. Ngải Giai Giai sợ hãi nhìn đám người cao to ở xung quanh, rất sợ.

“Đừng sợ, có anh ở đây”. Tề Hiên an ủi Ngải Giai Giai, sau đó cầm tức nhìn đám người ở trước mắt.

Những người này hẳn là người của Tăng Hải Lâm, bây giờ cũng chỉ có Tăng Hải Lâm mới có năng lực gọi nhiều người như vậy đến đối phó với anh. Diệp Tâm Phương không có Diệp thị dựa vào, thì hoàn toàn là một con cọp giấy, căn bản không có năng lực gọi nhiều người như vậy.

“Các anh em lên”. Đám người không để ý tới Tề Hiên nói gì, mà xông lên ra tay đánh người.

Tề Hiên cố hết sức một mình đối phó mấy chục người, thậm chí không cẩn thận mà bị mấy quyền, dù sao đối phương thật sự là quá nhiều người.

“Thiếu chủ cẩn thận đó!”. Ngải Giai Giai đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn Tề Hiên, muốn giúp nhưng lại không biết làm như thế nào để giúp.

Xem ra đám người này đều hung hãn như vậy, cô thấy chỉ sợ cho dù xông lên, cô cũng chưa chắc giúp được chỉ có thể tăng thêm gánh nặng cho Tề Hiên, trở thành phiền toái của anh mà thôi.

Ngải Giai Giai chỉ lo lắng cho Tề Hiên, mà không phát hiện có hai người đến gần, cứ như vậy bị người kéo chạy đi.

“Mấy người làm gì, buông tôi ra” —— Ngải Giai Giai giùng giăng nhưng vẫn bị người kéo đi.

Tề Hiên nghe thấy tiếng gào của Ngải Giai Giai, quay đầu lại nhìn thì phát hiện Ngải Giai Giai đã bị hai người kéo lên xe, vội muốn đi cứu cô, nhưng chính là không xông qua được, mỗi một bước đi đều có người ngăn anh lại, đều là mấy người không sợ chết, cứ quần lấy anh.

“Giai Giai” ——

“Thiếu chủ, cứu em” —— Ngải Giai Giai bị người ta kéo lên trên xe, một khắc cuối cùng vẫn còn hô to, cuối cùng cũng không còn cơ hội kêu, bởi vì cô đã bị người ta dùng băng dính dán miệng lại, sau đó lại bị trói.

“Giai Giai” —— Tề Hiên muốn xông qua, nhưng tới không kịp, xe đã rời đi rồi. Cho dù anh muốn đuổi theo cũng không được, bởi vì vẫn có người quần anh.

Mới vừa rồi đã để cho đám người của Tề Anh hội đi, lúc này thật đúng là không gọi được người giúp một tay, thật sự đã tính sai, không nghĩ tới Tăng Hải Lâm lại dùng phương thức như vậy mà bắt người đi. Chẳng lẽ hẳn ta không chú ý đến sinh tử của đám anh em này sao. Làm như vậy có thể phạm pháp, hoặc có lẽ chính là Tăng Hải Lâm không có lương tâm, nên không có người chú ý tới sinh tử của đám anh em mình!

Đáng ghét. Tôi sẽ không bỏ qua cho mấy người. Tăng Hải Lâm, tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận vì những việc làm hôm nay. Tề Hiên muốn đánh đám người mới vừa quăn anh, làm anh không thể cứu Ngải Giai Giai. Vậy mà lúc này đột nhiên có cảnh sát chạy tới, anh không thể không dừng tay.

Đám người quăn lấy Tề Hiên thấy cảnh sát tới, thì rối rít chạy trốn, nhưng mà vẫn là có mấy tên bị bắt. Cảnh sát đi tới bên người Tề Hiên, hỏi thăm : “Tiên sinh xin hỏi chuyện gì xảy ra?”.

“Vợ tôi bị mấy người đó bắt đi, là đồng bọn bọn họ”. Tề Hiên vô cùng tức giận mà chỉ vào mấy tên bị bắt.

“Yên tâm, cảnh sát chúng tôi sẽ giúp ngài”.

“Vợ tôi cũng đã bị người ta bắt đi rồi, anh bảo tôi làm sao mà yên tâm được. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tăng Hải Lâm, tuyệt đối”. Tề Hiên tức giận rống to, sau đó cũng không để ý cảnh sát, tức giận trợn mắt nhìn đám người bị bắt kia, sau đó rời đi.

Tề Tiểu Hiên mới vừa rời đã nói một câu, có người định mang Ngải Giai Giai đi. Vậy đám người này khẳng định là có liên quan đến Diệp Tâm Phương và Tăng Hải Lâm, xem ra Ngải Giai Giai lúc này đã rơi vào trong tay Diệp Tâm Phương.

“Tiên sinh” —— Cảnh sát kêu Tề Hiên lần nữa, nhưng Tề Hiên vẫn không để ý tới anh ta, đi lên xe mình lái xe đi.

Diệp Tâm Phương đáng chết, lần này anh tuyệt đối sẽ không để cho cô ta có năng lực phản kích.

Tề Hiên vừa lái xe vừa vỗ đánh tay lái vô cùng tức giận, giận chính mình không có năng lực bảo vệ Ngải Giai Giai cho tốt.

Chương 182: Cảnh giới cao nhất của yêu

Ngãi Giai Giai bị người ta trói, mang đến một nơi đầy mùi xăng, cô vừa tới không lâu, thì Tăng Hải Lâm đến.

Ngãi Giai Giai vừa nhìn thấy Tăng Hải Lâm, thì trong lòng cực kỳ tức giận, rất ghét anh ta, nếu không phải miệng của cô bị dán, thật sự muốn mắng.

Tăng Hải Lâm tràn đầy áy náy, đi đến trước mặt của Ngãi Giai Giai, sau đó xé miếng băng keo dán miệng của cô ra.

“Giai Giai tui thân một chút, anh bảo đảm không để cho Diệp Tâm Phương động tới em”. Bắt Ngãi Giai Giai đi như vậy, anh rất không muốn, nhưng lại không thể không làm.

“Tăng Hải Lâm, tại sao anh lại cùng Diệp Tâm Phương làm nhiều chuyện xấu như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ báo ứng sao?”. Miệng Ngãi Giai Giai được tự do, sau đó chửi mắng Tăng Hải Lâm, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn anh ta chằm chằm.

“Giai Giai, anh làm như vậy cũng là có nỗi khổ tâm, hi vọng em có thể tha thứ”- Tăng Hải Lâm bất đắc dĩ nói.

“Nếu như anh có khó khăn gì, có thể nói với tôi, tôi sẽ nhờ thiếu chủ giúp cho anh, anh không nên ở cùng một chỗ với Diệp Tâm Phương làm chuyện xấu. Làm chuyện như vậy, chẳng qua là hại người hại mình”. Thật ra thì cô cảm thấy Tăng Hải Lâm cũng không xấu, mỗi lần thấy cô đều là bộ dáng có vẻ bất đắc dĩ, có lẽ anh ta thật sự có nỗi khổ tâm. Ai trong chúng ta cũng đều có nỗi khổ tâm.

“Giai Giai yên tâm đi, anh sẽ không để cho Diệp Tâm Phương làm hại em đâu”. Tăng Hải Lâm không biết nên nói những gì, chỉ là cho Ngãi Giai Giai một lời hứa. Có lẽ Tề Hiên thật sự có thể giúp anh, nhưng mà có ai lại hào phóng như vậy, mà đi giúp tình địch đây, sẽ không, nhất là Tề Hiên. Anh tin Tề Hiên nhất định sẽ không trợ giúp cho anh.

“Anh mở miệng ra đều nói sẽ không làm hại tôi, bây giờ anh đã tổn thương tôi, anh không phải cảm thấy lời nói của mình rất đáng xấu hổ sao. Bây giờ tôi đang cực kỳ tức giận”. Ngãi Giai Giai thấy Tăng Hải Lâm không muốn nói ra nỗi khổ tâm với cô. Vì vậy lại bắt đầu tức giận. Vốn cho rằng ôn tồn một chút, thì Tăng Hải Lâm sẽ nói ra tất cả, không nghĩ tới phí công.

“Xin lỗi, hi vọng em có thể tha thứ”- Tăng Hải Lâm gật đầu nói xin lỗi.

Ngãi Giai Giai quay đầu đi, không chấp nhận lời xin lỗi của Tăng Hải Lâm, trong lòng cực kỳ tức giận. Cô còn vội trở về gặp Trần Tiểu Ngoạn và con trai của mình. Ai ngờ lại bị Tăng Hải Lâm trối đến nơi quý quái này, nghĩ không tức giận cũng khó.

Lúc này một người chạy tới, vội nói với Tăng Hải Lâm: “Lão đại, Diệp Tâm Phương không thấy, cả hai người bị trối cũng không thấy, bên trong chỉ có một người chết, có điều không phải là anh em của chúng ta, là người của phe Diệp Tâm Phương”.

Ngãi Giai Giai mơ hồ nghe được người này nói, đặc biệt là câu ‘hai người kia cũng không thấy’ kia, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hai người kia, có phải là chỉ Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên hay không, nói cách khác chính là bọn họ đã trốn rồi, tốt quá.

“Cái gì? Diệp Tâm Phương mang Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đi đâu?”. Tăng Hải Lâm vội vàng hỏi. Mất tin tức của Diệp Tâm Phương, anh thật lo lắng cô ta sẽ làm ra chuyện tổn thương đến đám anh em của anh, chuyện vậy mà anh lại không thể đúng lúc đi ngăn cản.

“Không rõ ràng lắm, tụi em tìm vùng gần đó, cũng không phát hiện tung tích của bọn họ”.

“Phái các anh em đi tìm, nhất định phải tìm được Diệp Tâm Phương, không được để cho người đàn bà này cứ như vậy mà biến mất”. Tăng Hải Lâm ra lệnh xong, rồi vội về mặt bất đắc dĩ nhìn Ngãi Giai Giai, sau đó mở sợi dây giúp cô.

“Tại sao thả tôi”. Ngãi Giai Giai nghi ngờ không hiểu. Chẳng lẽ chỉ vì Diệp Tâm Phương chạy, nên Tăng Hải Lâm để cô lại sao. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Sao cô cảm thấy hình như giữa Tăng Hải Lâm và Diệp Tâm Phương có cừu hận gì đó.

“Bắt em là ý của Diệp Tâm Phương, bây giờ không biết cô ta đi đâu, nên anh không cần thiết bắt em”- Tăng Hải Lâm giải thích.

“Tôi không hiểu, vì sao anh lại phải nghe lời của Diệp Tâm Phương?”. Giữa Tăng Hải Lâm và Diệp Tâm Phương rốt cuộc là quan hệ gì. Tại sao anh ta lại nghe lời của Diệp Tâm Phương như vậy, kỳ quái thật.

“Vốn là anh và cô ta không có bất kỳ quan hệ nào, chỉ là trước kia, lúc một người anh em của anh không cẩn thận đẩy ngã một ông lão, kết quả ông lão kia chết, mà Diệp Tầm Phương đúng lúc nhìn thấy, sau đó cô ta biết người kia là thuộc hạ của anh. Vì vậy dùng chuyện này để uy hiếp anh, vì anh em của anh, anh phải nghe lời của Diệp Tầm Phương, bằng không anh em của anh sẽ phải ngồi tù, mà nó mới có mười tám tuổi thôi”. Tăng Hải Lâm càng nói càng tức và phẫn nộ.

“Vậy anh có nghĩ tới Diệp Tầm Phương sẽ bảo anh đi làm nhiều chuyện phạm pháp hơn hay không, lúc đó anh làm thế nào để mà kết thúc. Anh lo lắng cho anh em của anh sẽ ngồi tù, chẳng lẽ anh không lo lắng mình cũng sẽ ngồi tù sao”.

“Giai Giai, đây là em đang quan tâm anh, lo lắng anh sẽ ngồi tù sao?”. Tăng Hải Lâm ngây thơ hỏi. Đến một khắc này, anh cũng không dám xa rời hy vọng nữa, có thể được Ngải Giai Giai, lại có thể được cô quan tâm một chút xíu, anh cũng sẽ rất vui.

“Tôi không có, tôi chỉ là” —— Ngải Giai Giai không biết nên nói gì, cô lo lắng nói vài lời ngọt ngào, thì Tăng Hải Lâm lại dây dưa cô không tha.

“Giai Giai, ngay cả quan tâm anh một chút, em cũng không muốn sao”. Tăng Hải Lâm mang theo một tia cầu khẩn nhìn Ngải Giai Giai, hy vọng có thể nhận được một chút triu mến của cô, cho dù là một câu quan tâm.

“Thật xin lỗi, tôi không biết nên làm như thế nào? Tôi biết nếu trực tiếp cự tuyệt anh, anh sẽ rất buồn, nhưng mà tôi lại không còn cách nào khác. Tôi không muốn có một chút dây dưa với anh, vì ở trong lòng của tôi chỉ có thiếu chủ. Xin anh tha thứ cho”. Ngải Giai Giai bất đắc dĩ nhìn Tăng Hải Lâm, cố gắng nói lời ở trong tim ra.

“Giai Giai, em yên tâm đi, chuyện này qua đi, anh sẽ rời khỏi nơi này, từ đó sẽ không trở lại quấy rầy cuộc sống của em và Tề Hiên. Em có thể yên tâm”. Tăng Hải Lâm thấy đáng vẻ Ngải Giai Giai do dự, tâm càng lạnh hơn càng bỏ qua quyết định theo đuổi cô.

“Thật ra thì bên cạnh tôi vẫn không có người bạn nào để thổ lộ tâm tình, ngoại trừ Tiểu Ngoạn, cũng chưa từng có người khác, tôi chỉ là muốn làm bạn với anh mà thôi, chỉ là bạn mà thôi. Người tôi yêu vĩnh viễn đều là thiếu chủ, cả đời đều không thể thay đổi. Tôi chỉ là đang đứng ở vị trí bạn bè mà quan tâm anh thôi”. Ngải Giai Giai nói chuyện rất rõ ràng, tuyệt đối không muốn để cho Tăng Hải Lâm hiểu lầm.

“Anh hiểu, Giai Giai anh sẽ bạn của em cả đời. Bây giờ em muốn trở về hay là ở lại chỗ này chờ bọn anh tìm được Diệp Tầm Phương, sau đó cứu Trần Tiểu Ngoạn và con trai của em ra, để cho bọn họ cùng với em trở về?” Tăng Hải Lâm mỉm cười nhìn Ngải Giai Giai, trong lòng đã nghĩ thông suốt rất nhiều. Cảnh giới cao nhất của yêu một người, không phải là lấy được cô hoàn toàn, mà là để cho cô hoàn toàn vui vẻ.

“Tôi muốn trở về, có lẽ Tiểu Ngoạn và Tiểu Hiên đã về nhà”.

“Được, bây giờ anh lập tức đưa em trở về, hi vọng Tề Hiên có thể tha thứ cho hành động việc làm này của anh, anh cũng là thân bất do kỷ”. Tăng Hải Lâm tự trách rồi cầu khẩn Ngải Giai Giai.

“Tôi biết rồi, tôi hi vọng anh không phải nghe lời của Diệp Tầm Phương nữa, nếu không sẽ phá hủy chính mình”. Ngải Giai Giai mỉm cười khuyên Tăng Hải Lâm.

“Yên tâm, anh có chừng mực, đi thôi. Bây giờ anh đưa em về”. Tăng Hải Lâm ở phía trước dẫn đường, tính tự mình lái xe đưa Ngải Giai Giai về.

Ngải Giai Giai đuổi theo, trong lòng vui mừng bởi vì cô có thêm một người bạn.

Chương 183: Ngủ ở giữa đường

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đi hơn nửa ngày, cũng không thấy một chiếc xe nào, mệt mỏi ngồi ở giữa đường lớn mà thở.

“Mẹ nuôi, con đi không nổi nữa, rất đói cũng rất mệt!”. Tề Tiểu Hiên nằm cả người trên mặt đất, hiện lên một chữ đại.

“Mẹ nuôi cũng vậy, đi không nổi, cũng rất đói bụng, đây rốt cuộc là nơi nào vậy, một chiếc xe cũng không có, ngay cả một bóng người cũng không thấy thật là tức mà”. Trần Tiểu Ngoạn cũng nằm xuống, nằm đụng đầu với Tề tiểu Hiên, không ngừng thở dốc.

“Mẹ nuôi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ. Tiếp tục như vậy nữa, chúng ta không phải mệt chết thì cũng là đói chết đó. Con không muốn chết như vậy, con còn muốn trở về gặp ba mẹ”.

“Mẹ cũng không biết, thật là nhớ thức ăn ngon, càng muốn thoải mái nằm ngủ một giấc thật đã”. Trần Tiểu Ngoạn hai mắt nhắm nghiền, đôi mắt đang ảo tưởng, mình nằm ngủ ở nơi mềm mại mà thoải mái, bất tri bất giác nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi.

“Mẹ nuôi” —— Tề Tiểu Hiên yếu ớt hô một tiếng, kết quả Trần Tiểu Ngoạn không có phản ứng. Vì vậy kêu một tiếng nữa “mẹ nuôi” —— vẫn là không có phản ứng. Tề Tiểu Hiên sốt ruột lo lắng sợ Trần Tiểu Ngoạn ngã xuống vì vậy cố gắng đứng dậy, liều mạng lay cô.

“Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy, tỉnh đi mẹ nuôi!”.

“Đừng quấy rầy, để cho ta ngủ một giấc thật đã”. Trần Tiểu Ngoạn nhắm mắt lại, không vui mà nói, nói xong lại tiếp tục thở to mà ngủ.

“Nơi này là giữa đại lộ nha, không thể ngủ”. Tề Tiểu Hiên không buông tha, tiếp tục lắc lắc cô.

“Dù sao cũng không có xe sợ cái gì, để cho ta ngủ một giấc đi rồi hãy nói”. Trần Tiểu Ngoạn không muốn mở mắt ra, càng không muốn di chuyển thân thể. Cứ như vậy mà nằm trên mặt đất ngủ ngon lành.

“Mấy ngày nay bị trời, thân thể cũng sắp mệt chết đi được, bây giờ phải ngủ một giấc rồi hãy nói”.

“Nhưng mà” —— Tề Tiểu Hiên vẫn lo lắng, dù sao nơi này cũng là quốc lộ, bây giờ mặc dù không có xe, nhưng cũng không đại biểu là sẽ không có xe nha, ngộ nhờ lại có một chiếc xe lao tới đụng bọn họ thì làm sao.

“Mẹ nuôi, chúng ta đến bên cạnh một chút xíu đi nhé!”. Tề Tiểu Hiên không buông tha dùng sức kéo Trần Tiểu Ngoạn di chuyển vào ven đường. Kết quả mới kéo một chút xíu, mà cậu cũng mệt mỏi, cũng không còn hơi sức, trực tiếp nằm trên mặt đất.

“Tiểu Hiên, đừng âm ỉ, ta muốn ngủ”. Trần Tiểu Ngoạn uể oải nói một câu cuối cùng, sau đó thì im lặng ngủ.

“Con muốn âm ỉ cũng không còn hơi sức để âm ỉ, con mệt chết rồi”. Tề Tiểu Hiên nằm trên mặt đất oán trách, sau đó cũng ngủ đi.

Cứ như vậy một lớn một nhỏ ngủ thiếp đi ở giữa đại lộ, ngay cả bị người vác lên xe cũng không biết.

Lúc Trần Tiểu Ngoạn tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở một nơi rất thoải mái, có phần không tin, vì vậy lấy tay của mình đụng lên đầu, thấy đầu hơi đau, khiến cho cô không tin là cô đang ngủ ở đây, mà không phải ngủ ở trên con đường lớn. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, mình làm sao lại ngủ ở nơi này chứ. Trần Tiểu Ngoạn lăm bầm lâu bầu, sau đó xuống giường tính đi ra, xem đây là nơi nào, thuận tiện tìm Tề Tiểu Hiên.

Đẩy cửa ra, đi xuống lầu thì phát hiện Tề Tiểu Hiên ở trước bàn ăn, ăn say sưa ngon lành, bên cạnh cậu nhóc còn có một người đàn ông trung niên. Người đàn ông trung niên kia, cô đã gặp qua, không phải là người đàn ông đó tìm cô đòi tiền sao.

“Tiểu Hiên” —— Trần Tiểu Ngoạn đi xuống lầu, vội đi tới bên cạnh bàn ăn, cảnh giác nhìn Hác Cường

“Mẹ nuôi, mẹ tỉnh rồi, thiệt là ngủ còn hơn con, mau ăn cái gì đi. Mẹ nhất định đã đói bụng rồi phải không, những thứ kia ăn rất ngon.

“A”. Tề Tiểu Hiên kéo Trần Tiểu Ngoạn ngồi xuống, sau đó đem thức ăn đẩy tới phía trước cô.

“Tiểu Hiên, đồ của người khác sao con tự tiện ăn chứ”. Trần Tiểu Ngạo lo lắng nhìn Tề Tiểu Hiên. Người đàn ông này bọn họ lại không biết, tại sao ông ta lại đối với bọn họ tốt như vậy chứ, nhất định là có mục đích gì rồi.

“Yên tâm đi, ông bác này không có ác ý, nếu như không phải là ông ấy dẫn chúng ta trở về, e là chúng ta còn ngủ ở trên đường lớn đó”.

“Ông bác nói con đường lớn kia rất ít người, mấy ngày mới nhìn thấy một chiếc xe, nếu không phải là đúng lúc ông ấy đi qua, sợ là chúng ta còn ngủ ở đường đi bộ đấy. Thậm chí là chết đói cũng không ai biết”. Tề Tiểu Hiên tuyệt không sợ, tiếp tục mở miệng ăn.

Trần Tiểu Ngạo nhìn thức ăn ngon trước mắt, bụng đã kêu rột rột nhưng lại không dám ăn, chỉ có thể nuốt nước miếng.

“Tiểu Hiên đừng ăn”.

“Mẹ nuôi, không có chuyện gì đâu, mẹ cũng ăn đi”. Tề Tiểu Hiên cười nhìn cô.

“Tiểu Hiên, con không phải cảm thấy chuyện này quá kỳ quái sao? Nếu con đường kia vài ngày mới có một chiếc xe, vậy tại sao người này lại đi tới đó. Bình thường mẹ dạy con thế nào, sao lại cảnh giác thấp như vậy chứ”. Trần Tiểu Ngạo kéo tay Tề Tiểu Hiên, không để cho cậu ăn nữa.

“Tiểu Ngạo, ta sẽ không làm thương tổn các con, mau ăn một chút đi, đói bụng rồi đó”. Hác Cường thấy Trần Tiểu Ngạo không chịu ăn cái gì, chỉ đứng ở đó nuốt nước miếng mà cực kỳ đau lòng. Người ba như ông ở trong mắt con gái, chẳng lẽ thật sự là người xấu sao.

“Tôi làm sao biết những thứ đồ này có vệ sinh hay không? Có thể sẽ có một ít gì đó không rõ ràng”. Dáng vẻ của Trần Tiểu Ngạo ra vẻ rất không thân thiện.

“Nếu như mà ta thật muốn hại các con, trước đó cũng sẽ không tha cho các con đi, càng sẽ không mang các con từ trên đường lớn trở về. Tiểu Hiên, con nói đúng không?”. Hác Cường vuốt đầu Tề Tiểu Hiên, mỉm cười hỏi cậu bé.

“Đúng vậy đó, mẹ nuôi mẹ yên tâm đi. Ông bác này tuyệt đối không ác ý, nếu mẹ

không ăn, cho dù ông bác có ác ý cũng không tự mình ra tay đối phó mẹ, bởi vì mẹ đã chết đói rồi”. Tề Tiểu Hiên đối với những hành động vô cùng cảnh giác kia của Trần Tiểu Ngoạn không biết nói gì, nếu như ông bác này thật sự gây bất lợi với bọn họ, thì đã sớm ra tay rồi, không cần phiền phức như vậy, cứu bọn họ về rồi lại đối phó với bọn họ.

“Con có biết trong lòng người ta nghĩ gì không, nếu như những người này cố ý muốn làm chuyện gì đó, không nhất định trực tiếp, chuyện đi đường vòng cũng có thể làm”- Trần Tiểu Ngoạn châm chọc.

“Mẹ nuôi, nếu như làm người đều nghi thần nghi quỷ giống như mẹ vậy, thì sống rất mệt mỏi nha, coi như ông bác này có mục đích gì khác, nhưng tối thiểu bây giờ sẽ không hại chúng ta, mẹ cần gì phải để cho mình đói bụng!”- Tề Tiểu Hiên ra sức cãi lại.

“Tiểu Ngoạn, mau ăn một chút đi, coi chừng đói bụng đó”. Hác Cường quan tâm, nói xong kích động nhìn Trần Tiểu Ngoạn, thật sự rất muốn nói ông chính là ba của cô, sẽ không hại cô, nhưng mà không nói ra miệng được, ông sợ Trần Tiểu Ngoạn sẽ không nhận người ba như ông.

“Ông làm gì mà đối với tôi tốt như vậy, tôi với ông không quen không biết”. Trong lòng Trần Tiểu Ngoạn vẫn có cảnh giác đối với Hác Cường.

“Ta” —— Hác Cường không biết nên tìm cớ gì để nói.

“Thế nào, càng nhìn ông càng thấy quen, chúng ta có quen biết sao?”. Trần Tiểu Ngoạn đem mặt đến trước mặt Hác Cường, cố gắng nhìn ông, ngũ quan càng nhìn càng quen.

Lúc này Hác Cường vẫn đeo mắt kính, vậy mà Trần Tiểu Ngoạn tới gần, khiến cho ông có chút hốt hoảng.

Cô cảm thấy nhìn quen, có phải bày tỏ còn có ấn tượng với người ba như ông hay không, hay có thể không nhận ra ông.

Chương 184: Khuôn mặt quen thuộc

Tề Tiểu Hiên không để ý tới Trần Tiểu Ngoạn và Hác Cường đang làm gì, chỉ lo ăn đồ của mình.

Trần Tiểu Ngoạn đến trước mặt Hác Cường, sau đó vươn tay lấy mắt kính của ông xuống, sau đó cẩn thận nhìn khuôn mặt quen thuộc ở trước mắt.

Gương mặt này sao lại quen thuộc như vậy nhỉ, trước đây hình như cô đã thấy qua rồi.

“Trước kia thật sự chúng ta đã gặp mặt có đúng không? Nhất định chúng ta đã gặp qua”.

“Mẹ nuôi, không phải mẹ nói ông ấy là chủ nợ sao, nên đương nhiên cảm thấy quen thôi, có gì mà ngạc nhiên”. Tề Tiểu Hiên vừa ăn vừa toát ra một câu nói.

“Ăn đồ của con đi, đừng lăm mồm”. Trần Tiểu Ngoạn khiển trách, sau đó tiếp tục nghiên cứu ngũ quan của Hác Cường, càng nhìn càng quen thuộc, càng nhìn càng thấy không giống bất kỳ một chủ nợ nào, giống như ba cô —Người này rất giống ba của cô.

Trần Tiểu Ngoạn nghĩ tới việc này thì kinh ngạc đứng thẳng lên, không thể tin mà nhìn Hác Cường

“Ông” ——

Đúng vậy người này chính là người ba đã vứt bỏ cô mười năm.

“Tiểu Ngoạn, con làm sao vậy?”. Hác Cường thấy sắc mặt Trần Tiểu Ngoạn thay đổi, lo lắng cũng đứng lên nhìn cô

“Ông là —— Trần” —— Trần Tiểu Ngoạn cắn chặt răng, nói không ra tên của ba mình.

Người này chính là Trần Cường ba của cô, ba của cô, ba của cô đã trở về, đang ở trước mặt cô, nhưng tại sao. Cô rất tức giận, đây chẳng lẽ là người ba vô duyên vô cớ vứt bỏ cô mười năm sao.

“Mẹ nuôi, Trần cái gì?”. Tề Tiểu Hiên thấy Trần Tiểu Ngoạn kinh ngạc như vậy, thì nhìn cô.

“Tại sao? Tại sao?”. Tâm tình Trần Tiểu Ngoạn vô cùng kích động mà khóc lên.

“Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy?”- Tề Tiểu Hiên lo lắng hỏi.

“Tiểu Ngoạn, con nhận ra ta có đúng không?”. Hác Cường gượng cười, không biết nên làm sao đối mặt với đứa con gái này.

“Tôi không biết ông, Tiểu Hiên chúng ta đi”. Trần Tiểu Ngoạn lạnh lùng nói, sau đó kéo Tề Tiểu Hiên đi ra ngoài.

“Mẹ nuôi, con còn chưa ăn no!”. Tề Tiểu Hiên cầm bát đĩa trong tay, cứ như vậy bị Trần Tiểu Ngoạn kéo đi, cảm thấy quái lạ.

“Tiểu Ngoạn, đừng đi”. Hác Cường kéo tay Trần Tiểu Ngoạn, giữ cô lại.

“Buông tay, vị tiên sinh này, tôi không biết ông, xin ông buông tay”. Thái độ của Trần Tiểu Ngoạn vô cùng lạnh lùng, hình như mang theo oán hận.

“Mẹ nuôi, ông bác này đối với chúng ta rất tốt, mẹ đừng có không tốt như vậy!”. Tề Tiểu Hiên khuyên Trần Tiểu Ngoạn đang tức giận.

“Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng lăm mồm”. Trần Tiểu Ngoạn không vui mà khiển trách Tề Tiểu Hiên.

Tề Tiểu Hiên bị cô mắng như thế, cũng không dám nói gì nữa, vì cậu biết mẹ nuôi đang nổi nóng, không thể nói ngược lại với cô.

“Tiểu Ngoạn, con tha thứ cho ba có được không? Năm đó ba thật sự không phải là cố ý bỏ con lại”. Hác Cường van xin Trần Tiểu Ngoạn tha thứ.

“Cái gì gọi là không phải cố ý. Chuyện như vậy có thể nói là không phải cố ý sao? Ông cho rằng là do còn nhỏ nên đi ở trên đường cái lạc đường sao, không phải là ông ném tôi ở nhà một mình, sau đó không trở về nhà, để cho một mình tôi đối mặt với đám

chủ nợ kia, cái này gọi là không cố ý sao?”. Trần Tiểu Ngoạn giống như thuốc súng bùng nổ tất cả vậy.

“Tiểu Ngoạn thật xin lỗi, ba biết sai rồi, ba không nên bỏ con một mình, mấy năm nay ba đều rất tự trách, con cho ba một cơ hội để bồi thường cho con được không?”.

“Không được”. Thái độ của Trần Tiểu Ngoạn vô cùng mãnh liệt.

“A, thì ra ông bác là ba của mẹ nuôi. Vậy cũng coi như là ông ngoại của con”. Tề Tiểu Hiên cực kỳ cao hứng, hận không thể nhào vào trong ngực Hác Cường, gọi ông ngoại. Chỉ tiếc đã bị Trần Tiểu Ngoạn nắm chặt, không thể nhào qua.

“Cái gì ông ngoại, con không được kêu loạn”. Trần Tiểu Ngoạn khiển trách Tề Tiểu Hiên lần nữa.

“Mẹ nuôi, mẹ đừng tức giận có được hay không? Có chuyện gì thì từ từ ngồi xuống nói, có lẽ đây đều chỉ là hiểu lầm! Có ba rất tốt, tựa như con vậy đó, làm con là không được giận ba nha!”.

“Không có hiểu lầm, sẽ không có hiểu lầm. Tiểu Hiên chúng ta đi”. Trần Tiểu Ngoạn dùng sức kéo Tề Tiểu Hiên đi ra ngoài, Hác Cường đuổi kịp tới cửa cũng không đuổi theo, chỉ là đau lòng nhìn bọn họ lên tắc xi. Con gái của ông vẫn không có tha thứ cho ông.

Tề Tiểu Hiên cứ cầm bát đĩa như vậy, bị Trần Tiểu Ngoạn kéo lên trên xe, một câu cũng không nói, bởi vì cậu không dám nói. Thấy vẻ mặt Trần Tiểu Ngoạn tức giận, cậu có hơi sợ cô bắt lấy cậu cho hả giận.

“Đáng ghét, vứt bỏ mình mười năm còn nói không phải cố ý, có người ba như vậy sao, tức chết mình mà”. Trần Tiểu Ngoạn ngồi trên xe mắng to, tài xế bị hù có hơi sợ.

“Mình tuyệt đối sẽ không tha thứ ông ấy, sẽ không”. Trần Tiểu Ngoạn ở trên xe nói lẫy, không ai để ý tới cô, Tề Tiểu Hiên chỉ là vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở chỗ đó.

“Tiểu thư, cô định đi đâu đây?”. Tài xế thật sự là không chịu nổi muốn mau chóng đưa Trần Tiểu Ngoạn đến đích, bởi vì cô gái này thoát nhìn vô cùng hung hãn, có một loại kích động muốn đánh người.

“Tiểu Hiên. Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu đây?” Trần Tiểu Ngoạn giận đến mức hồ đồ, không biết kế tiếp bọn họ phải đi đâu.

“Đương nhiên là về nhà, còn có thể đi đâu, ba mẹ nhất định lo lắng cho chúng ta, cho nên bây giờ chúng ta trở về báo bình an với bọn họ”.

“Cũng đúng, chúng ta mất tích đã lâu như vậy rồi. Giai Giai và Tề Hiên nhất định lo lắng gần chết”.

Tài xế đang muốn hỏi địa chỉ nhà của Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên, thì kết quả ở lối đi bộ đột nhiên có một cô gái chạy ra, làm hại ông thắng xe ngay lập tức.

“A” ——

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên ngồi không vững nghiêng tới trước, may mắn không có đụng bị thương.

“Tài xế, ông làm cái gì vậy? Có biết lái xe hay không vậy? Như thế sẽ xảy ra án mạng đó”. Trần Tiểu Ngoạn che trán của mình, oán trách.

“Thật xin lỗi, đột nhiên có một cô gái vượt đèn đỏ, cho nên mới phải thắng xe gấp”- Tài xế nói xin lỗi.

Trần Tiểu Ngoạn vừa nhìn về phía trước, thì thấy Diệp Tâm Phương giống như một người điên, đang chạy loạn ở trên đường cái, cảm thấy rất kỳ quái.

“Tiểu Hiên, đó có phải là người đàn bà họ Diệp hay không vậy?”.

“Đúng rồi!”. Tề Tiểu Hiên nhìn Diệp Tâm Phương ngơ ngác đi ở giữa đường cái.

“Sao ta cảm thấy hình như cô ta bị điên rồi đấy”.

“Tám phần là điên rồi, bà ta giết người đó nha, nếu không điên chính là một ma đầu giết người không chớp mắt”. Tề Tiểu Hiên vừa nói xong, tài xế lập tức xuống xe, mở cửa xe phía sau ra đuổi người.

“Mấy người xuống xe đi, tôi không lấy tiền của mấy người”.

“Tại sao? Chúng tôi còn chưa tới đích mà, ông không thể nửa đường vứt chúng tôi”. Trần Tiểu Ngoạn ngồi mà không xuống xe.

“Bà cô ời, tôi sợ là mấy người, không muốn chọc đến, làm phiền mấy người xuống xe, đi tìm một chiếc xe khác”. Chuyện giết người ông không muốn đụng đến, điểm ấy làm ăn không cần.

“Cái ông này. Sao ông lại như vậy, chúng tôi cũng đã lên xe ông rồi” —— Trần Tiểu Ngoạn muốn mắng, đáng tiếc tài xế đã bắt đầu kéo người.

“Xuống xe đi, tôi không chờ mấy người”.

“Ông” ——

Cứ như vậy Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên xuống xe, im lặng đứng ở bên lề đường, chỉ là giữa đường Diệp Tầm Phương đi ngược lại khiến cho bọn họ cảm thấy rất kỳ quái.

Chương 185: Ngụy biện

Vẻ mặt Diệp Tâm Phương bối rối, đang đi loạn ở trên đường cái, mấy lần thiếu chút nữa là bị xe đụng vào, nhưng cô ta cũng không đi vào ven đường, mà đang ở giữa đường trong miệng luôn nói thầm:

“Tôi không có giết người, tôi không có giết người, người không phải là tôi giết”. Giết người là phải ngồi tù, thậm chí cũng sẽ bị bắn chết, cô không muốn kết cục như vậy, không phải cô giết là bọn họ bức cô làm như thế.

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đứng như thế ở ven đường, nhìn Diệp Tâm Phương đi loạn, nghe cô ta nói huyên thuyên.

“Mẹ nuôi, bộ dạng bà ta hình như rất hoảng hốt”. Tề Tiểu Hiên kéo tay Trần Tiểu Ngoạn, nhìn chăm chú vào Diệp Tâm Phương.

“Bởi vì cô ta làm rất nhiều chuyện xấu, lại còn giết người, cho nên mới phải hoảng hốt như vậy. Cho nên người không được làm chuyện xấu, bằng không sẽ gặp báo ứng, kết cục rất rất thảm”- Trần Tiểu Ngoạn châm chọc.

“Đúng, cho nên ngàn vạn không thể làm chuyện xấu. Mẹ nuôi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ, cứ để cho bà ta đi như vậy sao”. Tề Tiểu Hiên có phần không muốn để cho Diệp Tâm Phương đi như thế, rất muốn báo cảnh sát, để cảnh sát bắt người đàn bà xấu xa này cho ngồi tù.

“Chúng ta báo cảnh sát đi”. Trần Tiểu Ngoạn vừa nói xong, thì lúc này đột nhiên có mấy chiếc xe cảnh sát đến bao vây Diệp Tâm Phương.

Tiếng xe của cảnh sát khiến Diệp Tâm Phương càng hoảng loạn muốn bỏ chạy hơn, nhưng không biết chạy đi đâu.

“Chính người đàn bà này giết em trai của tôi, chính là cô ta”. Một người đàn ông từ trong xe cảnh sát đi ra, sau đó chỉ vào Diệp Tâm Phương căm phẫn nói.

“Tiểu thư, có người nói cô giết người, xin đi theo chúng tôi một chuyến”. Cảnh sát đi đến trước mặt Diệp Tâm Phương, bộ dáng có vẻ muốn bắt cô ta.

“Không, tôi không có giết người, người không phải tôi giết, không phải tôi!”. Diệp Tâm Phương kích động mà phản bác, nhưng sắc mặt lại vô cùng hoảng sợ. Thân thể đã phát run, hình như rất sợ hãi.

“Tôi tận mắt thấy, cô còn muốn ngụy biện, bây giờ thi thể của em trai tôi đang ở đồn cảnh sát, hơn nữa trên mặt lưỡi dao sắc bén sát hại nó có dấu vân tay, mà nó chính là của cô, cô còn dám ngụy biện”. Người đàn ông tức giận chỉ vào Diệp Tâm Phương.

“Không phải tôi, không phải tôi, chuyện không liên quan đến tôi, người không phải tôi giết, không phải tôi”. Diệp Tâm Phương vẫn lắc đầu phủ nhận, mấy lần muốn chạy trốn, nhưng cảnh sát vây cô lại, cô chạy không được!

“Cảnh sát tiên sinh, người đàn bà này chẳng những giết em trai của tôi mà còn bắt cóc, người cô ta bắt cóc chính là con trai của Tổng Giám đốc Tề thị. Cô ta mua tôi, bảo tôi làm như thế, về sau tôi không muốn, nên cô ta giết đi em trai của tôi”. Người đàn ông vừa tăng thêm một tội danh cho Diệp Tâm Phương, đem phạm tội của mình đổ toàn bộ lên trên người Diệp Tâm Phương.

“Không phải như thế, không phải. Bắt cóc người là ông không phải tôi, không phải tôi, tôi không có giết người, tôi không có biết là ông bắt cóc bọn họ tới, ông vu oan cho tôi”. Diệp Tâm Phương điên cuồng phản bác, muốn xông tới đánh người, nhưng cô đã bị cảnh sát kéo lại.

“Là cô muốn chúng tôi đi bắt người, chúng tôi không muốn, kết quả cô lại giết em trai của tôi. Anh cảnh sát, người đàn bà này cực xấu xa, các anh nhất định phải để cho cô ta bị luật pháp chế tài”.

“Anh cảnh sát, người này vu oan tôi, tôi không có bắt cóc người, cũng không có giết người, tôi thật sự không có”. Diệp Tâm Phương còn ý đồ xóa hết thấy. Cô không muốn ngồi tù, tất cả tội đều không được nhận, tuyệt đối không được nhận, nhận thì khẳng định sẽ ngồi tù, làm không tốt còn bị bắn chết cô không muốn.

“Những điều này là do tôi tận mắt nhìn thấy, còn có con dao sát hại em tôi, trên đó tất cả đều là vân tay của cô ta”. Người đàn ông cứ như vậy tranh cãi ở giữa đường lớn với Diệp Tâm Phương.

“Có vân tay không nhất định là tôi làm, là anh ta, anh ta sau khi giết em mình sẽ lau vân tay đó đi, sau đó dùng tay của tôi cầm dao, là anh giết người không phải tôi”.

Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đứng ở một bên, nghe Diệp Tâm Phương xuyên tạc sự thật như vậy, thì rất tức giận.

“Mẹ nuôi, người đàn bà họ Diệp này thật đúng là có thể nói dối nha!”. Tề Tiểu Hiên thấy không được.

“Mặc kệ cô ta, dù nói dối thế nào, chỉ cần chúng ta ra mặt, thì cô ta xong đời”.

“Chúng ta đây vì sao phải ra mặt chứ”. Chỉ cần nghĩ đến bà ta làm hại mẹ, phá hư tình cảm giữa ba và mẹ. Tề Tiểu Hiên đã không kịp đợi để hận, bây giờ chợt nghe thấy tin tức Diệp Tâm Phương phải ngồi tù.

“Nhìn đi, nhìn xem Diệp Tâm Phương này có thể nói dối tới trình độ nào”.

“Tôi làm sao có thể giết em tôi, rõ ràng là cô giết, người đàn bà này thật sự là quá ghê tởm.” Người đàn ông nóng nảy mở miệng mắng, muốn đi lên đánh Diệp Tâm Phương, đáng tiếc đã bị cảnh sát kéo lại.

“Nói miệng không bằng chứng, anh có chứng cứ không?”- Diệp Tâm Phương đắc ý khiêu khích.

“Vân tay trên con dao chính là chứng cứ”.

“Tôi nói đó là anh giết em của anh, sau đó cầm tay của tôi cầm dao, người chết không phải do tôi giết”.

“Cô nói láo, em của tôi, chính là cô giết, là tôi tận mắt nhìn thấy. Rõ ràng là cô giết. Kẻ ác mà còn tố cáo trước”.

Đám cảnh sát cứ như vậy mà nghe Diệp Tâm Phương và người đàn ông này tranh cãi, cực kỳ im lặng.

“Mấy người đừng cãi nữa, về đồn cảnh sát rồi nói sau, tất cả đều phải có chứng cứ, chỉ cần các người có đầy đủ căn cứ chính xác theo pháp luật, nhất định sẽ theo luật mà xử trí.

“Diệp Tâm Phương đừng quên, lúc đó còn có người ở đó làm chứng, hai người bị cô bắt cóc cũng đều tận mắt thấy cô giết người, tôi sẽ mời bọn họ đến làm chứng. Cô đừng mơ tưởng đổi trắng thay đen”. Người đàn ông rất tự tin, chỉ vào Diệp Tâm Phương căm tức nhìn cô ta.

Diệp Tâm Phương nghe anh ta nói như thế thì nóng nảy, vô cùng bối rối. Đúng vậy lúc đó Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đều ở chỗ đó, bọn họ nhất định sẽ chỉ chứng cô, cô nên làm cái gì bây giờ, cô không muốn ngồi tù.

“Vị tiên sinh này, mời anh tìm nhân chứng để chứng minh hết thảy”. Cảnh sát áp giải Diệp Tâm Phương, định áp cô ta lên xe, nhưng Diệp Tâm Phương lại cố gắng tránh ra.

“Thả tôi ra, bây giờ mấy người vẫn chưa có đủ căn cứ chính xác để chứng minh tôi giết người, không được bắt tôi”.

“Là tôi tận mắt thấy”- Người đàn ông nhấn mạnh lần nữa.

“Chỉ dựa vào lời từ một phía của anh, thì có thể chứng minh cái gì. Nếu như lời từ một phía của một người cũng có thể tin, thì tôi đây muốn nói ai giết người chẳng phải là cũng có thể sao?”. Diệp Tâm Phương đắc ý khiêu khích, chính là bây giờ bắt người cũng không đủ căn cứ chính xác. Cô không thể đi cùng cảnh sát, nếu như vào đồn cảnh sát cô sẽ không cơ hội trở mình, chỉ cần người này tìm được Tề Tiểu Hiên và Trần Tiểu Ngoạn, như vậy thì cô xong rồi.

“Diệp Tâm Phương người giống như cô, nhất định sẽ bị báo ứng. Tôi đây chỉ cần tìm Tề Hiên, Tổng Giám đốc Tề thị, bảo con của anh ta ra làm chứng, thì cô xong đời.” Người đàn ông nhìn thấy Diệp Tâm Phương còn đắc ý như vậy, thì cực kỳ tức giận. Trước kia anh cảm thấy mình là một người xấu, không nghĩ tới còn người tệ hơn anh.

“Chờ anh tìm được người, thì mang cảnh sát tới bắt tôi đi”. Sau đó cô sẽ chạy trốn tới nước ngoài, còn sợ đám cảnh sát này sao.

“Cô chờ đó, tôi sẽ khiến cô ngồi tù cả đời. Ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm nhân chứng”. Người đàn ông đang muốn rời đi, tính đi tìm nhân chứng. Thì đột nhiên có người nói ra một câu, khiến anh ta dừng bước.

“Không cần tìm”.

Chương 186: Chỉ chứng

Trần Tiểu Ngoạn kéo Tề Tiểu Hiên đi đến giữa đường, lạnh lùng nhìn Diệp Tâm Phương, sau đó nói với cảnh sát:

“Chúng tôi chính là người bị hại, người đàn bà này chẳng những bắt cóc chúng tôi, còn giết người. Đây đều là chúng tôi tận mắt thấy”.

“Cô nói bậy tôi không có, người đàn bà này nói bậy, mấy người không được tin cô ta, cô ta nói bậy”. Diệp Tâm Phương nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên đi tới, vô cùng hoảng loạn, bắt lấy từng cánh tay của cảnh sát điên cuồng biện giải cho mình.

“Là bọn họ. Cảnh sát tiên sinh, hai người kia chính là người bị hại, bọn họ cũng là người chứng kiến.” Người đàn ông nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên thì vô cùng hưng phấn, không cần đi tìm nhân chứng, bọn họ đã tìm tới.

“Cảnh sát, bây giờ mấy người này là cùng một bọn, anh đừng tin bọn họ, bọn họ đều đang gạt người, sự tình không phải như thế, không phải tôi. Tôi bị oan”.

“Diệp Tâm Phương, cô thật đúng là không biết xấu hổ, giết người còn dám nói dối, chẳng lẽ cô không sợ đang nửa đêm ngủ mà người bị hại chết biến thành quỷ hồn, tới tìm cô tính sổ sao?”. Trần Tiểu Ngoạn dùng giọng nói âm trầm hù dọa Diệp Tâm Phương.

“Không, đừng tới tìm tôi, đừng, không phải lỗi của tôi, tôi không cố ý muốn giết người, tôi không phải cố ý”. Diệp Tâm Phương bị dọa sợ, lo lắng nhìn bốn phía, giống như thật sự có quỷ hồn ở bên người, cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngôn hành cử chỉ của cô ta đã chứng minh hết thảy rồi, cô ta chính là một tội phạm giết người.

“Tiểu thư đi theo chúng tôi”. Cảnh sát đi lên muốn bắt Diệp Tâm Phương.

“Không, tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn”. Diệp Tâm Phương nhìn thấy đã không có dư âm phản bác, vì vậy chạy đi, muốn chạy trốn chỉ tiếc động tác không có nhanh hơn cảnh sát, còn chưa có chạy đã bị chế phục.

“Diệp Tâm Phương, cô làm chuyện xấu, thì kiếp sau sống ở trong phòng giam đi”. Trần Tiểu Ngoạn đắc ý mà nhìn Diệp Tâm Phương, tuyệt đối không đồng tình với cô ta.

Nụ cười, chính là cô chờ giờ khắc này đã lâu rồi, làm sao có thể đồng tình với cô ta, cô cũng không phải là thiện lương như Ngải Giai Giai, ai cũng đồng tình.

"Tôi không muốn ngồi tù, tôi không quan tâm, tôi không có giết người, tôi không có, đều là do các người bức tôi làm như thế, đều là các người. Nếu như các người không bức tôi, tôi cũng sẽ không làm như thế, đều là do các người, tôi giết các người" —— Diệp Tâm Phương điên cuồng hô to không ngừng giãy dụa, duỗi tay ra muốn túm Trần Tiểu Ngoạn, đáng tiếc bị cảnh sát nắm chặt, căn bản là không thể tránh được.

“Đi”. Cảnh sát áp Diệp Tâm Phương lên xe cảnh sát, nhưng mà cô ta vẫn còn đang giãy dụa.

“Thả tôi ra, tôi không muốn ngồi tù, thả tôi ra” ——

Cảnh sát cảm thấy Diệp Tâm Phương thật sự là quá điên cuồng, vì vậy lấy còng tay khoá cô ta lại.

“Không, không được, mấy người không thể làm thế với tôi, không thể”. Diệp Tâm Phương cố gắng giãy còng tay ở trên tay, đáng tiếc làm cho cổ tay đều sưng đỏ, nhưng giãy không ra. Vì sao kết quả của cô lại là như vậy. Cô chỉ là theo đuổi vật mình muốn, chẳng lẽ cái này cũng là sai sao, cô chỉ hơi xúc động mà giết người, cô không phải cố ý.

“Đi”. Cảnh sát dùng sức đẩy Diệp Tâm Phương lên xe.

“Anh cảnh sát, xin hỏi người đàn bà này sẽ bị phán hình phạt gì?”- Trần Tiểu Ngoạn hỏi thăm một người cảnh sát.

“Vừa giết người lại bắt cóc, nói ít cũng phải ngồi mười năm tù”. Cảnh sát cho Trần Tiểu Ngoạn một đáp án không xác định, sau đó lên xe rời đi.

“Mẹ nuôi, người đàn bà xấu xa kia phải ngồi mười năm tù. Xem ra sau này chúng ta sẽ có ngày tốt lành rồi, ha ha”. Tề Tiểu Hiên vui vẻ nói. Người đàn bà xấu xa này đã bị bắt. Như vậy mẹ và ba có thể hạnh phúc ở bên nhau, không bao giờ lại có người tới phá hư bọn họ nữa, thật sự quá tốt.

“Đúng vậy, từ nay về sau có thể sống yên ổn, thật sự quá tốt”. Trần Tiểu Ngoạn nói vô cùng cao hứng, sau đó kéo Tề Tiểu Hiên đi. Dù sao nơi này là giữa đại lộ, vẫn là đứng ở đây không tốt.

“Vì sao cô không nói với cảnh sát, là tôi bắt cóc các người”. Sau khi Diệp Tâm Phương bị cảnh sát mang đi, thì người đàn ông hỏi Trần Tiểu Ngoạn. Trần Tiểu Ngoạn và Tề Tiểu Hiên thật sự là do bọn họ bắt tới, mặc dù là mệnh lệnh của Diệp Tâm Phương, nhưng mà ra tay lại chính là bọn họ. Vì sao cô gái này không nói rõ mọi chuyện với cảnh sát, nếu như nói thì nhất định anh sẽ bị bắt.

“Anh vẫn không xem là quá xấu, hơn nữa anh cũng tính cứu bọn tôi. Nếu như không phải là các anh cứu bọn tôi em trai của anh cũng sẽ không bị Diệp Tâm Phương giết. Xem như huề nhau đi, hi vọng từ nay về sau anh làm người tốt, không cần phải tiếp tục làm loại chuyện xấu này, tìm việc khác làm đi”. Trần Tiểu Ngoạn mỉm cười nhìn vẻ mặt râu ria của người đàn ông trước mắt, sau đó xoay người rời đi.

“Chú à, hãy làm người tốt đi, bằng không sẽ giống như người đàn bà xấu xa kia, sẽ bị cảnh sát bắt ngồi tù đó”. Tề Tiểu Hiên thật lòng nhắc nhở người đàn ông.

“Tôi biết, cảm ơn các người cho tôi một cơ hội, cảm ơn. Từ nay về sau tôi sẽ làm người thật tốt”. Người đàn ông rất thành tâm nói, sau đó hướng về phía bên kia rời đi.

“Thật tốt, trên thế giới này lại thêm một người tốt, ha ha”. Tề Tiểu Hiên hồn nhiên cười, tay vẫn nắm tay Trần Tiểu Ngoạn.

“Đi thôi, đi thôi”. Nhưng mà có người vẫn không đi.

“Mẹ nuôi làm sao vậy? Mẹ không đi mà ngồi xõm xuống làm gì?”.

Trần Tiểu Ngoạn đi tới ven đường, thì ngồi chồm hổm xuống không đi nữa.

“Ta đói quá, không còn sức để đi”. Vẻ mặt Trần Tiểu Ngoạn khổ sở nhìn Tề Tiểu Hiên. Vừa rồi bởi vì tức giận chuyện ba cô, thật sự là không ăn, thật sự là chết đói rồi.

“Đáng đời, vừa rồi có nhiều thức ăn như vậy mà mẹ không ăn, bây giờ chịu tội đi, chuyện này không thể trách người khác, hãy trách chính mình trước”. Tề Tiểu Hiên cũng ngồi xõm xuống với Trần Tiểu Ngoạn, trách cô.

“Được rồi, mau trở về đi, trở về thì có thức ăn”. Trần Tiểu Ngoạn iu xiu cố gắng đứng lên, nhưng tính đi chặn đón một chiếc xe, thì lúc cô vươn tay mới nghĩ đến trên người cô một phen tiền cũng không có. Vì vậy cô thu tay trở về.

“Mẹ nuôi, không phải là gọi xe sao? Tại sao không gọi?”.

“Tiểu Hiên trên người của con có tiền không? Trên người của mẹ một phen tiền cũng không có”. Trần Tiểu Ngạo gượng cười nhìn Tề Tiểu Hiên.

“Con cũng không có tiền”. Tề Tiểu Hiên bất đắc dĩ nhìn cô.

“Làm sao bây giờ, hai chúng ta đều không tiền, làm sao nhờ xe trở về chứ, mẹ đã đói đến nỗi không chịu được rồi”. Trần Tiểu Ngạo giận dữ nói. Sớm biết như vậy, vừa rồi lại đừng bực bội, ăn trước đồ rồi nói sau, đáng tiếc trên thế giới này không có sớm biết như vậy gì đó.

“Mẹ nuôi, sao mẹ ngốc như vậy nhỉ? Chúng ta có thể bảo lái xe đưa chúng ta trở về, sau đó sẽ trả tiền, tùy tiện tìm một người ở trong nhà có thể trả tiền, mẹ lo lắng cái gì”.

“Đúng nha, mau đón xe trở về đi, ta sắp chết đói rồi”. Trần Tiểu Ngạo nghe Tề Tiểu Hiên nói như thế, thì tinh thần tỉnh táo còn chưa có đưa tay đi đón xe, thì đột nhiên có một chiếc xe đứng ở trước mặt cô, sau đó một người chạy đến trực tiếp bế nhào vào trên người cô, ôm thật chặt.

Chương 187: Nghiêm Chính Phong cầu hôn

Nghiêm Chính Phong nhận được điện thoại của cảnh sát gọi tới, vì vậy lập tức chạy tới. Nhìn thấy Trần Tiểu Ngoạn đứng ở ven đường mà vô cùng hưng phấn. Vừa xuống xe thì lập tức xông lên ôm lấy cô.

“Này, anh” —— Trần Tiểu Ngoạn bị Nghiêm Chính Phong ôm như thế, thì cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng rất thích cảm giác như thế. Từ nhỏ đến lớn vẫn không có người đàn ông nào ôm cô nhiệt tình như vậy, thật sự rất vui.

“Em làm anh sợ muốn chết, em có biết không. Anh rất lo lắng cho em, lo lắng em bị tổn thương, về sau anh cũng sẽ không để em xảy ra chuyện nữa”. Nghiêm Chính Phong cứ ôm Trần Tiểu Ngoạn như thế, thâm tình nói ra lời ở trong lòng mình.

“Trời sắp đổ hồng vũ á!”. Trần Tiểu Ngoạn cảm thấy những lời này, hình như không giống như lời của Nghiêm Chính Phong, cảm thấy rất kinh ngạc.

“Đúng, trời sắp đổ hồng vũ. Cũng vì như vậy, nên anh mới biết, anh quan tâm em thế nào, sợ mất em thế nào. Tiểu Ngoạn, em có nguyện ý tiếp nhận anh không?”. Nghiêm Chính Phong nhẹ nhàng buông Trần Tiểu Ngoạn ra, thâm tình mà nhìn chăm chú vào cô.

“Tiếp nhận anh cái gì? Điên quá đấy!”. Trần Tiểu Ngoạn xấu hổ cúi đầu. Người đàn ông cọc gỗ này có phải đang cầu hôn với cô không nhỉ? Có phải đang hỏi cô có nguyện ý tiếp nhận cầu hôn của anh ta không. Nếu như vậy thì tốt.

“Mẹ nuôi, chú Nghiêm đang hỏi mẹ có nguyện ý gả cho chú ấy hay không đó?”. Tề Tiểu Hiên đứng ở bên cạnh nhìn bọn họ, thuận tiện chen vào một câu nói.

“Nghiêm Chính Phong, anh đang cầu hôn với tôi sao?”. Trần Tiểu Ngoạn giả bộ ra dáng vẻ không vui, thật ra thì trong lòng đã cực kỳ sung sướng.

“Đúng”. Nghiêm Chính Phong không chút do dự mà trả lời.

“Nếu là đang cầu hôn, tại sao ngay cả một chiếc nhẫn anh cũng không có, thật sự không có thành ý, tôi không yêu cầu anh giống như Tề Hiên có hoa tươi, có chiếc nhẫn kim cương, nhưng mà một chiếc nhẫn bạc chắc cũng nên có chứ!”. Trần Tiểu Ngoạn oán trách. Rất nhiều phụ nữ đều hi vọng có một bạch mã hoàng tử anh tuấn nhiều tiền, giống như Tề Hiên vậy. Thế nhưng thế giới này làm sao mà có nhiều bạch mã hoàng tử chứ,

nhìn thấy khá hơn một chút vẫn là nhanh chóng bắt lấy, tỷ như Nghiêm Chính Phong này.

“Ai nói không có, em xem”. Nghiêm Chính Phong từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, sau đó mở ra ở trước mặt Trần Tiểu Ngoạn.

“Oa, chiếc nhẫn kim cương, ai, anh thật sự không tiếc hả!”. Trần Tiểu Ngoạn cực kỳ kinh ngạc, muốn cầm lấy chiếc nhẫn, nhưng mà lại ngượng ngùng. Loại nhẫn cầu hôn này, phải là nhà trai đeo lên cho đàn gái mới được, bản thân cô không thể đeo lên.

“Cái này là anh đã mua từ lâu rồi, vì chính là đợi một khắc này, thật ra thì anh đã thích em từ lâu, chỉ là không nói ra thôi. Anh lo lắng em cự tuyệt anh, cho nên không dám mở miệng. Trải qua chuyện này, anh hiểu là trong cuộc sống này, với anh em quan trọng cỡ nào, không thể không có em. Tiểu Ngoạn gả cho anh có được hay không?”. Nghiêm Chính Phong một gối quỳ xuống đưa chiếc nhẫn kim cương lên.

“Không phải anh nói là người ta không có ngực, không có hông, một chút hương vị phụ nữ cũng không có sao?”. Trần Tiểu Ngoạn bĩu môi trách, những lời đó là ban đầu Nghiêm Chính Phong tổn hại cô.

“Anh thích người như em, không có ngực, không có hông, một chút hương vị phụ nữ cũng không có”.

“Có thật không?”. Trong lòng Trần Tiểu Ngoạn ngọt ngào, trên mặt tất cả đều đỏ hồng.

“Thật. Tiểu Ngoạn gả cho anh được không?”. Nghiêm Chính Phong cầu hôn lần nữa.

“Mẹ nuôi, mẹ đáp ứng đi, mẹ xem chú Nghiêm ưu tú như thế, nếu như mẹ không muốn chú ấy, ngộ nhờ bị phụ nữ khác đoạt đi, thì đến lúc đó thua thiệt là mẹ nha”. Tề Tiểu Hiên ở một bên phụ họa khích lệ Trần Tiểu Ngoạn tiếp nhận Nghiêm Chính Phong.

“Ai dám, ai dám giành người của ta. Ta sẽ liều mạng với cô ta”. Trần Tiểu Ngoạn nói cảnh cáo.

“Tiểu Ngoạn, nói như thế là em đáp ứng có phải hay không?”. Nghiêm Chính Phong hưng phấn nói, sau đó đứng lên cầm lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra.

“Lúc này tạm đáp ứng trước, nếu để cho em biết anh cùng phụ nữ khác câu tam đáp

tử, em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh”. Trần Tiểu Ngạn vươn tay ra, nhưng vẫn không quên cảnh cáo Nghiêm Chính Phong.

“Biết rồi bà xã đại nhân”. Nghiêm Chính Phong cười rất hạnh phúc, sau đó đem chiếc nhẫn đeo lên trên tay Trần Tiểu Ngạn, sau đó ở ven đường đại lộ ôm lấy cô, hưng phấn xoay tròn.

“Anh làm gì đấy. Thả em xuống, sắp xỉu rồi”. Bây giờ cô rất đói, bị Nghiêm Chính Phong ôm xoay tròn như thế, thì đầu càng choáng váng hơn.

“Anh thật vui mừng, thật xin lỗi, không có làm em bị thương chứ?”. Nghiêm Chính Phong để Trần Tiểu Ngạn xuống quan tâm hỏi.

“Em không phải thủy tinh, không dễ dàng bị thương như vậy. Tiểu Hiên con nói có đúng không hả?”. Trần Tiểu Ngạn quá cao hứng, nên ngay cả chuyện đói bụng cũng đã quên, cô chỉ muốn tìm người chia sẻ vui vẻ.

“Dạ, dạ, dạ, mẹ không dễ dàng bị thương như vậy. Chúng ta có thể đi về không. Con rất nhớ ba mẹ”. Về mặt Tề Tiểu Hiên khổ sở. Nếu ba mẹ ở bên cạnh cậu, thì tốt biết bao, nhất định cậu sẽ càng hạnh phúc hơn. Tề Tiểu Hiên vừa mới nói xong, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc, làm cho cậu quay đầu lập tức.

“Tiểu Hiên” —— Ngải Giai Giai từ sau lưng Tề Tiểu Hiên chạy tới, sau đó ôm cậu bé thật chặt.

“Tiểu Hiên, con ngoan của mẹ”.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ!”. Tề Tiểu Hiên cũng ôm Ngải Giai Giai, rất kích động.

“Mẹ cũng rất nhớ, để mẹ nhìn xem con có bị thương không?”. Ngải Giai Giai nhìn Tề Tiểu Hiên mấy lần, phát hiện không có bị thương. Lúc này mới yên tâm, vậy mà cũng đã gây một chút, lại làm cho cô rất đau lòng.

“Đứa con đáng thương của mẹ, con cũng gây thành ra như vậy, nhất định chịu không ít khổ sở rồi”.

“Mẹ, không sao đâu, nam tử hán đại trượng phu chịu chút khổ coi là gì chứ, phải không ba?”. Tề Tiểu Hiên cười nhìn Tề Hiên đứng ở sau lưng Ngải Giai Giai.

Tề Hiên vẫn luôn im lặng nhìn hai mẹ con. Nếu không phải là Tề Tiểu Hiên gọi anh, anh vẫn không muốn phá rách cái cảnh ấm áp này. Mọi người trông mong giờ khắc này cũng đã lâu rồi, anh cũng vậy.

“Đúng, nam tử hán đại trượng phu chịu chút khổ có gì phải sợ”. Tề Hiên ngồi chồm hổm xuống ôm Tề Tiểu Hiên, cưng chiều nhìn cậu bé. Quan trọng là người một nhà đoàn viên, về sau ở chung một chỗ sẽ hạnh phúc, anh thật cao hứng.

“Ba mẹ, mẹ nuôi đáp ứng cầu hôn của chú Nghiêm rồi. Như vậy về sau chú Nghiêm có phải là cha nuôi của con không”. Tề Tiểu Hiên hài hước nói, hai tay đều kéo một tay của Ngải Giai Giai và Tề Hiên.

“Đúng, về sau Tiểu Hiên lại có thêm một người ba, có vui không nào?”. Trần Tiểu Ngọan đùa với cậu.

“Đương nhiên vui vẻ, con lại có thêm một người ba. Vậy phải nói là con có hai ba, hai mẹ, hai ông nội, một bà nội, còn có một ông ngoại. Oa, con thật sự là quá hạnh phúc”.

“Tiểu Hiên, sao lại thêm một ông ngoại vậy, là ai thế?”. Ngải Giai Giai không hiểu Tề Tiểu Hiên nói ông ngoại là ai.

Vậy mà những lời này của Tề Tiểu Hiên, lại khiến cho Trần Tiểu Ngọan cực kỳ đau buồn. Cô biết Tề Tiểu Hiên nói ông ngoại là ai, là ba của cô. Trước đó không phải cô vẫn nói muốn tìm ba của mình về sao. Bây giờ người đã xuất hiện ở trước mặt cô, tại sao cô lại không tha thứ cho ông, cô làm như vậy có phải quá đáng hay không, dù sao ông ấy vẫn là ba của cô mà!

Chương 188: Hạnh phúc cả đời (Kết thúc)

Sắc mặt của Trần Tiểu Ngoạn đột nhiên thay đổi, khiến tất cả mọi người cảm thấy rất kỳ quái.

“Tiểu Ngoạn, em làm sao vậy? Không vui sao?”. Nghiêm Chính Phong nắm tay của cô quan tâm hỏi

“Không có —— không có, em rất vui vẻ mà” —— Trần Tiểu Ngoạn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cà lăm nói.

“Mẹ nuôi gạt người, mẹ căn bản không vui vẻ. Mẹ, con nói ông ngoại đó chính là ba của mẹ nuôi, bọn con mới vừa rồi gặp ông, nhưng mà mẹ nuôi không muốn tha thứ cho ông, còn cãi nhau với ông”- Tề tiểu Hiên nói ra tất cả.

“Tiểu Ngoạn, cậu thật sự tìm được ba của mình sao?”- Ngải Giai Giai vui mừng hỏi.

“Không phải mẹ nuôi đi tìm, mà chính là ông ngoại tự mình tìm bọn con, con cảm thấy ông ngoại là người rất tốt, nếu như không có ông, có thể bọn con đã chết đói ở ven đường rồi”- Tề Tiểu Hiên nói rất khoa trương.

“Tiểu Ngoạn, mặc kệ là cha mẹ làm chuyện gì, cho dù là làm sai, chúng ta là con đều không thể không tha thứ cho bọn họ, bởi vì thiên hạ không có cha mẹ sai, đúng không?”. Ngải Giai Giai nắm tay Trần Tiểu Ngoạn cố gắng khuyên cô ấy.

“Mẹ nuôi, thật ra thì con cảm thấy ông ấy rất tốt, xem bộ dạng ông ấy rất khổ sở cùng đau lòng, mẹ không có đau lòng sao?”. Tề Tiểu Hiên cũng khuyên Trần Tiểu Ngoạn

“Thật ra thì trong lòng mình đã không còn tức giận ba từ lâu rồi, nhưng không biết vì sao, khi mình gặp ông ấy, thì cảm thấy tức giận, nói ra mấy câu mà căn bản mình không muốn nói. Lại nghĩ tới năm đó, ông ấy bỏ mình ở lại, hơn nữa lần này đi liền mười năm, thì trong lòng mình rất không thoải mái. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mình là con gái của ông ấy, sao ông ấy lại nhẫn tâm, cứ như vậy mà bỏ mình ở lại, để cho mình một mình đối mặt những chủ nợ kia. Sao ông ấy lại nhẫn tâm như vậy?”. Trần Tiểu Ngoạn càng nói càng kích động, cuối cùng khóc lên.

“Tâm sự của cô bây giờ, cũng giống tôi trước kia vậy, trong lòng rõ ràng là đã tha thứ cho ba của mình, nhưng ngoài miệng lại nói không tha thứ. Như vậy có phải cô muốn

giống như tôi, đợi ba mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô mới có thể tha thứ cho ông ấy phải không?”. Tề Hiên lạnh lùng hỏi một câu. Anh là người từng trải nên anh biết, trong lòng Trần Tiểu Ngoạn nghĩ như thế nào.

“Ba tôi mạnh khỏe, sao lại xảy ra ngoài ý muốn chứ, anh đừng nói lung tung!”. Trần Tiểu Ngoạn không vui cảnh cáo Tề Hiên. Ngoài miệng mặc dù là nói như thế, nhưng trong lòng thì bắt đầu lo lắng, thật sự lo lắng có thể bị Tề Hiên nói trúng, ba cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Nếu lo lắng như vậy, thì cần gì mà không tha thứ cho ông ấy chứ? Có lẽ năm đó ba em thật sự có khổ tâm gì đó, bất đắc dĩ không còn cách nào khác”. Nghiêm Chính Phong mỉm cười nhìn Trần Tiểu Ngoạn, trong lòng cũng hi vọng cô có thể tha thứ cho ba của mình, dù cho nói thế nào thì ông ấy cũng là ba ruột của cô.

“Em không biết, chỉ là lúc đó em vừa tức giận vừa sợ, em tức giận năm đó ông ấy cứ như vậy mà vứt bỏ em, sợ ông ấy không cần em. Em thật sự rất sợ”. Trần Tiểu Ngoạn ôm Nghiêm Chính Phong khóc mà bày tỏ.

Đang lúc mọi người muốn an ủi Trần Tiểu Ngoạn, thì một giọng nói đột nhiên vang lên, khiến mọi người dời tầm mắt cùng nhau nhìn ông ta.

“Không phải ba không cần con”. Hác Cường từ từ đi tới, cố gắng nặn ra nụ cười nhìn Trần Tiểu Ngoạn.

“Ông, ông tới rồi, chẳng qua con muốn gọi ông là ông ngoại”. Tề tiểu Hiên chạy lên kéo tay Hác Cường.

“Đứa bé ngoan, muốn gọi thì gọi đi!”. Hác Cường sờ sờ đầu Tề Tiểu Hiên, vui vẻ mà cười.

“Dạ, ông ngoại”.

“Ừ, cháu ngoại”.

Một già một trẻ này ở trước mặt mọi người mà ôm nhau, Trần Tiểu Ngoạn thấy một màn như vậy, thì trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cô cũng không muốn biểu lộ ra.

“Tiểu Ngoạn, mau đi đi!”. Ngải Giai Giai đẩy Trần Tiểu Ngoạn, để cho cô đi đến

trước mặt Hác Cường.

“Tiểu Ngoạn, ba biết con vẫn còn đang giận ba, giận ba năm đó cứ như vậy mà vứt bỏ con, tha thứ cho sự ích kỷ của ba được không? Năm nay ba vẫn luôn đau lòng, đặc biệt là khi ba biết con đã trả tất cả các món nợ, thì ba càng hận mình hơn. Năm đó ba cho rằng mình trốn đi, không để cho người khác tìm được thì sẽ không có chuyện gì, chờ kiếm được tiền sẽ trở về, nhưng mà ba sai lầm rồi. Ba cho rằng những người đó sẽ không làm gì với một đứa bé. Tiểu Ngoạn tha thứ cho ba được không?”- Hác Cường cầu khẩn.

“Tiểu Ngoạn, bác trai đã biết sai rồi, cậu hãy tha thứ cho ông ấy đi, cậu muốn cả đời này không cần người ba như vậy nữa sao”- Ngải Giai Giai hết sức khuyên nhủ.

“Tiểu Ngoạn, đừng để cho mình phải tiếc nuối”. Nghiêm Chính Phong đi lên trước nhìn cô.

“Mẹ nuôi, đứa bé không cần ba, không phải là đứa bé ngoan”.

“Tôi cũng có thể tha thứ cho ba tôi, sao cô lại không thể chứ, thiệt là ...”- Tề Hiên khinh thường nói.

Mọi người anh một câu, tôi một câu, làm cho Trần Tiểu Ngoạn đau cả đầu.

“Được rồi, mấy người đừng nói nữa, tôi có nói không tha thứ sao?”.

“Tiểu Ngoạn, nói như vậy là con đã tha thứ cho ba sao?”- Hác Cường kích động vừa nói vừa cười cực kỳ vui vẻ.

“Con chỉ là tức giận một lúc mà thôi, lại không có nói không tha thứ”- Trần Tiểu Ngoạn bĩu môi làm nũng nói.

“Tiểu Ngoạn, con gái ngoan của ba”. Hác Cường kích động ôm Trần Tiểu Ngoạn mà khóc.

“Ba” —— Trần Tiểu Ngoạn cũng ôm ông thật chặt.

“Ừ, ba thích nghe những lời này”.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng đại đoàn viên, vạn tuế.” Tề Tiểu Hiên hô to.

“Ba, Tiểu Ngoạn đã đáp ứng gả cho con, con gọi người một tiếng ba, chắc không quá đáng chứ?”. Nghiêm Chính Phong có chút lúng túng mà nói.

“Đương nhiên không quá đáng!”- Tề Tiểu Hiên tùy tiện trả lời.

“Con rể ngoan, hi vọng con có thể chăm sóc con gái của ta thật tốt, nếu để cho ta biết con bắt nạt con bé, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho con”- Hác Cường cảnh cáo Nghiêm Chính Phong.

“Ba, ba hãy yên tâm đi, ba chưa ra tay dạy dỗ anh ấy, thì con đã bắt anh ấy giết rồi”. Trần Tiểu Ngoạn đùa giỡn, khiến mọi người cười ha ha, duy chỉ có Nghiêm Chính Phong là đang cười khổ. Ai bảo anh thích một phụ nữ như vậy chứ.

“Các con tính lúc nào thì kết hôn”- Hác Cường vui vẻ hỏi.

“Cũng không biết, nhưng con hi vọng càng nhanh càng tốt”. Nghiêm Chính Phong hạnh phúc cười nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Trần Tiểu Ngoạn.

“Không bằng cùng làm với chúng tôi đi”- Ngải Giai Giai đột nhiên đề nghị.

“Giai Giai, cái gì cùng làm chứ?”- Tề Hiên buồn bực hỏi.

“Thiếu chủ, không phải anh nói là muốn bổ sung hôn lễ sao, hơn nữa ngày cũng đã chọn xong, không bằng hôn lễ của chúng ta, cùng làm chung với Tiểu Ngoạn đi, thế nào?”. Ngải Giai Giai cười nói.

“Này được không?”- Trần Tiểu Ngoạn nghi hoặc.

“Sao lại không được, hai cô dâu hai chú rể, còn náo nhiệt hơn đây chứ. Thiếu chủ làm như thế có được không?”. Ngải Giai Giai rất hi vọng cùng nhau cử hành hôn lễ với Trần Tiểu Ngoạn, vì vậy hết sức cầu khẩn Tề Hiên.

“Em vui là được rồi, dù sao mục đích của anh chính là cưới em về nhà. Về phần quá trình thế nào em thích thì theo ý của em mà làm đi. Không biết những người này có nguyện ý hay không mà thôi”. Tề Hiên cố ý châm chọc.

“Ai không nguyện ý chứ, có ai không muốn sao?”. Ngải Giai Giai hỏi mọi người, kết quả không có ai nói gì.

“Không có ai phản đối, chính là toàn bộ đều nguyện ý. Tiểu Ngoạn, anh Chính Phong, hai người phản đối sao?”- Ngải Giai Giai hỏi bọn họ lần nữa.

“Tôi không sao cả”. Nghiêm Chính Phong đem quyền quyết định ném cho Trần Tiểu Ngoạn.

“Vậy em cũng không có ý kiến, chỉ cần có thể ở trên người của anh, mang một bộ gông xiềng ‘chồng tôi’ là được”. Bộ dạng của Trần Tiểu Ngoạn ra vẻ muốn giữ lấy mà nhìn Nghiêm Chính Phong, dáng vẻ kia nhìn một cái cũng biết sau khi kết hôn nhất định là người bị vợ quản nghiêm.

“Được, quyết định như thế nhé, hôn lễ của chúng ta cùng nhau cử hành, mình thật vui. Trong cuộc sống của mình, người quan trọng nhất đều tụ tập với nhau, thấy tất cả mọi người hạnh phúc như vậy, mình cũng rất hạnh phúc”. Dáng vẻ của Ngải Giai Giai có vẻ ngây thơ, nhìn sẽ khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Giai Giai, sao mình cảm giác, hôm nay cậu là lạ so với bình thường còn ngốc hơn đây”- Trần Tiểu Ngoạn đùa giỡn.

“Mình đang vui vẻ, mình chưa từng ngày nào vui vẻ như hôm nay”.

“Cậu vui, nhưng mà mình lại không được”. Trần Tiểu Ngoạn yếu ớt nói xong, sau đó gục xuống, may mắn có Nghiêm Chính Phong đỡ được cô.

“Tiểu Ngoạn, em làm sao vậy?”.

“Tiểu Ngoạn, đừng hù ba. Con làm sao vậy?”- Hác Cường khẩn trương hỏi

“Mọi người đừng lo lắng nữa, mẹ nuôi đang đói đó. Đáng đời, ai bảo vừa rồi mẹ không ăn!”- Tề Tiểu Hiên châm chọc.

“Tề Tiểu Hiên, đây là thái độ nói chuyện của con với mẹ sao?”. Trần Tiểu Ngoạn cố gắng khiến trách Tề Tiểu Hiên.

“Con bé ngốc, mau đi tìm thức ăn đi, nếu không sẽ đói mà ngã bệnh đó”- Hác Cường vội vàng nói.

Nghiêm Chính Phong bế Trần Tiểu Ngoạn lên xe, đặt cô lên, rồi sau đó mọi người cũng cùng lên xe, mặc dù hơi chật, nhưng mọi người cực kỳ vui vẻ.

“Ba lần sau chúng ta đi chơi, thì phải lái xe lớn một chút, bằng không hai ông nội cùng một bà nội của con ngồi ở đâu!”- Tề Tiểu Hiên hài hước nói.

“Được, lần sau nhất định chúng ta phải lái xe thật to cùng đi chơi”.

Một xe người từ khởi điểm của hạnh phúc, mà bắt đầu lên đường, con đường hạnh phúc của bọn họ khá dài.

Mấy ngày sau Ngải Giai Giai và Trần Tiểu Ngoạn cùng mặc áo cưới, đi qua thảm đỏ, từ lối vào đi đến lễ đường, đi tới trước mặt người mình yêu.

Tề Hùng dắt Ngải Giai Giai, Hác Cường dắt Trần Tiểu Ngoạn, mang hai cô dâu này từ từ đi về phía hạnh phúc của các cô ấy, để cho cha xứ làm chứng bọn họ mãi mãi bên nhau.

Lúc này Trần Tiểu Ngoạn đột nhiên chau mày lại, làm cho Ngải Giai Giai phát hiện, lúc hai người vừa từ từ đi ở trên thảm đỏ.

“Tiểu Ngoạn, cậu làm sao vậy?”.

“Mình. Ông trời ơi, đây là lần đầu tiên mình mang giày cao gót, thật sự là khó chịu quá, mình lo lắng còn chưa đi đến trước mặt của Chính Phong, mình đã ngã xuống rồi”. Trần Tiểu Ngoạn thấp giọng oán trách. Đôi giày chết tiệt này làm cho cô khó chịu muốn chết.

“Cố gắng chống đỡ đi, cả đời xinh đẹp nhất của phụ nữ, chính là một khắc này, cậu cũng không muốn bêu xấu mình chứ?”.

“Biết rồi, mình sẽ cố gắng chống đỡ, nhịn không được thì còn có ba”. Trần Tiểu Ngoạn đắc ý mà cười, tiếp tục đi về phía trước. Cô nhất định phải cố gắng đi hết thảm đỏ này, thì mới có nghĩa là con đường hạnh phúc cô có thể cùng đi cả đời với Nghiêm Chính Phong.

Trong tay Ngải Giai Giai đang cầm hoa cười hạnh phúc, tầm mắt vẫn dừng ở trên người của Tề Hiên. Cô trông đợi giờ khắc này đã lâu, bây giờ cuối cùng cũng để cho cô đợi được. Thiếu chủ, người đàn ông cô yêu thương sẽ chờ đợi cô cả đời, mà cô cũng như cũ yêu thương anh cả đời.

<http://diendanlequydon.com>

Hoàn toàn vãn

Table of Contents

Chương 1: Anh sẽ chờ em trở về
Chương 2: Nước mắt nóng hổi
Chương 3: Vô cùng mất mát
Chương 4: Hoài bão ấm áp
Chương 5: Cảm giác được bảo vệ
Chương 6: Cảm giác quen thuộc đã lâu
Chương 7: Mẹ nuôi
Chương 8: Lòng của cô đau quá
Chương 9: Người quan tâm mình
Chương 10: Quan tâm
Chương 11: Tôi không muốn nằm viện
Chương 12: Chứng sợ hãi
Chương 13: Nỗi niềm khó nói
Chương 14: Quà sinh nhật
Chương 15: Giống tượng gỗ
Chương 16: Che dây chuyền
Chương 17: Sớm tối nguy
Chương 18: Kém một millimet
Chương 19: Người đàn ông xinh đẹp
Chương 20: Đoạt lại
Chương 21: Thu nhận và giúp đỡ
Chương 22: Nhà mới
Chương 23: Không biết
Chương 24: Rơi xuống nước
Chương 25: Tề Hiên giống như ma quỷ
Chương 26: Tổ khổ
Chương 27: Trừng phạt
Chương 28: Anh là thiếu chủ
Chương 29: Đó là ảo giác
Chương 30: Trong này không phải khách sạn
Chương 31: Tề Hiên là ai
Chương 32: Cảm thấy tự ti
Chương 33: Chú cháu bất hòa
Chương 34: Đỉnh ước với nhau
Chương 35: Cha con gặp nhau
Chương 36: Vị hôn thê
Chương 37: Danh tự thiếu chủ
Chương 38: Cha con khắc khẩu
Chương 39: Cận vệ nhỏ
Chương 40: Hoa hậu giảng đường Diệp Tâm Phương
Chương 41: Không thể hoài nghi
Chương 42: Bốn năm sau
Chương 43: Thiếp mời
Chương 44: Không tin

[Chương 45: Chờ đợi](#)

[Chương 46: Em muốn giúp anh](#)

[Chương 47: Nụ hôn đầu tiên](#)

[Chương 48: Mời ăn](#)

[Chương 49 : Là thần trong lòng cô](#)

[Chương 50: Tuyệt đối tín nhiệm](#)

Table of Contents

Chương 1: Anh sẽ chờ em trở về	
Chương 2: Nước mắt nóng hổi	
Chương 3: Vô cùng mất mát	
Chương 4: Hoài bão âm áp	
Chương 5: Cảm giác được bảo vệ	
Chương 6: Cảm giác quen thuộc đã lâu	
Chương 7: Mẹ nuôi	
Chương 8: Lòng của cô đau quá	
Chương 9: Người quan tâm mình	
Chương 10: Quan tâm	
Chương 11: Tôi không muốn nằm viện	
Chương 12: Chứng sợ hãi	
Chương 13: Nỗi niềm khó nói	
Chương 14: Quà sinh nhật	
Chương 15: Giống tượng gỗ	
Chương 16: Che dây chuyền	
Chương 17: Sớm tối nguy	
Chương 18: Kém một millimet	
Chương 19: Người đàn ông xinh đẹp	
Chương 20: Đoạt lại	
Chương 21: Thu nhận và giúp đỡ	
Chương 22: Nhà mới	
Chương 23: Không biết	
Chương 24: Rơi xuống nước	
Chương 25: Tề Hiên giống như ma quỷ	
Chương 26: Tổ khổ	
Chương 27: Trừng phạt	
Chương 28: Anh là thiếu chủ	
Chương 29: Đó là ảo giác	
Chương 30: Trong này không phải khách sạn	
Chương 31: Tề Hiên là ai	
Chương 32: Cảm thấy tự ti	
Chương 33: Chú cháu bất hòa	
Chương 34: Định ước với nhau	
Chương 35: Cha con gặp nhau	
Chương 36: Vị hôn thê	
Chương 37: Danh tự thiếu chủ	
Chương 38: Cha con khắc khẩu	
Chương 39: Cận vệ nhỏ	
Chương 40: Hoa hậu giảng đường Diệp Tầm Phương	
Chương 41: Không thể hoài nghi	
Chương 42: Bốn năm sau	
Chương 43: Thiếp mời	
Chương 44: Không tin	

[Chương 45: Chờ đợi](#)

[Chương 46: Em muốn giúp anh](#)

[Chương 47: Nụ hôn đầu tiên](#)

[Chương 48: Mời ăn](#)

[Chương 49 : Là thần trong lòng cô](#)

[Chương 50: Tuyệt đối tín nhiệm](#)